Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

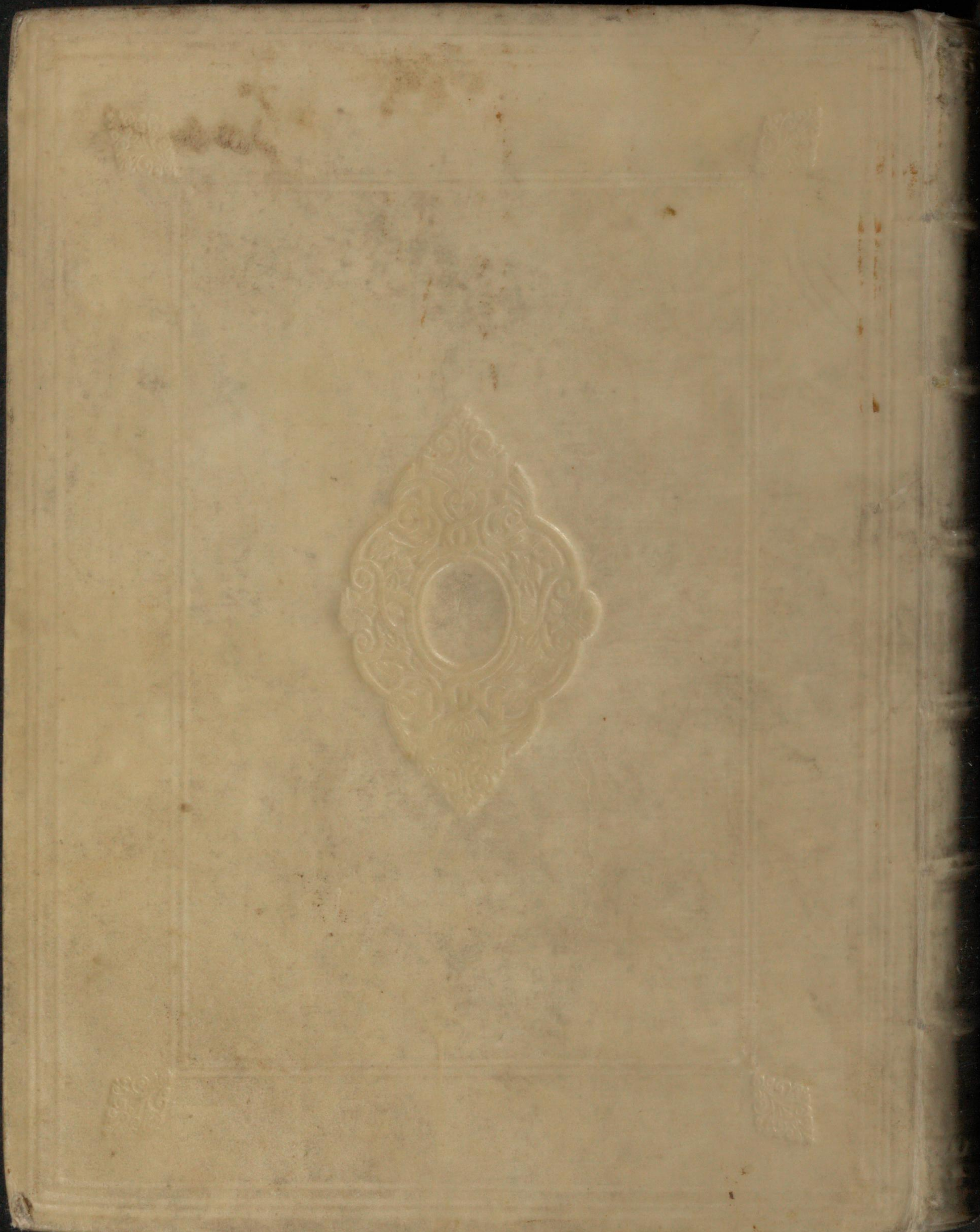

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

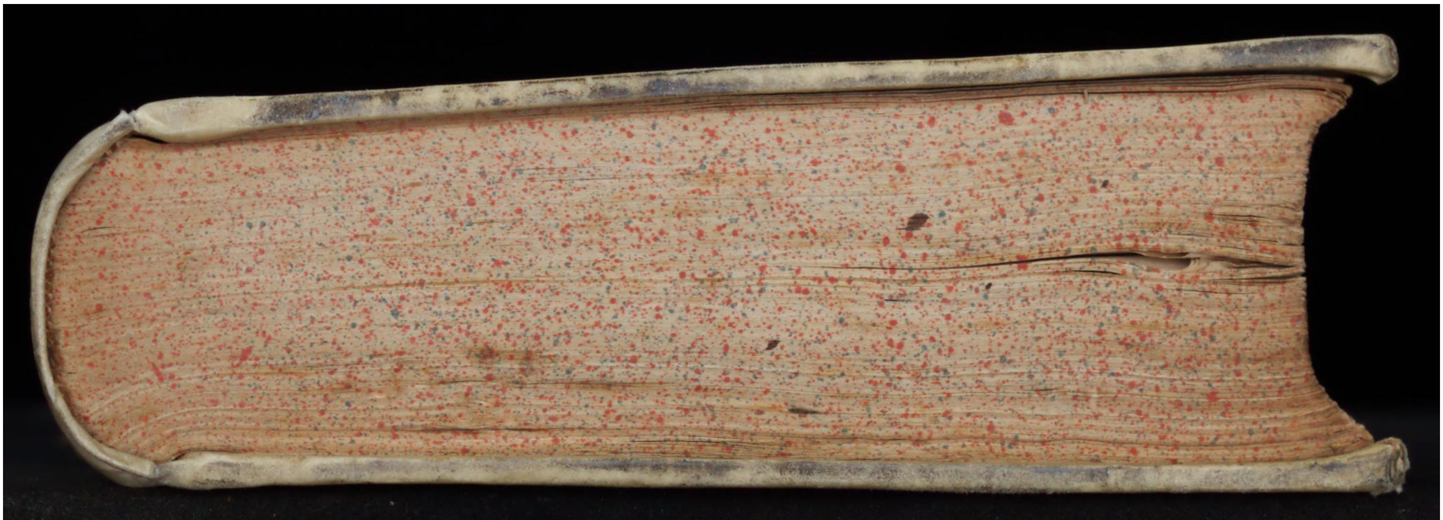

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

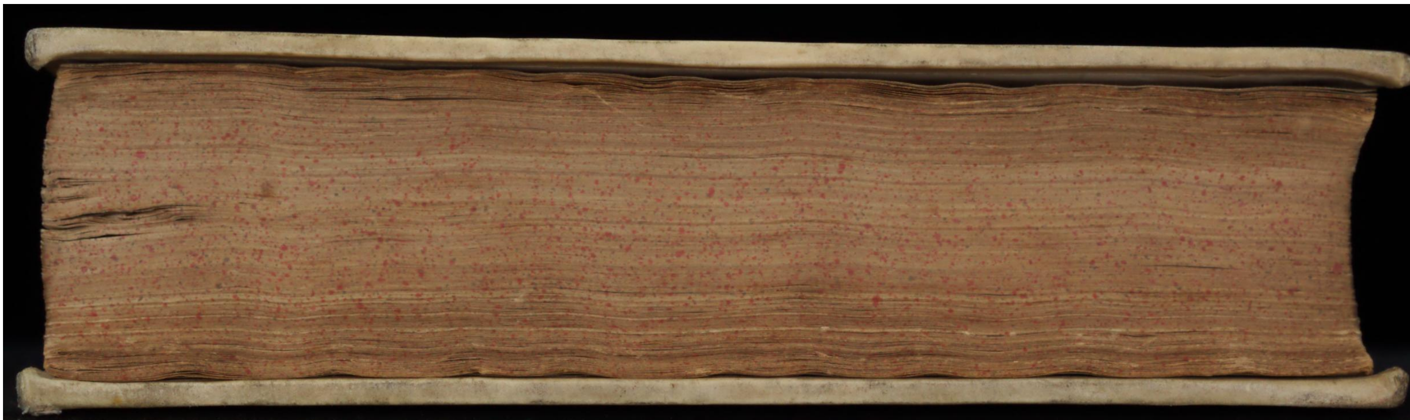

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

KW
232 K 31

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

~~184 D 3~~

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

P Bondam

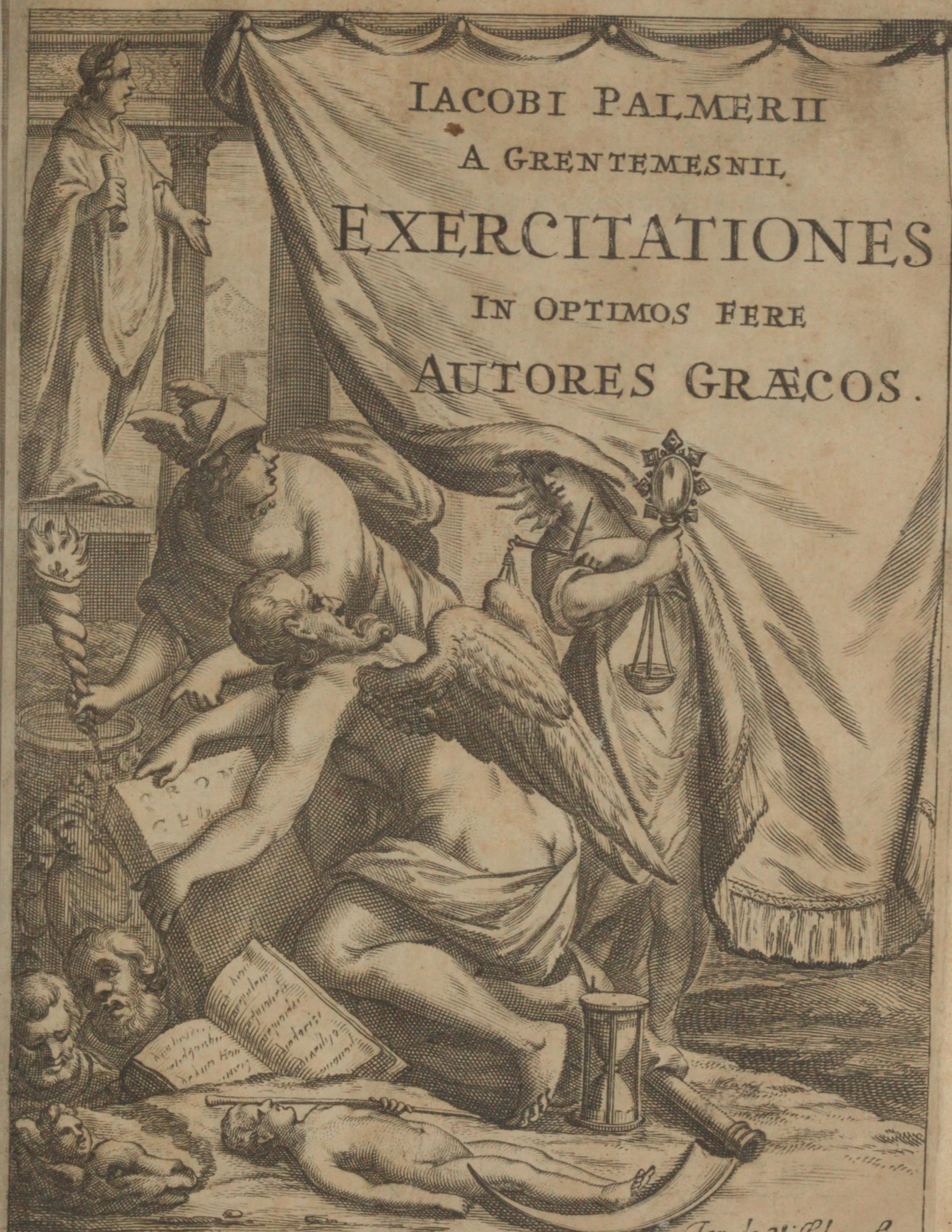

Lugdu: Batav: *Apud* Gaaſbeekios MDCLXVIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

184 D3

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

184 D-3
237 D 33

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,

EXERCITATIONES
IN OPTIMOS FERE
AUCTORES GRÆCOS.

VELUT
Herodotum, Thucydidem, Xenophontem, Polybium, Diodorum Siculum, Appianum, Memnonis fragmentum, Plutarchum, Arrianum, &c.

UT ET IN
ANTIQVOS POETAS,
Ariſtophanem, Theocritum, Moſchi Idyllia.

Cum gemino Indice, Græco & Latino.

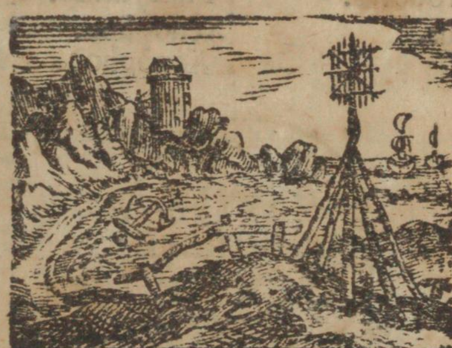

INTELLIGENTIBVS.

LVGDVNI BATAVORVM,
Ex Officina DANIELIS, ABRAHAMI
& ADRIANI à GAASBEECK,
cIↄ Iↄc LXVIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

SERIES
AUCTORUM EXPLICATORUM.

Æſchines.
Andocides.
Antiphon.
Appianus.
Ariſtides.
Ariſtophanes.
Arrianus.
Athenæus.
Demoſthenes.
Dinarchus.
Diodorus Siculus.
Diogenes Laërtius.
Dion Caſſius.
Herodotus.
Iſæus.
Lucianus.
Lycurgus.
Lyſias.
Marmora Arondeliana.
Memnonis fragmentum.
Moſchi Idyllia.
Pauſanias.
Plutarchus.
Polybius.
Scylax.
Strabo.
Theocritus.
Theophraſtus.
Thucydides.
Xenophon.

KONINKL. BIBLIOTHEEK TE 'S HAGE.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ILLVSTRISSIMO VIRO,

CAROLO
A SANCTA MAVRA,
DVCI MONTAVSERIO,

INCULISMENSIS PROVINCIÆ ET SANTONICÆ PRÆFECTO, ALSATIÆ ET NORMANNIÆ REGIONIBUS REGENDIS à REGE CONSTITUTO.

JACOBUS PALMERIUS à GRENTEMESNIL,

S. P. D.

Mos ab antiquiſſima rerum memoria receptus ad nos uſque pervenit, Vir natalibus nobiliſſime & virtutibus illuſtriſſime, ut ii qui libros ſuos publici juris faciebant, unum tamen aliquem, aut virum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

principem, aut heroïca virtute conſpicuum, aut eruditione celebrem, aut denique amicum eligerent, cui ſpeciatim librum editum donarent. Sic ut ab antiquiſſimis ordiar, Heſiodus opus ſuum *Opera & Dies* ad Perſam miſit. Sic & Theocritus ad Niciam, & Diophantum, Cyclopem & Piſcatores duo idyllia. Sic Ariſtoteles Nicomacho, Eudemo, denique & Alexandro, opera ſua ſelectiora; Oppianus Antonino imperatori elegantiſſima de venatu & piſcatu poëmata donaverunt. Græcorum exemplum ſequuti ſunt Latini. Nam Cicero Herennio, Quinto fratri, M. Bruto, & Trebatio, poſitis in capite

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

librorum titulis tamquam munera propria, libros à ſe compoſitos, miſit: Catullus Cornelio, Virgilius & Horatius Mæcenati opera ſua dedicarunt. Longum foret & epiſtolæ minime conveniens, ſi per inferiora ſæcula gradatim deſcendere & plura exempla, quæ paſſim extant, undique conquirere vellem. Itaque cum aliquod ſtudiorum meorum ſpecimen ſuadentibus amicis in lucem edere in animo habeam, morem antiquum ſequi decrevi, nec diu deliberandum fuit, cui potiſſimum hanc opellam noſtram dedicarem. Nam ſi dignitatem quæro, quis apud nos, qui Neuſtriam incolimus, dignitatis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

gradum æqualem obtinet? Si heroïcas virtutes; quis & pacis & belli artibus inſtructior? aut fortibus factis & militari gloria præſtantior? ſi eruditionem & bonarum artium uſum ſpecto, quis in tota Gallia vir nobilis & Martis alumnus in Muſarum ſacellum & Apollinis adytum recipi dignior? Si denique benevolentiam erga me conſidero, quis tibi præferendus foret, qui me non ſolum obvia comitate complexus es ſemper, ſed & inter amicos interioris admiſſionis, ſæpe in colloquium familiare, lubenter admiſiſti, mea ſtudia foviſti, ea etiam præconio tuo celebriora feciſti. Sed & judi-

cium publicum reformidantem, tuis monitis audaciorem factum ad edendum aliquid, ſæpius hortatus es. Et quidem cum in antiquæ Græciæ deſcriptione plurimum laboraverim, id opus tuo nomini dicare & nobilius facere geſtiebam: ſed cum id majoris molis ſit quam ut tam cito publicari poſſit, & octogeſimus annus fere completus nos premat,

Et ſpem nos vetet inchoare longam;

non ſine ratione timeo, ne mors mihi præripiat ejus propoſiti ſperatum finem. Dum igitur vehementer cupio, teſtimonio publico, meam in te obſervantiam & ſingulare obſequium teſtari & Exercitationes noſtras in anti-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

quos auctores Græcos, abſolutum opus, prælo jam commiſerim, patere, vir ante omnes mihi colendiſſime, ut nobile nomen tuum in capite libri poſitum amuleti vice fungatur, adverſus invidos & obtrectatores potentiſſimi. Accipe vultu hilari & exporrecta fronte munuſculum, quod ſolum in ætate tam provecta tibi donare poſſum, & ſi dignum tua cura videbitur, id tuere. Sic ſecundet Deus tua acta. Sic gloriam tuam augeat. Sic te & tuam pientiſſimam & nobiliſſimam uxorem, & univerſam domum tuam ſervet incolumem. Vale.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

AD LECTOREM.

Mirum forte tibi videbitur, Lector amice, virum octoginta annos natum, qui nihil fere unquam prælo commiſerit, tam ſero mutaſſe propoſitum, & ſilentium ejuraſſe, dum ſuas in antiquos auctores Græcos emendationes & notas nunc publicare incipit. Fateor id merito tibi mirum videri & inſolens. Sed audi, quare tam ſero noſter ille labor prodeat in publicum. Ab ineunte ætate ſtudiis ſatis deditus vixi uſque ad vigeſimum annum: ab eo tempore vita mea fuit militaris potius, quam ſtudiis dedita. Sed poſtquam ſenectus & calculi dolores intenſiſſimi mihi à muniis militiæ vacationem dederunt, literarum & præcipue Græcarum amor recruduit, & in doloris ſolatium ſtudia repetenda duxi, quæ tamen nunquam ita deſerueram, quin horis ſubſecivis etiam in caſtris, ſed præcipue hibernis, aliquem auctorem Græcum in manibus haberem, & identidem in margine aliquid notarem, quod ad emendationem textus vel elucidationem prodeſſe poſſe videbatur. Dum igitur libros meos (ut fit) ad uſum amicorum commodabam, ii me objurgabant ſæpius, quod eas notas & emendationes mihi ſoli reponebam, & publici juris facere negligebam. Parui tandem monitis, & eas notas breves auctiores & dilucidiores feci, & juſtum inde volumen emerſit. Id Heidelbergam ad doctiſſimum Ludovicum Fabricium ſanctæ Theologiæ Doctorem amicum meum miſeram, qui editionem noſtri laboris curare promiſerat. At dum manuſcriptus codex noſter per errorem ad Bohemiam uſque fertur, & ſero ad Fabricium reportatur, Typographus, qui noſtram operam prælo committere promiſerat, obiit, quæ

mors

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

mors noſtras rationes conturbavit. Delituit itaque in Germania, & tandem pluribus annis elapſis cum jam de eo recipiendo deſperarem, vix in manus noſtras poſtliminio reverſus eſt. Ob id infortunium curam omnem ejus editionis abjeceram. Sed ecce meliore fato Iohannes Fredericus Gronovius, qui cum ſumma probitate profundam & raram eruditionem & bonarum literarum provehendarum ſtudium conjunxit, ultro ad ſuſcipiendam eam provinciam ſe obtulit, licet ſolo nomine nos noviſſet, exemplo officioſi animi raro & nunquam ſatis laudando. Accepi conditionem tam bonam & inſperatam lubentiſſime, & manuſcriptum noſtrum ad eum miſi, qui nulla interpoſita mora in id opus incubuit, & Gaasbekiis nobilibus typographis edendum & typis mandandum dedit noſtrum quemcunque laborem. En tibi, Lector amice, quare tam ſero è latebris emerſerit. Vtere eo, ſi vacat, & ſi alicubi erraviſſe tibi videbor, mone amico animo, dum vivo: nam & gratias agam, & me ſenem doceri non pœnituerit. Si quid à nobis aptius exiiſſe putaveris, Deo ſummo & miſericordi gratiæ agendæ erunt, quem ut tibi omnia proſpera & (ut ajunt Græci) πλουθυγιείαν largiatur, contentiſſima oratione precabor. Vale.

INDEX

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

INDEX AVCTORVM ANTIQVORVM, Qui in his EXERCITATIONIBUS illuſtrantur & emendantur.

A.

Ælianus tentatus. 115. 140. 209. 444.
Æſchinis Exegeſis, ab Apollonio ſcripta, illuſtrata. 649. & ſeqq.
Æſchylus explicatus. 276
Andocides illuſtratus. 667. & ſeqq.
Anonymus Periegetes illuſtratus. 283. & ſeqq.
Appianus illuſtratus. 151. & ſeq. emendatus. 155. 156. 158. 159. 161. 162. notatus. 165
Ariſtides illuſtratus. 464. & ſeqq.
Ariſtophanes ejuſque Scholiaſtæ illuſtrati. 718. & ſeqq.
Ariſtophanis Scholiaſtes tentatus. 4. 5. 117. 176
Ariſtoteles tentatus. 15. explicatus. 225
Arrianus illuſtratus. 234. & ſeqq.
Athenæus illuſtratus. 481. & ſeqq.

B.

Bion illuſtratus. 817

C.

Callimachus explicatus. 277
Catalogus Olympionicarum à Joſ. Scaligero publicatus, emendatus. 556
Chronicon marmoreum Arundellianum tentatum. 446. ſuppletum & notis illuſtratum. 677. & ſeqq.
Cicero tentatus. 327
Clemens Alexandrinus notatus. 533. tentatus. 687
Columella tentatus. 491
Cornelius Nepos tentatus. 219

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

D.

Demoſthenes illuſtratus. 622 & ſeqq.
Dinarchus illuſtratus. 673. & ſeqq.
Diodorus Siculus tentatus. 55. 235. 788. illuſtratus. 96. & ſeqq. defenſus. 141
Dion Caſſius Coccejanus illuſtratus. 242. & ſeqq

E.

Euripidis Scholiaſtes notatus. 773.
Euſebius tentatus. 424
Euſtathius emendatus. 104

G.

Græci Rhetores illuſtrati. 649. & ſeqq.

H.

Helladius Beſantinous reprehenſus. 70. 71. emendatus. 533
Herodotus illuſtratus. 1. & ſeqq. defenſus. 16. 202
Heſiodus explicatus. 792
Heſychius emendatus. 6. tentatus. 526. 619. 701
Homerus illuſtratus. 328. 329. defenſus. 487. 488
Hyginus notatus. 445

I.

Iſæus illuſtratus. 669. & ſeqq.
Juſtinus tentatus. 139. 391
Juvenalis explicatus. 295

L.

Laërtius Diogenes tentatus. 5. illuſtratus. 443. & ſeqq.
Livius reprehenſus. 89. 90. 188. 189. 190.
Lucanus explicatus. 176
Lucianus illuſtratus. 534. & ſeqq.
Lycurgus illuſtratus. 675

M.

Martialis explicatus. 491
Memnon illuſtratus. 168. & ſeqq. emendatus. 170. 180. 181. defenſus. 335
Moſchus illuſtratus. 815

O.

Ovidius defenſus. 274. tentatus. 419. notatus. 692

P.

Palæphatus. 141
Pauſanias defenſus. 310. illuſtratus. 357. & ſeqq. tentatus. 41. 134. 135. 375. 376. 379. 415. notatus. 439

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

48 . . . . ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΣΧΥΛΟΥΕΤΟΥΣΕΙΚΟΣΤΟΥΚΑΙΕΝΟΣΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤ
ΟΝΗΡ . . ΕΝ . . Ρ . . ΩΝΕΤ . . ΗΗΗΗΔΔΑΦΟΥ . . . . Ο . . Υ

49 . . . . ΕΤΗΗΗΗΗΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΙΑΑΦΟΥΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣΟΔΕΡΔ
ΕΝΕΟΣΟΛΕΣΒΙΟΣΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ . . . . Α . . . ΩΝ . . . Δ . . ΟΥΣΘΑΙΑΥΛΗΤ . .

50 . . . ΛΗΣΕΚΑΙΤΗΝΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝΕΤ . . ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΡΩΠΙΛΟΥΑΦΟΥΑ . . . . ΣΛΥΔΟ . . . . . . ΣΙΛΕΥΣ . . . .

51 . . . . . ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΑΦΟΥΣΑΠΦΩΕΓΜΙΤΥΛΗΝΗΣΕΙ
ΣΣΚΙΚΕΛΙΑΝΕΠΛΕΥΣΕΦΥΓΟΥΣΑ . . . . ΟΛ . . . . . Θ . . . .

52 . . . . . . ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΕΝΚΡΙΤΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΕΝΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜ
ΟΡΩΝΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧΗΝ . . . . ΤΟ . . . . . .

53 . . . . . ΟΝΤΕΣΚΥΡΡΑΝΚΑΙΟΑΓΩΝΟΓΥΜΝΙΚΟΣΕΤΕΘΗΧΡΗΜΑΤΙΤΗΣΑΠΟΤΩΝΛΑΦΥ
ΡΩΝΕΤΗΗΗ . . ΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΣΙΜΟ . . ΟΣΑΦΟΥ . . .

54 . . . . ΑΝΙΤΗΣΑΓΩΝΠΑΛΙΝΕΤΕΘΗΕΤΗΗΗΗΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΑΜΑΣΙ
ΟΥΤΟΥΔΕΥΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΝΑΘ . . . ΑΙΣΚΩΜΩ . . . . Ρ . . . ΕΘΗ . . . . . ΣΑΝΙ

55 . . . ΤΩΝΙΚΑΡΙΕΩΝΗΥΡΟΝΤΟΣΣΟΥΣΑΡΙΩΝΟΣΚΑΙΔΟΛΟΝ . . ΤΕΘ . . ΠΠΩΤΟΝΙΣΧΑ
Δ . . . . . . ΑΡΣΙΧΟ . . . . . ΝΟΙΝΟΥ . . . . ΕΡ . . . . ΟΣ . . . . .

56 . . ΑΦΟΥΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣ
. ΙΚ . . . ΟΥΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣ . . ΑΣΙΑΣ . . . . ΔΕΛΦΟΣΑ.

57 . . . . . . ΔΔΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΤΟΥΔΗΜΟΥΑΦΟΥΚΥΡΟΣΟΠΕΡΣΩΝΒΑΣΙΛΕΥ
ΣΣΑΡΔΕΙΣΕΛΑΒΕΚΑΙΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟ . . . . . . ΗΣΣΦΑΛ . . . .

58 . . . ΚΑΙΙΠΠΩΝΑΞΚΑΤΑΤΟΥΤΟΝΟΙΑΜΒΟΠΟΙΟΣΑΦΟΥΘΕΣΠΙΣΟΠΟΙΗΤΗΣ . . . . . .
ΑΧΙ . . . ΟΣΕΔΙΔΑΞΕΝΑΛ . . . ΣΤΙΝ . . . . . ΤΕΘΗΟ . . ΡΑΓΟΣ . . . . . Χ . . . ΕΤΗΗΗ𐅄 . . .
ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘ . . . . .

59 . . . . ΝΑΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥΔΑΡΕΙΟΣΠΕΡΣΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΜΑΓΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣ
ΑΝΤΟΣΕΤΗ . . . . 𐅄ΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗ . . . . ΑΦΟΥΑΡΜΟΔΙΟΣΚΑΙ . . . .
ΙΤΩΝΑΠΕΚΤΕ . . .

60 . . ΡΧΟΝΠΕΙΣΤΡΑΤΟΥΑ . . . . ΟΝΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΙΣ . . Ρ . . ΗΣΑΝΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑ
ΤΙΔΑΣΕΚΙ . . . . ΚΛΑΣ . . ΙΟΥΤΕΙΧΟΥΣΕΤΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ

61 . . . . ΑΦΟΥΧΟΡΟΙΠΡΩΤΟΝΗΓΩΝΙΣΑΝΤΟΑΝΔΡΩΝΟΝΔΙΔΑΞΑΣΥΠΟ . . ΚΟΣΟΧΑΛ
ΚΙΔΕ . . . ΕΝΙΚ . . . . . ΕΤΗΗΗΔΔΔ . . . ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΑΓΟΡΟΥΑΦΟΥΝΕ . . .
. . . ΙΠΠΙΑ . . . .

62 . . . . ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΗΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΟΚΡΙΤΟΥΑΦΟΥΗΕΜΜΑ
ΝΑΘΩΝΙΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ . . . ΑΡΙΕΝΤΕΑΣ . . . . ΩΝ
ΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛ

63 . . . . ΝΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΕΤΗΗΗΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ . . . . . .
ΔΕΥΤΕΡΟΥ Φ . . Ν . ΕΝΜΑΧΗΙΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ

64 . . . . . ΔΔΔΠ ΑΦΟΥΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΣΙΜΩΝΙΔΟΥΠΑΠΠΟΣΤΟΥΠΟΙΗΤΟΥΠΟΙΗΤΗΣΩΝ
ΚΑΙ . . . . ΝΗΣΙΚΑΙΔΑΡΕΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΞΕΡΠΗΣΔΕΟΥΙΟΣΒΑΣΙΛΕΥΕΙ . . . .

65 . . . . . . ΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΤΡΑΓΩ
ΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΚΑΙΕΥΡΙΠΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΠΟΙ
ΗΤΗΣ

66 ΤΗΝΕΛΛΑΔΑΑ . . . . ΟΕΤΗΗΗΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦΟΥΞΕΡΞ
ΗΣΤΗΝΣΧΕΔΙΑΝΕΖΕΥΞΕΝΕΝΕΛΛΗΣΠΟΝΤΩΙΚΑΙ . . . . ΕΝΑΙΝΕΝΘΕΡΜΟ

67 . . . . . ΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΝΑΥΜΑΧΙΑΕΛΛΗΣΙΠΕΡΙΣΑΛΑΜΙΝΑΠΡΟΣ ΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ
ΗΝΕΝΙΚΩΝΟΙΕΛΛΗΝΕΣΕΤΗΗΗΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛ . . . . ΔΟΥΑΦΟΥΗΕΝ

68 . . . . ΤΑΙΑΙΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΜΑΡΔΟΝΙΟΝΤΟΝΞΕΡΞΟΥΣΤΡΑΤΗΓ
ΟΝΗΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΚΑΙΜΑΡΔΟΝΙΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝΤΗΙΜΑΧΗΙΚΑΙΤΟΠΥΡ
ΕΡΥΗΚ . .

69 . . . . . ΕΛΙΑΙΠΕΡΙΤΗΝΑΙΤΝΙΑΝΕΤΗΗ . . . . ΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΞΑΝΓΙΠΠΟΥ
ΑΦΟΥ . . . ΛΩΝΟΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ . . . . ΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΔΠΑΡΧΟΝΤΟ
ΣΑΘΗΝΗΣΙΤΙΜΟΣΘΕΝ . . . . . . , ΣΙ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

70 . . . . ΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΛΕΩΠΡΕΠΟΥΣΟΚΕΙΟΣΟΤΟΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝΗΥΡΩΝΕΝΙΚΗΣΕ
ΝΑΘΗΝΗΣΙΝΔΙΔΑΣΚΩΝΚΑΙΑΙΕΙΚΟΝΕΣΕΣΤΑΘΗΣΑΝΑΡΜΟΔΙΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟ
ΝΟΣΕΤΗΗΗ....

71 ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ . . . . . . ΜΑΝΤΟΥΑΦΟΥΙΕΡΩΝΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝ
ΕΤΗΗΗΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΧ . . Η . . ΟΣΗΝΔΕΚΑΙΕΠΙΧΑΡΜΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΚΑ
ΤΑΤΟΥ..

72 ΤΟΝΑΦΟΥΣΟΦΟΚΛΗΣΣΟΦΙΛΛΟΥΟΕΚΚΟΛΩΝΟΥΕΝΙΚΗΣΕΤΡΑΓΩΔΙΑΙΕΤΩΝΩΝΔ
ΔΠΙΙΕΤΗΗΗΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΨΗΦΙΟΝΟΣΑ ΦΟ ΥΕΝΑΙΓΟΣΠΟΤ ΑΜΟΙΣΟΛ
ΙΘΟΣΕΠΕΣ..

73 ΚΑΙΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΒΙΟΥΣΕΤΗ𐅄Δ ΔΔΔΕΤΗΗΗΠΑΡΧΟΝΤΟ
ΣΑΘΗΝΣΙΘΕΑ . .. ΝΙΔΟΥΑΦΟΥΑΛ....ΑΝΔΡΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΠ .... ΔΙΚ

74 ΑΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΕΤΗΗ𐅄 Δ Δ Δ Δ ΠΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΘΙΠΠΟΥ
ΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟ .. ΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅄ΔΠΙΙΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝ ..

75 .. ΑΙΤΗΣ..ΚΕΛΙΑΣΕΤΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣ . . . . ΑΛΛ .. ΟΥΤΟΥΠΡΟ
ΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΕΤΩΝΩΝΔΔΔΔΙΙΙΤΡΑΤΩΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΕΤΗΗΙΔ
Δ.....

76 ... ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΙΟΝ . . . . . ΣΑΝ . . ΕΚΑΤΕΥΡΙΠΙΔΗΝΣΩΚΡΑΤΗΣΚΑΙ . . . ΞΑΓ
ΟΡΑΣΑΑΦΟΥΑΡΧΕΛΑΟΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΠΕΡΔΙΚΚΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΕ
ΤΗΗ.....

77 . . . . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΣΤΥΦΙΛΟΥΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕ
ΥΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΡ . . . .

78 .... ΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΝΤΙΓΕΝΟΥΣ . . . . ΣΟ . . . ΛΗ
ΣΟΠΟΙΗΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ .. ΔΔΔΔΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΡ.....

79 . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥ .. ΕΛΕΣΤΗΣΣΕΛ . . . . ΝΙΚΗΣ
ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΙΚΩΝΩΣΑΦΟΥ....

80 .. ΑΚΥΡΟΥΑΝΑΒΑΝΤΕΣΚΑΙΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦ .... ΕΛΕΥΤ...... Ο .. ΕΤΗ𐅄
ΔΔΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΗΝΗΣΙΝΛΑΧΗ......

81 .... ΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦ . . . .
..... ΟΣ...... ΜΕ... ΡΙΑΝΟΣΔΙΘΥΡΑΜΒΩΙΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗ..

82 ... ΟΥΦΙΛΟΞΕΝΟΣΔΙΘΥΡΑΜΑΟΠΟΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΒΙΟΥΣΕΤΗ𐅄ΠΕΤΗΗ . . ΠΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΕΟΥΑΦΟΥΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣΟΚΩΜ....

83 ΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΕΟΥΑΦΟΥΑΣΤΥΔΑΜΑΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤ
ΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΣΤΕ..ΟΥΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΤΑ.....

84 .....ΓΕΝΕΤΟΘΗΒΑΙΩΝΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝΙΩΝΗΝΕ ΝΙΚΩΝΘΗΒΑΙΟΙΕΤΗΗ ΠΙΙ ΑΡΧΟ
ΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΟΥ.....

85 ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΑΦΟΥΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΟΙΜΕΡΑΙΟΣΟΔΕΥΤΕΡΟΣΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΚΑΙ
ΩΙΚΙΣΘΗΜΕΓΑΛΗΠΟΛ.....

86 ΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣΕΤΕΛΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΤΥΡΑΝΝ
ΕΥΣΕΝΚΑΙΑΛΕ... Ν...

87 ΛΕΥΕΙΕΤΗΗΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΝΑΥΣΙΓΕΝΟΥΣΑΦΟΥΦΩΚΕΙΣΤΟΕΝΔΕΛΦΟΙ
Σ........

88 ΝΗΣΙΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΥΑΦΟΥΤΙΜΟΘΕΟΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅄ΔΔΔΔΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤ . .

89 ΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΚΑΙΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ . . . . . ΣΔΕΟΥΙΟΣΒ........

90 ..ΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΓΑΘΟΚΛΕ.....

91 ...ΝΕΤΟΕΤΗ𐅄ΔΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΣ.........

92 ......ΣΟΦΟΣ.... Τ... ΤΟΥΤΟΥΑΦΟΥΚΛ......

93 .....Π𐅄....ΑΡΧΟΝΤΟΣ..............

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Epochæ veterum Græcorum nobiliores, ſeu inſigniora Annorum intervalla fermè univerſa, anno, ante vulgarem D. N. Jeſu Chriſti epocham, CCLXIII, ſeu periodi Julianæ MMMMCCCCLI, conſcripta.

1 . . . . . ΟΥ . . . . ΝΠΑΝ . . . ΩΝ . . . . ΝΩΝΑΝΕ
ΓΡΑΨΑΤΟΥΣΑΝ . . . .
2 . . . . . ΑΡΞΑΜ . . . ΟΣΑΠΟΚΕΚΡΟΠΟΣΤΟΥΠΡΩΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΩΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΜΠΑΡΩΙ . . .
3 . . . . ΥΑΝΑΚΤΟΥΑΘΗΝΗΣΙΝΔΕΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΦΠΥΚΕΚΡΟΨΑΘΗΝΩΝΕΒΑΣΙΛ
ΕΥΣΕΚΑΙΗΧΩΡΑΚΕΚΡΟΠΙΑΕΚΛΗΘΗΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΛΟΥ
4 ΜΕΝΗΑΚΤΙΚΗΑΠΟΑΚΤΑΙΟΥΤΟΥΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΠΙΙΙΑΦΟΥΔΕΥΚΑΛΙΩΝ
ΠΑΡΑΤΟΝΠΑΡΝΑΣΣΟΝΕΝΛΥΚΩΡΕΙΑΙΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ . . ΣΙΛΕ . .
5 . . ΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΕΚΡΟΠΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΑΦΟΥΔΙΚΗΑΘΗΝΗΣΙ . . . ΝΕΤΟΑΡΕΙΚΑ
ΙΠΟΣΕΙΔΩΝΙΥΠΕΡΑΛΙΡΡΟΘΙΟΥΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΟΤΟΠΟΣΕΚΛΗΘΗ
6 ΑΡΕΙΟΣΠΑΓΟΣΕΤΗΧΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ . . . ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑ
ΚΛΥΣΜΟΣΕΠΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΤΟΥΣ
7 ΟΜΒΡΟΥΣΕΦΥΓΕΝΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣΕΙΣΑΘΗΝΑΣΠΡΟ . . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ . . ΥΟ . .
. Δ . . . ΜΤΟΥΤΟΙΡ . . ΟΝΙΔ . . . . Ο . . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑΕΘΥΣΕΝ
8 . . ΤΗΧΗΗ𐅄ΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ . . Ν . . ΟΥΑ . . . . . ΚΤΥΩΝΔΕΥΚΑΛΙΩ
ΝΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΝΕΝΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΚΑΙΣΥΝΗΓΕ
9 . . . ΟΥΣΠΕΡΙΤΟΝΟΡΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΣΚΑΙΩ . . ΜΑΣΕΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΚΑΙΠ . . . .
ΝΟΥ . . ΚΑΙΝΥΝΕΤΙΘΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙΚΤΥΩΝΕΣ
10 . . ΤΗΧΗΗ𐅄ΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΚΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΕΛΛΗΝΟΔΕΥΚ . . .
. . . . ΩΤΙΔΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ
11 . . . ΟΜΑΣΘΗΣΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΓΡΑΙΚΟΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘ . . Ν
ΑΙ . . . . ΩΙΧΗΗ𐅄ΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
12 ΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΑΓΗΝΟΡΟΣΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ . . . .
. . . . . ΕΚΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙ
13 ΑΝΕΤΗΧΗΗ𐅄ΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥ . . . .
ΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ
14 ΕΤΗΧΗΗ𐅄ΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΝΑΥ . . . . Η . . .
. . . . . . ΩΝΕΞΑΙΓΥΠΤΟΥ
15 . . ΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΠΛΕΥΣΕΚΑΙΩΝΟΜΑΣΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΡΟΣΚΑΙΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥ
ΓΑΤΕΡΕΣ . . . . . . Ω . . . . ΩΝΗΚΑΙΒΑ . .
16 . . ΛΑΡΕΥΩΚΑΙΕΛΙΚΗΚΑΙΑΡΧΕΔΙΚΗΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙΥΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝ . . . .
. . . . . . ΑΝΤ . .
17 ΚΑΙΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ . . ΑΔΙΕΝΛΙΝΔΩΙΤΗΣΡΩΔΙΑΣΕΤΗΗΗΔΔΔ
ΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟ . . . .
18 ΘΟΝΙΟΣΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣΤΟΙΣΠΡΟΤΟΙΣΓΕΝΟΜΕΝΟΙΣΑΡΜΑΕΖΕΥΞΕΚΑΙΤΟΝΑΓΩ
ΝΑΕΔΕΙΚΝΥΕΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ . . . ΟΝ . . . ΑΙ . . .
19 . . ΕΩΝΜΗΤΡΟΣΕΦΑΝΗΕΓΚΥΒΕΛΟΙΣΚΑΙΥΑΓΝΙΣΟΦΡΥΞΑΥΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣΗΥΡΕΝΕ
ΓΚ . . . ΑΝΝΑΙ . . . . ΣΦΡ . . . .
20 ΟΥΜΕΗΝΦΡΥΓΙΣΤΙΠΡΩΤΟΣΗΥΛΗΣΕΚΑΙΑΛΛΟΥΣΝΟΜΟΥΣΜΗΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΠ
ΑΝΟΣΚΑΙΤΟΝΕΠ . . . .
21 . . . . . ΕΤΗΧΗΗΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥΤΟΥΤΟΑΡΜΑΖΕΥ
ΞΑΝΤΟΣΑΦΟΥΜΙΝΩΣ . . ΠΡ . . . . ΒΑ . . . .
22 Δ . . . . ΑΟΝΙΑΝΩΙΚΙΣΕΚΑΙΣΙΔΗΡΟΣΗΥΡΕΘΗΕΝΤΗΙΙΔΗΙΕΥΡΟΝΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑ
ΚΤΥΛΩΝΚΕΛΜΙΟΣΚ . . . . . .

. . ΛΕΥΟΝ-

23 . . ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΔΗΜΗΤΗΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑ ΡΠΟΝΕΦΥ. . .ΥΕΝΚΑΙΠΡ . . . .ΠΡΑ . . . . .ΩΤΗΔ . . . . .

24 . . ΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥΤΟΥΚΕΛΕΟΥΚΑΙΝΕΑΙΡΑΣΕΤΗΧΗΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗ ΣΙΝΕΡΙΧΘΕΩΣΑΦΟΥΤΡΙΠΤΟ. . . . .

25 . . . . . ΕΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΗΙΡΑΡΙΑΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΙΕΛΕΥΣΙΝΙΕΤΗΧ . . ΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝ ΤΟΣΑΘΗΝΩΝ. . . . . .

26 . ΥΙΟ. . ,Ν. . . ΑΥΤΟΥΠΟΗΣΙΝΕΞ . . ΘΗΚΕΚΟΡΗΣΤΕΑΡΠΑΓΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΖΗΤΗ ΣΙΝΚΑΙΤΟΝΑΥΤΟΥ. . . . . .

27 . . . . ΘΟΣΤΩΝΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΩΝΤΟΝΚΑΡΠΟΝΕΤΗΧΗΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΕΩΣ. . . . .

28 . . . . ΝΟΥΤΑΜΥΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΚΑΙΤΑΣΤΟΥ . . . . ΟΥΣΑΙΟΥΠΟ ΙΗΣ. . ΣΕΞΕΘΗΚ. . . . .

29 . . . . . . ΩΣΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΘ ΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ . . . . . ΟΥΠΡΩΤΩ ΙΑΟΝ. . . ΕΑΝΤ. . . . . .

30 . . . . . . ΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ. . ΝΕΛΕΥΣ ΙΝΙΟΓΥΜΝΙΚΟΣ. . . . . ΑΦΟΥ. . . . . ,

31 . . . . ΑΙ . . ΤΑΛΥΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΙΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΛ. . ΚΚΕ. . . . . ΛΥΚΑΟΝΟΣΕΔΟΘΗΣ ΑΝ. . ΤΟΙΣΕΛΛ. . ΣΙ. . . . Η. . Ν. . ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ

32 ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥΚΑ . . . . Γ . . . . ΗΣΙΑΙΗΡΑΚΛ ΗΣ. . . . . Ν. . . . . . . Ω. . . . . ΔΟΣΤ. . .

33 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΙΓΕΩΣΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ . . . . . ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕ ΤΟΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ. . ΑΘΗΝ. . . . ΑΛΩΝΕΝΗ. .

34 . . . . ΣΥΠΟΣΧΕΝ. . Α. . ΑΜΜΙΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΕΤΗΧΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ ΝΑΙΓ. . . ΑΦΟΥΘΗΣ. . . . . .

35 ΑΘΗΝΩΝΤΑΣΔΩΔΕΚΑΠΟΛΕΙΣΕΙΣΤΟΑΥΤΟΣΥΝΩΙΚΙΣΕΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΔ ΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΑΠΡΕΩ. . . . .

36 . . . . ΟΣΑΘΗΝΩΝΤΟΝΤΩΝΙΣΘΜΙΩΝΑΓΩΝΑΕΘΗΚΕΣΙΝΙΝΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣΕΤΗ𐅅ΗΗΗ Η𐅄ΔΔΔΔΠΑΠΟΤΗΣΑΜΜΟΝ. . . ΤΗ. . . . .

37 . . . . ΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΑΡΓΕΙΟΙΝΕΥΑΔΡΑΣ . . . . . ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑ. Ν. . Α. . . ΗΘ. . ΑΝ. . .

38 . . . . ΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΟΙ . . . . . ΝΕ ΣΕΙΣΤΡΟΙΑΝΕ. . . . ΡΑΤΕΥΣ. . ΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙΒΑΣΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗ

39 . . . ΕΣΘΕΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣΑΦΟΥΤΡΟΙΑΗΛΩΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙ ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ. . . . . . ΩΣΔΕΥΤΕΡΟΥΕΤΟΥΣΜΗΝΟΣΘ. .

40 . . . . . ΝΟΣΕΒΔΟΜΗΙΦΘΙΝΟΝΤΟΣ ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗ. . ΙΟΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟ. . . . . ΙΓΙΣΘΟΥΘΥΓΑΤΡΙ. . . . ΟΝ . . . . . ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥ . . . .

41 . . . . . ΑΟΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ. . . . . ΩΝ. . . . ΕΤΗ. . . ΗΗΗ ΗΔΛΔ . . ΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥ. .

42 . . . . . ΚΥΩΡΩΙΤΕΥΚΡΟΣΩΙΚΙΣΕΝΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔ ΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥΝΕ. . ΕΥΣΩΙΚΙΣ. . . . . . Γ. . . . ΑΛΑΗΧΑΡ. . . ΣΙ. .

43 . . . . . . ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ . . ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ . . ΙΥΟΥΝΤΑ . . . . Α. . . . ΣΑΜΟΝ . . . . . ΤΑ . . . ΙΩΝΙ. . ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ.

44 . . . . . ΔΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΣΘΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ . . . ΥΣΑΦΟΥ . . ΙΟΔΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ . . . . . ΗΕΤΗ𐅅Η𐅄ΔΔ. . . ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ. .

45 . . . . . ΑΦΟΥΟΜΗΡΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΦΑΝΗΕΤΗ𐅅ΗΔΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ . . . . . ΙΟΓΝΗΤΟΥΑΦΟΥΦ . . . ΔΩΝΟΑΡΓΕΙΟΣΕΔΗΜΕΥΣ . . . ΝΕΥ. .

46 . . . . . . ΕΣΚΕΥΑΣΕΚΑΙΝΟΜΙΣΜΑΑΡΓΥΡΟΥΝΕΝΑΙΓΙΝΗΙΕΠΟΙΗΣΕΝΕΝΔΕΚΑΤΟΣΩΝ ΑΦΗΡΑΚΛΕΟΥΣΕΤΗ𐅅ΗΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ. .

47 . . . . . ΟΥΣΑΦΟΥΑΡΧΙΑΣΕΥΑΓΗΤΟΥΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΠΟΤΕΜΕΝΟΥΕΚΚΟΡΙΝΘΟΥΗΓΑ ΓΕΤΗΝΑΠΟΙΚΙΑΝ. . . . . ΣΥΡΑΚΟΥ. . . . . .

. . . . ΤΟΣ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pindari Scholiaſtes emendatus. 303.
Plato notatus. 53
Plinius emendatus. 321. tentatus & illuſtratus. 572
Pollux notatus. 701
Polyænus tentatus. 525
Polybius tentatus. 50. 79. 80. 81. 82. 83. 86. 88. 95. 167. illuſtratus. 78. & ſeqq. notatus. 87.
Porphyrogenneta Conſtantinus tentatus. 664
Poſidonius Apamenſis notatus. 196.
Plutarchus illuſtratus & emendatus. 184. & ſeqq. defenſus. 209. 218. notatus. 37. 135. 200. 212. 225. 342.

S.

Scylax Caryandenſis tentatus. 50. 140. illuſtratus. 268. & ſeqq.
Servius notatus. 752
Silius Italicus explicatus. 175
Solinus tentatus. 557
Statius Papinius tentatus. 490
Strabo illuſtratus. 287. & ſeqq.
Suidas notatus. 722

T.

Tacitus tentatus. 552
Theocriti Syracuſani Idyllia illuſtrata. 791. & ſeqq. ejuſdem Epigrammata. 815 & ſeqq.
Theophraſtus tentatus. 18. illuſtratus. 582. & ſeqq.
Tertullianus explicatus. 191
Thucydides illuſtratus. 43. & ſeqq. tentatus. 46. 49. 54. 56. 57. 276.

V.

Virgilius explicatus. 175. defenſus. 752
Ulpianus. 622. 623. 631. defenſus, 630. 631.

X.

Xenophon illuſtratus. 59. & ſeqq. emendatus. 60. 61. 62. 65. 66. 67. 72. defenſus. 65. notatus. 74. 75

INDEX

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

INDEX AVCTORVM RECENTIORVM NOTATORUM.

Alamannus Nicolaus. 638
Amaſæus. 358. 365. 367. 379. 391. 396. 403. 418.
Baïfius. 144. 178
Biſetus. 748. 759. 762. 768. 769. 777.
Budæus. 759
Canterus. 467. 470. 472
Caſaubonus. 5. 79. 80. 82. 84. 86. 91. 497. 501. 502. 505. 520. 798. 802.
Chriſtianus Florens, 735. 737. 738. 741. 745. 746. 747. 748. 755. 763.
Cognatus Gilbertus. 561
Dalecampius. 496. 507. 511. 512. 518. 527. 530.
Eraſmus. 538. 539. 541. 542. 546. 549.
Friſchlinus. 719.
Gaza. 591. 593. 601. 602. 608. 609.
Gothofredus Iacobus. 283. 284. 285
Heinſius. 591. 592. 593. 800. 802. 805. 806.
Melanchthon Philippus. 551
Mauſſacus Philippus Jacobus. 630. 739. 740.
Micyllus notatus. 536. 538.
Niger Dominicus. 538. 539. 541. 542. 546. 549.
Opſopæus. 549. 564. 566. 569. 570. 575. 579.
Ortelius. 79. 142. 157. 392. 418. 449.
Petitus Samuel. 637. 761. 770.
Rualdus. 209
Salmaſius. 180. 182. 315. 344. 490. 573. 793. 794.
Scaliger Joſephus. 12. 14. 64. 70. 141. 219. 334. 424. 425.
Stephanus Henricus. 55. 67. 748
Sylburgius. 391. 429
Valla. 3. 11. 16. 22. 23. 24. 25. 31. 36. 37. 51. 57.
Valeſius. 94. 267
Voſsius. 270. 274. 275
Vulcanius. 236. 237. 238
Xylander. 226. 253. 257. 260. 263. 264. 291. 304. 314. 327. 332. 338. 346.

JACOBI

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Jacobi Palmerii A Grentemesnil, Militis Cadomensis,

EXERCITATIONES AD HERODOTVM.

Lib. 1. *Pagina* 3. *editionis Pauli Stephani.* 1618. *Francof.* 1608. *cap.* 6.

Ἅλυος ποταμοῦ ὃς ῥέων ἀπὸ μεσεμβρίης μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων.	*Halyos fluvii à meridie Syros & Paphlagonas interfluentis.*

Alicui fortè mirum videbitur, Herodotum Syros conterminos facere Paphlagonibus: at non eſt quod quis miretur, per Syros enim intelligendi ſunt Cappadoces, ii enim albi Syri Græcis Λευκόσυροι appellabantur. Teſtis locuples Strabo, lib. 16. [1] δοκεῖ δὲ τὸ τῶν Σύρων ὄνομα διατεῖναι ἀπὸ μὲν Βαβυλωνίας μέχρι τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου, ἀπὸ δὲ τούτου μέχρι τοῦ Εὐξείνου τὸ παλαιόν· οἱ γοῦν Καππάδοκες, ἀμφότεροι οἵ τε πρὸς τῷ Ταύρῳ, καὶ οἱ πρὸς τῷ Πόντῳ μέχρι νῦν Λευκόσυροι καλοῦνται. Sic & idem Herodotus infra, lib. 2.

[1] *Videtur Syrorum nomen extenſum fuiſſe à Babylonia, uſque ad Iſ-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

cum de gentibus quæ ſe circumcidunt loquitur. ſic ait: [1] Σύριοι δὲ οἱ περὶ Θερμώδοντα καὶ Παρθένιον. ne putes vocem Σύρων hoc loco ei excidiſſe. Sed notandum, Hero dotum indifferenter eos, modo Σύρους, modo Συρίους vocaſſe. quod patet præcipue ex lib. 7. ſectione 72. ubi & Cappadocas à Perſis dici ait.

ſicum ſinum & inde uſque ad Euxinum olim. Vtrique igitur Cappadoces, & qui Taurum, & qui Pontum accolunt etiam hodie Leucoſyri, id eſt Albi Syri, vocantur.

Pag. 3. & 4. cap. 7.

Ἦν Κανδαύλης (τὸν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον καλέουσι) τύραννος Σαρδίων· ἀπόγονος δὲ Ἀλκαίου τοῦ Ἡρακλέους ...... ἐκ δούλης δὲ τῆς Ἰαρδάνου.

Candaules, is quem Græci Myrſilum nominant, Sardium fuit tyrannus, ab Alcæo Herculis filio oriundus: Ex ancilla autem Iardani.

Pugnat cum Herodoto Diodorus de nomine filii Herculis, & ancillæ Jardani. Alcæum vocat Herodotus, Cleolaum vero Diodorus lib. 4. [2] προϋπῆρχε δὲ τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τὸν τῆς δουλείας καιρὸν ἐκ δούλης υἱὸς Κλεόλαος. Sed non mirum, ſi in rebus tantæ antiquitatis non concordant autores: ecce enim & cum Herodoto, & cum Diodoro pugnat Apollodorus. nam Crœſum quem Mermnadem & alienum ab Herculis ſtemmate facit Herodotus, Heraclidem facit Apollodorus, ex Agelao Omphales & Herculis filio. Lib. 2. [3] ἐξ Ὀμφάλης δὲ Ἀγέλαος, ὅθεν καὶ τὸ Κροίσου γένος. At Diodorus Omphales & Herculis filium Λάκωνα vocat. Non ego ſum qui tantas poſſim componere lites, auctoritas tamen Herodoti apud me prævalet.

[1] Syri circa Thermodonta & Parthenium.

[2] Iam autem habebat Hercules ſervitutis tempore, filium Cleolaum &c. ſerva genitum.

3 Ex Omphale autem habuit Agelaum, unde genus trahebat Crœſus.

Pag. 7. cap. 16.

Σμύρνην τε ὑπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν εἷλεν.

Smyrnam etiam ſub Colophone conditam cepit.

Licet Colophon ſita ſit in edito loco unde ei urbi nomen, Smyrna vero ad littus maris: tamen nimis longè diſtant ab invicem ut poſſit dici Smyrnam ſub Colophone ſitam eſſe. Ideo credo Herodotum ſcripſiſſe Κολοφωνίων. Id eſt *à Colophoniis conditam.* Nam infra hoc eodem libro, narrat quomodo Colophonii ejectis Æolibus Smyrnam occupaverint, quæ ab eo tempore Ionibus attributa eſt. Fuit igitur ea mutatio, Smyrnæ veluti ſecunda κτίσις. Si tamen ſcri-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

pſit Herodotus Κολοφώνιος, intellexit credo Colophonem fuiſſe Smyrnæ metropolin, & urbem ipſam pro incolis poſuit Synecdochice.

Pag. 15. cap. 35.

φονεύσας ἀδελφεὸν ἐμεωϋτοῦ ἀέκων, πάρειμι.	*Quia fratrem meum ipſius imprudens interemi, adſum.*

Si fides Ptolemæo Hephæſtionis apud Photium cap. 190. p. 243. non imprudens Adraſtus ille occidit fratrem Agathonem nomine, ſed ob jurgium inter eos natum in coturnicum pugna.

Pag. 21. cap. 57.

Πελασγῶν τῶν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν οἰκεόντων.	*Pelaſgorum ſupra Tyrrhenos urbem Creſtonem incolentium.*

Dionyſius Halicarn. videtur legiſſe Κροτῶνα. Nam proculdubio ab Herodoto mutuatus eſt, quæ de hac urbe dixit. nec it inficias & Herodotum citat. lib. 1. [1] καὶ γὰρ δὴ οὔτε Κροτωνιᾶται (ὥς φησιν Ἡρόδοτος) οὐδ᾽ ἄλλοις τῶν νῦν σφέας περιοικεόντων εἰσὶν ὁμόγλωσσοι· οὔτε οἱ Πλακιηνοί· σφισὶ δὲ ὁμόγλωσσοι. & cætera quæ ex Herodoto affert Dionyſius Halicarn. non eſt igitur dubium quin apud Herodotum legerit ſuo tempore Κροτῶνα. & ſic credo legendum hoc loco. Nam & nomen hodiernum hoc evincit. nam ea civitas ſupra Tyrrhenos ſita eſt & juxta Umbricos, ubi eam ponit Dionyſius Halicarn. & ab Italis vocatur Cortona, non longè à Traſimeno lacu.

[1] Nam neque Crotoniatæ (ut ait Herodotus) eadem lingua utuntur qua ii, qui circumcirca habitant, neque Placieni, qui eadem lingua utuntur qua Crotoniatæ.

Pag. 22. cap. 59.

Καὶ τῷ λόγῳ τῶν ὑπερακρίων προστάς.	*Per cauſam tutandi montanos.*

Qui ſint illi Hyperacrii, quibus præerat Piſiſtratus, quærendum. Non enim alibi quod ſciam ea vox occurrit apud antiquos. Valla interpretatus eſt *montanos*, ſed perperam: ſunt enim ii, qui ὑπὲρ ἄκραν habitabant, id eſt ultra Sunium promontorium, quod per excellentiam ἄκρα τῆς Ἀττικῆς, id eſt Atticæ promontorium, dicebatur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

tur. Pauſanias initio totius operis, ἄκρα Σούνιον πρόκειται γῆς τῆς Ἀττικῆς. Id eſt, *Acra Sunium in terra Attica prominet.* firmatur noſtra conjectura ex Strabone lib. 9. cum Ariſtophanis Scholiaſte collato. Strabo quippe, diviſionem Atticæ antiquæ in quatuor partes aſtruit ex loco Sophoclis, quem fœliciter ſupplevit & metro ſuo reddidit doctiſſimus & mihi ſemper cum honore nominandus Caſaubonus in ſuis ad Strabonem commentariis: ſic autem habet. Ægeus loquitur.

[1] Πατὴρ δ᾽ ἀπελθεῖν ὥρισ᾽ εἰς ἀκτὴν ἐμοὶ
Πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς· τῷ δ᾽ αὖ Λύκῳ
Τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων.
Νίσῳ δὲ τὴν ἀνώμαλον ἐξαιρεῖ χθόνα
Σκείρωνος ἀκτῆς. τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
Ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
Εἴληχε Πάλλας.

[1] *Pater me abire in Actam juſſit, Honorem primigenium præbens ejus terræ. Lyco autem Oppoſitum Eubœæ hortum tribuit. Niſo vero inæqualem regionem dedit Scironii litoris. terræ vero quod ad Auſtrum vergit Ferox ille & gigantes educans Sortitus eſt Pallas.*

Ex his verſibus patet Lyco eveniſſe eam partem Atticæ quæ oppoſita erat Eubœæ inſulæ. At ex Ariſtophanis Scholiaſte probatur partem Atticæ cui Piſiſtratus præerat, eſſe eandem quæ Lyco olim parebat, & Diacria vocabatur. Ergo pars ea quæ Piſiſtrato favebat & Hyperacria Herodoto dicitur, eadem eſt quæ Diacria vocabatur, quæ Lyco obvenerat Eubœæ oppoſita, quæ pars reſpectu Athenarum ultra Sunium erat, & iis qui Athenis profecti ad eam regionem per mare tendebant ſuperanda erat acra ſeu promontorium Sunium. Ideo jure ab Herodoto Hyperacria vocatur, & eadem Διάκρεια ut puto dicebatur ἀπὸ δυοῖν ἀκρῶν, à duobus promontoriis Sunio ſcil. & Cynoſura, quæ in eo littore prominebant. Sed ponendus eſt locus Ariſtophanis Scholiaſtæ ab interpunctione laborans, & ideo à Florente Chriſtiano non intellectus, & ſine neceſſitate correctus à doctiſſimo Caſaubono. Sic igitur ille Scholiaſtes ad Veſparum hunc verſum Scenæ, quæ incipit Οὐ τοὶ ποτὲ.

Ἀληθὲς ὡς οὐδείς γε Διακρίων δεδέξεται.

Κατὰ γὰρ τοὺς Σόλωνος νόμους, τρεῖς ἦσαν αἱ τάξεις, μία μὲν τῶν Παραλίων ὧν προειστήκει Μεγακλῆς, ἑτέρα δὲ τῶν Πεδιέων ὧν προειστήκει Λυκοῦργος, τρίτη δὲ τῶν Διακρίων ὧν προειστήκει Πεισίστρατος· τὴν δὲ χώραν τὴν Διακρίαν, Πανδίονα φασὶ τοῖς υἱοῖς διανείμαντα, τὴν ἀρχὴν Λύκῳ δοῦναι, Αἰγεῖ δὲ τὴν περὶ τὸ ἄστυ, Πάλλαντι δὲ τὴν Παραλίαν, Νίσῳ δὲ τὴν Μεγαρίδα. quæ ſic interpretatur Florens Chriſtianus. *Fertur tamen Pandion regionem Diacriam diſtribuiſſe filiis ſuis, & Lyco principatum dediſſe, Ægeo regionem*

gionem quæ circa oppidum,& arcem, Pallanti Paraliam,& Niſo Megaridem. ea proculdubio ſumpſit Scholiaſtes ex loco Sophoclis ſupra citato. Sed Caſaubonus eo quod videbat nullum commodum ſenſum emergere ex verbis Scholiaſtis, ut erant malè diſtincta, putavit pro Διάκριαν legi debere Ἀττικὴν, ſed ſine neceſſitate. nam interpungendo poſt ἀρχὴν omnia erunt plana. Sic τὴν δὲ χώραν τὴν Διάκριαν Πανδίονα φασὶ τοῖς υἱοῖς διανείμαντα τὴν ἀρχὴν, Λύκῳ δοῦναι. id eſt, *ajunt Pandionem cum filiis ſuis ditionem ſuam divideret, Diacriam dediſſe Lyco.* Ergo Hyperacrii Piſiſtrato addicti erant iidem, qui Diacrii, olim Lyco attributi, latus Atticæ oppoſitum Eubœæ olim poſſidentes, quod eſt ultra Sunium promontorium. Plutarchus etiam in Solone τῶν Διακρίων mentionem fecit, & interpres addidit de ſuo, *qui montani ſunt.* Sed hallucinatus eſt ut ex ſupradictis conſtat, & idem Plutarchus paulo inferius Diacriorum ducem Piſiſtratum facit, quod evincit Ὑπερακρίους & Διακρίους eoſdem eſſe. Sed poſtquam Theſeus, in unam urbem Athenas, omnes Atticæ habitatores coadunavit & pagorum ſeu Demorum omnium Prytania ſolvens, Athenis unum commune totius Atticæ prytanium conſtituit, ea nomina quæ regiones Atticæ olim diſcriminabant, in ipſa urbe introducta manſerunt, & facta ſunt nomina factionum. Ideo quando dicitur Piſiſtratus præfuiſſe Diacriis vel Hyperacriis, de Diacriorum in urbe factione intelligendum eſt. & ſic de Paraliis quorum Megacles erat Coryphæus, & de Pedieis quibus Lycurgus præerat. Id clariſſime patet ex Plutarcho in Solone, qui ſic de eo negotio: [1] Οἱ δὲ ἐν ἄστει πάντες ἐστασίαζον, ἀποδημοῦντος τοῦ Σόλωνος, καὶ προειστήκει τῶν μὲν Πεδιέων Λυκοῦργος, τῶν δὲ Παράλων Μεγακλῆς ὁ Ἀλκμαίωνος, Πεισίστρατος δὲ τῶν Διακρίων, ἐν οἷς ἦν ὁ θητικὸς ὄχλος, καὶ μάλιστα τοῖς πλουσίοις ἀχθόμενος. hæc non intelligens Diogenes Laërtius in Solone, putavit Διακρίους & τοὺς ἐξ ἄστεος, pro iiſdem ſumi debere. cum ſic de iis factionibus loquitur: ἀλλὸ καὶ τῆς στάσεως γινομένης, οὔτε μετὰ τῶν ἐξ ἄστεος, οὔτε μετὰ τῶν Πεδιέων, ἀλλ' οὔτε μετὰ Παραλίων ἐτάχθη. Id eſt: *Sed orta ſeditione, neque cum urbis civibus, neque cum Pedieis, neque cum Paraliis ſtetit.* Nullus certe antiquorum ita partes diſtinxit, nec in iis factionibus ipſi urbis habitatores quandam partem conſtituebant: ſed in tres illas denominationes dividebantur. Et ex eo Diogenis loco perperam concludit Caſaubonus in ſuis ad Laërtium notis Ὑπερακρίους vel Διακρίους fuiſſe eos, qui in urbe degebant, vel ea urbis parte, quæ πόλις vel ἀκρόπολις dicebatur, tamquam ſi in urbe non fuiſſent

[1] *In urbe vero omnes in factiones dividebantur abſente Solone, & Pedieorũ caput erat Lycurgus Paralorum vero Megacles Alcmæonis; Piſiſtratus vero Diacriis præerat, in quibus erat egenorum turba & quæ divitibus maxime adverſabatur.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

etiam Πάραλοι & Πεδιεῖς, quod falſum eſſe ex Plutarcho ſupra probavimus. Non magis ergo Diacrii erant οἱ ἐξ ἄστεος urbani cives quam reliquæ factiones, niſi quod egenorum pars maxima erat in Diacriorum parte divitibus inimica: & ideo magis credendum eſt eos non habitaſſe in acropoli, ut vult Caſaubonus, quæ pars urbis nobilior & excelſior. potius à divitibus habitatam hanc putandum eſt quam ab egenorum turba. Ea vero nomina in urbe remanſerant, eo quod licet Athenas migraviſſent, ex litorali Atticæ parte Parali, ex campis mediterraneis aratores Pediei, ex regione vero Eubœæ oppoſita Diacrii, Theſei ſcilicet regis juſſu, retinuerat tamen unuſquiſque ſuas villas & agros in ea Atticæ regione ubi olim habitabat, & eas hæredibus ſuis reliquerat. Faceſſat ergo Diogenes Laërtius, qui cum poſt Marcum Antoninum vixerit contra antiquiores in rebus Græciæ non eſt audiendus. In ea voce etiam laudandus Heſychius in Διακρεῖς. ubi ait: καὶ ἡ χώρα Διάκρεια ἡ ἀπὸ Πάρνηθος μέχρι Βραυρῶνα (ſic enim legendum non Βαβυλῶνα, ut male habet editio) qui locus Heſychii pulchrè concinit noſtræ ſententiæ. Nam & Brauron fuit in littore Eubœæ oppoſito, & Parnes mons verſus id littus etiam excurrebat, quadam ſui parte, ut in noſtra antiqua Græcia demonſtrabimus, ſi Deus dabit eam aliquando publicare. Ergo ὑπεράκρεια regio, quæ ὑπὲρ ἄκραν, ultra Sunium, reſpectu Athenarum Διάκρεια dicta, eo quod in ejus litore duo prominebant promontoria, ἀπὸ δυοῖν ἀκραῖν, ut dixi. Hæc cum recitaſſem in Academico cœtu Cadomenſi, vir quidam doctus & amicus noſter, non probavit id etymon & quod, ut ajebat, ſi à duobus promontoriis dicta fuiſſet ea regio, non Διάκρεια, ſed Δισάκρεια dici debuiſſet, & multa ultrò citròque ab eo & à me reſpondente dicta ſunt: non erit fortè ingratum Lectori ea ſcire, quæ & tunc ad defendendam meam ſententiam dixi, & quæ poſtea multis exemplis obſervatis, me in ea confirmavere, & ea Græcæ linguæ ſtudioſis utilia fore confido.

Omnes voces quæ à δύο componuntur, ſemper Græci per δι expreſſerunt, (non autem per δυ aut δυς, ad vitandum malum omen ut puto) ſic δίγονος περιστέρα apud Heſychium, eo quod duos fœtus ſemper ſimul educat, ſic δίιαμβος verſus vel pes conſtans ex duobus Jambis, (at ſi in aliqua voce ſibilus interponendus fuiſſet, certe in hac voce debebat, ad vitandam cacophoniam, & eam vocalis, *i*, importunam iterationem,) διθάλασσος locus qui duo maria vicina habet ut Corinthus. διποταμὸς πόλις dicuntur Thebæ ab Euripide in Suppli-

Supplicibus. δίθυρος οἶκος, domus quæ duas portas habet, δίβολος ἄκων, jaculum utrinque cuſpidatum. δικέφαλος ὄφις, ſerpens qui duo capita habet, δίβαφος πόρφυρα, quæ duas tincturas paſſa eſt, & δύο βαφὰς habuit, δίοζος ramus qui in duos ſurculos dividitur, ſic τρίοζος qui in tres, & πέντοζος dicitur manus apud Heſiodum eo quod in quinque digitos dividitur, & ut πέντοζος non à πεντάκις ſed à πέντε, ſic τρίοζος à τρία non à τρὶς & δίοζος à δύο non à δὶς. Sic δικόρυφος, qui duas ſummitates, διπρόσωπος qui duas facies habet, ut Janus. Sic δίτοκος, quæ duos parit, unde διτοκέω apud Ariſtotelem, de hiſt. anim. 6. cap. 1. αἱ μὲν οὖν ἀλεκτοροειδὲς τίκτουσι συνεχῶς, περιστερὰ δὲ, καὶ φάττα, καὶ τρύγων, καὶ οἰνὰς διτοκοῦσι μὲν, ἀλλ᾽ οὐχ ὡς περιστερὰ δεκάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ τίκτουσιν. Id eſt: *Gallinæ igitur pariunt continuè, ſed columbæ & palumbes, & turtures, & vinagines, duos quidem fœtus ſimul pariunt, ſed non ut columbæ, ceteræ decies in anno pariunt.* Sic διμήτωρ dictus eſt Bacchus, qui duas matres habuit: ſic διτάλαντος, qui duo talentorum pondus habet, διμναῖος qui duo minas valet, ſic δίφορος τόπος ἐν ἅρματι, ὅπου δίφρος, locus in curru qui duos viros recipit. ſic διχωριάζειν ἐν δυὸ χώροις ᾄδειν Heſychius. Sic δίπους bipes, ſic δίφορος σύκη apud Ariſtophanem in Concionantibus vocatur membrum virile eo quod duos teſticulos combinatos habeat, & male interpres qui *bis fructiferæ* vertit. Nam arbores quæ bis in anno ferunt, Theophraſtus non διφόρους, ſed διφορέοντας vocat, lib. 1. de cauſis plantarum cap. 16. Itaque δίφορος σύκη apud Ariſtophanem, arbor eſt ficus quæ fructus combinatos gerit. Multa alia exempla poſſem congerere quæ paſſim lectori curioſo inter legendum occurrent. At quoties vox ab adverbio δὶς componitur, retinet vox compoſita τὸ σίγμα ſibilum, ut δίσεφθος bis coctus, δισέγγονος bis nepos i.e. nepos nepotis, δίσεκτος biſſextus, δισεξάδελφος bis conſobrinus, id eſt ex utroque parente, δισδιαπασῶν tonorum ſeries quæ bis per omnes ſonos ducitur, δισμύριοι bis decem millia, δισχίλιοι bis mille, δισπάππος bis avus, id eſt, avus avi, δισθανὴς bis mortuus. Homerus Odyſ. N. δισθανέες, ὅτε τ᾽ ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσιν ἄνθρωποι. δισταφὴς bis ſepultus, δίχωλος bis claudicans, id eſt utroque pede. & alia plura quæ poterit lector obſervare. Sic obtinet & in vocibus quæ à τρία, & quæ à τρὶς componuntur. Exempla earum quæ à τρία componuntur τρίγωνος, τρίγλυφος, τριγλώχιν, τριήρης, τριήμερος, τρικέφαλος, τρικόλωνος, τρικάρηνος, τρίκλινος, τρίμετρος, τρινάκρια, τρίβροχος, τρίβραχος, τρίοζος, τριορχὴς, τριόδους, τρίοδος,

τρίπους,

τρίπους, τρίπηχυς & ſexcenta talia. Exempla vero de iis quæ à τρὶς deducuntur: τρισάγιος, τρισάθλιος, τρισευδαίμων, τρισκακοδαίμων, τρισμακάριος, τρισκατάρατος, τρίσλιπα δένδρα, τρισαριστοὺς, τρισεξώλης, τρισοΐζυρος, τρισδιάστατος, τρισκατάπτυστος, τρισόλβιος, τρισπόλιον, herba quæter mutat colorem ceu canitiem. Heſych. at Henricus Steph. habet τριπόλιον & citat Theophraſtum, apud quem legitur in pluribus editionibus non τριπόλιον, ſed τὸ πόλιον. quod ſi legatur τριπόλιον, tunc componitur ἀπὸ τριῶν πολιῶν à tribus caniciebus, non à τρὶς πολιοῦσθαι. Unum tantum quod meminerim objici poteſt. nempe δίπολος & τρίπολος γῆ, terra quæ bis vel ter arata eſt. Sed à voce ſubſtantiva πόλος componitur, quæ pro converſione etiam accipi poteſt. unde fit πολέω, & ſic terra foret quæ duas vel tres converſiones paſſa eſt. Sic gallicè dicimus, *terre qui a deux ou trois tours, ou labeurs.* Tum una hirundo non facit ver, nec eſt tam generalis regula quæ non admittat aliquando exceptionem. Lingua latina in eo cum Græca concordat, & ſæpe ſyllaba δι utitur in eodem ſenſu. Sic *Dijambus*, *diobolaris*, *diaulus*, *digamus*, *didrachmum* *diotæ* vaſa quæ duas aures ceu anſas habent, *dipondium*, *diverbium*, *diffindo*, *divarico*, & hæc omnia à duo non à bis componuntur. Ex his, ut opinor, concluditur διάκριαν dici ἀπὸ δυοῖν ἀκρῶν, non vero ἀπὸ δὶς ἄκραν ἔχειν, quæ ultima deductio haberet aliquid abſurdi. numquam enim bene diceretur litus habere bis promontorium. Sic Τριώπιον ἄκρα promontorium Cariæ dicitur ἀπὸ τριῶν ὀπῶν, à tribus foraminibus, id eſt, ſinubus. Nam à Triopa quodam ſic dictum velle, id fabulam olet & Græcam vanitatem, quæ ubique Heroum nomina identidem fingebat, ut civitatum origines auguſtiores & nobiliores faceret. Sic Δυῤῥάχιον à quodam Dyrracho Heroe, non à cautium aſperitate dictum voluerunt. Sic Πλαταίας non ἀπὸ τοῦ πλάτους à planitie, ſed à quadam Platæa Aſopi filia dictam voluerunt. Sic Βοιώτους non ab aurium magnitudine, ſed à quodam Bœoto heroe ſe dictos ipſi Bœoti volebant. Sed de his ſatis.

Pag. 23. cap. 61.

Ὁ Πεισίστρατος, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τὴν πρὸς Μεγακλέα γενομένην, γαμέει τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.	*Piſiſtratus ex pactione, quam inierat cum Megacle, filiam ejus duxit uxorem.*

Si quis aveat ſcire nomen filiæ Megaclis quam duxit Piſiſtratus, id

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

id invenies apud Scholiaſten Ariſtophanis ad Nubes; nomen autem ejus erat Κοίσυρα.

Pag. 26. cap. 66.

Μετὰ δὲ τὰ ἐς πόλεμον ἔχοντα, ἐνωμοτίας, καὶ τριακάδας, καὶ συσσίτια, πρὸς δὲ τουτοῖσι, τοὺς ἐφόρους καὶ γέροντας ἔστησε Λυκοῦργος.	*Deinde vero, quæ ad bellum pertinent, enomotias & triacadas, & ſyßitia: ſuper hæc inſtituit ephoros ac ſenatores Lycurgus.*

Si verum eſt, quod aſſerit hoc loco Herodotus, Lycurgum ſcilicet ephoros & Seniorum conſeſſum inſtituiſſe, quare Plutarchus qui vitam Lycurgi ex antiquis auctoribus compilavit, de ea inſtitutione tacuit? & eorum inſtitutionem tribuit Theopompo regi? ut etiam in libro ad principem indoctum? ejus hoc loco adponam verba in Lycurgo. de Polydoro & Theopompo loquitur.[1] οὕτω τὸ πολίτευμα τοῦ Λυκούργου μίξαντος, ὅμως ἄκρατον τὴν ὀλιγαρχίαν οἱ μετ' αὐτὸν ὁρῶντες σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην (ὥς φησι Πλάτων) οἷον ψάλιον ἐμβάλλουσιν αὐτῇ, τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν, ἔτεσί που μάλιστα τριάκοντα καὶ ἑκατὸν μετὰ Λυκοῦργον, πρώτων τῶν περὶ Ἔλατον ἐφόρων κατασταθέντων, ἐπὶ Θεοπόμπου βασιλεύοντος· ὃν καί φασιν ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ὀνειδιζόμενον, ὡς ἐλάττω παραδώσοντα τοῖς παισὶ τὴν βασιλείαν ἢ παρέλαβε, μείζω μὲν οὖν (εἰπεῖν) ὅσῳ χρονιωτέραν, &c. Quid igitur cenſendum eſt? Herodotus antiquior multo, ſed qui uno verbo tantum rem conficit. Plutarchus recentior, ſed qui pluribus rem explicat & pluribus locis, & nomen primi ephori addit & tempus notat, & vitam Lycurgi ex profeſſo perſequitur & ei quidem τῆς γερουσίας, i.e. Senatus inſtitutionem tribuit, ephororum vero annis 131 poſtea à Theopompo; cum recenſione dicti celebrati Theopompi ad uxorem ſuper eo negotio. Certè ἐπέχω, parum tamen abeſt quin putem vocem ἐφόρους ad textum Herodoti additam fuiſſe, aliter ex eo me non extrico. Proclive foret dicere Lycurgum quidem ephoros inſtituiſſe in ipſo ſeniorum conſeſſu velut præſides, Theopompum vero eorum auctoritatem majorem feciſſe eos regibus adjungens βασιλεῦσι καταμίξας. Sed vetat me ita putare nomen primi ephori à Theopompo inſtituti, & verba Plutarchi non quadrant. Nec meum eximit dubium Diogenes Laërtius, qui de Chilone in ejus vita ait (ex Soſicrate) eum primum inſtituiſſe, ut ephori regibus adjungerentur, Satyrum vero id

[1] *Sic regimen publicum cum temperaſſet Lycurgus, tamen qui ei ſucceſſerunt videntes puram oligarchiam, inflatam, & impetus plenam, tamquam frenum ei impoſuerunt, Ephororum auctoritatem, annis circiter 130. poſt Lycurgum Elato primo Ephoro conſtituto, Theopompo regnante, cui (ut ajunt) uxor exprobravit, quod regiam poteſtatem minorem, quam acceperat, erat filiis ſuis traditurus. Imo, inquit, majorem utpote durabiliorem.*

 tribuiſſe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

tribuiſſe Lycurgo. Nam nec Soſicrates nec Satyrus ſatis habent auctoritatis, ut alterum eorum altero neglecto ſequi non dubitem. Imo quod Diogenes Satyro tribuit eam opinionem nulla Herodoti facta mentione, id me movet, ut credam vocem ἐφόρους, ut ſupra dixi, non eſſe genuinam, ſed in Herodoti textum infartam ex Satyro à quodam antiquo. Conſulatur ſuper eo Apollinis tripus. nam ego cum Pyrrhone οὐδὲν ὁρίζω. vide ſis Joſephi Scaligeri animadverſiones ad Euſebium ad annum 1257. pagina ſecundæ editionis 72.

Pag. 62. cap. 146.

Μινύαι δὲ Ὀρχομένιοί σφιν ἀναμεμίχαται.	*Minyæ Orchomeniis ſunt admixti.*

Lego Ὀρχομένιοι, ut referatur τὸ ἀναμεμίχαται ad Ionas, aliter nullus commodus ſenſus emergit ex hoc loco.

Pag. 68. cap. 163.

Ἀργανθώνιος· ἐτυράννευσε δὲ Ταρτησσοῦ ὀγδοήκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατόν.	*Arganthonius: præfuerat autem regno Tarteſſiorum octoginta annis: vixit autem annos viginti & centum.*

Forte ſcripſerat Herodotus litteris numeralibus ρ΄. ν΄. quod incuria mutatum eſt in ρ΄. κ΄. facili lapſu. Nam Lucianus in Macrobiis ſic legebat apud Herodotum, & Anacreonta ſic etiam tradidiſſe ait: [1] Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσίων βασιλεὺς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται. ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων, ἀλλὰ τοῦτο μὲν μῦθος τισὶ δοκεῖ. Sed ut abſolvatur Herodotus mendacii, ecce & noſtris temporibus Anglus quidam Thomas Parn nomine, annum centeſimum quinquageſimum & tertium attigit, à ſuo rure evocatus à rege Carolo propter longævitatis miraculum Londinium venit, & ibi non ferens aëris & victus rationis mutationem deceſſit, amplius forte victurus ſi ruri ſuo manſiſſet: & quod magis mirum eſt, anno ætatis centeſimo reus capitis cauſam dixit ob vim illatam virgini. Hæc mihi ſuo ore teſtatus eſt vir illuſtriſſimus & omnium virtutum conſortio cumulatus Pomponius Believræus, qui tunc temporis Regis Chriſtianiſſimi legatus, Londinii eum viderat. Deſinant igitur Herodoti correctores numerum annorum Arganthonii

[1] *Arganthonius igitur Tarteſſi rex, centum & quinquaginta annos vixiſſe dicitur. Secundum Herodotum auctorem, & Anacreontem poëtam. Sed hoc quibuſdam fabula videtur.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

thonii minuere & reponatur pro πάντα εἴκοσι, πεντήκοντα, nam proculdubio ita ſcripſerat Herodotus, & hoc firmat etiam Strabo lib. 3. & Plin. lib. 7. cap. 48.

Lib. 2. pag. 110. cap. 52.

Ἔθυον δὲ καὶ πάντα πρότερον οἱ Πελασγοὶ θεοῖσιν ἐπευχόμενοι.	*Pelaſgi antea in deorum invocatione tum omnia immolabant.*

Malè Valla. *Iidem antea in deorum invocatione omnia immolabant.* Quid ſibi vult ea verſio? num etiam ſtercus & feces diis immolabant? nugæ. Verte, *Pelaſgi autem primi omnium ſacrificavêre deos invocantes.* Ignoravit credo Valla, πάντα ſæpe poni adverbialiter pro πάντως, id eſt, prorſus, omnino. Vult Herodotus, Pelaſgos docuiſſe homines ſacrificia, quibus deos placari putabant, & id patet ex ſequentibus.

Pag. 144. cap. 141.

Σαναχάριβον βασιλέα Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων.	*Sanacharibum regem Arabum Aſſyriorumque.*

Exemplar, quo utebatur Joſephus ſuo tempore, non habebat τὸ Ἀσσυρίων, ut ex eo patet lib. 10. cap. 1.

Pag. 146. cap. 145.

Διονύσῳ μὲν νυν τῷ ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου λεγομένῳ γένεσθαι κατὰ ἑξακόσια ἔτεα καὶ χίλια μάλιστα ἐστὶ ἐς ἐμεί. Ἡρακλεῖ δὲ τῷ Ἀλκμήνης κατὰ εἰνακόσια, &c.	*A Dionyſo quidem certe, qui ex Semele Cadmi genitus fertur, ad meam ætatem ſunt anni ferme mille ſexcenti: ab Hercule vero Alcmenæ filio, ferme nongenti.*

Turbatus eſt hoc loco Herodoti calculus: dixit ſupra Homerum & Heſiodum antiquiores eſſe ſeipſo annis quadringentis, hîc vero vult Trojanum bellum extitiſſe ante ſua tempora octingentis annis & plus, ergo quadringenti anni interfuerunt inter bellum Trojanum & Homerum & plus, ſecundum ejus calculum. Rurſus à Dio-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

nyſo Semeles filio ad ſua tempora vult interceſſiſſe annos mille & ſexcentos (ſi bene ſe habent hoc loco numeri) ergo à Dionyſo ad bellum Trojanum erunt anni fere octingenti. Supra autem pagina 144. numerat in centum annos tres generationes: erunt igitur ſecundum Herodotum à Dionyſo ad Trojam captam generationes 24. at ex hiſtoria & numero heroum interſunt tantum tres generationes vel quatuor ad ſummum. Nam à Cadmo ad Dionyſum & Labdacum coævum ſunt duæ generationes, à Labdaco ad Oedipum (ſecundum omnes tragicos Theſeo contemporaneum & Herculi, quando Theſeus & Hercules contemporanei fuerunt) duæ generationes, à Hercule vero ad Trojam una generatio. (nam Telamon pater Ajacis fuerat Herculis ſocius & commilito) ergo à Dionyſo ad Trojam interſunt tantum tres generationes, aut ad ſummum quatuor. Falſi igitur hoc loco ſunt numeri & corrupti, quos corrigendos Chronologis relinquo, falcem meam in eorum meſſem non immitto. Si tamen pro ἑξακόσια καὶ χίλια μάλιστα, legatur ἐννακόσια ἢ χίλια μάλιστα, tunc ſecum concordabit Herodoti textus, & omnia erunt plana, & ſic omnino credo Herodotum ſcripſiſſe, & vox μάλιστα id omnino ſuadet, quæ omnino convenit cum ἢ χίλια, non vero cum καὶ χίλια.

Pag. 152. cap. 159.

Καὶ Σύροισι πεζῇ ὁ Νεκῶς συμβαλὼν ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε.	*Et terreſtri acie congreſſus Necos cum Syris in Magdalo, victoria potitus eſt.*

Joſephus Scaliger in doctiſſimis ad Euſebium commentariis pag. 79. putat, Μαγδόλω & Μαγέδδω unam & eandem eſſe urbem, in finibus Ægypti Palæſtinam verſus, & ait Bedam ſcripſiſſe Mageddo Maximianopolin vocari, quod illum ex aliquo vetere auctore hauſiſſe putat, quod & rationi conſentaneum eſſe ait, rege Joſia ſcilicet ibi occurrente Neconi, ut eum aditu in Palæſtinam intercluderet. Certè locum quem Μαγδόλω vocat hoc loco Herodotus, Septuaginta vocant πέδιον Μαγέδδω. Sed cum Magdolo ſita fuerit in ipſa Ægypto, ut fatetur idem vir ſummus, ubi etiam Maximianopolin ſitam fuiſſe ex notitia imperii patere ait: nullo modo adducor, ut credam Scripturam de illa Magdolo intellexiſſe, aut dicendum erit regem Joſiam bellum Neconi intuliſſe in ipſa Ægypto, quod numquam

quam reges Judæorum auſi ſunt aggredi, vide locum Chronicorum 2. cap. 35. & ex totius rei geſtæ narratione deprehendes, Necaonem non ſolum in belli procinctu fuiſſe, ſed jam in itinere extra fines Ægypti exercitum habuiſſe. *Aſcendit Necho rex Ægypti, ut pugnaret in Carchemis juxta Perath* (id eſt, juxta Euphratem) *& egreſſus eſt in occurſum ei Joſias.* Aſcendit Neco, nam tota Ægyptus inferior & vicina Palæſtinæ plana eſt & depreſſior. Judæa vero & Palæſtina altior & montoſa: ergo aſcendebat, dum Palæſtinam & Judææ limites petebat. Quod ſi Joſias ipſam Ægyptum ingreſſus fuiſſet, non dixiſſet Necho, *Non contra te hodie, ſed contra aliam domum eſt bellum meum,* quæ verba excuſatoria ſunt & ejus, qui, dum tranſit per fines alicujus principis, amoliri conatur à ſe belli illati accuſationem: ſed potius cum eo graviter expoſtulaſſet, quod nulla injuria provocatus fines Ægypti hoſtiliter invaſiſſet, quod nunquam antea fecerant Judæorum reges. Adde quod Megiddo ſeu Mageddo non dicitur ibi urbs, ſed πέδιον campus ceu planities, quæ forte tamen ad urbem ejuſdem nominis pertinebat. Eam poſuit Chriſtianus Schot in Palæſtinæ mappa prope Cæſaream ad littus maris cum torrente cognomine & montibus, quos montes Meguiddo vocat, & ſane illac iter facere debebat Necho, ut montana Judææ vitaret, & commeatus facilius ſuppeterent ob vicinum mare; per deſertum enim via invia erat & inacceſſa exercitibus. Et Maximianopolis quidem extat in notitia imperii, ſed in Thebaïde, quæ remotiſſima erat à Nechonis itinere ad Euphratem eunti, nec poteſt eſſe Magdolo, ut vult Beda. Nam Magdolo ſita fuit non longe à mari rubro, in itinere, quo Iſraëlitæ recedebant ab Ægypto, longiſſime à Thebaide. Sic enim legitur in Exod. cap. 14. [1] ἀποστρέψαντες στρατοπεδευσάτωσαν ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως ἀνὰ μέσον Μαγδώλου καὶ ἀνὰ μέσον τῆς θαλάσσης ἐξ ἐναντίας Βεελσεπφών. Magdolo igitur debuit eſſe in extremitate maris rubri verſus deſertum, ibi enim Pharao aſſequutus eſt Iſraëlitas, qui maris rubri quadam parte tranſvadata, in deſertum Sur pervenerunt: igitur aut fuerunt duo Magdolo, alterum in Thebaïde, alterum in inferiore Ægypto, aut Maximianopolis non fuit ea Magdolo, de qua agitur: neque tanta eſt Bedæ auctoritas, ut Meguiddo ſcripturæ contra hiſtoriæ ſeriem in Thebaïdem relegemus. Quod autem dicebat Necho, *non contra te,* &c. bene & appoſitè dicebatur ab eo, qui ditionem Judæorum montoſam evitabat. Judæa enim procul à mari ſita, teſtis Strabo lib. 16. qui eam μεσόγαιαν, id eſt *mediterraneam,* nuncu-

[1] *Revertentes caſtrametantor ante ſtabulum, inter Magdolum & mare, ex adverſo Beelſephon.*

[1] *Habitare regionem non littoralem.*
[2] *Longe à mari ſitas.*

nuncupat, teſtis & Joſeph. lib. ubi ait Judæos [1] Οἰκεῖν χώραν οὐ παράλιον, eſſeque eorum urbes [2] μακρὰν ἀπὸ θαλάσσης ἀνῳκισμένας, quod notavit doctiſſimus Caſaubonus ad dictum Strabonis locum. Nec pugnat quod in libro Joſuæ cap. 14. limes Occidentalis tribus Judæ ponitur mare. Licet enim ex Dei præſcripto & terræ ſecundum id diviſionem, tribus Judæ ad mare extendi deberet, nihilominus intra regionem montanam manſit effectivè tribus ea, & ob currus ferreos Cananæorum, qui campeſtria & littus maris incolebant, eos non potuit omnino ſibi ſubmittere, ut videre eſt Judicum c. 1. v. 19. Mageddo autem vel Meguiddo erat ex ditione ſemitribus Manaſſe, quæ tamen manſit ſub Cananæis, ibidem verſu 27. Manaſſe autem longe à finibus Ægypti. Jacet enim in diviſione terræ ad ſeptentrionem tribus Ephraïm, juxta mare inter Ephraïm & Aſſer. Cæterum quod Joſephus, cui in iis rebus plurimum credendum eſt, urbem Mageddo in Judæorum ditione ponit, non pugnat: nam ejus tempore jam omnia turbata erant, nec amplius obtinebat antiquæ terræ diviſionis auctoritas. Judæorum reges maritimæ oræ dominatum ſemper affectavere: ſæpe eum obtinuerunt, ſæpe amiſerunt, prout res bene vel male iis cedebant; & jam olim ab initio Iſraëlitæ Cananæos in Mageddo habitantes tributarios fecerunt, Judicum c. 1. Ex his omnibus patet, mutandam eſſe vocem Μαγδόλῳ in Μαγέδδῳ, vel ſi Μαγδόλῳ ſcripſit Herodotus, certe deceptum ſimilitudine nominis, Μαγδόλω ſibi & Ægyptiis notiorem, pro Μαγέδδω poſuiſſe. vide Scaligeri notas in fragmenta pag. 45. ubi ait ſe putare Magdolo & Mageddo vicinas urbes eſſe. Sed infœlici conjectura.

Ibidem.

Μετὰ δὲ τὴν μάχην Κάδυτιν πόλιν τῆς Συρίης ἐοῦσαν μεγάλην εἷλε.	*Poſt prælium, Cadyti magna Syriæ urbe potitus eſt.*

Illuſtriſſimus Joſephus Scaliger, in ſuis notis ad fragmenta (extant ad calcem operis de emendatione temporum) ait non dubium eſſe, quin ea ſit Cades, de qua mentio fit in Scriptura, Numer. 20. verſ. 16. Sed pace tanti viri dixerim, non poteſt eſſe eadem. Cades, de qua ibi agitur, fuit in finibus Edom verſus deſertum: & inde petebant tranſitum per Edom Iſraëlitæ, ut ad Canaan pervenirent. Cades igitur fuit meridialior ipſo Edom. Edom autem fuit meridialior

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

dialior terra Canaan, ut ex multis Scripturæ locis patet. Pugnaverat fœliciter contra Joſiam Neco, & poſt victoriam *Cadytin Syriæ magnam urbem cepit.* quomodo de Cades in deſerto poteſt intelligi? nam Neco niſi contra Nabuchodonoſorum feſtinaviſſet, poterat bellum inferre Judææ, & ipſam Hieroſolymam aggredi, tunc ſine rege & recenti clade perculſam: at vult Scaliger à Mageddo retro iviſſe Arabiam verſus, & deſertum, quæ vitare præcipue debebat, & Cades in ipſius deſerti finibus ſitam cepiſſe, per quam non erat illi iter, & quam non erat illi operæpretium occupare. Quænam igitur fuit illa urbs Cadytis? Id credo nos docet Geographus Nubienſis in ſexta parte climatis tertii. *Cadeſia,* inquit, *eſt urbs in margine ſolitudinis poſita ad Occidentalem partem urbis Bagaat. eſtque è propugnaculis Aracq. à Cadeſia ad Cuſa duæ habentur ſtationes.* nunc videndum an quadret is ſitus cum hiſtoria: *Aſcendit Neco ut pugnaret in Carchemis juxta Perath.* ſic loquitur Scriptura, quia ibi Neco à Nabuchodnoſoro victus eſt. Tendebat verſus Perath, id eſt, Euphratem Neco, Carchemis à Nubienſe *Cquercquiſia* dicta, ſita erat ad confluentes Euphratis & Aboræ teſte ipſo Nubienſe. At Cadeſia urbs magna & propugnaculum Aracq, id eſt Babyloniæ & Aſſyriæ. veriſimile eſt igitur Neconem victoria elatum recenti ad Euphratem pergentem eam urbem cepiſſe, quæ duabus tantum ſtationibus diſtabat à Cuſa, quæ eſt ſita ad Euphratem, quam eam Cades (quæ ad differentiam alterius dicebatur Cades Barne) quæ eſt in finibus Edom verſus deſertum Sur, & Arabiam Petræam, longiſſime ab Euphrate ſita.

Lib. 3. pag. 183. cap. 53.

Ἐν γὰρ δὴ τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων οὐκ ἐνεώρα, ἀλλά οἱ κατεφαίνετο εἶναι νωθέστερος.	*Nam in majore filio non erat indoles, hebetiorque eſſe ei videbatur.*

Nomen ejus filii Periandri tacuit Herodotus. At ex Ariſtotele credo expiſcatus ſum ejus nomen in Politicis lib. 5. cap. 12. ait enim [1] δευτέρα δὲ ἡ περὶ Κόρινθον, ἡ τῶν Κυψελιδῶν, καὶ γὰρ αὕτη διετέλεσεν ἔτη τρία καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ἓξ μῆνας. Κύψελος μὲν γὰρ ἐτυράννησεν ἔτη τριάκοντα, Περίανδρος δὲ τετταράκοντα καὶ τέτταρα, Ψαμμέτιχος δ' ὁ Γορδίου τρία ἔτη. Ergo Gordius fuit nomen illius primogeniti à patre neglecti, cujus filius Pſammetichus, tyrannidem obtinuit. Sed in Ariſtotele videtur redundare καὶ τέτταρα, aliter numerus non quadrat.

[1] *Secunda vero fuit Cypſelidarum Corinthi: duravit enim annos 73. & menſes 6. Cypſelus enim Tyrannus fuit annis 30. Periander vero 44. Pſammetichus autem Gordii filius annos 3.*

Pag.

Pag. 186. cap. 62.

Τῆς Συρίας ἐν Ἐκβατάνοισιν. | *In Ecbatanis Syriæ.*

Ecbatana ex medio Mediæ tranſtulit Herodotus in Syriam. Facit ex more Græcorum, qui voces barbaras, quoad fieri poterat, mutabant ad ſuæ linguæ ſonum. Forte fuit urbs Bethen, vel alia Bethanah, quarum mentio fit Joſuæ cap. 19. vel forte Bethaniah. Nam eo tempore Hieruſalem jacebat diruta & nondum reſtaurata. Ideo non poterat in ea Cambyſes diverſari. Sed hæ ſunt meræ conjecturæ ſine auctoritate: de iis, ut voles, decerne lector.

Pag. 187. cap. 64.

Ὡς οἱ καιρίη ἔδοξε τέτυφθαι.	*Tanquam opportuna ad feriendum (ut ſibi videbatur) percuſſerat.*

Valla vertit: *tamquam opportuna ad feriendum (ut ſibi videbatur) percuſſerat.* Male & longe ab Herodoti ſententia. Verte: *cum ſibi videretur ipſe lethali vulnere percuſſus*, plano ſenſu.

Pag. 203. cap. 102.

Ἐν τῇ ἐρεμίῃ ταύτῃ καὶ τῇ ψάμμῳ γίνονται μύρμηκες, μεγάθεα ἔχοντες κυνῶν μὲν ἐλάσσονα, ἀλωπέκων ἢ μείζονα.	*In ea ſolitudine arenoſa formicæ gignuntur, canum quidem magnitudine minores, vulpium vero majores.*

Hoc non eſſe figmentum Herodoti, ut multi blaterant, ſed veram narrationem, evincit hujus ſeculi experientia. Nam teſte Thuano, hiſt. lib. 16. Imperatori Turcarum Solymano miſſum eſt tale animal, à Scha Tamo Perſarum imperatore anno ſalutis 1559. Hæc ſunt ejus verba: *Nuntius etiam à Thamo oratoris titulo quidam ad Solymanum venit cum muneribus, inter quæ erat formica Indica canis mediocris magnitudine, animal mordax & ſævum.* & hoc credo, habet ex Buſbequio, qui eadem fere verba habet epiſt. 4.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 204. cap. 106.

Τὰ δὲ δένδρεα τὰ ἄγρια αὐτόθι φέρει καρπὸν εἴρια καλλονῇ τε προφέροντα καὶ ἀρετῇ τῆ ἀπὸ τῶν οἰῶν, καὶ ἐσθῆτι οἱ Ἰνδοὶ ἀπὸ τούτων τῶν δενδρέων χρέονται.

Præterea agreſtes arbores pro fructu lanam ferentes ovilla tum pulchritudine tum bonitate meliorem: qua in veſtiarium Indi utuntur.

An hic locus de Bombyce & veſtibus ex ejus filis textis intelligendus ſit, an de goſſypio ſive xylo, an de alia quadam arboris ſpecie, non inutilis erit diſquiſitio, quod ut facilius fiat, adducenda ſunt & aliorum auctorum teſtimonia, qui de variorum textilium uſu aliquid ſcripſerunt. Primus & tempore & auctoritate Theophraſtus lib. 4. hiſt. plant. cap. 9. hæc habet, ubi de Tyle inſula loquitur, [1] φέρειν δὲ τὴν νῆσον καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἐριοφόρα πολλά· ταῦτα καὶ φύλλον μὲν ἔχειν ὅμοιον τῇ ἀμπέλῳ πλὴν μικρόν, καρπὸν δὲ οὐδένα φέρειν, ἐν ᾧ δὲ τὸ ἔριον ἡλίκον μῆλον ἐαρινὸν συμμεμυκός· ὅταν δὲ ὡραῖον ᾖ ἐκπετάννυσθαι καὶ ἐξαίρειν τὸ ἔριον, ἐξ οὗ σινδόνας ὑφαίνουσι, τὰς μὲν εὐτελεῖς, τὰς δὲ πολυτελεστάτας· γίνεται δὲ τοῦτο καὶ ἐν Ἰνδοῖς, ὡς ἐλέχθη, καὶ ἐν Ἀραβίᾳ. hæc Theophraſti verba ſic Plinius reddidit lib. 12. cap. 11. *ejuſdem inſulæ excelſiſſimo ſuggeſtu, arbores lanigeræ alio modo quam Serum: iis folia infœcunda, quæ ni minora eſſent, vitium poterant videri, ferunt cotonei mali amplitudine cucurbitas, quæ maturitate ruptæ, oſtendunt lanuginis pilas, ex quibus veſtes pretioſi lintei faciunt.* Idem Plin. cap. ſequenti. *Arbores vocant goſſampinas fertiliores etiam in Tylo minore, quæ diſtat 10000. paſſ. Juba circa fruticem lanugines eſſe tradit, linteaque fieri Indicis præſtantiora; Arabiæ autem arbores, ex quibus veſtes faciunt, cynas vocari folio Palmæ ſimili.* In his locis hæc conſideranda ſunt. Herodotus arboribus, de quibus loquitur, fructum tribuit. Theophraſtus vero negat fructum ferre eas, de quibus agit, forte tamen de eadem arbore agunt. Sed Herodotus latius ſumpſit καρποῦ appellationem, ſcilicet pro eo quod eſt uſui utile. Theophraſtus vero καρπὸν intellexit edule quid. nam cætera conveniunt. Tractat Herodotus de Indicis. Theophraſtus de Tyle inſula in ſinu Arabico. Sed addit idem fieri in India. Plinius, qui Theophraſtum ubique ſequitur, in hoc loco videtur ab eo abire. Nam quod Theophraſtus vocat ἡλίκον μῆλον ἐαρινὸν συμμεμυκός, quod reddi debet *pomum vernum compreſſum*, vertit Plinius *cucurbitam cotonei mali amplitudine*, at malum cotoneum non poteſt vernum

[1] *Ferre autem inſulam etiam arbores, & quidem lanigeras multas. illæ vero folium habent ſimile viti ſed minus, fructum autem nullum ferre. Sed laniferum quid quantum eſt pomum vernum, & compreſſum: in maturitate vero expanditur, & lanam exerit, de qua Sindonas texunt. quaſdam quidem viles, alias vero pretioſas: & id fit etiam apud Indos & Arabas.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

nominari : eſt enim omnium fere pomorum tardiſſimè proveniens, & cadente autumno tantum matureſcit. Ideo ſuſpicor, locum Theophraſti eſſe mutilum, & mendoſum. Nam Plinius proculdubio legebat apud Theophraſtum : ἐν ᾧ ἢ τὸ ἔριον ἡλίκον κυδώνιον μῆλον ἔαρι συμμεμυκὸς. In his omnibus locis non credo de goſſypio intelligi debere. Nam vox δένδρεα ἄγρια, non convenit goſſypio plantæ, quæ nequaquam arbor dici poteſt, tum ob exilitatem, tum eo quod, ut audio, ſeritur quotannis, & potius in herbis cenſenda eſt ea planta, vel ad ſummum inter frutices, quam inter arbores. Ideo nec Theophraſtus de xylo vel goſſypio intelligendus, qui eadem voce τὰ δένδρα utitur. Nec ab ea ſententia me demovet, quod habet Theophraſti textus : καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἐριοφόρα. nam particula καὶ ſecundo loco poſita non diſtinguit τὰ ἐριοφόρα ab arboribus. Is locus ſic vertendus eſt. *Ea inſula fert etiam arbores & quidem multas lanigeras.* Nec opponendus eſt Plinii locus lib. ejuſdem cap. 12. ubi invenitur *Goſſampinas arbores*: non enim intellexit de planta, quæ fert goſſypium, ſed de iis arboribus, quæ ferunt aliquid goſſypio analogum. Nam quamvis eæ arbores dicantur ἐριοφόροι, id eſt, *lanigeræ*, non tamen ferunt veram lanam, ſed aliquid lanæ ſimile. Sic goſſampinæ, quæ ferunt aliquid goſſypio ſimile, & quod ejus uſum præſtat. De Bombyce vel Serico nec Herodotus, nec Theophraſtus, nec Plinius locis citatis intelligi poſſunt. Nam Bombycina pila non poteſt ullo modo dici arboris fructus : non enim ex arbore naſcitur, ſed ei tantum adhæret, & eſt extraneum quid ; ut & erucarum textilia, nec cum Theophraſti verbis convenit, quæ nullam ſimilitudinem habet mali ; nec in maturitate pateſcit, ἐκπετάννυται, ut ait Theophraſtus. Fuit igitur arbor quædam, quæ pilulas lanuginis plenas fert in maturitate dehiſcentes, ut goſſypium, &, ut mea ſententia firmetur, oculatum teſtem vocabimus, Petrum Belonium Cœnomanum, qui lib. obſervationum 2. cap. 6. ait ſe vidiſſe in litore maris Erythræi, arbores lanigeras, dum montem Sinai petebat, ejus verba Gallicè ſcripta huc adducere libet. *Nous fiſmes du feu avec du bois de Tamariſque & de l'arbre qui porte la laine* &c.& paulo poſt. *Nous trouuons qu'Herodote a premierement fait mention dudict arbre, ſuivant lequel Theophraſte, Pline & pluſieurs autres ont eſcrit, il eſt du nombre de ceux qui demeurent tousjours verds, leur laine eſt plus fine que la ſoye, de laquelle les Arabes filent de tresbeaux linges, plus delies & fins que ne ſont ceux qui ſont faicts de fine ſoye, & plus blancs que ceux de cotton, cela ſe peut bien prouver*

par

par les pommes qu'auons rapportées, & monſtrées eſquelles eſt trouvée quantité de laine. Ex his Bellonii teſtis autoptæ verbis patet, eas arbores, & à moris quibus Bombyces adhæreſcunt, & à planta quæ goſſypium fert, toto genere differre, & Herodotum, Theophraſtum & Plinium de tertia quadam arboris ſpecie ſemper vireſcentis, quæ pilas fert lanuginis plenas goſſypio & bombycé præſtantiores, loquutos fuiſſe. Sed & quarta alia plantæ lanigeræ ſpecies videtur notari in Maronis verſu. Georg. 2.

Quid nemora Æthiopum molli canentia lana
Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres.

Et in primo quidem verſu videtur eandem arborem innuere, quæ ab Herodoto, Theophraſto, Plinio, & Bellonio deſcribitur: at in ſecundo, aliam arborem notare videtur; nam *depectere vellera foliis*, non convenit arbori, quæ lanuginem fert in pomo, ut nec frutici goſſypium ferenti ſimiliter in pila, quæ in maturitate dehiſcit. Et multi quidem Servium ſequuntur, qui de bombycino ſerico interpretatur, dum ait: *lanam arboream non poſſumus accipere, quia ubique procreatur.* ſcilicet goſſypium, *lanam arboream* vocat, quod tempore Servii commune erat. Hodie certe in Italia, & Sicilia maximo proventu ſeritur, & improprie *lanam arboream* vocat, quæ in frutice naſcitur. Sed Maronis verba de bombyce capi non poſſunt; nam bombycum involucra leguntur, & poſtea ex iis fila deducuntur. at *foliis depectere* videtur aliud quid ſignificare, & debere intelligi de ipſis foliis quæ depectuntur, ſive lanugo quædam ex foliis naſcatur, ſive ipſorum foliorum corpus in tenuiſſimas fibras depectitur. Enimvero Plinius lib. 6. cap. 17. videtur in ea ſententia eſſe, ut quædam frondium lanugo ceu canities aqua perfuſa foliis depectatur, quod artificium Sericæ genti tribuit, & eo loco de bombyce non loquitur, de quo fusè poſtea tractat, lib. XI. cap. 22. & 23. Ergo ex locis ſupra citatis ſic poſſumus concludere, eſſe duas ſpècies arborum lanigerarum, quarum una folia habet viti ſimilia, ſed minora, lanam in pila habentia, quæ in maturitate dehiſcit, ut goſſypium: altera palmæ ſimilia folia habens, & in iis lanuginem quandam & vellus, quod depectitur, quibus ſi addas bombycem & goſſypium, exurgent quatuor ſpecies textilium filorum. In ea re magis inquirendum & conſulendi ſunt ii, qui Indiam, & gentes Orientales Indiæ conterminas acceſſerunt. Nam tempore Maronis & Plinii, ignorabantur earum gentium mores & habitus, ut plurimum, quæ nunc notiora ſunt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 213. cap. 130.

Ὑποτύπλουσαι δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα, οὕτω δὴ &c.	*Tum earum ſingulæ auream phialæ thecam ſuffringentes Democedem donaverunt &c.*

Hic locus non mihi videtur ſanus, & Valla quidem bene mutavit στιγμὴν in ſua verſione, poſt σὺν θήκῃ interpungens, ſed in morbo ſontico reduviam ſanavit. Nam quid ſibi volunt ea ὑποτύπλουσαι φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, quod Valla vertit: *auream phialæ thecam ſuffringentes.* non bene meo quidem judicio. Nam nec τύπλειν eſt *frangere*, nec ὑποτύπλειν *ſuffringere.* & à Gregorio, qui eo verbo in eo ſignificatu uſus eſſe dicitur, provoco ad antiquos. Sed demus ita poſſe accipi, quid opus erat, frangere Phialam, aut ejus thecam? nonne & honeſtius & utilius integra donata fuiſſet, & cur poſtea fit de ſtateribus mentio? num phialæ fragmenta per μεταμόρφωσιν ſtatim in ſtateres mutata ſunt? aut erant ad manum inſtrumenta χωνευτικά, & typi, & ignis, ad percutiendos ſtateres? nugæ. Sed & manifeſtè ſonant vitium illa φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ, quid enim facit articulus τοῦ eo loco? Certè cuivis eſt in proclivi, hunc locum convincere mendi, at mederi & divinare, quomodo ſcripſerit Herodotus, hoc opus hic labor. Ego tentabam ſic corrigere. [1] Ἐπισάττουσαι δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλῃ τε χρυσέοις σὺν θήκῃ, quod non videtur abludere ab auctoris mente. nam σάξασθαι interpretatur Heſych. πλήσασθαι, & ea vox de vaſis, quæ valde implentur, uſurpatur, ſive de ſiccis rebus, ut de arena Lucianus κεράμιον ψάμμου σεσαγμένον, ſive de liquore, ut de aqua idem Lucianus de Syria dea, ἀγγήϊον ἕκαστα ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι. Tu, benigne lector, cogita ſuper eo, & forte meliora dabis.

[1] *Vnaquæque earum fartim implens phialam aureis & ejus thecam.*

Ad lib. 4. pag. 230. cap. 14.

Ἤκοντα ἐξ Ἀρτάκης πόλιος.	*Profectum ex urbe Artaca.*

Euſtathius ad Odyſſ. κ΄. ſuo tempore legebat Ἀρτακίης.

Pag. 238.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 238. cap. 43.

τὸ πλοῖον τὸ πρόσω οὐ δυνατὸν ἔτι εἶναι προβαίνειν.	*Quod navigium ulterius procedere non poſſet.*

Nempe ut conjicere licet, à ventis Orientalibus contrariis impeditus fuit navis illius curſus: nam per ſex menſes continuos flant circa promontorium Bonæ Spei.

Pag. 254. cap. 91.

Περσέων τε καὶ πάσης ἠπείρου βασιλεύς.	*Perſarum cunctæque continentis rex.*

Ne quis vaniloquentiæ accuſet vel Darium vel auctorem inſcriptionis, per πάσης ἠπείρου intellige non Aſiam univerſam, ſed aliam quam Geographi noſtri ſeculi *minorem* vocant. Sic enim à Græcis vocabatur reſpectu inſularum Ægæi maris. Sic Dio lib 48.[1] ὁ Ἀντώνιος ὁ Μάρκος ἐς τε τὴν Ἀσίαν τὴν ἤπειρον ἦλθε. & Nicand. Alexipharm.

[2] Παῖδες δ' εὐζήλοιο Κρεούσης
Πιοτάτην ἐδάσαντο γεωμορέην ἠπείρου.

Ad quæ ſic commentatur Scholiaſtes.[3] Κρεούσης Ἐρεχθέως, καὶ Ἀπόλλωνος Ἴων, ἀφ' οὗ Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἰάδες πολλαὶ πόλεις, ἡ δὲ Κολόφων Ἰωνίας. tempore autem expeditionis Darii illa Aſia ſub imperio Perſarum erat.

[1] *M. Antonius in Aſiam, quæ Epirus eſt, venit.*
[2] *Filii bonæ Creuſæ pinguiſſimam partiti ſunt habitationem Epiri.*
[3] *Creuſæ Erechthei, & Apollinis Ion, à quo Iones Athenienſes & plures urbes Iades. Colophon autem eſt Ioniæ.*

Pag. 263. cap. 122.

Διαβάντων δὲ τούτων τὸν Τάναϊν ποταμὸν, οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἐπεδίωκον.	*Trajicientes autem illos Tanain fluvium, Perſæ etiam trajicientes inſecuti ſunt.*

Nec vera nec veriſimilis eſt hæc narratio. Tantus exercitus vix tantum iter emenſus fuiſſet ſex menſium ſpatio, quod duobus menſibus emenſum narrat auctor. Tum Tanais Iſtro ferè æqualis non eſt vadatu facilis, ut nec Boryſthenes, quem Iſtro ſecundum fecit ſupra, & abundantem aquis deſcripſit, quem tamen & in eundo & in redeundo, vel vadaſſe vel ponte exſtructo trajeciſſe Darium cum exercitu oportuit. Sed ut Alexander Beſſum perſequens, poſtquam eum in poteſtate habuit, Jaxartem uſque perrexit, & ſe Tanaïn

naïn vidiſſe vel credidit, vel ad gloriam ſuam publicavit: ſic & Darius Hypanim aut forte Boryſthenem, Tanaïm eſſe credidit, vel credere ſe ſimulavit, ut ſuæ gloriæ audaci mendacio velificaretur.

Pag. 264. cap. 125.

Οἱ δὲ Σκύθαι ἐς μὲν τοὺς Ἀγαθύρσους οὐκέτι ἀπείπαντας ἀπικνέοντο.	*Scythæ partim ad Agathyrſos jam non recuſantes ſocietatem ſe conferebant.*

Credo, τὸ οὐκέτι motum eſſe loco, & ſic legendum puto, ἐς μὲν τοὺς Ἀγαθύρσους ἀπείπαντας οὐκέτι ἀπικνέοντο. Id eſt, *verſus Agathyrſos recuſantes non amplius iter fecerunt*, id ſuadet & ratio, & totius rei narratio & particula μὲν.

Ibidem cap. 126.

Τῶν Σκυθέων βασιλῆα Ἰνδάθυρσον.	*Indathyrſum Scytharum regem.*

Hunc Trogus Pompeius vocabat Jancurum, ut videre eſt apud Juſtinum lib. 2.

Pag. 267. cap. 136.

Ὥστε οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν.	*Ea præſertim quæ divortia habebant.*

Hæc aliter legiſſe videtur Valla, vertit enim: *ea præſertim quæ divortia habebant.* non legebat proculdubio negationem οὐ: commodum tamen habet ſenſum vulgata lectio, *vias non inveniebant pedites exercitus Darii, eo quod non erant inciſæ*, id eſt, ſignatæ orbitis; nam in deſerto arenoſo, ubi equitabant Scythæ aſtra reſpicientes itineris duces, non terram, nulla erat certa via inciſa & orbitis notata, vel calcibus equorum per planitiem incultam liberè equitantium, non per certas vias, ut fit in terra culta, pagis & civitatibus habitata, quæ orbium notas retinet rotis identidem euntibus & redeuntibus per eaſdem vias.

Pag. 269. cap. 142.

Καὶ ἄδρηστα μάλιστα.	*Et inſectatione digniſſima.*

Malè interpretatur Valla *inſectatione digniſſima*, & eo nomine ab

Henrico Stephano caſtigatus eſt in ſuo theſauro. Debuit enim vertere, *minime fugitiva.*

Pag. 270. cap. 145.

Ἐξελαθέντες ὑπὸ Πελάσγων ἐκ Βραυρῶνος, ληϊσαμένων &c.	*Ejecti à Pelaſgis qui fœminas Athenienſium ex Braurone prædati ſunt, &c.*

Laborat hic locus ab interpunctione, quod videtur vidiſſe Valla. Lege ἐξελαθέντες ὑπὸ Πελάσγων, ἐκ Βραυρῶνος ληϊσαμένων τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας. hæc hiſtoria narratur infra libro 6.

Pag. 271. cap. 148.

Κάρτα οἰκηϊεύμενος.	*Ad inſulam valde frequentandam.*

Valla vertit: *ad inſulam valde frequentandam.* infœliciter. verte: *eos omnino ſibi concilians.*

Pag. 272. cap. 150.

Ἐὼν γένος Εὐθυμήδης τῶν Μινυέων.	*Euthymedes genere ex Minyis.*

Lege meo periculo Εὐφημίδης, ex Pindaro Pyth. 4. & ejus ad eum locum Scholiaſte. τὸ Μινυέων autem accipe, non quod ex progenie Minyæ fuerit Battus, ſed quod Euphemus, à quo originem ducebat, fuerat unus ex Argonautis, qui Minyæ dicti ſunt, eo quod Jaſon dux expeditionis ex matre Alcimede erat ex poſteris Minyæ. Iphiclus item & plures alii ex eadem progenie Minyæ fuerunt.

Pag. 275. cap. 157.

Τῆς Λιβύης χῶρον ἀντίον τῆς νήσου τῇ οὔνομα ἦν Ἀζίριστον.	*Locum in Libya è regione inſulæ nomine Aziriſtum.*

Legit Valla τῷ οὔνομα ἦν. melius. num fuit ille locus, de quo Syneſius epiſt. 4. mentionem fecit, cui nomen erat Ἀζάριον? certe fuit in eo tractu.

Ibidem

Ibidem cap. 159.

Ἐπὶ δὲ τρίτου Βάττεω, τοῦ Εὐδαί-μονος καλουμένου.	*Sub tertio autem Batto, qui Fœlix eſt appellatus.*

Vitiata hujus loci interpunctio ſefellit Vallam ut interpretare-tur, *Sub tertio autem Batto, qui Fœlix eſt appellatus.* Sed pugnat ea verſio cum hiſtoriæ fide. Nam Battus ejus nominis ſecundus, dictus eſt Fœlix, non vero tertius : ſic enim ſe habet Battiadarum ſtemma.

Polymneſtus — Phronima
Battus 1. ſeu — O
Ariſtoteles qui
Cyrenas condidit
Arceſilaus 1. — O
Battus 2 Fœ- — O
lix dictus
Arceſilaus 2. — Eryxo
Χαλεπὸς dictus
Battus 3. clau- — Pheretima
dus dictus
Arceſilaus. 3. — O
Battus 4. pul- — O
cher dictus
Arceſilaus 4 a
Pindaro celebra-
tus.

Sic igitur interpungendum : ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βάττεω τοῦ εὐδαίμονος καλου-μένου, id eſt, *ſub tertio autem, qui Battus Fœlix appellatus eſt*, tertio nempe dynaſta vel rege Cyrenarum. Nam ſupra loquutus eſt de Batto Cy-renarum conditore. poſtea de Arceſilao, qui ei ſucceſſit : deinde ait ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, & τὸ τρίτου ad ſucceſſionis ordinem, non ad nomen, referendum eſt.

Pag. 276. cap. 160.

Ὁ ἀδελφεὸς Ἀλίαρχος ἀπο-πνίγει.	*Frater ſuus Aliarchus ſtran-gulavit.*

Plutarchus eum Laarchum non Aliarchum vocat, & amicum Ar-ceſilai, non fratrem, facit, lib. de mulierum virtutibus.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 285. cap. 190.

Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους.	*Domicilia autem eorum ſunt virgultis compacta, ſuſpenſis circa lentiſcos.*

Valla legit σχίνους, & *circa lentiſcos* interpretatur. Sed, ut puto, malè: eſt enim Naſamonum regio, de qua agit, ἄξυλος, & omnino ligni indigens. Optime legitur σχοίνους. vertendum eſt *è caulibus herbarum circa juncos implexis.*

Ad Lib. 5. pag. 292. cap. 9.

Σιγύνας δὲ οὖν καλέουσι Λίγυες οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσαλίας οἰκέοντες τοὺς καπήλους· Κύπριοι δὲ τὰ δόρατα.	*Sigynas quidem certe Ligures, qui ſupra Maſſiliam incolunt, inſtitores appellant: Cyprii jacula.*

Mutabant igitur Cyprii τὸ β in γ. nam communi dialecto, σιβύνη venabulum vel haſtile venatorium ſignificat. Sic etiam Macedones σιγύνην pronunciabant Cypriorum more.

Pag. 312. cap. 66.

Τῶν Ἴωνος παίδων Γελέοντος καὶ Αἰγικόρεως.	*Ionis filiorum Geleontis & Ægicoris.*

Lege Τελέοντος, & ita pridem legendum vidit doctiſſimus Caſaubonus in ſuis eximiis ad Strabonem commentariis. pag. 166.

Pag. 314. cap. 71.

Οἱ πρυτάνιες τῶν Ναυκράρων.	*Magiſtratus Naucratiorum.*

Lege Ναυκραρείων ex Polluce lib. 8. cap. περὶ δημάρχων, ubi ea vox pluries repetita eſt & explicata.

Ibidem cap. 72.

Τοῖσιν Ἰσαγόρεω στασιώτῃσι.	*Iſagoræ militibus.*

Legebat interpres στρατιώτῃσι, ſed multo melius vulgata editio:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

στασιώτῃσι, ſive aliquis poſt Vallam ita correxerit, ſive male mutaverat Valla: eſt enim στασιώτης, qui eſt ex factione alicujus, vel qui ſequitur ejus partes.

Pag. 315. cap. eod.

Τιμασίθεον τὸν ἀδελφεόν.	*Timaſitheum fratrem.*

Vetus mendum & fœdum, per quod male inſeritur in Herculis ſtemmate, & regum Lacedæmoniorum ſerie iſte Timaſitheus. At tollo hanc maculam, & lego τὸν Δελφὸν, id facere doctus à Pauſania in Eliacorum 2.

Ibidem cap. 75.

Καταλείπεσθαι καὶ τῶν Τυνδαριδέων τὸν ἕτερον.	*Alterum quoque è Tyndaridis relinqui.*

Hic locus eſt apprime notandus, & ad quem intelligendum opus foret alicujus antiqui auctoris adminiculo. Nam qui fuerint iſti Tyndarei, fateor me prorſus ignorare, quos neceſſe fuiſſe in bello cum Spartæ regibus proficiſci binos, innuere videtur hoc loco Herodotus, eos advocantibus regibus. Certe ex Oreſtis proſapia fuiſſe non videntur. Nam ex Oreſte novimus tantum Tiſamenum & Penthilum, quorum ille pulſus Sparta Ioniam ſeceſſit, poſtea Achaïam dictam. Hic Lesbi regnavit ducta colonia. Helenæ & Clytæmneſtræ ſoboles in iis adunata eſt per Oreſtis & Hermiones conjugium. Superſunt Timandra Echemi Tegeatæ uxor, & Phœbe, de qua Euripides in Iphigenia, de quarum ſtirpe nihil legi, ut nec de ſtirpe Anaxidis & Mnaſini, quos quidam faciunt Caſtoris & Pollucis filios. Forte Tyndarei, vel Tyndaridæ dicebantur, non quod de ſtirpe Tyndarei nati forent, ſed quod Caſtoris & Pollucis Tyndaridarum in numerum divorum relatorum erant ſacerdotes & ὑποφηταὶ: niſi hoc ſit verum, non eſt, quod à me expectes huic loco lucem: aliis ſponte lampadem trado.

Pag. 333. cap. 118.

Πιξοδάρου τοῦ Μαυσώλου ἀνδρὸς Κινδυέος.	*Pixodaro Mauſoli filio viro Cindyenſi.*

Vertit Valla *viro Cindyenſi*. Sed ubinam locorum fuit ea Cindya? lege meo periculo Κνιδιέος à Cnido Cariæ.

Ad Lib. 6. pag. 345. cap. 35.

Φιλαίου τοῦ Αἴαντος παιδός.	*Philæi Æaci filii.*

Hujus Philæi, ex quo ortus Miltiades, ſi vis noſcere ſtemma & poſteros, vide Marcellinum in vita Thucydidis.

Pag. 347. cap. 42.

Μεταπεμψάμενος ἀγγέλους ἐκ τῶν πολεμίων.	*Accitis hoſtium nunciis.*

Non ſanavit hoc ulcus Valla, qui interpretatur *accitis hoſtium nunciis.* Facile tamen erat corrigere, & τῶν πολίων reponere, & interpretari: *accitis ex urbibus nunciis*, optimo ſenſu.

Pag. 352. cap. 57.

Δύο ψήφους τιθεμένους.	*Duos calculos ponentes.*

Arguit hunc locum falſi Thucydides initio operis, non expreſſo tamen Herodoti nomine, ob antiquioris (ut puto) reverentiam.

Pag. 354. cap. 65.

Λευτυχίδου τοῦ Μεγάρεως τοῦ Ἄγιος.	*Leutychidis filii Megaris, nepotis Agidis.*

Infra pro Agide Hegeſilaum ponit.

Pag. 357. cap. 71.

Λαμπιτώ, τὴν Ἀρχίδημος ὁ Ζευξιδήμου γαμέει.	*Lampito, quam Archidamus Zeuxidami filius in matrimonium accepit.*

Ex qua Agin genuit. Sed Ageſilaum inclitum illum ex altera uxore Eupolia Meleſippidæ filia Plutarch. Pauſan.

Pag. 360. cap. 80.

Συμβάλλομαι δὲ ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον.	*Conjicio jam exitum habuiſſe oraculum.*

De hac expeditione videndus Pauſanias in Corinthiacis, ubi aliam &

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

& veriſimiliorem cauſam reddit, cur Argos non ceperit Cleomenes.

Pag. 365. cap. 94.

Καὶ Ἀρταφερνέα τὸν Ἀρταφερνέος παῖδα.	*Et Artaphernem Artaphernis filium.*

Dubito de fide hujus loci, & ſuſpicor vitio exſcriptoris repetitum in filio patris nomen. Nam Chronicum marmoris Arundeliani habet Ἀριεντέα. ubi ita legitur, ΑΦΟΥΕΜΜΑΡΑΘΩΝΙΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΕΡΣΑΣ .... ΑΡΙΕΝΤΕΑΣ .... ΩΝΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛ .... ΝΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝ. Sic ſe habet marmor, & ſic lacunas ſuppleo, ἀφ' οὗ ἐμ Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Πέρσας καὶ Ἀριεντέα στρατηγὸν τῶν Δαρείου ἀδελφιδῶν τὸν στρατηγόν. Illud Ἀριεντέα non poteſt referri ad alium, quam ad Artaphernis filium, quando Artaphernes fuit Darii frater. Scio ter apud Herodotum repetitum eſſe illud nomen. Sed ſæpe accidit, ut unius loci mendum repetatur in aliis locis, aliter dicendum foret illum Artaphernem Artaphernis filium binominem, & Arientea etiam vocatum fuiſſe. Tamen Æmilius Probus habet *Artaphernes* in Miltiade. Ariſtophanis vero Scholiaſtes ad Equites ſic habet ad hæc verba ἐν Μαραθῶνι, τόπος τῆς Ἀττικῆς εἰς ὃν ἀφώρμησαν Δάτις καὶ Ἀρτάβαζος Μηδικοὶ Σατράπαι πεμφθέντες ὑπὸ Δαρείου, &c. ergo nihil in eo certi. Forte Arientes, utpote Darii vel fratris vel ſororis filius, totius exercitus ducatus honorem habebat; at Datis & Artabazus, viri bello experti, præcipua militaria obibant velut campi ductores, & ideo Græcis maxime memorati.

Pag. 376. cap. 127.

Φείδωνος τοῦ Ἀργείων τυράννου παῖς Λεωκίδης.	*Leocides Phidonis Argivorum tyranni filius.*

Magna ex hoc loco emergit difficultas circa temporis rationem. Ait Herodotus Leocidem filium Phidonis Argivorum tyranni fuiſſe unum è procis Agariſtes, & illius quidem Phidonis, qui agona Olympicum turbavit, vi ſummotis Hellanodicis, & qui menſuras dedit Peloponneſo. At ejuſdem Agariſtes proci fuerunt referente Herodo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Herodoto, Megacles Athenienſis filius Alcmæonis ejus, qui à Crœſo ampla accepit munera, & Males Titormi illius famigerati frater, qui, ſi Æliano fides, Milonis Crotoniatis fuit contemporaneus. Et de Megacle & Malete ſatis concordant tempora. Floruit enim Milo circa Cambyſis tempora, quibus vivere potuit Alcmæonis filius Megacles. Sed in Phidonis Argivi filio turbatur ratio: nam Phido ſecundum Pauſaniam & Eleos, Olympiadem octavam adornavit per vim ſummotis Hellanodicis Eleis, quæ idcirco ab illis ἀνολυμπίας dicta eſt, quod tempus præceſſit Cambyſen, plus quam ducentis annis. Aut igitur falſus eſt Herodotus, & illum antiquum Phidonem, patrem fuiſſe Leocidæ per errorem aſſerit, qui fuit alius Phidon recentior: aut Elei, unde Pauſanias ſuum computum accepit, annis ducentis erraverunt, quod non eſt veriſimile. Ad tantam litem dirimendam nihil melius occurrit, quam textum Herodoti mutilum eſſe ſuſpicari, nec eſt vana ſuſpicio, cur enim repetit nomen Phidonis ſine ulla neceſſitate, & contra ſuum morem? ergo ſic forte ſcripſerat Herodotus: [1] Φείδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης. τυράννου δὲ Φείδωνος ἀπόγονος τοῦ τὰ μέτρα. &c. certe videtur deeſſe vox ἀπόγονος vel tale quid, aliter nihil ſani haberet hic Herodoti locus, & firmat noſtram conjecturam Strabo lib. 8. pag. 358. qui Phidonem quendam decimum à Temeno numerat. Nam primus ille Phidon ſecundum Satyrum fuit tantum ab Hercule undecimus, à Temeno ſextus, nec dubitandum eſt Phidonem illum à Strabone memoratum fuiſſe à primo illo Phidone tyranno oriundum, quando inter Græcos mos erat, ut nomen unum ſolenne & celebratum in poſteris repeteretur, cujus rei extant exempla innumera.

[1] *Phidonis Argivi filius Leocides, è tyranni vero Phidonis proſapia, qui menſuras, &c.*

Ibidem.

Καὶ Ἀζὰν ἐκ Παίου πόλιος Λαφαύης Εὐφορίωνος.	*Et Laphanes Azenus ex urbe Pæo filius Euphorionis.*

Vel hic legendum Πάου, vel apud Pauſaniam in Arcadicis, Παίου κώμης ἐρείπια. ubi legitur Πάου, niſi ex dialecto Ionica fuerit τοῦ ι additio.

Ad Lib. 7. pag. 389. cap. 11.

Μὴ γὰρ εἴην Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεος, τοῦ Ἀρσάμεος, τοῦ Ἀριαράμνεω, τοῦ Θείσπεος, τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσεω, τοῦ Ἀχαιμένεος, γεγονώς.

Neque enim fuerim Darii filius, qui fuit Hyſtaſpis, qui fuit Arſamis, qui fuit Ariaramnis, qui fuit Theiſpei, qui Cyri, qui fuit Cambyſis, qui fuit Achæmenis filius.

Cave putes Cyrum & Cambyſen, de quibus hîc Xerxem loquentem inducit Herodotus, debere intelligi de Cyro Perſarum monarcha famigerato & Cambyſe Mandanes viro. Id enim ratio temporum non patitur, nec potuiſſet atavus Cyrus, qui viginti tantum annos regnavit (teſte eodem Herodoto) videre jam adultum abnepotem Darium, qui ſeptem annos poſt Cyri mortem (tot enim regnavit Cambyſes) jam vir factis inclytus & conſilio pollens à ſex principibus in magos conjuratis admiſſus eſt in periculi & gloriæ ſocietatem. id certe eſt impoſſibile. Ergo Cambyſes & Cyrus, de quibus hic loquitur Xerxes, antiquiores fuere Cambyſe Aſtyagis genero & Cyro Monarcha. Sed, ut puto, fuerunt ex eorum majoribus: amat enim ita fieri, & ſæpe repetuntur in nepotibus avorum nomina. Certe ex ipſo Herodoto patet, patrem Cambyſis Mandanes viri fuiſſe alterum Cyrum. lib. 6. ſectione 111. unde non male concluditur hæc duo nomina alternis vicibus avis & nepotibus indi ſolita fuiſſe in ea familia, & Darium Hyſtaſpis fuiſſe ex eadem cum Cyro proſapia. Sic igitur puto eorum ſtemma deſcribi debere.

Achæmenes generis auctor.
Cambyſes de quo hîc Herodotus.
Cyrus de quo hîc Herodotus.

Cambyſes	Theiſpeus
Cyrus, de quo Herodotus lib. 1. ſectione 111.	Ariamnes
	Arſames
Cambyſes Mandanes vir	Hyſtaſpes
Cyrus monarcha	
Cambyſes monarcha.	Darius monarcha.

Ibid.

Ibid.

Τοὺς δὲ καὶ Πέλοψ ὁ Φρὺξ ἐὼν ἐμῶν πατέρων δοῦλος καλεστρέψατο.	*Hos autem Pelops Phryx noſtrorum majorum ſervus ſubegit.*

Vaniloquus proculdubio hoc loco Xerxes, ſi ita loquutus eſt. Nam Pelopis tempore, Phrygia ſub Medorum imperio non erat, nec unquam antea fuerat.

Pag. 396. cap. 30.

Ἀπίκετο ἐς Κύδρα πόλιν.	*Venit ad oppidum Cydra.*

Stephanus legebat ſuo tempore Κύδραρα.

Pag. 398. cap. 37.

Λέγοντες ἥλιον εἶναι Ἑλλήνων προδέκτορα, σελήνην δὲ σφέων.	*Quod dicerent, ſolem Græcorum, lunam ipſorum eſſe præſidem.*

Valla interpretatus eſt vocem προδέκτορα *præſidem*, & eum ſequutus eſt Henricus Stephanus in ſuo theſauro. Ea vox alibi non occurrit, ideo ejus ſignificatus ex antecedentibus & ſequentibus divinandus. Ego igitur aliud ſignificare eam vocem debere non ſolum ſuſpicor, ſed contendo. Προδέκτωρ Ionicè dicitur, quod προδείκτωρ in communi dialecto: ut dixit Herodotus in principio ſui operis ἀπόδεξις pro ἀπόδειξις, & fit à προδεικνύω, id eſt, *præmonſtro, præſignifico*, quo verbo uſus eſt paulo ante Herodotus ſic: οἱ δὲ ἔφασαν ὡς Ἕλλησι προδεικνύει ὁ θεὸς ἔκλειψιν τῶν πολίων, λέγοντες ἥλιον εἶναι τῶν Ἑλλήνων προδέκτορα. vides Lector, Herodotum manifeſto ex verbo προδεικνύει formaſſe verbale προδέκτορα: ergo προδέκτωρ non *præſes* ſed *præmonſtrator*, futurorum præſignificator (ut ita dicam.) Quare autem ſolem apud Græcos id officium habuiſſe perhibebant Perſæ? Scilicet ob oracula, quæ Delphis, Delo, Claro, & aliis Græciæ urbibus & locis celebria ſub Apollinis nomine (qui Sol eſt) pandebantur. Perſis vero Lunæ fuiſſe oracula magis ex hoc loco aſtruitur quam aliunde probatur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 405. cap. 58.

Πρὸς ἦω τε καὶ ἡλίου ἀνατολάς. | *Ad auroram & ſolis exortum.*

Θερινὰς ſcilicet, id eſt, æſtivas, aliter non conſtaret veritas hujus loci.

Pag. 406. cap. 61.

Καὶ ἄρχοντα παρείχοντο Ὀτάνεα τὸν Ἀμήστριος πατέρα τῆς Ξέρξεω γυναικός. | *Et ducem habebant Otanem patrem Ameſtris, quæ uxor erat Xerxis.*

Joſephus Scaliger inter cætera argumenta, quibus probare conatur Xerxem fuiſſe Aſſuerum Scripturæ, & illud addit, nomen uxoris convenire. Ἄμηστριν enim nihil aliud eſſe quam Eſther. Sed Eſther dicitur orba patre & matre. Eſther cap. 2. at hic Otanes eſt pater Ameſtridis. Sed reſponderi poteſt Otanem fuiſſe ipſum Mardochæum, qui pater Eſther putabatur, & eam in filiam adoptaverat. Sed & ad impia Ameſtridis ſacrificia quæ narrantur infra pag. 419. & ad crudelitatem, de qua etiam infra mentio fit pag. 554. reſponderi poteſt, Herodotum dicere πυνθάνεσθαι *ſe audiviſſe*: non igitur ei fides integra adhibenda, qui rumorem ejus rei ſe tantum audiviſſe teſtatur. Injuſtas ejuſmodi calumnias ſæpe patiuntur reges, & reginæ, præcipuè exteræ & nationis inviſæ, ut erant Judæi. Si tamen Otanes fuit Mardochæus, mirum eſt nihil dici in libro Eſther de hac tam celebri ejus præfectura militari.

Pag. 408. cap. 69.

Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἀναμμένοι, τόξα δὲ εἶχον ἐκ φοίνικος σπάθης πεποιημένα μακρὰ τετραπηχέων οὐκ ἐλάσσω, ἐπὶ δὲ καλαμίνους ὀϊστοὺς μακρούς. | *Æthiopes pardorum pellibus leonumque amicti, arcus è palmarum ſpathis factos gerebant, quatuor non minus cubitis longos: & item prælongas ex arundine ſagittas.*

Id eſt, *Æthiopes pardorum & leonum pellibus amiciuntur, arcus vero habebant ex palmæ ramo compactos quatuor cubitis non minores, ſagittas item ex arundine longas.* ut mutetur hæc lectio, & pro μακροὺς reponatur

μικροὺς,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

μικροὺς, objiciuntur duo loci, unus Agatharchidis, alter Heliodori, & quidem non ſine rationis colore, & magno ſe judice tuetur ea ſententia. Sunt tamen, qui nihil mutandum cenſent, & lectionem editam tuentur, in quam conſentiunt & libri editi & codices omnes, & ajunt ſagittandi rationem omnino repugnare mutationi, & non concedere, ut μικροὺς reponatur. quicunque enim arcum & ſagittas tractavit (ajunt) ſcit non convenire cum arcu magno brevem ſagittam. Nam arcus magnus, dum inflectitur, ut ſagittam emittat, ſpatium majus facit inter arcus medium & angulum, quem facit nervus violenter attractus, arcum vero minorem & minus id ſpacium facere: unde ſequitur ſagittam quæ majus ſpatium excedere debet, majorem eſſe debere, quod per ſequentem figuram repræſentare conantur.

Et arcui quidem minimo poteſt apponi ſagitta longior, at arcui prægrandi minor ſagitta non convenit; incurvationis enim ſpatio non ſufficeret: res ipſa igitur (ut ajunt) non patitur, ut reponatur μικροὺς, tum ipſa dictio non foret ſatis propria, μακρὸς enim & μικρὸς, propriè non opponuntur. Sed μακρὸς & βραχὺς, ut μέγας & μικρὸς. Sic etiam in latina lingua *longus* & *brevis*, *magnus* & *parvus* opponuntur. Dixiſſet igitur Herodotus, ſi eam ſententiam in animo habuiſſet, οἰστοὺς βραχέας in ſuo Ioniſmo, non μικροὺς, res enim quæ in ſua longitudine comparantur, ut ſagittæ, dicuntur μακραὶ & βραχεῖς, raro vero μεγάλαι & μικραί. Et ut vitent auctoritatum vim, quæ ex Agatharchide & Heliodoro afferuntur, dicunt Heliodori locum nihil ad rem facere: non enim de Æthiopibus in genere eum loqui, ſed de Cinnamomiferæ regionis tantum habitatoribus, quibus arcus illos prægrandes non tribuit Herodotus, quod notandum eſt. Nihil igitur vetat, quin Æthiopes cæteri, qui ſagittas arundineas habebant, non poſſint intelligi longis ſagittis uſos fuiſſe; cinnamomiferæ vero regionis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

gionis incolas breviores ſagittas habuiſſe ex draconum oſſibus factas, quibus arcus grandes non tribuit Herodotus. Sed locus Agatharchidis preſſius agit, qui ſic habet: [1] Χρῶνται δὲ ἐπὶ τῶν κινδύνων τῶν πολεμικῶν Αἰθίοπες, τοῖς μὲν τόξοις μεγάλοις, βραχέσι δὲ τοῖς οἰστοῖς, ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας τοῦ καλάμου κερκίδος, ἀντὶ τοῦ σιδήρου παραμήκης τῷ τύπῳ λίθος ἀνεστήλωται, &c. ad hunc locum, qui certe profligare eorum ſententiam videtur, ſic reſpondent: extare eum locum apud Photium inſertum cum multis aliis inter excerpta ex Agatharchide, ſed nullum aſſerere poſſe ea verba eſſe Agatharchidis: nam quæ præcedunt, & ſic incipiunt pag. 722. editionis Hœſchelianæ, Αὐστηρὸς ὁ λόγος, manifeſte deprehenduntur eſſe ex alio quodam auctore, & ideo Henricum Stephanum, qui Agatharchidis fragmenta una cum Cteſia & Memnone publicavit, ea abjudicaſſe ab Agatharchidis textu, & ea ſuppreſſiſſe, & talia ἀποπήματα & falſas inſertiones ſæpius apud Photium inveniri contendunt. Sed (ajunt) demus ea verba eſſe Agatharchidis, quid inde? num Herodoti textum auctoris, qui integer ad nos uſque pervenit, & quidem non multis maculis inquinatus, ex Agatharchide corrigendum eſſe cenſebimus, cujus acciſas reliquias, & lacera fragmenta tantum habemus. Imo potius Agatharchidis locum ex Herodoto corrigendum putamus, & pro βραχέσι legendum παραμήκεσι & hoc ultimum cum ſagittandi ratione omnino conveniet. Sed non eſt opus (dicunt) ea correctione: nam ſi attente ille locus legatur, non facit contra Herodotum: nam Agatharchides (ſi tamen ejus ſunt illa verba) ſagittam in duas partes dividit, οἰστὸν nempe & λίθον, οἰστὸν arundinem nempe brevem eſſe dicit, λίθον vero παραμήκη longum. eſt igitur ejus loci ſententia arundinem quidem eſſe brevem (comparatione ad alias ſagittas) ſed lapidem ei aptatam, quæ cuſpidem facit eſſe longam: ergo tota ſagittæ machina longa erat, quando pars ejus longa erat. Herodotum vero (ajunt) non ita minutim ſagittam deſcripſiſſe, ſed in totum eas ſagittas arundineas longas eſſe dixiſſe, ut erant una cum cuſpidis lapidei additamento. Hæ ſunt ſuper hoc Herodoti loco diverſæ ſententiæ, de quibus tu lector judicabis: ego certe nihil mutandum eſſe puto.

[1] *Vtuntur autem in periculis belli Æthiopes, arcubus magnis, brevibus vero ſagittis, quarum in calami extremo ferri loco lapis figura longus adaptatur.*

Pag. 410. cap. 78.

Ἀρταΰκτης ὁ Χεράσμιος.	*Artayctes Cheraſmis filius.*

Legit Valla Χοράσμιος, & interpretatur *Choraſmis filius.* Sed ſi legendum

legendum eſt Χοράσμιος, nomen eſt patriæ, non patris. Nam Χοράσμιοι gens fuit in Perſarum imperio. Strabo lib. 11. Plinius lib. 6. cap. 16. Ptolemæus lib. 6. cap. 12. durat nomen apud Orientales, & memoratur geographo Nubienſi pluries in octava parte climatis quarti.

Pag. 412. cap. 89.

Οὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες τὸ πάλαιον οἴκεον (ὡς αὐτοὶ λέγουσιν) ἐπὶ τῇ Ἐρύθρῃ θαλάσσῃ: ἐντεῦθεν δὲ ὑπερβάντες τῆς Συρίης οἰκέουσι τὸ παρὰ θάλασσαν.

Hi Phœnices (ut ipſi memorant) quondam mare rubrum accolebant: illinc tranſgreſſi, maritima Syriæ habitabant.

Concordant ſacræ paginæ, quæ docent Philiſtinorum regionem olim occupatam à progenie Caphtor pulſis Heniis, Deuter. cap. 2. fuit autem Caphtor ex progenie Metzraïm, cui ceſſit Ægyptus & maris rubri confinia: de eodem Caphtor & ejus progenie Hieremias loquitur cap. 47. ſed in Græco ſeptuaginta virorum vox *Caphtor* non invenitur & pro ea in capite 2. Deuteronomii habent *Cappadoces.* Conſtantinus vero Porphyrogeneta in themate Armeniaco, Cappadocas non à Caphtor, ſed à Moſoch deducit. Sed ſuper his omnino videndus eſt doctiſſimus Bochartus in ſuo Phaleg, lib. 4. cap. 32. ubi aliter arbitratur, ſed de hoc Herodoti loco tacet.

Pag. 413. cap. 98.

Καὶ Ἀρίδιος Νέρβαλος. | *Et Aridius Nerbalus.*

Non correxit Valla. erat tamen in proclivi emendare & legere Ἀράδιος. *Aradius Nerbalus*, id eſt, ex Arado. Tyrus, Sidon, Aradus, urbes celebres in eo littoris tractu.

Pag. 417. cap. 107.

Βόγην μοῦνον τὸν ἐξ Ἠϊόνος. | *Vnum Bogen ex Eione.*

Nomen hujus viri diverſe exprimitur apud auctores. Plutarchus in Cymene Βούτην vocat. Pauſanias Βόη. Polyænus Βόργην.

Pag. 418. cap. 112.

Τῶν καὶ Νιφάγρης ἐστὶ ὄνομα.	*Quorum uni nomen eſt Niphagræ.*

Nulla urbs ejus nominis invenitur in hoc tractu apud Geographos. Sed Φάγρης dicitur Thucydidi lib. 3. ideo mendum emendo & lego τῶν καὶ ἑνὶ Φάγρης. Ita cenſueram, ſed incidi poſtea in Ortelii lexicon geographicum, ubi didici Leopardum olim ſic emendaſſe: optimè, ut ſolebat.

Pag. 421. cap. 123.

Ἐπὶ Καναστραίην ἄκρην, τὸ δὴ πάσης τῆς Παλλήνης ἀνέχει μάλιστα.	*Vſque ad promontorium Canaſtræum totam fere Pallenen prætervectus eſt.*

Lege ἄκρον, aliter ſolœciſaret oratio & articulus τὸ non quadraret. Hæc ſic vertit Valla: *Ad promontorium Canaſtræum totam fere Pallenen prætervectus eſt.* Male & contra auctoris ſententiam. Verte: *ad Canaſtræum promontorium quod eſt totius Pallenes præcipuè prominens.* vel, *quod in tota Pallene præcipuè protenditur.*

Ibid.

Καὶ Σίνδον τε πόλιν.	*Et urbem Sindum.*

Stephanus legebat Σίνθον: uter melius, dubium; non enim invenitur id urbis nomen apud alios.

Pag. 450. cap. 200.

Καὶ χῶρος περὶ αὐτὴν εὐρὺς, ἐν τῷ Δήμητρός τε ἱερὸν Ἀμφικτυονίδος.	*Et locus ei ſpatioſus eſt circumjectus, ubi templum Cereris Amphictyonidis.*

Ex hoc loco patet, tempore Herodoti circa illud templum, ubi erant Amphictyonum ſedes, nihil aliud fuiſſe præter χῶρον εὐρὺν, id eſt, *locum amplum,* ſed tempore Plutarchi Pylæa urbs ibi ſita erat, & nomen, quod fuit conſeſſus Amphictyonum, factum eſt nomen urbis, de qua apud Plutarchum fit mentio in tractatu περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμετρα in fine.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 454. cap. 213.

Ἀμφικτυόνων ἐς τὴν Πυλαίαν συλλεγομένων.

Amphictyones apud Pylæam congregati.

Vertit Valla: *Amphictyones apud Pylæam congregati.* Tamquam ſi Pylæa tunc temporis fuiſſet urbs aut pagus: at ex loco Herodoti ſupra proxime annotato, patet eo tempore nullam fuiſſe in illo loco urbem aut pagum præter unicum templum. Πύλαια igitur Herodoto non nomen loci, ſed conſeſſus, qui tempore ſtato fiebat, licet poſtea tempore Plutarchi locus ille erat ædificatus in urbis ſpeciem. Verte igitur: *Amphictyones ad conſeſſum qui Pylæa dicebatur congregati ſunt.* Hæc ſcripſeram, cum in Heſychium incidi, qui prorſus firmat meam ſententiam. Sic enim habet: [1] Πυλαγόραι οἱ προεστῶτες τῆς Πυλαίας. Πύλαια δέ ἐστι ἡ εἰς Πύλας τὰς Θερμοπύλας γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων.

[1] *Pylagoræ qui Pilææ præſunt. eſt autem Pylæa Amphictyonum congregatio, quæ fit in Pylis, vel Thermopylis.*

Pag. 447. cap. 190.

Ἀλλ᾽ ὁ μὲν τ᾽ ἄλλα οὐκ εὐτυχέων, εὑρήμασι μέγα πλούσιος ἐγένετο, ἦν γάρ τις καὶ τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυπεῦσα παιδοκτόνος.

Et quum alioqui non eſſet fortunatus, è rebus repertitiis mirifice eſt ditatus. nam fuit ei utilitas quædam ingrata & doloris cauſa, quod erat filiis orbatus.

Ex hoc loco male intellecto, anſam arripuit Plutarchus, ut Herodotum inſectaretur, & malignitatis accuſaret. Sed profecto licet in Plutarchum validius retorquere id malignitatis telum, quod tantis viribus contra Herodotum torſit. Nam Herodoto tribuit ſententiam, quæ ex ejus verbis nequaquam elici poteſt. Improperat Herodoto Plutarchus, eum malignè affectaſſe occaſionem loquendi de Aminoclis crimine, & ſine neceſſitate dixiſſe Aminoclem fuiſſe propriorum liberorum occiſorem. [2] Χώραν καὶ τόπον ποιῶν ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμεινοκλέους παιδοφονίαν, &, ut Herodoto imponeret, τὸ παιδοκτόνος refert ad Aminoclem repugnante Syntaxeos ordine; & ſic videtur legiſſe, εὑρήμασι μέγα πλούσιος ἐγένετο παιδοκτόνος, includens nempe parentheſi, quæ interponuntur inter ἐγένετο & παιδοκτόνος.

[2] *Locum diſponens in quo poneret Aminoclis liberorum parricidium.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Dii boni! quam longè ab Herodoti mente, quæ palam alia eſt: nam & adjectivum ἄχαρις, & participium λυπεῦσα non patiuntur ea verba ſic accipi, & τὸ παιδοκτόνον manifeſte referri debet ad συμφορὴ, quæ vox proxime præcedit. Sic igitur interpretanda ſunt Herodoti verba de Aminocle. *Et cum alioqui non eſſet fortunatus, è rebus repertis multum ditatus eſt, acciderat enim illi ingrata quædam & doloris plena calamitas, quæ liberos ejus occiderat.* Plana eſt & evidens Herodoti ſententia, quam etiam expreſſerunt interpretes. At Plutarchus apud æquos judices vix effugiet κακοηθείας δίκην, quam Herodoto intulit; maligne enim videtur detorſiſſe verba Herodoti ad ſiniſtram & detortam violenter interpretationem.

Pag. 458. cap. 224.

Ἀβροκόμης καὶ Ὑπεράνθης.	*Abrocomes & Hyperanthes.*

Hæc nomina Darii filiorum Græca ſunt, & non redolent Perſicum. nihil mirum: non enim fuit Græcorum, nomina Barbara ita detorquere, & mutare, ut Græcum ſonarent. Hinc diverſitas emerſit, quæ notatur in hiſtoriis Perſarum ex Arabico nuper tranſlatis inter nomina antiquorum regum Perſarum ab iis prolata, & nomina, quæ à Græcis accepimus.

Ad Lib. 8. pag. 478. cap. 47.

Τῆς ἦρχε ἀνὴρ τρὶς Πυθιονίκης Φάϋλλος.	*Cui præerat vir ter Pythionices Phayllus.*

Conſentit cum Herodoto Pauſanias in Phocicis, & videtur omnia, quæ de famigerato illo narrat, ex hoc loco accepiſſe. Sed Scholiaſtes Ariſtophanis ad Acharnenſes, accenſet etiam eum Olympionicis, & ait eum fuiſſe optimum curſorem, & Olympionicem ὁπλιτόδρομον, & quinquertionem etiam, quæ, ſi vera ſunt, mirum eſt Herodotum de iis tacuiſſe.

Pag. 496. cap. 106.

Ἐπεὰν τοῖς Ἀμφικτύοσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος.	*Vt quoties Amphictyonenſibus qui circa eam urbem habitant.*

Nihil mutavit Valla & *Amphictyonenſibus* vertit. Sic Amphictyonas

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

nas à Pylæa ſua in mediam Cariam ſine navi transfretavit. Tu vero lector benigne, meo periculo lege, ἀμφικτίοσι, ſine majuſcula, & verte, *circum eam urbem habitantibus.* ἀμφικτίονας ſic interpretatur Thucydidis Scholiaſtes.

Pag. 506. cap. 131.

Οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δυῶν τῶν μετὰ Λευτυχίδεα πρώτων καταλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλῆες ἐγένοντο Σπάρτης.	*Hi omnes, præter duos qui primi poſt Leutychidem commemorati ſunt, reges Spartæ fuerunt.*

Non videtur concordare Herodotus cum cæteris auctoribus, ſi hic locus eſt ſanus, quod non puto; forte ita ſcripſerat πλὴν τῶν δ' ὑστάτων, καὶ τῶν μετὰ Λεοτυχίδεα ἑπτὰ λεχθέντων· *exceptis quatuor ultimis, & iis ſeptem, qui poſt Leotychidem recenſiti ſunt.* ſic foret ſententia cum aliis ſcriptoribus conſona. Nam non numeravit Herculem generis auctorem, quem omnes ſciunt non fuiſſe Spartæ regem. Igitur quatuor ultimi, Ariſtodemus, Ariſtomachus, Cleodæus, Hyllus, non fuerunt reges Spartæ: rurſus ſeptem primi poſt Leotychidem memorati Menares, Ageſilaus, Hippocratides, Leotychides, Anaxilas, Archidamus, Anaxandrides, non fuerunt etiam reges Spartæ, alii vero omnes. Sic omnino credo legendum. quippe vulgata lectio eſt vitioſa manifeſto. nam quis unquam dixit Hyllum & Cleodæum, & Ariſtomachum fuiſſe Spartæ reges? Sed melius ſic & minima mutatione πλὴν τῶν δ' ὑστάτων καὶ τῶν ζ' μετὰ Λεοτυχίδεα πρώτων καταλεχθέντων.

Pag. 508. cap. 135.

Τὸν Εὐρώπεα Μῦν.	*Murem Europeum.*

Intellige dictum ab Europo Idriade dicta Cariæ civitate, de qua Stephanus.

Ad Lib. 9. pag. 518. cap. 15.

Ἀτταγῖνος.	*Attaginus.*

Pauſanias in Achaïcis habet Ἀτταγῖλος.

Pag. 522. cap. 26.

Ἔχεμος ὁ Ἠερόπου τοῦ Φηγέος.	*Echemus Aeropi filius, Phegei nepos.*

Lege, τοῦ Κηφέος, cum Pauſania, Apollodoro & aliis.

Pag. 526.

Παρ' ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν Ὀλυμπιάδα.	*In uno, dum currit Olympia.*

Phraſis inſueta, & ſenſus obſcurus. Ad hunc locum tamen intelligendum (qui forte non eſt ſanus) facit apprimè Pauſanias, qui hunc locum veluti commentatur. Sic enim ille in Laconicis de eodem Tiſameno: [1] οὗτω πένταθλον Ὀλυμπιᾶσιν ἀσκήσας, ἀπῆλθεν ἡττηθεὶς, καί τοι τὰ δύο γε ἦν πρῶτος, καὶ γὰρ δρόμῳ τε ἐκράτει καὶ πηδήματι Ἱερώνυμον τὸν Ἄνδριον, καταπαλαισθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἁμαρτὼν τῆς νίκης, &c. Quinquertiones, qui græcè πένταθλοι ad quinque certamina exercebantur, ſcilicet curſum, ſaltum, diſcum, jaculum & luctam. Sic, ſed alio ordine, Sophoclis Scholiaſtes ad Electram, ἅλμα, δίσκον, ἄκοντα, δρόμον, πάλην. paululum mutavit ordinem Simonides in epigrammate de Diophonte quinquertione, extat in anthologia lib. 1.

[2] Ἴσθμια, καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Et hic ordo melius convenire videtur, certe ex hoc Herodoti loco, & ex Pauſaniæ loco citato, luctam ultimam fuiſſe in ordine patet, quando litem diremit, & coronam adjudicavit Hieronymo. Nam Tiſamenes vicerat curſu & ſaltu, ut ait Pauſanias; diſco autem & jaculo Hieronymus, ut neceſſario colligitur: reſtabat luctæ certamen, quod litem dirimere & victoriam adjudicare debebat: vicit Hieronymus lucta, & ideo coronatus eſt. Sic ille victor declarabatur, qui de quinque certaminibus tria vicerat, ut ex his locis colligitur.

[1] Sic cum quinquertium Olympiæ exerceret, victus abiit: in duobus tamen primus erat: nam & curſu & ſaltu Hieronymum Andrium ſuperaverat. Sed in lucta ab eo victus &c.

[2] In Iſthmiis & Pythiis Diophon vicit. Saltu, pernicitate pedum, diſco, jaculo, lucta.

Pag. 527. cap. 34.

Ἐπὶ δὲ Μεσσηνίων ὁ πρὸς τῷ Ἴσθμῳ.	*Quod cum Meſſeniis ad Iſthmum.*

Licet hæc lectio videatur firmari ex Pauſania in Laconicis, non poſſum

poſſum tamen mihi perſuadere aliud, niſi ex hoc loco corrupto corruptum etiam fuiſſe Pauſaniæ locum: nam ut puto Pauſanias ex hoc loco Herodoti acceperat, quæ ſcripſit de eo negotio. Locus Pauſaniæ ſic habet de eodem Tiſameno, poſtquam tres primas pugnas recenſuit, ubi affuiſſe dicebatur Tiſamenus. Sic ait: τέταρτον δὲ ἠγωνίσατο πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας, ἀπὸ τῶν Εἱλώτων, ἀπέστησαν δὲ οὐχ ἅπαντες οἱ Εἵλωτες, ἀλλὰ τῶν Μεσσηνιακῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Εἱλώτων ἀποσχισθέντες, καί μοι καὶ τάδε ὁ λόγος αὐτίκα ἐπέξεισι, τότε δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἀποστάντας ἀπελθεῖν ὑποσπόνδους εἴασαν, Τισαμενῷ, καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίῳ πειθόμενοι. *Quartum pugnavit contra Helotas, qui ex Iſthmo Ithomen per rebellionem occupaverant: non autem defecerant omnes Helotæ, ſed Meſſeniacorum illi qui ſe ab antiquis Helotis ſeparaverant, & hæc poſtea rurſus narratio mea explanabit. Tunc autem Lacedæmonii rebelles Helotas, fœdere facto illæſos dimiſerunt, Tiſameno, & oraculo Delphico fidem adhibentes.* Eam igitur Helotarum Meſſeniorum defectionem & Ithomæ occupationem & ejus obſidionem & fœdus inter Lacedæmonios & Meſſenios obſeſſos inferius narrat Pauſanias in Meſſeniacis, ubi de Iſthmo vel pugna ad Iſthmum ne verbum quidem: Iſthmus quippe longiſſime ab Ithome diſtat, ubi illud negotium tranſactum fuit. Narrat Thucydides lib. 1. hanc hiſtoriam & ſatis prolixe eam exequitur, nec de Iſthmo meminit. Narrat Diodorus hanc Helotarum rebellionem lib. 11. ubi de Iſthmo nihil. Etiam Plutarchus in Cimone obiter tangit hanc hiſtoriam, & in aliis locis, ubi de Iſthmo οὐδὲ γρύ. &, ut uno verbo dicam, nullus alius de hac ad Iſthmum pugna mentionem fecit. Ideo confidenter aſſero, legendum apud Herodotum hoc loco pro τῷ Ἰσθμῷ, τῇ Ἰθώμῃ. & ſic ſcripſiſſe Herodotum credo, & ex vitio lectionis hujus loci propagatum vitium in Pauſaniæ codices, qui proculdubio ſcripſerat ἐξ Αἰθεοῦ Ἰθώμην. Nam inter rebellantes, qui Ithomen occupavere, Αἰθεεῖς memorat Thucydides; at corruptores non correctores videntes apud Herodotum de Iſthmo factam mentionem, & ignorantes, quid eſſet Αἰθεοῦ, eam vocem in Ἰσθμοῦ mutaverunt.

Pag. 533. cap. 52.

Λοχηγετέων τοῦ Πιτανητέων λόχου. | *Tribunus cohortis Pitaneorum.*

Numquam fuiſſe in Lacedæmoniorum exercitu talem Pitanaten cohortem affirmat confidenter Thucydides, & Herodoto non nominato narrationem hanc falſi arguit, eum vide lib. 1.

Pag. 547. cap. 92.

Πρόφαντα δέ σφι ἐν τῇ Δωδώνῃ καὶ ἐν Δελφοῖσιν ἐγίνετο.	*Erant autem illis pecora & in Dodona & in Delphis.*

Hæc ſic vertit Valla: *erant autem illis pecora & in Dodona & in Delphis*, miſere hallucinatus. Vertendum erat: *hæc autem illis prædicta fuerant oraculo, & Dodonæ, & Delphis.* quis unquam præter illum putavit πρόφαντα ſignificare pecora? Legebat proculdubio πρόβατα, ſed malè.

JACOBI

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII A GRENTEMESNIL, MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES AD THUCYDIDEM.

Editionis Henrici Stephani. 1588.

Ad Lib. 1. pag. 1.

Θουκυδίδης Ἀθηναῖος.	*Thucydides Athenienſis.*

E pago, vel demo Halimuſio, ut docet Plutarchus in Cimone.

Pag. 6.

Τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους.	*Iurejurando Tyndarei adactos.*

Facit ad hunc locum illuſtrandum Sophoclis Scholiaſtes ad hæc verba Teucri in Ajace Maſtigophoro.

1 Οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ᾽ ἐστρατεύσατο
Γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω,
Ἀλλ᾽ οὕνεχ᾽ ὅρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος,
Σοῦ δ᾽ οὐδέν.

1 *Non enim uxoris tuæ cauſa militavit, ut qui multum laborant, ſed juramenti cauſa quo erat adſtrictus, tui vero cauſa nihil.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad quæ ſic antiquus Scholiaſt. [1] Τῶν γὰρ ἀριστέων συνελθόντων, ἐπὶ τὴν τῆς Ἑλένης μνηστείαν, ὁ Τυνδάρεως πάντας ὅρκους ἀπήτησεν συναγωνίσασθαι τῷ γαμοῦντι αὐτὴν, καὶ στρατεύειν, εἴ τις ἁρπαγὴ γένοιτο περὶ τὴν Ἑλένην τῷ γήμαντι. Sic apud antiquos jusjurandum erat ſanctum & inviolabile.

[1] *Proceres enim omnes, qui ad Helenæ procationem convenerant, Tyndareus adjuravit, ut adjuvarent eum, qui eam ducturus erat, & cum eo militarent, ſi quis Helenæ raptus ei acciderit.*

Pag. 10.

Καὶ ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότεροι.	*Et utrobique emporium præbentes.*

Legendum ἀμφοτέροις, ut ſit ſenſus: emporium, id eſt, mercatum præbentes utriſque Græcis, tam iis qui ab Ægeo, quam qui ab Ionio veniebant Cenchreas & Lechæum.

Pag. 14.

Ὥσπερ τοὺς τε Λακεδαιμονίων βασιλέας, &c.	*Veluti Lacedæmoniorum reges, &c.*

Herodotum oblique inſectatur nomine ſuppreſſo ſuo more: nam Herodotus lib. 6. de Lacedæmoniorum regum duobus calculis loquitur, & lib. 9. de cohorte Pitanate.

Pag. 17.

Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον.	*Epidamnus eſt urbs ad dextram ſita navigantibus Ionium ſinum verſus.*

Hic locus aliquando me torſit, non bene intelligentem differentiam inter Ἰόνιον πέλαγος & Ἰόνιον κόλπον, licet aliquando unum pro altero ponatur. Intelligit igitur Thucydides per Ἰόνιον κόλπον, id mare, quod aliis Adriaticum dicitur, quod etiam ſæpe Ionium appellatur & eſt pars Ionii magni. Ideo plures Ionium nomen ultra Acroceraunia verſus Dalmatiam extendunt, licet alii Acroceraunia fecerint terminum Ionii maris & principium Adriatici. Sic Theophraſtus Apolloniam vocat τὴν περὶ τὸ Ἰόνιον, *quæ eſt ad Ionium.* lib. 8. de hiſt. plant. cap. 10. quod repetit lib. de Cauſis plant. 3. cap. 2. Sic & Conon apud Photium de eadem urbe, [2] ὁ ποταμὸς Ἀῶος διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων καὶ οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Sic Appianus civilium 5. de diviſione imperii inter Octavium & Antonium.

[2] *Et fluvius Aous per mediam eam fluens exit in Ionium mare.*

Ὅρου

[1] Ὅρον μὲν εἶναι σφισὶ Σκόδραν πόλιν τῆς Ἰλλυρίδος ἐν μέσῳ τοῦ Ἰονίου μυχοῦ, μάλιστα δοκοῦσαν εἶναι. Sic & Dio lib. 40. de Octavio, qui bellum in Dalmatia geſſerat (de quo Cæſar civil. 3.) [2] ὡς γὰρ ποτὲ τὸν Ἰόνιον περιέπλευσε, καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν Γαίον συνέλαβεν, ἄλλων μὲν τινῶν χωρίων ἐκράτησε, τὴν δ' δὴ Σάλωνα...... οὐχ εἷλε. Dalmatiam manifeſte ad Ionium ponit. Ergo, ut Appianus vocavit Adriaticum mare *Ionium receſſum*, ſic Thucydides de eodem Adriatico dixit *Ionium ſinum*: nam κόλπος *ſinus* maris proprie eſt pars, quæ in terras ſe inſinuat. At *Ionium magnum* (quod vocat Virgil. lib. 3.) multum extendebatur inter Peloponneſum & Italiam, & plures comprehendebat ſinus, ut Corinthiacum, Adriaticum. Ionium vero anguſtè ſumptum Acroceraunioram montium promuntorio finiebatur.

[1] Terminum iis eſſe Scodram Illyridis urbem in medio Ionii receſſus ſitam.
[2] Tunc enim aliquando Ionium adnavigavit, & C. Antonium cepit, & quorundam oppidorum dominus factus eſt. Salonem vero non cepit.

Pag. 40.

Ἀπανίσταντες ἐκ τῆς Μακεδονίας καὶ ἀφικόμενοι ἐς Βέρροιαν.	*Solverunt ex Macedonia, quumque Berrhœam veniſſent.*

Ex hoc loco deprehenditur, Macedoniam olim anguſtis limitibus coarctatam fuiſſe, quando Berrhœa cenſebatur fuiſſe extra ejus limites. Fuit autem Berrhœa proprie Bottiæorum civitas.

Pag. 58.

Κρίνουσι γὰρ βοῇ καὶ οὐ ψήφῳ.	*Clamore enim non calculis dant ſuffragia.*

Ex totius hujus loci ſerie patet Lacedæmonem pura Ariſtocratia non uſam fuiſſe, ut plures credunt: ſed & Democraticum temperamentum in magnis negotiis uſurpaſſe, quod & aſſerit Iſocrates in Areopagitico.

Pag. 69.

Πρὸς Κορινθίους καὶ Ἐπιδαυρίους μάχη ἐγένετο καὶ ἐνίκων Κορίνθιοι.	*Cum Corinthiis & Epidauriis commiſſa pugna, à Corinthiis victi ſunt.*

Pugnat Diodorus, qui victoriam adjudicat Athenienſibus lib. 11. Apud alterutrum eſt error, niſi victoria fuerit ambigua, & utrique ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ad ſe victoriæ opinionem traxerint: certe apud Diodorum non videtur eſſe error nominis, cum in ſecunda pugna ad Cecryphaliam utatur voce πάλιν, id eſt, *rurſus victores fuerunt Athenienſes.* Trogus tamen cum Thucydide conſentit, & Thucydides Athenienſis cum fuerit, plus fidei meretur.

Pag. 74.

Πορευομένοις δὲ αὐτοῖς ἐν Κορωνείᾳ.	*Quum reverterentur, in Coronea.*

Pauſanias habet ἐν Ἁλιαρτίᾳ, ſed Haliartus & Coronia vicinæ erant urbes & in eodem tractu: melius tamen Pauſanias: nam ἐν Κορωνειατίδι melius dixiſſet Thucydides; non enim in ipſa urbe id prælium commiſſum eſt. Plutarchus melius etiam, qui habet in Pericle περὶ Κορωνείαν.

Ibidem.

Καὶ οἱ φρουροὶ Ἀθηναίων διεφθαρμένοι εἰσὶν ὑπὸ Μεγαρέων.	*Et præſidia Athenienſium à Megarenſibus eſſe cæſa.*

Et hujus victoriæ cauſa Apollinis λογχηφόρου, *lanceam ferentis,* imaginem poſuerunt Delphis Pythio Apollini: narrat Plutarchus lib. de Oraculis Pythiæ.

Pag. 75.

Ἀποδόντες Νίσαιαν, καὶ Ἀχαΐαν, καὶ πηγὰς, καὶ Τροίζηνα.	*Redditis Niſæa, Achaia, Pagis, Træzene.*

Hæc rurſus repetuntur infra pag. 266. & ex his locis habet proculdubio Ariſtides, quod ait in priore oratione de pace cum Lacedæmoniis, & in oratione pro quatuor-viris. Attamen quæ fuerit illa Achaïa, juxta cum ignariſſimis ignoro. de urbe vel munito loco quodam proculdubio intelligit. nam de tota provincia, quæ Achaïa vocabatur, intelligere abſurdum foret: nihilominus in tanto conſenſu horum quatuor locorum non audeo aliquid mutare, alioqui in proclivi foret legere Χαλκίδα, de qua ſupra Thucydides pag. 71. Perfrico frontem, & credo omnino Thucydidem ſic ſcripſiſſe, & ex hoc loco male ſcripto, aliorum locorum errorem manaſſe. Χαλκίδα Corinthiorum recenſet Euſtathius ad Iliad. β. pag. 537. quod ex

Thucydide

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Thucydide habet pag. 71. ſupra citata. Ea Χαλκὶς Corinthiorum fuit proculdubio eadem, quæ in Ætolia ponitur prope Molycriam, opportuna Corinthiis per mare Corinthiacum navigantibus. Nullam aliam in Corinthiorum regione invenire eſt. Stephanus & Euſtathius male ex una duas faciunt. Si quis mihi Corinthiorum Achaïam indigitabit, erit mihi magnus Apollo, & lubens herbam porrigam.

Pag. 82.

Κύλων ἦν Ἀθηναῖος ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης.	*Cylon Athenienſis fuit, qui Olympia viciſſet.*

Retulit enim Diauli coronam Olympiade 35. ſi fides eſt Olympionicarum recenſioni. Sed mirum eſt quod in eadem recenſione ponitur Olympiade 45. eundem Cylonem acropolin Athenarum occupaviſſe. Non eſt tamen impoſſibile: nam curſus victoria juveni maxime convenit. At acropolis occupatio, licet non videatur convenire homini ſexagenario, ut nec nuptiæ cum Megaclis filia, non eſt tamen ἀσύςατον.

Ad Lib. 2. pag. 111.

Καὶ ξυνοίκια ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι.	*Cujus congregationis Athenienſes etiam nunc diem ſolennem in Deæ honorem publice agunt.*

Plutarchus in Theſeo id feſtum non ξυνοίκια ſed μετοίκια vocat, alterutrum erroris accuſare piaculum foret, & utriuſque appellationis ratio eſt evidens. nam & mutabant ſedes Atticæ habitatores & una congregabantur. ergo mutatum forte fuit ejus feſti nomen & quod tempore Thucydidis ξυνοίκια dicebatur, tempore Plutarchi μετοίκια dictum eſt.

Ibidem.

Πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον.	*Aquilonem maxime ſpectat.*

Valla legit πρὸς ἄρκτον, & forte melius. Nam quod ait infra de fonte ἐννεακρούνῳ collatum cum eo quod de eo fonte ait Herodotus, & de Pelaſgis Hymettum habitantibus lib. 6. ſectione 136. me inducunt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ducunt ut cum Valla legam πρὸς ἄρκτον. Scholiaſtes tamen legit νότον, ideo ἐπέχω.

Pag. 117.

Τὴν γῆν τὴν Πειραϊκὴν καλουμένην, ἣν νέμονται Ὠρώπιοι.	*Regionem nomine Piraicen, quam colunt Oropii.*

Hartungus vult legi Γραΐαν. Sed credo nihil mutandum eſſe: nam cum Oropus ſitus fuerit ad mare è regione Eubœæ, ſatis convenit quendam campum prope litus ſitum commodum ad transfretationem in Eubœam oppoſitam fuiſſe dictum Πειραϊκὸν πεδίον, vel γῆ Πειραϊκή, ſic ὁ Πειραιεὺς portus Athenarum dictus eſt ἀπὸ τοῦ περᾶν à transfretando.

Pag. 122.

Τιθέασιν οὖν εἰς τὸ δημόσιον σῆμα, ὅ ἐστιν ἐπὶ τοῦ καλλίστου προαστείου τῆς πόλεως.	*Conduntque in publico monumento, quod eſt in pulcherrimis urbis ſuburbiis.*

Nomen loci Κεραμικὸς Ceramicus, ut ex loco Ariſtophanis in Avibus elicitur, ſic enim habet:

[1] Ὁ Κεραμικὸς δέξεται νώ.
Δημοσίᾳ γὰρ ἵνα ταφῶμεν.
Φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς
Μαχομένω τοῖσι πολεμίοις
Ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.

[1] *Ceramicus nos excipiet Nam ut publice efferamur Dicemus ducibus Nos duo pugnantes cum hoſtibus Deceſſiſſe in Orneïs.*

Ex hoc loco patet eos, qui in bello pro patria occubuerant, in Ceramico terra condi ſolitos fuiſſe.

Pag. 152.

Ἐστρατήγει δὲ Ξενοφῶν ὁ Εὐριπίδου τρίτος αὐτός.	*Duce Xenophonte Euripidis filio cum aliis duobus ducibus.*

Alter ex his duobus ducibus, qui cum hoc Xenophonte copias ducebant, vocabatur Calliades, de quo Plutarchus in Nicia.

Ad Lib. 3. pag. 192.

Καὶ μέχρι μὲν Λάτμου τῆς νήσου ἐπεδίωξεν.	*Et perſecutus uſque ad Latmon inſulam.*

Cum nullus alius auctor de hac Latmo inſula fecerit mentionem,

credo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

credo legendum Πάτμου, quæ eſt inſula celebris exilio Joannis Apoſtoli, Latmus vero eſt mons & urbs Cariæ in mediterraneo, non inſula.

Pag. 208.

Ἐν ὅσῳ δὲ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος πέντε ἄνδρες ἀφίκοντο.	*Vſque dum ex Lacedæmone quinque judices advenerunt.*

Horum unus erat Ariſtomenidas, Ageſilai regis avus maternus, ut ait Pauſanias in Laconicis.

Pag. 232.

Ἀθηναῖοι εἴκοσι ναῦς ἔστειλαν ἐς Σικελίαν καὶ Λάχητα τὸν Μεναλώπου στρατηγόν.	*Athenienſes viginti naves in Siciliam dimiſerunt & ducem Lachetem Melanopi filium.*

Mirum eſt Thucydidem, qui tam curioſè omnia recenſet, tacuiſſe de expeditione, quæ hanc præceſſit, quando Athenienſes miſere claſſem Lamponio duce in Siciliam in auxilium Catanæorum, quod narrat Trogus apud Juſtinum lib. 4.

Pag. 241.

Καὶ Μεσσαπίους.	*Et Meſſapios.*

Henricus Stephanus in ſuis ad Dionyſium Periegeten commentariis ſuſpicatur debere legi Μεταπίους. *Si* (inquit) *Stephanum nobis ſequendum putemus.* At non debuit dubitare. Nam nihil eſt certius Μεταπίους debere legi ex Polybio: ita enim ille lib. 5, ubi de expeditione Ætolica Philippi loquitur: [1] ἀφικόμενος δὲ πρὸς πόλιν καλουμένην Μετάπαν, ἣ κεῖται μὲν ἐπ' αὐτῆς τῆς Τειχωνίδος λίμνης. & rurſus eodem lib. [2] ὁ δὲ Φίλιππος ἐστρατοπεδευκὼς περὶ τὴν Μετάπαν ἐνταυθοῖ προσεδέχετο τοὺς ἀπὸ τῆς οὐραγίας, εἰς δὲ τὴν ὑστεραίαν κατασκάψας τὴν Μετάπαν. Hic igitur, ſi Stephanum addas, qui duobus locis cum Polybio concordat, & in voce Χαλαῖον hunc locum Polybii citat, non eſt locus dubitandi.

[1] Progreſſus ad urbem nomine Metapam, quæ jacet ad ipſam Trichonidem paludem.

[2] Philippus autem cum caſtra poſuiſſet prope Metapam, ibi expectavit ultimos ordines, & craſtino die cum diruiſſet Metapam.

Ibidem.

Καὶ Οἰανθέας.	*Et Oeanthenſes.*

In nota ſuperiori ex Polybio Thucydidem emendavimus, in hac

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ex Thucydide Polybium, qui lib. 5. τῶν Ὑανθέων facit mentionem, quos vaſtavit Philippus in tranſitu navigans Leucade Corinthum. Sed apud Polybium repono confidenter Οἰανθέων ex hoc loco, & ex Pauſania in Phocicis, ex Plinio lib. 4. cap. 3. Mela lib. 2. cap. 3. Polyæno lib. 8. de Themiſt. Stephano & aliis. Corrigendus & in ea voce Scylax qui Εὐανθία habet pro Οἰανθεῖς.

Pag. 245.

Ἐπὶ τὴν Μητρόπολιν καλουμένην. | *Ante urbem, quæ vocatur.*

Hæc non ſunt intelligenda de Metropoli urbe Ætoliæ ſeu Acarnaniæ, ut vult Stephanus, ſed de quadam Holparum urbis parte, quæ ita vocabatur, ut ex ſequentibus patet.

Ad Lib. 4. pag. 255.

Αἱ ὑπερενεχθεῖσαι τὸν Λευκαδίων Ἰσθμόν. | *Quæ tranſportatæ per Leucadium Iſthmum.*

Quod hîc Thucydides vocat ὑπερενεχθείσαις, Strabo vocat ὑπερνεολκεῖν lib. 8. naves enim non remigio, ſed machinis hunc Iſthmum ſuperabant, qui quidem pluries mutavit faciem, modo reſciſſus & apertus, ut compendium fieret circuitionis totius Leucadiorum peninſulæ, ut à Cypſelo Corinthio; poſtea vero per alluviones redditus priſtinæ formæ. vide Plin. lib. 4. cap. 1.

Ibidem.

Προσδεχόμενοι δὲ καὶ τὴν ἀπὸ Ζακύνθου τῶν Ἀττικῶν νεῶν βοήθειαν. | *Cum Atticarum navium è Zacyntho auxilia exſpectarent.*

Hoc loco mirum eſt βοήθειαν poni pro ἔφοδον. nam βοήθεια eſt amicorum auxilium, & fortaſſe non invenitur alibi ea vox in hoc ſignificatu, niſi apud Diodorum lib. 14. pag. 422. editionis Roberti Stephani, ubi de Carthaginenſibus, qui Motyen habitabant, loquitur: ait, προσδεχόμενοι τὴν ἐκ Καρχηδονίων δύναμιν οὐ κατεπλήττοντο τὴν Διονυσίου βοήθειαν, ubi non poteſt aliter accipi βοήθεια, quam pro ἔφοδος aggreſſio.

Pag.

Pag. 260.

Ἐς πρώτην τὴν νῆσον. | *In primam inſulam.*

Lege Πρώτην cum majuſcula: hoc leve mendum induxit Vallam, ut verteret *in primam inſulam*, malè: nam nomina propria debent exprimi, ut ſonant in ſua propria lingua, & Πρώτην eſſe proprium Inſulæ nomen patet ex articulo τὴν: aliter dixiſſet Thucydides ἐς πρώτην νῆσον. Nam licet forte ea inſula id nomen habuerit ex ſitus ordine, quando non habuit aliud proprium nomen, non ex ſignificatu latine debet dici prima, ſed ut ſonat græcè *Prote.* manet etiam hodie ejus nominis veſtigium: vocatur enim Prodene.

Pag. 263.

Καὶ οἱ πρέσβεις ἀπεστάλησαν. | *Ac legati miſſi ſunt.*

Nomina eorum legatorum non exprimuntur à Thucydide: ex Ariſtophane tamen in Equitibus expiſcatus ſum præcipui & Coryphæi legatorum nomen. Is fuit Archeptolemus, quem Cleon ferentem pacis conditiones æquas infecto negotio dimiſit, & eo nomine ab Ariſtophane exagitatur.

Pag. 303.

Ἐς τὸν Κάληκα ποταμὸν. | *Ad Calecem fluvium.*

Hujus fluvii nomen apud auctores multum variat. Memnon & Arrianus Κάλλητα vocant. Diodorus Κάχητα. utri melius? difficile eſt ariolari. at ſi mei judicii debet eſſe aliquod pondus, malo Κάλλητα. Nam Memnon, qui ſic eum vocat in rebus Bithyniæ, multum meretur fidei, utpote Heracleota, vicinus, & hodie etiam Chobit dicitur, ut ait Belonius.

Pag. 304.

Μελιτίαν. | *Melitiam.*

Lege Μελίτειαν ex aliorum auctorum conſenſu.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 315.

Ἱπποκράτης ὁ στρατηγός.	*Hippocrates dux.*

Cui etiam Hipponicus Calliæ filius adjunctus erat, ut patet ex Andocidis oratione contra Alcibiadem.

Pag. 323.

Καὶ Γάψηλος.	*Et Gapſelus.*

Lege Γάληψος ex auctorum conſenſu.

Pag. 341.

Καὶ ὁ νεὼς τῆς Ἥρας τοῦ αὐτοῦ θέρους ἐν Ἄργει κατεκαύθη.	*Templum quoque Iunonis eadem æſtate apud Argos deflagravit.*

Accipe τὸ ἐν Ἄργει non de urbe quæ Ἄργος dicebatur, ſed de regione circa urbem; non enim erat in ipſa urbe id templum, ſed & Ἄργος tota Peloponneſus ſæpe dicebatur, ut cuivis notum eſt.

Ad Lib. 5. pag. 360.

Ἔτη δὲ ἐγένετο τῷ πολέμῳ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.	*Anni belli extiterunt ſeptem & viginti.*

Non videtur concordare Xenophon; nam lib. 2. Hellenicon ait, viginti octo duraſſe annos, & viginti novem Ephoros nominat, & numerat uſque ad reditum Lyſandri, poſt pacem factam & muros everſos & Samum captam. Sed Xenophon numeravit primum & ultimum annum integros; Thucydides vero exactius.

Pag. 368.

Ἔτυχον γὰρ ἔφοροι ἕτεροι, καὶ οὐκ ἐφ᾽ ὧν αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο.	*Iam enim alii ephori erant nec ii, ſub quibus inita fœdera fuerant.*

Ex hoc loco elicitur tempus anni, quo Ephori magiſtratum inibant, nempe æſtate inclinante vel autumno incipiente.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 429.

Περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. | *Circumciſi ſunt circa ora.*

Adde ex hiſtoria καὶ τὰ αἰδοῖα, ad quod alludit Ariſtophanes in Lyſiſtrate.

[1] Εἰ σωφρονεῖτε θοιμάτια λήψεσθ' ὅπως
Τῶν ἑρμοκοπίδων μή τις ὑμᾶς ὄψεται.

Erant enim Mercurii illa ſimulachra ſubturpia [2] ὀρθὸν αἰδοῖον ἔχοντα ἐπὶ τοῦ βάθρου. vide Ciceronem de natura Deorum lib. 3. vide & Herodotum lib. 2. ſect. 51.

[1] Si ſapitis veſtes accipietis, ne quis eorum, qui hermas mutilaverunt, vos videat.

[2] Rectum pudendum habentia in baſi.

Ibidem.

Ἐν οἰκίαις ἐφ' ὕβρει. | *Intra domos contumelioſe.*

Scilicet in Polytionis domo, ut ait Iſocrates orat. de bigis, & Andocides de myſteriis, & Plutarchus in Sympoſiacis.

Pag. 448.

Εἰκὸς γὰρ ἦν τὸν πρεσβύτατον πρῶτον γῆμαι. | *Et ſane conſentaneum eſt maximum natu primum duxiſſe uxorem.*

Mirum tamen eſt Platonem in Hipparcho, contra omnium fere auctorum conſenſum primogenituram & tyrannidem Hipparcho tribuiſſe. Videtur tamen ex ſequentibus, ubi cum tanta cura eam quæſtionem exequitur Thucydides, rem non fuiſſe olim ſine dubio.

Pag. 450.

Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις, | *Hippiæ Archedicem hæc pulvis occultat,*
Ἣ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων. | *Quæ patrem, virum & fratres Tyrannos habuit.*

Tyrannorum Sigæi ſcilicet; non enim potiti ſunt rerum Athenis Hippiæ liberi. Sed Hegeſiſtratus Hippiæ filius fuit Tyrannus Sigæi, ut docet Herodotus lib. 5.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 451.

Ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτεί-ναντι.	*Propoſita mercede iis, qui illos occiderent.*

Huc refer decretum de Diagora Melio, qui ἄθεος dicebatur, quod ſic inſcriptum fuit columnæ, [1] ἐὰν τις ἀποκτείνῃ Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν ἀργυρίου τάλαντον. recitat Ariſtophanes in Avibus.

[1] Si quis occiderit Diagoram Melium, accipiet talentum argenteum.

Pag. 460.

Ἀπελθόντες ἐς Νάξον καὶ Θρᾷ-κας, σταύρωμα περὶ τὸ στρατό-πεδον ποιησάμενοι.	*Reverſi in Naxum & ad Thraces vallo caſtris circumdato.*

Miror neque Scholiaſten, neque Vallam interpretem aliquid ad hunc locum manifeſtò mendoſum reſtituendum tentaſſe. A Meſſana receſſerunt Athenienſes, & petierunt Naxum & Thraces, ut inde proximo vere invaderent rurſus Siciliæ urbes. Quid hoc eſt monſtri? num Thracia erat ad talem expeditionem opportuna? minime omnium. Ego hanc labem eluo, & lego confidenter & ut proculdubio Thucydides ſcripſerat, ſic: [2] ἀπελθόντες ἐς Νάξον, καὶ θράνοις σταύρωμα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι. Scalmis ſcilicet è triremibus ablatis uſi ſunt ad munienda caſtra. Sic ſuperioribus ſeculis Petrus dux Borbonius in expeditione quam contra Sarracenos Mauros in Africa ſuſcepit, tali munitione uſus eſt contra Maurorum aſſultus. Caſtra ſua nempe funibus anchorariis furcis ſuſpenſis circumdedit, & remis ex triremibus ſumptis, decuſſatim inter funes implexis, muri lignei ſpeciem hoſtibus objecit. Si cui hæc emendatio non arridet, meliora det, accedam lubens ad ſuam ſententiam: credo tamen me rem ipſam tetigiſſe. Quod ſi quis putet ideo Thucydidem ſcripſiſſe ἐς Νάξον καὶ Θρᾴκας, quod antequam Cares occupaſſent eam inſulam, à Thracibus habitatam fuiſſe narrat Diodorus, errabit proculdubio: non enim ſolet Thucydides tales fabuloſas antiquitates ſuæ hiſtoriæ inſerere, quales Diodorus in primis quinque libris narrat. Tum ipſe Diodorus lib. 5. ubi de iis Thracibus, qui eam inſulam occupaverant, & cum Oto & Ephialte Aloïdis bellum geſſerunt, loquitur, ait eos ob ſiccitates & calores in ea inſula factos periiſſe, & Caras eam occupaſſe duce Naxio, qui eam Naxum nominavit,

[2] In Naxum abierunt & ſcalmis munimentum circa caſtra cum feciſſent.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

minavit, antea Diam & Strongylem appellatam. Tempore igitur Thucydidis poſt tot ſecula nulla mentio Thracum in ea inſula fiebat. 1200 enim anni circiter inter Otum & Ephialten & Thucydidis ætatem effluxerant. quis igitur credat Thucydidem res, quæ ſuo ſeculo evenerant, narrare & omnibus notas facere volentem uſum fuiſſe tali loquendi genere? non intelligibili? credat Judæus Apella, non ego. nec credo ullum ſani judicii virum ex eo infirmare debere noſtram emendationem.

Pag. 476.

Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου.	*Gylippum Cleandridæ filium.*

Τὸν Κλεάρχου habet Diodorus lib. 13. &, ut credo, eſt ex hoc loco corrigendus. Nam & Thucydidis in iis rebus fides eſt potior, & Κλεανδρίδας Spartanum magis ſapit.

Ad Lib. 7. pag. 502.

Θρᾳκῶν τῶν μαχαιροφόρων τοῦ Διακοῦ γένους.	*E Thracibus machærophoris à Diaco oriundis.*

Hanc lectionem ſollicitavit Henricus Stephanus, & emendat τοῦ Δακικοῦ γένους: infœliciter profecto; vera enim & proba eſt vulgata lectio. Δῖοι Θρᾷκες fuerunt gens nota inter Thraciæ populos. ipſe Thucydides ſupra lib. 2. [1] Παρεκάλει δὲ καὶ τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλοὺς τῶν αὐτονόμων καὶ μαχαιροφόρων, οἳ Δῖοι καλοῦνται. [1] *Advocavit & plures montanorum Thracum liberorum enſigerorum, qui Dii vocantur.*

Pag. 525.

Καὶ ἔτι Ἑστιαιεῖς οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑστίαν οἰκοῦντες.	*Præterea Heſtiæenſes, qui Heſtiæam in Eubœa incolunt.*

Lege meo periculo Ἑστιαίαν, nam in eo nomine concordant omnes geographi & hiſtorici, niſi quod aliquando Ἱστίαιαν vocat Strabo & poſt eum alii. quod ſi quis putet Ἑστίαν non debere ſumi κυρίως, ſed ſignificative pro domo, reputet ſecum, ſi ita intellexiſſet Thucydides, ſcripſiſſet proculdubio ἑστίαν ἔχοντες, non vero οἰκοῦντες.

Ad Lib. 8. pag. 553.

Ὁμήρους τε τινὰς ἠνάγκασε δοῦναι καὶ χρήματα.	*Et aliquot obſides coëgit dare & pecuniam.*

Et ut credo amplius Echinunta occupavit & munitione firmavit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Id ſuppleo ex Ariſtophane in Lyſiſtrate, ubi introducit Athenienſes pro Pylo repetentes Echinunta, quod fuiſſet abſurdum, niſi Lacedæmonii illam urbem tenuiſſent.

Pag. 555.

Παρὰ Φαρναβάζῳ τῷ Φαρναβάζου.	*A Pharnabazo Pharnabazi filio.*

Puto legendum Φαρναβάζῳ τῷ Φαρνάκου. nam ita habet Ariſtoteles de hiſt. animal. lib. 6. cap. 36. tum Φαρνάκης notum eſt nomen Perſicum ſeu Ponticum.

Pag. 564.

Ἐν Βολίσσῳ.	*Ad Boliſſum.*

Stephanus legebat ſuo tempore Βολίσκῳ.

Ibidem.

Ἐν Λευκωνίῳ.	*Ad Leuconium.*

Plutarchus lib. de virtutibus mulierum, ter hanc urbem vocat Λευκωνίαν in fœminino genere. idem facit & Polybius lib. 8. περὶ χίων.

Pag. 566.

Ὡς ἀπὸ τοῦ Δέρου ἐπύθετο.	*Vbi à Dero certior factus.*

Sequitur Valla errorem vulgatæ lectionis, at manifeſtum eſt debere legi Λέρου.

Pag. 568.

Ἐς γὰρ πέντε ναῦς καὶ πεντήκοντα, τρία τάλαντα.	*Nam quinque & quinquaginta navibus terna talenta.*

Numerus non quadrat & immenſum quantum deficit. forent enim tantum in unamquamque triremem, tercentum & viginti ſeptem drachmæ in menſem, quod foret in diem decem drachmæ paulo plus, abſurdiſſimum. Sed aliter legendum eſt, & plures emendationes occurrunt: vel enim legendum eſt, ἐς γὰρ πέντε ναῦς τὰς πεντήκοντα, nimirum in quinque naves tria talenta, quod erat unicuique nautæ plus quam triobolum diurnum; vel delendum τὸ πεντήκοντα, & idem erit; vel ſi hoc non placet, pro τρία τάλαντα legendum τριάκοντα, & quoquo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

quoquo modo ex his tribus emendationibus legatur, nihil emerget abſurdi. Cæterum legendus eſt & cum hoc loco conferendus locus Xenophontis Hellenicon 1 pag. 258 edit. Henr. Steph. de quo paulo infra in notis ad eum auctorem.

Pag. 569.

Μαραθοῦσσαν καὶ Πήλην καὶ Δρί-μυσσαν.	*Marathuſam, Pelam, Drimyſ-ſam.*

Stephanus legit Δρυμοῦσσαν multomelius. nam ἀπὸ τῶν δρύμων dicitur Δρυμοῦσσα à vepretis, & ſic Polybius & Plinius.

Pag. 584.

Καὶ τὸν πόλεμον ἐντεῦθεν μᾶλλον ἐκ τοῦ Κῶ ἐποιοῦντο.	*Et illinc bellum acrius ex Co gerebant.*

Nihil mutavit Valla & vertit: *& illinc bellum acrius ex Co gerebant.* Sed ſic nullum commodum ſenſum exhibet, nam μᾶλλον non ſignificat *acrius*. Repono confidenter, ἐντεῦθεν μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ Κῶ. *abierunt* (inquit) *in Chalcen inſulam, & illinc bellum geſſerunt magis quàm ex Coo*: & hoc firmatur ex pag. 587. infra, ubi ait de Peloponneſiorum claſſe, [1] καὶ γενόμενοι περὶ τὸ Τριόπιον, καθορῶσι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς πελαγίας ἀπὸ τῆς Χάλκης πλεούσας. Eſt autem Χάλκη inſula è regione Triopii inter Rhodum & Co inſulas commode ſita, quæ ſervat adhuc hodie nominis antiqui veſtigia, vocatur enim Carchi.

[1] *Et cum eſſent circa Triopium, conſpiciunt naves Athenienſium in alto mari à Chalce navigantes.*

Pag. 595.

Καὶ ἔμελλον τοῖς ἄλλοις ὡς δήμῳ ὄντι ἐπιθήσεσθαι.	*Et ſtatuerunt aggredi cæteros tanquam illi populus forent.*

Ut ſenſus conſtet legendum οἱ καὶ ἔμελλον, vel οἱ γὰρ ἔμελλον. aliter non poteſt aliquid ſani ex his verbis elici.

Pag. 612.

Πέμπουσι Θυμόχαριν.	*Mittunt Thymocharem.*

Lege Θυμοχάρη ex Xenophonte in principio Hellenicorum: ſimul Θυμοχάρη magis atticiſſat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 614.

Ἐς τὴν Πύκνα καλουμένην. | *In locum quem vocant Pycna.*

Lege Πνύκα cum majuſcula, millies in hac voce erratum eſt: nam ubique Scioli, quid eſſet Πνύκα ignorantes, depravarunt in πύκνα vocem illis notiorem.

Pag. 618.

Ἐπὶ κέρως ταξάμενοι. | *Inſtructi in cornua.*

Forte legendum ἐπιχερῶ. nam κατὰ κέρας magis dixerunt antiqui, ut noſter Thucydides & Xenophon.

Pag. 619.

Κυνὸς σῆμα. | *Canis ſepulcrum.*

Quod vocatur à Diodoro Ἑκάβης μνημεῖον, *Hecubæ monumentum*, pag. 351.

Jacobi Palmerii

A Grentemesnil,

Militis Cadomensis,

EXERCITATIONES

AD

XENOPHONTEM.

In Cyri expeditione.

Lib. 1. Pag. 146. Editionis Henrici Stephani. Leunclavii Francoſ. & Pariſ. pag. 246.

Ex hac pagina ſi quis aſtruere velit Geographicam tabulam, operam perdet, adeo omnia aut turbata ſunt aut male ſana. Myſiam extendit ultra Celænas & Poltas duodecim paraſangas orientem verſus; quis hoc credat? Cayſtri pedium urbem vocat, & eam ponit ultra Mæandri fontes paraſangas quinquaginta duo. Quod ſi verum eſt, non renuo quin vapulem. Certe in hac pagella nihil eſt ſani. quædam ſunt corrupta vel loco mota. forte pro Καΰϛρȣ πεδίον, legendum Καϛώλȣ πεδίον, aut ſi Xenophon ſcripſit Καΰϛρȣ πεδίον, proculdubio mota eſt loco ea vox. Nam ſi Cyrus per Cayſtri campum exercitum duxit, occurrebat illi Cayſtri campus ante Mæandrum. Tum quis unquam Cayſtri campum urbem fuiſſe dixit? at Caſtolus fuit urbs, quam Stephanus modo Lydiæ, modo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Doridi aſſignat. multum fallit me conjectura, niſi aliquod urbis nomen latet ſub illa voce Καΰστρου πεδίον.

AD
XENOPHONTIS HELLENICORUM
LIB. I.

Steph. pag. 252. Leuncl. pag. 430.

Μίνδαρος δ' ἀπέσσυται.	*Obiit Mindarus.*

Ex Euſtathio ad Iliad. α. verſu 517 patet legendum ἀπέσσουα. vox Laconica cæteris Græcis non uſurpata, ſed hoc pridem notavit Henricus Stephanus in ſuis ad Plutarchum notis.

Steph. pag. 254. Leuncl. pag. 433.

Τῷ δὲ ἄλλῳ ἔτει, ᾧ ἦν Ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐνενηκοστή.	*Anno ſequente, in quem Olympias* XCIII. *incidit.*

Hoc eſt, anno belli Peloponneſiaci vigeſimo tertio deſinente & 24 incipiente. At ex hoc loco & iis quæ ſupra narrantur, patet duorum annorum geſta in ſupra ſcriptis contineri, & ideo non ſolum acephalus hic liber eſt, ſed etiam hiulcus. Nam cum videatur incipere à fine Thucydidis & pugna ad Oropum, multa deſunt, eorum præcipue, quæ Diocle Archonte geſta fuerant anno 23 currente belli Peloponneſiaci. Nam nec de Thraſybuli in Epheſum expeditione, nec de Niſeæ à Megarenſibus expugnatione, nec de Pyli in Laconia obſidione & deditione verbum facit, quæ tamen cum maxime ad Græcorum, præcipue vero Athenienſium & Lacedæmoniorum, hiſtoriam pertinent, ea proculdubio non omiſerat Xenophon, quæ à Diodoro narrantur lib. 13.

Steph. pag. 254. Leuncl. 434.

Κατέλευσεν.	*Lapidibus obrui juſſit.*

Suſpicor legendum κατέλυσεν. Nam ſtatim cum Alcibiade copias conjunxit ille Thraſyllus, & gratiæ Alcibiadis velificari voluit ſolvendo ſuum agnatum. Ideo concorditer egerunt in bello contra Pharnabazum.

Steph,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Steph. pag. 255. Leuncl. 435.

Δυοῖν καὶ εἴκοσιν ἐτοῖν τῷ πολέμῳ παρεληλυθότων.	*Eſſent autem elapſi anni ab initio belli* XXII.

Numeri ſunt corrupti hoc loco & juſto minores: pro δυοῖν, repono τεσσάρων.

Steph. pag. 258. Leuncl. 441.

Τριάκοντα μνᾶς ἑκάστῃ νηῒ τοῦ μηνὸς διδόναι — ἐκ δὲ τούτου τέτταρες ὀβολοὶ ἦν ὁ μισθὸς, πρότερον δὲ τριώβολον.	*Minæ triginta ſtipendii menſtrui nomine numerentur — Ex eo tempore quatuor oboli ſtipendii nomine pendebantur, quum antehac tres tantum numerarentur.*

Hinc colligitur numerus epibatarum & nautarum in unaquaque nave. Scilicet centum quinquaginta numerus exurgeret, ni reſtringendus eſſet ob trierarchos, gubernatores & alios, qui aliquo honeſtiori officio in nave fungebantur, qui proculdubio plus accipiebant quam cæteri.

Steph. pag. 259. Leuncl. 442.

Διομέδοντα, Λέοντα, Περικλέα.	*Diomedontem, Leontem, Periclem.*

Variat lectio in nomine Leontis. Infra hoc eodem libro pro Λέοντος habet Λυσίου. Diodorus Lyſaniam vocat. Ubi melius, non liquet.

Steph. 261. Leuncl. 446.

Ἐσβιβάζοντας ἅπαντας τοὺς ἐν ἡλικίᾳ καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους.	*In quas univerſi, qui adoleviſſent, ſervi ac liberi imponerentur.*

Ad hanc hiſtoriam pertinet locus Ariſtophanis in Ranis, non procul ab initio, ubi Xanthias Bacchi ſervus detrectans dura domini imperia, ſic ait,

[1] Οἴμοι κακοδαίμων, τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν.
Ἦ τἄν σε κωκύειν ἐκέλευον μακρά.

[1] *O me infelicem cur non pugnavi in navibus? Deinde te plorare multum juſſiſſem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

At poſtea Chorus ait in epirrhemate.

> Καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν,
> Καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι κἀντὶ δούλων δεσπότας.

x Etenim turpe eſt eos, qui ſemel in navi pugnarunt, Platæenſes ſtatim fieri & pro ſervis dominos.

Ex his quippe locis deprehendet attentus lector ſervos ad militiam nauticam invitatos libertatis pretio oblatæ iis, qui in ea expeditione bonam navaſſent operam, & eodem jure eos uſos fuiſſe in civitate, quo Platæenſes utebantur, & ſunt ii loci veluti ſupplementum hiſtoriæ Xenophonteæ.

Ibidem.

Ἐδειπνοποιεῖτο τοῦ Λέσβου ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ αὐτίον τῆς Μιτυλήνης, τῇ δὲ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔτυχον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δειπνοποιούμενοι ἐν ταῖς Ἀργινούσαις, αὐταὶ εἰσὶν ἀντίον τῆς Μιτυλήνης, ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ ἀντίον τοῦ Μιτυλήνης.	*Cœnabat juxta Maleam acram Lesbi è regione Mitylenes, & eadem die Athenienſes cœnarunt in Arginuſſis, quæ ſunt è regione Mitylenes, juxta Maleam acram è regione Mitylenes.*

Hæc ultima verba ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ, proculdubio male repetita ſunt ex ſuperioribus vitio exſcriptoris, cui errori vox Λέσβου, quæ in utroque antecedit, anſam dedit. Diodorus habet ἄκρας Κατανίδος, male. forte pro Κανίδος. fuit enim ibi Κάναι urbs Æolica non longe ab Arginuſſis, ſed de his infra ad Diodorum pag. 384. Henr. Steph.

Ad Hellenicorum 2. Steph. pag. 266. F. & P. 454.

Ὑιεῖς ὄντας τῆς Δαριαίου ἀδελφῆς τῆς τοῦ Ξέρξου τοῦ Δαρείου πατρὸς.	*Sororis Darii filios: quæ itidem, ut Darius, Xerxe patre nata fuerat.*

Lege τῆς τοῦ Ἀρτοξέρξου τοῦ Δαρείου πατρὸς, ut patet ex Cteſia.

Steph. pag. 267. Leuncl. 456.

Καὶ τὰ παραβλήματα παραβαλών.	*Et adhibitis utrinque ad naves pluteis.*

Per παραβλήματα intelligo ea, quæ ad tegendos milites tenduntur circa navem in tabulati ora, ſive ſint plutei ex cratibus è vimine textis,

textis, quibus olim utebantur, ſive ſint lintea picta; ea nunc in triremibus vocantur voce ab Italis forte deſumpta *paveſades*, in majoribus vero navigiis & noſtro Oceano *Saborti*.

Ibid.

Εἶπε τοῖς παρ' αὐτοῦ ἑπομένοις.	*Mandat eis qui juſſu ſuo eos ſequi ſolebant.*

Horum nomina ſi vis diſcere, adi Pauſaniam in Phocicis, qui eorum omnium, qui Lyſandrum in eo prælio ſequebantur, nomina & patrias recenſuerat, ſed nunc locus ille mutilatus, triginta tantum exhibet nomina.

Steph. pag. 268. Leuncl. 457.

Κόνων δὲ ταῖς ἐννέα ναυσὶ φεύγων.	*Conon cum navibus illis novem fugiens.*

Lyſias in Apologia duodecim naves cum Conone fuga ſaluti conſuluiſſe ait.

Ibidem.

Η'πάθη μὲν τοι ὑπό τινων προδοῦναι τὰς ναῦς.	*Atque etiam à nonnullis inſimulatus fuit, quaſi naves hoſtibus prodidiſſet.*

Firmat hoc Pauſanias in Meſſenicis, & Adimantum pecuniis corruptum prodidiſſe Lyſandro Athenienſium claſſem aſſerit.

Steph. pag. 270. Leuncl. 460.

Ἀντέλεγον Κορίνθιοι καὶ Θηβαῖοι μάλιστα, πολλοὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἄλλοι, μὴ σπένδεσθαι Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐξαιρεῖν.	*Præcipue Corinthii ac Thebani ac præter hos alii Græci non pauci fœdus cum Athenienſibus ineundum negabant, ſed funditus evertendos eſſe.*

Adde, Euantho Thebano tam crudelis ſententiæ auctore, cui contradixerunt Phocenſium legati, ut nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ παραπρεσβείας.

Ibidem

Ibidem Steph. Leuncl. 461.

Ἔδοξε τῷ δήμῳ τριάκοντα ἄνδρας ἑλέσθαι.	*Viſum fuit populo deligendos eſſe viros* XXX.

Id certe populus cenſuit, ſed cogente Lyſandro, & Laconum exercitu. ſi ſcire velis quomodo hoc negotium tranſactum fuerit & melius cognoſcere, vide Lyſiam in oratione contra Eratoſthenem.

Ibidem.

Διοκλῆς, Φαιδρίας, Χαιρέλεως.	*Diocles, Phædria, Chærelaus.*

Pro Phædria Demoſthenes habet Φαίδιμον in oratione de falſa legatione.

Steph. pag. 271. Leuncl. 462.

Ἐς ὃ ὁ ἑξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα.	*Qua poſt* XXVIII. *annum ſextumque menſem bello finis eſt impoſitus.*

Ipſe Xenophon infra lib. ait, annos 27 tantum hoc bellum duraſſe, & conſentit Thucydides lib. 5 in ea re idoneus teſtis. Idem firmat Diodorus lib. 13. Intelligendus eſt igitur hic locus non de tempore, quo duravit bellum Peloponneſiacum, ſed de temporis fluxu ab initio belli uſque ad tempus de quo loquitur, ut τῷ πολέμῳ, ſit τοῦ πολέμου ἀρχῇ. Non enim vult Xenophon bellum duraſſe annos 28 cum dimidio, ſed reditum Lyſandri, ac veluti triumphum incidere in annum 29 currentem belli Peloponneſiaci, ideſt, poſt annos 28 cum dimidio à belli illius principio. aliter tamen ſe extricat à loci hujus difficultate Joſephus Scaliger lib. de emendatione temporum pag. 411. & putat [1] ἀκυρολόγως ὀκτὼ καὶ εἴκοσι dixiſſe, pro ὀγδόου καὶ εἰκοστοῦ ἔτους, & notat Plutarchum & Gregorium Turonenſem ita loquutos fuiſſe. verum mihi aliter videtur. nam finis factus eſt bello, quando referente Theramene pacis conditiones à Lacedæmoniis propoſitas accepit populus Athenienſis, poſtea vero ut eæ pacis conditiones executioni mandarentur, navigavit Athenas Lyſander, exules reduxit, muros deſtruxit, & annus vigeſimus octavus abſolutus eſt. anno ſequenti triginta tyranni conſtituti ſunt Agis Decelea deceſſit. Lyſander Samum navigavit. Samus obſidione preſſa dedi-

[1] *Improprie viginti octo dixiſſe, pro octavo & vigeſimo anno.*

deditionem fecit, rempublicam ibi ordinavit Lyſander, & poſtea Spartam reverſus eſt cum totius fere Græciæ ſpoliis. Annum igitur integrum poſt pacem factam iis rebus gerendis impendit Lyſander: & ſic non pugnat ſecum nec cum aliis noſter Xenophon.

Ibidem.

Ἐπήρατος, Ὀνομάντιος.	*Eperatus, Onomantius.*

Thucydides lib. 8. in fine undevigeſimi anni Ephorum nominat Endium, Alcibiadis hoſpitem, quem etiam rurſus nominat initio anni vigeſimi ut ephorum. Quomodo igitur eo anno, ſcilicet decimo nono, ponit Xenophon Eperatum, & vigeſimo Onomantium? reſpondeo plures fuiſſe ephoros & quidem quinque numero, ſed eorum unum fuiſſe eponymum, à quo annus notabatur. Non fuit igitur Endius eponymus & primus ephorus, licet & in Ephororum numero: & ideo de eo non facit mentionem Xenophon, qui ſolos eponymos memorat. Sic Athenis inter novem archontas unus ſolus annum notabat.

Ibidem.

Τῶν δὲ φρουρῶν τούτου ξυμπεσόντος αὐτοῖς.	*Præſidiarios illo ſubmittente ipſis.*

Locus male ſanus, ſi quid video, ſed cui medicinam facere non eſt difficile. Lege [1] τούτων ξυμπεσόντων, id eſt, ξυμπαραστιόντων, & ſic omnia erunt plana: nam οὓς ἐβούλοντο, quod ſequitur, non refertur ad τῶν φρουρῶν, ſed ad cives Athenienſes illis inviſos.

[1] *Adjuvantibus è cuſtodia militibus.*

Ibidem Steph. Leuncl. p. 463.

Ἐπεὶ δὲ ἀποθνησκόντων πολλῶν καὶ ἀδίκως.	*Denique cum multis, & iis injuſte pereuntibus.*

Ex iis unus fuit Niceratus Niciæ ducis filius, & Polemarchus quidam Philoſophus, ut ſupplere licet ex Plutarcho lib. περὶ σαρκοφαγίας.

Pag. . . . Leuncl. 470.

Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ.	*Hoc pulcro illi Critiæ propinatum eſto.*

Erat enim, ut puto, pulcher Critias ille utpote ex pulchris paren-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

tibus. Nam Proclus lib. 1 in Timæum ait ejus Critiæ proavum à Solone in ſuis verſibus vocatum fuiſſe ξανθότριχα *flava cæſarie ornatum.*

Steph. 276. Leuncl. ibid.

Ἐκ δὲ τούτου Θρασύβουλος ὁρμηθείς.	*Secundum hæc quum Thraſybulus moviſſet.*

Plures fuerunt Athenis eodem tempore Thraſybuli, ſed hic fuit ὁ Λύκου Thraſybulus Lyci filius.

Steph. ibidem. Leuncl. p. 471.

Ἐξέτασίν τε ποιήσαντες ἐν τοῖς ἱππεῦσι.	*Cum luſtrationem inter equites inſtituiſſent.*

Legendum puto, σὺν τοῖς ἱππεῦσι, id eſt, *aſtante equitatu:* aliter commodus ſenſus non emergit.

Steph. pag. 277. Leuncl. 472.

Ἐξάρξομαι οὖν ἐγώ. ἰωΐκ' ἂν καιρὸς ᾖ.	*Equidem ubi oportunum fuerit, pæanem exordiar.*

Ex hoc loco doctus ſum παιανισμὸν, *Pæanis clamorem*, etiam ad Ionas pertinuiſſe, & eos etiam hac bellica exhortatione uti ſolitos. Antea putaveram ſolos Dores eo clamoris genere uſos fuiſſe. Id malè ex Thucydide colligebam, qui ſic lib. 7 de pugna nocturna ad Epipolas inter Athenienſes & Syracuſanos commiſſa ducibus Nicia & Demoſthene,[1] Μέγιστον ᾗ τε καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν ὁ παιανισμός. ἀπὸ γὰρ ἀμφοτέρων παραπλήσιος ὢν ἀπορίαν παρεῖχεν· οἵ τε γὰρ Ἀργεῖοι, καὶ οἱ Κερκυραῖοι, καὶ ὅσον Δωρικὸν μετ' Ἀθηναίων ἦν, ὅποτε παιανίσαιαν φόβον παρεῖχε τοῖς Ἀθηναίοις, οἵ τε πολέμιοι ὁμοίως. putabam igitur ex hoc loco colligi poſſe, ſolos Græcos Doricæ originis παιανίζειν ſolitos. at ex hoc loco Xenophontis contrarium colligitur, & concludere licet non ſolum Dores Pæana ſuum inclamare ſolitos, ſed etiam Athenienſes & eos qui cum iis erant Ionicæ originis, ſed diverſo ſono & clamore.

[1] *Plurimum autem nec minus nocuit Pæaniſmus, ab ambabus enim partibus ſimilis veniens dubitationẽ faciebat. Nam Argivi & Corcyrenſes & quod Dorici generis cum Athenienſibus erat, quando Pæanem canebant, timorem faciebant Athenienſibus, ut & hoſtes ſimiliter.*

Steph. pag. 279. Leuncl. 475.

Περιέτυχον δὲ καὶ τῶν ἔξω νέων τισὶν ἐς σῖτον αὐτῶν	*Accidit autem aliquando, ut in quoſdam juvenes ex iis, qui extra urbem erant, & commeatus*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ἀγρὲς ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια πορευομένους.	*meatus cauſa ſuos in agros exierant, inciderent.*

Eluenda eſt ex hoc loco fœda macula, quam non vidiſſe Henricum Stephanum oculatiſſimum in iis rebus & Græcis auctoribus corrigendis mirari licet. Sic vertendus eſt locus, ut ſe habet. *Inciderunt etiam in quoſdam, qui extra naves in agros ſuos ad victum quærendum venerant.* At quomodo extra naves venerunt exules è Piræeo, qui nullas naves habebant. Ergo meo periculo repone: τῶν Αἰξωνέων, & ſic verte, *inciderunt etiam in quoſdam Æxonenſes, qui in agros ſuos venerant ad quærenda neceſſaria.* Αἰξώνεις erat Demus ſeu pagus Atticus, cujus habitatoribus nihil erat negotii cum exulibus, qui Piræeum occupaverant. Ideo injuſtiſſimus ille Lyſimachus, qui eos occidit nihil hoſtile committentes & quiritantes, & ea crudelitas inviſa fuit pluribus ex eo equitatu, cui præerat ille. Secus fuiſſet ſi hoſtes è Piræco egreſſos licet palantes occidiſſet.

Steph. pag. 281. Leuncl. 480.

Ὁρῶν Θίμβρων τὸ ἱππικὸν, εἰς τὸ πεδίον οὐ κατέβαινεν.	*Thimbro in planiciem non deſcendit, quod ad hoſtium equitatum reſpiceret.*

Licet defendi poſſit hæc lectio, quæ nihil habet abſurdi, mallem legere, Ὀῤῥώδων Θίμβρων, ſenſu meliore.

Steph. pag. 285. Leuncl. 487.

Ὁ τῶν Κυρείων προεστηκώς.	*Præfectus copiarum, quibus Cyrus uſus fuerat.*

Κυρείων intellige eorum, qui cum Cyro Artaxerxis fratre militaverant.

Steph. pag. 286. Leuncl. 489.

Ὡς προεληλυθότων τῶν Ἐφεσίων ἐς τὴν πολεμίαν.	*Quod hoſtes ante ſe agrum Epheſiorum ingreſſos ſcirent.*

Vidit Henricus Stephanus non bene ſe habere hunc locum, mederi tentavit, ſed ei non ſucceſſit. Sic igitur emendavit, [1] ὡς προεληλυθότων τῶν πολεμίων εἰς τὴν Ἐφεσίαν. Hanc non fuiſſe mentem auctoris ex præcedentibus patet. ait Dercyllidam & Græcos, qui cum

[1] *Cum hoſtes prius veniſſent in Epheſiorum regionem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

eo erant, Mæandrum tranſiviſſe, & incompoſito agmine proceſſiſſe in Epheſiorum tractum: & poſtea ſequitur ὡς προεληλυθότων, &c. quod ſi, ut vult Stephanus, legatur hic locus, erit omnino contra rationem. Dercyllidas ſcilicet incompoſito agmine per Epheſiorum regionem incedebat eo quod noverat hoſtes in eam regionem prius adveniſſe. At ſi id noverat, maxime compoſito agmine procedere debebat, utpote hoſtibus vicinis, ne in eos compoſitos incideret. Non poteſt igitur ſtare Henrici Stephani correctio. Sed proculdubio legendum, πορευόμενοι δ᾽ καὶ οὗτοι οὐδέν τι συντεταγμένως τῷ στρατεύματι ὡς προεληλυθότες τῶν πολεμίων ἐς τὴν Ἐφεσίων. *Incedentes autem & illi incompoſito agmine, ut qui prius quam hoſtes perveniſſent in Epheſiorum regionem.* cur incompoſito agmine incedebant? quoniam ſe putabant multo prius adveniſſe & hoſtes adhuc longe ab ea regione diſtantes incedere. Senſus hic eſt ni fallor Xenophontis & rationi militari omnino appoſitus. Scripſi vero τὴν Ἐφεσίων, non τὴν Ἐφεσίαν, ut legitur. loquutio elegantior & qua ſæpe utitur Xenophon.

Pag. eadem.

Ἐκ τῆς ἀντιπέρας σκοπῆς.	*De adjecta ſpecula.*

Lego σκοποὺς, id eſt, ſpeculatores, multo meliore ſenſu.

Steph. pag. 287. Leuncl. 491.

Ξυνεστρατεύοντο τῷ Ἀγίδι.	*Sequebantur Agidis ſigna.*

Diodorus lib. 14. hujus expeditionis ducem facit Pauſaniam, non Agin. Sed Xenophontem ſequitur Pauſanias Heliac. 1 & 2 & Agin ducem fuiſſe aſſerit. Xenophon qui inter Elæos ſenex habitavit, & ibi creditur ſcripſiſſe, plus fidei meretur. Notandum autem Xenophontem Lacedæmoniis amicum nihil dixiſſe de pugna quæ in Alti facta eſt. quoniam Laconibus male ceſſit. de ea tamen Pauſanias locis ſupra citatis, & de ea etiam loquitur Ariſtides in Eleuſiniaca.

Steph. pag. 288. Leuncl. 492.

Ὤιοντο Θρασυδαῖον ἀπεκτονέναι.	*Ipſum Thraſydæum ſe peremiſſe opinabantur.*

De hoc Thraſydæo Plutarchus in vita Lyſiæ rhetoris.

Steph. pag. 289. Leuncl. 494.

Οὗτος δὲ ἦν καὶ τὸ εἶδος νεανί-	*Erat is & forma juvenis pulcher*

σκος καὶ τὴν ψυχὴν εὔρωστος, οὐ μέν τοι τῶν ὁμοίων.

cher & animo firmus ac valens, non tamen è parium numero.

Τὸ ὁμοίων videtur hic ſumi in raro ſignificatu, nimirum pro nobili & aliis nobilibus Spartiatis æquo vel pari. Ea vox, ut puto, fuit Laconibus peculiaris, certè alibi (credo) non occurrit in eo ſignificatu, ſaltem non memini me legiſſe. Sic inter Gallos, ordo quidam ſublimioris dignitatis dicuntur, *les pairs*, pares, ὅμοιοι, ea tamen voce in eo ſignificatu videtur uti Demoſthenes contra Leptinem. vide infra ad pag. 323.

Steph. pag. 293. Leuncl. 501.

Τισσαφέρνην αἴτιον εἶναι τοῦ κακῶς φέρεσθαι τὰ αὐτοῦ, Τιθραύστην ἀποπέμψας, ἀποτέμνει αὐτοῦ τὴν κεφαλήν.

Vnius culpa Tiſſaphernis fieri quod eſſent res ſuæ male comparatæ, miſſo Tithrauſte caput homini præcidi juſſit.

Adjutus fuit Tithrauſtes in eo negotio ab Ariæo Phrygiæ Satrapa, ut colligitur ex Polyæno lib. 7. Captus fuit Coloſſis, capite truncatus Celænis. hæc hiſtoria narratur etiam à Diodoro lib. 14, ſed accuratius à Polyæno.

Steph. pag. 296. Leuncl. 505.

Πάντες δὲ ἐψηφίσαντο βοηθεῖν αὐτοῖς.

Omnes ferendam Thebanis opem latis ſuffragiis decernebant.

De hac ſocietate vel fœdere tractat Lyſias in oratione pro Mantitheo.

Ad Lib. 4. Steph. pag. 301. Leuncl. 514.

Τιμόλαος δὲ Κορίνθιος ἔλεξεν. Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἔφη ὦ ἄνδρες ξύμμαχοι.

Ibi Timolaus Corinthius hac oratione uſus eſt. At mihi videtur, dicens, ſocii.

De hoc fœdere Corinthiorum cum Bœotis & Athenienſibus nihil dixit ſupra, quod mirum, nam vox σύμμαχοι id præſupponit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Steph. pag. 302. Leuncl. 516.

Καὶ αὐτὴ μὲν δὴ ἡ μάχη οὕτως ἐγένετο.	*Atque hæc quidem pugna in hunc modum pugnata fuit.*

Hæc pugna ad Corinthum à Demoſthene vocatur μεγάλη μάχη, *magna pugna*, in oratione contra Leptinem, & à Plutarcho in Ageſilao.

Steph. pag. 303. Leuncl. 517.

Μεταξὺ Πάπραντος καὶ Ναρθακίου.	*Inter Prantem & Narthacium.*

Ipſe Xenophon infra in Ageſilao, habet μεταξὺ Πράντος καὶ Ναρθηκίου, ubi melius dubium. Stephanus videtur legiſſe Πραντὸς. Πρᾶς, inquit, urbs Perrhæbiæ. at rurſus, de qua Perrhæbia intelligat, dubium. Nam antiqua Perrhæbia quidem ad Peneum & Lariſſam ſita fuit. at poſtquam inde pulſi Perrhæbi ad Pindum montem receſſere, Perrhæbia fuit ibi, prope Athamanos & Dolopas. Niſi aliunde lux affulgeat, difficile eſt aliquid certi ſuper hoc decernere.

Steph. ibid. Leuncl. 518.

Ἀπολιπόντας τὰς ναῦς.	*Relictis navibus.*

Quadraginta novem numero, quæ à Conone captæ ſunt. quod nos docet Demoſthenes ad Leptinem.

Steph. pag. 306. Leuncl. 523.

Ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων.	*Conſpectis literis in clypeis.*

Si credimus Helladio Beſantinoo in ſua Chreſtomathia, cujus fragmenta extant in Photii bibliotheca numero 279, dividenda eſt vox σίγματα, & legendum τὰ σίγμα τὰ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων: eo quod, ait, pluraliter τὰ νυ & τὰ μυ non dicuntur, & indeclinabilia ſunt elementorum nomina, & eum ſequitur Joſephus Scaliger in ſuis ad Euſebium animadverſionibus pag. 113. ut & alii viri hoc ſeculo doctrina, & varia eruditione conſpicui: ego tamen ab iis diſſentire non erubeſco cogente veritate, & nihil mutandum cenſeo. Nam verba, quæ paulo poſt ſequuntur, ψεύσει ὑμᾶς τὰ σίγματα ταῦτα, firmant omnino

lectionem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

lectionem vulgatam, & reſpuunt eam diviſionem: nam qualis foret quæſo ille Hellenismus, Ψεύσει ὑμᾶς τὰ σίγμα τὰ ταῦτα? non ita inconcinne loqui ſolet Xenophon. Sed firmatur etiam lectio vulgata ex Platone Comico, quem citat Euripidis Scholiaſtes, ad hunc verſum Medeæ: [1] ἔσωσά σε ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι. Sic igitur Scholiaſtes: [2] πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ, ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς ἑορταῖς φησὶ, ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου: ubi accentus acutus in penultima arguit eam vocem non debere dividi, & ibidem etiam citatur Eubuli locus, ubi ait: [3] τὰ σίγματα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. In hoc ultimo loco certe non poſſet dividere, & dicere τὰ σίγμα τὰ συλλέξαντες: nam iteratio articuli τὰ abſona foret, imo abſurda. Sed eſt aliquid diverſitatis in nomine σίγμα. Nam nomina elementorum ideo ſunt indeclinabilia, quod barbara ſunt, ut μυ & νυ, quæ citat Helladius ille, & eam rationem ejus rei reddiderunt Philoſophi apud Varronem Crateti, qui eos rogabat, quare non diceretur ἄλφα ἄλφατος, ut γράμμα γράμματος: at duo nomina habet σ littera, unum barbarum & indeclinabile σὰν, alterum Græcum, quod formatur ἀπὸ τοῦ σίζειν. unde fit verbale σίγμα, quod ſibilum ſignificat. Sic quando ſcribitur nomen elementi ε & ο, declinatur eorum nomen, & dicitur τοῦ ὀμικροῦ, & τοῦ ἐψιλοῦ. Ergo valeat Helladius Beſantinous cum ſua grammatica, & libenter ei præfero Xenophontem, Platonem, Eubulum, & Varronem, & maneat optima lectio vulgata.

[1] Salvum feci te, ut norunt Græci omnes.

[2] Nimis abundat is verſus littera σ. unde & Plato in feſtis dramate ait, ſalvaſti è ſigmatis Euripidis.

[3] Sigmata colligentes ut ipſi ſapientes.

Steph. pag. 307. Leuncl. 525.

φοβούμενοι τὴν ῥώμην τῶν Λακεδαιμονίων μὴ ἐπὶ τὰ μακρὰ τείχη τῶν Κορινθίων, ἃ διήρητο, ἔλθοιεν ἐπὶ σφᾶς, ἡγήσαντο κράτιστον εἶναι ἀνατειχίσαι.	*Timentes Lacedæmoniorum robur, ne per longos Corinthiorum muros, qui rupti fuerant, ad eos venirent, putarunt optimum eſſe eos reædificare.*

Sola enim ea erat via militaris commoda, ob Oniorum montium aſperitates & difficiles aditus.

Pag. eadem.

Καὶ σώζοιντο ἐν τῷ Πειραίῳ.	*Et in Piræo adſervarent.*

Diu multumque fluctuavi, ut hunc locum cum Thucydide conciliarem. Is enim lib. 8 ait: Πειραιὸν τῆς Κορινθίας, eſſe portum deſer-

tum

tum juxta limites Epidauriæ terræ: at Piræum, de quo loquitur hoc loco Xenophon, ſi conſulas Strabonem, fuit ad Criſſæum ſinum. nam & ibi locat Ἡραῖον, id eſt, Junonis templum, & Oenoëm, de quibus hoc loco fit ſermo, & ex hac Xenophontis ipſius narratione non poteſt aliter intelligi. Ergo fuerunt duo loca ejuſdem nominis, ut ſæpe accidit, & fuit Piræum portus Corinthiorum ad Criſſæum ſinum, ubi & Junonis templum & Oenoë pagus ſeu caſtrum, item fuit Piræum portus deſertus Corinthiorum ad Sarronicum mare, & fines Epidauriorum: utriuſque etymon ἀπὸ τοῦ περᾶν à tranſeundo.

Steph. pag. 312. Leuncl. 534.

Καὶ εἰ μὴ ἔτυχον τότε οἱ Κρῆτες εἰς Ναυπλίαν καταδεδραμηκότες.	*Ac niſi tum forte Cretenſes quidam Naupliam excurriſſent.*

Lego ἐκ Ναυπλίας, aliter non utiles fuiſſent, ſi Naupliam iniiſſent, ubi nullum periculum. Tum Cretenſes Creta Naupliam non poſſunt niſi navibus venire, & idcirco omnino legendum ἐκ Ναυπλίας.

Steph. 313. Leuncl. ibid.

Ἐπὶ τῇ παρὰ Κηλοῦσσαν ἐμβολαῖς.	*Ad Cæloſſæ fauces.*

Lege Κοίλωσσαν ex Strabone lib. 8. hunc locum autem potius ex Strabone, quam ex hoc loco Strabonem emendo, eo quod nomen Κοίλωσσα monti melius convenit: ſcilicet ἀπὸ τῶν κοιλάδων à ſpeluncis & concavitatibus.

Steph. pag. 315. Leuncl. 539.

Τάς τε Θίμβρωνα ὑποδεξαμένας πόλεις διασώζειν.	*Oppidaque in fide contineri, quæ Thimbronem admiſerant.*

Ad hunc locum (ut puto) pertinet Polyæni caput lib. 6. de Alexandro præfecto, & ex hoc loco ſuppleri debet lacuna, quæ eſt ad finem illius capitis, αὐτὸς ἢ τὰ χώρια ..... δοὺς ἀπηλλάγη. Ex hoc ergo loco ſic lego: χωρία Θίμβρωνι παραδοὺς ἀπηλλάγη. *Ipſe vero cum loca Thimbroni dedidiſſet, abiit.*

Ad Lib. 5. pag. 323. Leuncl. 550.

Καὶ τὰς νήσων Κλαζομενὰς καὶ Κύπρον.	*Et inſulis Clazomenis & Cypro.*

Ne

Ne quis mirum putet eſſe, Clazomenas hoc loco inſulam vocari, audiat Pauſaniam in Achaïcis, ubi de conditu Clazomenarum ita loquitur. [1] Κατεσκευάσαντο ἐν τῇ ἠπείρῳ Κλαζομενὰς πόλιν, ἐς δὲ τὴν νῆσον διέβησαν διὰ τὸ Περσικὸν δέος· Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Φιλίππου ἀνὰ χρόνον ἔμελλεν χερρόνησον Κλαζομενὰς ἐργάζεσθαι χώματι ἐς τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου. A primo igitur conditu erat in continente, poſtea ob metum à Perſis in inſulam tranſlata eſt, & rurſus Alexander aggere in mare jacto eam continenti adjunxit, & ſic tempore Artaxerxis inſula erat.

[1] Condiderunt in continenti Clazomenas urbem, in inſulam vero trajecerunt ob metum à Perſis: Alexander autem Philippi poſtea Clazomenas peninſulam fecit aggere à continente ad inſulam.

Steph. pag. 323. Leuncl. 552.

Τάφρον ὤρυττε κύκλῳ περὶ τὴν πόλιν.	*Vrbem foſſa circumdedit.*

Omiſit Xenophon pugnam, de qua Plutarchus in Pelopida.

Steph. pag. 326. Leuncl. 557.

Θέρους γὰρ ὄντος καὶ μεσημβρίας πλείστη ἦν ἐρημία ἐν ταῖς ὁδοῖς.	*Iamque maxima eſſet in viis hominum ſolitudo, erat enim æſtas & meridies appetierat.*

Debebat addere & tertiam cauſam. Nam & Pythia eo tempore celebrabantur Delphis, ubi maximus fiebat Græcorum concurſus ex omnibus civitatibus, præcipue ex Thebis, quæ non longe à Delphis ſitæ erant: id me docuit Ariſtides in Eleuſiniaca.

Steph. pag. 327. Leuncl. 559.

Τῆς Ἐλεμίας ἄρχοντα.	*Elimeæ principem.*

Thucydides Ἐλειμίαν vocat lib. 2.

Ad Lib. 6. pag. 339. Leuncl. 580.

Μαρακοὶ καὶ Δόλοπες.	*Maraci & Dolopes.*

Suſpecta mihi eſt vox Μαρακοὶ, ſed quod reponam non habeo: certe id populi nomen alibi credo non occurrit: cogitent ſuper eo acutiores.

Leuncl. pag. 585.

Τιμόθεον δὲ αὐτῶν στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν.	*Omnium ſuffragiis Timotheus imperator præficitur.*

Hoc factum eſt Socratide Archonte, ut ait Demoſthenes in oratio-

 ne

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ne πρὸς Τιμόθεον, ex qua plurimum lucis circa ordinem rerum geſtarum huic libro affulget.

Steph. pag. 347. Leuncl. pag. 594.

Ὡς νῦν Θηβαίους (τὸ λεγόμενον) μὴ δεκατευθῆναι ἐλπὶς εἴη.	*Exſpectandum nunc eſſe, ut Thebani decumarentur, uti quidem ferebatur.*

Proverbialis illa locutio non videtur congruere huic loco, niſi aliter legatur, & tollatur negatio. Ego lego confidenter (τὸ λεγόμενον μὲν) δεκατευθῆναι ἐλπὶς εἴη. Id eſt, *ut nunc ſpes ſit (quod quidem dicitur) Thebanos decimari poſſe.*

Steph. pag. 348. Leuncl. 595.

Οἱ μὲν γὰρ τινὲς λέγουσιν ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν προεστηκότων.	*A nonnullis tamen proditur reipublicæ præfectorum hæc omnia fuiſſe commenta.*

Ex hoc loco deprehenditur Xenophontem φιλολάκωνα, gloriæ Epaminondæ non faviſſe, qui in tota hac narratione ne eum quidem nominat, cum tamen ei viro ab aliis hujus hiſtoriæ ſcriptoribus tota hujus proſperæ Thebanis pugnæ gloria deberi affirmetur. Sed (dicet forte aliquis) poſtea lib. 7 in fine operis eum ſæpe nomine citat & cum maxima laude. Ad hoc dicam quod ſentio. Hanc pugnæ Leuctricæ hiſtoriam exaravit Xenophon paulo poſt tempore vivo adhuc & florente Epaminonda Lacedæmoniorum hoſte tremendo. Ideo ne illum commendatiorem faceret, abſtinuit ab ejus nomine, famæ tanti viri invidens, & dux duci; nam & [1] πτωχὸς πτωχῷ, (ut ajunt) invidere ſolet. At poſt ejus mortem de pugna ad Mantineam ſcripſit, jam Epaminonda vita functo & invidia ceſſante. Tum in pugna Leuctrica contra Laconas Epaminondæ optime ſucceſſerat, & gloriam magnam ex eo facto reportaverat, quod angebat maxime φιλολάκωνα: in tota vero expeditione belli quod ad Mantineam tranſactum eſt, minime ei ſucceſſerat. Ideo ut Ageſilaum ſuum magis exaltaret, adverſarium ejus laudavit, ut Homerus Hectorem ad Achillis majorem gloriam.

[1] *Mendicus mendico.*

Steph. pag. 349. Leuncl. 598.

Ἡ δὲ πόλις τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχίδαμον ἐκέλευεν ἡγεῖσθαι.	*Archidamum ejus filium reſpublica ſuis copiis præfecit.*

Diodo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Diodorus multo aliter hanc hiſtoriam exequitur; ait enim Archidamum non affuiſſe in pugna Leuctrica & Cleombrotum poſt fœdus ictum cum Thebanis ſe recipientem Archidamum cum exercitu à Lacedæmoniis miſſo in ejus ſuppetias obvium habuiſſe, & ſic duplicato exercitu, nulla habita fœderum ratione rurſus contra Thebanos reduxiſſe copias: quæ Diodorum non dubito à Theopompo, qui de iis rebus ſcripſerat, accepiſſe, ut multa alia, forte & ab aliis etiam. Sed Xenophon qui ubique ſe prodit Lacedæmoniorum & præcipue Ageſilai amicum, voluit à ſuis amicis fœdifragii dedecus amoliri, & de Archidamo amici ſui filio tacuit tam infelicis negotii participe: de Archidamo amico tacuit eo quod victus fuerat, de Epaminonda tacuit eo quod glorioſe vicerat, æmulo nempe & hoſte, quis Xenophontem à culpa liberabit?

Lib. 7. pag. 363. Leuncl. 621.

Ὡς οὔτε συσκηνοῦν ἐθέλοι αὐτῷ μετά τε Πελοπίδου πάντα βουλεύοιτο.	*Quod ne quidem uti ſecum eodem contubernio voluiſſet & omnia conſilia cum Pelopida communicaſſet.*

Aliud adhuc accuſationis caput & gravius allegatur à Plutarcho in Pelopida, quod ſcilicet dona à Perſarum rege accepiſſet.

Steph. pag. 367. Leuncl. 628.

Καὶ τοὺς ἀχρείους συνεκπέμψαι εἰς τὴν Πελλήνην.	*Et turbam inutilem ſecum Pellenen duceret.*

Hos Hellenicorum libros non videtur cum multa cura exaraſſe Xenophon & forte fuerant tantum materies & veluti embryon maturioris fœtus, cujus abortum fecit auctor & non potuit ultimam manum operi ſuo imponere, in his enim multa perverſo ordine narrantur; ecce enim hoc loco Pellenem Phliaſiis amicam facit, at pagina ſuperiore iis inimicam facit quam maximè, nec mentionem fecit de Pellenæorum cum Laconibus & Phliaſiis pace & fœdere. At ecce id declarat inferius quarta ab hac pagina, & ait [1] ἤδη γὰρ πάλιν προσκεχωρήκεισαν οἱ Πελληνεῖς εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων ξυμμαχίαν, & ſic ὕστερον πρότερον rerum narrationes complectitur, quod & pluries alibi notavi ut & in nota ſequente.

[1] *Jam enim rurſus Pellenenſes acceſſerant ſocietati cum Lacedæmoniis.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Steph. pag. 372. Leuncl. 637.

Ἐλθὼν ἐδήου καὶ τῆς Ἀρκαδίας ὅσα ἐδύνατο καὶ τῆς Σκιρίτιδος.	*Profectus, Arcadiam & Sciritidem, quantum poterat, populabatur.*

Ergo Sciritæ ad Arcadas defecerant. Id vero oblitus eſt dicere.

Steph. ibidem. Leuncl. 638.

Ἀποκεκρουσμένοις ἀπὸ τῶν θαλάμων.	*Repulſis à Thalamis.*

Lege ἀπὸ τῶν Θαλάμων cum majuſcula, eſt enim urbis proprium nomen, de qua Polybius lib. 4. & Euſtathius ad Odyſſ. ε.

Steph. pag. 373. Leuncl. ibid.

Ἐπικρατοῦσι τοῦ σταυρώματος καὶ τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς πολιορκουμένους.	*Vallo potiuntur ac ſtatim Argivos & obſeſſos.*

Lege κατὰ τοὺς Ἀργείους. Id eſt, *vallo potiti ſunt per Argivorum ſtationem.* Nam ut ex ſequentibus patet, Argivi in illa obſidione erant in Arcadum auxiliis.

Steph. pag. 375. Leuncl. 642.

Ἀσθεᾶται καὶ Παλαντεῖς.	*Aſtheatæ, Palantini.*

Lego Ἀσεᾶται καὶ Παλαντιεῖς. Nam Aſea & Palantium urbes ſunt Arcadiæ, de quibus mentio fit apud auctores & ipſum Xenophontem, ſupra lib. 6 pag. 352 & 353.

Steph. pag. 376. Leuncl. 643.

Καὶ ᾔσθετο ἐξεστρατευμένον τὸν Ἀγησίλαον, καὶ ὄντα ἤδη ἐν Πελλήνῃ.	*Et cum copiis Ageſilaum domo profectum apud Pellenen eſſe animadverteret.*

Pellenem hoc loco intellige non urbem illam ſatis celebrem Achaiæ proprie dictæ, ſed multo obſcuriorem in ipſa Laconia, quæ Πελλάνα à Laconibus vocabatur & ad differentiam ἐν Τριπόλει *in Tripoli* dicebatur, de qua Polybius lib. 4. Pauſanias in Laconicis, Plutarchus in Agide, & alii.

Steph.

Steph. pag. 377. Leuncl. 646.

Ἐπείγε μὴν παραγαγόντες τοὺς ἐπικαίρως πορευομένους λόχους εἰς μέτωπον.	*Deinde quum cohortes, quæ utroque progrediebantur in cornu ad frontem adduxiſſent.*

Licet vox ἐπικαίρως videatur habere ſenſum non incommodum, ſcilicet *opportune*, tamen ſi mihi credis Lector amice, leges ἐπὶ κέρως. Vox eſt militaris & apprime commoda huic loco & opponitur τῷ εἰς μέτωπον ἐπὶ κέρως. eſt quod dicimus verbo militari, *a la file*, εἰς μέτωπον vero dicimus, *de front*, quod non intelligentes exſcriptores ἐπὶ κέρως non intellectum mutaverunt in vocem magis ſolitam & ab illis intellectam. Hîc igitur ἐπὶ κέρως πορεύεσθαι, eſt incedere non catervatim aut quadrato agmine, ſed extento in longam ſeriem ut cornu.

Steph. pag. 378. Leuncl. 647.

Ἐκεῖ δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἱ πλεῖστοι αὐτῶν ἀπέθανον.	*Verum iſtic maxima pars eorum ab Athenienſibus eſt interempta.*

Supple ex Ephoro apud Diogenem Laërtium in Xenophonte, Cephiſodoro equitatus Athenienſium præfecto, Ageſilao vero duce. Nec mirum eſt de Ageſilao Xenophontem ne verbum quidem feciſſe. Nam Ageſilao deditus & omnino favens Xenophon ejus nomen in ea pugna tacuit, eo quod Spartani loco pulſi fuerunt à Thebanis, & nihil ſua fama dignum in eo prælio fecit Ageſilaus. Ideo Plutarchus, Diodorus & alii, qui ejus pugnæ narrationem à Xenophonte mutuati ſunt, Spartiatarum ducem non nominant, & niſi nos Diogenes Laërtius ex Ephoro id docuiſſet, adhuc ignoraretur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Jacobi Palmerii
A Grentemesnil,
Militis Cadomensis,

EXERCITATIONES
AD
POLYBIUM
Editionis Caſaubonianæ.

Lib. 1. Pagina 8.

Καὶ διατρίβουσι περὶ τὴν Μεργάνην.	*Et ad Merganam tunc hærentes.*

Nulla fuit in Sicilia Mergane. Doctiſſimus Caſaubonus vult legi Μοργουντίαν. Cluverius in Siciliæ geographia exercitatiſſimus, vult legi Μέγαρα. Ambæ eæ ſententiæ magno ſeſe judice unaquæque tuetur: id te tantum moneo, lector, ſuper eo cogitabis.

Ad librum 2. pag. 128.

Καὶ κατὰ τὸ γένος ἕως Γύγου βασιλευθέντες.	*Et regnum ſtirpis ejuſdem ſerie propagatum ad Gygem uſque.*

Habuit exſcriptor in animo Gygen regem Lydiæ celebrem: at tu reſcribe Ὠγύγου ex Strabone lib. 8 & ex ipſo Polybio, infra initio libri 4.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad librum 3. pagina 193.

ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους ὀκτὼ διὰ Ῥωμαίων ἐπιμελῶς.	*Hæc enim jam omnia intervalla per octona ſtadia dimenſi ſunt & diſtinxerunt Romani.*

Hinc diſcimus Romanum miliare octo ſtadiorum Græcorum fuiſſe: nam per miliaria notabantur viæ publicæ cippis lapideis erectis, & ideo dicebant ad primum, ſecundum, vel tertium lapidem.

Pag. 237.

Διανύσας δὲ τὴν τῶν Ἰσόμβρων καλουμένην χώραν.	*Ducto exercitu per fines Inſubrum.*

Oculatiſſimum Caſaubonum hic error fefellit, & evaſit ejus acumen, quod mirum inadvertentiæ tribuendum, non ignorantiæ, quam nefas foret & piaculum maximum illi viro tribuere. Ἰσόμβροι (qui Latinis Inſubres dicti ſunt) ut bene, quantum ad vocem, interpretatus eſt vir ſummus, immane quantum diſtant ab Hannibalis itinere, quod recenſetur hoc loco. Lege confidenter & meo periculo, Ὄμβρων. Id eſt, *Vmbrorum*, qui ultra Apenninum verſus mare Adriaticum & in ipſo Apennino habitabant, nunc vero in ipſo adhuc Apennino, & citra verſus Narem fluvium, non longe à Traſimeno habitant: per eos iter fuit Hannibali; nihil certius.

Pag. 239.

Ἀργυπάνην.	*Arpos.*

Lege Ἀργυριππάνην: nam nomen ejus urbis fuit Ἀργυρίππη.

Ad librum 4. pag. 275.

Καὶ παραλαβὼν Ταυρίωνα.	*Aſſumpto expeditionis comite Taurione.*

Ex hoc loco ſomniavit Ortelius urbem in Peloponneſo Taurium vel Taurionem, & putavit Polybium dixiſſe, Timoxenum cepiſſe Ταυρίωνα, *Taurionem urbem*: at Taurion eſt nomen viri copiarum ductoris, quem ſibi adjunxit cum ſuis copiis Timoxenus.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 299.

Περὶ δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης κατίσχυσαν, μηδαμῶς εὐδοκούντων τῶν πολλῶν Αἰτώλων οἱ ἐφορεύοντες Οἶνις καὶ Νίκιππος.	*Hoc autem decretum ab invita multitudine expreſſerunt Oenis & Nicippus Ætolorum Ephori.*

Doctiſſimus Interpres nihil mutavit, & ſic interpretatur, & ſatis commode quidem, ſi benè ſe haberet is locus, ſententiæ abſurditatem vitaverat, in qua tamen manet illud ἄτοπον, legatos populi erga Meſſenios hoſtilis animi tantum potuiſſe in eorum univerſa multitudine congregata, ut invita ea decretum ſuis rebus accommodatum extorquerent. Nam in talibus negotiis non ſolent adeſſe legati populorum, dum ſuper negotiis legationis eorum deliberatur. At contendo locum eſſe male ſanum, & pro Αἰτώλων legendum eſſe Μεσσηνίων, tum ex ratione ſententiæ, tum ex ipſius Polybii auctoritate, qui ſupra pag. 273 nos docuit, quo nomine ſummus Meſſeniorum magiſtratus appellaretur, ſcilicet *Ephori:* ſic enim ait, [1] ἐν ᾧ καιρῷ Σκίρων, ὃς ἦν μὲν ἔφορος τότε τῶν Μεσσηνίων, &c. At Ætoli nullum talis nominis magiſtratum habebant, ſed ἀποκλήτους *Apocletos* vocabant eos, quibus res eorum publica commendata fuerat, ut ipſe Polybius ait ſupra pagina 275 & infra pag. 1019. Tum ex iis, quæ ſequuntur, neceſſe eſt ita emendare; ait enim Oenim & Nicippum à recta conſilii via multum aberraſſe. At ſi Ætoli fuiſſent, id non debuit dicere Polybius: optime enim & è reipublicæ Ætolorum utilitate feciſſent, ſi Meſſenios ab hoſtium ſocietate exemiſſent. Ergo proculdubio reponendum Μεσσηνίων οἱ ἐφορεύοντες.

[1] *Quo tempore Sciron qui tum erat Meſſeniorum Ephorus.*

Pag. 322.

Ὁ δὲ Αὐτόμολος ἔχων εἴκοσι τοὺς ἐπιτηδειοτάτους.	*Automolus vero cum expeditiſſimis viginti militibus.*

Scribe αὐτόμολος, ſine majuſcula: non enim eſt κύριον ὄνομα, ea majuſcula fefellit doctiſſimum interpretem properantem, & qui non meminerat paulo ante Polybium dixiſſe, τῶν δὲ ηὐτομοληκότων τις, ut interpretaretur *Automolus*, cum deberet *transfuga* interpretari. Sed hoc viri maximi μνημονικὸν σφάλμα à multis aliis notatum, & nimis acerbè exagitatum eſt.

Pag.

Pag. 324.

Κατέλαβε παρὰ τὸν Ἄρατον φρούριον τῶν Δυμαίων εὔκαιρον τὸ καλούμενον τεῖχος.	*Caſtellum Dymæorum propter Aratum, Tichos dictum, loco ſitum opportuno, occupat.*

Diu me torſi, ut intelligerem, quid eſſet παρὰ τὸν Ἄρατον, & credebam debere legi, κατὰ τὸν Ἄρατον. *Secundum Aratum*, id eſt, ut Aratus ſcriptum reliquit, in commentariis ſcilicet, quos ſcripſiſſe in confeſſo eſt. At multum me fallebat opinio, & longe à vero aberrabam: nam δευτέρα φροντὶς σοφωτέρα, me monuit legendum eſſe παρὰ τὸν Ἄραξον: eſt enim Araxus promontorium juxta Dymen Achaiæ, ubi erat illud τεῖχος, de quo infra pag. 329.

Pag. 327.

Ἧκε τῆς Αἰτωλίας πρὸς τὴν καλουμένην πόλιν Φοιτείας.	*Ad Ætoliæ urbem Phœteas venit.*

Ex hujus itineris narratione & ex Thucydide lib. 3. patet eandem eſſe urbem, quam Thucydides Φοτίαν vocat: hæc dubia parit neotericorum Iotaciſmus.

Pag. eadem 327.

Ποιούμενος τὴν πορείαν εἰς τὴν ϛρατηγικήν.	*Verſus Strategicam agmen ducens.*

Sequutus eſt vulgatam hanc, ſed mendoſam ſcripturam doctus interpres & κυρίως interpretatur *Strategicam*. At nulla fuit in iis partibus urbs Στρατήγιον vel Στρατηγία. Ergo repono audacter Στρατικήν, ut benè ſcribitur infra lib. 5 pag. 435. erat enim in illis partibus urbs Στράτος, *Stratus*, Acarnaniæ olim Metropolis; eo vero tempore, de quo ſcribit Polybius, ſub Ætolorum potentiorum imperio erat.

Pag. 329.

Τὰς δὲ οἰκήσεις διαλύων καὶ τὸν κέραμον εἰς σχεδίας καθήρμοσε τῷ ποταμῷ μετὰ πολλῆς φιλοτιμίας εἰς τοὺς Οἰνιάδας.	*Domos vero demoliens, materiam & tegulas cum cura impoſitas ratibus ad Oeniadas per amnem devexit.*

Hæc ſic interpretatur doctiſſimus Caſaubonus, *materiam & tegulas cum cura impoſitas ratibus ad Oeniadas per amnem devexit*. Non eſt, ut arbitror, hæc Polybii ſententia (pace tanti viri dixerim) cur enim tanta cura Philippus ligna & tegulas ſecundo flumine devehendas ad Oeniadas curaſſet, quæ urbs erat hoſtilis, & ejus materiæ abſente præſertim Philippo domina facta fuiſſet? ſic igitur verto. *Ex lignis & tegulis rates factas cum multa cura, flumini adaptavit, ut trajiceret Oeniadas verſus.* Pæanium illud à Philippo dirutum erat in ipſa Ætolia ad ſiniſtram Acheloï ripam deſcendendo ſecundo flumine. Oeniadæ vero in Acarnania ad dextram ejuſdem fluminis: abundans igitur ligno & alia materia pontem ex ratibus fabricavit, quo uteretur, ut exercitum traduceret, verſus Oeniadas Philippus.

Pag. 333.

Ἐν ταῖς περὶ τὸν Λίγυργον ὑπερβολαῖς.	*In ſuperando Ligurgo monte.*

Supra pag. 280 hunc eundem locum Ὀλίγυρτον vocat, quod, ut puto, melius & græcum magis ſonat.

Pag. 340.

Ἧκε βοηθῶν εἰς τὴν Τρυφαλίαν. ἣ τὸ μὲν προσηγορίας τέτυχε ταύτης ἀπὸ Τρυφάλου τοῦ τῶν Ἀρκάδων παιδός.	*Suppetias venit Tryphaliam. Ea regio nomen invenit à Tryphalo ex Arcadia puero.*

Hæc Tryphalia regio ſeu urbs à nullo alio antiquo memoratur, nec ipſe Tryphalus ejus denominator. Locum mendoſum eſſe ſuadet hæc novitas, ut etiam hæc inſulſa τοῦ τῶν Ἀρκάδων παιδός: nam quis ita loquutus eſt? ego igitur ſic legendum puto: [1] εἰς τὴν Τριφυλίαν, ἣ τὸ μὲν προσηγορίας τέτυχε ταύτης ἀπὸ Τριφύλου τοῦ Ἀρκάδος παιδός. Sic debere legi, non ſuadent, ſed cogunt ea, quæ ſequuntur, ubi fit recenſio urbium ejus regionis, quæ omnes Triphyliæ ſunt, paucis exceptis, quæ Arcadiæ aliquando tribuuntur. Triphylus etiam Pauſaniæ dictus eſt Laodamiæ filius expreſſe & Arcadis ex conſequentia, in Arcadicis. Tum ſitus ad hibernum occaſum Arcadiæ omnino convenit. Ergo & hoc loco & infra, ubi repetitur, ſi mihi credis, lector, leges Τριφυλίαν, non Τρυφαλίαν.

[1] *In Triphyliam, quæ quidem hoc nomen habuit à Triphylo Arcadis filio.*

Ibidem.

Ibidem.

Ἐσχατεύουσι τῆς Ἀχαΐας.	*In extremo Achaiæ.*

Lege Ἀρκαδίας: non enim attingit Achaiam Triphylia, ſed jacet ad Occidentem hibernum Arcadiæ, Achaia ad Septentrionem.

Pag. 396.

Τῶν προσαγορευομένων Κυρτίων.	*Qui nominantur Cyrtii.*

Forte iidem, qui auctoribus Καρδιαῖοι, Γορδυαῖοι, Γορδυλῶοι, Χαρδοῦχοι. Latinis Curdi, qui ad Tigrim habitabant montanam regionem, non procul à campis, ubi olim Nineve; & hodie etiam Curdes vocantur: fera gens. vide ſuper iis doctiſſimum Bochartum in ſuo Phaleg lib. 1 cap. 3.

Pag. 399.

Ἵνα μήτε συγχορηγεῖν μήτε πολεμεῖν τολμῶσι τοῖς ἀποστάταις αὐτοῦ γενομένοις.	*Ne poſthac aut commeatibus adjuvare ſuos rebelles auderent, aut belli ſocietatem cum iiſdem inire.*

Sententia exigit, ut legatur μήτε συμπολεμεῖν τολμῶσι.

Pag. 403.

Τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον.	*Quam Amycæ planitiem nominant.*

Cauſam nominis hujus pete ex doctiſſimo Bocharto in ſuo de Phœnicum coloniis numquam ſatis laudato opere lib. 1 cap. 1.

Pag. 420.

Κύμη καὶ Σμύρνα καὶ Φώκαια, μετὰ δὲ ταύτας Αἰγαιεῖς καὶ Λημνῖται.	*Cuma & Smyrna & Phocæa: deinde Ægæenſes & Lemnitæ.*

Pro ultima hac voce Λημνῖται reſcribe Τεμνῖται. Nam & ipſe Polybius in fragmentis à Valeſio publicatis de Temno in hoc tractu mentionem fecit, ubi de Pruſiæ ſacrilegiis loquitur. [1] Ὁμοίως καὶ τὸ τοῦ Κυνίου Ἀπόλλωνος τέμενος τοῦ περὶ Τεμνὸν οὐ μόνον ἐσύλησεν, & Strabo lib. 13 & Cicero pro Flacco, & tabulæ Peutingerianæ.

[1] *Similiter & templum Cynii Apollinis circa Temnum non ſolum expilavit.*

Pag. 422.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Γάζαν καὶ προσαναλαβὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν.	*Gazam ut ventum, & pars exercitus iterum ibi eſt aſſumpta.*

Sic interpretatur hæc verba doctiſſimus Caſaubonus, ſed aliud agens, & ut ait ipſe, properans. Ea non eſt Polybii ſententia. Verte; *Gazam cum veniſſet & ibi copias refeciſſet.*

Pag. 423.

Εἰσπορεύεται τρίτος γενόμενος ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν εἰς τὸν τῶν πολεμίων χάρακα.	*Duobus tantum comitatus, ſub lucem hoſtile vallum intrat.*

Ex lib. 3 Maccabæorum apud 70 Interpretes adde ad hiſtoriæ complementum, [1] ἡγουμένου Δοσιθέου τοῦ Δριμύλου Ἰουδαίου τὸ γένος, ἀποστάτου δὲ καὶ ἐλληνίζοντος τὴν θρησκείαν.

[1] *Auctore itineris Doſitheo Drimyli filio origine Judæo, ſed apoſtata & Græcas ſuperſtitiones amplexo.*

Pag. 426.

Τοῖς δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλην ὁρμὴν ἐνειργάσατο καὶ προθυμίαν.	*At ſuis alacritatem ingentem & pugnæ ardorem ingeneravit.*

Adde rurſus ex eodem 3 Maccab. libro: [2] τῆς ἀδελφῆς Ἀρσινόης τὰς δυνάμεις μετ' οἴκτου καὶ δακρύων παρακαλεσάσης, καὶ τοὺς πλοκάμους λελυμένης.

[2] *Sorore Arſinoë cum ejulatu & lachrymis copias exhortante comis ſolutis.*

Pag. 427.

Οὗτος μὲν οὖν ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν ἐξαγαγὼν τὸ σωζόμενον μέρος τῆς δυνάμεως διέτεινε πρὸς Γάζαν.	*Is igitur prima luce reliquiis exercitus eductis, Gazam contendit.*

Exurgit ex hoc loco non mediocris difficultas, ſi conferatur cum eo, quod dixit ſupra, pag. 422. de Ptolemæo, παραγενόμενος δὲ εἰς Γάζαν καὶ προσαναλαβὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν αὖθις προσῄει βάδην· διανύσας δὲ ἐπὶ τὸ προκείμενον πεμπταῖος κατεστρατοπέδευσε πεντήκοντα σταδίους ἀποσχὼν Ῥαφίας, ἣ κεῖται μετὰ Ῥινοκόρουρα πρώτη τῶν κατὰ τὴν κοίλην Συρίαν πόλεων ὡς πρὸς τὴν Αἴγυπτον, quæ Latine reddam ad faciliorem lectoris

ris intelligentiam. *Cum autem veniſſet Gazam, & ibi copias refeciſſet, rurſus procedebat lentè in anteriora, & quinque dierum ſpatio caſtrametatus eſt prope Raphiam ad 50 ſtadia, ea ſita eſt poſt Rhinocorura, prima ex Cavæ Syriæ urbibus verſus Ægypti partes.* Nam ſi Gaza occurrit prima venientibus Ægypto Raphiam, quomodo Antiochus prælio ad Raphiam victus, Gazam ſe recipit, & non potius recedit verſus ſuas partes. Sed inter Ptolemæum victorem & Ægyptum, tanquam in caſſes ſe injecit prope deſertum, ubi nullus commeatus, nulla commodi receſſus ſpes? certe hæc videntur ἀσύστατα. Tum Gaza erat in partibus & ſub jure Ptolemæi, per quam iter fecerat, & ibi copias ſuas refecerat: quomodo igitur victus exercitus eo ſe recipere potuiſſet? At ſolvit dubium locus Novi Teſtamenti in actis Apoſtolorum cap. 8. ubi angelus ſic Philippum alloquitur. ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ εἰς Γάζαν, αὕτη ἐστὶν ἔρημος. Id eſt, *Surge, & vade meridiem verſus ad viam, quæ deſcendit à Hieruſalem ad Gazam, quæ deſerta eſt.* Angelus voluit Philippum in dubio eſſe, ad quem locum mitteretur, ideo addidit, *quæ deſerta eſt*, quod ego puto intelligi debere *quæ eſt in deſerto*, aut juxta deſertum. Duæ igitur erant Gazæ, una in ditione Ptolemæi prope deſertum, ubi copias ſuas refecit Ptolemæus, ex labore, quem in deſerto tranſmittendo habuerant: alia Syriæ in Antiochi ditione, ubi poſt prælium ſe recepit; & primam illam Ptolemæi Gazam fuiſſe in deſerti finibus patet ex ipſius Polybii verbis: dixerat enim paulo ante, Ptolemæum, dum verſus Gazam tenderet, feciſſe iter διὰ τῆς ἀνύδρου *per terram carentem aqua*, quod eſt per deſertum. Inter has duas Gazas ſita fuit Raphia, ut ex hoc loco patet. At poteſt opponi ex Strabone, Gazam deſertam fuiſſe Syriæ propiorem, quæ ab Alexandro diruta fuit. Sed ea verba Xylander non agnoſcit, ex quibus id colligitur; tum licet ab Alexandro Gaza Syriæ diruta fuerit, ab Alexandri tempore ad Apoſtolos plura interceſſerunt ſecula, quibus fluentibus inſtaurata fuit: & ejus portus & quaſi ſuburbium Majuma dictum fuit emporium celebre. Divus Hieronymus certe ante nos duas fuiſſe Gazas notaverat, ut citat Caſaubonus ad Strabonem pag. 759. Sed & Diodorus lib. 19 duas fuiſſe Gazas manifeſte innuit, ſic enim de Ptolemæo Lagi contra Demetrium movente:[1] ἀπὸ γὰρ Πηλουσίου διὰ τῆς ἐρήμου διελθὼν κατεστρατοπέδευσε πλησίον τῶν πολεμίων περὶ τὴν παλαιὰν Γάζαν τῆς Συρίας, & rurſus eodem libro, [2] μετὰ τὴν γενομένην ἧτταν Δημητρίῳ περὶ Γάζαν τῆς Συρίας, unde colligitur fuiſſe alteram Gazam, quæ non

[1] *A Peluſio per deſertum procedens caſtrametatus eſt juxta hoſtes circa antiquam Gazam Syriæ.*
[2] *Poſt cladem acceptam circa Gazam Syriæ.*

fuit Syriæ, quando ſemper ita diſtinxit Diodorus, & ea eſt, de qua hoc loco agitur.

Pag. 430.

Χρυσηῒς ἡ γυνή.	*Chryſeis fœmina nobilis.*

Neſcio qua de cauſa Doctiſſimus interpres verterit *fœmina nobilis*, cum videatur ἡ γυνὴ referri ad Antigonum, de quo ſuperius paulo verba fecerat, & proculdubio ſic intelligi debet. Nam Euſebius in Chronico [1] ſic ſcribit de Demetrio Antigoni Gonatæ filio, ex Porphyrio, [1] γήμας δὲ τινὰ τῶν αἰχμαλώτων, καὶ Χρυσηΐδα προσειπὼν, Φίλιππον ἐξ αὐτῆς ἔσχεν τὸν πρῶτον πολεμήσαντα Ῥωμαίοις. Tum munerum amplitudo privatam fortunam excedens debebat eum monere, ut aliter interpretaretur. Eam Chryſeidem Demetrii viduam & matrem Philippi duxit Antigonus, qui Δώσων dictus eſt & Tutor: verte igitur melius doctus *Chryſeis uxor*.

[1] *Cum autem duxiſſet quandam captivam & Chryſeidem appellans, Philippum ex ea genuit, qui primus cum Romanis bellum geſſit.*

Pag. 437.

Τὸ δὲ τρίτον εἶχε κατὰ τὸ τῆς πόλεως ὑπερκείμενον ὄρος.	*Tertium in monte collocat, qui urbi imminet.*

Nomen illius montis Hæmus, illi Thracico cognominis, ut ex Virgilio, Lucano, Valerio Flacco, & Servio ad Virgil. colligitur.

Pag. 438.

Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατωνόμασεν.	*Philippopoli pro Thebis nomen urbi indidit.*

Una addita litterula locus erit integer, legendo nempe Φιλίππους. fuit equidem Φιλίππου πόλις alia urbs, antea Πονηρόπολις, & poſtea Trimontium à ſitu dicta, ſed in Thracia ad Hebrum. At hæc urbs de qua hîc fit mentio, Theſſaliæ fuit, & eam ſemper per pluralem numerum Philippos Florus, Lucanus, Statius, Silius & Stephanus, & ejuſdem nominis fuit cum altera, quæ in Thraciæ littore, in Macedoniæ limite fuit, de qua Lucas in actis Apoſtolorum.

Pag. 446.

Τοῖς περὶ τὸν Λώϊον ποταμὸν τόποις.	*Prope amnis Loii oſtia.*

Fatum fuit ejus fluvii ut ejus nomen ab exſcriptoribus corrumperetur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

retur. Lege Ἄωον, ut jam alibi correximus. Aous ille juxta Apolloniam fluebat, & ab urbe ipſa (ſi fides neotericis mappis Græciæ) nomen habet, & vocatur Polius, ut & ipſa urbs etiam, & ita cenſet Magius Patavinus.

Ad lib. 6. pag. 497.

Ὁ δὲ Κόκλης ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν ἐν τοῖς ὅπλοις κατὰ προαίρεσιν μετήλλαξε τὸν βίον.	*At Cocles in amnem cum armis ſeſe projiciens ſpontaneam mortem oppetiit.*

Hoc loco diſſentit à Polybio Livius & cum eo Dionyſius Halicarnaſſeus, à quo credo Livius plura mutuatus eſt, potior tamen mihi Polybii antiquioris & veracioris fides: poſteriores, ut hiſtoriam bellam facerent, ſic mutaverunt.

Ad lib. 9. pag. 569.

Καθ' οὓς καιροὺς ὁ Ξέρξης ἀπέστειλε πρεσβευτὴν πρὸς ὑμᾶς ὕδωρ καὶ γῆν αἰτούμενος.	*Quo tempore Xerxes legatum ad eos miſerat aquam & terram petitum.*

Herodotus lib. 7 pluribus hanc hiſtoriam exequitur. Sed Darium non Xerxem miſiſſe hos legatos narrat: ergo hoc loco notare licet Polybii μνημονικὸν σφάλμα, niſi dicamus bis à Perſis idem factum.

Ad lib. 10. pag. 613.

Καὶ παρελόμενος τὸν περὶ τὸν Αἰνείαν κόλπον.	*Meſſes accolarum ſinus Ænienſium ademit.*

Lege, τῶν Αἰνειάνων, vel, ut Livius legiſſe videtur, Αἰνειάνον κόλπον, ſinus ille maris olim Μηλιεὺς, & Μαλιακὸς, & Λαμιακὸς à Melienſibus populis, & urbe Lamia vocabatur, ſed tempore Polybii, cum prævaluiſſent Ænianes, Αἰνειάνος, non Αἰνείας vocabatur.

Pag. 614.

Καὶ παρέγγειλε διασαφεῖν αὐτῷ τὰ γινόμενα διὰ τῶν πυρσῶν ἐπὶ τὸ Τίσαιον.	*Monens ipſos ut ſimul quidque geſtum eſſet, ejus rei nuntium per accenſas ſublataſque faces in Tiſæum tranſmitterent.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Tit. Livius lib. 28 pag. 320, qui omnia ad verbum habet è Polybio, videtur hoc loco legiſſe Κιασαῖον quod videtur melius. Nam Heſychius habet Κίασους montem Macedoniæ, & tempore, quo ſcribebat Heſychius, Theſſalia ſub nomine Macedoniæ comprehendebatur.

Ad lib. 16. pag. 730.

Προεστρατοπέδευσε τῷ Πελινάσσῳ.	*Ad Prinaſſum oppidum cum exercitu conſedit.*

Nobiliſſimus Fulvius Urſinus ſollicitat hunc locum, & vult legi Παρνάσσῳ, (ut ait Ortelius) &, ut opinor, ex Polyæno, qui lib. 4 hanc habet hiſtoriam proculdubio ex hoc Polybii loco. Sed cum videam vocem Πελινάσσεις ſequi pag. ſequente, & apud Stephanum inveniri eam urbem in Caria, & ſciam Polyæni codices ſcatere erroribus, cenſeo debere potius emendari Polyænum ex Polybio & Stephano, quam ex Polyæno Polybium.

Ad lib. 17. pag. 756.

Ὁ μὲν Τίτος ἐπὶ τὴν προσαγορευομένην Ἐρετρίαν τῆς Φ.....ς.	*Titus ad Eretriam Pheræ.*

Suppleo eam lacunam & lego audacter Φαρσαλίας, ex Strabone lib. 10, ubi cum de pluribus Eretriis verba fecerit, addit, [1] ἔστι δὲ καὶ περὶ Φάρσαλον Ἐρέτρια.

[1] *Eſt autem & prope Pharſalum Eretria.*

In Excerptis Legationibus pag. 799.

Κόρινθον δὲ καὶ τὴν Τριφυλίαν...... ἔτι δὲ τὴν Ἐρετριέων πόλιν.	*Corinthum, Triphyliam & Heream Achæis reddiderunt. Oreum & Eretriam.*

Facile ſanari poteſt hoc vulnus & ſuppleri, quæ deſunt ex Livio lib. 33. ſcribe igitur: [2] Κόρινθον δὲ καὶ τὴν Τριφυλίαν, καὶ Ἥραιαν Ἀχαιοῖς ἀπέδοσαν, καὶ Ὥρεον προσέτι δὲ τὴν Ἐρετριέων πόλιν.

[2] *Corinthum autem & Triphyliam & Heræam Achæis reddiderunt, Oreum etiam & Eretriorum urbem.*

Pag. 800.

Ἧκον ἐπὶ τὴν τῶν Θερμικῶν σύνοδον.	*Thermopylas ad Græcorum conventum venit.*

Hunc locum ſic interpretatur Doctiſſimus Caſaubonus, & magno ſe judice certe tuetur, Tito Livio ſcilicet, qui lib. 33 totam hanc

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Polybii narrationem de verbo ad verbum tranſtulit, & ſic verba Polybii Latine reddidit παραφραστικῶς. *Cornelius Thermopylas, ubi frequens Græciæ ſtatis diebus ſolet eſſe conventus (Pylaicum vocant) venit.* Scilicet putavit Livius τῶν Θερμικῶν σύνοδον intelligi debere conventum Pylaicum ad Thermopylas, & auctoritas Livii rapuit doctiſſimum virum, ut ita interpretaretur ἀνεξετάστως. At pace tantorum virorum dixerim, toto cœlo errarunt. Nam ἡ τῶν Θερμικῶν σύνοδος nihil aliud fuit, quam conventus Panætolicus, qui apud Θέρμον Ætoliæ metropolin celebrabatur. Id aſſevero, & ita intelligi debere contendo, & ſpero me in gradu conſiſtere poſſe, dum eam ſententiam defendo, nec de gradu dejectum iri, modo rationibus non auctoritate certetur. Primum enim τὰ Θερμικὰ, ἀπὸ Θέρμου formari, non ἀπὸ τῶν Πυλῶν aut Θερμοπυλῶν, nemo credo negarit. At ego diſtricte nego Θερμοπύλας ab ullo auctore vocatas fuiſſe Θέρμα ſimpliciter aut Θέρμον: proprium nomen ejus loci fuit Πύλαι: deinde ad differentiam aliorum locorum ejuſdem nominis Θερμοπύλαι appellatæ ſunt ob calidas aquas eo loci ſcaturientes. Herodotus lib. 7. [1] Καλέεται δὲ ὁ χῶρος οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν πλεόνων Ἑλλήνων Θερμοπύλαι, ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιχωρίων Πύλαι. Et paulo ante eodem libro ejus appellationis rationem reddit; [2] Ἐδέδμητο δὲ τεῖχος κατ' αὐτὰς τὰς ἐσβολὰς καὶ τό γε παλαιὸν πύλαι ἔπησαν. Sic Strabo lib. 9. de conventu Pylaico. [3] Τὴν δὲ σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν τὴν μὲν ἐαρινὴν, τὴν δὲ μετοπωρινὴν, ἐπειδὰν ἐν Πύλαις συνήγοντο ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσι. Et rurſus libro eodem: [4] Τὴν μὲν πάροδον Πύλας καλοῦσι καὶ Στενὰ καὶ Θερμοπύλας. ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα. Sic Thucydides lib. 2 & 3 & 4. Sic Iſocrates panægyrico, Pauſanias Corinthiacis, &, ut uno verbo dicam, omnes tam antiqui quam recentiores, tam Græci, quam Latini auctores. Repugnat igitur ratio Grammatices, nec patitur, ut à voce Πύλαι vel Θερμοπύλαι dicatur Θερμικὸς σύνοδος: nam θερμὰ non eſt nomen proprium, ſed πρόσθεσις ad differentiam. Nec, ſi Polybius in mente habuiſſet Amphictyonum conventum, nomen proprium ei deerat, quo indigitaret ſine homonymia nempe aſſuetum Pylæa vel Pylaicus. Nunc vero videndum, cui potiſſimum loco id nomen conveniat, quando Thermopylis non convenire oſtendimus. Certe quando de Ætolia agebatur, nulli melius tribui poteſt quam totius Ætoliæ metropoli quæ Θερμὸν vocabatur & Θερμὰ aliquando, ſed rarius, &, ut verbis Polybii utar, inter Ætoliæ urbes, [5] Ἀκροπόλεως ἔχουσα τάξιν, ubi Ætoli ſtato quodam anni tempore comitia ſua habebant.

[1] Vocatur ille locus à plerisque Græcorum Thermopylæ, ab incolis vero Pylæ.

[2] Ædificatus enim erat murus in ipſo ingreſſu, & olim portæ in erant.

[3] Conventum Pylæam vocabant unam vernam, alterā autumnalem, quoniam in Pylis congregabantur, quas etiam Thermopylas vocant.

[4] Tranſitum igitur Pylas vocant, & anguſtias & Thermopylas. Sunt enim prope calidæ aquæ.

[5] Arcis obtinens locum.

Polyb. l. 5. de eo loco. [1] Καθ' ἕκαστον γὰρ ἔτος ἀγοράς τε ἐπιφανεστάτας. ἔτι δὲ καὶ τὰς τῶν ἀρχαιρεσίων καταστάσεις ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ συντελούντων αὐτῶν ἕκαστος, &c. Strabo lib. 10. [2] Παρατίθησι δὲ καὶ τὰ τούτων μαρτύρια τὰ ἐπιγράμματα, τὸ μὲν ἐν Θερμοῖς τῆς Αἰτωλίας, ὅπου τὰς ἀρχαιρεσίας ποιεῖσθαι πάτριον αὐτοῖς ἐστί. Ipſe Livius id concilium Panætolicum vocat lib. 31. *Concilium Ætolorum ſtatuta die, quod Panætolicum vocant, futurum erat.* Alia quidem fuerunt etiam Ætolorum concilia, quæ pro negotiorum neceſſitate indicebantur, modo Naupacti, modo Hypatæ, & per Apocletos, & Strategos celebrabantur, quæ nec diem ſtatum nec locum certum habebant. Plures etiam alii loci in Græcia Therma vocabantur ob aquas calidas ſcaturientes. Sed ſine magna celebritate, nec duobus ſupra dictis comparandi. His poſitis videndum, de quo loco intelligendus ſit Polybius. An de Panætolico, ubi per ſe ſoli Ætoli de ſuis rebus deliberabant, an de Pylaico, ubi cum cæteris Græciæ populis per ſuos Pylagoras ad eum conſeſſum miſſos, de rebus totius Græciæ agebant. Id facile eſt judicare, ſi verba Polybii attentè legantur & expendantur. Ille de Cornelio à Romanis miſſo & ejus ſocio ſic loquitur. [3] Ἦκον ἐπὶ τὴν Θερμικῶν σύνοδον καὶ παρελθόντες εἰς τὰ πλήθη, παρεκάλουν τοὺς Αἰτωλοὺς διὰ πλειόνων μένειν ἐπὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς αἱρέσεως. Ex his verbis patet Cornelium egiſſe cum populo Ætolorum, ut univerſis ſuaderet, ut manerent in Romana ſocietate. Sed in Pylaico conventu non aderat populus Ætolorum; ſed ſoli duo legati Ætolorum Pylagoræ, nam ad Pylas ſolebant convenire ex pluribus Græciæ populis, triginta tantum viri, quod ait Pauſanias in Phocicis. Ideo nihil habebat, quod ageret in Pylaico conventu Cornelius in Ætolorum negotio, ubi duo tantum Ætolos legatos inveniſſet, non ad id miſſos, ut cum eo agerent. In Thermico vero Panætolico conventu aderat populus univerſus, ut Apocletos & Strategos annuos ſuos ſummos magiſtratus eligeret. Ideo Polybius ait de legatis Romanis. [4] Καὶ παρελθόντες εἰς τὰ πλήθη, quæ verba jugulant Livii interpretationem. Nam Ætoli democratia utebantur: ideo Cornelio & cæteris Legatis cum populo agendum erat, qui non magis erat Pylis, quam Athenienſis aut Argivus populus. Nec ſi cum Athenienſi aut Argivo populo aliquando agendum fuit aut Romanis, aut Philippo, aut Antiocho, illum non alibi quam Athenis aut Argis per Legatos ſuos convenerunt. Sic & idem Polybius in Excerptis Sectione 73 Popilium & Octavium legatos ait conveniſſe Ætolos Thermo: ejus verba,

[1] *Nam unoquoque anno nundinas ſplendidiſſimas, & magiſtratuum electiones in hoc loco faciunt.*

[2] *Addit etiam harum rerum teſtimonia epigrammata, unum Thermis Ætoliæ, ubi mos eſt electiones magiſtratuum facere.*

[3] *Venerunt in conventum, qui Thermica vocabatur, & plebem adeuntes, Ætolos pluribus verbis adhortati ſunt, ut manerent pactis ab antiquo conventis.*

[4] *Multidudinem adeuntes.*

verba, quoniam clariſſimam facem præferunt huic loco, audire operæ pretium eſt. Διὸ συναχθείσης αὐτοῖς τῆς βουλῆς εἰς Αἴγιον. (Achæorum concilium intelligit) ἀσπασικὴν τὲ καὶ παρακλητικὴν ποιησάμενοι τὴν πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἔντευξιν, ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ πάλιν ἐκεῖ συναχθείσης αὐτοῖς ἐκκλησίας εἰς Θέρμον παρελθόντες εἰς τοὺς πολλοὺς, &c. Hæc Latine ſic ſonant: *quapropter concilio illis dato Ægis congregato, ſalutato & exhortato Achæorum concilio, in Ætoliam navigarunt, & rurſus illic dato concilio, in Thermo congregato, per populi multitudinem tranſeuntes, &c.* Videt lector quam germanus ſit hic locus cum eo, de quo tractamus: de hac quæſtione pluribus egimus ob eorum auctoritatem, à quibus diſcedere coëgit me veritas. Memini me olim Lutetiæ degentem, dum una cum doctiſſimo viro Henrico Valeſio rheda vehebar (conciliante inter nos amicitiam Ampliſſimo viro Dom. de Beaulieu Amebot, in Suprema Subſidiorum curia primo præſide integerrimo) dum de litteris colloquebamur, de hoc Polybii loco & Livii interpretatione ſententiam meam aperuiſſe, & ad audaciam ἐπιχειρήματος illum primo ſtupuiſſe, poſtquam vero ſupradictas rationes attentius audivit, non ſolum adprobaſſe meam ſententiam, ſed exultabundum arriſiſſe & repetita auditione vix ſatiatum; miris laudibus eam ſibi multum placere teſtatum eſſe. Sed ad alia.

Pag. 813.

Ὅτι ὁ Ἀντίοχος μετὰ τὴν κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἧτταν.	*Poſt victos dimicatione maritima Romanos.*

Hæc ſic interpretatus eſt ſummus vir, ſed certè properante calamo ea ſcripſit. Sciebat enim ἧτταν debere referri ad eum, de quo loquitur auctor. Sic igitur verte: *Quod Antiochus poſt cladem quam in prælio navali acceperat:* nam & quæ ſequuntur & veritas hiſtoriæ, quæ extat apud T. Livium, non poteſt pati, ut aliter interpretemur. Victus eſt prælio navali Polyxenidas præfectus claſſis Antiochi à C. Livio claſſis Romanæ præfecto ad Cyſſuntem & Corycum, anno ſequenti iterum ad Myoneſum idem Polyxenidas ab Æmilio Regillo victus eſt: ideo territus Antiochus Epheſum reliquit, & Sardeis ſe recepit, & fractus animo Heraclidem, de quo hîc ſermo fit, miſit legatum de pace petenda: hæc omnia narrat T. Livius libris 36 & 37. Ideo non victi fuerant dimicatione maritima Romani.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 828.

Τὰ δὲ ἀγάλματα καὶ τοὺς ἀνδριάντας, καὶ τὰς γραφὰς, ἀπήγαγεν ἐκ τῆς πόλεως, ὄντα καὶ πλείω διὰ τὸ γεγονέναι βασίλειον Πύῤῥου τὴν Ἀμβρακίαν.	*Signa, ſtatuas & tabulas pictas urbe avexit: quarum rerum eo major ibi reperta eſt copia, quod regia Pyrrhi quondam Ambracia fuerat.*

Ad illas Ambraciæ urbis direptiones, violatum etiam Pyrrhi ſepulchrum, licet ſuſpicari ex Ovidio in Ibin, ubi ait,

Nec tua quam Pyrrhi fœlicius oſſa quieſcant,
Sparſa per Ambracias quæ jacuere vias.

Pag. 835.

Ἐκ τῆς Ισιόνδα προσαγορευομένης πόλεως.	*A civitate quæ Iſionda dicitur.*

Titus Livius, qui hunc locum expreſſit, eam urbem Hyriam vocat conſtanter, & ejus cives Hyrienſes. Stephanus certe Hyriam ponit ad Calycadnum prope Seleuciam Iſauriæ, & ſitus ſatis congruit. Fuit ergo binominis ea urbs, & ut arbitror tempore Livii evanuerat illud nomen Iſionda. Ideo per nomen notius ignotum, & obſoletum & forte Iſauricum interpretatus eſt.

Pag. 836.

Παρεγένοντο πρέσβεις ἐκ Λυσινόης.	*Occurrerunt legati à Lyſinoë.*

T. Livius legiſſe videtur, Λυσινίας, & ita etiam habet Ptolemæus.

Pag. 862.

Ὅτε καὶ τις ἐκκαλεσάμενος τὸ μειράκιον.	*Quo tempore aliquis ſeducto adoleſcente.*

Si mei judicii res ſit, vellem legi, Ὅτι καὶ Τῖτος, eſt enim, ut videtur, principium fragmenti.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 893.

Ἐξ οὗ γὰρ Ἀντίοχος ὁ πατὴρ τοῦ νῦν λεγομένου βασιλέως ἐνίκησε τῇ περὶ τὸ Πάνιον μάχῃ τοὺς Πτολεμαίου στρατηγούς.	*Nam poſteaquam Antiochus pater illius, de quo loquimur regis, ad Panium duces Ptolemai devicit.*

Periit ejus pugnæ narratio apud Polybium: aliquid tamen de eo negotio conjicere licet ex iis, quæ ſummatim dixit, lib. 3 ſupra pag. 159. Poſt mortem Ptolemæi Philopatoris, Philippus Macedo, & Antiochus Magnus ſocietatem inierunt, ut Ptolemæum Epiphanem pupillum ſpoliarent. Per mare in ipſa Ægypto & Caria, bellum movit Philippus; Antiochus vero in Syria Cava & Phœnicia, ubi pugna ad Panium, de qua hîc, ſuperavit duces Ptolemæi, quorum præcipuus Scopas, & tota Syria Phœnice & Palæſtina potitus eſt. Ideo bellum ei à Romanis denunciatum, quod infœliciter geſſit. Ea ad Panium pugna facta eſt T. Quintio Flaminino, Sexto Ælio Pæto Coſſ. hæc ex ipſo Polybio, Trogo, & Livio colliguntur. Panium illud ea urbs fuit, quæ poſtea Cæſarea Paneas dicta eſt, prope Jordani fontes, quæ à Ptolemæo Phœniciæ tribuitur, dicta poſtea Cæſarea Philippi. Sed de ea pugna plura in fragmentis Polybii à Valeſio publicatis inveniuntur pag. 77 & ſequentibus.

Pag. 945.

Ἀπολλωνίου κατὰ φύσιν υἱοὶ τοῦ μεγάλην μὲν δύναμιν ἔχοντος παρὰ Σελεύκῳ.	*Hos genuerat Apollonius qui plurimum gratia apud Seleucum aliquando valuerat.*

De hoc Apollonio intelligenda ſunt (ni fallor) ea, quæ dicuntur Macabæorum cap. 2 & 3 & 4, ubi filius Tharſeæ dicitur, Cœleſyriæ & Phœnices præfectus.

Ibidem.

Νῆφε καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.	*Sobrius eſto: nemini fidem habendam memento: hi ſunt nervi prudentiæ.*

Epicharmi fuit hic verſus, qui Dorice ſic ſonabat,

Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιϛεῖν. ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν.

Id eſt, *Sobrius eſto, & memento non facile credere: hæc ſunt vires mentis.*

AD
POLYBII FRAGMENTA à VALESIO publicata, anno 1634. Edit. Pariſienſis.

Pag. 13.

Ὅτι Γοργὸς ὁ Μεσσήνιος ἐδενὸς ἦν δεύτερος Μεσσηνίων πλέτῳ καὶ γένει.	*Gorgus Meſſenius opibus ac generis ſplendore Meſſeniorum nulli ſecundus.*

Hic Gorgus Meſſenius fuit Eucleti filius & quinquertio celebris, ut ait Pauſanias in Meſſenicis.

Pag. 50.

Καὶ τὰς ἐν Φλιαῖς τῶν νεῶν προξενίας ἐξευρηκώς.	*Et apud Phliaſios monumenta publici hoſpitii primus reperit.*

Interpres ἐν ταῖς Φλιαῖς interpretatur, *apud Phliaſios.* Et quidem invitus & cogente veritate diſcedo à tam docti viri ſententia: ignoſcat igitur mihi, ſi aliter puto vertendum. Nam dixiſſet Polybius ἐν Φλιοῦντι, ſi de Phliaſiis intellexiſſet. Tum quid in eo novi? nonne jure hoſpitalitatis utebantur ab antiquo omnes Græciæ civitates? Verto, *in poſtibus templorum*: nam φλιαὶ ſunt antes vel poſtes, & quædam templorum ornamenta & additamenta, ubi publice hoſpites excipere excogitavit primus ille, de quo loquitur.

Pag. 73.

Παρὰ τὸ Πολιάσιον ἕως ἐπὶ τὲς καθ' ἕλλας ἀφίκετο τόπες.	*Secundum Poliaſium, donec ad Sellaſiæ agrum pervenit.*

Hæc facilius eſt damnare, ut corrupta, quam emendare, & veram lectionem divinare, & quod ad vocem ἕλλας, ſubtiliter & optime meo judicio collegit ex ſequentibus doctiſſimus Valeſius, debere legi Σελλασίαν, quæ tamen ſæpius per λ ſimplex ſolet ſcribi. Sed in voce πολιάσιον hæret aqua: tentabam legere, κομπάσιον, de quo Polyb. lib. 8 pag. 845, & ex ductu litterarum ex κομπάσιον voce ſemi-

mideleta forte & litteris fugientibus, potuerunt exſcriptores facere πολιάσιον, hoc modo, :: co:λ:ιάσιον. Sed eſt mera conjectura.

Pag. 105.

Πλέων ἐπὶ τινὰς πράξεις πρὸς τὰ ἔσχατα τῆς Βοιωτίας πρὸς Λαβρυώαν.	*Cujuſpiam negotii cauſa ad extremos Bœotiæ fines cum navigaret circa Labrynam.*

Hic locus in voce Λαβρυώαν mihi videtur mendum olere, & in πρὸς etiam primo loco poſitum. Nam illud non eſt Polybianæ elegantiæ πρὸς τὰ ἔσχατα... πρὸς Λαβρυώαν, & male ſonat ea præpoſitionis πρὸς iteratio, tum ex ſequentibus patet Antigonum non navigaſſe πρὸς Βοιωτίαν, quod de eo dicitur, qui ad aliquem locum itineris vel navigationis finem tendit. At in Aſiam vela faciebat Antigonus per Bœotiæ mare & littora. Ergo [1] Παρὰ τὰ ἔσχατα τῆς Βοιωτίας ſcripſerat Polybius, non πρὸς τὰ ἔσχατα. Tum Λαβρυώα vox eſt non amplius audita, & de ea urbe vel portu vel promontorio Bœotiæ, nec Strabo, qui eam Græciæ partem curioſè exequitur, nec Pauſanias in Bœoticis, nec Plutarchus, qui de ſua Bœotia ubique loquitur, nec alius denique antiquorum mentionem fecit, licet de locis maritimis, qui ſunt ἐν παράπλῳ pluries meminerint antiqui. Ergo ſuſpicor legendum, παρὰ τὰ ἔσχατα τῆς Βοιωτίας καὶ Λαρύμναν: fuit enim Larymna in finibus extremis Bœotiæ & Locridis ad Euripum.

[1] *Per extrema Bœotiæ*, non, *ad extrema.*

Pag. 130.

Κατὰ τὸν Ἀῶον ποταμόν.	*Super Aoum fluvium.*

Rurſus & hoc loco reſcribe Ἄωον.

Pag. 169.

Μετὰ τὸ παρελθεῖν πρὸς τὸ Πέργαμον.	*Pergamum ingreſſus.*

Ex ſequentibus patet Pruſiam non ingreſſum fuiſſe Pergamum, quando infra ait: [2] Οὐδὲν δὲ περαίτερον δυνάμενος διὰ τὸ Σώσανδρον τὸν βασιλέως σύντροφον εἰσεληλυθότα μετὰ στρατιωτῶν εἴργειν αὐτοῦ τὰς εἰσβολάς. Ergo vertendum erat, *poſtquam ad Pergamum acceſſiſſet*, non vero, *Pergamum ingreſſus.*

[2] *Cum autem nihil agere poſſet, eo quod Soſander regis natricius cum militibus urbem ingreſſus impetus ejus coërcebat.*

JACO-

Jacobi Palmerii
a Grentemesnil, Militis Cadomensis,

EXERCITATIONES
AD
DIODORUM SICULUM.

Ad Librvm I.

Edit. H. Stephani 1559. p. 17. L. Rhodom. 1604. p. 25.

Διφυοῦς ἤ αὐτοῦ γεγονότος. | *Quod geminus natus eſſet.*

Hic locus mihi videtur vel mutilus vel corruptus vel luxatus; quis enim unquam audivit, aut quis ſcripſit, Peteos, Meneſthei patrem fuiſſe διφυῆ, duarum naturarum hominem? Certe de Cecrope primo id omnes hiſtorici ſcripſerunt, & nihil notius eſt in tota litteratura. At Peteo vel Peteus fuit Ornei filius, Erechthei nepos regis Athenarum, teſtibus Plutarcho in Theſeo, Pauſania in Atticis, Euſtathio ad Iliad. β. & aliis, de quo nullus ſcripſit eum fuiſſe διφυῆ. Adde, quod inverſo ordine hoc loco memoratur. Nam poſt illũ de Erechtheo multo antiquiore tractat. Ego proculdubio locum hunc mendoſum eſſe, vel luxatum credo. Sed ſine ope manuſcriptorum, quæ mihi deſunt, eum ſanare aggredi non audeo.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 59. Rhod. 84.

Σασύχην. | *Saſychen.*

Juſtinus Martyr legit Σάσχνιν.

Ibidem.

Σεσόωσιν. | *Seſooſin.*

Idem Juſtinus legit Σεσόχωσιν.

Ad Lib. 2. Pag. 69. Rhod. 97.

Σταδίων τριακοσίων. | *Stadiorum ccc.*

Lege τριάκοντα, ut ex præcedentibus patet: non enim interior circuitus potuit eſſe major exterioribus.

Pag. 73. Rhod. 102.

Τὴν δ' ὕελον πᾶσιν ἐξαρκεῖν, διὰ τὸ πλεῖστην γίνεσθαι κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ τελέως παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις ἐπιπολάζειν.	*Vitrum autem omnibus ſufficere, quoniam abundè generatur in AEthiopia, & regionis illius habitantibus omnino frequens eſt & communis.*

Ex his verbis colligitur, ὕελον & noſtrate vitrum non idem eſſe. Vitrum apud Europæos non naſcitur, ſed multo labore coquitur ex herbarum & lapidum cineribus. Herodotus, quem hoc loco citat Diodorus, illud vitrum foſſile eſſe ait his verbis lib. 3, ſectione 24, de Æthiopico vitro, ἣ δέ σφι πολλὴ καὶ εὔεργος ὀρύσσεται, id eſt, *Id autem copioſum & facile laboratu effoditur.* De Cryſtallo an intelligendum ſit, dubito, quod non videtur ejus natura ferre, ut in calidiſſimis regionibus naſcatur, ad quod tamen reſponderi poteſt, in calidiſſimis etiam regionibus, ſi ſint montes altiſſimi, nivem & gelu ibi durare. Sed Cryſtallum non eſt facile laboratu, εὔεργον, nam multo cum labore in vaſa formatur, nec, ut audio, fundi poteſt ſine ejus pernicie. Fuit proculdubio metallica quædam ſpecies, quam ignorare me fateor: Stibium certe, quod & Antimonium dicitur, videtur eſſe quædam vitri ſpecies; videant de ea re, qui metallicam exercent.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 84. Rhod. 118.

Ὄνομα Κυαξάρην.	*Nomine Cyaxarem.*

Vel lapſus eſt memoria Diodorus, vel ſuo tempore Herodoti textus aliter legebatur; nam hodie Deioces apud Herodotum legitur.

Pag. 95. Rhod. 135.

Διόπερ οὔτε ἡ Παρία λίγδος.	*Quocirca nec marmor Parium.*

Vidi quendam virum doctum, qui contendebat legendum Παρία λίθος. Ego tamen credo ſe bene habere vulgatam lectionem. Eſt enim in Paro inſula mons Λίγδος nomine, unde exſcindebatur candidiſſimum illud marmor, quod Λύγδινον & Πάριον dicebatur, & ipſum marmor Λίγδον etiam dictum fuiſſe à montis nomine ſuadet Anacreon, qui [1] λύγδινον τράχηλον pro candido poſuit. Philoſtratus etiam in Iconum prooemio Λυγδίνην & Παρίαν λίθον pro eodem poſuit: ergo ſi quid mutandum, pro Λίγδος legendum Λύγδος. Talia dubia parit Iotaciſmus.

[1] *Lygdinum collum.*

Ad librum 3. pag. 127. Rhod. 182.

Καὶ τῷ τύπῳ μὴ κωνοειδῆ φαίνεσθαι καθάπερ ἡμεῖς δοξάζομεν.	*Nec rotunda aut diſci, ut nobis videtur, figura apparet.*

Mendoſus locus, quis enim unquam putavit, ſolem oculis noſtris apparere cono ſimilem? reſcribe ex Agatharchide δισκοειδῆ, & ſic lege: καὶ τῷ τύπῳ μὲν δισκοειδῆ.

Ad librum 4. pag. 148. Rhod. 212.

Φασὶν ἐπὶ τῶν δείπνων ὅταν ἄκρατος οἶνος δίδοται πᾶσιν, ἐπιλέγειν ἀγαθοῦ δαίμονος. ὅταν δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον δίδοται κεκραμμένος ὕδατι, Διὸς σωτῆρος ἐπιφωνεῖν.	*Mos inolevit ut inter cœnam quando meracum omnibus porrigitur, boni genii nomen accinatur. Cum peracta vero cœna lympha contemperatur, Iovis ſervatoris appellatio fiat.*

Si hæc ſana ſunt & eo ordine, quo ea ſcripſerat Diodorus, multum me

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

me fallit opinio. Interpretationem apponam, ut facilius judices lector: *ajunt in ipſa cœna, quando merum omnibus datur, dici ſolere boni genii; quando vero poſt cœnam datur vinum aqua temperatum, inclamari ſolere Jovis ſoſpitatoris.* Hæc luxata, & ὕστερον πρότερον poſita, ut evincam, primum ratione certabo. Quis credat in cœnæ initio, dum ſitis ardet, dari ſolitum merum, quod ſitim non extinguit, imo accendit: poſt cœnam vero exempta ſiti dari vinum aqua temperatum, quando ſola voluptas ad bibendum incitat? imo è contrario, initio cœnæ & ea durante dabatur procul dubio vinum aqua mixtum, ut ſitis extingueretur: poſt cœnam vero, aut in ejus fine ſiti profligata, tunc dari debebat merum ſuo guſtu excellente incitans ad bibendum. Ariſtophanis Scholiaſtes in duobus locis de hoc more loquitur, ſcilicet in Equitibus, ubi ait: αἰρομένης τῆς τραπέζης, ſublata menſa, dari ſolitum boni genii calicem. Ad Veſpas vero ait, [1] ἔθος ἦν, ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι, ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφεῖν, ὡς Θεόπομπος. Hæc cum Diodori textu, ut nunc legitur, pugnant: & poſito Diodorum ſcripſiſſe, ut nunc legitur, Theopompi auctoritas multum prævalere deberet, ubi de Græcorum more agitur. Sed jure ſuſpicor codices Diodori hoc loco mendoſos eſſe, & pro μετὰ legendum eſſe κατὰ, facili mutatione. Id me omnino ſuadet Heſychii locus, qui ſic habet: Ἀγαθοδαιμονισταὶ, οἱ ὀλιγοποτοῦντες. ratio hujus ſignificatus Theopompo egregie concordat, nempe qui parum valebant in potando, ſæpe inclamabant ἀγαθοῦ δαίμονος κύλικα, *cedo boni genii calicem*, & ideo vocabantur ἀγαθοδαιμονισταὶ, quoniam poſt hunc calicem datum finiebatur compotatio. His rationibus & auctoritatibus ductus, ſi mei arbitrii res foret, ita legerem hunc Diodori locum: φασὶν ἐπὶ τῷ δείπνῳ ὅταν ἄκρατος οἶνος δίδοται πᾶσιν ἐπιλέγειν, ἀγαθοῦ δαίμονος, ὅταν δὲ κατὰ τὸ δεῖπνον δίδοται κεκραμμένος ὕδατι, Διὸς σωτῆρος ἐπιφωνεῖν, id eſt, *ajunt poſt cœnam quando merum omnibus datur, dici ſolitum boni genii. quando vero duranti cœna datur vinum aqua temperatum, dici ſolitum Jovis ſoſpitatoris.*

[1] *Mos erat cum menſa mox tollenda foret, boni genii calicem ſorbere, ut ait Theopompus.*

Pag. 155. Rhod. 222.

Ἐπαγαγὼν δὲ τὸν Πλωειὸν καλούμενον ποταμὸν.	*Sed Peneo illuc derivato, ſic amnis vocitatur.*

Hunc fluvium ad Augiæ ſtabulum repurgandum ab Hercule derivatum Pauſanias non Πλωειὸν, ſed Μινυήϊον vocat. eſt tamen etiam Peneius in Elæorum regione, teſte Strabone lib. 8, ubi eum ter nominat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

minat. Ideo nihil mutandum: credo eundem eſſe Peneum Diodori & Strabonis & Minyeium Pauſaniæ. Scilicet Πηνειὸς Μινυήϊος dictus eſt forte ad differentiam Theſſalici Penei. nam Minyæ in iis partibus etiam habitavere, ut nos docet Strabo eodem lib. 8. Non poteſt autem intelligi de Anigro, qui etiam Minyeius dictus eſt, qui per arenas fluens & gravis odoris aquas volvit, non eſt commodus educationi boum, & qui non poterat deduci ad Elidem, ubi regnabat Augias multo terrarum ſpatio & ipſo Alpheo intercedente. Vel igitur apud Pauſaniam legere oportet Πηνειοῦ pro Μινυηΐου (quod non puto, eo quod Anigrus etiam Μινυήϊος dicebatur) vel Peneius & Minyeius idem & unus fluvius fuit, quod credo. Sed hanc quæſtionem fuſè tractamus in noſtra Græcia antiqua.

Pag. 158. Rhod. 226.

Ἐν δὲ τῇ Βοιωτίᾳ τοὐναντίον ἐμφράξας τὸ περὶ τὸ Μινυήιον ῥεῖθρον ἐποίησε λιμνάζειν τὴν χώραν.	*Contra vero in Bœotia effecit, ut fluvius Minyarum terras perlaberetur inundatione.*

Hic locus firmat meam in ſuperiore nota conjecturam. Nam fluvius, de quo hoc loco ſermo fit, non poteſt alius eſſe, quam Cephiſſus, qui per Orchomeniorum Minyeïorum fines fluens, in Copaïdem lacum ſe exonerat, & à hiatu quodam terræ ibi abſorbebatur. Pauſanias in Bœoticis ait Thebanos aſſerere Herculem obſtructo illo ſubterraneo meatu Cephiſſum in Orchomeniorum fines immiſiſſe, ut eos ulciſceretur. Cephiſſus eſt igitur proculdubio, quem vocat Diodorus hoc loco Minyeïum, Μινυήϊον ῥεῖθρον, eo quod per fines Orchomeniorum fluebat, qui ab omnibus Minyæ cognomine perpetuo appellabantur: eodem modo Peneus per Minyeïorum in Elide & Triphylia habitantium fines fluebat. Minyeïus dictus eſt, ut & Anigrus, & Minyeïus eſt cognomen magis quam nomen, & pluribus fluviis conveniebat.

Pag. 165. Rhod. 238.

Τὸν Ἀμφιαράου υἱὸν Ὀϊκλέα.	*Oicleum Amphiarao genitum.*

Lege τὸν Ἀντιφάτου. nam Oïcles fuit Amphiarai quidem pater, Antiphati vero filius, & aliter non quadraret ad rationem temporis hiſtoria. Nam prius illud Ilii excidium Hercule duce factum multis annis

annis præceſſit expeditionem ſeptem ducum ad Thebas, ubi Amphiaraus vigebat: ideo malè convenit ejus filio, ut cum Hercule Trojam potuiſſet exſcindere. Tum Amphiaraus duos tantum filios habuit, Alcmæonem & Amphilochum, ut ait Homerus Odyſſ. o. & omnes antiqui. Ideo lege meo periculo Ἀντιφάτου.

Pag. 166. Rhod. ibid.

Ἐπανῆλθεν εἰς Ὤλενον προσδεξάμενον.	*Olenum regreſſus hoſpitio excipitur.*

Lege confidenter πρὸς Δεξάμενον. Dexamenus fuit Oleni rex, qui Herculem excepit hoſpitio, Pauſanias in Heliacis & Achaïcis. Hyginus cap. 31. Apollodorus lib. 2.

Ibidem.

Εὔρυτον τὸν Αὐγέου.	*Eurytum Augeæ filium.*

Vel eſt hic locus mendoſus, vel eſt Diodori μνημονικὸν σφάλμα. Nam Eurytus non fuit Augeæ filius, ſed ex fratre Actore nepos ex Molionibus unus, quos Hercules inſidiis acceptos in Cleonis occidit, ut docet Apollodorus lib. 2. Pauſanias in Argolicis: repone igitur τὸν Ἄκτορος. vel, ſi mavis, τὸν Αὐγέου ἀνέψιον.

Pag. 176. Rhod. 253.

Ἀμφινόμην δὲ τὴν μητέρα.	*Amphinomen autem matrem.*

Apollonius Argon. lib. 1, Jaſonis matrem Ἀλκιμέδην vocat: alii aliter.

Pag. 187. Rhod. 269.

Καὶ κατῴκησαν ἐν Ἐρινέῳ καὶ Κυτινίῳ καὶ Εὐβοίᾳ.	*Erineumque & Cytinium ac Bœotiæ partem inhabitarunt.*

Dores numquam Eubœam habitavere, & eſt mendum. Lege, καὶ ἐν Βοίῳ. Dorienſium tetrapolis quatuor urbibus celebris erat, Erineo, Pindo, Bœo, & Cytinio. vide Thucydidis lib. 1. Scymnum Chium in periegeſi verſu 593. Strabonem lib. 9. Plin. lib. 4, cap. 7. Ariſtidem in Leuctrica. Stephanum & alios. Fuit autem facilis lapſus, ex ἐν Βοίῳ in Εὐβοίᾳ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 188. Rhod. 270.

Τῇ δὲ Τυροῖ παρθένῳ καὶ ἐκείνους τοὺς χρόνους οὔσῃ μιγεὶς ἐγέννησε Πελίαν.	*Cum Tyrone adhuc virgine Neptunus commixtus genuit Peliam.*

Mancus eſt hic locus, & poſt μιγεὶς deeſt nomen patris Peliæ. Supple ex omnibus auctoribus antiquis μιγεὶς Ποσειδῶν: fuit enim Neptunus Peliæ & Nelei pater ex Tyro Salmonei ſecundum fabulam: at ſecundum veritatem Cretheus ejus Tyrus avunculus, apud quem educabatur.

Ibidem. Rhod. 271.

Παραλαβὼν δὲ Μελάμποδα.	*Iunctoque ſibi Melampode.*

Et rurſus hic locus hiat. Lege Παραλαβὼν ἢ Νηλεὺς Μελάμποδα, ex hiſtoria ſeu fabula. Nam & Bias filiam Nelei duxit uxorem, Pero vocitatam.

Ibidem.

Ἐγέννησεν Ἀντιφάτην καὶ Μαύτω, ἔτι δὲ Βίαντα.	*Suſtulit Antiphatem & Manto, præterea Bianten.*

Hæc mendoſa ſunt, ut ſæpe accidit in nominibus propriis. Lege: Ἀντιφάτην καὶ Μαύτω, ἔτι δὲ Ἄβαντα, ex Apollonio lib. I. Apollodoro etiam lib. I. & Pauſania in Atticis.

Ibidem.

Ὑπερμνήστρας τοῦ Θεσπίου.	*Hypermneſtræ Theſpii.*

Lege Θεστίου, ex Apollodoro lib. I. Hygino cap. 70. & 250.

Ibidem.

Καὶ γήμας Χλῶριν τοῦ Ἀμφίονος τοῦ Θηβαίου.	*Et Chloride Amphionis Thebani filia nuptiis juncta.*

Melius legeretur Χλῶριν τὴν Ἀμφίονος τοῦ Θηβαίου. Sed hoc eſt contra Homerum, qui Odyſſ. λ. eam Chlorin Amphionis quidem filiam facit, ſed non Thebani, verum Orchomenii Iaſidæ, quem ſequuntur Strabo & Pauſanias: ergo pro Θηβαίου ſcribe Ἰασίου.

Pag. 189. Rhod. 272.

Ἱπποδαμείαν τὴν Βύστου. | *Hippodamiam Byſti.*

Lege τὴν Βούτου. Auctor brevium Scholiorum ad Homerum Iliad. α. Genus ab eo Buto fuit inclytum Athenis Βουτάδαι.

Ibidem.

Τῶν Κενταύρων πανδημεὶ στρατευσάντων ἐπὶ τοὺς Λαπίθας, καὶ πολλοὺς ἀνελόντων, τοὺς ὑπολειφθέντας φυγεῖν εἰς Φολόην.	*Tota Centaurorum natio bellum adverſus Lapithas poſtea movit, pluribuſque cæſis, quos fortuna belli ſuperſtites reliquerat, fugere in Pholoën.*

Locus mancus eſt, & deeſt aliquid poſt ἀνελόντων. Nam Centauri, non Lapithæ Pholoën aufugerunt: videtur tale quid deeſſe: [1] τέλος δὲ μεγάλῃ μάχῃ νικηθέντων ὑπὸ Λαπίθων τοὺς ὑπολειφθέντας &c.

[1] *Et tandem magno prælio victi à Lapithis, reliquos Pholoën aufugiſſe.*

Pag. 190. Rhod. 273.

Ἀσωπὸς δὲ ἐν Φλιοῦντι κατοικήσας ἔγημε Μεθώνην τὴν Λάδωνος.	*Aſopus Phliunte habitans, Methonem Ladonis filiam uxorem habuit.*

Pindarus Olymp. ϛ & ejus Scholiaſtæ Ladonis filiam Μετώπην vocant, & ajunt quidem nupſiſſe Aſopo, ſed ei, qui prope Thebas fluit.

Pag. eadem. Rhod. 274.

Ἄπαιδος ὄντος τοῦ Ἄκτορος.	*Cum Actor ſobole deſtitueretur.*

Sed quomodo ſine liberis dicit fuiſſe eum Actora, qui Menœtii pater fuit, ex quo Patroclus? Solvit dubium Pindari Scholiaſtes ad Olymp. 9. ait enim Æginam poſt natum Æacum nupſiſſe Actori, ex quo habuit Menœtium, qui Opuntem condidit, relicta Theſſalia. Sine liberis igitur erat Actor, eo quod à Menœtio derelictus fuerat, & ideo uxoris nepotem adoptaſſe Peleum.

Ad librum 5. pag. 202. Rhod. 291.

Ἰοκάστην καὶ Ἀγάθυρνον. | *Iocaſten & Agathyrnum.*

Lege

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Lege Ἰόκαστον ex Callimacho, cujus verſum citat Tzetzes ad Lycophronem pag. 13.

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο.

Et ex his locis Callimachi & Diodori corrigendus Euſtachius ad Dionyſium Periegeten, ubi pro Ἰόκαστον, Ἄστακον Αἰόλου nominat.

Pag. 205. Rhod. 295.

Κάλαριν Φωκεῖς ἔκτισαν.	*Calarim Phocenſes condidere.*

Lege Φωκαῖς. Millies erratum eſt in ea voce, & Antiquorum plerique in eum lapidem impegerunt. Sed & aliud ulcus ſanandum. Nam ſi ita Diodorus ſcripſit, non poteſt excuſari, quin ſit ejus grave μνημονικὸν σφάλμα. Calaris enim numquam fuit Cyrni inſulæ, quæ poſtea Corſica dicta eſt, ſed Sardiniæ, ubi & adhuc durat nomen, & eſt nunc Sardiniæ velut metropolis ſita ad mare meridiem & Africam verſus longe à Corſica. Id non potuit ignorare ſuo tempore Diodorus. Nam T. Livius Diodoro coævus de ea civitate lib. 23 quater mentionem fecit, & ibi à T. Manlio Romanorum Imperatore ſubductas naves ait, & ex tota narratione patet, eam à Romanis electam fuiſſe, unde bellum moverent contra Pœnos tamquam ſedem belli & idoneam ad copias recipiendas, & ubi Prætor Romanus habitaret. Ideo non credo Diodorum ita ſupinè de ea civitate ſcripſiſſe, & eam à meridionali Sardiniæ littore in Corſicam immenſo errore tranſportaſſe. Ideo Herodoto auctore lego hoc loco audacter pro Κάλαριν, Ἀλαλίην. Sic enim ille antiquitatis Græcanicæ promuſcondus lib. 1 de Phocæis ſcribit: [1] πρὸς ταῦτα οἱ Φωκαιέες, ἐστέλλοντο ἐς Κύρνον· ἐν γὰρ τῇ Κύρνῳ εἴκοσιν ἔτεσι πρότερον τούτων ἐκ θεοπροπίου ἀνεστήσαντο πόλιν τῇ οὔνομα ἦν Ἀλαλίη. Legendo Ἀλαλίην omnia quadrabunt. At de Calari (quam etiam Plinius inter urbes Sardiniæ recenſet lib. 2 cap. 108) omnia pugnant. Calaris enim à Pœnis condita fuit. Claudianus de bello Gildonico.

Urbs Libyam contra Tyrio fundata potenti
Tenditur in longum Calaris.

Et hæc credo ſufficiunt ad firmandam noſtram emendationem.

[1] Poſtea Phocæi Cyrnum ſeceſſerunt, in Cyrno enim 20. annis prius ex oraculo urbem condiderant, cui nomen erat Alalia.

Pag. 215. Rhod. 311.

Τῶν δὲ Κίμβρων ἀλκιμώτατοι μὲν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Λουσιτανοί.	*Inter Celtiberos fortiſſimi ſunt, qui Luſitani appellantur.*

Mani-

Manifeſtum eſt debere legi Ἰβήρων, non Κίμβρων.

Pag. 224. Rhod. 324.

Σικελὸς καὶ Ἑκήτορος ὑπὲρ τῆς Παγκρατίδος ἐρίσαντες.	*Siculus & Hecaterus de Pancratide armis decertantes.*

Aliter hæc hiſtoria narratur apud Parthenium in Eroticis cap. 19, ubi virgo Παγκράτω; raptores vero Σκέλλις καὶ Κασσάμενος Κήτορος dicuntur, filii Cetoris.

Ibidem. Rhod. 325.

Ἐκ τῆς νῦν Λαμίας καλουμένης.	*Ex Lamia quam vocant.*

Lege, ſi mihi credis, Λατμίας, ex Strabone lib. 14 & Plinio lib. 5 cap. 23.

Pag. 225. Rhod. 326.

Ἄντιφος καὶ Φίλιππος.	*Antiphus & Philippus.*

Lege Φείδιππος ex Homero Iliad. β. verſ. 678. Ariſtotele in Peplo & aliis.

Pag. 227. Rhod. 329.

Τὴν μετὰ ταῦτα Κυρβίαν μετονομασθεῖσαν.	*Quæ Cyrbiæ nomen deinde uſurpavit.*

Hæc verba ſunt loco mota; nam ex inferioribus patet Κύρβην (ſic legendum) fuiſſe urbis nomen, & debere referri ad Ἀχαίαν, de qua ſupra: ergo totum hunc locum puto ſic legi debere: [1] κτίσαντες πόλιν Ἀχαΐαν τὴν μετὰ ταῦτα Κύρβην μετονομασθεῖσαν, ὧν ὁ πρεσβύτερος Ὄχιμος βασιλεύων ἔγημε μίαν τῶν ἐγχωρίων νυμφῶν Ἡγητορίαν, ἐξ ἧς ἐγέννησε θυγατέρα Κυδίππην, ἣν γήμας Κέρκαφος, &c.

[1] *Cum condidiſſent Achaiam urbem, poſtea dictam Cyrben, quorum major natu Ochimus regnum adeptus, duxit Hegetoriam ejus loci nymphã, ex qua genuit Cydippen: quam duxit Cercaphus.*

Pag. 228. Rhod. 330.

Ἀλθαιμένης ὁ Κατρέως υἱὸς τοῦ Κρητῶν βασιλέως.	*Althamenes Catrei Cretenſium regis filius.*

At Conon apud Photium Althæmenem hunc facit Heraclidem ex Peloponneſo: eum vide cap. 47. Apollodorus vero lib. 3 cum Diodoro conſentit, & eum Catrei filium, Minois nepotem facit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. eadem.

Ἐπὶ δὲ ὄρους Ἀταμύρου, Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο τοῦ προσαγορευομένου Ἀταμυρίου.	*Illic in Atamyro monte Iovis Atamyrii templum fundavit.*

Omnes alii auctores uno conſenſu hunc montem Ἀταβύρον vocant, quorum antiquiſſimus Pindarus ſic ait, Olymp. 6. [1] ἀλλ' ὦ πατὲρ Ζεῦ νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων. Ad quæ Schol. [2] ἐστὶ δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον ὡς φησὶ Τιμαῖος. Ex quibus verbis patet apud Pindarum legi Ἀταβύριον. Sic etiam Apollodorus, ſic Strabo, ſic Stephanus, qui Rhianum citat, & ait à quodam Telchine Ataburio ſic montem fuiſſe appellatum. Ideo cenſeo hoc loco legendum Ἀταβύρου & Ἀταβυρίου. Hæc ſcripſeram, cum prodiit doctiſſimi Bocharti liber de Phœnicum coloniis, & gaviſus ſum maxime, cum vidi eum eſſe in eadem ſententia, eum vide cap. 7.

[1] *Jupiter pater, qui in dorſo Atabyrii dominaris.*

[2] *Eſt & in Sicilia mons Atabyrius, ut ait Timæus.*

Pag. 229. Rhod. 331.

Τὸν Τριόπαν ἕνα τῶν Ἡλίου καὶ Ῥόδου παίδων.	*Triopem unum filiorum Solis Rhodique.*

Aliter Callimachus in ſuo in Cererem Hymno; eum enim Neptuno genitum & Canace Æoli filia aſſerit, ſed quis in fabulis requirat verum?

Ad librum 11. pag. 244. Rhod. tom. ſec. pag. 5.

Ἧκον δὲ εἰς τὰς Θερμοπύλας καὶ Λόκροι χίλιοι, καὶ Μιλησίων τοσοῦτοι.	*Mille igitur Locri & totidem Mileſii ad Thermopylas venere.*

Quid hoc eſt? Mileſii qui cum cæteris Ionibus regis erant ſubditi, & palam cum cæteris Aſiaticis medizabant, &, ut paulo ſupra dixit, centum navibus regi auxiliabantur, miſerunt pedites mille ad Thermopylas cum Leonida? nugæ. Nihil magis à veritate alienum. Lege confidenter pro Μιλησίων, Μηλιῶν. Nam & ſupra in eadem voce idem error eſt pag. 243 & licet ibi Melienſes in numero Græcorum, qui cum Medis ſentiebant, enumeraverit, tamen ante pugnam ad Thermopylas factam nondum à Græcorum fœdere defecerant, ut narrat Herodotus in Urania ſect. 66.

Pag. 245.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 245. Rhod. ibid.

Ὡς δὲ ἧκεν ἐπὶ τὸν Ἡλιακὸν κόλπον.	*Iamque ad Eliacum delatus ſinum.*

Rurſus hic lege Μηλιακὸν.

Pag. eadem. Rhod. 7.

Συνέβη δὲ ἐν τοῖς Μήδοις εἶναι καὶ τῶν ἐν Μαραθῶνι τετελευτηκότων. συνυπέδειξε δὲ τοῖς Μήδοις καὶ τῶν ἐν Μαραθῶνι τετελευτηκότων ἀδελφοὺς καὶ υἱούς.	*Quinetiam in Medorum agmine erant, quorum propinqui in pugna Marathoniæ occubuerunt. fratres ergo & liberos interfectorum ad Marathonem in conſpectum Medorum ſtatuit.*

Hæc vitium ſonant: tentabam ſic emendare: εἶναι καὶ τῶν ἐν Μαραθῶνι προκεκινδυνευκότων τινάς. συνυπέδειξε δὲ, &c. *Eſſe & quoſdam ex iis, qui Marathoniæ pugnæ interfuerant.*

Pag. 256. Rhod. 21.

Τοῦτο δὲ εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα, ἐκλήθη δὲ παρὰ τοῖς Σικελιώταις ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ Πεντηκοντάλιτρον.	*Qui* X *Atticis drachmis conſtabat, Pentecontalitron à* L *librarum pondere Siculis dictus.*

Hæc lectio nihil habet abſurdi, fateor. Sed mihi multo magis arrideret, ſi pro εἶχεν legeretur εἷλκεν, minima mutatione, & dictione magis propria.

Ibidem. Rhod. 22.

Ἐπεβάλετο ὕστερον καὶ κατὰ τὴν Αἴτναν κατασκευάζειν νεὼν Δημήτρος .·. ἐννηὼς δὲ οὔσης τοῦτον μὲν οὐ συνετέλησε.	*Poſthæc Cereri etiam in Ætna fanum ædificare inſtituit. Iamque Dea in ſacrarium collocata erat.*

Jure notatur punctis hic locus in voce ἐννηὼς δὲ οὔσης. Eſt enim mendum putum purum, & cuivis facile eſt id decernere: at quomodo reponendum ſit, hoc opus hic labor eſt; eſt enim nodus vindice dignus. In iis vocibus videtur latere quoddam Cereris cognomen: tentabam Δημητρὸς Ἐννησίαιας. Nam ipſe Diodorus infra pag. 281,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ad annum 4 Olympiadis 79, ubi de bello, quod contra Catanenſes geſſerunt Syracuſani, ſic ait de Catanenſibus: [1] οὗτοι μὲν ἐξέπεσον ἐκ τῆς Κατάνης, καὶ τὴν νῦν οὖσαν Αἴτνην ἐκτήσαντο περὶ τούτου καλουμένην Ἐννησία: unde forte Gelo, qui templum Cereris in ea urbe conſtruere in animo habebat, vocare volebat illud templum Δημητρὸς Ἐννησιαίης vel Ἐννησιαίνης. Cogita ſuper eo, lector erudite, & forte meliora dabis.

[1] *Hi è Catana pulſi ſunt, & Ætnam, quæ nunc eſt, poſſederunt, antea vocatam Enneſia.*

Pag. 263. Rhod. 31.

Ὁ μὲν Θεμιστοκλῆς ἀνακληθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων.	*Themiſtocles accitus à Lacedæmoniorum principibus.*

Lego ὑπὸ τῶν γερόντων: nam vox ἀρχόντων non convenit Lacedæmoniis, qui nullos habebant ἄρχοντας, ſed ſenatum ſeniorum, γερόντων, qui γερουσία vocabatur, & cuncta cum regibus & Ephoris adminiſtrabat. Βασιλεῖς, ἔφοροι, γέροντες, nomina erant magiſtratuum apud Laconas, Ἄρχοντες vero Athenienſium erant.

Pag. 265. Rhod. 34.

Καὶ τοῦ Παυσανίου βαρύτητος καπλεύντων.	*Ac de Pauſaniæ faſtu & importunitate conquererentur.*

Manifeſtum eſt debere legi καταλαλούντων, nec opus eſt fulcire hanc emendationem, quæ per ſe ſtat ſatis, & planum exprimit ſenſum.

Pag. 266. Rhod. 37.

Τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος Ἀρχέλαος.	*Cui ſuccedens Archelaus.*

Lego Ἀρχίδαμος, nam ex ordine & numero annorum regni id evincitur.

Pag. 269. Rhod. 40.

Φεύγων εἰς Μεγαρεῖς τοὺς Μισαίους καλουμένους.	*Cumque ad Megarenſes, qui Miſæi appellantur, fuga ſe recepiſſet.*

Legendum eſt proculdubio Νισαίους. nam ſic Ariſtophanes in Pace, Νισαῖοι Μεγαρέες, & ſic vocabantur ab eorum antiquo rege Niſo, à quo etiam Νίσαια eorum portus dicebatur, & ſic vocabantur ad differentiam aliarum ejuſdem nominis urbium, quas recenſet Stephanus.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. eadem.

Γαΐον Σερουΐλιον Στρούκτον· ἐπὶ δὲ τούτων Ἠλεῖοι.	*Cajum Servilium Structum. Tum Elei.*

Deeſt Olympiadis recenſio, non (ut puto) ab auctoris negligentia aut oblivione, ſed à vitio codicis. Addendum igitur: [1] Ὀλυμπιὰς δὲ ἤχθη ἑβδομηκοστὴ καὶ ἑβδόμη καθ' ἣν ἐνίκα στάδιον Δάνδης (ἢ Δάτης) Ἀργεῖος. ex Dionyſio Halicarnaſſeo lib. 9.

[1] *Olympias acta eſt ſeptuageſima ſeptima, in qua vicit ſtadium Dandes (ſeu Dates) Argivus.*

Pag. 272. Rhod. 45.

Πόλιν ἔκτισε Τεύξουντα.	*Vrbem Teuxunta condidit.*

Lege Πυξοῦντα. Buxentum, de qua Plin. lib. 3, cap. 5.

Pag. 274. Rhod. 47.

Ἐπ' ἄρχοντος Ἀθήνησι Φαίδωνος.	*Summo ſcil. Archontis magiſtratu Athenis fungente Phædone.*

Lege Ἀψηφίονος, ex Marmore Arundeliano linea 72, cui concordat Diogenes Laërtius in Socrate.

Pag. 278. Rhod. 53.

Ἐπὶ δὲ τούτων ἀποστάντες Θάσιοι ἀπὸ Ἀθηναίων.	*Eo tempore Thaſiis deficientibus ab Athenienſibus.*

Non concordat cum Thucydide Diodorus de tempore hujus Thaſiorum defectionis, quam Thucydides ponit, antequam Sparta terræ motibus concuteretur, quem terræ motum poſuit Diodorus ſupra, ante annos ſex, & ex Thucydidis narratione duravit id bellum cum Thaſiis tres tantum annos. Ergo vel non fuit ſatis exactus Thucydides in ea narratione, vel calculus Diodori falſus eſt. Viderint Chronologi, quomodo concilientur.

Pag. 281. Rhod. 57.

Δομέτιος ὁ τῶν Σικελῶν ἡγεμών.	*Deucetius Siculorum dux.*

Lego Δουκέτιος, ut infra pag. 287 & 289.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 282. Rhod. 59.

Γενομένης δὲ μάχης ἰσχυρᾶς ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι.	*Et pugna acriter conſerta Athenienſes vicerunt.*

Pugnat cum Diodoro Thucydides, qui victoriam adjudicat Corinthiis, eum vide lib. 1.

Pag. 283. Rhod. 60.

Δουκέτιος ὁ τῶν Σικελῶν βασιλεὺς ὢν ὀνομασμένος τὸ γένος.	*Deucetius Siculorum rex, genere apprime nobilis.*

Quænam gens illa fuit? de qua ſilent omnes, & eſt illa vox mendoſa, ſi quæ alia. credo reponendum Νοαῖος μὲν τὸ γένος. Nam Stephanus habet: [1] Νόαι, τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος, ἔστι δὲ πόλις Σικελίας. ea urbs Suidæ & Favorino memoratur Νόαι. Plinio etiam Noæni in mediterraneis Siciliæ recenſentur. Infra vero Diodorus ipſe pag. 288 de eodem Ducetio hæc habet: [2] ἀθροίσας δύναμιν ἀξιόλογον, τὰς μὲν Νέας, ἥπερ ἦν αὐτοῦ πατρίς, μετῴκισεν εἰς τὸ πεδίον. Sed cum nullus alius de urbe Νέαι in Sicilia fecerit mentionem, ſine dubio legendum ibi Νόας, quæ fuit Ducetii patria. Niſi hoc ſit verum, valde fallor.

[1] Noæ, gentile Noæus, eſt autem urbs Siciliæ.

[2] Cum collegiſſet copias ſufficientes, Neas quidem, quæ ejus erat patria, in campos deduxit mutata habitatione.

Pag. eadem.

Πρὸς Δωριεῖς τοὺς προγόνους Λακεδαιμονίων, οἰκοῦνται δὲ πόλεις τρεῖς Κυτίνιον, καὶ Ἐρίβυον, καὶ Ἐριναιόν.	*Adverſus Dores originem à Lacedæmoniis ducentes, incolunt autem tres urbes Cytinium, & Bojum & Erineum.*

Hunc locum in margine ſic emendavit Henricus Steph. Κιντίβιον, καὶ ἐρίνιον καὶ ἐριναῖον: neſcio unde ſumpſerit eas voces, hoc ſcio longius eas abeſſe à genuina & vera lectione, quam ea, quæ ſunt in textu. Vix puto ea eſſe Henrici Stephani, ſed eo abſente ea edita eſſe. Tu lector, ſi nobis fidis, lege Κυτίνιον καὶ ἔπι Βοῖον, καὶ Ἐρινέον, & repete, quæ ſupra notavi ad paginam 187.

Pag. eadem.

Νικομήδην τὸν Κλεομένους.	*Nicomedem Cleomenis.*

Thucydides habet τὸν Κλεομβρότου, & certe melius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 285. Rhod. 63.

Ἐνέβαλεν εἰς τὴν Φαρσαλίαν.	*In Pharſaliam irruptionem fecit.*

Hæc vox Φαρσαλίαν mihi ſuſpecta eſt. Nam ex iis, quæ ſequuntur, patet Myronidem, poſt devictos tandem Phocenſes in Theſſaliam penetraſſe, ubi eſt Pharſalus, & ipſam Pharſalum urbem obſidione cinxiſſe. Tum inter Opuntios & Pharſaliam interſunt Epicnemidii, Thermopylæ, Trachinii & Phthiotæ, de quibus hoc loco nihil. Forte ſcripſerat Diodorus παραλίαν. Nam Opuntii, de quibus hoc loco agit, licet non longe ſint à mari, non ſunt tamen in ipſo littore, & diſtant ab eorum navali Cyno ſexaginta ſtadiis. Itaque poſt ſubactam Opuntum, Cynum à tergo intactam non debuit relinquere Myronides ex belli ratione, ſed eum portum etiam in ſua poteſtate habere, antequam Phocidem aggrederetur. Sed eo, quod poſtea Phocenſibus ſubactis Pharſaliam venit, & ibi bellum geſſit, quidam corrector, imo corruptor, non habita ratione temporis & ordinis, quo res geſtæ ſunt, παραλίαν in Φαρσαλίαν mutavit.

Pag. 286. Rhod. 65.

Ἐπ' ἄρχοντος δὲ Ἀθήνησι Ἀρίστωνος — ἐπὶ δὲ τούτων Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις πενταετεῖς ἐγένοντο σπονδαί.	*Magiſtratum Athenis principem gerente Ariſtone — His rempublicam gubernantibus quinquennes inter Athenienſes & Peloponneſios induciæ factæ ſunt.*

Hoc loco rurſus pugnat cum Thucydide Diodorus circa tempora: nam poſt ea, quæ ſuperiore anno narravit Diodorus, quæ habet Thucydides immediate, ſic ait Thucydides: [1] ὕστερον διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν σπονδαὶ ἐγένοντο Πελοποννησίοις καὶ Ἀθηναίοις πεντάετεις, &c. ad Chronologorum calculum ea relinquo examinanda.

1 Poſt tres annos fœdera quinquennalia inter Peloponneſios & Athenienſes facta ſunt.

Pag. 287. Rhod. 66.

Περικλῆς ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός.	*Dux Athenis Pericles.*

Accuratius adverte lector, & videbis hanc hiſtoriam bis narratam, & eſſe repetitionem eorum, quæ ſupra Soſiſtrato Archonte

geſta

geſta fuiſſe dixit, & pugnat etiam hæc narratio cum fœderibus quæ anno ſuperiore facta fuiſſe narravit. Non me expedio ex his vepretis.

Ad librum 12. pag. 297. Rhod. 81.

Νόμῳ τεθαύμακα.	*Miror profecto.*

Hæc phraſis vitium ſonat, & vox νόμῳ habet notam ſuperſcriptam: forte ſcripſerat [1] νῷ μοῦ τεθαύμακα.

[1] In mente mea miratus ſum.

Pag. 302. Rhod. 89.

Πλὴν τῆς ὀνομαζομένης Τρινακίης.	*Trinacia duntaxat excepta.*

Non poſſum ſatis mirari, quomodo factum ſit, ut de hac urbe tam celebri, & quam Diodorus videtur ſecundam poſt Syracuſas totius Siciliæ facere, nullam mentionem fecerint alii omnes, quos habemus auctores. Nam Trinaciam, vel potius Trinacriam, omnes, qui de Sicilia ſcripſerunt, volunt fuiſſe nomen antiquum Inſulæ totius, de urbe vero ejus nominis, apud Strabonem, Stephanum & alios οὐδὲ γρῦ. Nec Cluverius, qui tam exacte de Sicilia antiqua volumen integrum exaravit, de ea urbe loquutus eſt, & hunc Diodori locum diſſimulavit, neſcio quare: num id accepit à Timæo Diodorus? ſubleſtæ fidei hiſtorico, & qui [2] διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν, γραοσυλλέκτρια dictús eſt, ut nos docet Suidas in Τίμαιος. Forte ita eſt, forte non. Nam in iis tenebris ſcintillam lucis non video.

[2] Quod omnia ſine delectu ſcriberet, vetula collectrix.

Pag. 308. Rhod. 98.

Οἱ μὲν Θηβαῖοι τοὺς αἰχμαλώτους ἀπολαβόντες.	*Thebani receptis captivis.*

Pugnat iterum Thucydides: nam Thebanos captivos jugulatos fuiſſe ait.

Pag. 309. Rhod. 100.

Ἀθηναῖοι δὲ ..... καὶ Φέρειαν χωρίον Ἠλείων ἐπολιόρκουν .... εἷλον τὰς Φέρας κατὰ κράτος.	*Athenienſes vero — & Pheriam caſtellum Eleorum obſident — Pheras vi capiunt.*

Hoc loco Φέρειαν & Φέρας æqualiter mendoſa: nulla enim Phe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ria, nullæ Pheræ in Eleorum regione. Lege utrobique Φείαν, & τὰς Φείας. Fuit enim urbs Eleorum, de qua Thucydides, Strabo & alii, quæ modo Φεία, modo pluraliter Φειαὶ dicta eſt.

Pag. 310. Rhod. 101.

Ἐπ' Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἐπαμινώνδου.	*Archonte Athenis Epaminonda.*

Nomen notum & celebre pro ignoto poſuerunt exſcriptores. Sed hæc terminatio nominis Thebanis peculiaris, non eſt Attica: repone audacter, Ἐπαμείνωνος, ut eſt apud Athenæum lib. 5. Sæpe in ea voce erratum eſt, ut apud Diogenem Laërtium in Platone legitur ἐπ' Ἀμείνου, pro Ἐπαμείνωνος.

Pag. 311. Rhod. 103.

Οὗτοι παραγενηθέντες εἰς Πάκτωλον τῆς Βοττικῆς.	*Hi ad Pactolum Bottica progreſſi.*

Et rurſus hoc loco Pactolum aurifluum exſcriptor in mente habuit, & è media Lydia in Macedoniam transfretavit. At tu melius doctus, lege, Σπάρτωλον: urbs enim fuit Bottica nota.

Pag. 314. Rhod. 107.

Ἐξέπεμψεν εἰς τὴν Σικελίαν ναῦς ἑκατὸν καὶ στρατηγοὺς Λάχητα καὶ Χαβρίαν.	*Centum in Siciliam naves Lachete & Chabria ducibus mittunt.*

In hoc ultimo nomine erratum eſt: ſæpiſſime id accidit in propriis nominibus locorum, urbium aut virorum. Apud Thucydidem legitur lib. 3, [1] καὶ Λάχητα τὸν Μελανώπου, στρατηγὸν αὐτῶν, καὶ Χαροιάδην, τοῦ Εὐφιλήτου. Ergo legendum hoc loco, Λάχητα καὶ Χαροιάδην.

[1] *Et Lachetem Melanopi eorum ducem, & Charœadem Euphileti.*

Pag. 317. Rhod. 112.

Κείμενον ἐν Μεσσηνίᾳ· τῆς δὲ Μεσσηνίας ἀπέχον σταδίους τετρακοσίους.	*Situm in Meſſenia: & à Meſſenia quadringentis ſtadiis abeſt.*

De Pylo loquitur, quam ſitam ait in Meſſenia, & ab illa diſtare ſtadiis quadringentis. Abſurdiſſima ſententia! hanc hiſtoriam habet à Thucydide, qui accurate eam ſcripſit: ex eo lege, [2] τῆς δὲ Σπάρτης ἀπέχον σταδίους τετρακοσίους.

[2] *Diſtans à Sparta ſtadios quadringentos.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 318. Rhod. 114.

Ὁ μὲν βραχίων περιέπεσεν ἐκ τῆς νεώς. | *Brachium extra navim prolapſum eſt.*

Falſa eſt hæc narratio, quam ex Thucydide corrigere debemus, & proculdubio vox βραχίων emendatione eget: nam ex tota Braſidæ hiſtoria, quam accuratè exequitur Thucydides, patet eum non amiſiſſe brachium in ea pugna, de qua hîc Diodorus. Forte ſcripſerat βραχύ τι, vel ἐν βραχεῖ, vel quid tale, eo ſenſu, *parum abſuit, quin è nave caderet*, & proculdubio hanc hiſtoriam à Thucydide accepit Diodorus verbis paululum immutatis; dixit Thucydides: [1] ἡ ἀσπὶς περιεῤῥύη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐξενεχθείσης αὐτῆς εἰς τὴν γῆν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνελόμενοι. Diodorus vero ſic de eodem negotio: [2] ἡ δ' ἀσπὶς περιῤῥυεῖσα καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ὑποχείριος ἐγένετο τοῖς πολεμίοις, nihil ſimilius: unde colligitur vocem βραχίων mendoſam eſſe. Nam ſi brachium amiſiſſet Braſidas, id non tacuiſſet Thucydides. Quæ addidit Diodorus de numero cæſorum à Braſida, bella ſunt, non vera, nam quomodo vetitus in terram deſcendere ob tela ingruentia, id præſtare potuiſſet, qui cominus cum hoſte non potuit pugnare, in ſua navi manens, ubi & [3] λιποψυχήσας cecidit.

1 *Clypeus in mare effluxit, & in terram delatum, Athenienſes abſtulerunt.*
2 *Clypeus elapſus cum in mare cecidiſſet, venit in manus hoſtium.*
3 *Deliquium paſſus.*

Pag. 320. Rhod. 117.

Τούτους μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Νισαίας. | *Illos quidem è Niſæa exturbat.*

Ut fides hiſtoriæ conſtet, & conſentiat hæc narratio cum Thucydide, legendum eſt, [4] ἐνέβαλεν εἰς τὴν Νισαίαν. Nam ex Thucydide Braſidas pepulit Athenienſes urbe Megaris, & Niſæam aufugere coëgit, quam pluribus annis tenuerunt contra Megarenſes.

4 *In Niſæam recedere compulit.*

Pag. 321. Rhod. 118.

Ἐν αἷς ἦσαν ἀξιολογώταται Σύμη καὶ Γαληψός. | *Inter quas præcipui nominis erant Syme & Galepſus.*

Lege Οἰσύμη καὶ Γαληψός, nulla ibi Syme, at Oeſyme ſatis celebris & auctoribus ſæpe memorata.

Pag. 322. Rhod. 120.

Ἐπὶ δὲ τούτων Σικυώνιοι μὲν καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων. | *Ea tempeſtate Scionæi contemtis Athenienſibus.*

Pro

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pro Σικυώνιοι, lege meo periculo Σκιωναῖοι, ut fides hiſtoriæ conſtet. Vide Thucydidem, qui hæc fuſè perſequitur lib. 4.

Ibidem.

Τὸν ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Κάχητα.	*Fluvium Cachetam nomine.*

Ortelius hunc locum attigit, & vult legi Κάχητον: malè. Thucydides lib. 4 eum Κάληκα vocat. Arrianus in Periplo Κάλητα. Sed Memnon, cui magis credendum, utpote Heracleotæ & Bithyniæ vicino, Κάλλητα nominat, per duplex λλ. Igitur nomen ejus fluvii ſit Κάλλης, & nunc Chelit dicitur Belonio in ſuis obſervationibus. Sed hæc omnia jam ſupra dicta ſunt, niſi me fallit memoria.

Pag. 325. Rhod. 124.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοφύλου.	*Senatus principe Athenis Ariſtophylo.*

Lege Ἀστυφίλου, ut legitur in marmore Arundeliano lin. 77, & apud Athenæum & alios.

Ibidem. Rhod. 125.

Ἀργεῖοι μὲν ἐγκαλέσαντες τοῖς Λακεδαιμονίοις.	*Argivi accuſantes Lacedæmonios.*

Lege τοῖς Ἐπιδαυρίοις ex Thucydide, ubi hæc hiſtoria fuſè narratur.

Pag. 327. Rhod. 128.

Ἁγιὰς χωρίον εἷλον.	*Oppidulum, quod Agias vocant, ceperunt.*

Lege Ὑσίας χωρίον, ut Thucyd. lib. 5, Strabo lib. 8 & 9, Pauſanias paſſim & alii.

Pag. 328. Rhod. ibid.

Παρὰ μὲν Ἠλείοις ἤχθη Ὀλυμπιὰς πρώτη πρὸς ταῖς ἐνενήκοντα.	*Apud Eleos Olympias* XCI. *celebratur.*

Ex hoc loco corrigendus eſt Ælianus variæ hiſtoriæ lib. 2, cap. 8, ubi ſic legitur, κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐκείνην Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Ἐξαίνε-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ἐξαίνετος Ἀκραγαντῖνος στάδιον. ibi igitur ex hoc loco legendum: [1] κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐνενηκοστήν. Error proculdubio manavit ex ſimilitudine notarum numeralium ϛ, ζ. ſcriptum fuit apud Ælianum κατὰ τὴν α καὶ ζ. exſcriptor male legit α κ ϛ, quod eſt abſurdum: nam ſcribendum fuiſſet πρὸς τὴν ζ. quando unum & ſex valet ſeptem.

[1] *Prima & nonageſima Olympiade.*

Ad librum 13. pag. 352. Rhod. 168.

Τὴν Μεροδίπα πορθήσας.	*Meropidem populatus.*

Lege Μεροπίδα, id eſt, Co inſulam.

Pag. 365. Rhod. 187.

Θρασύβουλος πεμφθεὶς παρ' Ἀθηναίων.	*Thraſybulus emiſſus ab Athenienſibus.*

Si fides Xenophonti Hellen. (& cur non ei fides?) Thraſyllus fuit, non Thraſybulus, & pluries eum nominat, & totam hiſtoriam perſequitur. Igitur in hac eadem pag. pluries ea correctione utere.

Ibid. Rhod. 188.

Μετὰ τῶν τριάκοντα νεῶν ἀπολύσας.	*Cum navibus xxx. dimittens.*

Quid eſt ἀπολύσας? quaſi Thraſyllum à ſe dimiſiſſet Alcibiades, imo eum ſecum recepit. Igitur, ut fides hiſtoriæ conſtet, lege, ἀπολήψας, cum recepiſſet Thraſyllum cum 30 navibus.

Pag. 366. Rhod. 189.

Ἐπολέμουν τοῖς τὸ Ἴσχυον ἔχουσι.	*Chium habentes bello laceſſebant.*

Henricus Steph. in margine correxit & jubet legi Ἴσχον, neſcio unde habuerit eam vocem, quæ numquam mihi pro nomine loci lecta eſt. Ego ſimplicius lego, τὴν Χίον, urbem Chium, quod conſonat præcedentibus.

Ibidem.

Ἀλκιβιάδης καὶ Θρασύβουλος Λάβδακον τειχίσαντες.	*Alcibiades & Thraſybulus munita Labdaco.*

Iterum hoc loco lege Θράσυλλος, & pro Λάβδακον, quod eſt Syracuſanorum caſtellum in Sicilia, de qua non agitur, lege Λάμψακον,

&

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

& ſic legendum eſſe patet ex eodem Diodoro, infra pag. 388, eodem libro, ubi ait Lyſandrum recepiſſe Lampſacum, & Athenienſium præſidium ex conditione fœderis dimiſiſſe liberum.

Pag. 368. Rhod. 192.

Ἐξέπλευσεν εἰς Ἄνδρον καὶ καταλαβόμενος Κάτειον φρούριον.	*In Andrum tranſmittit & Gaurium caſtellum occupans.*

Xenophon lib. 1, non Κάτελον, ſed Γαύελον habet; quod præfero, & hoc loco ſcribi debere puto. Nam T. Livius lib. 31 *Gaureleon* vocat. Linea ſequente pro αἰδρῶν lege Ἀνδρείων.

Pag. 369. Rhod. 194.

Ἠνάγκασε τοὺς φυγάδας τοὺς τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονοῦντας καταδέχεσθαι.	*Adegit ut exules, qui Athenienſium partes fovebant, in urbem reciperent.*

Ad illuſtrationem hujus loci, & pleniorem hiſtoriæ cognitionem, addendum ex Demoſthene: [1] Ἐκφάντου ξυμπεράττοντος, καὶ τὴν Λακεδαιμονίων φρουρὰν μετ᾽ ὅπλων ἐκβάλλοντος. [1] *Ecphanto adjuvante & Lacedamoniorum præſidium armis expellente.*

Pag. 370. Rhod. 196.

Λυσάνιαν . . . . . Θρασύβουλον.	*Lyſaniam, Thraſybulum.*

In primo nomine variat Xenophon, qui uno loco Λέοντα, altero Λυσίαν vocat. Sed verum nomen eſt Λυσίας. Nam & ipſe Diodorus infra pag. 386 ſic eum appellat. Pro Θρασύβουλον vero iterum repone Θράσυλλον, ut eſt infra dicta pag. 386 & apud Ariſtophanis Scholiaſt. ad Ranas.

Pag. 384. Rhod. 217.

Καὶ τῆς ἄκρας τῆς Κατάνιδος.	*Et Catanide promontorio.*

Quænam fuit ea Catanis acra, de qua alii ſilent, tam hiſtorici quam geographi? nulla credo fuit: eſt enim ea vox mendoſa, ut puto, ſed in ea emendanda nihil juvat Xenophon, qui in eo loco, ubi de hac pugna mentionem facit, in nomine loci corruptus eſt, male ibi repetita Maleæ mentione, ut ſupra ad eum auctorem notavimus. Id promontorium apud Ptolemæum dicitur καινὴ ἄκρα, ubi credo legendum Κάνη, quod & Bertius interpretatur Cane oppidum. Pomponius Mela id oppidum *Canna* vocat. Sed credo legendum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Cana aut *Canæ*. Stephanus in voce Κάναι hoc habet: [1] Κάναι πολίχνιον Εὐβοϊκὸν ἢ Λόκρον, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου, ἔστι καὶ ὄρος Κάνη καὶ πόλις καὶ λίμνη. quæ etiam emandanda ſunt & legendum: [2] Κάναι πολίχνιον Εὐβοϊκὸν ἢ Λοκρῶν κατὰ δὲ ἄκρα τῆς Λέσβου ἔστι καὶ ὄρος Κάνη καὶ πόλις καὶ λίμνη. & in voce Αἶγα idem Stephanus habet, [3] Αἶγα τῆς Αἰολίδος ἄκρα, ὡς Στράβων, ἣ νῦν Κάνη καὶ Κάναι λέγεται. Ex omnibus his locis ſimul collatis mihi perſuadeo legendum eſſe in hoc Diodori loco, καὶ τῆς ἄκρας τῆς Κανίδος niſi quis malit Κάνης, poteſt tamen Diodorus à nomine urbis Canæ formaſſe nomen promontorii Κανὶς analogia Græcis ſolita. Sic ab urbe Ἄβαρνος factum Ἄβαρνις ἄκρα, à Γίγωνος Γίγωνις, à Δέῤῥα Δέῤῥις, à Δάρδανος Δάρδανις, à Τελμίσσος Τελμίσσις, à Φάσηλος Φάσηλις, & alia.

[1] *Canæ oppidulum Euboïcum ſeu Locrum, ſecundum Lesbi extrema, eſt etiam Cane & mons & oppidum & lacus.*

[2] *Canæ oppidulum Euboïcum vel Locrorum, ad extrema autem Lesbi eſt etiam mons Cane & urbs & lacus.*

[3] *Æga Æolidis promontorium, ut Strabo, quæ nunc Cane vel Canæ dicitur.*

Pag. 385. Rhod. 218.

Τὴν Ναυσίου τοῦ στρατηγοῦ ναῦν. | *Nauſiæ prætoris triremem.*

Lego Λυσίου τοῦ στρατηγοῦ. Nam Nauſias inter illos decem duces claſſis nec à Xenophonte nec à Diodoro ipſo nominatur.

Ibidem. Rhod. 219.

Καταπονηθῆναι. | *Procidiſſe.*

Melius ex Xenophonte legitur καταποντισθῆναι. Nam ſic de Callicratida ait, ἀποπεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἠφανίσθη, quod eſt proprie καταποντισθῆναι.

Pag. 386. Rhod. 220.

Εἰς τὴν Τυῤῥαίων πόλιν. | *In Tyrræorum urbem.*

Reponendum ſine dubio Πυῤῥαίων, nam Πύῤῥα, urbs celebris in Lesbo inſula, at nulla in ea inſula Τύῤῥα aut Τύῤῥος.

Ibidem.

Τοὺς διαβαλόντας πρὸς τὰ πλήθη τῶν τελευτησάντων. | *Illos traducentes ad plebem de neglectu mortuorum.*

Imperfecta oratio, ubi proculdubio deeſt aliquid: tentabam ſupplere [4] τοὺς διαβαλόντας πρὸς τὰ πλήθη αὐτοὺς ὡς ἀμελήσαντας τῶν τελευτησάντων.

[4] *Calumnia eos onerantes populum verſus, ut qui nullam curam mortuorum habuiſſent.*

Pag. 387. Rhod. 222.

Σοφοκλῆς Θεοφίλου. | *Sophocles Theophili filius.*

Lege ὁ Σοφίλου, ut ab aliis deducitur.

Pag. 388.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 388. Rhod. 223.

Κατῴκισεν εἰς Κλαῦδα Φρούριον τῆς Κλαυδίας.	*Clauda, quod Claudiæ caſtellum eſt inhabitanda conceſſit.*

Neque de hoc caſtello alius auctor, quod ſciam, mentionem fecit, nec de illa Claudia regione: ideo ex ſola conjectura licet emendare hunc locum ſine dubio mendoſum, & in proclivi quidem foret reponere Λυδίας. Sed non fuit Lydia ſub Pharnabazi præfectura: nam Tiſſapherni, & poſt eum Tithrauſti, parebant Caria, Ionia, Lydia; Pharnabazo vero Æolis, Helleſpontus, Bithynia. Ergo cenſeo reponendum pro Κλαυδίας, Αἰολίδος: nam ex veſtigiis unius & litteris fugientibus potuit ab imperito exſcriptore altera ſupponi. ſic αιολιδος. qui dubius quomodo ſcriberet, putavit, ut ex Σικύων, fit Σικυωνία, ſic ex Κλαῦδα debere fieri Κλαυδία.

Pag. eadem.

Θάσον τῆς Καρίας.	*Thaſum Cariæ urbem.*

Nulla Thaſus fuit in Caria, lege meo periculo Ἴασον, ut infra Diodorus lib. 19 pag. 712. De ea Ἰάσῳ mentionem fecerunt Thucydides, Polybius, Arrianus, Heraclides, Diogenes Laërtius, Appianus, multi alii.

Ibidem.

Ἀλκιβιάδου δὲ πρὸς αὐτοὺς ἐλθόντος.	*Tum Alcibiades ad ipſos excurrens.*

Tota hæc narratio de Alcibiadis colloquiis cum ducibus claſſis, & de pugna ipſa multum differt ab iis, quæ habemus apud Xenophontem. Fortè hæc habet ex Theopompo Diodorus, nam de eo bello ſcripſerat, & Thucydidem continuaverat. Sed mihi potior eſt fides Xenophontis, cujus ſcripta extant.

Pag. 389. Rhod. 225.

Τὸν πατέρα τοῦ Γυλίππου Κλέαρχον.	*Patrem Gylippi Clearchum.*

Pater Gylippi Thucydidi dicitur Κλεανδρίδας, quod magis placet, ut ſupra notavi ad Thucydidem pag. 476.

Ad

Ad librum 14. pag. 401. Rhod. 242.

Λασθένην τε τὸν Θηβαῖον, τὸν νενικηκότα ταύτην τὴν Ὀλυμπιάδα.	*Laſthenem quoque Thebanum qui hac Olympiade palmam retulit.*

Ex ſequentibus patet eum curſorem fuiſſe. Sed quando ſupra dixit Crocinam Theſſalum Lariſſæum viciſſe ſtadium in hac Olympiade, reſtat, ut dicamus δόλιχον vel δίαυλον viciſſe hunc Laſthenem. Sed dolichum magis convenit ei, cui tantum ſpiritus ſuppetebat, ut à Coronia Thebas uſque indeſinenter currens equum exercitatum athleticum vinceret. Fuit autem dolichus viginti ſtadiorum, ut docet Sophoclis Scholiaſtes ad Electram.

Ibidem. Rhod. 243.

Περὶ τὸν καλούμενον Πόρον συνῆψε μάχην.	*In loco, qui Pori nomen habet, pugnam conſerit.*

De hoc nomine Πόρος eo loci ſilent alii. Fuit certe locus ita dictus in Thraciæ littore inter mare & lacum non longe à Maronea, de quo Cautacuſenus pag. 287 & Belonius, qui in eo lōco urbeculam ſitam ait nomine Bouron, à Πόρος (ut credo) deducto, quæ lacui dedit nomen, quem volunt quidam Biſtonicum fuiſſe. Sed de eo loco nunc non eſt ſermo: nam ex tota narratione patet eum Poron debere intelligi inter Selybriam & Byzantium. Ex natura loci id nomen accepit ille πόρος, id eſt, *meatus*; eſt enim inter Selybriam & Conſtantinopolin lacus, qui exiguum ſpatium terræ relinquit in maris litore, de quo prolixe ſatis Procopius græcè editus lib. 4 cap. 41; eum vide, prolixior enim eſt ille locus, quam ut debeat hic aſcribi. Is locus ob anguſtias πορθμὸς & μύρμηξ dicitur à Procopio.

Pag. 404. Rhod. 247.

Παυσανίαν ἐπ᾽ αὐτοὺς ἀπέστελλαν.	*Pauſaniam bellum iis faceſſere jubent.*

De hoc loco, vide quæ ſupra notavi ad Xenophontis paginam 287.

Pag. 406. Rhod. 250.

Εἰσέβαλεν εἰς Τενέβιον.	*Campos quoſdam ingreſſus eſt.*

Notatur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Notatur aſteriſco hæc ultima vox Τενέβιον: jure profecto. Lege, ſi nobis credis, erudite lector, εἰς τὸ πεδίον. Poſt montium ſcilicet anguſtias ſuperatas, tandem in plana & campeſtria deſcendit; quæ præcedunt, & quæ ſequuntur, inducunt nos, ut ita legamus.

Pag. 407. Rhod. 252.

Μία δὲ ἐστὶ τῶν περὶ τοὺς τόπους ἐκείνους ἡ καλεῖται μὲν Λίβανος.	*Vnica per iſta loca ducit via, & Libanus vocatur.*

Mirè ſe prodit ἀγεογραφητὸν hoc loco Diodorus: nec video quomodo poſſim eum tueri.

Ibidem.

Ὀρύξας οὖν τάφρον τὸ μὲν πλάτος ποδῶν ἑξήκοντα, τὸ δὲ μῆκος ποδῶν δέκα.	*Foſſam igitur* LX *pedes latam & X pedes altam duxit.*

Si ſana eſt hæc lectio, notanda eſt, alibi enim non invenias talem vocis μῆκος ſignificationem, nempe pro βάθος. Hunc Diodori locum mallem notare, quam imitari: Sed credo deeſſe aliquid, & ſuſpicor poſt vocem μῆκος ſcriptum fuiſſe numerum longitudinis ejus foſſæ, & deinde [1] τὸ δὲ βάθος ποδῶν δέκα.

[1] *Profunditas autem pedum decem.*

Pag. 413. Rhod. 261.

Θρασύβουλος ὁ Τυρειεὺς ὀνομασμένος.	*Thraſybulus Tyrienſis cognomento.*

Meurſius emendat Στειριεὺς, optimè. Sed fuit & alter Thraſybulus Κολυττεὺς, quem etiam fuiſſe ex numero eorum, qui Philam occupaverunt, ait Demoſthenes oratione contra Timocraten: Forte ille Alcibiadis inimicus Thraſonis filius, de quo Plutarchus in Alcibiade.

Pag. 414. Rhod. 262.

Πρὸς τοὺς περὶ Θρασύβουλον, φανερῶς.	*Ad Thraſybuli caſtra, prætextu.*

Inter Θρασύβουλον & φανερῶς deſunt proculdubio multa; verborum, quæ deſunt, ſententia fuit, quoſdam & è triginta tyrannis etiam adiiſſe Thraſybulum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 415. Rhod. 264.

Οὐέντρας.	*Ventras.*

Vox eſt nihili: puto legendum Οὐελίτρας.

Pag. 416. Rhod. 265. & 266.

Ἀρχέλαος ὁ. β. ε. τ. κ. π. α. ὑπὸ Κρατέρου τοῦ ἐρωμένου ι. β. μ. βασιλεύσας ἔτη ἑπτά.	*Archelaus rex vexationi indulgens à Cratero, quem in deliciis habebat imprudenter ſauciatus vitam cum morte commutavit, cum annos* VII *regnaſſet.*

Hunc Craterum Plutarchus in erotico Crateam vel Crateuam vocat. Sed de ſeptennio regni Archelai manifeſto calculus errat. Nam ſupra Glaucippo Archonte regnantem Archelaum facit: at à Glaucippo ad Lachetem interſunt anni decem. Forte ſcripſerat, ἑπτὰ καὶ δέκα. Sed Dexippus (ut ait Petavius) quatuordecim tantum annos regnaſſe Archelaum dixit: ex litteris numeralibus error manavit, ut amat fieri.

Ibidem.

Αὖλος Μαπίλιος, Κάπιτος Κλώδιος, καὶ Μάρκος Ἄσκος.	*Aulus Manlius Capitolinus, Q. Servilius & M. Sergius.*

Hæc nomina ſic ex T. Livio corrigenda: Αὖλος Μάλλιος, Κοίντος Σερουίλιος, καὶ Μάρκος Σέργιος. Græculi exſcriptores, qui linguæ latinæ nullam aut paucam notitiam habebant, ſæpiſſime in nominibus propriis Romanis exprimendis peccabant.

Pag. 417. Rhod. 266.

Ἀνάξιτον.	*Hamaxitum.*

Palam eſt legi debere Ἁμάξιτον.

Pag. 428. Rhod. 283.

Τῶν νεῶν πλήρη.	*Navigiorum repleta.*

Ex antecedentibus & conſequentibus ſenſus exigit, ut legamus [1] τῶν πεζῶν πλήρη.

[1] *Peditum plena.*

Ibidem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Ταῖς μὲν ἀρεταῖς ὑπερεῖχον οἱ Καρχηδόνιοι.	*Carthaginienſes virtute ſuperant.*

Ut antecedentibus hæc hiſtoria conſonet, lego minima mutatione [1] ὑπερείχοντο Καρχηδόνιοι, &c.

[1] *Superabantur Carthaginenſes.*

Pag. 437. Rhod. 297.

Τετρακισχιλίους Μεδιμναίους, ἑξακοσίους δὲ τῶν ἐκ Πελοποννήσου Μιλησίων.	*Quatuor millia Medimnæorum & Meſſenios è Peloponneſo ſexcentos.*

Qui fuerunt illi Medimnæi, non ſuccurrit, & facile foret reponere Μηθυμναίους. Sed numerus 4000 nimius pro tali urbe videtur: at pro Μιλησίων, qui nulli fuerunt in Peloponneſo, repone Μεσσηνίων.

Pag. 439. Rhod. 298.

Θυβαρνῶν.	*Thybarnarum.*

Vox corrupta: lege Θυμβράρων ex Stephano & Xenophonte Cyropædias 7.

Ibidem. Rhod. 299.

Διά τινος Λαρισσαίου Σατράπου.	*Satrapæ cujuſdam Lariſſæi opera.*

Polyænus nos docet, quo modo hic locus emendari debet, lib. 7, cap. de Artaxerxe. Lege igitur, ut ille habet Ἀρσαίου σατράπου.

Pag. 440. Rhod. 300.

Μάρκος Φρούριος — Κλαύδιος Οὔγων καὶ Μάριος Ἄππιος.	*Marcus Furius, M. Valerius Maximus & L. Furius.*

Ex Livio lege Μάρκος Φούριος — Μ. Οὐαλέριος Μαξ. καὶ Λούκ. Φούριος Μεδούλλινος. In nominibus propriis Romanis præfero T. Livium Romanum.

Pag. 441. Rhod. 302.

Εἶτα Νισιαίους καὶ Τίους.	*Poſt Niſiaos etiam & Tios.*

Lege confidenter, Νισυραίους καὶ Τηΐους. Niſyrus fuit inſula vicina

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Co inſulæ. Teius vero peninſula in itinere à Co inſula Chium verſus.

Pag. 444. Rhod. 307.

Ἐπεβάλετο δὲ καὶ Ἰφικράτης ὁ Ἀθηναῖος καταλαβέσθαι τὴν χώραν.	*Regionem hanc etiam Iphicrates Athenienſis ſubigere in animum induxerat.*

Quid eſt hoc loco καταλαβέσθαι τὴν χώραν? non affulget lux ex hiſtoricis huic loco. Forte non male quis leget, τὴν ἄκραν, id eſt, Corinthiorum ἀκρόπολιν, quæ Acrocorinthus dicebatur. Forte quis meliora docebit.

Pag. 447. Rhod. 310.

Ἀβδήμονα τὸν Τύρσων.	*Abdemona Tyrium.*

Palam eſt legi debere τὸν Τύριον.

Pag. 449. Rhod. 314.

Ἐπὶ Συρακουσῶν.	*Syracuſis.*

Lege ἀπὸ Συρακουσῶν.

Pag. 453. Rhod. 319.

Ἐκκεκλημένος.	*Evocatus.*

Lege ἐκκεκλημένος.

Ad librum 15. pag. 459. Rhod. 328.

Ἄκοριν τῶν Αἰγυπτίων βασιλέα.	*Acorin Ægyptiorum regem.*

Theopompus apud Photium lib. 12, habet Πάκωριν.

Ibidem.

Ὁ τῶν βαρβάρων βασιλεύς.	*Arabum rex.*

Lege Ἀράβων.

Pag. 461. Rhod. 331.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ.	*Sed poſtridie.*

Non concordat Ælianus lib. 12 variæ hiſt. nam ſecundum illum non adeo brevis fuit Philoxeni in Latomiis mora: ait enim ibi eum compoſuiſſe ſuum Cyclopa, pulcherrimum omnium, quæ compoſuit, poëma; nec Theocritus in Idyllio 7. qui (meo quidem judicio) eam Philoxeni calamitatem deflet ænigmatice ſub Comatæ nomine:

ne: ait enim fuiſſe ἐν σιδηρείᾳ λάρνακι (id eſt in Latomiis) ἔτος ὥριον, quod Scholiaſtæ interpretantur ἔαρος ὥραν, trimeſtre tempus in vere. Eam litem doctioribus judicandam relinquo.

Pag. 467. Rhod. 341.

Ἐπὶ Φαιουντίους.	*In Phæuntios.*

In proclivi erat emendare, & reponere Φλιουντίους. Ortelius tamen ex hoc loco ſomniavit Φαιοῦν urbem, quam poſuit in ſuo Lexico.

Ibidem.

Ἐπ' ἄρχοντος Ἀθήνῃσι Μενάνδρου.	*Cum princeps civitatis Atticæ Menander eſſet.*

Demoſthenes contra Timocraten, loquitur de Euandro Archonte, qui proculdubio idem eſt cum iſto Menandro. quid melius aliunde expiſcandum.

Pag. 472. Rhod. 348.

Πρῶται δὲ καὶ προθυμοτάται συνεμάχησαν αἱ κατὰ τὴν Εὔβοιαν οἰκοῦσαι χωρὶς Ἀκτίας, αὕτη γὰρ εὐεργετημένη ὑπὸ Λακεδαιμονίων μεγάλα, πεπολεμημένη δὲ δεινῶς ὑπὸ Ἀθηναίων, εὐλόγως πρὸς μὲν Ἀθηναίους, ἀδιάλυτον ἐφύλαττε τὴν ἔχθραν, πρὸς δὲ τοὺς Σπαρτιάτας βεβαιοτάτην πίστιν διεφύλαττεν.	*Primæ vero & alacriores ſocietatem inierunt urbes per Eubœam habitatæ, excepta Actia; ea enim cum à Lacedæmoniis magna accepiſſet beneficia, ab Athenienſibus vero gravi bello vexata fuiſſet, jure implacabiles inimicitias cum Athenienſibus exercebat, fidem vero firmiſſimam ſervabat Lacedæmoniis.*

Et paulo poſt.

Κατὰ δὲ τὴν Εὔβοιαν βραχὺ πρὸ τούτων τῶν χρόνων. Νεογένης τις ὄνομα μετ' Ἰάσονος τοῦ Φεραίου συλλέξας στρα-	*In Eubœam vero paulo ante hoc tempus, quidam nomine Neogenes, cum una cum Iaſone Pheræo milites adunaſſet,*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

πώτας κατελάβετο τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀκτιαίων, καὶ Τύραννον ἑαυτὸν ἀπέδειξε ταύτης τῆς χώρας καὶ τῆς Ὠρωπίων πόλεως.	*unaſſet, occupavit Actiaorum acropolin, & ſe in Tyrannum erexit ea regionis & Oropiorum urbis.*

Hæc duo loca diu me torſerunt: non enim videbam, quomodo intelligere poſſem de ea Actiorum urbe & acropoli, quæ vicina fuiſſet Oropo. Sed tandem ex iis tenebris emerſi, & mendoſa hæc duo loca in vocibus Ἀκτίας & Ἀκτιαίων & Ὠρωπίων deprehendi. Et de Actia quidem in Eubœa nihil invenitur alibi, omnes tam Hiſtorici quam Geographi de ea ſiluerunt, nec de Oropo in Eubœa, ſi Stephani abbreviatorem excipias, qui ex hoc loco proculdubio id habet. Sed judice Salmaſio in Solinum p. 148 exulare debent à Stephani textu hæc verba, ἐστὶ καὶ ἄλλη Βοιωτίας, & cum multa ratione id cenſet: eum vide, & ita certe judicabis. Ergo pro Ἀκτίας & Ἀκτιαίων, lege meo periculo Ἑστιαίας, & Ἑστιαίων, & pro Ὠρωπίων lege Ὠρείτων, & omnia belliſſimè quadrabunt. Eſtiæorum urbs à Pericle deſolata fuit, pulſis omnibus civibus, ut nos docuit ſupra Diodorus lib. 10, pag. 293, & idem ait etiam Plutarchus in Pericle. Inimici igitur Athenienſium Eſtiæi, quod hîc de Actiæis dicitur: contra recenti beneficio devincti fuerant à Lacedæmoniis, quod etiam nos docet Diodorus verbis immediate ſequentibus, ubi Theripidam miſſum paulo ante à Lacedæmoniis ait: qui Neogenem illum Tyrannum profligaverat, & eo pulſo libertatem reſtituerat Oropiis (ubi legendum *Oreitis*. At Ὠρεὸς & Ἑστίαια eadem urbs fuit binominis, teſtis locuples Strabo lib. 10 in initio, ubi ait eam urbem prius Hiſtiæam, deinde Oreum dictam: & idem aſſerit Thucydidis Scholiaſtes ad lib. 1, pag. 75. Faceſſant igitur eæ voces corruptæ, & legatur audacter Ἑστιαίας vel Ἱστιαίας (ut Strabo) & Ἑστιαίων pro Ἀκτίας & Ἀκτιαίων, & pro Ὠρωπίων, Ὠρείτων, & nullæ tenebræ inſidebunt huic Diodori loco, qui, ut nunc legitur, inquinatus eſt & obſcurus. Sed non opus erat tanto conatu. Nam ecce Diodorus ipſe ſtatim ait (quod non advertebam) [1] δι' ἣν αἰτίαν οἱ τῶν Ἑστιαίων καλουμένων χώραν οἰκοῦντες οἰκείως διετέθησαν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας, quod omnino evincit, quod probare aliunde conatus ſum.

[1] Qua de cauſa, qui Eſtiæorum regionem habitabant, bene diſpoſiti erant erga Spartiatas.

Pag. 473.

Pag. 473. Rhod. 349.

Οἱ τὴν Ἀκτὴν καλουμένην οἰκοῦντες.	*Actes, quam vocant, accolæ.*

Hi fuerunt Epidaurii, Methonæi, Trœzenii: totus enim ille litoris tractus Orientalis Ἀκτὴ dicebatur, ut Scymnus Chius verſu 522. & Thucydides, ſi bene citatur à Stephano in Ἀκτὴ.

Pag. 480. Rhod. 361.

Τοῖς ἐπὶ τῆς Λακεδαιμονίων ἐπιστασίας κυρίοις γεγονόσι τοῦ πολιτεύματος ὁ δῆμος χαλεπῶς ἔχων καὶ μνησικακῶν ἐφυγάδευσε πάντας.	*Populus graviter offenſus illis penes quos ſub Lacedæmoniorum clientela ſumma poteſtas fuerat, quod injuriarum memoria ſtimularetur, omnes ſolum vertere coëgit.*

Quomodo ſit intelligendus hic locus, ſi ſanus eſt, non video. Supra dixerat Lacedæmonios favere Oligarchiis ubique, Athenienſes vero ſtatui populari, & ita nunc in Zacyntho, ait iis, qui à partibus Lacedæmoniorum erant, populum iratum eos omnes exulare juſſiſſe: poſtea vero ait eos exules ad Timotheum Athenienſium ducem confugiſſe: & eo juvante bellum geſſiſſe contra eos, qui erant in urbe. Hæc mihi videntur ἀσύστατα, proculdubio non eſt integer hic locus, deſunt quædam quæ (ut videtur) exulum Lacedæmoniis faventium reditum, & contrariæ factionis Athenienſibus faventis expulſionem continebant. In hoc nodo ſolvendo nihil eſt opis in Xenophonte, qui de eo negotio nihil dixit: expectanda lux aliunde.

Pag. 482. Rhod. 363.

Νικοκλῆς ὁ εὐνοῦχος ἐδολοφόνησεν Εὐαγόραν τὸν βασιλέα.	*Nicocles per inſidias obtruncavit regem Euagoram.*

Non meminit de ea cæde Iſocrates, licet de Euagora & ejus filio Nicocle multa dixerit. Nicocles fuit Euagoræ filius legitimus, ut ex eodem Iſocrate patet. Sed ex ejus ſilentio non eſt damnandus, ut falſus, hoc loco Diodorus. Nam is Rhetor Nicocli adulatur, & ideo potuit prætermittere tam dirum facinus. Theopompus certe lib. 12

lib. 12 hiſtoriarum apud Photium, eunuchum quendam ait eam cædem patraſſe, ſed eum Thraſydæum nomine, patria Eleum fuiſſe ait. Occidit autem non ſolum Euagoram, ſed & ejus filium Pythagorem majorem (ut puto) natu, & forte, ut regnaret Nicocles, ut conjicere licet ex illo Theopompi loco cum hoc Diodori collato, & ex rhetoris ſilentio, qui de morte Euagoræ nec in Euagóra nec in duabus ad Nicoclem exhortationibus ne verbum quidem fecit. Ideo non dubito ex his præmiſſis concludere hoc loco Diodori debere legi, Νικοκλῆς καὶ ὁ Ἐυνοῦχος.

Pag. 483. Rhod. 365.

Ὁ τε περὶ τὸ Στύμφιον. | *Alter vero ad Stymphium.*

Credo, debere legi Στύμφαλον, niſi forte fuerit mons Στύμφιον circa Stymphalum, de quo ſiluerint omnes alii auctores.

Ibidem.

Ὀνομασθεῖσα πυρίνη δόκις. | *Ignita trabs cognominata.*

Id meteorum ab Ariſtotele videtur appellatum fuiſſe ὁδὸς. Sic enim ille metereologic. lib. 1, cap. 6, de quodam meteoro, [1] τὸ δὲ φέγγος ἀπέτεινε μέχρι τοῦ τρίτου μέρους τοῦ οὐρανοῦ, διὸ καὶ ἐκλήθη ὁδὸς.

[1] *Lumen autẽ tendebat uſque ad tertiam cœli partem, & ideo vocata eſt via.*

Pag. 484. Rhod. 367.

Περὶ γὰρ τὰς πύλας ἀπηντήσε τοῖς περὶ Ἐπαμεινώνδαν κήρυξ τυφλὸν ἄνδρα ἀποδεδρακότα κομίζων, καὶ καθάπερ ἦν εἰθισμένον, ἀνηγόρευε κηρύττων, μήτ' ἐξάγειν Θήβηθεν μήτ' ἀφανίζειν, ἀλλ' ἀπάγοντα πάλιν ἀνασώζειν.	*Circa portas enim obviam factus eſt Epaminondæ præco cæcum fugitivum reducens & (de more) dicebat, inclamans ut præco. Neque à Thebis abducere neque perimere: ſed rurſus abducentem ſervare.*

Notandus eſt optimus hic Græcorum vel Thebanorum mos, pius & manſuetudinis plenus. Scilicet ſervi fugitivi, ſed ſponte (ut puto) ad dominum redeuntes in manus præconis publici ſe tradebant, qui eos ad dominum reducentes hanc formulam alta voce, per vicos & compita, ut ab omnibus audiretur, inclamabant. *A Thebis non abducito, neque perimito, ſed rurſus reducito & ſervato.* Romani

non

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

non ita pii, quibus licebat ſervos ſuos pro arbitrio ſuo necare. de eo more nihil alibi legi.

Pag. 485. Rhod. 368.

Ἐν παρόδῳ δὲ τινὰ τῶν πολισματίων χειρωσάμενοι.	*In tranſitu tamen oppidulis quibuſdam in fidem ſuam adactis.*

Scilicet Κρεῦσιν, ut ex Xenophonte diſco, Hellenicorum lib. 6.

Pag. 486. Rhod. 369.

Κλεόμβροτος ἀνέζευξε μετὰ τῆς δυνάμεως ἐκ τῆς Βοιωτίας.	*Cleombrotus cum exercitu ex Bœotia ſe recipiebat.*

Aliter multo rem narrat Xenophon, Hellenic. 6. eum vide, & quæ ad eum locum ſupra notavi pag. 349.

Pag. 488. Rhod. 373.

Ἀμύντας ...... ἐτελεύτησεν... υἱοὺς ἀπολιπὼν τρεῖς Ἀλέξανδρον καὶ Περδίκκαν καὶ Φίλιππον.	*Amyntas deceſſit tres poſt ſe filios Alexandrum, Perdiccam & Philippum relinquens.*

Sed infra eodem lib. quartum addit, Ptolemæum Aloritem dictum, fratris Alexandri occiſorem, & regni uſurpatorem. Sed forte non fuit legitimus. Ideo eum hoc loco inter legitimos non numerat. Si credendum eſt Trogo apud Juſtinum lib. 7, fuit non filius Amyntæ, ſed gener ex filia Euryone.

Pag. 492.

Ἐπὶ Παλλήνην τῆς Λακωνικῆς.	*Ad Pallenen Laconiæ.*

Lege Πελλήνην, in communi dialecto: at Dorica, qua utebantur Lacones, Πελλάναν vocabant.

Pag. 493. Rhod. 380.

Καὶ Φαιοῦντα.	*Et Phæuntem.*

Lege & hoc loco Φλιοῦντα.

Pag. 494. Rhod. 382.

Ἔτη τριάκοντα.	*Annos* III.

Lege τρία, ut docet infra pag. 497.

Pag. 495. Rhod. 383.

Μετὰ δὲ τὴν μάχην οἱ Ἀρκάδες φοβηθέντες τὰς τῶν Λακεδαιμονίων εἰσβολὰς ἔκτισαν ἐπί τινος ἐπικαίρου τόπου τὴν ὀνομαζομένην Μεγάλην πόλιν.

Poſt pugnam autem Arcades timentes Lacedæmoniorum incurſiones ædificaverunt in quodam commodo loco Megalopolin dictam urbem.

Videtur pugnare Pauſanias in Arcadicis, his verbis: [1] Τῆς πόλεως ὁ οἰκιστὴς Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαῖος σὺν τῷ δικαίῳ καλοῖτ' ἄν, τούς τε γὰρ Ἀρκάδας οὗτος ἦν ὁ ἐπαγείρων εἰς τὸν συνοικισμόν. Non pugnat tamen, ſi attente legatur: non enim dicit Epaminondam affuiſſe, aut fundaſſe, ſed eo quod Arcadas in unum corpus collectos ſimul habitare perſuaſerat, ideo poſſe etiam jure vocari Megalopoleos fundatorem.

[1] *Vrbis autem conditor Epaminondas Thebanus jure vocari poteſt: Arcadas enim ille congregavit, ut ſimul habitarent.*

Pag. 496. Rhod. 385.

Θεμεσίων ὁ Ἐρετρίας τύραννος Ὠρωπὸν κατελάβετο.

Eretriæ tyrannus Themeſio in poteſtatem ſuam redegit Oropum.

Ille homo à Demoſthene orat. de corona, & ab Æſchine de falſa legatione, & iterum contra Cteſiphontem Θεμίσων conſtanter vocatur. Melius: nam fuit nomen proprium Græcis uſurpatum. Juvenalis ſat. 10.

Quot Themiſon *ægros autumno occiderit uno.*

At *Themiſion* alibi non occurrit.

Pag. 498. Rhod. 388.

Καὶ γὰρ Ἀθηναίους ἐν τῷ πρὸς Ξέρξην πολέμῳ διακοσίαις ναυσὶ διαπληροῦντας, Λακεδαιμονίοις δὲ καὶ ναῦς παρεχομένοις ὑποτετάχθαι.

Athenienſes enim licet CC *in Xerxico bello naves cum omni apparatu poſſiderent, Lacedæmoniis tamen, qui decem præberent, auſcultaſſe.*

Hic locus morboſus eſt. Nam & διακοσίαις ναυσὶ διαπληροῦντας ſolœciſat, & ναῦς παρεχομένοις abſurdum ſonat, & falſum eſt: & ſolœciſmum quidem ſanare facile foret legendo διακοσίας ναῦς.

Non

Non tamen puto ſic ſcripſiſſe Diodorum, ſed potius διακοσίαις ναῦσι διαπλέοντας. nam διαπληρόω non invenitur, quod ſciam. Sic igitur totum hunc locum legendum cenſeo: [1] Καὶ γὰρ Ἀθηναίους ἐν τῷ πρὸς Ξέρξην πολέμῳ διακοσίαις ναῦσι διαπλέοντας, Λακεδαιμονίοις δέκα ναῦς παρεχομένοις ὑποτετάχθαι. Hæc emendatio firmatur ex Herodoto, qui ipſiſſimis verbis eum numerum navium ab unaquaque civitate præbitarum recenſet: hæc ait, Λακεδαιμόνιοι δὲ δέκα. Hoc fidejuſſore credo fidem mihi habebis, lector erudite.

[1] *Nam Athenienſes, qui in bello contra Xerxem ducentis navibus navigabant, Lacedæmoniis decem naves præbentibus ſubordinabantur.*

Pag. 500. Rhod. 391.

Ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ἆγις.	*Sed rex Lacedæmoniorum Agis.*

Immenſum quantum diſcedat à Xenophonte Diodorus in hujus expeditionis narratione. Xenophon omnia ad Ageſilai gloriam amplificandam narrat, & illi tribuit, quæ hoc loco Diodorus de Agide narrat, & Plutarchus quidem in Ageſilai vita ſequutus eſt Xenophontis auctoritatem. Diodorus vero, ut puto, Theopompum & Anaximenem habuit auctores ſuæ narrationis, cui potius dabitur fides. Xenophontis certe auctoritas apud me prævaleret, niſi Ageſilai amicitia eum ſuſpectum faceret: itaque pendeo & nihil in eo eſt certi.

Pag. 504. Rhod. 398.

Ἀριοβαρζάνης ὁ τῆς Φρυγίας σατράπης, ὃς καὶ Μιθριδάτου τελευτήσαντος, τῆς τούτου βασιλείας κεκυριευκὼς ἦν.	*Ariobarzanes Phrygiæ Satrapes, qui Mithridatis regnum poteſtati ſuæ vindicaverat.*

Non mediocris ex hoc loco emergit difficultas, ut quadret geſtis à Diodoro narratis temporum ratio. Ait Diodorus, Molone Archonte jam Mithridatem mortuum eſſe, & Ariobarzanem ejus filium dominum factum ejus Dynaſtiæ: pagina vero ſequenti ponit eodem anno Datamis rebellionem & pugnam cum Artabazo, & ait poſt eam Datamis victoriam Artaxerxem timentem ejus virtutem curaſſe, ut per dolum interficeretur. At Æmilius Probus & cum eo Polyænus, ille in Datamis vita, hic lib. 7 in Mithridate, ajunt Datamem interfectum fuiſſe per inſidias & dolum Mithridatis: at non potuit eſſe alius Mithridates, quam ille Ariobarzanis pater, Satrapiæ Datamis vicinus, & qui cum eo rebellare ſimulaverat. Aut igitur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Diodorus narrat ὕστερον πρότερον, quæ pridem acciderant, aut falſi ſunt Æmilius Probus & Polyænus : aliunde expectanda lux.

Pag. 506. Rhod. 400.

Τοῦ ἤδη βασιλέως Τάχω ἐπανελθόντος.	*Iam Tachos rex redierat.*

Hæc Diodori narratio confuſa videtur, forte & hiulca eſt. Sanè multum diverſa ab iis, quæ de hoc negotio multo accuratius narrat Plutarchus in Ageſilao, eum vide.

Pag. 507. Rhod. 402.

Τῶν δὲ συγγραφέων Ἀθάνας ὁ Συρακούσιος.	*Hiſtoricorum in numero Athanas Syracuſius.*

Auctor ille à Plutarcho in Timoleonte Ἀθάνις vocatur, non Ἀθάνας. Sic etiam Athenæo lib. 3 citatur Ἀθάνις ἐν πρώτῳ Σικελικῶν.

Pag. eadem.

Καὶ στρατηγὸν Λεωσθένην ἀπολιπόντων.	*Et qui Leoſthenem ducem ibi reliquerant.*

Hæc ultima vox mendum redolet: forte legendum ἀποπεμπόντων. Forte aliquid deeſt, & forte integra linea.

Ad librum 16. pag. 510. Rhod. 407.

Τοῦτον δὲ Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης δολοφονήσας παρέλαβε τὴν βασιλείαν καὶ τοῦτον ὁμοίως Περδίκκας ἐπανελόμενος ἐβασίλευσε, τούτου δὲ παρατάξει μεγάλῃ λειφθέντος ὑπὸ Ἰλλυρίων καὶ πεσόντος ἐπὶ τῆς χρείας.	*Sed eo per dolum interempto regnum arripuit Ptolemæus Alorites. Hunc ſimili fraude Perdiccas vita ſimul & regno privavit. Verum poſtquã is ingenti prælio ab Illyriis ſuperatus in ipſo neceſſitatis momento cecidiſſet.*

Modus, quo Ptolemæus ille Alorites Alexandrum occidit, dignus erat recenſeri : eum nos docet Athenæus lib. 14. Sub ſpecie ſaltationis cujuſdam Macedonicæ (quæ, ut puto, in armis fiebat) occiſus eſt, & quidem ut ait Trogus, dolo matris Eurydices, cujus adulter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

adulter erat gener ſuus ex Euryone filia Ptolemæus ille. Cæterum in eo, quod ait Diodorus Perdiccam cecidiſſe in prælio contra Illyrios, non concordat Trogus, qui eum per dolum matris Eurydices etiam occiſum quoque aſſerit: nihil tamen obſtat, quin ambo verum dixerint; nempe cecidit in prælii calore per ſicarios à matre ad id immiſſos, vel eodem modo quo Urias Hettæus in medio hoſtium derelictus. Cæterum Georgius Syncellus regnum Ptolemæi ponit undecim annis altius.

Pag. 511. Rhod. 408.

Κελνίδας.	*Crenidas.*

Legendum Κρηνίδας ex Strabone.

Pag. 528. Rhod. 435.

Τῶν δὲ περὶ τὸν Ὀνόμαρχον καταφυγόντων εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τυχικῶς παραπλέοντος τοῦ Ἀθηναίου Χάρητος μετὰ πολλῶν τριήρων πολὺς ἐγένετο φόνος τῶν Φωκέων, οἱ γὰρ φεύγοντες ῥίψαντες τὰς πανοπλίας διενήχοντο πρὸς τὰς τριήρεις, ἐν οἷς ἦν καὶ αὐτὸς Ὀνόμαρχος, τέλος δὲ τῶν Φωκέων καὶ μισθοφόρων ἀνηρέθησαν μὲν ὑπὲρ τοὺς ἑξακισχιλίους, ἐν οἷς ἦν καὶ αὐτὸς ὁ στρατηγός, ἥλωσαν δὲ οὐκ ἐλάττους τῶν τρισχιλίων. ὁ δὲ Φίλιππος τὸν μὲν Ὀνόμαρχον ἐκρέμασε, τοὺς δὲ ἄλλους ὡς ἱεροσύλους κατεπόντισε.	*Onomarcho vero verſus mare fugiente, & forte fortuna Charete Athenienſi adnavigante cum multis triremibus, facta eſt magna cædes: nam qui fugiebant, arma projicientes ad triremes enatabant, è quorum numero erat ipſe Onomarchus. Tandem vero Phocenſium & eorum, qui mercede militabant, occiſi ſunt plus quam ſex mille, & inter eos ipſe Dux: capti autem non minus quam ter mille: Philippus autem Onomarchum ſuſpendit; alios vero, tamquam ſacrilegos, in mare immerſit.*

Hæc non quadrant, nec ſecum, nec cum anterioribus, nec cum ſequentibus. Nam ex his verbis videtur cauſam occiſionis Phocenſium

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſium præſentiæ navium Athenienſium tribuere : at contra eſt. Nam Athenienſes rebus Phocenſium favebant quam maxime : dixit enim ſupra, [1] τοῖς δὲ Φοκεῦσι συνεμάχουν Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι, & infra etiam hac eadem pagina, dum recenſet eos, qui in auxilium Phocenſium copias miſerunt, ait : Ἀθηναῖοι δὲ πέζους μὲν πεντακοσίους, ἱππεῖς δὲ τετρακοσίους. Tum etiam Pauſanias nos docet, quomodo Onomarchus perierit, in Phocicis : [2] Ὀνόμαρχος γὰρ φεύγων καὶ ἐπὶ θάλασσαν ἀφικόμενος ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν κατηκοντίσθη τῶν οἰκείων. quod intelligo, non ut à ſuis proditus, ſed in turba enatare conantium : & Philippus non ipſum Onomarchum, ſed Onomarchi cadaver cruci ſuſpenſum affixit. Ita videtur deeſſe aliquid in Diodori textu, inter Ὀνόμαρχος & τέλος δὲ τῶν Φωκέων, & eſt proculdubio imperfecta narratio & textus hiulcus. Sed apud Pauſaniam pro κατηκοντίσθη lego κατεποντίσθη, quod multo melius. Nam quando hoc loco ait Diodorus Onomarchum in turba ſuorum enatare ad triremes Athenienſes conatum eſſe, quomodo ab iis, qui ſecum enatabant, & arma ſua projecerant, confixus fuiſſet jaculis ?

[1] Phocenſibus ſocii erant Athenienſes & Lacedæmonii.

[2] Onomarchus enim fugiens & ad mare perveniens ibi à propriis militibus in fundum merſus fuit.

Pag. 529. Rhod. 436.

Ἱππαρίνου τοῦ Διονυσίου.	*Hipparini Dionyſii.*

Emenda τοῦ Δίωνος ex Plutarcho in Dione : repetitum eſt in nepote avi nomen, ut amat fieri : nam Dion fuit Hipparini filius.

Pag. 532. Rhod. 441.

Φωκίωνα τὸν Ἀθηναῖον καὶ Εὐαγόραν τὸν ἐν τοῖς ἐπάνω χρόνοις βεβασιλευκότα.	*Phocionem Athenienſem & Euagoram, qui ſuperioribus annis regia inſulam poteſtate tenuerat.*

Cave hoc accipias de Euagora, de quo Iſocrates orationem ſcripſit : ſupra enim pag. 482 narravit ejus mortem. Hic fuit ejus filius, qui fratre Protagora pulſo regnavit, & à Perſis Protagora reſtituto, Satrapiam in Aſia accepit. Sed aliud eſt, quod me torſit in hoc loco. Nam Diodoro Plutarchus non concordat, qui ex propoſito vitam Phocionis ſcripſit, quomodo tacuit de illo celebri ducatu, & de ea Salaminæ obſidione. Id certe mihi mirum videbatur. Sed curioſius perlecta Phocionis vita apud Plutarchum animadverti eum auctorem Phocionis mores tantum exprimere voluiſſe, ſed de ejus rebus geſtis jejunè admodum & ſtrictè diſſeruiſſe. Nam cum dicat de

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

de eo, [1] ὅτι πέντε καὶ τεσσαράκοντα στρατηγίας ἔλαβεν, vix de una aut altera mentionem facit, & cum curioſè ejus dicta aliquid acuminis habentia notaverit, de ejus expeditionibus tacet. Ergo non poteſt abſolvi Plutarchus, quin ſupine & negligenter ejus viri vitam ſcripſerit, nec eſt dubitandum de fide Diodori, quin eum ipſum Phocionem, de quo Plutarchus ſcripſit, putemus fuiſſe in obſidione Salaminæ ducem Athenienſium, qui Euagoræ auxiliabantur.

[1] *Quod quinque & triginta ducatus accepit.*

Pag. 538. Rhod. 450.

Ἀθήνησι μὲν ἦρχε Θεόφιλος.	*Athenis Theophilus Archon erat.*

Ex Demoſthene in oratione pro corona in duobus decretis vocatur ejuſdem anni ἄρχων Μνησίφιλος. Pauſanias tamen in Phocicis Theophilum habet, ut etiam Dionyſius Halicarnaſſeus in epiſtola ad Ammæum, & ipſe Demoſthenes alibi in paragraphe adverſus Pantænetum, Theophilum Archontem nominat. Itaque ſuſpicor in decretis, quæ citantur à Demoſthene, non notari Archontem eponymum, ſed alium è Theſmothetis.

Pag. 541. Rhod. 455.

Ἐπὶ δὲ τούτων ὁ ἱερὸς πόλεμος διαμείνας ἔτη δέκα κατελύθη.	*Tum bellum Phocenſe, quod in decimum annum extractum fuerat, finem invenit.*

Uno anno videtur excedere ſuum numerum calculus Diodori: ſupra enim pag. 517 Agathocle Archonte cœpiſſe hoc bellum ait, & duraſſe annos undecim. Sed ex aliis auctoribus videtur conſtare finitum fuiſſe hoc bellum anno decimo, & quidem Theophilo Archonte. Pauſanias in Phocicis expreſſe: δεκάτῳ δὲ ὕστερον ἔτει μετὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ κατάληψιν ἐπέθηκεν ὁ Φίλιππος πέρας τῷ πολέμῳ Φωκικῷ τε καὶ ἱερῷ κληθέντι αὐτῷ, Θεοφίλου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, ὀγδόης δὲ Ὀλυμπιάδος καὶ ἑκατοστῆς ἔτει πρώτῳ ἣν Πολυκλῆς ἐνίκα στάδιον. Id eſt, *decimo vero anno poſt templi ſacri direptionem, Philippus impoſuit finem bello Phocico & Sacro appellato, Theophilo Athenis Prætore Olympiadis centeſimæ octavæ anno primo, qua ſtadium vicit Polycles.* In quo Pauſaniæ loco notanda eſt locutio inſolita ὀγδόης δὲ Ὀλυμπιάδος καὶ ἑκατοστῆς ἔτει πρώτῳ. raro ita loquebantur Græci de anno 1 Olympiadis, ſed dixiſſent Ὀλυμπιάδι ὀγδόῃ καὶ ἑκατοστῇ, unde colligo, pro ἔτει πρώτῳ legendum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

gendum eſſe ἐπὶ τρίτῳ. & ita legendum eſſe omnino me perſuadet, & cogit credere Demoſthenes: nam in oratione de falſa legatione ait ex Phocenſium excidio tantum dolorem accepiſſe Athenienſes, ut ex conſternatione moris patrii obliti, neque concilium neque Theſmothetæ curam habuerint mittendi θεωροὺς, ſacros legatos ad Pythia, unde elicitur excidium Phocenſium & belli finem incidiſſe in annum, quo Pythia celebrabantur, quod fiebat tertio Olympiadis uniuſcujuſque anno, quod quadrat cum Archia Archonte ſecundum Diodori calculum, & id notavit Petavius in ſuo rationario, & eſt nodus vindice dignus.

Pag. 548. Rhod. 465.

Ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρακοστῆς.	*Ad tertiam & quadrageſimam.*

Ad hiſtoriæ complementum & ad hujus anni geſta addi poteſt ex Demoſthene in oratione contra Olympiodorum: [1] οἱ δὲ Ἀθηναῖοι στρατιὰν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν πέμπουσι ὑπὸ ῥητόρων πεισθέντες.

[1] Athenienſes vero exercitum in Acarnaniam mittunt à Rhetoribus perſuaſi.

Pag. 549. Rhod. 466.

Πηξόδωρος α. ν. τ. α. ἐξέβαλεν ἐκ τῆς δυναστείας Ἄδαν καὶ ἐδυνάστευεν ἔτη πέντε.	*Pexodorus fratrum ætate minimus Adam regno expulit & per annos* V *principatum tenuit.*

Videtur ex hoc loco emergere dubium, ſi cum alio Diodori loco conferatur infra p. 574: nam ibi Cteſicle Archonte Adam ab Alexandro reſtitutum fuiſſe ait. Sed videtur hic Pexodorus ſic annos ſeptem dominatum Cariæ tenuiſſe, non vero quinque, ut hic ponitur. Sed ſolvit dubium Strabo lib. 14, & Arrianus lib. 1. ex illis enim diſcimus poſt mortem Pexodori quendam Perſam Satrapam rerum potitum fuiſſe neglecta Ada: cæterum alii Πιξώδαρον, ut Plutarchus & Strabo, alii Πηξώδαρον, ut Arrianus, vocant hunc Carem.

Ad librum 17. pag. 571. Rhod. 500.

Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ἀπολελειμμένοι στρατιῶται ὧν Ἀντίπατρος εἶχε τὴν ἡγεμονίαν πε-	*In Europa interim ſub Antipatri adminiſtratione peditum* XII *millia & equitum*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ζοὶ μὲν ὑπῆρχον μύριοι καὶ δισχίλιοι, ἱππεῖς δὲ μύριοι καὶ χίλιοι καὶ πεντακόσιοι.	*tum* XI. *millia & quingenti.*

De peditibus non moveo litem, de equitibus uno verbo dicam, non credo. Quis enim credat Alexandrum, qui imperium Perſarum evertere ſatagebat, in Aſiam ſolos equites quater mille & quingentos ſecum duxiſſe; undecim vero mille & quingentos in Europa ſub Antipatro reliquiſſe, præcipue, cum illi foret per Phrygiam planam & equitibus commodam iter facile, & cum Perſis equitatu pollentibus rem haberet. Ideo ſuſpicor in hoc loco, voces μύριοι καὶ, male repetitas fuiſſe ex ſuperiore clauſula, & legendum: [1] πεζοὶ μὲν ὑπῆρχον μύριοι καὶ δισχίλιοι, ἱππεῖς δὲ χίλιοι καὶ πεντακόσιοι: nihil de numero eorum, quos Antipatro reliquit Alexander, dixit Plutarchus in ejus vita, nec Trogus apud Juſtinum, qui de tanto equitum numero ſilere non debuiſſent.

[1] *Pedites quidem erant duodecies mille, equites vero mille & quingenti.*

Pag. 582. Rhod. 518.

Ἐπ' Ἄρχοντος δὲ Ἀθήνησι Νικηράτου.	*Archonte autem Athenis Nicerato.*

Arrianus in Alexandri expeditione lib. 2 Ἀνικητὸν nominat hunc Archontem, non vero Niceratum.

Pag. 590. Rhod. 530.

Δεξιὸν μὲν ἔχων τὸν Τίγριν, ἀριστερὸν δὲ τὸν Εὐφράτην προῄει.	*A dextra parte Tigris erat, à læva Euphrates, ducebat.*

Hæc pugnant ex diametro cum iis, quæ pagina ſequenti narrat, ubi Alexander Darium petens Tigrim tranſvadare cogitur, cum magna difficultate & periculo. Nam Alexandro, qui à partibus Syriæ veniebat, ſi tranſeundus fuit Tigris, ut Darium peteret, neceſſe eſt cogitare, Darium non fuiſſe in Meſopotamia, ſed in Aſſyria ultra Tigrim ad Orientem. Itaque credo mendoſum eſſe hunc locum, & voces ἀριστερὸν δὲ τὸν Εὐφράτην fuiſſe gloſſamentum in margine aſcriptum à quodam viro ἀγεωγραφήτῳ, quæ poſtea in textum male irrepſerunt. Sic ergo lego: [2] δεξιὸν μὲν ἔχων τὸν Τίγριν προῄει διὰ χώρας.

[2] *Habens Tigrim à dextera.*

Pag. 597. Rhod. 540.

Τεταρταῖος ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἀφίκετο.	*Quartis caſtris ad Tigrin fluvium devenit.*

Quæ ſequuntur arguunt hunc locum falſi. Nam Tigris fluvius non tranſit per Uxiorum fines, & multo majus ſpatium terrarum oberrat, quam hoc loco tranſire dicitur. Nam mille ſexcenta ſtadia tantum ab origine ſua ad mare uſque emetitur ſecundum hunc locum; at Tigris decuplicem ejus ſpatii habet decurſum. Sed ex Arriano patet, quomodo legendum eſt. Is enim lib. 3 pag. 64, ſic ait de eodem negotio: [1] ἄρας δὲ ἐκ Σούσων καὶ διαβὰς τὸν Πασιτίγριν ποταμὸν, ἐμβάλλει εἰς τὴν Οὐξίων γῆν. ergo & apud Diodorum hoc loco lego confidenter, τεταρταῖος ἐπὶ τὸν Πασιτίγριν ποταμὸν ἀφίκετο.

[1] Profectus autem Suſis & Paſitigrim tranſiens fluvium invaſit Uxiorum terram.

[2] Quarto die ad Paſitigrim fluvium pervenit.

Pag. 606. Rhod. 554.

Hiatus, qui in hac pagina conſpicitur, continebat unius anni geſta Hegemone Archonte, quæ recenſet Arrianus in Alexandri geſtis lib. 5.

Pag. 620. Rhod. 575.

Ἐπιφανεστάτην τῶν ἑταιρῶν ὄνομα Πυθονίκην.	*Famoſiſſimum ſcortum, cui Pythionices nomen.*

Si meruit hæc meretrix, ut verum ejus nomen habeamus, fuit Πυθονίκην, & bis invenitur apud Athenæum lib. 8 & 13.

Ibidem. Rhod. 576.

Προῆγεν ἐκ τῶν Σούσων καὶ διαβὰς τὸν Τίγριν.	*E Suſis promovit, Tigrique ſuperato.*

Et hoc rurſus loco legendum Πασιτίγριν: nam licet ſequatur ἐν ταῖς Κάρραις καλουμέναις κώμαις, quod quis forte vellet interpretari de Carris Meſopotamiæ, non tamen poteſt intelligi de illis Meſopotamiæ Carris, quæ non longe ab Euphrate: Alexander retro multum receſſiſſet, quod non fecit, ut ex ejus hiſtoria patet: tum ait poſtea diebus quatuor Sittam eum tranſgreſſum fuiſſe: at Sittacene eſt ad Trigidis Orientem, oportuiſſet igitur eum rurſus Tigrin pervadaſſe. Tum non potuiſſet quatuor dierum ſpatio totam fere Meſopotamiam, Tigrin, Aſſyriam, & Sittacenem tranſgredi cum exercitu, quod difficulter faceret curſor veredarius expeditus in equo, &

Καρρῶν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Καῤῥῶν κῶμαι poſtea dicuntur fuiſſe in Babylonia, & ita credo legendum hoc loco.

Ad librum 18. pag. 628. Rhod. 588.

Ἀτράπῃ ἡ Μηδίαν, Ἄρχωνι ἡ Βαβυλωνίαν.	*Atrapæ Mediam, Archoni Babyloniam.*

Juſtinus hunc virum male Acropatum vocat: at etiam hîc, ut opinor, male Atrapes dicitur. Verum nomen eſt apud Arrianum, Atropates, & Perſicum magis ſonat. Cæterum ex hoc loco deprehenditur fœdiſſimum apud Juſtinum ulcus, quod & olim Eutropio fraudem fecit. Sic autem habet Juſtinus, ubi provinciarum præfectos poſt mortem Alexandri recenſet: *Phrataphernes Armenios, Tlepolemus Perſas, Peuceſtes Babylonios, Archos Pelaſgos* &c. paulo melius Eutropius: *Archon Pelaſgos.* At nulli unquam fuerunt Pelaſgi in Oriente. Ideo ex hoc Diodori loco, & ex Arriano lib. 13 emendetur Juſtinus, & legatur: *Phrataphernes Armenios, Tlepolemus Carmanos, Perſas Peuceſtes, Babylonios Archon Pellæus*: hæc ſana ſunt, nam apud Diodorum infra pag. 685, & Arrianum lib. 8 pag. 142 Tlepolemus Carmaniæ præfectus dicitur, & pag. 143 Peuceſtes Perſarum, & lib. de Indicis pag. 181 Archon Cliniæ Pellæus vocatur, ideo nihil certius eſt noſtra emen datione.

Pag. 631. Rhod. 592.

Ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικήσαντος κήρυκος ἀναγνωσθῆναι τοῖς πλήθεσι.	*Eam autem conſtitutionem in conventu publico victoris præconio multitudini promulgari juſſerat.*

Ex hoc loco diſcimus fuiſſe etiam Olympiæ agonem præconum, qui de vocis magnitudine & contentione contendebant: vide Joſephi Scaligeri epiſtolam 448.

Pag. 633. Rhod. 595.

Θετταλοὶ μὲν πάντες πλὴν Πελληναίων.	*Theſſali omnes præter Pellenæos.*

Nulla Pellene fuit in Theſſalia. Lege Πελινναίων, urbs enim Theſſaliæ fuit Pelinna, memorata Plin. lib. 4 cap. 8, & Stephano, aliis dicta Πελινναῖον, ut Strab. lib. 9. T. Livio lib. 36. Pindaro bis &

ejus Scholiaſtæ Pythiorum 10, & corrigendus in eadem voce Arrianus lib. 1. Error manavit ex eo quod nomen Pellenes urbis Achaïæ magis celebre fuit, & hoc loco ut ſemper exſcriptores notum pro ignoto poſuerunt, quod evenit & apud Scylacem, & apud Ælianum lib. 4, ubi perperam Πελλωναῖον legitur.

Ibidem.

Ἠλιεῖς δὲ πλὴν Μαλέων.	*Elienſes demptis Malienſibus.*

Lege Μηλιεῖς δὲ.

Ibidem.

Καὶ Κλυζαῖοι.	*Clyzæi.*

In margine adſcriptum fuit Λυζαῖοι vel Ἀλύζιοι, nihilo melius; tu vero melius doctus lege, Ἀλυζιαῖοι ex Thucydide lib. 7, ex Strabone, qui lib. 10 ter Ἀλυζίαν ponit, Plinio lib. 4 cap. 1, Stephano, & aliis: ea urbs in tabulis Halyſſo notatur: corrigendus & in ea voce Scylax, qui habet Ἀλυττία. Sed pridem id mendum in Scylace vidit, & correxit eruditus Voſſius.

Pag. 658. Rhod. 633.

Τὰ μὲν οὖν ἐπεράχθη κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτόν.......... Ἐπ' ἄρχοντος δὲ Ἀθήνησιν Ἀρχίππου.	*Hæc igitur iſto tum anno fuerunt peracta. — Athenis porro Archontis magiſtratum obeunte Archippo.*

Maximus hiatus debet notari inter ἐνιαυτὸν & Ἐπ' ἄρχοντος: deſunt enim duorum annorum geſta, ut patet ex Olympiadum numero. Supra pag. 622 numeravit Olympiadem centeſimam decimam quartam Ageſio Archonte, infra pag. 679 numerat Olympiadem 116 Democle Archonte, nullibi Olympiadem 115 invenire eſt, nam fuit in hoc hiatu Neæchmus Archon & Apollodorus iterum Archon: anſam errori præbuit nomen Apollodori Archontis repetitum, qui ſupinum vel properantem exſcriptorem fefellit. Nam cum Apollodorus fuerit Archon quarto anno Olympiadis 114, rurſus vel idem vel alius Apollodorus fuerit Archon biennio poſt, ſcilicet ſecundo anno Olympiadis 115, ſecundum hunc Apollodorum pro primo ſumpſit, & à ſecundo ſcribere continuavit, cum deberet à primo continuo filo hiſtoriam exſcribere. Deſunt igitur ea

quæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

quæ geſta ſunt [1] Νεαίχμου ἄρχοντος Olymp. 115, & [2] Ἀπολλοδώρου ἄρχοντος τοῦ δευτέρου, vel τὸ δεύτερον, anno 2 dictæ Olympiadis 115.

[1] *Neæchmo Archonte.*
[2] *Apollodoro Archonte ſecundum.*

Ad librum 19. pag. 700. Rhod. 697.

Ἀπολιπὼν ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν Γερανίας.	*Relinquens ad Iſthmum Geraniæ.*

Credo legendum, ἐπὶ τὸν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν Γερανίας: nullibi enim legitur Ἰσθμὸς Γερανίας.

Pag. 703. Rhod. 702.

Πορευθεὶς διὰ Βιθυνίας καὶ Ζιβύτην τὸν βασιλέα τῶν Βιθυνῶν.	*Per Bithyniam ducens, Zibyten Bithynorum regem.*

Hic Bithyniæ rex ſeu dynaſta, Plutarcho in quæſtionibus Græcis dicitur Ζειποίτης, Pauſaniæ Ζυποίτης in Heliacis. At Memnoni Ζιποίτης, cui magis credo: fuit enim Heracleota Bithyniæ vicinus: hæc dubia parit Iotaciſmus inferioris Helleniſmi. Inde errorum ampliſſima meſſis.

Pag. 705. Rhod. 706.

Καὶ θεὶς τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα, τὴν εἰς Μακεδονίαν ἐπάνοδον ἐποιήσατο.	*Ludiſque Nemeorum celebratis, in Macedoniam reditum instituit.*

Illuſtriſſimus & nunquam ſine laude memorandus Joſephus Scaliger in ſuis ad Euſebium notis pag. 85 hoc loco Diodorum graviter reprehendit, & hanc narrationem accuſat falſi, eo quod Nemeus agon trietericus erat, & numquam cadebat in ſecundum Olympiadis annum, ſed ſemper in tertium. At ignoſcant mihi tanti viri manes, ſi Diodorum hoc loco tueri confido: non eſt enim in culpa forte Diodorus. Fuerunt enim Nemea duplicia, æſtiva ſcilicet & hiberna, ut ex Pauſania liquet in Corinthiacis, ubi ſic ait de Argivis: [3] καὶ δὴ καὶ δρόμου προσέθεσαν ἀγῶνα, ἀνδράσιν ὡπλισμένοις Νεμείων πανηγύρει τῶν χειμερινῶν. Et in Heliacorum 2 poſt lacunam hæc verba ſequuntur: [4] ἐκλειφθέντα ἐκ Νεμείων τε καὶ Ἰσθμίων αὐτὸν βασιλεὺς Ἀδριανὸς ἐς Νεμείων ἀγῶνα τῶν χειμερινῶν ἀπέδωκεν Ἀργείοις. Æſtiva Nemea menſis Panemi die duodecimo celebrabantur, ut ait antiqua hypotheſis Nemeorum Pindari. Panemus autem Attico Hecatombæoni reſpondebat, ut ipſe Scaliger aſſerit in ſuis de menſibus

[3] *Et certo etiam curſus inſtituerunt certamen, viris armatis in Nemeorum hibernorum celebritate.*
[4] *Cum ceſſaſſet ex Nemeis & Iſthmiis, id Adrianus imperator Argivis reddidit in Nemeorum certamine hibernorum.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſibus laterculis, & erant illa celebria Nemea trieterica, & periodica: hiberna vero fuiſſe annua jure putamus, ſicut Athenis Panathenaïca magna penteterica erant, & quinto quoque anno celebrabantur: minora vero quotannis. Hoc igitur loco Diodori Caſſander poſt æſtatem & autumnum in ſua expeditione conſumptum, dum in Macedoniam ad hiberna exercitum ſuum reducebat, Nemeorum agona hibernum curavit, non vero trietericum.

Pag. 708. Rhod. 708.

Πειϑέντων δὲ Ἀκαρνάνων οἱ πλεῖςοι μὲν εἰς Στρατόπολιν συνῴκησαν ὀχυροτάτην οὖσαν καὶ μεγίςην.	*Morigeratis ad hoc Acarnanibus, pars maxima Stratopolim, quæ firmiſſima erat & maxima, commigrat.*

Ex hoc loco credo accepit Ortelius ſuam Stratopolin, quam poſuit in ſuo Lexico. Sed legendum eſt Στράτον πόλιν. nam Στράτος urbs erat Acarnaniæ caput ac veluti metropolis, ex Thucydide, Xenophonte, Polybio, Strabone, & aliis.

Pag. eadem. Rhod. 709.

Καὶ διαβὰς τὸν Ἕβρον ποταμὸν.	*Et Hebro fluvio tranſmiſſo.*

Fœdum profectò mendum: Hebrum Thraciæ fluvium in Illyriam transfert hic locus. Ita non ſcripſerat proculdubio Diodorus. Lege confidenter Δρῖνον, qui neceſſario tranſvadandus erat Caſſandro, ut in regiones Glauciæ ſubjectas penetraret ex Apolloniatum regione, unde proficiſcebatur.

Pag. 712. Rhod. 715.

Κάσσανδρος ἤδη ὁ τῆς Ἀσίας κυριεύων.	*Caſſander Aſiæ jam imperans.*

Lege τῆς Καρίας: ut ſupra pag. 704. [1] τὸν τῆς Καρίας σατράπην Κάσσανδρον.

[1] *Cariæ Satrapem Caſſandrum.*

Pag. 713. Rhod. 717.

Ἀντίγονος ἀπέςειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ςρατηγὸν Πολεμῶνα.	*Antigonus Polemonem ducem in Græciam legavit.*

Quis fuit ille Polemo, de quo Diodorus ſolus meminit? nullus profectò. Lege ex hiſtoria Πτολεμαῖον, ut infra hac eadem pagina, & infra pag. 742.

Ibidem.

Ibidem.

Καὶ τειχίσας τὸν Σαγονέα.	*Et firmato mœnibus Salganeo.*

In margine adſcriptum eſt Σαλμονέα, utrobique male. Lege Σαλγανέα: eſt enim ὁ Σαλγανεὺς urbs Bœotiæ, de qua Dicæarchus, Strabo, Livius, Stephanus & alii.

Pag. 719. Rhod. 725.

Ὑπὸ Ἀρυβίλου τοῦ πατρὸς.	*Ab Arybilo patre.*

Lege Ἀρύμβου, vel Ἀῤῥύβου. nam utroque modo legitur apud auctores.

Ad librum 20. pag. 746. Rhod. 766.

Περὶ τὴν καλουμένην Στυμφαλίαν.	*Ad urbem, quæ vocatur Stymphalia.*

Stymphalia fuit in Peloponneſo; at locus, de quo nunc agitur hoc loco, non fuit in Peloponneſo, ut ex ſequentibus patet paulo poſt, ubi ait de eodem Polyſperchonte, de quo hic agitur; [1] ἐπεχείρησε μὲν διὰ τῆς Βοιωτίας περάγειν εἰς Πελοπόννησον. Ergo ſi mihi credis, leges, Στυμφαίαν. nam ea, quæ ſupra dixit: [2] κατήγαγεν ἐπὶ τὴν πατρῴαν βασιλείαν Ἡρακλέα, docet eum non fuiſſe in Peloponneſo: non enim fuit Peloponneſus πατρῴα βασιλεία Herculis Alexandri filii, ſed Macedonia, inter quam & Ætoliam, ubi copias paraverat, jacet regiuncula Stymphæa dicta.

[1] Tentavit per Bœotiam in Peloponneſum ducere copias.
[2] Reduxit in paternum regnum Herculem.

Pag. 747. Rhod. 767.

Ὁ Ἀρέτας υἱὸς.	*Aretas filius.*

Arabicum nomen in Græciam transfert hæc lectio. lege Ἀρεὺς. Sic enim ab omnibus expreſſum eſt nomen filii Cleomenis Spartani.

Pag. 754. Rhod. 778.

Οὐ μόνον γὰρ ὕδατος ἐσπάνιζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ξηρᾶς τροφῆς ἀπολιπούσης ἐκινδύνευσεν ἅπαν ἀπολέσαι τὸ στρατόπεδον.	*Non enim aqua tantum carebat: ſed etiam nutrimento ſicco deſtitutus, amittendi totius exercitus periculum ſubiit.*

Ad illuſtrandum hunc locum & hiſtoriæ pleniorem cognitionem, facit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

facit locus Theophraſti de loto arbore: πολὺ ἢ τὸ δένδρον καὶ πολύκαρπον, τὸ μὲν οὖν Ὀφέλλου στρατόπεδον ἡνίκα ἐβάδιζεν εἰς Καρχηδόνα, καὶ τούτῳ φασὶ πλείους ἡμέρας ἀπολιπόντων τῶν ἐπιτηδείων κεχρῆσθαι. Id eſt, *arbor eſt ibi frequens & multi fructus, exercitum itaque Ophellæ, cum Carthaginem iret, per plures dies eo fructu uſum fuiſſe ajunt, deficiente commeatu.*

Pag. 770. Rhod. 803.

Ἀθήνησι μὲν ἦρχε Κόρυβος.	*Athenis ſummum magiſtratum Corybus accepit.*

Verum nomen fuit Κόροιβος, & ſic ſcribitur apud alios, & nomen Græcis uſurpatum eſt.

Pag. 775. Rhod. 810.

Εἰς τὸν ἐν Ἐλωρύμνοις λιμένα.	*In portu ad Elorymna.*

Lege Λωρύμοις ex Thucydide, Strabone, Appiano, Stephano, &c.

Pag. 781. Rhod. 819.

Μενέδημος τριῶν ἀφηγούμενος τριημιολκίων.	*Menedemus, qui tribus præerat trieremiolcis.*

Vox nihili τριημιολκίων. Legendum τριημιολίων, quæ vox apud Polybium ter aut quater occurrit. Baïfius legebat τριηρημιολίων. Sed ut puto, malè. Dicere autem, quid ſit τριημιόλιον ναῦς, aliquis poterit ex conjectura & nominis notatione, ſed deerit auctoritas. Puto igitur ſic dictam navem, quæ tertia parte excedit navem ordinariæ magnitudinis, ut ἡμιόλιος eſſe videtur ea, quæ media ſui parte excedit. Id tamen nolim adeo affirmare, quin aliam interpretationem admittere paratus ſim, ſi meliori ratione firmetur; & forte τριημιόλια poſſet eſſe, quæ tribus quartis partibus excederet, & ſic foret major hemiolia.

Pag. 785. Rhod. 825.

Οἰκοδομήσαντες παρ' ἑκάστην στοὰν πλευρὰν σταδιαῖον.	*Exſtructa ad unumquodque latus porticu ad ſtadii longitudinem.*

Hæc ſunt turbata: legendum παρ' ἑκάστην πλευρὰν στοὰν σταδιαῖον. hoc manifeſtum eſt.

Pag. 786.

Pag. 786. Rhod. 828.

Βούταν μὲν κατὰ κράτος εἷλε.	*Butam vi cepit.*

Lege Βοῦραν. Nam licet Buram eam terræ motu & maris inundatione periiſſe ſupra dixerit, tamen è Polybio patet, eam urbem inſtauratam fuiſſe, aut ſaltem ejus nomen revixiſſe; nam inter Achaïæ urbes eam enumerat, & Buram ab iis, qui terræ motus tempore aberant, reſtauratam ait Pauſanias in Achaicis.

Pag. 791. Rhod. 835.

Μιθριδάτης ὑπήκοος ὢν Ἀντιγόνῳ κ. δ. α. π. τ. π. Κάσσανδρον, ἀνῃρέθη περὶ Κίον τῆς Μυσίας, ἄρξας αὐτῆς καὶ Ἀῤῥίνης ἔτη τριάκοντα πέντε· τὴν δὲ δυναστείαν διαδεξάμενος Μιθριδάτης ὁ υἱὸς αὐτοῦ, πολλοὺς προσεκτήσατο, τῆς δὲ Καππαδοκίας καὶ Παφλαγονίας ἦρξεν ἔτη τριάκοντα ἓξ.	*Mithridates Antigono ſubjectus — è vivis ſublatus eſt* (vel *necatus*) *circa Cium Myſiæ urbem, cum ejus dominatum obtinuiſſet & Arrinæ annos triginta quinque: ejus vero dominatum cum accepiſſet Mithridates ejus filius, multos alios præterea acquiſivit, & Cappadociam & Paphlagoniam obtinuit per annos 36.*

Hæc, ſi Plutarchum audias, non mediocrem turbam faciunt: is enim in vita Demetrii, Mithridatis hujus (qui hîc Mithridatis filius dicitur) Ariobarzanem fuiſſe patrem, non Mithridatem ait. Sed forte Plutarchus deceptus eſt in patris nomine, qui fuit avus, & in eo proclivis error fuit, eo quod duo Mithridates alii habuerunt etiam patres nomine Ariobarzanes. Sed aliam ecce turbam facit ipſe Diodorus, qui apud Photium ſeriem deducit regum Cappadociæ, ubi ne verbum quidem hujus Mithridatis fecit, & eodem tempore Ariarathes & Ariamnas multos recenſet. Ariarathes enim, ut ait, regnabat temporibus Alexandri magni, ab Eumene vel Perdicca victus & necatus, ejus filius Ariarathes ad Armenium Ardoatem fugit, & poſtea contractis ab eo auxiliis, Amyntam pepulit, & occidit Macedonem, qui præfecturam ejus regionis obtinuerat, & ſic ſuam ditionem

recuperavit, & regnum filio ſuo adhuc vivens tranſmiſit Ariarathi. Ideo vereor, ne hoc loco Καππαδοκίας vox irrepſerit, aut eam poſuerit Diodorus pro quadam ejus parte, regio nomine & non contemnenda Cappadociæ parte in poteſtate regum manente. De Arrina vero, cujus dominatum habuit hic Mithridates, magnum eſt apud alios auctores ſilentium, tum Græcos, tum Latinos. In margine adſcriptum eſt Μαρίνης. Sed eſt obſcurum per obſcurius. Si quis credat ex eo debere Μυρίνης ſcribi, fruatur ſua conjectura, ſed Myrine mihi videtur nimis longe diſtare à Cio.

Pag. eadem.

Ἀπολλωνίας καὶ Γαλατίας. | *Apolloniæ & Galatiæ.*

Non eſt dubium, quin reponi debeat confidenter Καλατίας.

AD DIODORI
FRAGMENTA EXCERPTA
ab Henrico Valeſio publicata, edita Pariſiis Anno 1634.

Pag. 221.

Ὅτι Ἐπωπεὺς βασιλεὺς Σικυῶνος τοὺς θεοὺς εἰς μάχην προκαλούμενος τὰ τεμένη καὶ βωμοὺς αὐτῶν ἐλυμαίνετο.

Epopeus Sicyonis rex, Deos in certamen provocans, fana araſque eorum deſtruebat.

His multum contraria narrat Pauſanias in Corinthiacis. Nam Epopea templum magnificum Palladi, item & Apollini, & Dianæ ædificari curaſſe ait. Sed quid mutabilius hominis mente.

Pag. 233.

Ἐπὶ σοφίᾳ ..... ἦν δὲ πατρὸς Ἐξηκεστίδου.

Propter ſapientiam. — Patre natus Execeſtide.

Hoc loco inter σοφίᾳ & ἦν δὲ plura deſunt, & notari debet hiatus: duo capita proculdubio in unum coïerunt.

Pag. 234.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 234.

Ὅτι Μύσων τις ἦν Μαλιεὺς ὃς ᾤκει ἐν κώμῃ Χῆναις καλουμένῃ.	*Erat Myſo quidam Malienſis in pago, cui Chenæ nomen erat.*

Ex hoc loco ſolvitur dubitatio Diogenis Laërtii, qui de hoc Myſone ait in ejus vitæ initio: [1] τὸ γένος Χηνεὺς ἀπὸ κώμης τινὸς Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς. Nam ſi fuit quidam pagus Laconicus nomine Χηναὶ, non fuit patria Myſonis, qui à Diodoro Μαλιεὺς dicitur. At Oeta mons fuit Μαλιέων ſeu Μηλιέων eos à meridie terminans.

[1] *Genere Cheneus à pago quodam Oetaico ſeu Laconico.*

Pag. 273.

Καὶ νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἐκλελοιπέναι τοῦ ζῆν.	*Cum exiſtimaret negligentia factum eſſe, ut vir ſuus è vita migraret.*

Ex hoc loco concluditur, M. Atilium morbo mortuum eſſe, non vero ſub carnificum tormentis, ut clamat Silius Italicus, poëticè calamitatem hanc deflens, ſequutus T. Livium, ſi vera eſt epitome lib. 18. At majorem fidem meretur Diodorus in hoc negotio, quippe Siculus, qui Carthaginis vicinæ negotia potuit melius cognoſcere. Sed de eo infra amplius dicemus in notis ad Appianum pag. 14.

Pag. 277.

Ὅτι Ἀμίλκας καὶ ὁ Βάρκας.	*Hamilcar cognomento Barca.*

Ex ſequentibus patet de uno ſolo viro hoc loco mentionem fieri: utitur enim ſemper numero ſingulari παραταξάμενος & πολιορκούμενος, & ſic ſemper: ideo corrigendus eſt hic locus, quod facillime fiet legendo, ὅτι Ἀμίλκας ὁ καὶ Βάρκας. Nam binominis fuit Hamilcar ille, teſtis Æmilius Probus ſive Cornelius Nepos in ejus vita, quæ ſic incipit: *Hamilcar Annibalis filius cognomine Barca.* & Polybius lib. 1. [2] οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μετὰ ταῦτα στρατηγὸν καταστήσαντες αὐτῶν Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. & paſſim apud auctores, & ipſe Diodorus infra pag. 282. [3] ἦν γὰρ υἱὸς Ἀμίλκου τοῦ Βάρκα μὲν ἐπικαλουμένου.

[2] *Poſtea vero Carthaginienſes ducem conſtituentes Hamilcarem qui Barca cognominabatur.*

[3] *Filius autem erat Hamilcaris ejus qui Barca cognominabatur.*

Pag. 313.

Ὅτι ὁ Περσεὺς πυθόμενος ἐπιλέκτους Γαλάτας πεπεραικέ-	*Perſeus lectiſſimam Gallorum manum Iſtro trajecto ſuppe-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

καὶ τὸν Ἴϛρον ἐπὶ συμμαχίᾳ.	*tias ſibi veniſſe cum acceÂpiſſet.*

Quos hîc Diodorus Γαλάτας, Gallos, vocat, Plutarchus in Æmilio Baſtarnas nominat, eos rurſus Γαλάτας vocat infra pag. 418, & Titus Livius lib. 40 in fine Baſtarnas vocat, & eorum ducem Clondicum, quos lib. 44 Gallos ſemper vocat ſub eodem duce Clondico militantes, unde nobis Gallis licet vindicare gentem illam belliÂcoſiſſimam, contra eos, qui Gallorum gloriæ hoſtes eam gentem à Gallorum nomine abjudicare contra tot antiquorum teſtimonia non erubeſcunt.

Pag. 322.

Ὅτι τοῦ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως ἐκπεσόντος καὶ πεζῇ ἀπερχομένου εἰς Ῥώμην.	*Ptolemæus regno pulſus, cum Romam pedeſtri itinere proficiſceretur.*

Si quis dubitet de hoc Ptolemæo, quiſnam fuerit, diſcat eum fuiſſe Phyſcona, qui & Cacergetes vocabatur, quod Polybius docet.

Pag. 334.

Ὅτι Ὀροφέρνης τὸν ἀδελφὸν Ἀριαράθην ἐκβαλών.	*Pulſo fratre Ariarathe Orofernes.*

Apud Photium & alios Ὀλοφέρνης legitur, & liber Judith nos docet, fuiſſe id nomen Orientalibus uſurpatum. Fuit ille Ὀλοφέρνης ſuppoſititius, ab Antiochide Ariarathi uxore, antequam peperiſſet, ſuppoſitus. Sed poſtea cum peperiſſet filium Mithridatem, qui & Ariarathes dictus eſt, amandatus eſt in Ioniam. Vide Photium in Diodori excerptis ex lib. 31, ex eo enim magna fit lux his Diodori fragmentis.

Ibidem.

Τετρακόσια τάλαντα παρέθετο Πριηνεῦσι.	*Quadringenta talenta apud Prienenſes depoſuit.*

Unde tanta de Prienenſibus fidei opinio tam longè à Cappadocia ſitis? Nimirum poſt natum Mithridatem, qui & Ariarathes, in Ioniam amandatus fuerat, ut in nota præcedenti diximus, & Priene forte habitaverat, unde ea Prienenſium in eum nutricium ſuum benevolentia, & ejus in eos fides. At Prienenſes ob id depoſitum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

bellum paſſi ſunt ab Ariarathe Cappadociæ rege, & Attalo, ut docet Polybius in fragmentis pag. 173.

Pag. 337.

Ὅτι Πρȣσίας ὁ Βιθυνῶν βασιλεύς.	*Pruſias rex Bithyniæ.*

Plures fuerunt Pruſiæ, ſed iſte, de quo hic ſermo, fuit ille, qui Κυνηγὸς Venator & Μονόδȣς Unidens vocatus eſt. vide Suidam in Apollonias.

Pag. 353.

Τὸν Πτολεμαῖον διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἀρχομένους ὠμότητα καὶ παρανομίαν.	*Ptolemæus rex crudelitatis cauſa cunctis.*

Magnas peperit tenebras ea nominum ſimilitudo, in Ægyptiorum regum hiſtoria. Sed ex iis moribus & cum fratre meliore comparatione manifeſtum fit, Diodorum hoc loco de Ptolemæo Phyſcone & Cacergeta dicto loqui. Plerique auctorum Ptolemæorum cognomina addere inſuper habuerunt. Sic & in Seleucidarum ſerie, ubi alternis Seleuci & Antiochi recenſentur, ſæpe ſine cognomine dubiorum magna ſilva naſcitur.

Pag. 385.

Ἔχαιρε γὰρ μίμοις καὶ προδίκταις καὶ καθ᾽ ὅλȣ πᾶσι τοῖς θαυματοποιοῖς.	*Mimis enim atque hiſtrionibus, circulatoribus denique cunctis ſupra modum deditus.*

Quid ſignificet vox προδίκταις, non adeo obvium eſt affirmare poſſe. Hunc locum citavit proculdubio Suidas in iiſdem verbis, niſi quod habet προδείκτας, ut puto, melius: at ejus vocis interpretationem non appoſuit: eam vocem habet ex Suida Henricus Stephanus & per δεικηλιστὴς ſeu δεικηλίκτας vertit, nempe hiſtrio, qui perſonas in theatro oſtendit populo tamquam à nomine δείκηλον, quod eſt ſimulachrum vel imago. Sed cum de eo nullam habeat auctoritatem, non verebor, aliam afferre interpretationem non minus, ut puto, veriſimilem. Προδείκτης à προδεικνύω videtur manifeſte deduci, quod verbum præmonſtrare & præſignificare ſignificat. Sic apud Herodotum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

προδείκτωρ eſt, qui res futuras antequam eveniant, prædicit & prænunciat, ut ſupra ad eum auctorem notavimus pag. 19 ſupra. Ita προδείκτης nihil aliud eſt, quam is, qui res futuras prænunciat, quod præſtare gloriantur Aſtrologi, Metopoſcopi, Chiromantiam profeſſi, & alias artes tam vanas, quam à principibus pleriſque creditas, divini, necromantes, & tales viri, non male hoc loco θαυματοποιοῖς conjunguntur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES
AD
APPIANUM.

Editionis Roberti Stephani 15... *Henrici Stephani* 1592.

IN LIBYCA.

Pag. 14. Henr. 3.

Καὶ ὁ Ἀτίλιος Ῥέγουλος ἐν ἀπορρήτῳ τοῖς πέλεσι (lege τέλεσι) Ῥωμαίων ἐπισκήψας ἐγκρατῶς ἔχεσθαι τοῦ πολέμου ἐπανῆλθεν ἐς λίμνην (lege λιμένα) ἕτοιμος, καὶ αὐτὸν οἱ Καρχηδόνιοι καθείρξαντες ἐν χαλεάγρᾳ κέντρα πανταχόθεν ἐχούσῃ διέφθειραν.

Et Atilius Regulus ſecreto magiſtratus monuit, ut bello potenter incumberent, & in portum reverſus eſt ad omnia paratus, & eum Carthaginenſes in cavea undecumque aculeos habente includentes, necaverunt.

Hanc hiſtoriam vel potius fabulam, plerique Romanorum poſteris, ut veram, tradiderunt. Cicero de officiis tertio, eam habet, & vigiliis necatum Atilium ait: ut & in oratione

tione in Piſonem reſectas ei palpebras dixit: & Horatius Carminum 3 ode 5. Silius Italicus vero in eo argumento tragicè debacchatur: eos auctores ſequutus Zonaras eadem de morte Attilii narravit: ii omnes Appiani huic loco concinere videntur. Si dixero me tantis & talibus auctoribus fidem non habere, riſum forte tuum, vel indignationem movebo. Sed audi quæſo, quæ me ab ea narratione credenda demonent, & expande frontem, ſi corrugata eſt. Polybius, qui belli primi Punici hiſtoriam fuſe, ne dicam prolixe, ſatis exequitur, cum Atilii cladem & captivitatem narret, de toto eo negotio ne verbum quidem facit, ut nec de Atilii itu & reditu, nec de ejus morte loquitur. Si quis conjecturæ noſtræ locus eſt, puto eum auctorem de morte Atilii conſulto tacuiſſe, ne coactus foret fallere fidem hiſtoricam eam fabulam narrando, ut Romæ obtinebat, vel odium Romanorum incurrere, ſi contrarium recepto apud eos rumori traderet. Ut id credam ſuadent duo loci inſignes, unus Polybii libri primi, ubi de auctoribus qui bellum Punicum primum ſcripſerunt, ait, Philinum & Fabium, non, ut oportuit, veritatem retuliſſe, ſed Philinum quidem omnia in Carthaginenſium favorem ſcripſiſſe, Fabium vero contra, & utrumque falſo: alter locus eſt Diodori Siculi, cujus extat fragmentum libri 24 quantivis pretii à Valeſio publicatum. Sic autem incipit: (de Atilii autem uxore & ejus liberis loquitur, quibus data fuerat cuſtodia Boſtaris & Hamilcaris, Carthaginenſium ducum captivorum.) [1] Ὅτι ἡ μήτηρ τῶν νεανίσκων βαρέως φέρουσα τὴν τοῦ ἀνδρὸς τελευτὴν, καὶ νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἐκλελοιπέναι τὸ ζῆν, ἐποίησε (vel ἔπεισε) τοὺς υἱοὺς κακουχεῖν τοὺς αἰχμαλώτους. Narrat deinde, quomodo ob carceris nimium rigorem, alter eorum mortuus ſit, alter vero duraverit, donec re in vulgus prodita. Οἱ δὲ, μισοπονηρήσαντες τοῖς δημάρχοις προσήγγειλαν. δεινῆς δὲ οὖν τῆς ὠμότητος φανείσης, οἱ ἄρχοντες ἐνεκαλήσαντο τοὺς Ἀτιλίους, καὶ παρ' ὀλίγον θανάτου κρίσιν προσέθηκαν ὡς καταισχύνουσι τὴν Ῥώμην, διηπειλήσαντο δὲ τὴν ἁρμόττουσαν παρ' αὐτῶν λήψεσθαι τιμωρίαν, εἰ μὴ πᾶσαν ἐπιμέλειαν ποιήσονται τῶν αἰχμαλώτων, οἱ δὲ τῇ μητρὶ πολλὰ καταμεμψάμενοι, τὸν μὲν Βοδόστορα καύσαντες ἀπέστειλαν τὴν τέφραν τοῖς συγγενέσι, τὸν δὲ Ἀμίλκαν ἐκ τῆς κακουχίας ἀνέλαβον. Id eſt, *Vbi vero odio habentes eam malignitatem, id tribunis denunciaverunt, & cum videretur ea crudelitas graviſſima, Magiſtratus Atilios ad ſe vocarunt, & parum abfuit, quin eos in capitale judicium adducerent, tamquam Romam dedecore afficientes: denunciarunt autem illis eos graviſſimas daturos pœnas, niſi*

[1] *Quod mater juvenum graviter ferens viri mortem, & putans eum à vita deceſſiſſe propter incuriam, ſuaſit filiis, ut male haberent captivos.*

niſi

niſi omnem curam adhiberent iis captivis. Illi autem multum apud matrem quiritantes, & de ea querentes, Boſtora quidem uſſerunt, & cineres miſerunt ejus agnatis: Hamilcarem vero male habitum refocillarunt. Ex hoc Diodori loco & ex Polybii ſilentio licet conjicere totam de M. Atilii ſupplicio tragœdiam ad pulpita amandari debere, & à veritate hiſtorica exulare: & mihi videor totam Atilii hiſtoriam intelligere. Adverte animum lector. M. Atilio totam Carthaginenſium ditionem liberè populante, Aſdrubalem Boſtarem & Hamilcarem duces arceſſunt Carthaginenſes: pugnant cum Atilio, vincuntur, de pace agunt; ſed in caſſum ob duriores conditiones ab Attilio propoſitas, denuo pugnant Xanthippo Lacedæmonio duce, vincunt & univerſum Romanorum exercitum delent, & ipſum ducem Atilium captivum Carthaginem ducunt: curam adhibet Hamilcar, & captivum fovet, ut fit in bello: claſſem navium 350 parant Romani, & Conſulibus M. Æmilio & Servio Fulvio ducibus, ad Hermæum promontorium claſſem Carthaginenſium profligant captis navibus 114 & ducibus Boſtare & Hamilcare, quos Romam mittunt cum victoriæ nuncio: quod ex eo conjicio, quod de iis non fit amplius mentio in illo bello, ſed de ſolo Aſdrubale, & quod ex eo Diodori loco citato pateat eos captivos Romam ductos fuiſſe. Senatus, ut ſolaretur uxorem & filios Atilii, iis mandat cuſtodiam ducum Carthaginenſium, ut haberent redemptionis Atilii pretium, facta ſcilicet commutatione, ut fit in bello, quod Diodorus narrat. At accidit, ut morbo moreretur in captivitate Atilius: unde irata uxor & non amplius ſperans, ſe per ſuorum captivorum tranſmutationem potituram marito, eos crudeliter vexat, unde Senatus iræ adverſus matrem & filios: ea vero, ut colorem juſtitiæ daret crudelitati ſuæ, fabulam hanc de necato per incuriam & vigilias & tormenta Atilio in vulgus & alias mulieres, ejus affines loquaces tradidit, unde rumor ille increbuit, & in majus traditus eſt, & propter Carthaginenſium odium facile creditus, vires acquiſivit eundo; niſi ita res ſe habuerit, multum me fallit conjectura. Lege lector, veritatis ſectator, totum Diodori fragmentum & Polybii librum 1 attente, &, ut ſpero, dices me non aberrare à veriſimili, & inter errata hiſtorica M. Atilii caveam, & aculeos & palpebras ſectas annumerabis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 60. Henr. 84.

Οἱ Καρχηδόνος εἴ τι ἔτι περίλοιπον ἦν, ἔκριναν κατασκάψαι Σκιπίωνα καὶ οἰκεῖν αὐτὴν ἀπεῖπον ἅπασι καὶ ἐπηρεάσαντο μάλιστα περὶ τῆς Βύρσης εἴ τις οἰκήσειεν αὐτήν.	*Hi, ſi quid Carthaginis ſuperer at, decreverunt id Scipionem diruere: interdixeruntque ne quis ibi habitet, additis etiam diris devotionibus ſi quis contra faciat, ſi quis Byrſam condat denuo.*

Quid ſibi velit hoc loco verbum ἐπηρεάσωντο, non poſſum divinare, nec mihi dubium eſt debere legi, ἐπηράσαντο, id eſt, diris & imprecationibus devoverunt omnes, qui eum locum incolerent.

AD APPIANI SYRIACA.

Pag. 64. Henr. 86.

Ἕκτος ἦν ἀπὸ Σελεύκου.	*Sextus autem à Seleuco.*

Falſus eſt Appiani calculus, ſi ita ſcripſit: fuit enim quintus tantum, non ſextus: numeremus. Seleucus Alexandri in Oriente ſucceſſor, cujus filius Antiochus Soter, cujus filius Antiochus Deus dictus, cujus filius Seleucus Callinicus, cujus filius Antiochus Magnus, de quo hic ſermo: ergo legendum πέμπτος, ſi de filiatione & gradibus generationis intelligendum, vel, ut ratio conſtet, in Appiani calculo, intelligendum eſt de ordine ſucceſſionis & ita bene ſe haberet lectio vulgata. Nam Seleucus Ceraunus frater Antiochi Magni ante eum regnavit.

Pag. 8. Henr. 115.

Τοὺς ληστοβίους καταφυγόντας εἰς τὸν Μύσιον Ὄλυμπον.	*Toliſtobogios in Olympum Myſiæ montem refugos.*

Palam eſt debere legi pro τοῦ ληστοβίους, Τολιστοβοίους: fuit enim Galatarum tribus.

Pag. 90.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 90. Henr. 130.

Δύο δὲ εἶχεν Λαοδίκην καὶ Βερενίκην ἐξ ἔρωτός τε καὶ ἐγγύης Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου θυγατέρας.	*Duas autem habebat, Laodicen & Berenicen, adamatas ac deſponſatas, Ptolemæi Philadelphi filias.*

Legendum θυγατέρα in numero ſingulari: falſum enim eſt Laodicem fuiſſe Philadelphi filiam. Imo fuit Antiochi Soteris filia, & ſoror ex patre mariti Antiochi, Polyæno teſte lib. 8. [1] Ἀντίοχος ὁ προσαγορευθεὶς θεὸς ἔγημε Λαοδίκην ὁμοπάτριον ἀδελφὴν ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς ἐγένετο Σέλευκος. δευτέραν ἔγημε Βερονίκην Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως θυγατέρα. Ideo videtur aliquid deeſſe in hoc Appiani loco: veluti, ἐξ ἔρωτός τε καὶ ἐγγύης τὴν μὲν ὁμοπάτριον ἀδελφὴν, τὴν δὲ Πτολεμαίου, &c. Nam ut nunc legitur, non eſt ſine ſalebris hic locus. De hac Laodice (credo) intelligendus eſt Valerius Maximus lib. 9, cap. 15, quæ virum necavit & pro eo in lecto poſuit Artemonem quendam facie ſimillimum: quod firmat emendationem noſtram. De eadem Laodice etiam intelligendus Athenæus lib. 13, ubi Danaë uxor Sophronii, qui Epheſum ad defectionem impulerat, quæ dum ducebatur ad ſupplicium, de Diis, & merito dubitari ajebat, an ſint Dii, cum Laodice, quæ virum necaverat, imperaret: ipſa vero, quæ virum ſervaverat, ad mortem duceretur.

[1] *Antiochus cognominatus Deus, duxit Laodicem ſororem ex patre, ex qua filium habuit Seleucum: ſecundam uxorem duxit Beronicem, Ptolemæi regis filiam.*

Ibidem. Henr. 131.

Σελεύκῳ δὲ ἀσθενεῖ ὄντι—ἐπεβούλευσαν οἱ φίλοι διὰ φαρμάκων καὶ εἰς ἔτη δύο μόνα ἐβασίλευσεν.	*Seleucus vero valetudine infirma veneno ſublatus purpuratorum perfidia, poſt exactum regni annum alterum.*

Iſaacus Cauſabonus in Synopſi ſua Chronologica ad Polybium, Seleuco Cerauno, de quo hic ſermo, quatuor fere annos imperii tribuit.

Pag. eadem.

Ἀντιόχου δὲ δύο οὐ πλήρεσιν.	*Antiochus vero biennio tantum.*

Falſiſſimus calculus: Sed non eſt is Appiani error, eſt procul-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

dubio codicis, ubi male δύο pro δυοκαίδεκα vel δώδεκα ſcriptum erat. Nam omnes Chronologi conſentiunt in numero annorum Antiochi Epiphanis, de quo hic ſermo, & ajunt eum regnaſſe undecim ſolidos annos, & menſes aliquot: error forte manavit ex litteris numeralibus, ubi ſcriptum erat ιβ, at evanuerat ι, & ſolum β remanſerat.

AD
APPIANI MITHRIDATICUM.
Pag. 114. Henr. 172.

Τῶν δὲ πρὸς Ῥωμαίων αὐτῆς βασιλέων ἔννεα καὶ πεντα-ράκοντα ἐφεξῆς γινομένων. οὕτω μοὶ μάλιστα μνημονεῦ-σαι προσήκει τὰ Ῥωμαίων συγγράφοντα.	*Cæterum de regibus, qui* XLIX *deinceps annos ante Romanos ibi rerum potiti ſunt, hoc maxime modo ſcribendum eſt in Romana hiſtoria.*

Hic locus proculdubio corruptus eſt in verbis, & falſus in numero. Primum enim legendum eſt πρὸ Ῥωμαίων, non πρὸς, ut excuſum eſt. Deinde quid eſt τὰ Ῥωμαίων συγγράφοντα? lego, τὰ Ῥωμαίοις συνάπτοντα, id eſt, *quæ Romanos attingunt*, ſcilicet quæ connexionem aliquam habent cum Romanorum negotiis. Numerus etiam inſigniter corruptus eſt, & ſi quid video, [1] παρέλκει τὸ καὶ πεντα-ράκοντα. Nam ſi verus is numerus eſſet, jam multo ante Trojani belli tempora fuiſſe Bithyniæ reges decendum eſſet, quod eſt abſurdum. Nam Homerus nec Thynos nec Bithynos in toto opere nominavit, licet de aliis populis Trojanorum vicinis multa dixerit: quod autem tollendæ ſint hæ voces καὶ πεντα-ράκοντα, ſuadet verus numerus Bithyniæ regum, qui novem fuerunt, ſecundum auctores qui de iis ſcripſerunt. Undecim quidem forent, ſi Dœdalſum & filium ejus Botiram numeremus, ſed ii duo nunquam dicti ſunt reges, ſed ἔπαρχοι, & ἀρχὴν ἔχοντες. Primus vero, de quo Memnon dixit, ἐβασίλευσεν, eſt Βᾶς, qui tempore Alexandri Macedonis vivebat, & Calantum ejus præfectum à Bithynia repulit. Hujus filius Zipœtes 2. cui Nicomedes primus nomine ſucceſſit 3. huic vero Pruſias primus, qui & Claudus dictus eſt, 4. poſt eum Pruſias Zelæ filius, 5. cujus filius Pruſias Venator dictus, 6. cujus filius & interfector Nicomedes Epiphanes dictus, 7. cujus Nicomedes alter Philopator, 8. poſt quem

[1] *Abundat ea vox* quadraquinta.

quem Nicomedes ultimus, qui hæredem ſui regni populum Romanum inſtituit, 9. hi ſunt novem Bithyniæ reges quos ad octo reducit Georgius Syncellus pag. 276 his verbis: [1] Οἱ Βιθυνῶν βασιλεῖς η΄ κατὰ Διονύσιον ἔνθεν ἤρξαντο διαρκέσαντες ἔτη σ. ι. γ΄. Scilicet non numerabat Syncellus primum, qui Bas dicebatur, in regum ſerie, quoniam non à patre per ſucceſſionem acceperat regis nomen, ſed primo ἔπαρχος dictus, ſuccedenti tempore regem ipſe ſe nominavit. Sic firmat Syncellus noſtram de tollendis vocibus καὶ πενταεξήκοντα conjecturam. Sed & auctorum ſilentium, ut Demoſthenis, id firmare videtur, & alii Rhetores, qui cum de Thraciæ regibus plurimis locis meminerint, nunquam de Bithyniæ regibus verba fecerunt, licet ſæpiſſimè de Byzantio, de Cherronneſo, de Sacro, vel ἱερῷ in ore Ponti in Bithynia ſito meminerint. Itaque non dubito audacter pronunciare, τὸ καὶ πενταεξήκοντα debere deleri, ut ſuperfluum.

[1] Reges Bithynorum 8. ſecundum Dionyſium, à quo cœperunt in annos 213 duravere.

Pag. 115. Henr. 174.

Καὶ Ἀνδρόνικος αὐτὸν ἤδη δυσφόρων.	*Andronicus jam ejus ſatelles.*

Ex præcedentibus emendo & lego δορυφορῶν.

Pag. 116. Henr. 176.

Καππαδοκίας τε αὐτῆς καὶ τῶν ὁμόρων περὶ τὸν Πόντον ἐθνῶν κάτεσχεν.	*Et Cappadociam ipſam & finitimas gentes Ponticas obtinuit.*

De parte quadam Cappadociæ concedi poteſt, quod dicit hoc loco Appianus: de tota vero nequaquam; fuerunt enim eodem tempore Cappadociæ reges, ſed jam id ſupra notavimus ad Diodori paginam 791.

Pag. 120. Henr. 183.

Ἀμφὶ τὸ πρῶτον Πάχιον χωρίον.	*Circa primum Pachium vicum.*

Ortelius ſic legit, & Pachium habet, & putat idem eſſe cum Sangia Strabonis; quam bene, videant ejus fautores. Ptolemæus vero habet Πρωτόμακρα, unde quis non inepte colligat verum nomen fuiſſe Πρωτομάχιον, nomine ſcilicet loco indito à primo prælio, quod

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ibi factum eſt, ut dixit paulo ſupra, [1] Ὅτε πρῶτον ἤεσαν ἐς ἀλλήλους Ῥωμαῖοί τε καὶ Μιθριδάτης. Sed hæc eſt mera conjectura, quam probare per me unicuique licebit.

[1] *Quando primum pugnarunt Romani & Mithridates.*

Pag. 122. Henr. 185.

Τραλλιανοὶ ἢ αὐθένται τοῦ Κάστρου.	*Tralliani ne hoſpitum cæde manus contaminarent.*

Lege τοῦ Καοσίου ex præcedentibus.

Pag. 133. Henr. 204.

Ὁ Φλάκκος διαιτῶν οὐδὲν, ἐς τιμὴν ἀπεσέμνυνε τοῦ Φιμβρίου.	*Flaccus arbiter cum nullam rationem habuiſſet honoris Fimbriæ.*

Aliter diſtingue. Ὁ Φλάκκος διαιτῶν, οὐδὲν ἐς τιμὴν, &c. Id eſt, *Flaccus controverſias componens nihil umquam in honorem Fimbriæ, ne ſigno quidem fecit.*

Pag. 133. Henr. 206.

Τὰ δὲ μὲν Φιμβρίας ἐς Ἴλιον εἰργάζετο ληγούσης ἄρτι τῆς τρίτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος.	*Hæc Ilienſium clades incidit in finem* CLXXIII *Olympiadis.*

Hoc monſtrum Chronologicum non eſt ex Appiano, ſed à mala manu, & à codice mutilo. Legendum eſt, [2] τρίτης καὶ ἑβδομηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς. ſimilitudo terminationis fraudem fecit ſcribæ, vel evanuit ο inter ρ' & γ'.

[2] *Tertia ſeptuageſima & centeſima.*

Pag. 134. Henr. 207.

Ἑνετοὺς καὶ Δαρδανέας καὶ Ειντοὺς περίοικα Μακεδόνων ἔθνη.	*Henetos, Dardanos aliaſque finitimas Macedoniæ gentes.*

Quinam fuerint illi Heneti, Macedonum contermini, quorum regionem Sulla vaſtavit, dicat alius: fateor enim me prorſus illos ignorare. Homeri Ἑνετοὶ fuerunt in Paphlagonia, alii ad maris Adriatici intimum receſſum, ubi & hodie incolunt Veneti, ambo longe à Macedonia, ad quos Sulla non pervenit. Plutarchus de ſola Medica à Sulla vaſtata meminit, idque in tranſgreſſu, dum Macedonia Helleſpontum vadit. Itaque legendum puto, Μήδους καὶ Δαρδανέας

καὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

καὶ Σιντοὺς. Hæ tres gentes Macedoniæ conterminæ erant, & Medi quidem & Sinti in ipſo itinere: ad Dardanos vero deflexit dum vacabat ſcilicet, & ut loquitur Appianus, ἀργίαν διατιθέμενος.

Pag. 135. Henr. 208.

Καὶ κατέβαινον ἐς πεδίον ἄμφω σὺν ὀλίγοις.	*Et ambo cum exiguo comitatu in campum progreſſi ſunt.*

Circa Dardanum fuit ille campus, ut docet Plutarchus in Sulla.

Pag. 143. Henr. 222.

Καὶ λιμῷ πιεσθέντες ὑπὸ Λουκούλλου, ἀγῶνα τε αὐτῷ θέμενοι.	*Tum beneficio Luculli, qui eum fame premebat: qua de cauſa ludum inſtituentes.*

Mutilus eſt hic locus; non enim à Lucullo fame preſſi ſunt Cyziceni, ſed à Mithridate: excidit igitur pars quædam hujus ſententiæ. Scripſerat proculdubio [1] λιμῷ πιεσθέντες, καὶ σωθέντες ὑπὸ Λουκούλλου, vel ἐσώθησαν, vel tale quid. [1] *Fame preſſi & à Lucullo ſervati.*

Ibidem. Henr. 223.

Βάρβας δὲ Προυσιάδα εἷλε τὴν πρὸς τῷ ὄρει.	*Barba vero Pruſiadem ſub monte ſitam occupavit.*

Intelligit Pruſiadem ad Olympum ſitam. Nam licet alia Pruſias fuerit ad Arganthonium montem ſita, & item alia ad Hippium montem & fluvium: tamen quando montis nomen non addidit, de Olympo intelligendum eſt, qui in ea regione ob amplitudinem & excelſitatem mons καθ' ἐξοχὴν dicebatur.

Pag. 155. Henr. 244.

Καὶ πολλαὶ μεταβολαὶ μέχρι Καίσαρος ἐγένοντο τοῦ Σεβαστοῦ, ἐφ' οὗ καθάπερ τὰ λοιπὰ, καὶ ἥδε ἡ βασιλεία περιῆλθεν εἰς στρατηγίαν.	*Et multæ mutationes fuerunt uſque ad Auguſtum Cæſarem, quo imperante ſicut alia quædam, ita hoc regnum in provinciæ formam redactum eſt.*

Peccat hoc loco, ut videtur, Appianus in hiſtoriam. Nam Tiberio demum imperante redacta eſt Cappadocia in provinciam: teſtis

idoneus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

idoneus Cornelius Tacitus, cujus fidem non dubito præferre Appiano, qui lib. Annalium 2 Conſule Tiberio tertium & Germanico iterum hæc ait: *At Cappadoces in formam provinciæ redacti, Q. Veranium legatum accepêre, & quædam ex regiis tributis diminuta, quo mitius Romanum imperium ſperaretur.* Conſtantinus equidem in Themate Armeniaco de Cappadocia ait: ἐβασιλεύετο δ' μέχρις Αὐγούστου Καίσαρος. Sed illud μέχρι ex Tacito debet intelligi incluſivè.

Pag. 158. Henr. 249.

Ἑκκαιδέκατος ὢν ἀπὸ Δαρείου τοῦ ὑστάτου Περσῶν βασιλέως. ὄγδοος δὲ ἀπὸ Μιθριδάτου τοῦ Μακεδόνων ἀποστάντος τε καὶ κτησαμένου τὴν Ποντικὴν ἀρχήν.

Sextus decimus ejus ſtirpis à Dario Perſarum rege ultimo, octavus à Mithridate illo, qui primus deſertis Macedonibus Pontici regni fuit conditor.

Locus hic fœdiſſimè corruptus, niſi corrigeretur, poſſet omnibus Chronologis crucem figere. Nam ſi Mitrhidates Eupator decimus ſextus à Dario Codomano ultimo Perſarum rege fuit, quem vicit Alexander, quomodo fuit octavus à Mithridate fundatore ſeu Ctiſte, qui Alexandro & Antigono Alexandri duci fuit contemporaneus, & ſic contemporaneus etiam ipſi, cujus octavus nepos Eupator dicitur: certe hæc ſunt ἀσύστατα. Rurſus eum malè octavum facit à Mithridate Ctiſte, quem ſupra hujus libri initio ſextum tantum facit. Sic enim ſupra pag. 116 de illo Ctiſte: [1] ἐπί τε μέγα τὴν ἀρχὴν προσαγαγὼν παισὶ παρέδωκεν, οἱ δὲ ἦρχον ἕτερος μετ' ἕτερον, ἕως ἐπὶ τὸν ἕκτον, ἀπὸ τοῦ πρώτου Μιθριδάτου ὃς Ῥωμαίοις ἐπολέμησε. Quod verum eſt: ſic enim procedit eorum ſtemma.

[1] *Et in majus ſuum extendens imperium, liberis ſuis tradidit: illi autem regnarunt alius poſt alium uſque ad ſextum à primo Mithridate, qui cum Romanis bellum geſſit.*

Mithridates, κτίστης ſeu fundator.
|
Ariobarzanes.
|
Mithridates
|
Pharnaces
|
Mithridates Euergetes
|
Mithridates Eupator.

Hoc ſtemma ex Polybio, Memnone, Diodoro, Strabone, & ipſo Appiano

Appiano probatur. Itaque totum hunc locum ita reſtituo: [1] ἑκκαιδέκατος ὢν ἀπὸ τοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Περσῶν βασιλέως, ἕκτος δὲ ἀπὸ Μιθριδάτου τοῦ Μακεδόνων ἀποστάντος τε καὶ κτισαμένου (ſic lego, non κτησαμένου) τὴν Ποντικὴν ἀρχήν. Scio τὸ κτησαμένου retineri poſſe, ſed multum præfero κτισαμένου: nam fuit ejus principis gloria, & inde nomen habuit [2] κτίστης, διὰ τὸ κτίσασθαι τὴν Ποντικὴν ἀρχήν.

[1] Sextus decimus à Dario Hyſtaſpis Perſarum rege. Sextus vero à Mithridate, qui à Macedonibus defecit, & qui fundavit regnum Ponticum.
[2] Quod fundaverit Ponticum imperium.

Pag. eadem. Henr. 250.

Ἐς Νεμέσειαν τε καὶ Δελφούς.	*Delphos Nemeamque.*

Nemo ambiget, quin reponendum ſit Νεμέαν.

Pag. 159. Henr. 251.

Ἀπέφηνε δὲ καὶ τῆς ἐν Κομαγηνοῖς θεᾶς Ἀρχέλαον ἱερέα.	*Ejus etiam Deæ, quæ à Comanis colitur, Archelaum flaminem fecit.*

De hac Comagenorum Dea omnes auctores ſiluerunt, nec dubito legendum eſſe ἐν Κομανοῖς. Nam & ſacerdotium illud Deæ Comanum vel Comanorum fuit quaſi regalis dignitas, ſive de Comanis Cappadociæ, ſive de Ponticis velis intelligere, nam in utraque urbe fuit tale ſacerdotium ſublime & maximæ dignitatis, quæ vel regii ſanguinis viris, vel quibuſdam bene meritis fidelitatis & officiorum præmium dabatur: vide Strabonem lib. 12. Legendum autem eſſe Κομανοῖς evincit etiam caſus ille dativus pluralis numeri. Nam dicuntur τὰ Κομανά, unde dativus Κομανοῖς. At Comagene provincia ſemper Κομαγηνή dicitur ſingulariter. Tum urbem Comagenes nominaviſſet, ubi templum illius Deæ: nam Comagene nomen eſt provinciæ, non urbis, & de Epheſia Diana non dicitur ἡ ἐν Ἰωνίᾳ Ἄρτεμις, ſed ἡ ἐν Ἐφέσῳ. Nec Apollo Clarius dicitur ὁ ἐν Αἰολίδι, ſed ὁ ἐν Κλάρῳ. Nec Pythius Apollo dicitur ὁ ἐν Φωκίδι, ſed ὁ ἐν Δελφοῖς vel Πυθοῖ.

Pag. 160.

Παρελθὼν δὲ ἐς τὸ Καπιτώλιον, οὐδένα τῶν αἰχμαλώτων ὡς ἕτεροι τῶν θριάμβους παραγόντων, ἀλλ᾽ ἐς τὰς πατρίδας &c.	*Vbi vero pervenit in Capitolium, neminem captivum necavit, ut triumphatores alii, ſed in patrias &c.*

Imperfecta eſt oratio, & pendet ſententia: deeſt verbum ἀνείλε-

τὸ vel πέπρακε, vel tale quid. Sic enim erat in uſu. Sic Livius lib. 6 de Camillo: *Longe plurimos captivos ex Hetruſcis ante currum duxit, quibus ſub haſta venundatis, tantum æris redactum eſt, &c.* Idem etiam mos apud Græcos obtinebat. Plutarchus in apophthegmatis de Philippo Macedone. [1] ληφθέντων δὲ πολλῶν αἰχμαλώτων ἐπίπρασκεν αὐτούς. & ibidem de Agathocle, [2] λαβὼν δὲ κατὰ κράτος ἐπίπρασκε τοὺς αἰχμαλώτους.

[1] Cum autem plures cepiſſet captivos, eos vendidit.
[2] Cum vi cepiſſet captivos, eos vendidit.

AD
APPIANI HANNIBALICUM.

Editionis Henrici Steph. poſt Cteſiam Agatharchidem & Memnonem in octavo, anno 1557. *In Folio, anno* 1592. *pag.* 319.

Pag. 125.

Μετὰ δὲ τοῦτο ἐξῆγεν εὐθὺς ἐπὶ τὴν μάχην αὐτοὺς ὄντας ἀπ' ἀγρυπνίας καὶ κόπου.	*Quo facto mox in aciem copias educit, nondum à vigiliis ac laboribus recreatas.*

Illud αὐτοὺς ὄντας proculdubio morboſum eſt, forte & mutilum. Forte ſcripſerat auctor κάμνοντας, vel ut propius accedamus ad editam lectionem, ἐκλύτους ὄντας, vel aliud quid ejuſdem ſignificatus, quod excogitabit eruditus lector.

Pag. 126. in Fol. ibid.

Ἀννίβας δὲ ἐπειδὴ τήν τε λίμνην εἶδε τὴν Πλεστίνην.	*Annibal Pleſtinam paludem conſpicatus.*

Philippus Cluverius vir in Italiæ geographia exercitatiſſimus jure miratur, quare Appianus ſolus hunc locum Πλεστίνην vocaverit, & credit legendum eſſe Περουσίνην. eum vide Italiæ antiquæ lib. 2, ubi id argumentum fuſe tractavit.

Pag. 129. in Fol. p. 323.

Καὶ ἐς Γερωνίαν τῆς Ἰαπυγίας ἐπειχθεὶς.	*Et progreſſus Gerionem Apuliæ urbem.*

Ab aliis aliter ſcribitur ejus urbis nomen. Polybius lib. 3 Γερούνιον vocat. T. Livius lib. 22 *Gerionem*; tabulæ *Geronum*; ubi credo legendum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

gendum *Geronium*: nec dubito Livium *Geronium* vel *Geroniam* ſcripſiſſe. Sed exſcriptor, qui aliquid de Geryone & Hercule audiverat, eam vocem, quæ in mente natabat, expreſſit.

Pag. 137. in Fol. p. 330.

Τάς τε μηχανὰς αὐτοῦ συνεχῶς ἐνεπίμπρασαν οὐκ ἧσσον αὐτοὺς τῶν γυναικῶν ἀνδριζομένων.	*Crebro erumpentes & ſtrenue pugnantes opera illius incendebant adjuvantibus mulieribus, quæ audacia viris haudquaquam cedebant.*

Pro οὐκ ἧσαν αὐτοὺς, lego, [1] οὐχ ἧσσον αὐτῶν: non eſt opus rationibus, ut ſic legendum eſſe tibi perſuadeam, erudite lector, lege totum locum, & mecum ſtabis.

[1] *Non minus quam viri.*

Pag. 140. in Fol. 332.

Λιμένες δὲ εἰσὶ τοῖς Ταραντίνοις πρὸς Βορρᾶν ἄνεμον ἐκ πελάγους ἐσπλέοντι διὰ Ἰσθμοῦ καὶ τὸν Ἰσθμὸν ἀπέκλινον γεφύραις.	*Sunt autem portus Tarentinorum ad Boream verſi, ſi quis è mari per Iſthmum intro naviget. At Iſthmum pontibus evitabant.*

Locus hic laborat & à mendo, & à malo auctoris helleniſmo. Appianus vir Ægyptius helleniſmi ſinceri non optimus auctor hoc loco Ἰσθμὸν in ſignificatu poſuit Græcis inſolito, pro maris utrinque terra coarctati meatu, qui Græcis στενὸν, & πόρθμος dicitur. Nam Ἰσθμὸς teſte Heſychio & aliis lexicographis eſt αὐχὴν καὶ τράχηλος ἢ στενὸν χωρίον μεταξὺ δύο θαλάσσων, id eſt, *cervix, collum & locus anguſtus inter duo maria.* at hîc è contrario Appianus, ut dixi, intelligit maris fluxum auguſtum, inter duas terras, nec dubitari poteſt, quin ſic intellexerit, quando ait ἐσπλέοντι διὰ ἰσθμοῦ, *per Iſthmum naviganti.* Tum infra repetit, [2] ἐπελθὼν αὐτοῖς ὁ Ἀννίβας ἐδίδαξε λεωφόρον ὁδὸν, ἣ διὰ μέσης τῆς πόλεως ἔφερεν ἀπὸ τῶν λιμένων ἐπὶ τὴν νότιον θάλατταν, ὀρύξαντας Ἰσθμὸν ἕτερον ποιήσασθαι. Romani occupaverant os portus, qui erat ad ſeptentrionalem urbis partem, & id ponte & præſidio firmaverant, ut Tarentinis omne per mare commercium auferrent. Itaque commeatus inopia fatigabantur; ſed Hannibalis monitu viam, quæ à portu per urbem in mare meridianum apertum tendebat, fo-

[2] *Accedens Hannibal eos docuit publicam viam, quæ per mediam urbem à portubus tendebat ad meridianum mare fodientes, Iſthmum alium facere.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

derunt, & per eam foſſam ſibi mare liberum fecerunt naves recipientes & emittentes. Judica lector, an talis foſſa debeat Ἰσθμὸς vocari. Imo Iſthmus fit aggerendo terram, non auferendo: ergo hoc loco male hellenizat Appianus, ſed & hoc loco pro ἀπέκλινον legendum ἀπέκλειον, optimo ſenſu, is tamen error non eſt Appiani, ſed exſcriptoris.

Pag. 144. Fol. p. 336.

Κλαύδιος δὲ Φλάκκος ἑτέραις ὁδοῖς ἐπειχθεὶς ἀλέκτῳ τὰ ἀντεστρατοπέδευσε τῷ Ἀννίβᾳ.	*Claudius Flaccus diverſo itinere incredibili celeritate Annibali caſtra opponit.*

In ἀλέκτῳ τὰ mendum eſt manifeſtiſſimum, ſed quod ſanare non eſt difficile. Lego confidenter ἀλήκτῳ τάχει, id eſt, *celeritate continua, non intermiſſa, indeſinente,* plano ſenſu.

Pag. 146. Fol. p. 338.

Ὁ δὲ Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας ἀπέτυχεν ἐς Πλεκαύνους διελθών.	*Annibal irrito incepto in Lucaniam traducens copias.*

Vox Πλεκαύνους proculdubio in mendo cubat, vel in Πελίγνους, vel in Λευκανοὺς mutanda, & certum eſt quidem ex Livio, Hannibalem per Pelignos iter feciſſe vel eundo vel redeundo, (nam id incertum eſt) ſed vox ἐχείμασε *hibernavit* ſuadet, ut legam potius Λευκανοὺς: non enim hiemavit in Pelignis unquam Hannibal.

Pag. 147. Fol. p. 339.

Ἰαπὺ δὲ ἐν πόλει Σαλατίᾳ.	*Salatiæ in Apulia.*

Obvium & facile eſt ſupplere finem vocis mutilæ Ἰαπὺ, & Ἰαπύγων legere: nam Græci auctores totum tractum littoris ab acra Iapygia uſque ad Frentanum & Samnium Iapygiam vocabant, & ſic Appianus ipſe Civilium 1 Canuſium & Venuſiam in Iapygia ponit. [1] Ἰουδακιλίῳ δὲ ἐν Ἰαπυγίᾳ προσετίθεντο Κανυσῖνοι, καὶ Οὐενυσῖνοι. At Canuſium Salapiæ vicinum fuit (nam & hoc loco pro Σαλατίᾳ legendum Σαλαπίᾳ) ergo non eſt dubium, quin ſcribendum ſit hoc loco, Ἰαπύγων δὲ ἐν πόλει Σαλαπίᾳ. Sic & infra pag. 150 pro Σαλατίνοις δὲ μιλωίων, reponendum eſt Σαλαπίνοις.

[1] *Iudacilio adjunxerunt ſe Canuſini & Venuſini.*

AD

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

AD
APPIANI IBERICUM.

Pag. 160. Fol. p. 258.

Ζακανθαῖοι δὲ ἄποικοι Ζακυνθίων, ἐν μέσῳ τοῦ τε Πυρήνης καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴβηρος ὄντες.	*Sed Saguntbini (ea fuit Zacynthiorum colonia.)*

Peſſimus geographus in rebus Hiſpaniæ Appianus, qui Saguntum inter Pyrenæos & Iberum fluvium locat, quæ omnium geographorum conſenſu fuit inter Iberum & Sucronem, non longe à loco, ubi nunc Valentia.

Ibidem. Fol. p. 259.

Ὅσοι δὲ τοῦ Βάρκα διαπολῖται.	*Qui diverſas à Barca in Republica partes ſecuti.*

Apud alios auctores vox διαπολῖται, credo, non invenitur. hoc loco ab Appiano ponitur pro ἀντιπολιτευόμενοι, ut ex totius loci lectione patet. Sed Appianus, ut ſupra notavi, non debet nobis eſſe in exemplum purioris helleniſmi.

Pag. 161. Fol. ibid.

Οὐδ᾽ ἐπὶ τῷ Καρχηδονίων κουφόνῳ μέχρι παντὸς εἶναι.	*Neque Carthaginienſis populi libidini perpetuo foret obnoxius.*

Quid ſit κουφόνῳ, prorſus ignoro: mendoſa forte ea vox. Forte ſcripſerat auctor κούφῳ νῷ, id eſt, *vana mente*, vel *levi animo*, quod ſuadent quæ immediate ſequuntur, [1] ῥᾳδίως εἰς εὐεργέτας πρὸς ἀχαριστίαν τρεπομένων. Totum locum ſic emendatum latinè reddere conabor: *neque levi Carthaginenſium animo ſemper ſubjectum eſſe, qui facilè erga beneficos ingratum animum induunt*. vel, ſi melius erit reponere κυφῶνι, ut ſit ſenſus, *ſemper Carthaginenſium ſupplicio ſuppoſitos eſſe*: nam κύφων Heſychius κολαστήριον ξύλον, vel, δεσμὸς ξύλινος interpretatur.

[1] *Qui facile erga beneficos ingrati fiunt.*

Pag. eadem.

Λιβύην μὲν οὖν ἐθοῦσαν ἑώρα.	*Sed Africam videbat.*

Lego ἔθουσαν ſine circumflexu & intelligo, *aſſuefactam*, ſcilicet jugo Carthaginenſium.

Pag. 163.

Ὤικισεν αὖθις καὶ Καρχηδονίων ἄποικον ἀπέφαινεν, ἣν νῦν οἶμαι Καρχηδόνα καλεῖσθαι τὴν Σπαρταγένην.

Inſtauratam & novis repletam incolis Carthaginienſium coloniam eſſe voluit, quam nunc arbitror Carthaginem vocari Spartagenam.

Hoc loco rurſus miſere prodit ſuam ignorantiam in rebus Hiſpaniæ Appianus, qui Carthaginem novam ſeu Spartariam, eandem eſſe putat, quæ olim Saguntus, quæ invicem diſtabant plus quam 50 leucis.

AD
APPIANI CIVILIUM II.

Pag. 227. Henr. 463.

Ὁ δὲ Καῖσαρ τοῦ Πομπηΐου τὸν Ἄλωρα ποταμὸν ἐν μέσῳ θέμενος ἐστρατοπέδευσε.

Cæſar ex adverſo Pompeii caſtra metatus eſt interfluente Alore flumine.

Quem fluvium Alora hîc vocat Appianus, omnes alii Apſum vocant. Ideo reponendum eſt, τὸν Ἄψον ποταμόν.

Ad Civilium 5. pag. 368.

Ὁ δὲ Καῖσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος τὴν Ῥωμαίων αὖθις ἀρχὴν ἐφ' ἑαυτῶν ἐμερίσαντο ἅπασαν, ὅρον μὲν εἶναι σφισὶ Κοδρόπολιν τῆς Ἰλλυρίδος, ἐν μέσῳ τοῦ Ἰονίου μυχοῦ μάλιστα δοκοῦσαν εἶναι.

Tum Cæſar & Antonius totum Romanum imperium inter ſe denuo partiti ſunt, feceruntque terminum utriuſque ditionis Codropolin oppidum Illyricum, quod videbatur ſitum in intimo ſinu Adriatico.

Hanc urbem Κοδρόπολιν nemo geographorum aut hiſtoricorum novit, ideo non dubito mutare, & legere Σκόδραν πόλιν. Scodra fuit urbs

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

urbs celebris in Illyride, de qua meminere inter antiquos Polybius in excerptis legat. cap. 76, ubi nunc male Σκάρδα legitur. Sed T. Livius, qui ab eo habet, ter Scodram nominat lib. 44, & ait Gentium regem Illyriorum pro totius regni arce eam ſibi ſumpſiſſe, & eſſe Labeatum gentis longè munitiſſimam. Ptolemæus eam poſuit tab. 5 cap. 17. ea nunc paululum immutato ſono *Scutari* dicitur, nobilitata ſui excidio, quod poſt conſtantiam mirabilem & multos Turcarum aſſultus tandem paſſa eſt ſuperioribus ſeculis.

JACOBI

Jacobi Palmerii
A Grentemesnil,
Militis Cadomensis,

EXERCITATIONES
AD
MEMNONIS
FRAGMENTUM.

Editionis Henrici Stephani anno 1557. *In Phocio Gr. Lat. Anno* 1611. *pag.* 705.

Pag. 76.

Ὄψε δὲ καὶ μόλις ὑπὸ Χίωνος τοῦ Μάτριος ..... καὶ Λέοντος καὶ Εὐξένωνος.	*Sed vix tandem à Chione Matris filio ... & Leone & Euxenome.*

Adde ex Suida, καὶ Λεωνίδου καὶ Ἀντιθέου; eum vide in Κλέαρχος. Habet etiam Trogus Leonidem in numero eorum Tyrannicidarum apud Juſtinum lib. 17.

Pag. 80. Phoc. 709.

Καὶ θεραπείᾳ Κλεοπάτρας.	*Et ſuis erga Cleopatram obſequiis.*

Hæc Cleopatra fuit ſoror germana Alexandri magni, eodem pa-

tre

tre Philippo, & eadem matre Olympiade nata: uxor fuit Alexandri Moloſſi ſeu Epirotæ, & poſt ejus mortem à Perdicca ambita, deinde & à Ptolemæo: tandem vero ab Antigono necata, dum Sardibus ad Ptolemæum in Ægypum ire tentat, vide Diodorum lib. 18 & 20, & Trogum apud Juſtinum lib. 13. ad eam Cteſiphon Athenienſis miſſus eſt legatus, ut eam ſuper morte Alexandri Moloſſi mariti ſui ſolaretur, ut ait Æſchines in oratione contra Cteſiphontem. Non eſt mirum ſi plurimum apud Alexandrum poterat, quando fuit ei unica ſoror ex utroque parente.

Pag. 81. Phoc. ibid.

Ἐξογκώθη τε τὸ σῶμα, καὶ τοῦ κατὰ φύσιν πολὺ πλέον ἐλιπάνθη.	*In craſſam corporis molem excrevit, pinguedine ſupra modum adauctus.*

Extat Palladæ epigramma ſuper hoc caſu.

Οὐ ποιεῖ θάνατον μόνον ἡ φύσις, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν
Καὶ πολλὴ παχύτης πολλάκις εἰργάσατο·
Τοῦ δ' ὁ τυραννήσας Διονύσιος Ἡρακλείας
Τῆς ἐν τῷ Πόντῳ μάρτυς ὁ τοῦτο παθών.

Pag. 82. Phoc. 712.

Λυσίμαχος πάλιν τῶν περὶ Ἡράκλειαν καὶ τῶν παίδων ἐπεμελεῖτο, ὃς καὶ Ἄμαστριν ποιεῖται γυναῖκα.	*Lyſimachus in curationem Heraclienſium & puerorum ſucceſſit, qui & Amaſtrin uxorem ſibi adſcivit.*

Ex ea uxore Lyſimachus filium ſuſcepit Alexandrum nomine, de quo tacet Memnon, ſed id diſcimus ex Polyæno, quem ideo potiſſimum cito, quoniam is locus emendatione indiget, ſic autem habet lib. 6 pag. 443: Ἀλέξανδρος Λυσιμάχου καὶ Μηκείδης υἱός, ad quæ ſic commentatur Caſaubonus: *in noſtro codice corruptiſſimè fuit,* Μηστριοῦδ' υἱός. Ex illo corrupto codice reſtituo, καὶ Ἀμήστριδος υἱός, ut ex hoc loco Memnonis colligitur.

Pag. 86. Phoc. 716.

Τὴν δὲ Ἀσίαν Ἀντιγόνῳ παραθέσθαι τῷ παιδί.	*Aſiam filio Antigono commendavit.*

Palam eſt legendum eſſe, Ἀντιόχῳ, ut ex hiſtoria cuique nota conſtat.

Ibidem. Phoc. 717.

Ἐν ταύτῃ γὰρ ρ´ μὲν ἄνδρες ἑκατὸν στοιχον ἤρεττον.

In hac enim C viri ſuæ quique centuriæ ordine remos ducebant.

Lege ἕκαστον στοῖχον, ut requirit ſententia, & quoniam hic Memnonis locus multum facit ad quæſtionem, quam in pluribus cœtibus agitari vidi de triremibus & aliis navigiis, quæ remis agebantur, ſuper eo loco aliquantum nos immorari patere, lector erudite, & noſtram ſententiam promere, & eam auctoritatibus firmare. Nam video plures viros eoſque non contemnendos ſibi perſuadere non poſſe, plures remorum ordines alium ſupra alium extructos fuiſſe in triremibus, quadriremibus & aliis majoris molis navigiis; ſed putare ἑξήρεις & ἑπτήρεις dici non à remorum verſibus, ſed à remigum numero ad unumquemque remum ſedentium. Ergo lubet hoc loco aliquid de ea re dicere, & auctorum teſtimonia adducere, quibus melius opinari cogantur, & primum diluenda ſunt ea incommoda, quæ ab iis objiciuntur, de Demetrii Poliorcetæ ſexdecimremibus, quæ ἑκκαιδεκήρεις Græcè dicebantur, tum de Ptolemæi Philopatoris quadraginta ordinum navi. Nam dicunt non poſſe id intelligi de remorum plurimis ordinibus ob immenſam altitudinem ad tantos ordines requiſitam. Ad hæc reſpondeo; primo, quod ad Philopatoris navem, eam fabricatam fuiſſe non ad uſum, ſed ad miraculum ſolum & magnificentiæ laudem: ideo non eſſe adducendam ad exemplum propter incommoda. Nam qui eam non vidit, quomodo ſibi perſuadere poterit, navim unam habuiſſe duas proras, & duas puppes, & quatuor gubernacula? eam tamen docebimus facilius accommodari poſſe ad noſtram opinionem, quam ad contrariam ſententiam. De Demetrii vero navibus, quibus in bello utebatur, fateor difficile eſſe excogitare, quomodo tantus numerus remorum & remigum potuerit ad uſum accommodari. Non mirum: nam & id fuit difficile creditu hominibus ejus ſæculi, & viſebantur ut mira quædam, & prorſus fidem excedentia machinamenta: ſic enim de iis Plutarchus in Demetrio, μεγέθει μὲν γὰρ ἐξέπληττε καὶ τοὺς φίλους, κάλλει δὲ καὶ τοὺς πολεμίους ἔτερπε, id eſt, *mole percellebant amicos, pulchritudine vero etiam hoſtes delectabant.* & paulo poſt, καὶ τὰς μὲν ἑκκαιδεκήρεις καὶ πεντεκαιδεκήρεις ἐθαύμαζον ἑστῶτες οἱ πολέμιοι, id eſt, *ſenumdenum & quinumdenum ordinum naves ejus ſtantes hoſtes ſtupebant:* & paulo poſt de Lyſimacho,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Lyſimacho, qui Demetrium quamvis hoſtem rogaverat, ut ſibi ſuas naves in curſu oſtenderet, cum eas illi oſtendiſſet, cum admiratione diſceſſit. Fuerunt igitur ejus ſæculi partus monſtrorum inſtar, Demetrii magnificentiæ, & artificum ingenii mira experimenta: ideo, nec mirum eſt hujus ſæculi homines vix poſſe talium navium uſum imaginari. Sed ſi ponamus verum eſſe, id, quod excogitant, ſcilicet ad unumquemque remum ſediſſe homines ſexdecim, tunc multo majus incommodum emerget ex eorum intelligendi modo: nam ſic homines 32 ſedentes cum ſpatio ad adducenda brachia libero, latitudinem navis immenſam ſupponunt. Sed, ſi ita eſt, videamus, an ratio illis conſtet in Philopatoris nave, quam Plutarchus in Demetrio, ſed Athenæus curioſius multo & exactius libro 5 cap. 9 deſcribunt. Ea habuit in longitudine cubitos 280, in latitudine cubitos 38, ἀπὸ παρόδου ἐπὶ πάροδον, id eſt, *à via ad viam*, cubitos 38 ea via fuit, quæ in ſupremo tabulato patebat juxta Thranitas, quæ Ennio Agea dici videtur, & nautica noſtra lingua dicitur *la rambade*. Dematur nunc ſpatium, quod debuit eſſe inter remiges dextros & ſiniſtros, per quod itur à prora ad puppim, ubi ſunt mali, & κελεῦσται, & vocatur noſtris *la courſie*: & ponamus fuiſſe cubitorum ſex, quod parum eſt in tantæ molis nave: nam òmnia miniſteria & juſſa tum ducis tum gubernatoris per eam viam exequi neceſſe eſt, unde multi curſus, recurſus & occurſationes ibi fiebant. Reſtat ſpatium cubitorum 32: reſtabat igitur ſpatium cubitorum 32 ad remiges collocandos, qui (ſecundum adverſariorum ſententiam) erant 80. nam ad unumquemque remum quadraginta ſedere debebant ſecundum illos, & ſic in ſexdecim cubitorum ſpatio collocabantur remiges 40. At unicuique remigi cubiti duo vix ſufficiunt ad motum & brachiorum reductionem, & ſic opus erit cubitorum 80 in unoquoque latere ad remigum ſedem, quod eſt contra poſitionem. Ergo non poteſt ſic intelligi, ut volunt, propter abſurdum, quod inde ſequeretur, nec eſt triremis, quæ tres homines, nec ſexremis, vel ſeptemremis, quæ ſex vel ſeptem remiges habet in ſcalmo ad remum ſedentes, ſed aliter intelligi debet. Sed & alia validiſſima ratione refutari poteſt ea de remigum numero ſententia. Nam, exempli gratia, ſi in ſexdecimremibus Poliorcetæ ſediſſent ad unumquemque remum ad eum agitandum remiges ſexdecim, dando unicuique remigi ad motum corporis & brachiorum reductionem ſpatium duorum cubitorum, quod vix ſufficit, neceſſe fuiſſet remum unum-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

quemque in navis latitudine interius porrectum fuiſſe uſque ad cubitos 32 & plus. At tantundem vel plus debuit extare & prominere extrinſecus mare verſus, ut fieret merſio ſatis profunda, & ad remigum numerum conveniens aquæ impulſio. Nunc cogitemus, qualis fuerit remi cum navis latere χιασμὸς, & quantum in altitudine extremitas remi interior erecta fuerit, & ſi bene id in animo conceperis lector, invenies eam remi partem extremam interiorem non potuiſſe nec à ſedentibus nec à ſtantibus nec à currentibus & recurrentibus gubernari, & oportuiſſet ultimos ad extremitatem remi remiges in aëre volaſſe μετεώρυς, & eo altius, quo minor fuit remi pars exterius verſus mare ſeſe extendens propter exaltationem extremi manubrii, quod per ſequentem figuram facilius intelligetur.

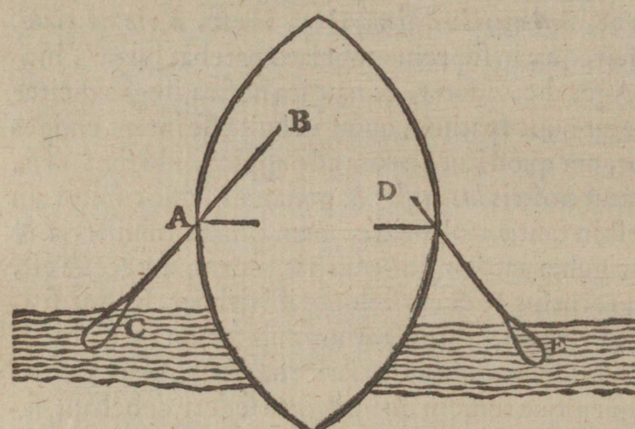

A *Locus, ubi ſedent remiges, & ubi fit remi cum latere navis decuſſatio.*
B *Extremitas interior remi, quam primus remex tenere debet manibus.*
C *Palmula remi in mare immerſi.*
D *Extremitas remi alterius, qui non tantum intus extenditur.*
E *Palmula remi in mare immerſi.*

Adde quod non fuit tanta in ſexdecimremibus remorum longitudo, quando in Philopatoris immenſa illa nave ordinum quadraginta ſuperiores & majores remi cubitos 38 in longitudine tantum habebant. Itaque ut remiges ſint utiles, non debet ſpatium remi interius longius extendi, quam ut prior remex vel ultimus ad ejus extremitatem ſedens, poſſit in ſuo ſcalmo remum impellere, aſſurgens ſufficienter, & reducere, quod fit commode, quando remi multum exterius extenduntur: parum vero interius, ut in figura ad litteram D ſpectatur. Rurſus in ea Philopatoris nave ordinum 40, quam deſcribit Athenæus, remi Thranitarum maximi erant longi cubitos 38. κώπας δὲ θρανιτικὰς ὀκτὼ καὶ τριάκοντα πήχων τὰς μεγίστας, αἳ διὰ τὸ μόλυβδον ἔχειν ἐν τοῖς ἐγχειριδίοις καὶ γεγονέναι λίαν εἴσω βαρεῖαι κατὰ

τὴν

ῶν ζύγωσιν εὐήρεις ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς χρείας, id eſt, *remos vero thraniticos maximos, erant cubitorum triginta octo, qui eo, quod multum plumbum habeant in manubriis ad æquilibrium, facilis uſus erant ad remigandum.* Nunc ponamus ſecundum adverſariorum ſententiam remiges 40 ad remum cubitorum 38, tantum abeſt, ut aliqua pars remi potuerit extare, & mare potuerit legere; ut cubiti 42 deſint ad collocandos remiges, dando unicuique ad ſedendum & brachiorum reductionem cubitos duos. Quod autem ait *Thraniticas maximas*, inducit neceſſario fuiſſe quaſdam minores, unde colligitur fuiſſe plures Thranitarum ordines in iis majoris molis navigiis, quorum ſuperiores longioribus remis utebantur, inferiores vero brevioribus. Ideo ſuſpicor fuiſſe (exempli gratia) in quindecimremibus Demetrii, ordines ſeu verſus Thranitarum quinque, Zugitarum quinque, & Thalamitarum quinque, qui tamen potuerunt & aliter & impariter diſtribui. Rurſus utar alio argumento. Si triremis fuit ea, quæ tres tantum remiges ad remum ſedentes habebat, non debuit eſſe multi pretii ea navis: nam & noſtræ triremes (quas *ſubtiles* vocant) ſæpe quinque remiges ad puppim, quatuor ad proram habent; vel ſi minores ſint, ad puppim quatuor, ad proram tres. At triremes *validæ* vocantur à Lucano lib. 3. Ideo non fuerunt eæ, quæ tres tantum remiges ad remum unum habebant, aliter ergo intelligendum eſt. At objicitur in eadem Philopatoris nave ordinum 40, quæ à mari ad acroſtolium 48 tantum cubitos altitudinis habebat, collocari non potuiſſe quadraginta ordinum remiges unus ſuper alterum extructi: nam homini ſedenti vix ſufficere tres cubitos. Ad quod reſpondeo multo facilius eſſe contrariam ſententiam evertere, quam noſtram ſtabilire, & affirmativè docere, quomodo ſexdecim remigum ordines potuerint facile remigare, & ad uſum accommodari: dico tamen ordines illos non debere exiſtimari fuiſſe κατὰ κάθετον, ad perpendiculum extructos, ſed cum multa obliquitate in quinquuncem diſpoſitos, adeo ut inter ſuperiores & inferiores, multum ſpatii in navis longitudine interciperetur: parum vero in altitudine, quod per ſequentem figuram conabor tibi, candide lector, inſinuare.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

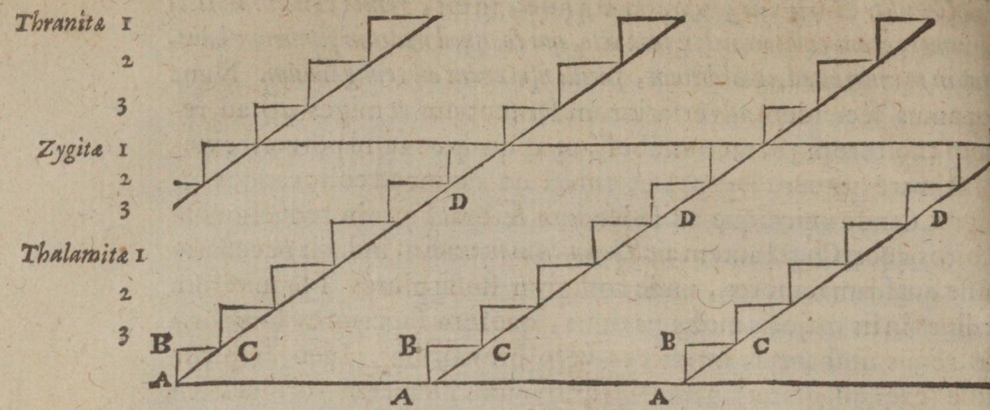

Unumquodque ſedile ſeu ſcalmus habet pedem unum & quadrantem in altitudine A B, & in longitudine B C pedem & dodrantem. Sic ſedebant novem remigum ordines unus ſuper alium extructi, ſed oblique & unuſquiſque remex ſpatium ad aſſurgendum habebat pedes ſex in altitudine, ſcilicet à puncto A ad punctum D: & ſic novem illi ordines occupabant in altitudine navis tantum undecim pedes circiter: & ſic in ſexdecim-remibus Demetrii ſexdecim illi ordines occupabant in altitudine ſpatium pedum 20 tantum: & ſic in Philopatoris nave alta à mari cubitos 48, quadraginta ordines occupabant 50 pedes altitudinis, & reſtabant pedes viginti duo ad apluſtre & alia ornamenta. Sed & conſideranda etiam ſunt Athenæi verba, ubi ait de ea nave: καὶ ἐδέξατο ἐρέτας πλείους τῶν τετρακισχιλίων, *& capiebat remiges plus quam quater mille.* Dicat mihi, quicunque contendit unum duntaxat fuiſſe remorum ordinem, quo modo in navis longitudine, quæ fuit cubitorum 280, locabit tantos remos & remiges, ut in unoquoque navis latere ſedeant remiges bis mille. Certe, ſi inde ſe expedierit, erit mihi magnus Apollo. Sed ſi ἑξήρης fuerit navis, in qua ſex remiges in ſcalmo ad remum ſedebant, cur Plinius, quando eam vocem latinè reddit, non dicit ſex remigum navem, ſed *ſex ordinum*? ordinem nempe dixit quod Græci dixerunt στοῖχον. nam στοῖχος vel στίχος, Latinè dicitur, *ordo*, *verſus*, *ſeries*. Numerabantur ergo in navi ordines remorum, qui longum faciunt verſum in longitudine navis, & extrinſecus videri & numerari poterant: remiges vero non item: erant enim interius ſedentes extra conſpectum hoſtium, & contra telorum jactum cooperti. Silius Italicus lib. 14 Prætoriam Pœnorum navim quadringentos remos habuiſſe dicit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

licit. Si in uno verſu, oportuiſſet navem eam habuiſſe longitudinem triplicatam ejus, quæ in Philopatoris nave notata eſt ab Athenæo. Sed præcipue notanda ſunt ejuſdem Poëtæ verba paulo poſt, ubi de incenſa Pœnorum nave ita canit:

Intrat diffuſos peſtis Vulcania paſſim,
Atque implet diſperſa foros, trepidatur omiſſo
Summis remigio: ſed enim tam rebus in arctis
Fama mali nondum tanti penetrarat ad imos.

Summi remiges urebantur, ait; at imi illud ignorabant: itaque ſummi ab imis non poterant videri, & non erant ſiti in uno verſu alii ad proram, alii ad puppim, ut volunt contrariæ opinionis fautores. Idem Silius de Prætoria Romanorum ſic ait:

Ipſe adeo ſenis ductor Rhœteïus ibat
Pulſibus, & valido ſuperabat remige ventos.

Senis pulſibus non poteſt intelligi ſex remis ab unoquoque latere: eſſet enim abſurdum de Prætoria ſic intelligere; reſtat, quod de ſex remorum ordinibus intelligatur, quod paulo infra diſerte ait:

Et quæ Sidonios vultus portabat Eliſæ
Bis ternis ratis ordinibus graſſata per undas.

Sed audiamus Virgilium, qui ſic canit Æneidos 5.

Ingentemque Gyas ingenti mole Chimæram,
Urbis opus: triplici pubes quam Dardana verſu
Impellunt, terno conſurgunt ordine remi.

Triplici verſu, terno ordine, non mihi videntur hæc verba poſſe intelligi aliter, quam de remorum numero, non de remigum. Addamus & Lucanum, qui lib. 3 ſic habet:

—— validæque triremes
Quaſque quater ſurgens extructi remigis ordo
Commovet: & plureis quæ mergunt æquore pinus.

Quater ſurgens extructi remigis ordo, quid aliud eſt, quam quatuor ordines remigum, unus ſuper alium extructorum? Nam extructi ordines non poſſunt dici de iis, qui à latere aliorum in eodem ſcalmo ſedent: tum illa, *& plures, quæ mergunt æquore pinus,* nonne & multitudinem majorum remorum ſignificant? Quod & aperte colligitur ex M. Antonii concionantis verbis apud Dionem lib. 50, ubi navium ſuarum robur & magnitudinem celebrans præ infirmitate navium Cæſaris, ait: εἰ δ' ἤδη καὶ πλησιάσειέ τις, πῶς μὲν ἂν οὐχ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πλήθους τῶν κωπῶν βαπτισθείη, id eſt, *ſin autem appropinquarit aliquis, quomodo*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

modo non ab ipſa remorum multitudine immergetur? At ſecundum contrariam noſtræ ſententiam non plures in quinqueremi, quam in quadriremi fuere, ſed à pluribus viris ut volunt violentius agitati. Tum id, quod ſequitur apud Lucanum:

> *Celſior at cunctis Bruti prætoria puppis*
> *Verberibus ſenis agitur, molemque profundo*
> *Invenit & ſummis longe petit æquora remis.*

Illud *verberibus ſenis* non poteſt intelligi de pluribus ad unum remum remigibus: nam plures remiges non infligunt plura verbera, ſed violentiora. Unicus locus cum colore opponitur: is eſt Scholiaſtæ Ariſtophanis ad Ranas ad hæc verba: προσαπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι, i.e. *oppedere in os Thalamaci*: ubi ſic ille Scholiaſtes: τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς τριήρους· οἱ δὲ Θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κώπαις παρὰ τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετμῶν, καὶ ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. hæc, quæ genuina ſunt optimi Scholiaſtis, meam ſententiam omnino explicant, & firmant: at quæ ſequuntur, eam ſubvertunt: Θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρύμνην, Ζυγίτης ὁ μέσος, Θαλαμίτης ὁ πρὸς πρῷραν. Is locus Latinè reddatur ad faciliorem apud omnes intelligentiam: *remum agitanti in inferiore navis parte*: *Thalamaces vero parvum accipiebant ſtipendium; eo quod curtioribus utebantur remis, ſi cum aliis tribus ordinibus remigum comparabantur: & ordo quidem inferior Thalamitæ, medius Zugitæ, ſuperior vero Thranitæ.* Sed poſtea immediate ſequitur: *Thranites igitur, qui ad puppim, Zugites medius, Thalamites qui ad proram.* Sed cum hæc Scholia ex diverſis auctoribus conſarcinata ſint, proculdubio hæc ultima verba credo eſſe cujuſdam inferioris ſæculi græculi, qui nunquam triremes viderat, quod patet ex particula οὖν, quæ eſt hominis, qui ex ſupradictis aliquid concludit, non vero ex propria ſcientia. Hæc ſcripſeram ante biennium, cum incidi in locum Joſephi Scaligeri ad Euſebium pag. 63, ubi illum ita ſentire de hoc loco, & ea ultima verba abdicare ut abſurdum gloſſamentum, multum gaviſus ſum. Multa Lazarus Baïfius in libro de re navali ad eum propoſitum dixit. Sed nihil auſus eſt pronunciare. Nam poſtquam ex verbis ſupra citatis, quæ infarta fuerunt in Scholium antiquum Ariſtophanis, voluit aſtruere, Thalamitas, Zugitas, & Thranitas non exſtructos fuiſſe alios ſuper alios, ſed in diverſis navis partibus, prora ſcilicet & puppi & medio, tamen collato Polybii loco æſtuans, ſic denique ſe extricat, *Nec tamen verebor ingenue fateri,*

mihi adhuc non liquere, an hæc noſtra conjectura vera ſit, ut mihi in magnis opinionum naufragiis verſari videar, è quibus per me ipſe emergere nequeo, illum ſolum animi candorem præſtare poſſum & debeo, ut lectori ignorantiam meam fateri nõn erubeſcam. Locus Polybii, qui illum torſit, hic eſt: ἡ δὲ τοῦ Φιλίππου δεκήρης ναυαρχὶς οὖσα παραλόγως ἐγλυήθη τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριος· ὑποπεσούσης γὰρ αὐτῇ τριημιολίας ταύτῃ δοῦσα πληγὴν βιαίαν κατὰ μέσον τὸ κύτος, ὑπὸ τὸν Θρανίτην σκαλμὸν, i. e. *Philippi autem decemremis Prætoria, mire in poteſtatem hoſtium venit: nam cum occurriſſet illi tribemiolia navis, ei intulit plagam violentem, in medium ventrem ſub ſcalmo Thranitarum.* Jure profecto à ſua ſententia diſceſſit Baïfius ex hoc loco. Nam ſi Thranitæ fuerunt in medio corpore navis, non fuerunt tantum in puppi, ut male colligebat græculus ille, qui ſuum centonem aſſuit Scholiaſtæ Ariſtophanis antiquo, de quo mentionem paulo ſupra fecimus: & habebat etiam Thranitarum ordo ſedem κατὰ μέσον τὸ κύτος in medio navis corpore. Sed debuerunt etiam illum à priore illa ſententia demovere loci auctorum ab eo citati. Unus Appiani, qui ita habet: Ὁ δὲ Ἀγρίππας ἵετο μάλιστα ἐπ᾽ εὐθὺ τοῦ Παπίου, καὶ αὐτῷ κατὰ τὴν ἐπωτίδα ἐμπεσὼν, κατέσεισε τὴν ναῦν, καὶ ἐς τὰ κοῖλα ἀνέρρηξεν, ἡ δὲ τούς τε ἐν τοῖς πύργοις ἀπεσείσατο, καὶ τὴν θάλασσαν ἀθρόως ἐδέχετο, καὶ τῶν ἐρετῶν, οἱ μὲν θαλαμῖται πάντες ἀπελήφθησαν, οἱ δὲ ἕτεροι τὸ κατάστρωμα ἀναρρήξαντες ἐξενήχοντο, id eſt, *Agrippa vero recta præcipue in Papium invectus eſt, & ei incidens circa epotidem, navim ſuccuſſit, & rupturam in ejus cavitate fecit: ea vero excuſſit eos, qui in turribus erant, & mare ſubito admiſit, & remigum Thalamitæ quidem omnes abſorpti ſunt, alii vero effracto tabulato enavigarunt.* Ex hoc loco patet Thalamitas omnium remigum inferiores fuiſſe, ideo abſorpti fuerunt illico: at Zugitæ & Thranitæ, qui longius à mari erant, tabulatum navis fregere, & nando ſalutem quæſiverunt. Alter locus Pollucis ab eo citatus ſic habet: καλοῖτο ἂν καὶ θάλαμος οὗ οἱ θαλάμιοι ἐρέττουσι, τὰ δὲ μέσα τῆς νεὼς ζύγα, οὗ οἱ ζύγιοι κάθηνται, τὸ δὲ περὶ τὸ κατάστρωμα θρᾶνος, οὗ οἱ θρανῖται. id eſt, *vocatur autem Thalamus, ubi Thalamii remigant: media vero navis juga, ubi jugii ſedent: pars vero quæ eſt ad tabulatum, Thranus, ubi Thranitæ.* Pollux hoc loco Thranitas non locat ad puppim, & Thalamitas ad proram, ut volunt, ſed Thranitas ad cataſtroma, quod per immerſam navem à puppi ad proram extendebatur. Cum Polluce audiatur Heſychius: θαλάμιαι κῶπαι αἱ κατωτάτω, καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν Θαλάμιοι λέγονται. Θαλάμιος, ὁ κατωτάτω. Θαλάμιος ἐρέτης, ὁ κατωτάτω ἐρέσσων ἐν τῇ νηΐ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

&rurſus: Θαλάμιος λέγεται ὁ ἔσχατος, ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος Θρανίτης. hæc Heſychii ſic Latine ſonant. *Thalamii remi, qui infra ſunt, & qui eum locum habent, Thalamii dicuntur. Thalamius infimus.* & rurſus: *Thalamius dicitur remex infimus, qui inferius remigat in navi.* & rurſus: *Thalamius dicitur extremus, medius vero Zygius, ſupremus vero Thranites.* Et tandem: Ἐπισφελίτης, ὁ Θρανίτης· σφέλας γὰρ τὸ ταπεινὸν δίφρον τὸ ὑποπόδιον· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ θρᾶνος· ἔχει δὲ τὴν ἄνω ἕδραν, id eſt, *Epiſphelites Thranites: ſphelas enim eſt humile ſedile ſub pedibus poſitum, & talis eſt Thranus, habet autem ſedem, quæ ſupra eſt.* Hæ tantæ numero interpretationes, quarum nulla de puppi aut prora mentionem facit, probant noſtram ſententiam, & evincunt centonem illum aſſutum Scholiaſti Ariſtophanis nuperum eſſe: nam ſi eum vidiſſent, aliquam de eo ſignificatu mentionem feciſſent. Verba etiam Pauſaniæ in Atticis torſerunt Baïfium & fatetur ea ſe non intelligere: nec mirum: non conveniunt enim, nec faciunt ad ſuum intelligendi modum. Sic autem habet: τὸ δὲ ἐν Δήλῳ πλοῖον οὐδένα πω νικήσαντα οἶδα, καθῆκον εἰς ἐννέα ἐρέτας ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων, *navi vero, quæ Deli eſt, nullam novi ſuperiorem, quæ à tabulato in novem remiges deſcendit.* Id facile ſecundum noſtram opinionem intelligitur, & nihil dici poteſt expreſſius: non enim deſcendunt remiges, niſi alii ſuperiores, alii inferiores ſint. Sed non viderat locum Memnonis noſtri, de quo agitur nunc (nondum enim Baïfii tempore editus fuerat) quem integrum apponam, apprime enim facit ad intelligentiam hujus problematis: καὶ ὀκτήρης μία ἡ Λεοντοφόρος καλουμένη, ἡ μεγέθους ἕνεκα καὶ κάλλους ἥκουσα εἰς θαῦμα, ἐν ταύτῃ γὰρ ρʹ μὲν ἄνδρες ἕκαστον στοῖχον ἤρεττον, ὡς ωʹ ἐκ θατέρου μέρους γενέσθαι, ἐξ ἑκατέρων δὲ χιλίους καὶ ἑξακοσίους. Ea verba operæ pretium eſt bene intelligere, quæ Latinè expreſſa ſic habent: *& octiremis una, quæ Leontophoros nominabatur, ob magnitudinem & pulchritudinem admirabilis: in ea enim centum homines unumquemque remorum verſum remigabant, adeo ut in unoquoque latere octingenti forent, in ambobus vero mille & ſexcenti.* στοῖχος vel στίχος, *ordo, verſus, ſeries.* Pollux, οἱ δὲ στίχοι τῶν κωπῶν ταρσώματα καλοῦνται. Hoc loco Memnonis clariſſime plures remorum ordines explicantur: ea navis fuit octiremis: centum viri in unoquoque remorum ordine remigabant: ideo erant in uno navis latere octingenti, in utroque mille ſexcenti: unde ſequitur fuiſſe in ea octo remorum ordines; aliter computi ratio non quadraret. Sed ne quid diſſimulem, mirum videtur non plures fuiſſe viros in ſerie thranitarum, qui longiſſimos remos tractabant,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

bant, & *ſummis longe petebant æquora remis*, ut Lucanus dixit, quam in ordine Thalamitarum, qui, ut dixit antiquus Ariſtophanis Scholiaſtes, κολοβαῖς ἐχρῶντο κώπαις, *remis curtis utebantur*. Sed plumbata ſuperiorum remorum manubria tractabiles & faciles ad remigandum eos reddebant. Sed & nomina remigum noſtram ſententiam omnino ſuadent amplectendam: nam ſi alii ad proram, alii ad κύτος ſeu navis ventrem, alii ad puppim ſedebant, à loco debuerant vocari πρωρεῖται, μέσοι, πρυμνῖται. Sed aliter procedit eorum denominatio, ab infimo nempe & mari proximo ſedili, ad cataſtroma, θαλάμακες ſeu θαλαμῖται, eo quod ἐν θαλάμῳ ἤρεττον, id eſt, in inferiori parte ad mare. Nam, ut ait Ariſtophanis Scholiaſtes ad Pacem, κυρίως ἡ κάτω τῆς νεὼς τρώγλη θαλαμία λέγεται, id eſt, *proprie inferius in nave foramen, thalamium dicitur*. Ζυγῖται, quod ad juga remigabant, quæ ſunt trabes tranſverſæ, quæ navis latera firmiter compaginabant & copulabant. Θρανῖται, quod ἐν θράνῳ remos agebant: fuit autem θράνος, ut ait Pollux, περὶ τὸ κατάστρωμα, ad tabulatum in navis ſummo. Idem probat Ariſtophanis Scholiaſtes in Acharnis ad hæc verba: ὁ θρανίτης λεώς. Sic enim commentatur: τῶν γὰρ ἐρεττόντων οἱ μὲν ἄνω ἐρέττοντες θρανῖται λέγονται, οἱ δὲ μέσοι ζυγῖται, οἱ δὲ κάτω θαλάμιοι, id eſt, *remigum enim, qui ſupra remigabant, Thranitæ, medii Zugitæ, infimi vero Thalamii*. Vides lector, remiges diſtingui ab ἄνω & κάτω, ſupra & infra, non vero à πρόσω & ὀπίσω, ab ante & poſt, quod fieri debuiſſet, ſi à ſedibus in prora & puppi, vel proram verſus & puppim denominati fuiſſent: tum qui ad medium navis ſediſſent, debuiſſent οἱ κάτω ἐρέττοντες dici, nam media navis depreſſior, prora altior, puppis altiſſima. Sed & ita, ut volumus, intelligendum eſſe prorſus evincit antiquus auctor Tacticorum ad calcem Æliani editus, qui ſic habet: ἡ τριακόντορος, καὶ τεσσαρακόντορος, καὶ πεντηκόντορος λέγεται κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν. ἡ μονήρης καὶ διήρης, καὶ ἐφεξῆς κατὰ τοὺς στίχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ᾽ ἀλλήλοις, id eſt, *triacontorus, teſſaracontorus, pentecontorus, dicitur à multitudine remorum: ſoliremis, biremis & quæ ſequuntur ordine, ab ordinibus ſeu verſibus ſecundum altitudinem, unus ſuper alterum*. Niſi hæc expreſſa ſint & manifeſta ſecundum noſtram ſententiam, non renuo, quin omnium hominum vaniſſimus audiam. Si quis vidit Romæ columnam Trajani, vidit manifeſte duos & tres remigum ordines: ſi eam non vidit, poterit videre ejus iconas editas, ubi pagina 3 numero 156 & pag. 71 & 72 numero 236 & pag. 76 videbit plures biremium iconas, & unius etiam triremis cum tribus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

remorum ordinibus, uno ſuper alterum in quincuncem diſpoſitis & extructis, ubi notanda ſunt, quæ commentatus eſt Ciacconius: nam ad paginam 71 numero 234 figuram ſic explicat: *biremis Liburnicæ forma, quæ ideo biremis dicta, quod duplici remorum ordine ageretur, ſuperiori quidem uno, inferiori vero altero.* Plura poſſem, ſed jam in immenſum venit hæc diatribe, & vereor, ne tibi longior juſto videatur: ad alia igitur properemus.

Pag. 87. Phoc. 717.

Ἐν τούτῳ οἱ Ἡρακλεῶται τήν τε Κίερον καὶ τὴν Τίον ἀνεσώσαντο.	*Hac occaſione Heracleenſes Cierum & Tium ad ſe reduxerunt.*

Sollicitavit hunc locum doctiſſimus Salmaſius in ſuis Plinianis exercitationibus, & vult legi Κίον. Sed pace ſua dicam, nihil eſt mutandum: nulla fuit Κίος in Heracleotarum ditione, fuit Κίερος & Τίος: at fuit Κίος urbs Myſiæ non procul à Daſcylio, ſed longè ab Heracleotarum finibus: confundit vir ille ſummus Κίον & Κίερον: eum vide pagina 878 & ſequentibus.

Pag. 89. Phoc. 721.

Νικομήδης δὲ κατὰ Βιθυνῶν πρῶτον συμμαχούντων αὐτῷ καὶ τῶν ἐξ Ἡρακλείας σὺν βαρβάρους ἐξοπλίσας.	*Nicomedes igitur contra Bithynos primum, illorum auxilio, & quos ex Heraclea armaſſet barbarorum.*

Sententia non ſatis clara, ſed ponenda virgula poſt πρῶτον, & per Barbaros intelligendi ſunt Bithyni: ſic enim optime quadrabit ſententia cum iis, quæ ſequuntur. Cæterum ex T. Livio diſcimus, eos Bithynos habuiſſe Zybœam ducem partium contra Nicomedem: eum vide lib. trigeſimo octavo.

Pag. 90. Phoc. ibid.

Ζιποίτης λαμπρὸς ἐν πολέμοις — κτίζει πόλιν ὑπὸ τῷ Λυπέρῳ ὄρει, τῇ αὑτοῦ κλήσει ἐπώνυμον.	*Zipœtes clarus bellis urbem condit ad Lyperum montem, nomine ſuo inſignem.*

Eam urbem Stephanus Ζιποίτιον vocat, quod cum hoc loco egregie conſonat: de ea tamen nulli alii auctores meminerunt, quod ſciam.

Pag. 91.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 91. Phoc. 724.

Ἕως Καλλήτου ποταμοῦ.	*Ad Calletem uſque fluvium.*

De nominis hujus fluvii varia ſcriptura jam ſupra diximus ad Thucydidem pag. 303, & Diodorum pag. 312. illuc te remittimus.

Pag. 92. Phoc. ibid.

Προκοννησίας πέτρας.	*Proconneſio ſaxo.*

Hanc petram vocat Strabo lib. 13 λίθον λευκὸν σφόδρα ἐπαινούμενον. Ea petra marmor fuit candicans, & ita etiam Plinius Proconneſium marmor vocat, & Cyzicenum.

Pag. 95. Phoc. 728.

Ῥωμαίοις δὲ πρὸς Μάρσους καὶ Πιλίγνους καὶ Μαργουκίνους.	*Romanis etiam contra Marſos, Pelignos & Marrucinos.*

Obvium & facile eſt emendare legendo Πελίγνους καὶ Μαῤῥουκίνους. Nam de bello Marſico ſive ſociali loquitur, quod cœpit anno V. C. 663 Olympiade 172, L.Marcio Philippo & C. Julio Cæſare Coſſ. & in numero populorum, qui tunc contra Romanos conjuraverunt, erant cum multis aliis Marſi, Peligni, Marrucini. Sed quid ſibi volunt ea, quæ ſequuntur ([1] ἔθνη δέ εἰσι ταῦτα ὑπὲρ Λιβύης κατῳκημένα Γαδείρων ὅμορα) nemo putet pro Λιβύης legendum Λιγύης: nulla enim ex gentibus nominatis Ligures attingebat: certe hæc verba parentheſis nota incluſa ſunt ſcholium alicujus ſcioli omnino ἀγεωγραφήτου: delenda ſunt prorſus, nam malè irrepſerunt in Memnonis textum, & ſic antè me pronuntiavit Cluverius Italiæ antiquæ lib. 2.

1 Ea autem ſunt nationes ſupra Libyam habitantes vicina Gadibus.

Pag. 96. Phoc. 729.

Τῆς γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ συγκλήτου Νικομήδην τὸν ἐκ Νικομήδους καὶ Νύσης, βασιλέα Βιθυνίας καθιστώσης. Μιθριδάτην τὸν Χρηστὸν ἐπικληθέντα Νικομήδην αὐτικαθίστη.	*Senatus enim Romæ Nicomedem ex Nicomede & Nyſa progenitum, Bithyniæ regem inſtituiſſet: Mithridates Nicomedem Frugi cognomento, illi oppoſuit.*

Hic locus ulceroſus & mutilus medici manu indiget. Lege poſt καθιστώσης. Μιθριδάτης Σωκράτην τὸν Χρηστὸν ἐπικληθέντα Νικομήδει ἀντικαθίστη.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

πεκαθίση. De hac emendatione non dubitabit, quicunque in hiſtoria verſatus erit, & conſulet Appianum in Mithridatico, ubi ſic legitur. [r] Νικομήδει τῷ Νικομήδους τοῦ Προυσίου Βιθυνίας ὡς πατρῴας ὑπὸ Ῥωμαίων ἀποδειχθέντι βασιλεύειν, Σωκράτην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Νικομήδους, ὅτῳ Χρηστὸς ἐπώνυμον ἦν, μετὰ στρατιᾶς ἔπεμψε, καὶ τὴν Βιθυνῶν ἀρχὴν ὁ Σωκράτης ἐς ἑαυτὸν περιέσπασε. Hunc Socratem Mithridates poſtea è medio ſuſtulit in gratiam Romanorum, ut ajebat apud Juſtinum lib. 38 in ſua ad ſuos milites adverſus Romanos concione: *Non regem Bithyniæ Chreſton, in quem Senatus arma decreverat, à ſe in gratiam illorum occiſum?*

[r] Nicomedi Nicomedis filio, Pruſiæ nepoti, qui Bithyniæ rex tamquam paterni regni à Romanis declaratus fuerat, Socratem fratrem, qui Chreſtus, ſeu bonus vocabatur, cum exercitu oppoſuit, & Bithyniæ regnum Socrates ad ſe traduxit.

Ibidem.

Καὶ κρατεῖ τῆς μάχης συμβαλὼν Ἀρχέλαος.	*Collatiſque ſignis victor evadit Archelaus.*

Ad pleniorem hujus hiſtoriæ notitiam facit Strabo lib. 12, ubi locum pugnæ notat ad Amniam fluvium in Domanetide Paphlagoniæ regione. Sed multo plura de eadem pugna Appianus in Mithridatico: eum videſis, plura enim ſunt, quam ut huc tranſcribi deceat.

Pag. 103. Phoc. 737.

Ἐκεῖθεν ὁ Τριάριος ἐπὶ Προυσιάδα τὴν ἐπιθαλάσσιον μετὰ τῆς δυνάμεως παραγίνεται· αὕτη δὲ Κίερος τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο, ἐν ᾗ καὶ ἡ τῶν Ἀργοῦς ἄφιξις λέγεται καὶ ὁ τοῦ Ὕλα ἀφανισμός.	*Hinc Triarius Pruſiadem mari impoſitam cum exercitu petit: Cierum olim nominabant. Quo etiam Argonautas appuliſſe & evanuiſſe Hylam fama eſt.*

Mirum foret, niſi erratum eſſet in hujus urbis nomine: adeo apud omnes auctores ob ſoni viciniam confunduntur. Lege αὐτὴ δὲ Κίος τὸ παλαιόν. Ita legendum patet ex Hylæ hiſtoria, quæ non ad Cierum Heracleotarum ad Pontum, ſed ad Cium Myſiæ in Propontide evenit, ſi fides Apollonio in Argonauticis. Sed eo, quod Κίος & Κίερος duæ urbes unum aliud nomen acceperunt, & utraque Pruſias poſtea dicta eſt, ſæpiſſime erratum eſt in his vocibus. Ex hoc loco tamen vult omnes alios locos corrigi Salmaſius, ſed ſi quis Memnonem noſtrum accuratè legerit, non dubitabit, quin ex aliis locis hic locus ſit corrigendus.

Pag. 105.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 105. Phoc. 740.

τῷ στόλῳ εἰς τὸν ποταμὸν ἀνέπλει.	*Claſſem in fluvium retro movet.*

Lego εἰς τὸν Πόντον, & ſic ſuadet legendum totius hiſtoriæ ſeries & ratio. Nam quis fuit ille fluvius? in quo tempeſtate perierunt Mithridatis naves? nullus certe eſt in eo tractu tam immenſæ latitudinis, imo è mari in Hippium fluvium naves ſuas reliquas ſubduxit, & fuit illi fluvius ille portus ſalutaris & fluvius ille fuit in ejus itinere ad Pontum regnum ſuum tendentis. Lege attente, lector candide, totam hiſtoriam, & ni valde fallor, mecum ſtabis.

Pag. 110. Phoc. 745.

καὶ πολλὰ παθόντες καὶ ποιήσαντες τοῖς πολεμίοις.	*Et multis acceptis damnis illatiſque hoſtibus.*

Malim legi τοὺς πολεμίους. Nam licet forte non ſit ſine exemplo vulgata lectio, tamen & elegantior multo & magis recepta eſt apud antiquos auctores purioris Helleniſmi lectio, quam repono: ii enim quarto caſu ſemper uſi ſunt in ea phraſi.

Pag. 115. Phoc. 752.

Σάνηγας δὲ καὶ Λαζοὺς ἐποίκους εἶχον τὰ χωρία.	*A Sanegibus & Lazis incoluntur illa loca.*

Sanegæ illi nulli alii auctori memorati videntur eſſe iidem, qui ab Ammiano Marcellino Zani vocantur in eodem tractu: concordat ſatis ſitus, nam & à Ptolemæo ponuntur in Colchorum vicinia.

JACOBI

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII A GRENTEMESNIL, MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES AD PLVTARCHVM IN VITARUM COMPARATIONE.

Editionis Pariſienſis in Fol. anno 1624. & Francofurtenſis anno 1599.

IN THESEO.

Pag. 5.

Καὶ μικρὸν προελθὼν Δαμαστὴν ἐν Ἑρμιόνι τὸν Προκρούστην.	*Paulumque progreſſus Hermione Damaſten Procruſten.*

Si quis attentè conſiderare velit totius itineris Theſei rationem & ſeriem, mecum (ut puto) non dubitabit aſſere nomen Ἑρμιόνι in mendo cubare. Theſeus Trœzene profectus Athenas verſus in Epidauro Periphetem clava pugnantem occidit: ultra progreſſus in Iſthmo Sinnin Pityocampten juſto affecit ſupplicio: ulterius procedens Crom-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Crommyone Suem mactavit, Megaris Scironem, Eleuſine Cercyona, Hermione (ſi diis placet) Damaſten interemit, & paucis poſt hæc lineis προϊόντι δὲ αὐτῷ καὶ γενομένῳ κατὰ τὸν Κήφισον, &c. id eſt, *ulterius tendenti ei & cum ad Cephiſum perveniſſet*. Hermione urbs eſt ad mare ſita in Argolico ſinu, per quam ſi feciſſet iter Theſeus, non verſus Athenas, ſed Argos iviſſet. At ex itineris ordine Hermione, de qua hîc, debuit eſſe inter Eleuſinen & Cephiſum. Sed nulla ibi fuit Hermione, ideo notius & celebre nomen pro ignoto poſuit ſcriba, ut ſemper fit. Idem Plutarchus infra in Phocione eandem hiſtoriam narrans habet ἐν Ἑρμείῳ, quod magis accedit ad verum nomen. Ergo lege audacter & meo periculo, ἐν Ἑρμεῖ. Nam τὸ Ἑρμὸς fuit Demus Acamantidis tribus in Attica, teſtibus Harpocratione, Heſychio, Stephano, & Suida, & ex hoc loco, quo fuerit ſitu, colligitur. Diodorus lib. 4 hunc Damaſten Corydalum in Attica habitaſſe ait. Fuit autem Corydalus mons Atticæ inter Eleuſinen & Athenas in eo tractu.

Pag. 12. Franc. 11.

Ἔθυσε δὲ καὶ Μετοίκια. | *Celebravit etiam Metœcia.*

Hoc feſtum alio nomine Ξυνοίκια à Thucydide nominatur, & utriuſque appellationis ratio eſt in promptu.

Ibidem.

Οἱ δὲ Σίννιν οὐχὶ Σκίρωνα. | *Alii Sinnin non Scironem.*

Melius credo, qui Sinnin dixerunt eſſe *Canethi & Henioches*. Nam Sciron aliter deducitur, ſcilicet à Pyla rege Megarenſium, cujus fuit filius Sciron, ſi fides Pauſaniæ in Atticis. Heſychius tamen in Σκιρεῖ eum Neptuni filium facit. Sed nihil mirum.

Pag. 15.

Μενεσθεὺς ὁ Πετεὺς. | *Meneſtheus Petei.*

Lege ὁ Πετέω: eſt enim nomen Atticæ inclinationis, ὁ Πετέως τοῦ Πετέω, quod convenit viro Atticæ originis.

In Lycurgo. pag. 40.

Πατροκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου γενέσθαι Σόον, Σόου δὲ Εὐρυτίωνα. | *Ex Patrocle Ariſtodemi filio genitum Soum, ex quo Eurytionem.*

Hîc duo nomina propria diverſè ab aliis auctoribus ſcribuntur. Nam quem hic Plutarchus Πατροκλέα, alii Προκλέα nominant, & quem Εὐρυτίωνα vocat, ſæpe Εὐρύπωντα dictum invenies. Error in hoc ultimo nomine manavit à recto caſu: nam inter Εὐρύπων & Εὐρυτίων minima eſt ſcripturæ differentia.

Pag. 51.

Ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρνιθείας.	*In ara Dianæ Orthiæ.*

Palam eſt legendum Ὀρθίας, & ſic legit interpres.

Pag. 52.

Δικαίως (εἶπε) τεθνάκαντι τοὶ αὖδρες, ἔδει γὰρ ἀφέμεν ὅλαν αὐτὰν καταγκαῆμεν.	*Merito perierunt iſti: permittendum enim fuerat, ut totū conflagraret oppidum.*

Hæc Dorica verba male excepta ſunt ab interprete, qui ſic ea reddidit: *Merito (inquit) perierunt iſti: permittendum enim erat ut totum conflagraret oppidum.* Tamquam ſi de Selinunte oppido intelligi deberet ea conflagratio: quam longe à Laconis mente, cujus notandus non fuiſſet ſermo, qui nihil ſalis aut acuminis in ſenſu habuiſſet. At multo acutius ille Lacon, qui σβεννιώντας τυραννίδα morte dignos judicat, quare? quia oportebat totam eam Tyrannidem igne abſumi permittere. Cæterum, ut Laconiſmus bene procedat, pro τοὶ αὖδρες legendum foret τ' ὦνδρες.

In Poplicola. pag. 105.

Οὕτω δὲ μετὰ τῶν ὅπλων ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν, ἀπενήξατο καὶ προσέμιξε τῇ πέραν ὄχθῃ.	*Inde armatus ſe in Tiberim miſit, atque incolumis ad ulteriorem ripam tranavit.*

Aliter Polybius lib. 6, qui de eo ait: [1] κατὰ προαίρεσιν μετήλλαξε τὸν βίον. &, ut credo, verius. Sed Plutarchus & alii, qui eum ſuperfuiſſe volunt, hiſtoriam bellam fecerunt, & talem virtutem morte repenſam à Diis ſuis fuiſſe noluerunt.

[1] *Ex propoſito vita exceſſit.*

In Themiſtocle. pag. 114.

Σιμωνίδην τὸν Χίον.	*Simonidem Chium.*

Repone τὸν Κεῖον.

Pag. 118.

Ἐφάνη Τενεδία μία τριήρης αὐτόμολος.	*Ecce triremis una Tenedia.*

Lego ex Herodoto, Τηνία μία τριήρης. Nam hanc hiſtoriam ex eo accepit Plutarchus, & eſt ea vox repetita pluries apud Herodotum, & veriſimilius eſt Tenios inſulares longe à continente Aſiæ & Perſarum imperio ſitos, ad Græcos defeciſſe, quam Tenedios longius à Græcia & in ipſo Aſiæ littore habitantes.

Pag. 128.

Κατὰ τὸν Ἄλκιμον ἀκρωτήριον.	*Alcimi promontorio.*

Lege Ἀλίμον vel Ἀλιμοῦντα. De hoc forte loco intelligit Ariſtoteles de hiſt. animal. 6 cap. 15 his verbis: [1] οἷον περὶ Ἀθήνας ἐν Σαλαμῖνι καὶ πρὸς τῷ Θεμιστοκλείῳ. [1] *Quale eſt circa Athenas in Salamine & ad Themiſtocleum.*

In Camillo. pag. 138.

Καὶ τὴν ἐπὶ Γεραιστῷ.	*Et alteram ad Geræſtum.*

Geræſtus eſt Eubœæ promontorium, inſulæ totius extremum, & prominens Ægeum & Cycladas verſus, cum urbe cognomine, ubi non eſt veriſimile Theſſalos appuliſſe, qui numquam in re nautica excelluerunt. Ergo lege Κέρησσον ex Pauſania in Bœoticis, ubi ea Theſſalorum expeditio memoratur: item ex eodem Plutarcho lib. de Herodoti malignitate, ubi de hac eadem pugna contra Theſſalos & Latamiam loquitur, & prope Theſpias eam accidiſſe innuit: fuit autem Cereſſus locus excelſus & munitus in Theſpienſium ditione.

Pag. 144.

Ἅμα δὲ ἡμέρα παρῆν ὁ Κάμιλλος ἐπ' αὐτὸν ὡπλισμένος λαμπρῶς, καὶ τεθαρρηκότας ἔχων τότε τοὺς Ῥωμαίους, καὶ γνώμης ἰσχυρᾶς μάχης ἐπὶ πολὺν χρόνον, αὐτούς τε τρέπεται πολλῷ φόνῳ καὶ λαμβάνει τὸ στρατόπεδον, &c.	*Simulatque diluxit, inſtitit ei Camillus fulgentibus armis, cum exercitu tunc animi pleno, commiſſaque ad multum diei acri pugna Gallos ingenti cæde fudit fugavitque, cepit & caſtra eorum.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Sequutus eſt hoc loco Plutarchus Titum Livium, ut ſui Camilli, cujus vitam ornare inſtituerat, gloriæ grato Romanis mendacio velificaretur. Rualdus doctus equidem & acri judicio vir, & qui Plutarchum illuſtrandum & caſtigandum non ſine multis doctrinæ adminiculis aggreſſus eſt, ad hunc locum multa dixit, nec tamen ſatis multa. Nam cum T. Livium aretalogum & Romanorum mancipium mendacii ſategerit hoc loco arguere, id quidem fecit, ſed, ut mihi videtur, nimis ſtrictè & quaſi ad alia properans; poterat enim eum pluribus telis obruere, & hanc fabulam ex hominum memoria radicitus evellere: & Polybium quidem cum citat, optime facit: eſt enim rerum Romanarum fide digniſſimus auctor, qui duobus tantum aut circiter ſeculis aberat ab urbis captæ temporibus. Sed de illo auctore celeberrimo id, quod oblitus eſt dicere Rualdus, notabo, T. Livium fere omnia à Polybio accepiſſe, ſæpe paginas integras illius auctoris ſuo operi intexuiſſe, adeo ut interpretis Polybii ſæpiſſime vice fungatur, ejus tamen ſuppreſſo nomine fere ubique, & ſi quando accidit, ut ejus meminerit, eum citaſſe cum elogio jejuno & me hercules invido, *rerum Romanarum non contemnendus auctor:* unde ſequitur Livium malignitate quadam cum aſſentatione erga Romanos & odio erga Gallos aliter eam hiſtoriam tradidiſſe, quam à Polybio veraci & libero auctore acceperat. Sed ut poſt Rualdi meſſem aliquod ſpicilegium in ejus agro faciam, aliquid etiam de meo ad id argumentum afferam, & tamquam triarius è ſubſidiis in primam aciem contra Livium advolabo, & ex ipſius Polybii pharetra telum depromam acutiſſimum, nempe ex libro 2, ubi Gallos Boios & Inſubres, ut auxilium à Gæſatis Tranſalpinis impetrarent, his rationibus uſos inducit: ἀναμιμνήσκοντες δὲ τῆς τῶν ἰδίων προγόνων πράξεως αὐτοὺς, ἐν ᾗ ἐκεῖνοι στρατεύσαντες, οὐ μόνον ἐνίκησαν μαχόμενοι Ῥωμαίους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μάχην κατέσχον ἐξ ἐφόδου αὐτὴν τὴν Ῥώμην· γενόμενοι δὲ καὶ πάντων τῶν ὑπαρχόντων ἐγκρατεῖς, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς μῆνας ἑπτὰ κυριεύσαντες, τέλος ἐθελοντὶ, καὶ μετὰ χάριτος παραδόντες τὴν πόλιν ἄθραυστοι καὶ ἀσινεῖς ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανῆλθον; ea ſic Latine reddidit Caſaubonus: *Majorum res geſtas illis in memoriam revocantes, qui expeditione ſimili ſuſcepta non ſolum prælio Romanos vicerant, ſed etiam à pugna Romam ipſam occuparant, bonis deinde illorum omnibus potiti, urbe etiam ipſa per ſeptem menſes in ſua poteſtate detenta, poſtquam ſua ſponte & beneficii loco eam victis tradidiſſent, illæſi atque incolumes in ſuam patriam reverſi fuerunt.* In qua verſione oblitus eſt Caſaubonus

ſaubonus interpretari hæc verba ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, quæ tamen litem decidunt, *habentes emolumentum*, id eſt proculdubio aurum, quod ex pacto acceperant. At ſi vera fuiſſet Gallorum ad internecionem uſque deletorum clades, quam tragice narrat Livius, certè Boiorum illos legatos, ab ejus negotii mentione maxime abſtinuiſſe decebat, quippe quod contra eorum propoſitum Gæſatas à petita ſocietate plurimum deterrere valebat, & ridicula fuiſſet eorum exhortatio, & magis ridiculus Polybius, qui eos ita dicentes introduxit, niſi Gallorum victoria omnibus nota & conſtanter eo tempore credita fuiſſet. Itane credibile eſt, Polybium Africani & Lælii amicum & contubernalem, virorum patriæ amantium & gloriæ gentis ſuæ cupidorum, qui proculdubio multa Romanorum acta ab eorum ſermone didicerat, & qui ſua ſcripta eorum cenſuræ ſubjeciſſe dicitur, auſum fuiſſe talem narrationem ſuis paginis inſerere ſine maledicentiæ nota, & Romanorum odio. Si contraria fama vel dubia tantum ad eorum virorum aures perveniſſet, Exul nempe Polybius ſolo Romanorum auxilio fultus, ſine lare, ſine divitiis, Romanos ut auro redemptos ad poſteros traducere ſine auctoribus fide dignis impudentiſſimo mendacio tentavit? Id certè putare foret abſurdiſſimum. Sed nunc Trogum Pompejum audiamus virum Romanum; is lib. 28 Ætolos Romanorum legatis ſic reſpondentes inducit. *Adverſus Gallos urbem eos ſuam tueri non potuiſſe, captamque non ferro defendiſſe, ſed auro redemiſſe.* Orationem etiam Mithridatis ad milites brevitate militari conſpicuam idem Trogus hiſtoriæ ſuæ inſeruerat, & eam in ſuo compendio Juſtinus integram intexuit, qua veluti telo trabali transfigitur tradita à T. Livio fabula: ea ſic habet lib. 38. Mithridates ait *ſe audire populos Tranſalpinæ Galliæ Italiam ingreſſos, maximis eam plurimiſque urbibus poſſidere, & latius aliquanto ſolum finium, quam in Aſia, quæ dicitur imbellis, eoſdem Gallos occupaſſe, nec victam ſibi ſolum dici Romam à Gallis, ſed etiam captam, ita ut unius illis montis cacumen tantum relinqueretur, nec bello hoſtem ſed pretio remotum.* Hæc ultima verba T. Livium jugulant à Trogo cive Romano ſatis antiquo prolata. Nunc vero prodeat Suetonius Livio poſterior tempore, & videamus, quomodo illius mendacio aſtipuletur. Is in Tiberio cap. 3 ſic ait de Tiberii majoribus: *Druſus hoſtium duce Drauſo cominus trucidato, ſibi poſteriſque ſuis cognomen invenit. Traditur etiam proprætore, ex provincia Gallia retuliſſe aurum Senonibus olim in obſidione Capitolii datum, nec, ut fama, extortum à Camillo.* Sic Suetonius pro fama & nudo rumore

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

more Livii fabulam explodit. Nam quamvis in eo fortè fuerit vanus Druſus, dum talem honorem ſibi arrogavit, tamen numquam eam gloriam affectaviſſet, niſi omnibus conſtitiſſet aurum illud à Gallis in patriam ſuam aſportatum fuiſſe. Sed nunc Livium ſuo ipſius telo configamus: ecce parum ſui mendacii memor Samnites in Hetruſcorum advocato conſilio ita diſſerentes inducit: *Unam ipſis ſpem in Hetruſcis reſtare, ſcire gentem Italiæ opulentiſſimam armis, viris, pecunia eſſe, habere accolas Gallos, inter ferrum & arma natos, feroces cum ſuopte ingenio, tum adverſus Romanum populum, quem captum eſſe auroque redemptum haud vana jactantes memorent.* Certe nihil expreſſius dici poteſt. Paulus Oroſius certe, dum eam hiſtoriam narrat, de Camillo non meminit. Ideo certiſſimum eſt, nec de eo in eo negotio Trogum mentionem feciſſe: omnia enim fere ex Trogo habet Oroſius, qui ſic habet in fine libri 2 de Romæ captu. *univerſam reliquam juventutem, quam conſtat vix mille hominum fuiſſe tunc, in arce Capitolini montis latitantem, obſidione concludunt, ibique infelices reliquias, fame, peſte, deſperatione, formidine, terrent, ſubigunt, vendunt. Nam mille libris auri diſceſſionis pretium paciſcuntur*, & cætera, quæ vide. Vapulet ergo fabricator talis mendacii ſeu aſſertor T. Livius Romanorum adulator, & Galli nominis inimicus, utpote Patavinus domo, urbe ſemper Gallis vicinis infeſta, quod ipſe fatetur lib. 10, inde ſuum in Gallos odium quod ubique teſtatur. Vapulet, inquam, & Rualdo, & mihi, & quicunque hiſtoricam veritatem amat. Elegantiæ quidem & nitoris laudem à me non invito accipiet, fidei vero & veracitatis nequaquam & dum vapulabit, ſpectator adſit Plutarchus, qui hoc loco eum malè ſequutus eſt, & Polyænus, qui ejus mendacii teſtes manifeſte falſi & qui inter ſe diſcordes, ut & cum Livio, tali fabulæ fidem magis derogant, quam aſtruunt.

In Pericle. pag. 156.

Θουκυδίδου τοῦ Μιλησίου λόγος.	*Thucydidis Mileſii jocoſum.*

Nullus fuit Thucydides Mileto oriundus, quod ſciam. Itaque repono non dubitans τοῦ Μελησίου. Thucydides ille Meleſii filius fuit, qui Pericli in reipublicæ Athenienſium adminiſtratione adverſabatur, ut videre eſt apud Ariſtophanis Scholiaſten in Acharnis.

Pag. 157.

Συμβουλεύσαντος αὐτῷ Δημονίδου τοῦ Ἰῆθεν.	*Demonidis conſilio Ienſis.*

Lege

Lege τοῦ Οἰήθεν: tres pagi ſive demi fuerunt in Attica, quibus hoc adverbium convenire poteſt, Οἶον ſcilicet Deceleicum dictum Hippothoontidis tribus, Οἶον Ceramicum Leontidis, & Οἴη ſive Ὄη Pandionidis: quinam vero Demus ex his tribus fuerit Demonidis iſtius patria, incertum eſt. Putarem tamen eum potius fuiſſe natum ἐν Οἴῃ, in Oea Pandionidis tribus: de aliis enim magis dicitur ἐξ Ὄιου, quam Οἰήθεν.

Pag. 160.

Εἴς τε τοὺς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίας ὃς ἑταῖρος ὢν Περικλέους αἰτίαν εἶχε ταῶνας ὑφιέναι ταῖς γυναιξὶν αἷς ὁ Περικλῆς ἐπλησίαζε.	*Pyrilampiſque avium vivaria, cui, quum familiaris Periclis eſſet, infligebatur, ipſum mulieribus quibus conſueſceret Pericles, ſubjicere pavones.*

Vertunt omnes interpretes *pavones ſubmittere* vel *ſubjicere*. Sed ita vertendo nullus exit ſenſus commodus, & eſt ſententia obſcuriſſima. At ego minima mutatione ex his tenebris me expedio, & lego ταωνὰς retracto accentu in ultimam ſyllabam, ut ſit ταωνὴ, pavonis ſpolium, cutis ſcilicet cum plumis. Nam, ut dicitur λεοντὴ leonis ſpolium cum jubis & pilis, ἀλωπεκὴ pellis vulpina, αἰγὴ capræ exuvium, τραγὴ, παρδαλεὴ, ἀρκτὴ, γυπὴ, λυκὴ, γαλεὴ; ſic, ut credo, Plutarchus uſurpavit ταωνὰς, ut ſignificaret ταώνων δορὰς, quæ ſcilicet ob colorum elegantiam & plumæ mollitiem ſubjiciebantur mulieribus loco ſtragulæ veſtis. Nec mirum, ſi ea vox alibi non occurrit, nam & res ipſa omnino extraordinaria, & rara. In re nova, & quæ numquam forte alibi evenit, uſus eſt Plutarchus voce rara, forte & ab ipſo formata, ſed analogiæ uſitatiſſimæ. Ad hunc locum illuſtrandum & firmandam meam ſententiam videtur facere Tertulliani locus lib. de Pallio, qui ſic habet: *quamquam & pavo pluma veſtis & quidem de cataclitis, imo omni conchilio depreſſior.* ubi vox *de cataclitis* Latinis inſolita non poteſt aliter intelligi, quam de iis plumis, quæ ad accumbendum ſunt utiles ob mollitiem & elegantiam, ſcilicet ab origine Græca deducitur ea vox ἀπὸ τοῦ κατακλίνεσθαι, quod cum Plutarcho conſentit.

Pag. 165.

Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ γυνὴ προσή-	*Siquidem uxorem habebat propin-*

κουσαν μὲν κατὰ γένος, συνῳκηκυῖα δὲ Ἱππονίκῳ πρότερον ἐξ οὗ Καλλίαν ἔτεκε τὸν πλούσιον.

propinquam ſuam, quæ ante nupta Hipponico fuerat, & illi Calliam ediderat divitem illum.

Nomen mulieris ejus quæſivi, & tandem inveni. Ea fuit filia Megaclis: nam Lyſias in Alcibiadis accuſatione ait ei fuiſſe Megaclem ex matre proavum. At hujus Alcibiadis junioris fuit Hippareta mater, uxor nempe Alcibiadis famigerati illius ducis, junioris Alcibiadis accuſati patris, Hipponici filia. Supereſt igitur, ut mater Hipparetes Hipponici uxor, fuerit Megaclis filia, ut fuerit Megacles proavus Alcibiadis junioris. Quod ſi fides ſit Æmilio Probo ſeu Cornelio Nepoti in Alcibiade, nomen ejus mulieris fuit Dinomache: nam ibi Periclis privignus dicitur fuiſſe Alcibiades, & mater Alcibiadis Dinomache dicebatur Megaclis filia: quod ſi verum eſt, trium virorum fuit uxor ea Dinomache, nempe, primum Cliniæ, ex quo Alcibiadem genuit, poſtea Hipponici & tandem Periclis. Sed Hippareten ex alia uxore Hipponicum genuiſſe neceſſe eſt: non enim licebat Græcis ducere ſorores ὁμομητρίους, id eſt, uterinas, ſed tantum ὁμοπατρίους, paternas. Sic igitur procedit illud ſtemma.

Megacles | Agariſte — Xanthippus
Dinomache — Clinias — Hipponicus — Pericles Ariphron
Alcibiades —— Hipparete
Alcibiades junior à Lyſia accuſatus.

In Alcibiade. pag. 191.

Τοῦ δὲ Ἀλκιβιάδου Περικλῆς καὶ Ἀρίφρων τοῦ Ξανθίππου προσήκοντες κατὰ γένος ἐπετρόπευον.

Tutores Alcibiadis fuerunt Pericles & Ariphron Xanthippi filii propinqui ejus.

Pericles enim & Ariphron erant ex Agariſte ſorore Megaclis geniti. Alcibiadis vero Dinomachen habuit matrem, Megaclis filiam, ut ex Herodoto etiam & ipſo Plutarcho colligitur: id patet ex ſtemmate ſupra poſito.

Pag. 196.

Ὑπέρβολος Περιθοίδης. | *Hyperbolus Perithœdes.*

Περι-

Περιθοῖδαι demus fuit Atticæ, de quo Demoſthenes in oratione ad Polyclen, Harpocration, Heſychius, Stephanus, Suidas. Nomen patris fuit Chremides. Ὑπέρβολος ὁ Χρεμίδου Ariſtophanis Scholiaſtes ad Pacem.

Pag. 202.

Θεόδωρον Φυγεέα. | *Theodorum Phygeenſem.*

Emendat Meurſius Φηγέα, optimè.

Pag. 204.

Φρύνιχος ὁ Διραδιώτης. | *Phrynichus Diradiotes.*

Scribe Δειραδιώτης. nam Δειράδες fuit demus Atticæ à ſitu loci proculdubio ſic dictus. nam δειρὰς eſt eminentia jugi prælongi vel collum vel cervix montis. Cæterum quatuor fuerant Phrynichi, de quibus Ariſtophanis Scholiaſtes in Ranis & in Veſpis.

Pag. 213.

Ἔτυχε μὲν ἐν κώμῃ τινὶ τῆς Φρυγίας ὁ Ἀλκιβιάδης τότε διαιτώμενος.	*Agebat forte Alcibiades in vico Phrygiæ.*

Nomen ejus loci notare debebat Plutarchus, quod proculdubio feciſſet, ſi non ignoraſſet. Eum diverſe vocant auctores, ideo nihil certi. Ariſtoteles ait, [1] ἐν τῇ Ἀργινούσῃ πρὸς τὸ Ἐλαφῶεν ὄρος. hiſtor. animal. lib. 6 cap. 29. At Cornelius Nepos ſeu Æmilius Probus in Alcibiade ἐν τῇ Σαλμινέᾳ. Ælianus vero montem, quem Ariſtoteles vocat Ἐλαφῶεν, dicit ſimpliciter λόφον πρὸς Ἑλλεσπόντῳ. *[1] In Arginuſa ad Elaphoën ſeu Cervorum montem.*

In Coriolano. pag. 227.

Καὶ Οὐικανοὺς. | *Et Vicellenſes.*

Lege Λαουικανοὺς. Lavicum eſt urbs Latii.

Ibidem.

Ἐπεὶ δὲ καὶ Βόλλας πόλιν. | *Poſtquam Bollas oppidum.*

Repone Βουίλλας. Bovillæ urbs Latii.

In Timoleonte. pag. 244.

Ὃς δὲ εἰσέπλει φοβερὸς ναυσὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, καταλαμβάνων τὸν λιμένα, πεζῶν δὲ μυριάδας ἓξ	*Ille magno cum terrore invectus portum eſt, atque centum quinquaginta navibus eum occupavit: peditum ſexaginta millia expoſuit*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ἀποβιβάζων, καὶ στρατοπεδεύων ἐν τῇ πόλει.	*in terram, caſtra in urbe locavit.*

Ambigo, quid de hoc loco cenſere debeam. Mihi videtur τὸ μυριάδας ἓξ fidem excedere, & aliquando putavi reponendum χιλιάδας. Nam ſexaginta hominum millia in centum quinquaginta naves diſtributa, faciunt in unaquaque nave mille quadringentos, quibus ſi addas nautas & calones, & ſi cogites è numero 150 navium neceſſe eſſe quaſdam eſſe σιταγωγοὺς, quæ commeatus tanto exercitui neceſſarios portarent, tunc numerus epibatarum excedet fidem. Tum quomodo milites ſexaginta mille in ipſa urbe caſtra metari potuiſſent: certe hæc difficilia creditu, non tamen impoſſibilia. Nam & circuitus muri Syracuſarum vaſtiſſimus, & naves Carthaginenſium capaces, præcipue ad brevem transfretationem. At ſi numerus 60000 militum major videtur juſto, ſex mille videtur minor, ut tanto negotio ſufficere poſſet. Ideo ἐπέχω. Ut tamen aliquid decernam, dico, ſi per centum & quinquaginta naves intelligit ſolas triremes & navigia militaria, majore τῶν πλοίων ὑπερετικῶν numero comitatas, tum non pugno, quin vox μυριάδας vera ſit, & genuina: quod ſi in numero navium 150 comprehendebantur etiam naves, quæ commeatum portabant, tunc vellem reponi χιλιάδας. Nam ecce infra p. 248 ſic ait: [1] ἐν τούτῳ δὲ Καρχηδόνιοι καταπλεύσαντες εἰς τὸ Λιλύβαιον ἄγοντες ἑπτὰ μυριάδας στρατοῦ καὶ τριήρεις διακοσίας καὶ πλοῖα χίλια. At ſi ad transfretandum exercitum hominum 70 mille habuere mille & ducentas naves, certe ad ſexaginta mille non ſuffeciſſent naves 150: ergo vel numerus navium major, vel numerus militum minor.

[1] *Interea Carthaginenſes appulerunt Lilybæum ducentes exercitum 70 mille hominum, ducentis triremibus & mille navibus.*

Pag. 251.

Καλαυρίαν.	*Calauriam.*

Hæc vox bis in eadem pagina repetita mendoſa eſt: repone Καυλωνίαν, & ſuper hac voce vide Cluverium Sicil. antiq. lib. 2.

Pag. 252.

Καὶ περὶ τὸ ῥεῦμα τὸν Ἄβολον.	*Et circa rivulum Abolum.*

Lege τὸν Ἄλαβον, ut emendat idem Cluverius Sicil. ant. lib. 1.

In Paulo Æmilio pag. 261.

Οὐ γὰρ μόνον ἀπέπεμψε τοὺς Γαλάτας ψευσάμενος.	*Neque Gallos modo remiſit deluſos.*

Rurſus honori patriæ & meorum Gallorum hæc nota dabitur. Hoc loco Γαλάτας Gallos vocat, quos pagina ſuperiore Baſtarnas nomina-

nominavit. Jure: nam & ex Polybio in excerptis legat. & ex Diodoro in excerptis id colligitur, & ipſe Plutarchus ſupra pag. 259. [1] ὑπέκινε δὲ καὶ Γαλάτας τοὺς περὶ τὸν Ἴστρον ᾠκημένους, οἳ Βαστάρναι καλοῦνται. Sed de his jam ſupra diximus ad Diodorum pag. 313. Gaudeat igitur mea Gallia tam nobili colonia: non enim eſt invenire aliam gentem animi celſitudine & militari laude clariorem, vel cujus victoriæ plures recenſeantur.

[1] *Subinſtigavit autem & Gallos, qui circa Iſtrum habitabant & Baſtarnæ vocantur.*

Pag. 267.

Ἐν Ἀλήψῳ.	*Alepſum.*

Lege Γαλήψῳ: fuit enim Galepſus in eo tractu.

In Pelopida. pag. 278.

Ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶν ἀμφοτέρ' ἐκτελέσαι.	*At utrumque horum ſine locaſſe bono.*

Manifeſtum eſt debere legi καλῶς.

Pag. 280.

Καὶ μαχόμενοι πρὸς τοὺς Ἀρκάδας.	*Et pugnantes adverſus Arcadas.*

Mirum eſt Xenophontem de hac pugna nihil dixiſſe in Hellenicis; ſed, ut jam ſupra dixi, non admoverat ultimam manum iis libris Xenophon.

Pag. 284.

Καὶ τὴν Καδμείαν ἐλευθερῶσαι.	*Et Cadmiam recipere.*

Adde ad pleniorem hiſtoriæ cognitionem ex Dinarcho contra Demoſthenem; [2] καὶ βοηθησάντων μὲν Ἀθηναίων ἐκ κοινοῦ ψηφίσματος, ὃ ἔγραψε Κέφαλος ὁ ῥήτωρ, ἰδίῳ δὲ σώματι κινδυνευόντων Θράσωνος τοῦ Ἐρχιέως καὶ Ἡλίου, καὶ Φορμισίου.

[2] *Et auxiliantibus Athenienſibus ex communi decreto, quod ſcripſerat Cephalus rhetor, proprio corpore vero periclitantibus Thraſone, Erchiæo, & Helio, & Phormiſio.*

Pag. 291.

Ὁ μὴ Μενεκλείδαν ζημιῶσαι χρήμασι.	*Item Meneclidæ æſtimavit pecunia.*

Lege, ὁ μὲν Μενεκλείδας ζημιῶται χρήμασι, aliter ſenſus nullus eſt.

Pag. 294.

Ἐπικράτους γ' οὖν ποτὲ τοῦ σκιδοφόρου.	*Quando Epicrate lixa.*

Lege, τοῦ σακεσφόρου, ex Harpocratione in Ἐπικράτης, & ex Ariſtophane in Concionantibus, & ib. Schol.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In Marcello. pag. 298.

Μάρκελλον ὅπερ ἐστὶν Ἀρήιον ὡς φησὶ Ποσειδώνιος.	*Marcellum quaſi Martialem, ut tradit Poſidonius.*

Sibi conſulit Plutarchus, dum Poſidonium citat, ne videatur auctor etymi tam longe petiti & abſurdi. Sed melius feciſſet, ſi de eo tacuiſſet, & non approbaviſſet ſua citatione Poſidonii deliramentum. Marcellus ſi dictus fuiſſet à Marte, Martellus dictus fuiſſet: nam à ſecundo primitivi caſu fere ſemper nomina propria formantur in lingua Latina. Sic *Iovius* & *Iovialis*, non à recto *Iupiter*, ſed à genitivo *Iovis*. Sic *Venerius* à ſecundo caſu *Veneris*, non à Venus: *Iunonius* à *Iunonis*, *Apollinaris* à genitivo *Apollinis*. Sic à ſecundo caſu *Martis* factum eſt *Martius*, Coriolanus nomine & Martius menſis: & ſi à recto *Mars* formari debuiſſet nomen, *Marſellus* per ſ, non *Marcellus* per c dictus fuiſſet heros ille Romanus. Marcellus igitur eſt diminutivum nomen à ſimplici Marco, ut *fiſcellus* à fiſco, *locellus* à loco, *porcellus* à porco, *ſaccellus* à ſacco, *modicellus* (qua voce uſus eſt Suetonius Nerone) à modico. Sed Poſidonius Apamenſis ex Aſia non ſatis idoneus auctor fuit originum linguæ Latinæ, quem Plutarchus Chæronenſis ex Bœotia malè hoc loco ſequitur. Marcus ille, cui primum Marcelli nomen inditum, proculdubio id nomen accepit, dum puer erat, & dictus eſt Marcellus ὑποκορισμῶς, quaſi parvulus Marcus. Forte quod in pugna juvenis admodum ſtrenuitatis documen aliquod dederat, ut olim apud nos dictus eſt *le damoiſel de Commerti.*

Pag. 299.

Οἱ τὴν ὑπαλπείαν νεμόμενοι τῆς Ἰταλίας Ἴβηρες Κελτικὸν ἔθνος.	*Iberes, qui regionem Italiæ ſubalpinam incolebant, gens Gallica.*

Palam eſt debere legi, Ἴνσουβρες, non Ἴβηρες, & miror interpretem hoc non vidiſſe.

In Philopœmene. pag. 356.

Κάσανδρος ἦν ἐν Μαντινείᾳ.	*Caſſander fuit Mantineæ.*

Hunc virum Pauſanias in Arcadicis, Cleandrum vocat, quem ſequitur Suidas in voce *Philopœmen.*

Pag. eadem.

Τὸν Φιλοποίμενος πατέρα Κραῦσιν.	*Crauſin patrem Philopœmenis.*

At

At ſecundum Pauſaniam, Suidam & alios Κραῦγιν.

Ibidem.

Ἔκδημος καὶ Δημοφάνης. | *Ecdemus Demophaneſque.*

Pauſaniæ in Arcadicis Ἔκδηλος καὶ Μεγαλοφάνης. Suidas modo cum Plutarcho ſentit, modo Pauſaniam ſequitur.

Pag. 365.

Ὀγδοήκοντα δὲ Σπαρτιάτας ἀπέκτεινεν. | *Octoginta Spartiatas occidit.*

Hæc cædes facta eſt in Compaſio, loco quodam Laconiæ, ut ex Polybio in excerptis legationibus colligitur pag. 845 & 850 editionis Caſaubonianæ.

In Flaminio. pag. 370.

Τὰς περὶ τὸν Ἄψον ποταμὸν ἐκβολὰς καὶ τὰ στενά. | *Oſtium Apſi amnis illaſque fauces.*

Non puto hæc ſana eſſe in voce Ἄψον, vel duo fuerunt Apſi fluvii in eo littoris tractu, (quod non credo) vel Plutarchus latius ſumit, & extra Acroceraunia extendit uſque ad loca ultra Apolloniam, ubi Apſus fluit, quem Lucanus per paludem leniter illabi mari facit, non per rupes & anguſtias; ſimul Cæſaris circumvallatio circa ea loca facta in ſuis cum Pompejo velitationibus nullam de illis anguſtiis facit mentionem: at ex ſequentibus patet eas anguſtias eſſe Epiri introitum Apollonia & Macedonia inferiore venientibus, ideo non poſſunt eſſe Apſi fluvii, qui minimo ſpatio decurrit. Sic enim Lucanus de eo & Genuſo:

—— neuter longo ſe gurgite laſſat,
Sed minimum terræ vicino littore novit.

Sunt ergo, ut puto, anguſtiæ ad Aoum fluvium, de quibus T. Livius lib. 32. Lego igitur, τὸν Ἄωον, & fuit facilis lapſus ex uno in alterum.

Ibidem.

Διὰ τῆς Δασσαρητίδος κατὰ Λύκον. | *Per Daſſaretios & Lycum.*

Lego διὰ τῆς Δασσαρήτιδος κατὰ Λύγκον. Legendum Δασσαρήτιδος, ut legitur apud alios auctores, patet præcipue ex T. Livio, qui ſemper *Daſſaretidis* ſcribit. Lyncus autem fuit urbs Macedoniæ in Daſſaretiorum vicinia, unde regio dicebatur Λυγκηστὶς, Lynceſtis, de qua Scymnus Chius, Ptolemæus, & alii. Vide Thucydidem lib. 4, ubi pluries Lyncum nominat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Χάρωπα τὸν Μαχάταν.	*Charopum Machatam.*

Sic legit interpres, & vertit *Charopam Machatam*, at facile erat emendare, & legere, τὸν Μαχάτα, & vertere *Machatæ filium.* Nam in ea domo utebantur iis duobus nominibus alternatim, ut videre eſt apud Polybium in excerptis pag. 129.

In Pyrrho. pag. 386.

Τὴν τε Νυμφαίαν καὶ τὴν παραλίαν τῆς Μακεδονίας.	*Nymphæam regionem Macedoniæ maritimam.*

De hac regione Nymphæa apud Geographos magnum ſilentium, nec dubito legendum eſſe, Τυμφαίαν. Scio in ea regione fuiſſe locum dictum Νυμφαῖον; ſed is locus fuit colliculus & pratum, ubi bitumen colligebatur, non vero urbs neque oppidum, ideo ab eo prato nominatum fuiſſe totam regionem abſurdum foret exiſtimare. Scio & fuiſſe Nymphæum in littore Illyridis proprie dictæ, de quo Cæſar Civil. 3. Sed erat ille locus longe ab Epiro ultra Liſſum & Macedoniæ fines, qui locus nec tenebatur ab Alexandro, nec erat expetendus Pyrrho. Mons vero Τύμφη, qui aliis Στύμφη, unde Τυμφαῖοι, de quibus Strabo lib. 7 bis loquitur, fuit in confinio Epiri & Macedoniæ. Ideo Pyrrhus eam regionem petit, ut ſuo regno vicinam. Quod vero ad τὴν παραλίαν τῆς Μακεδονίας attinet, intelligit eam regionem, quæ olim Illyris vocabatur, & Pyrrhi tempore erat ſub Macedonum imperio, unde paulatim mutato nomine Macedonia inferior & littoralis vocata eſt.

Pag. 387.

Καὶ Βιρκένναν τὴν Βαρδύλλιος τοῦ Ἰλλυρίων, καὶ Λάνασσαν.	*Et Bircennam Bardyllis Illyrii & Lanaſſam.*

Lege τοῦ Ἰλλυριοῦ, & adde ad has uxores ex Trogo lib. 26 etiam aliam Ptolemæi Ceranni filiam.

Pag. 401.

Αἰ δ' ἄνθρωπος ἔσεαι καὶ πολυκαρπῶν ἄλλος.	*Sin homo, exiſtet & te potior alius.*

Hæc corrupta ſic lego, [1] ἔσεται καὶ τεῦ καρρῶν ἄλλος, & interpres ſic legiſſe videtur. Καρρῶν vox eſt Dorica, quæ *præſtantior* vel *melior* Latine redditur.

[1] *Erit & te melior alius.*

In

In Lyſandro. pag. 434.

Λέγεται δὲ ὁ Λυσάνδρου πατὴρ Ἀριστόκλειτος.	*Fama eſt Lyſandri patrem Ariſtoclitum.*

Alii nomen Patris Lyſandri Ἀριστόκριτον vocant, & ſic in vetere epigrammate in baſi ſtatuæ Lyſandri inſcripto vocabatur, in Anthologia pag. 505.

[1] Ἀθάνατον πάτρᾳ καὶ Ἀριστοκρίτῳ κλέος ἔργων,
Λύσανδρ' ἐκτέλεσας.

[1] Immortalem patriæ & Ariſtocrito gloriam operum, ô Lyſander perfeciſti.

Et pag. 507 in epigrammatis titulo, τὸ ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι Λυσάνδρου τοῦ Ἀριστοκρίτου, & ſic etiam habet Pauſanias in Laconicis bis eadem pagina.

Pag. 440.

Σαμίους δὲ πάντας ἐκβαλών.	*Samios univerſos exterminavit.*

Cave credas eas res geſtas eo ordine, quo eas ponit hoc loco Plutarchus: nam Sami obſidio & expugnatio multo poſterior fuit longorum murorum everſione, ut videre eſt apud Xenophontem Helenic. 2.

Pag. 441.

Θηραμένους τοῦ Ἄγκωνος.	*Theramene Anconis.*

Lege Ἄγνωνος, ut invenitur paſſim apud auctores.

Pag. 442.

Αὐτὸς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης ἐξέπλευσε.	*Ipſe contendit in Thraciam.*

Hoc loco inſerenda fuit hiſtoria de Thaſo à Lyſandro capta, & de Thaſiorum Atticiſſantium laniena, quam narrat Polyænus lib. 1 cap. 4 de Lyſandro: de ea ſiluit Plutarchus, vel favore in Lyſandri famam, vel oblivione, non enim ignorantia.

Pag. 444.

Τῶν Ἀφυγαίων πόλιν.	*Aphrygæorum oppidum.*

Lege τῶν Ἀφυταίων, interpres fuit ἀγεωγράφητος, qui non correxit, & errorem ſequitur: at non ita doctiſſimus Bochartus, qui eum errorem vidit, & emendavit in ſuo Phaleg, parte 2 lib. 2 cap. 15.

Pag. 449.

Οἱ δὲ ἐν τῇ πόλει Θηβαῖοι μετὰ τῶν Ἁλιαρτίων συντεταγμένοι	*Porro qui intra muros Thebani erant, cum Haliartiis*

inſtructi

τέως μὲν ἡσύχαζον· ἐπεὶ δὲ τὸν Λύσανδρον ἅμα τοῖς πρώτοις προσπελάζοντα τῷ τείχει κατεῖδον, ἐξαπίνης ἀνοίξαντες τὰς πύλας, καὶ προσπεσόντες, αὐτόν τε μετὰ τοῦ μάντεως κατέβαλον.

inſtructi non moverunt ſe in præſentia. Vt vero Lyſandrum cum anteſignanis ſucceſſiſſe viderunt ad mœnia, porta repente patefacta erumpunt, illumque cum vate interficiunt.

In hac narratione de Athenienſibus ne verbum quidem. Φιλοβοίωτος fuit Plutarchus, & patriæ ſuæ gloriæ ſemper velificatur. At Ariſtides in prima Leuctrica hoc decus Athenienſibus tribuit. Nam dum introducit Athenienſes beneficia ſua in Thebanos commemorantes, ſic eos loqui facit: [1] καὶ Λύσανδρον ἀπεκτείναμεν, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν καὶ καθαρὰν πολεμίων τὴν Βοιωτίαν ἀπεφήναμεν. Et rurſus Leuctrica 5. [2] καὶ ὧν Θρασύβουλον ἐδέξατο ἀποδεδωκέναι χάριν αὐτάρκη Λύσανδρον ἀποκτείναντας. Sed forte Ariſtides rhetor, non hiſtoricus, non ita exacte ſequitur veritatem, & καλλωπίζων τὸν λόγον ea dixit, quæ ad ſuum propoſitum facere videbantur: mirum tamen foret, ſi ea de ſuo & nullo auctore dixiſſet, quæ ab omnibus ut falſa exſibilari poterant. Diodorus tamen in eo præiit Plutarcho, & lib. 14 ſic ait: Βοιωτοὶ δὲ πείσαντες Ἀθηναίους συνεπιλαβέσθαι τοῦ πολέμου, τότε μὲν κατ' αὐτοὺς ὥρμησαν, καὶ κατέλαβον Ἁλίαρτον ὑπὸ Λυσάνδρου καὶ Φωκέων πολιορκουμένην, γενομένης δὲ μάχης ὅ τε Λύσανδρος ἔπεσε, id eſt, *Bœoti ab Athenienſibus obtinuerunt, ut ejus belli participes eſſent: tunc vero ipſi per ſe ſoli proruperunt, & Haliartum à Lyſandro & Phocenſibus obſeſſum invenerunt, commiſſa vero pugna Lyſander cecidit.* Ergo niſi alius auctor aſtipuletur Ariſtidi, potior ſit hiſtoricorum fides: ut tamen aliquid ad eos auctores conciliandos dicam, ſic, ut puto, res tranſacta eſt. Exercitus Athenienſium non affuit, ſed non dubito, plures ex Athenienſium juventute alacriores (decreto jam facto de auxiliis mittendis) per ſe ipſos ad pugnæ futuræ rumorem accurriſſe, & in ea pugna bonam navaſſe operam ob Lyſandri odium recens, & forte quoſdam ex eis Lyſandri cædis participes fuiſſe, & ideo Lyſandri occiſi gloriam Athenienſes ſibi vindicaſſe.

[1] *Et Lyſandrum occidimus & tropæum ereximus & Bœotiā vacuam hoſtium fecimus.*

[2] *Et eorum, quod Thraſybulum recepit, gratiam ſufficientem reddidimus, Lyſandrum occidentes.*

In Sulla. pag. 468.

Διέπλευσας οὖν εἰς Ἄδιψον. | *Quare Adipſum navigavit.*

Lege Αἰδηψὸν: fuit enim Ædepſus Eubœæ urbs, ubi fuerunt lavacra calida. Strabo lib. 9: [3] κεῖται δὲ κατ' Αἰδηψὸν τῆς Εὐβοίας, ὅπου

[3] *Sita eſt ad Ædepſum Eubœæ, ubi ſunt Thermæ Herculis.*

τὰ

τὰ θερμὰ τοῦ Ἡρακλέους. Et Ariſtot. meteorolog. 2 cap. 8. [1] διὸ καὶ τὰ θερμὰ τὰ περὶ Αἰδηψὸν ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας γέγονε. Fuit etiam & in eodem loco fons aquæ gelidæ, quæ ægris opitulabatur, ut ait Athenæus lib. 3 cap. 1. vide & Plutarchum lib. de fraterno amore p. 487.

[1] *Propter quod & calidæ aquæ, quæ circa Ædepſum, à pari cauſa gignuntur.*

In Cimone. pag. 479.

Περὶ Στεῖριν αἰολίζοντες.	*Circa Stirin, qui jam in Ætolorum mores abierunt.*

Interpres vertit: *qui jam in Æolorum mores abierunt*: at vertere debebat, *qui Æolica utebantur dialecto*. Id enim eſt proprie αἰολίζειν. Sed ex hoc loco videtur colligi poſſe, non omnes Phocenſes uſos fuiſſe Æolica dialecto: forte & Dorum vicini etiam Doricè loquebantur, fuit enim Dorica τετράπολις vicina Phocidis.

Pag. 480.

Καὶ τῷ πάππῳ Κίμωνι προσεοικώς.	*Quaſi avum referens Cimonem.*

Euſtathius ad Iliad. ζ videtur legiſſe προπάππῳ, ſed malè, ut patet ex Herodoto lib. 6. Nam Cimonis hujus proavus fuit Steſagoras, avus vero Cimon. Evidentiæ gratia apponam ſtemma ex diverſis Herodoti locis ſic deductum:

Cypſelus	— uxor, cujus nomen ignoratur. —	Steſagoras	
Olorus Thrax	Miltiades Cherroneſi dynaſtes ſine liberis.	Cimon Coalemus dictus, quadrigis Olympia ter vicit, & priorem victoriam Miltiadi uterino fratri conceſſit, ſecundam Piſiſtrato, à Piſiſtrati filiis cæſus.	
Hegeſipyla —	Miltiades qui Marathone Perſas vicit, & Steſagora fratre mortuo Cheronneſum habuit —	uxor anonyma Athenienſis. Marcellinus in vita Thucydidis.	Steſagoras qui poſt mortem patrui Miltiadis Cheronneſum poſſedit. ſine liberis.
Olorus, ut ait Marcellinus in vita Thucydidis	Cimon cujus Plutarchus vitam ſcripſit —	Helpinice, quam quidam faciunt Cimonis uxorem.	Metiochus qui in Perſide vixit.
Thucydides Hiſtoriographus	Miltiades de quo Æſchines in oratione de falſa legatione.		

Ex hoc ſtemmate, cujus probationes extant apud Herodotum lib. 6, patet bene legi apud Plutarchum τῷ πάππῳ, ut nunc legitur: Euſtathium vero uſum codice in hoc loco corrupto.

Pag. 482.

Ὥστε Βούτην τοῦ βασιλέως στρατηγόν. | *Vt regius dux Butes.*

Jam ſupra notavi hujus viri nomen diverſè proferri apud auctores. Vide ſupra pag. 21.

Pag. 483.

Σωχάρης ὁ Δεκελεεύς. | *Sochares Decelenſis.*

Lege Σωφάνης, ut apud Herodotum pluries & alios: vir fuit bellica virtute inſignis.

Ibidem.

Πρώτην γὰρ διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἔτι νέου καθέντος Ἀφεψίων ὁ Ἄρχων.	*Nam quum primam fabulam Sophocles etiamnum juvenis dediſſet, Arepſion Archon.*

De vero nomine hujus Archontis, qui fuit Ἀψηφίων, jam ſupra diximus ad Diodori paginam 274, & parvi momenti videtur eſſe ea quæſtio, ſed alia majoris ponderis difficultas ex hoc loco emergere videtur. Primum enim vel duo fuere hoc nomine Archontes, vel unus & idem Ἀφεψίων ſeu Ἀψηφίων fuit bis Archon, anno ſcilicet 4 Olymp. 74, & anno 4 Olymp. 77. Hoc ultimum conſtat ex Chronico marmoreo, quod marmor Arundelianum vocant, cui concinit Diogenes Laërtius in Socrate. Illud primum extat in Olympiadum anagraphe. Secundo Apſephione Archonte Sophoclem viciſſe tragœdia teſtatur marmor. Sed eum natum ait annos 28, quod quadrat cum iis, qui ejus natalia ponunt anno 2 Olymp. 71. At non quadrat cum Plutarcho, qui hoc loco ait eum adhuc juvenem fuiſſe, cum primum in Theatrum deſcendit & vicit: nam ἔτι νέου καθέντος non poteſt intelligi de viro jam adulto, & annum vigeſimum octavum agente. Plutarchus igitur ſequitur eos, qui volunt Sophoclem natum Olymp. 73, quos ſequutus eſt etiam Suidas, & ſic natus erat annos novemdecim Apſephione ſecundo vel iterum Archonte. Nam quod ad primum Apſephionem pertinet, qui fuit Archon anno 4 Olymp. 74, non videtur potuiſſe eo anno viciſſe tragœdia Sophocles, quamvis eum ponamus natum Philippo Archonte anno 2 Olymp. 71. quatuordecim annos enim natus fuiſſet, quod non eſt veriſimile. Quod ſi quis à me petat, quo propendeam, & quænam ſit in eo mea

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

mea ſententia, certe mihi potior eſt auctoritas marmoris Plutarcho multo recentioris, & cujus codices aliquid pati à mala manu potuerunt, quod ſæpe accidit, in computis & litteris numeralibus. Tum is, quicumque eſt, qui vitam Sophoclis ſcripſit, cum marmore conſentit. Ideo vincat marmor.

Pag. 487.

Ἵππου μὲν δρόμον ἀπέχειν θαλάσσης.	*A mari curriculum equi abſtinere.*

Infra explicat, quale ſit ſpatium curſus equi, & interpretatur τετρακοσίων σταδίων ἐντός: ergo equi curſum intelligit quadringenta ſtadia.

Ibidem.

Καὶ Καλλίαν τὸν πρεσβεύσαντα τιμῆσαι διαφερόντως.	*Et Calliam, qui eam legationem obierat, ſummis decoraſſe honoribus.*

At contra Demoſthenes in oratione de falſa legatione: Καλλίαν τὸν Ἱππονίκου ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην πρεσβεύσαντα, ἵππου μὲν δρόμον ἡμέρας πεζῇ μὴ καταβαίνειν ἐπὶ τὴν θάλατταν βασιλέα· ἐντὸς δὲ Χελιδονέων καὶ Κυανέων πλοίῳ μακρῷ μὴ πλεῖν, ὅτι δῶρα λαβεῖν ἔδοξε πρεσβεύσας, μικροῦ μὲν ἀπέκτειναν, ἐν δὲ ταῖς εὐθύναις πεντήκοντα ἐπράξαντο τάλαντα, id eſt, *Calliam Hipponici, qui legatus eam celebrem pacem perfecerat, qua convenerat regem exercitu terreſtri non debere deſcendere mare verſus propius, quam equi curſus diurnus, nec navigare longa navi citra Chelidonias & Cyaneas: quod dona videbatur accepiſſe in ea legatione, parum abfuit, quin occiderent, & ei quinquaginta talentorum mulctam dixerunt.* Sed ex Athenienſium levitate hæc conciliari poſſunt, & exemplo Alcibiadis, Cimonis, & aliorum.

In Lucullo. pag. 492.

Καὶ τὸ μειράκιον ὁ Πτολεμαῖος.	*Eumque adoleſcens Ptolemæus.*

Ptolemæorum homonymia multas peperit in hiſtoria tenebras; ſed is, de quo hic ſermo fit, non poteſt alius eſſe, quam is, qui cognomine Auletes dictus fuit, ex temporum ratione.

Pag. 497.

Πρῶτος αὐτοῖς πεμφθεὶς ὑπ' Ἀρχελάου Δημώναξ.	*Verum Demonax primus qui ab Archelao miſſus in urbem fuerat.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ex Julio Floro diſcimus modum, quo Demonax iſte ad obſeſſos per medios hoſtes elapſus eſt, nempe utre vectus: vide Florum lib. 3.

In Nicia. pag. 526.

Ἐν δὲ Δήλῳ.	*Ad Delium.*

Lege ἐν δὲ Δηλίῳ: nullam enim ad Delum cladem Athenienſium notaverunt hiſtorici; at cladem ad Delium, quam duce Hippocrate paſſi ſunt Athenienſes, Thucydides pluribus exequitur lib. 4.

In Ageſilao. pag. 596.

Ἐκ γυναικὸς εὐδοκίμου Λαμπρίδους.	*Ex uxore probata fœmina Lampride.*

Lege Λαμπιτοῦς ex Herodoto lib. 6, & Platone in Alcibiade, & eſt nomen Laconicum apud Ariſtophanem in Lyſiſtrate Λαμπιτώ.

Pag. 604.

Οἱ δὲ καλούμενοι Τράλλεις, οἷς καὶ Ξέρξης ἔδωκεν δῶρα.	*Illi qui Tralles dicuntur, quos Xerxes quoque redemerat donis.*

Mirum eſt Plinium in recenſione gentium Thraciæ tam exacta & numeroſa nullam de his Trallibus feciſſe mentionem: fuit tamen vel gens vel factio quædam militaris, & à quibus Tralles celebris Aſiæ urbs nomen habuit. Strabo lib. 14: [1] κτίσμα δὲ φασὶν εἶναι τὰς Τράλλεις Ἀργείων, καὶ τινῶν Θρᾳκῶν ἀφ' ὧν τοὔνομα. Fuit gens ferox & crudelis: ideo ea utebantur ad cædes faciendas reges & Tyranni, teſte Heſychio. [2] Τράλλεις: οὕτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θρᾷκες, οἱ τοῖς βασιλεῦσι τὰς φονικὰς χρείας πληροῦντες. Ex hoc loco habitaſſe videntur ad Sinum Melanem vel mare Ægæum aut Strymonicum in itinere, quo Xerxes Græciam petebat, vicini Sapæis vel Sintis.

[1] Tralles autem ajunt eſſe opus Argivorum & quorumdam Thracum, unde nomen.

[2] Sic vocabantur Thraces mercenarii, qui cædes à regibus juſſas exequebantur.

Pag. 608.

Ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ τὴν Καδμείαν καταλαβών.	*Qui Cadmeam tempore pacis & amicitiæ occupavit.*

Adde καὶ πανηγύρει. Nam Pythiorum tempore capta fuit à Phœbida Cadmæa, ut ait Ariſtides in Eleuſiniaca.

Pag. 611.

Συνέβη πταίσματα τοῖς Σπαρτιάταις, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ὧν ἦν τὸ περὶ Λεῦκτρα μέγιστον.	*Spartiatæ terra marique titubavere, multo maxime apud Leuctra.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Alii codices habent Τεγέας, non Λεῦκτρα: multo melius. Λεῦκτρα irrepſit à manu ſcioli cujuſdam, qui, dum corrigere putabat, corrupit. Id ex ſerie patet, nam hæc dicuntur multo ante Leuctricam pugnam, cum Epaminondas adhuc privatus, &, ut ait, στρατηγίας πεῖραν οὔπω δεδοκώς.

Pag. 613.

Ἑλὼν δὲ πολίχνην τινὰ τῶν Μαντινέων.	*Sed oppidulum quoddam Mantineorum cepit.*

Hujus urbeculæ nomen fuit Εὐταία, ut ex Xenophonte diſco lib. 6.

Ibidem.

Οὐκ εἴα πρὸς τοσοῦτον ῥεῦμα καὶ κλύδωνα πολέμου μάχεσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους.	*Non permiſit cum tantis belli fluctibus & undis Lacedæmonios luctari.*

Adde ex Polyæno ad hiſtoriæ complementum: καὶ λογοποιοὺς καθῆκεν, ὡς ἄρα χρησμὸς εἴη, τοὺς προτέρους τὸν ποταμὸν διαβάντας ἡττᾶσθαι, id eſt, *ſummiſit rumorum diſſeminatores, dicentes, quod ex oraculo, qui primi fluvium tranſmitterent, vinci deberent.*

Pag. 616.

Ὤδινεν ὄρος, εἶτα μῦν ἀπέτεκεν.	*Parturire montem, mox murem naſci.*

Ad quem jocum reſpondiſſe fertur Ageſilaus, φανήσομαί ποτέ σοι καὶ λέων, ut ait Euſtathius ad Odyſſ. 1.

In Pompejo. pag. 631.

Τῆς δὲ Ἥρας τὸν ἐν Σάμῳ, τὸν ἐν Ἄργει τὸν ἐπὶ Λευκανίῳ.	*Iunonis Sami, Argis in Leucadio.*

Interpres legit, Λευκαδίῳ, neſcio quam bene: primum enim non memini me legiſſe Leucadem celebrem fuiſſe Junonis templo, ſed Apollinis, ut ex Strabone & aliis liquet: tum non dicitur Λευκάδιον ἄκρα, ſed Λευκὰς ἄκρα, vel Λευκάτας, Latine quidem poſſet dici *Leucadium promontorium*, ſed Græcè non invenitur, quod ſciam. Ego ſi mea conjectura aliquod pondus haberet, vellem legi minima mutatione Λευκωνίῳ, nam ſæpiſſime α & ω unum pro altero ponuntur. Fuit autem Leuconium in Chio inſula, teſte Thucydide lib. 8, & ipſo Plutarcho lib. de virtutibus mulierum, ubi Λευκωνία legitur à Polyæno lib. 8 cap. περὶ Χίων.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 638.

Ταύτης μὲν ἦν γενεᾶς καὶ αἵματος ἡ Στρατονίκη.	*His natalibus & ſanguine fuit Stratonice.*

Infra Monimes tamquam alterius pellicis Mithridatis facit mentionem. Appianus unam & eandem facit: nam Μονίμην Στρατονικίδα vocat, id eſt, *Monimen Stratonicenſem.* Uter melius, non eſt magni momenti ſcire, facile certe fuit mutare Στρατονικὶς in Στρατονίκη.

In Alexandro. pag. 667.

Μικρὰ δὲ οὕτω παρακαλπάσας καὶ καταψήσας, ὡς ἑώρα πληρούμενον θυμοῦ καὶ πνεύματος, ἀπορρίψας ἡσυχῆ τὴν χλαμύδα καὶ μετεωρίσας αὐτὸν, ἀσφαλῶς περιέβη.	*Tum molliter eum ad procurſum incitavit ac permulſit. quem ubi ferocientem vidit & exſultantem, abjecta leniter chlamyde inſiluit in eum, & nullo negotio conſcendit.*

De ſanitate hujus loci fateor me multum dubitare, imo non dubitare, quin ſit mendoſus. Eum ſic vertit Cruſerius, in qua verſione in verbo παρακαλπάσας ſequutus eſt doctiſſimi Budæi interpretationem, qui παρακαλπάζειν interpretatur, *equo à latere curſitare fræno ejus manu apprehenſo,* quæ interpretatio vix poteſt huic loco convenire, & à Budæo in lingua Græca exercitatiſſimo provoco ad equorum domitores. Nam ea ſententia contra naturam rei pugnaret: peto à te lector, ut cum bona tua venia liceat mihi, qui in re equeſtri multum olim deſudavi, à doctiſſimo Budæo abire ſcientiæ equeſtris imperito. Ergo ferociebat Bucephalus, & umbra ſua irritatus, non admittebat ſeſſorem. Alexander id animadvertens ejus caput ad ſolem convertit, ut umbræ ſuæ motum non amplius videret: tunc ratio ſuadet, ut eum permulceret, & iram equi ſedare tentaret, quod fecit (ut opinor) eum palpando & permulcendo, non vero eum ad curſum provocando, (ut ait Cruſerius) ipſe pedes, quod contrarium effectum produxiſſet, & periculum maximum ſibi creaſſet, & id probat verbum καταψήσας, quo utitur Plutarchus, quod ſignificat manu demulcere & ſudorem abſtergere, quod non concordat cum interpretatione Budæi verbi παρακαλπάσας: nam quomodo equum currentem manu permulſiſſet? Certe id eſt abſurdum, & ſi ita intellexit Plutarchus,

tarchus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

archus, ſe prodidit Bœotum, non Theſſalum, & naturæ equorum omnino inexpertum. Κάλπη fuit certaminis ludicri ſpecies in ludis Olympicis, ubi vir currentem equam (nam equabus potiſſimum ad tale certamen utebantur) ipſe pedes habenam manu retinens ad latus currebat, & ſic oportebat viri & equæ curſum eadem pernicitate procedere. Sed id fiebat cum equabus domitis, & ad id ſpeciatim inſtitutis, ad ferocientem vero equum indomitum, qui ſeſſorem nondum paſſus fuerat, non conveniebat tale quid. Ideo ſuſpicio mihi incidit, Plutarchum, qui Romæ ſcribebat, uſum fuiſſe Romana voce ad Græcum ſonum accommodata; & ſcripſiſſe παραπαλπάσας (nam identidem κ pro π & vice verſa ponuntur) quod per verbum ſequens Græcis notum interpretatus eſt. Romani enim pro *equum demulcere* utebantur verbo *palpare* equis proprio, ut patet ex Horatio Sermonum 2 ſatyra 1. Certe ſi παρακαλπάσας retineri debet (quod verbum alibi non legitur) ego in contrarium interpretarer Cruſerio ſenſum, ſcilicet, ſenſim cedens equi motibus, & eum leniter inſequens, nec renitens, ut qui in agone καλπῆς currebant, dum deſiliebant ab equa, ſequebantur eam à latere, habenas tenentes, ſed eas non retrahentes, ſed cedentes equæ motibus. Sed quid dicendum eſt de eo, quod Plutarchus ait: ὡς ἑώρα πληρούμενον θυμοῦ καὶ πνεύματος, *iræ & ſpiritus plenum?* certe id eſt abſurdiſſimum. Nam ſcopus Alexandri fuit equum lenire, & ipſum ab ira & ſuſpicionibus abducere in ſedatum & tranquillum ſtatum, ut eum facilius aſcenderet: non eſt enim equus facilis aſcenſu, dum iræ & ſpiritus plenus eſt. Igitur non dubito, quin Plutarchus ſcripſerit χηρούμενον, id eſt, *viduatum*, vel στερούμενον *privatum.* Rurſus μετεωρίσας αὐτὸν pugnat cum re ipſa, & legendum ἑαυτὸν: nam ſi legis αὐτὸν, referendum eſſet illud αὐτὸν ad equum, & eſt contra rationem equum ſurſum elevare facere, dum quis cupit in eum aſcendere. Itaque purgandus eſt erroribus & mendis totus ille locus, & ſic legendus. [1] μικρὰ δ᾽ οὕτω παρακαλπάσας (niſi malis παραπαλπάσας, quod præferrem) καὶ καταψήσας, ὡς ἑώρα χηρούμενον (vel στερούμενον) θυμοῦ καὶ πνεύματος, ἀπορρίψας ἡσυχῆ τὴν χλαμύδα καὶ μετεωρίσας ἑαυτὸν, ἀσφαλῶς περιανέβη, ſic legendum, nam περιέβη ſignificat *circumiit*, non, *conſcendit.*

1 *Parumper ſic ſubpalpans & demulcens, ut vidit eum ab ira & ſpiritu vacuum, chlamydem leniter deponens, & ſeipſum in altum exaltans, ſecure inſcendit.*

Pag. 673.

Μέχρι τῆς Φοινίκης καὶ Κιλικίας.	*Vſque ad Phœniciam & Ciliciam.*

Cave

Cave lector, ne hoc loco accipias Φοινίκης pro Phœnicia, ubi fuit Tyrus & Sidon; non enim de ea intelligit, aliter inverſo ordine eas provincias poneret, nam Tyrus & Sidon, longe adhuc erant, ſed intellige Phœnicen, quæ eſt Lyciæ ſeu Pamphyliæ ad Maſſicytum montem, de qua Q. Smyrnæus canit:

> [1] Πάντες ὅσοι Φοίνικον ἔδος περὶ πάγχυ νέμονται
> Αἰπύ τε Μασσικύτοιο ῥίον, &c.

Et apud Joſephum Chœrilus de antiquis Solymis. —[2] οἱ

> Γλῶσσαν μὲν Φοίνισσαν ἀπὸ στομάτων ἀφίεντες.

Hujus mentionem fecit Nicandri Scholiaſtes de Thapſo herba: εὑρηκέναι δὲ αὐτὴν φασὶ τὸν Κρατεύαν ἐπὶ νήσῳ τινὶ Θάψῳ μιᾷ τῶν σποράδων· ἐστὶ δὲ αὕτη ἡ νῆσος Ἀρκούσης καὶ Φοινίκης μεταξύ. id eſt, *inveniſſe autem eam ajunt Crateuam in quadam Thaſpo inſula una ex Sporadibus: eſt autem ea inſula inter Arcuſam & Phœnicem.* ubi tamen pro Ἀρκούσης vellem legi Ἀρκοννήσου. Conſtantinus in Themate orientali urbem & fluvium cognominem ibi ponit. T. Livius lib. 37 de portu Phœnicunte in eo tractu loquitur.

[1] Omnes quicunque circa Phœnicem terram habitant & altum Maſſicyti montem.

[2] Qui linguã Phœniciam ab ore emittentes.

Pag. 684.

Τοῦ Βουκεφάλα φειδόμενος ἤδη παρήλικος ὄντος.	*Quod Bucephalæ, qui jam gravis ætate erat, parceret.*

Et ſi credimus Pelagoni in Geoponicis, non ſolum ſeneſcente, ſed unoculo, & quod mirum, id dehoneſtamentum pulchrum exiſtimanti: ſic enim ait in capite ἵππου σήματα p.423. τινὲς δὲ καὶ τοὺς ἑτεροφθάλμους ἐν τοῖς καλλίστοις τάττουσι, οἷον φασὶ γεγενῆσθαι τὸν τοῦ Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου Βουκέφαλον. *Quidam unoculos inter pulcherrimos cenſent, qualem ajunt fuiſſe Bucephalum Alexandri.*

Pag. 688.

Τῶν καταπονηθέντων οἱ καταπονήσαντες ἥδιον καθεύδουσι.	*Eos jucundius alios qui fatigant, quam fatiſcentes quieſcere.*

Ut ſenſus ſit conveniens, legendum videtur, τῶν ἀποπονηθέντων, iis, qui à labore ceſſarunt, laborantes melius dormiunt.

Pag. 692.

Μακεδὼν ὄνομα Λίμνος.	*Macedo nomine Limnus.*

Curtio dicitur Δύμνος. melius.

Ibidem.

Ibidem.

Ἀδελφῷ Βαλείνῳ.	*Fratri Balino.*

Apud Curtium Κεβαλίνῳ.

Pag. 694.

Τῶν δὲ σωματοφυλάκων ἑνὸς Ἀριστοφάνους.	*Quum unus ſatellitum Ariſtophanes.*

Reſcribe Ἀρίστονος: ſic enim pluries à Q. Curtio & ab Arriano vocatur.

In Cæſare. pag. 707.

Ταύτης δὲ ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὑπεναντιωθεὶς Σύλλας παρεσκεύασεν.	*Cæterum hujus repulſam adverſante clam ei Sullâ tulit.*

Hæc ſic intelligit Rualdus: *Sulla effecit, ut eo, quem petebat, honore deciderit*, & inde magno clamore contra Plutarchum inſurgit, ut falſum & contra hiſtoriæ fidem ea narrantem. Sed provoco ad omnes lexicographos, ut nos doceant, ſi hoc loco παρεσκεύασεν bene interpretatus eſt, *effecit*: at ego credebam debere exprimi Latine, *omnia diſpoſuit*, vel, *præparavit ut repulſam ferret*, & quamvis Mario & Cinna Romæ adhuc potentibus eam Sacerdotii petitionem aggreſſus fuerat Cæſar, nihil obſtat, quo minus Sulla miſſis ad ſuos amicos & clientes litteris Cæſari adverſatus fuerit; & ideo poterat abſtinere à reprehenſione Plutarchi hoc loco Rualdus. Ego, qua ſum ruſticitate, putabam æqui lectoris eſſe officium, ſemper auctori favere, & omnibus modis tentare, ne abſurdam ſententiam auctori antiquo tribuere videatur.

In Phocione. pag. 750.

Καὶ τὸν Ἴμβριον Ἀθηνόδωρον καὶ Ῥοδίους δύο Δημάρατον καὶ Σπάρτωνα.	*Et Imbrium Athenodorum, præterea Rhodios duos Demaratum & Spartonem.*

Ex hoc loco reſtituendus eſt Æliani locus mutilus, & mendoſus variæ hiſt. lib. 1 cap. 25, qui ſic habet: [1] Ἀθηνόδωρον τὸν Ἱμεραῖον καὶ Δημάρατον, ἀδελφὼ δὲ ἄρα ἤστην οὗτοι Ῥοδίω, in quo Æliani loco id eſt abſurdum, quod Athenodorum Himeræum ex Sicilia & ſimul Rhodium facit. Sic igitur ex hoc Plutarchi loco lege, Ἀθηνόδωρον τὸν Ἴμβριον, καὶ Δημάρατον καὶ Σπάρτωνα, ἀδελφὼ δὲ, &c.

[1] *Athenodorum Himeræum & Demaratum: hi duo vero erant fratres Rhodii.*

Pag. 751.

Πυθονίκης τῆς ἑταίρας ἀποθανούσης.	*Pythonicæ meretrici defunctæ.*

Melius Πυθιονίκης, ut apud Athenæum ſæpius.

Ibidem.

Ἐν Ἑρμείῳ.	*In Hermio.*

Iterum errat in hac voce Plutarchi codex: nam ſupra pag. 5 ἐν Ἑρμιώνῃ poſuerat, hîc ἐν Ἑρμείῳ: at tu lege, ἐν Ἕρμῳ, ex Harpocratione, Heſychio, & aliis, ut ſupra ad eum locum notavimus.

In Agide. pag. 799.

Ἱερὸν δὲ Πασιφάας καὶ μαντεῖον ἦν ἐν Θαλαμίαις τιμώμενον.	*Templum & oraculum Thalamiis celebre erat Paſiphaës.*

Hoc templum & oraculum non Paſiphaës, ſed Παφίης dicitur Pauſaniæ bis eadem pagina, & ait dæmonem eſſe indigetem Thalamatibus.

Pag. 808.

Καὶ δύο τῶν συντρόφους τοῦ Κλεομένους οὓς Σαμοθρᾶκας καλοῦσι.	*Et duo, qui cum Cleomene fuerant educati, quos Samothracas vocabant.*

Hi, quos vocat Plutarchus Samothracas, videntur iidem eſſe, quos vocat Herodotus Πυθίους lib. 6.

Pag. 813.

Τὰ Ὤνια χαρακώσας.	*Onia vallo munita.*

Lege Ὄνεια ex Thucydide, Xenophonte, Strabone, & multis aliis non contemnendis auctoribus.

Pag. 820.

Ὀφθεὶς δὲ τῷ Πτολεμαίῳ.	*Viſus autem Ptolemæo.*

Ei ſcilicet, qui Euergetes dictus eſt.

Ibidem.

Ὁ μὲν βασιλεὺς γὰρ αὐτὸς οὕτω διέφθαρτο τὴν ψυχήν.	*Quippe uſque eo rex ipſe effæminatus erat.*

Hic fuit, qui Philopator cognominatus eſt.

Pag. 821.

Νικάγορας ὁ Μεσσήνιος — ἀνὴρ μισῶν μὲν τὸν Κλεομένην.	*Meſſenius Nicagoras: hic oderat Cleomenem.*

Odii

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Odii illius cauſam pete ex Polybio lib. 5.

In Demoſthene. pag. 847.

Ὁ δ' Ἄργας (καὶ τοῦτο γὰρ φασὶ γενέσθαι τῷ Δημοσθένει παρώνυμον) ἢ πρὸς τὸν τρόπον ὡς θηριώδη καὶ πικρὸν ἐτέθη.

Argas (nam & hoc cognominis Demoſtheni ferunt fuiſſe) dictus eſt vel ex morum feritate & acerbitate.

Legendum ὁ πρὸς τὸν &c. Alia, credo, cauſa fuit ejus cognominis: nam fabula nos docet ſerpentem gelu conſtrictum & fere mortuum à viatore acceptum & proprio ſinu fotum, eum ſtatim momordiſſe. Ideo rhetor, qui tutores ſuos ſtatim ac vir factus eſt, accuſavit, ita dictus fuit.

Pag. 854.

Ἔπεμψε μὲν Φίλιππος — Ἀμύνταν μὲν καὶ Κλέαρχον Μακεδόνας, Δάοχον δὲ καὶ Θέσσαλον καὶ Θρασυδαῖον ἀντερῦντας.

Ad eos refellendos miſit etiam Philippus Amyntam & Clearchum Macedonas, præterea Daochum Theſſalum & Thraſydæum.

Ex Ariſtide legendum Δάοχον δὲ Θέσσαλον, καὶ Θρασυδαῖον. Nam ex Ariſtidis oratione περὶ συμμαχίας poſteriore diſco, Theſſalos quoſdam fuiſſe in numero eorum legatorum, quibus etiam addendus eſt Pytho quidam Byzantinus omnium acerrimus, & qui patriam Philippo prodiderat. Fuerunt igitur quinque legati, Amyntas & Clearchus Macedones, Daochus & Thraſydæus Theſſali, & Python Byzantinus.

Pag. 857.

Γραφεῖσα μὲν ἐπὶ Χαρώνδου Ἄρχοντος μικρὸν ἐπάνω τῶν Χαιρωνικῶν, κριθεῖσα δὲ ὕστερον ἔτεσι δέκα, ἐπ' Ἀριστοφῶντος.

Nomen ejus delatum fuit Charonda Archonte, paulo ante cladem Chæronenſem, judicatum decem annis poſt, Archonte Ariſtophonte.

Calculus Plutarchi non quadrat cum Diodoro, & numero Olympiadum. Nam Charondas fuit Archon anno 3 Olymp. 110, Ariſtophon vero anno 3 Olympiad. 112: ſpatium ergo inter utrumque terminum octo anni tantum, non decem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In M. Tullio Cicerone. pag. 883.

Ἦν δὲ πατρὸς Ὀκταουΐου, τῶν οὐκ ἄγαν ἐπιφανῶν, Ἀττίας δὲ μητρὸς ἀδελφῆς Καίσαρος.	*Filius fuit Octavii, viri non perinde clari & Acti æ ſororis Cæſaris.*

Scribe ἀδελφιδῆς. Fuit enim Attia Octavii uxor, mater Auguſti, filia M. Attii Balbi, & Juliæ ſororis Cæſaris: ideo fuit ejus ex ſorore neptis, non ſoror. Infra in Antonio idem eſt error, ſed ab Henrico Stephano notatus & correctus in ſuis notis.

In Demetrio. pag. 890.

Μιθριδάτης ὁ Ἀριοβαρζάνου παῖς.	*Mithridates Ariobarzanis.*

Valde vereor, ne Plutarchus hoc loco falſus ſit, dum Mithridatem hunc Ariobarzanis filium putat. Fuit enim Ariobarzanis non filius, ſed nepos ex Mithridate patre viro claro & potente, quem Antigonus occidendum curavit circa Cium Myſiæ urbem anno 3 Olymp. 119, Nicocle Archonte, cum in regno ſeu potius Dynaſtia manſiſſet annos 35, teſte Diodoro lib. 20 ad dictum annum. Cui ſucceſſit Mithridates filius, jure Antigono ſuſpectus, non tam, ut credo, ob ſomnium, quam ob cædem patris: quod ſi cui mirum videbitur eum militaſſe ſub patris interfectore, cogitet, quanta tunc fuerit Antigoni potentia in Aſia, & quid non faciendum ſibi principes ducant dominatus retinendi cauſa. Ratio igitur temporis non patitur, hæc intelligi debere de Mithridate Ariobarzanis filio, qui cœpit dominari paulo ante Alexandrum circa Olympiadem 110, nec potuit eſſe coævus Demetrio, ut hic dicitur. Legendum igitur puto, Μιθριδάτης ὁ Μιθριδάτου τοῦ Ἀριοβαρζάνου, ut Plutarchum à culpa liberemus.

Pag. 894.

Συνοικήσασα δὲ Ὀφέλλᾳ τῷ Κυρήνης ἄρξαντι.	*Et Ophelta nuptias Cyrenaorum principis tenuerat.*

Eum Principem Diodorus Ὀφέλλαν vocat lib. 20 pluries.

Pag. 898.

Τὴν μεγίστην ἑλέπολιν τοῖς τείχεσι προσήγαγε.	*Maximamque helepolim admovit muro.*

Commentarii vice ad hunc locum poteſt fungi Vitruvius lib. 10 cap. 22, qui eam machinam Diogneti Rhodii ſolertia in poteſtatem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

tem Rhodiorum veniſſe ait, & pluribus eam hiſtoriam perſequitur.

Pag. 900.

Δημοχάρης ὁ Λακωνεὺς. | *Demochares Laconenſis.*

Interpres vertit *Laconenſis*, male: nam τὸ Λακωνεὺς eſt à mala manu. Legendum Λευκωνεὺς, vel Λευκονοεὺς (nam utrumque dicitur) ut Demoſthenes ad Polyclem, & ubique. Nam Λεύκωνον, vel Λευκόνοον, vel Λευκόνοιον demus fuit Leontidis tribus, de quo cum Demoſthene, Phrynicho, Philocoro, Harpocration, Stephanus, Suidas. Inde erat Meton ille celebris Mathematicus, ut diſcimus ex Ariſtophanis Scholiaſte ad Aves.

Pag. 906.

Ἀπήντησεν αὐτῷ περὶ Δήϊνον. | *Proceſſit ei ad Dion obviam.*

Reſcribe περὶ Δῖον, nam Δῖον urbs fuit in illo tractu celebris: Δήϊνον vero vox nihili.

In Antonio. pag. 955.

Καὶ Κλεοπάτραν μὲν τὴν ἐκ Κλεοπάτρας Ἰόβᾳ τῷ χαριεστάτῳ βασιλέων συνῴκισε. | *Ex Cleopatra ſuſceptam Cleopatram lepidiſſimo regi Iubæ collocavit.*

Hæc fœmina à Suetonio in C. Cæſare non Cleopatra, ſed Selene vocatur, ſed potuit eſſe binominis.

In Dione. pag. 970.

Πρὸς Δίωνα περὶ τὰς Μάκρας στρατοπεδεύοντα. | *Dioni qui circa Macras conſidebat.*

Macræ fuerunt ibi nullæ. Lege, περὶ τὰς Ἄκρας. Thucydides lib. 6. 1 Ἄκραι δὲ καὶ Κάσμεναι ὑπὸ Συρακουσίων ᾠκίσθησαν.

1 *Acræ & Caſmenæ à Syracuſanis habitatæ ſunt.*

In Arato. pag. 1032.

Μόλις ἥψατο τῆς Ἀδρίας πολεμίας οὔσης. | *Ægre Adriam decurrit oppidum hoſtile.*

Lege Ἀνδρίας, id eſt, in Andro inſula, circa Andrum civitatem, quod patet ex eo, quod poſtea cum ſervis dicitur in Eubœam trajeciſſe, quæ fuit è regione Andri inſulæ & vicina.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

AD PLUTARCHUM

IN TOMO II.

Lib. ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ἈΓΩΓΗΣ.

Pag. 1.

Διόφαντον γ' οὖν τὸν Θεμιστοκλέους.	*Quomodo Diophantum Themiſtoclis filium.*

Nomen viri fuit Κλεόφαντος. nam Plato, qui non procul fuit à Themiſtoclis tempore, & Athenis vixit, eum ſic nominat, in libro περὶ ἀρετῆς εἰ διδακτὸν, & in Memnone, quem ſequitur Stobæus.

Ad librum πῶς ἄν τις διακρίνειε. pag. 58.

Ὥσπερ Κρίσων ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον.	*Sicut Criſſon Himeræus curſu cum Alexandro certans dedita opera poſterior fuit.*

Timeo, ne hoc loco Plutarchus memoria lapſus erraverit. Nam Criſon Himeræus curſor ille famigeratus vicit ſtadium Olympiadibus 83 & 84 & 85 multum ante tempora Alexandri regis: videtur tamen Plutarchus intelligere Alexandrum Macedonem Philippi filium, quando eum ſine alia nota nominat. Tum non convenit Alexandro Amyntæ, qui vigebat tempore belli Perſici annis circiter 36, antequam Criſon ille innoteſceret: nec alteri Alexandro Amyntæ, qui 60 circiter annis poſterior fuit Criſone. At non eſt dubium Plutarchum de Alexandro Magno intellexiſſe, qui fuit pernicitate pedum celebris, &, ut ait Plutarchus in ejus vita, ποδώκης. Ideo proponebant ei adulatores & aſſeclæ, ut in Olympica celebritate ſtadium decurreret, quod aſpernatus eſt, ut indignum regia majeſtate. De Criſone igitur Himeræo puto Plutarchum aliter ſcripſiſſe, quam in animo habebat, & properante calamo Criſonem Himeræum pro alio quodam curſore poſuiſſe, forte pro Cleomantide Clitorio, qui eodem, quo Alexander, tempore floruit, & ſtadium vicit Olympiade 111 eodem anno, quo Philippus Alexandri pater cæſus fuit, Alexandro tunc vigeſimum annum agente, ut ait Arrianus. Hæc ego ut potui: ſi quis meliora dederit, ſequar lubens. Nam quod infra lib. περὶ εὐθυμίας, ubi hanc hiſtoriam repetit, in quibuſdam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

dam exemplaribus legitur Βρίσων, credo eſſe errorem ob affinitatem majuſcularum K & B, nam de Briſone curſore nihil legitur, & cognomen *Himeræus* eundem eſſe evincit manifeſto, & debere Κρίσων legi.

Ad Conjugalia præcepta. pag. 144.

Δεύτερον ἐν τῇ Ῥαρίᾳ.	*Secundum in Raria.*

Suſpicor legendum, ἐν τῷ Ῥαρίῳ; nam Ῥάριον πεδίον memoratur Pauſaniæ in Atticis: nulla vero urbs, nullus demus Ῥάρος, à quo denominari debeat regio quædam in Attica.

Ad ſeptem ſapientum convivium. pag. 162.

Ἀπέκτειναν δὲ αὐτὸν οἱ τῆς παιδίσκης ἀδελφοί.	*Nihilominus eum puellæ fratres trucidaverunt.*

Nomina virorum fuerunt Ctimenus & Antiphus, ut nos docet Pauſanias in Bœoticis.

Pag. 194.

Οἰκῆσαι τὴν Μεσσήνην δι' ἐτῶν τριάκοντα καὶ διακοσίων.	*Meſſenemque poſt* CCXXX *annos condendam.*

Numeri corrupti ſunt, quod ſæpe evenit. Lege ἐννενήκοντα καὶ διακοσίων. Nam Epocha de Meſſeniæ ſeu Iræ excidio curioſe notata eſt à Pauſania in Meſſeniacis: [1] ἑάλω δὲ ἡ Εἶρα — Ἀθηναίοις ἄρχοντος Αὐτοσθένους ἔτει πρώτῳ τῆς ὀγδόης τε καὶ εἰκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν ἐνίκα Χίονις Λάκων. Meſſenes vero inſtauratio ab Epaminonda facta eſt anno 3 Olympiadis 102 Dyſcyneto Archonte. Pone calculos lector, & invenies numerum 298. Ideo paulo poſt idem Pauſanias ait Meſſenios extra Peloponneſum trecentos fere annos vagaſſe.

[1] *Capta eſt Ira — Archonte apud Athenienſes Autoſthene anno* 1 *Olympiadis* 28, *qua vicit Chionis Laco.*

Pag. 211.

Οἱ δὲ καλούμενοι Τρωαδεῖς (οἷς καὶ Ξέρξης ὡς λέγεται ἔδωκε δῶρα.)	*Troadenſes, à quibus etiam Xerxes, ut ferunt, tranſitum donis redemerat.*

Neglexit interpres conſulere Plutarchum ſupra in Ageſilao, ubi ſcriptum eſt recte Τραλλεῖς, quæ lectio hoc loco reponenda.

Pag. 224.

Λεωτυχίδης ὁ Ἀρίστωνος.	*Leotychidas Ariſtonis filius.*

Errat Plutarchus; non enim fuit Ariſtonis, ſed Menaris Leotychides iſte. Sed fefellit eum, quod in ſerie regum Eurypontidarum poſt Ariſtonem ſequitur Leotychides: nam Ariſtoni ſucceſſit, pul-

ſo

ſo Demarato Ariſtonis filio. Vide Herodotum lib. 8 & Pauſaniam in Laconicis.

Pag. 229.

Τῶν Ἐυρυπρωτιδῶν. | *Eurytionidarum.*

Si addidiſſet exſcriptor ad hanc vocem poſt ω litteram κ, Lacedæmoniorum reges egregiè ornaviſſet. Lege: Ἐυρυπωντιδων.

Pag. 235.

Βοῦρις καὶ Σπέρτις. | *Buris & Spertis.*

Apud alios auctores legitur Βοῦλις καὶ Σπέρχις.

Lib. de quæſtionibus Græcis. pag. 295.

Ἐκέλευε τὰ ὀστᾶ φορεῖν, ἣν ἐκείνη στολὴν ἐφόρει.	*Oſſa ipſius, quas ea geſſiſſet, veſtibus amiciri juſſit.*

Sic etiam legit interpres, & reddidit. At id fuiſſet contra Græcorum morem, qui oſſa condebant humo. Lego, τὴν ἐσθῆτα, quam lectionem ſequentia aſtruunt.

Pag. 299.

Ἐν τῷ καλουμένῳ Στέγοντι. | *In Stephonte.*

Ortelius legiſſe videtur Στέφοντι, & ita legitur in indice Codicis, ergo lege Στέφοντι.

Pag. 302.

Ἢ ὅτι Λέλεγες καὶ Μινύαι τὸ παλαιὸν ἐξελάσαντες αὐτούς.	*Leleges & Minyæ quondam pulſis vi Trallianis.*

Et paulo poſt.

Τὸν κτείναντα Μινύην ἢ Λελέγην.	*Si quis Minyam Lelegemve occiderit.*

Utrobique lege, Μιλύαι & Μιλύην, & pro Λελέγην lege Λέλεγα, à recto Λέλεξ. Milyæ fuerunt in Aſia circa Lyciam: Minyæ vero in Bœotia & Peloponneſo.

Pag. 304.

Ἐξέπεσε κατὰ τὸν Λακητῆρα. | *Ad Laceterem excidit.*

Strabo Λακτῆρα vocat lib. 14: utrum ſit verum & genuinum, neſcio. Certum eſt ἀπὸ τοῦ λακεῖν ſic nominatum, ſcilicet à ſtrepitu maris circa eum locum.

In Parallelis. pag. 307.

Ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ. | *Sandanum fluvium.*

Stobæus

Stobæus lib. de fortitudine hanc hiſtoriam narrans hunc fluvium Σάρδονα vocat, ſic: γενόμενος ἦ κατὰ γέφυραν ποταμοῦ Σάρδονος. Sed in margine ſcriptum eſt Σανδανοῦ, ex hoc forte loco Plutarchi: nulli auctores præter hos, quos viderim, de eo fluvio meminerunt.

Pag. 308.

Ἀγεσίλαος ὁ πατὴρ μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου συνεδίωξεν.	*Pater Ageſilaus eum uſque ad fanum Minervæ Chalciæci perſecutus eſt.*

Nota hîc Plutarchi μνημονικὸν σφάλμα. Non enim fuit Pauſaniæ pater Ageſilaus, ſed Cleombrotus, ex Thucydide, Pauſania, & aliis.

Pag. 327.

Καὶ τοὺς Ἀερόπου παῖδας.	*Et Aeropi filios.*

Nomina virorum fuerunt Ἡρομένης, Ἀρραβαῖος, Ἀλέξανδρος, ut eſt apud Arrianum lib. 1. Si fuerunt autem filii ejus Aëropi, qui ante Pauſaniam & Amyntam regnavit, jam ætate provectos fuiſſe oportet, nam inter Aëropum eum & Alexandrum quinquaginta anni interceſſerunt ad minimum.

Lib. de Gloria Athenienſium. pag. 349.

Τὴν δὲ ἕκτην ἐπὶ δέκα Μουνυχιῶνος Ἀρτέμιδι καθιέρωσαν, ἐν ᾗ τοῖς Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα νικῶσιν ἐπέλαμψεν ἡ θεὸς πανσέληνος.	*Decimam ſextam Munychionis Dianæ conſecraverunt: tunc enim Luna vincentibus apud Salamina Græcis pleno orbe apparuit.*

Inſurgit in Plutarchum hoc loco Rualdus his verbis: *Plutarchum alibi alieno, hîc proprio gladio jugulamus: in Camillo namque pag.* 138 Βοηδρομιῶνος περὶ τὰς εἰκάδας, *Boedromionis die vigeſima, commiſſam illam pugnam Salaminienſem diſertè pronunciat: idque ipſum in commentario de diebus à ſe demonſtratum ibidem teſtatur.* Hæc Rualdus, qui poſtea pluribus argumentis utitur & conjecturis, ut probet Salaminienſem contra Xerxem pugnam commiſſam fuiſſe autumni tempore, quod certum eſt, & ejus conjecturis aliud argumentum addam multo evidentius. Æſchylus in Perſis ait, exercitum Xerxis fugientem Strymonem glacie concretum pedibus tranſiviſſe.

— νυκτὶ δ᾽ ἐν ταύτῃ θεὸς
Χειμῶν᾽ ἄωρον ὦρσε, πήγνυσι δὲ πᾶν
Ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος, &c.

Id eſt, *in ea autem nocte deus hiemem intempeſtivam excitavit: compreßit autem totum fluentum puri Strymonis*: ex his verbis elicitur, jam autumno inclinante eam fugam factam. Nam ſi Munychionis medio ea pugna commiſſa fuiſſet, tunc Thargelione menſe, qui Munychionem ſequitur & noſtro Junio reſpondet, in ipſius æſtatis limine neceſſe foret eam fugam & concreti glacie Strymonis διαπεραιῶσιν factam fuiſſe, quod abſurdum foret. Nam quamvis dicat χειμῶν' ἄωρον, id non debet intelligi contra naturæ legem in æſtate, ſed ultra ordinarium hiemis curſum, qui menſe Pyanepſione (qui Boedromionem ſequitur, & Novembris noſtri initio reſpondet) non ſolet ita ſævire. Ideo fuit illa hiems ἄωρος, *præfeſtina*. Certa igitur eſt in in eo Rualdi aſſertio. Sed non ideo in culpa Plutarchus, ſed magis Rualdus, qui eum male intellexit: nam de alia proculdubio pugna loquitur Plutarchus, non de ea, quæ Eurybiade duce & Themiſtocle adjutore contra Xerxis ad littus ſedentis claſſem inter Salaminem inſulam & Attica littora commiſſa eſt: ſed de altera, quæ ſupra Salaminiam Cypri inſulæ regionem Cimone Athenienſium duce facta eſt, qua Phœnicum, Cypriorum & Cilicum claſſis deleta eſt. Nam cum hac ultima optime quadrant, quæ Plutarchus hoc loco dicit, & plenilunium, de quo hîc loquitur, cum ſextodecimo Munychionis die omnino convenit. Nam menſes, quibus utebatur populus Athenienſis, cum nova luna incipiebant, & ideo plenilunium fiebat initio diei ſextidecimi. De hac igitur ſecunda ad Salaminem Cypriam pugna agit hoc loco Plutarchus proculdubio, quam continuo ſequuta eſt pugna terreſtris contra Perſas ad Eurymedontem fluvium nocte, ubi caſtra Perſarum aggreſſi Athenienſes in tenebris pugnantes, cœlo nubilo, tumultu & confuſione caſtra Perſarum turbaverunt: poſtea vero [1] νικῶσιν Ἕλλησιν ἐπέλαμψεν ἡ θεὸς πανσέληνος, & eos adjuvit, ut Perſas jam fugientes perſequerentur, & magis cæderent. Quod autem hæc ſecunda pugna bene dicebatur Salaminia, eo quod commiſſa fuit ad Salaminiæ Cypriæ littora, teſtis Thucydides lib. 1, ait enim: [2] πλεύσαντες ὑπὲρ Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν καὶ πεζομάχησαν ἅμα, non quod pedeſtri acie decertaverint eodem loco, ſed quod ſtatim ac victores fuerunt circa Salaminiæ littora continuata navigatione ſine ulla intermiſſione ad Eurymedontem eadem die pervenerunt, & Perſarum caſtra expugnaverunt. Sic de eo negotio Ariſtides in Panathenaïco conjungens hæc duo facinora loquitur: [3] αἱ

περὶ

[1] *Vincentibus Græcis illuxit Dea in plenilunio.*

[2] *Navigantes ſupra Salaminam, quæ eſt in Cypro, contra Phœnicas, Cyprios & Cilices pugna navali & pedeſtri etiam certaverunt.*

[3] *Quæ circa Cyprum & Pamphyliam navium & peditum pugnæ.*

περὶ Κύπρον καὶ Παμφυλίαν ναυμαχίαι καὶ πεζομαχίαι. Sic igitur hoc loco Plutarchus duo illa egregia facinora ſub nomine pugnæ περὶ Σαλαμῖνα comprehendit, & à loco, ubi principium pugnæ factum eſt & victoriæ, totius diei & noctis expeditionem nominat, quod non advertentem Joſephum Scaligerum torſit hujus loci cum Herodoto collati difficultas, & Plutarchum pugnare cum ratione temporum putavit, lib. 5 de Emendatione temporum. Vide Diodorum lib. 11 ad annum tertium Olymp. 77. Cæterum quando de Cimonis ducatu & geſtis hoc loco egimus, notanda eſt inſignis Æmilii Probi vel Cornelii Nepotis hallucinatio vel μνημονικὸν σφάλμα, qui in ejus Imperatoris vita ſic ait: *Idem iterum apud Mycalem Cypriorum & Phœnicum ducentarum navium claſſem devictam cepit, eademque die pari fortuna in terra uſus eſt. Namque navibus hoſtium captis ſtatim ex claſſe copias ſuas eduxit, barbarorumque uno concurſu maximam vim proſtravit, &c.* Ex quibus verbis & iis, quæ præcedunt & ſequuntur, concluditur auctorem non aliam habuiſſe in animo pugnam, quam eam, qua Cimon claſſem Phœnicum, Cypriorum & Cilicum ad Cypri littora ſuperavit, & pedeſtres etiam regis copias ad Eurymedontem fluvium delevit: ſed male excidiſſe illi, ut Mycalem memoraret, ubi Leotychides Spartanus cum Athenienſium & Græcorum aliorum navibus claſſe regia in terram ſubducta potitus eſt, & deleto barbarorum exercitu naves eorum incendit. Certe vix inducor, ut credam ſic ſcripſiſſe Cornelium Nepotem, ſed mendoſam eam vocem *Mycalem* judico, pro qua voce niſi reponatur *Macariam*, non video quid reponendum ſit. Fuit autem Macaria urbs in littore Salaminiæ ditionis è regione Ciliciæ, de qua fateor neminem in ea pugna meminiſſe. Sed cum conſtet *Mycalem* in mendo cubare; nullam aliam urbem in toto illo littore video, cujus nomen magis ad Mycalem accedat. Ejus ſitus etiam non repugnat. Nam ex Diodoro conſtat claſſem regiam devictam fuiſſe ad Cypri littora, his verbis: Κίμων δὲ πυνθανόμενος τὸν στόλον τῶν Περσῶν διατρίβειν περὶ τὴν Κύπρον, πλεύσας ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἐναυμάχησε, id eſt, *Cimon autem cum reſciviſſet claſſem Perſarum circa Cyprum immorari, claſſe in barbaros invectus pugnavit.* & paulo poſt de barbaris: τῶν δὲ λοιπῶν νεῶν καταφυγουσῶν εἰς τὴν Κύπρον, οἱ μὲν ἐν αὐταῖς ἄνδρες εἰς τὴν γῆν ἀνεχώρησαν, αἱ δὲ ναῦς κεναὶ τῶν βοηθούντων οὖσαι τοῖς πολεμίοις ἐχυρώθησαν ὑποχείριοι, id eſt, *reliquis vero navibus Cyprum aufugientibus, viri quidem in terram effugerunt, naves vero vacuæ in poteſtatem hoſtium venerunt.* Narrat deinde quomodo Ci-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

mon tali victoria non contentus ſtatim vela fecit ad Eurymedontem, ubi pedeſtres Perſarum copiæ caſtra habebant, & quomodo ſtratagemate eos decepit, cum naves captas Græcis militibus tiaris & veſtibus Perſarum indutis replevit, & ſic Perſas ex improviſo adortus ad internecionem uſq; delevit: itaque cum pugna navalis ad littora Cypri inſulæ facta fuerit, ubi nulla Mycale, Macaria vero urbs maritima fuerit in eo littore è regione Ciliciæ & Pamphyliæ, ubi fuit Eurymedon fluvius, non ſine veriſimilitudine putavi debere legi *Macariam*, licet de ea urbe à nullo auctore alio in ejus pugnæ narratione mentio facta fuerit Cypro & Salamina nominibus notioribus ad ſe trahentibus ejus pugnæ denominationem. Itaque id tantum propono, non aſſevero, de eo judices lector.

Lib. de Iſide & Oſiride. pag. 354.

Τέχναλις ὁ Βοκχόρεως πατήρ.	*Technatis qui Bocchorem filium habuit.*

Hunc Technatim Νεόχαβιν vocat Athenæus lib. 10.

Pag. 364.

Ἀρχικλαμμένουσιν.	*Quæ princeps es.*

Vox nihili. Credo legendum ἀρχιπλάνην οὖσαν vel ἀρχίπλανον. Scilicet eam, quæ præeſt Thyadum & Βακχαντῶν choro. Uſus eſt ea voce Lucianus in Toxari.

Lib. de Oraculorum defectu. pag. 415.

Τὰ γὰρ πεντήκοντα καὶ τέσσαρα μεσούσης ὅρον ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι, συγκείμενον ἐκ τε τοῦ μονάδος, καὶ τῶν πρώτων δυοῖν ἐπιπέδων, καὶ δυοῖν τετραγόνων, καὶ δυοῖν κύβων οὓς καὶ Πλάτων ἔλαβεν ἐν τῇ ψυχογονίᾳ.	*Nam* LIV *ſtatuunt eſſe numerum dimidiæ vitæ humanæ, compoſitum ex unitate, primis duobus planis, duobus quadratis, & duobus cubis: quos Plato etiam numeros ad animæ procreationem adhibuit.*

Hæc è Pythagoreorum ſchola acceperat Plato, & ex eo Plutarchus, quorum hæc eſt mens. Numerus 54 medietas ſcilicet numeri 108, qui longiſſimæ hominum vitæ terminus eſt, componitur ex unitate 1, & duobus planis primis 2 & 3, quos primos planos vocat, eo, quod ſunt omnium planorum ſeu ſuperficierum minimi & primi, 2 ſcilicet, cujus latera ſunt 1 & 2, qui primus & minimus planus eſt, &

& 3, cujus latera ſunt 1 & 3, qui ſecundus eſt planus, & ex duobus primis quadratis, ſcilicet 4 & 9, & ex duobus primis cubis, ſcilicet 8 & 27 hoc modo.

1 Μόνας, unitas

2, 3 } duo primi plani

4, 9 } duo primi quadrati.

8, 27 } duo primi cubi

54

Pag. 416.

Ὁ δὲ τῶν ἐννακισχιλίων ἑπτακοσίων εἴκοσι τὴν γένεσιν ἔσχηκε, συντεθέντων μὲν τῶν ἐκ τῆς μονάδος, τεσσάρων ἐφεξῆς, τετράκις γινομένων τεσσάρων· τεσσαράκοντα γὰρ ἑκατέρως γίνεται, ταῦτα γὰρ πεντάκις τριγωνισθέντα τὸν ἐγκείμενον ἀριθμὸν παρέσχεν.

Numerus IX CIↃ IↃCCXX *procreatus eſt quatuor primis ab unitate numeris in unam ſummam collectis, eaque quater accepta: ſic enim conficiuntur* XL, *qui numerus quinquies trianguli in morem aſſumtus* IX CIↃ IↃ CCXX *producit.*

Hæc etiam, quoniam videntur habere aliquid obſcuritatis, in gratiam tironum explicabo. Ait igitur: *numerus* 9720 *producitur ex quatuor primis ab unitate numeris continue, ſimul ſumptis, quater acceptis, quadraginta enim omni modo efficiunt, qui numerus quinquies per tres multiplicatus, poſitum numerum producit.* hæc ſic intelliguntur. Quatuor primi numeri ab unitate ſunt 1 2 3 4, qui ſimul ſumpti faciunt 10, qui quater acceptus gignit 40: numerus vero 40 ſic productus, quinquies multiplicatus per tres producit numerum poſitum 9720. Nam 40 per tres multiplicatus gignit 120, hic rurſus per tres multiplicatus facit 360, tertio numerus 360 per tres multiplicatus gignit 1080, quarto numerus 1080 per tres multiplicatus facit numerum 3240, quinto numerus 3240 per tres multiplicatus producit numerum 9720 prius poſitum. Hæc eſt mens ejus loci. Sed in eo notandum eſt, primo, vocem τεσσάρων, quæ ſecundo loco ponitur, redundare,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

dare, & delendam eſſe: nam male repetitur. Secundo, Plutarchum non loqui cum Mathematicorum filiis, & abuſum eſſe voce τριγωνισθέντα pro τριπλασιασθέντα, nam ſicut τετραγωνίζειν non dicitur pro τετραπλασιάζειν, quod eſt *per quatuor multiplicare*, ſed ſignificat quadrare numerum, & per ſeipſum multiplicare, ut fiat quadratus numerus: nam, exempli gratia, numerus 40 non eſt τετραγωνισμὸς τοῦ δέκα, ſed τετραπλασιασμὸς, *quadratura numeri decem*, ſed, *multiplicatio per quatuor*. nam τετραπλασιασμὸς τοῦ δέκα producit 40, ſed τετραγωνισμὸς τοῦ δέκα producit 100. Sic τριγωνισμὸς non debet ſumi pro τριπλασιασμὸς: nam τριγωνισμὸς ἀριθμοῦ, ſi ea voce uterentur Mathematici, deberet intelligi numerus triangulo comprehenſus æquilatero, cujus latera forent numerus quidam, ut, verbi gratia, τριγωνισμὸς τοῦ δέκα foret 55, hoc modo:

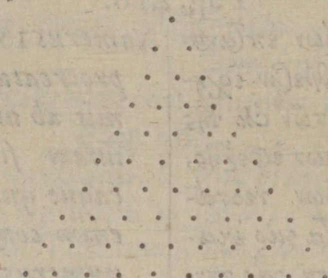

Nam τριγωνισμὸς dicitur ἀπὸ τριγώνου, quod eſt geometricè non arithmeticè loqui: at τριπλασιασμὸς τοῦ δέκα eſt multiplicatio per tres numeri 10, quæ producit 30. Non debuit igitur Plutarchus voce τριγωνισθέντα uti pro multiplicata per tres, & debet hæc vox intelligi παχυτέρως, ſi tamen ita ſcripſerat Plutarchus.

Lib. de ira cohibenda.

Ἓν ἐξελόμενος κανθάρειον (ὡς Μάριον ἱστοροῦσι νήρυτον) οὐκ ἂν ἑτέρῳ πίνοιεν.

Vnum deligentes cantharum, ut Marius, aut certæ formæ poculum, ex alio nolunt bibere.

Legerem libenter νηρείτην: eſt enim conchæ ſpecies, de qua Athenæus lib. 3, & Plin. lib. 9 cap. 33, necnon Ariſtoteles de part. animal. lib. 4, qui eam concham deſcribit, ſic: [1] ὁ δὲ νηρείτης τὸ μὲν ὄστρακον ἔχει λεῖον καὶ μέγα καὶ στρόγγυλον, τὴν δὲ μορφὴν παραπλησίαν τοῖς κήρυξι. Hæc deſcriptio ſatis convenit potatoriæ conchæ, quales & in Gallia vidi multas. De hac videtur etiam loqui Lycophron verſu 238:

[1] *Nerites autem concham habet levem, magnam & rotundam, figura autem ſimilem buccinis.*

Κρηθμοῖ-

Κρηθμοῖσι καὶ ῥαιβοῖσι νηελίτης φίλος.

Plinius vero videtur etiam deſcribere Concham, his verbis: *navigant ex his neritæ, præbenteſque concavam ſibi partem, & alteram auræ opponentes per ſumma æquora velificant.* Talem ego vidi in amici cujuſdam ...μηλιοθήκῃ, levitate & candore conſpicuam, quæ majorem, quam pro totius magnitudine partem expanſam habebat, tenuitate tanta, ut fere tranſpareret. Putabam aliquando debere legi apud Plinium *Neïtæ*, quaſi ἀπὸ τῆς νήως, eo quod velificant, ut navis, ut diceretur Νηΐτης ἰχθὺς, ut Νηΐτης στρατός. Sed eam vocem apud Græcos in eo ſignificatu non inveni, & forte νηελίτης dictus à privativa ν & ἐρέτης, *remex*, quod ſine remigibus naviget.

Lib. de amore fraterno. pag. 478.

Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται Δόκανα καλοῦσι, ἐστὶ δὲ δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίοις ἐπιζευγμένα.

Vetuſta Caſtorum ſimulacra Spartani Dokana, quaſi trabalia vocant. ſunt autem duo ligna æqualiter invicem diſtantia, duobus aliis tranſverſis juncta.

Inde eſt, quod Aſtrologorum filii ſignum Geminorum tali charactere ſignant, quod à Laconibus acceperunt: talis enim eſt hujus ſigni nota II.

Pag. 480.

Ξέρξης αἰσθόμενος Ὦχον τὸν υἱὸν ἐπιβεβουλευκότα τοῖς ἀδελφοῖς ἀθυμήσας ἀπέθανε.

Xerxes Ochum filium inſidias fratribus ſtruxiſſe cum comperiſſet, mærore eſt extinctus.

Prima pars nominis evanuit. Legendum enim eſt Ἀρτοξέρξης, aut ſi ſcripſit Plutarchus, ut editum eſt, memoria lapſus id ſcripſit: nam de Xerxe notum eſt eum dolo cæſum ab Artabano & Eunucho, ex Ariſtotele politic. 5 cap. 10, ex Diodoro lib. 11, ex Euſebio, & aliis.

Lib. de vitioſo pudore. pag. 530.

Οἱ δὲ συνδειπνήσαντες αὐτὸν ἐστραγγάλισαν.

Eſtque ab aſſidentibus ſtrangulatus.

Aliter ejus principis cædes narratur à Pauſania: ait enim veneno ei dato in ea cœna periiſſe; hunc vide in Bœoticis, & conſentit Lycophron

phron in Alexandra verſu 796, & ſequentibus, ubi locum etiam indicat, nempe in Trampya Epiri urbe, ubi mortuus eſt ille Hercules Alexandri & Barſines filius.

Lib. de iis, qui ſero à numine puniuntur. pag. 548.

Ὃς προδοὺς τὴν ἐπὶ Κύπρῳ μάχην.	*Qui prodita in Cypro pugna.*

Mendoſa manifeſte lectio, quam miror ſequutum eſſe Xylandrum talem virum. Lege, τὴν ἐπὶ τάφρῳ μάχην. ea pugna in toto Meſſenico bello celebris fuit, de qua vide Pauſaniam in Meſſeniacis.

Lib. de Socratis Genio. pag. 583.

Πῦρ οἱ Κυκλώνειοι παρένησαν.	*Ignem Cyclonii circumpoſuerunt.*

Lege Κυλώνειοι, ut infra lib. de Stoïcorum repugnantiis, & ab aliis vocantur eo nomine.

Pag. 667.

Τῆς Εὐβοίας ὁ Γάληψος.	*Galepſus Eubœæ.*

Reſcribe Αἴδηψος: nam ea, quæ ſequuntur, id docent. Celebris enim fuit Ædepſus in Eubœa lavacris calidis, ut ipſe Plutarchus ſupra aſſerit lib. de fraterno amore pag. 487. Vide, quæ notavi ſupra ad eundem auctorem in Sulla pag. 468.

Lib. Sympoſiacorum. pag. 706.

Τὸν Μενέλαον Ὅμηρος πεποίηκε αὐτόματον.	*Menelaum Homerus fecit invocatum.*

Hæc & quæ ſequuntur uſque ad finem paginæ, non pertinent ad ſuperius problema de depravata muſica, cui male aſſuta ſunt, & eſt ἀπόσπασμα, & initium ſequentis problematis de umbris conviviorum. Ergo luxata hæc in proprium locum repone, & fiat principium ſequentis cap. Τὸν Μενέλαον, quæ verba male quidam ad finem ſequentis problematis contulerant, ut ex Xylandri verſione patet: non enim ibi congruunt.

Lib. Eroticorum I. pag. 772.

Καὶ οὕτως οἱ μὲν Φλιάσιοι πρὸ τῆς ἐπιθέσεως εἰς τὴν Κόρινθον ἐσώθησαν.	*Sic Phliaſii iſti ante tempus opprimendis iſtis conſtitutum Corinthum evaſerunt.*

Hæc ſupradictis non conveniunt. Nam Corinthii erant, non Phliaſii, qui in Corinthum ſe receperunt. Forte legendum οἱ μὲν

διὰ

διὰ Φλιασίας. Nam illac etiam ſe poterant recipere, & forte rectam & breviorem viam per Nemeam vel Cleonas ultro non ſunt ſequuti, eo quod alia ſecurior erat.

Pag. 774.

Ὅτε Ἀμφικτύων ὑπὸ Σθενέλου φυγάς.	*Amphictyon à Sthenelo extorris factus.*

Sic legit etiam Xylander: at ego confidenter repono Ἀμφιτρύων. Amphictyon Deucalionis filius nihil habuit negotii cum Sthenelo, quem duobus ſeculis præceſſit. At Amphitryo ab eo ſugatus, Thebas conceſſit, ut Apollodorus lib. 2, & multi alii: nihil notius eſt.

Lib. ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι. pag. 776.

Τὸ Ἐρύγγιον τὸ βοτάνιον λέγουσι μιᾶς αἰγὸς εἰς τὸ στόμα λαβούσης αὐτήν τε πρῶτον ἐκείνην, καὶ τὸ λοιπὸν αἰπόλιον ἵστασθαι.	*Eryngium herbam ajunt, ſi una capella in os ſumat, ipſam primum, mox totam gregem ſubſiſtere.*

Hic Plutarchi locus & error mirum eſt quantum impoſuerit iis, qui poſt eum vixerunt, adeo ut uſque ad hoc ſeculum hujus erroris labes manaverit. Nam & non contemnendi viri ejus herbæ id miraculum non dubitaverunt aſſerere: at nihil eſt vanius. Nam ex male intellecto Ariſtotele, ea fabula originem cepit, ſive Plutarchus eam primus poſteris tradiderit, ſive alius quis ante eum. Scripſit Ariſtoteles lib. 9 de hiſtoria animalium cap. 3, poſtquam de ovibus, & earum ſtoliditate dixit, eas non procedere hieme ingruente, niſi paſtores vi cogant arietes procedere, poſtea de capris etiam ait: τῶν δὲ αἰγῶν ὅταν τις μιᾶς λάβηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου, ἐστὶ δὲ οἷον θρὶξ, αἱ ἄλλαι ἑστᾶσιν ὥσπερ μεμωρωμέναι, id eſt, *Caprarum vero, ſi aliquis unam prehenderit per eryngum (eſt autem tamquam capillus) ceteræ ſiſtuntur tamquam ſtupefactæ.* Uſus eſt forte Plutarchus codice, ubi per errorem ſcriptum erat: ὅταν μία λάβηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρυγγίου, & ſic putavit Ariſtotelem dixiſſe, *quando una earum acceperit ſummitatem eryngii*, & ſic deceptus eſt homonymia vocis ἠρύγγου & ἐρυγγίου, quæ & capræ barbam & quandam cardui ſpeciem ſignificat. Hæc ſcripſeram falſo exultans gaudio, putans me id primum notaſſe: verum poſtea vidi Henricum Steph. eum errorem notaſſe & in Plutarcho, & in Nicandri Scholiaſte.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 807.

Καὶ πρός τινα δυνάστην ἐπιστόλιον αὐτοῦ τοιοῦτο φέρεται. | *Et fertur ejus ad quendam potentem tale epiſtolium.*

Fuit ille Idrieus Cariæ Dynaſtes, ut ex Plutarchi Ageſilao patet ſupra pag. 603.

Lib. de 10 Rhetoribus in Antiphonte. pag. 833.

Ἡνίκα ἐτετείχιστο ἡ Ἐετιώνια. | *Quo tempore Eetionea fuit munita.*

Lege conjunctis Ἠετιώνεια. Sic enim ſemper Thucydides pluribus locis.

Ibidem.

Ἐπαινεῖται δὲ αὐτοῦ μάλιστα ὁ περὶ Ἡροδότου. | *Maxime laudantur orationes ejus de Herodoto.*

Valde fallor, ni legendum ſit, περὶ Ἡρώδου, extat enim ejus oratio περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου, omnium quæ extant, maxime elaborata.

In Andocide. pag. 835.

Ἄντικρυς τοῦ Πορίνου Σελλίνου. | *E regione Porini Selini.*

Quis fuit Sellinus ille, qui meruit ſtatuam habere Athenis, de quo omnes alii ſiluerunt: num Deus aut homo illuſtris? nullus credo; eſt enim mendoſa lectio, & cenſeo reponendum eſſe Σελίνου, & de eo judica lector. Πορίνου vero debet intelligi de materia ejus ſtatuæ ex Porino lapide ſcilicet, de quo Herodotus lib. 5 ſect. 62, Plinius lib. 36 cap. 17, Pauſan. pag. 196.

In Lyſia. pag. eadem.

Ἐπὶ Φιλοκλέους Ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς καὶ δευτέρας Ὀλυμπιάδος. | *Philocle Archonte, qui Phraſicli ſucceſſit: anno ſecundo Olympiadis* XXCII.

Hæc peccant corrupta & in nomine unius Archontis & in numero Olympiadis, & miror id non advertiſſe Xylandrum, qui errorem ſequutus eſt. Lege, τοῦ μετὰ Φρασικλείδου κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. Et quod ad nomen Archontis cum Plutarcho conſentit Dionyſius Halicarnaſſeus. At omnes alii auctores, quos vidi, & Olympiadum anagraphe habent Φρασικλείδης: at in numero Olympiadis eſt manifeſte falſus & ex Diodoro & ex Dionyſio Halicarnaſſeo initio lib. 10, & ex Olympiadum recenſione exſcriptor

eo, quod præcedebat τὸ δεύτερον ἔτος, male repetiit τῆς δευτέρας, quod redundat.

Ibidem.

Ἕως Κλεάρχου τοῦ Ἀθήνησιν Ἄρχοντος ἔτη ἑξήκοντα τρία, τῷ δὲ ἑξῆς Καλλίᾳ ἐνενηκοστῇ δευτέρᾳ.	*Vſque ad id tempus quo* LXIII *annos implevit Archonte Athenis Clearcho. Proximo anno Callia Archonte Olympiade* XCII.

Scribe ἕως Κλεοκρίτου τοῦ Ἀθήνησιν Ἄρχοντος ἔτη ὥστε τριάκοντα. Eſt enim numerus annorum triginta à fine Praxitelis uſque ad initium Cleocriti; quod autem debeat ſcribi Κλεοκρίτου, ipſe paucis lineis inferius teſtis eſt Plutarchus cum Diodoro, Euſebio, & aliis.

Ibidem.

Θρασυλαίου τοῦ Ἠλείου.	*Thraſylæo Eleo.*

Xenophon eum pluries Θρασυδαῖον vocat lib. 3 Hellenicorum.

In Iſocrate. pag. 836.

Λυσιμάχου Μυῤῥινουσίου δύο καὶ εἴκοσιν ἔτεσι, πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος ἑπτά.	*Archonte Lyſimacho Myrrhinuſio Lyſia poſterior fuit annis* XXII, *Platone prior annis* VII.

Hæc mutila ſunt & pendet ſententia: alia exemplaria melius:[1] Λυσιμάχου Μυῤῥινουσίου Ἄρχοντος Ἀθήνησι, δυσὶ μὲν καὶ εἴκοσι Λυσίου νεώτερος, πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος, &c.

[1] *Myrrhinuſio Lyſimacho Archonte Athenis annis 22 junior Lyſia, antiquior vero Platone.*

Lib. de Herodoti malignitate. pag. 864.

Χώραν καὶ τόπον ποιῶν ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμεινοκλέους παιδοφονίαν.	*Vt locum faceret in quo Ameinoclis cædem in prolem collocaret.*

De hoc loco ſupra ad Herodotum ſatis egimus, & ab hac accuſatione Herodotum liberavimus: eum locum vide ſupra in notis ad paginam 447 Herodoti.

Lib. de placitis Philoſoph. pag. 877.

Διὸ καὶ ἐφθέγγοντο οἱ Πυθαγορικοὶ, ὡς μεγίστου ὅρκου ὄντος τῆς τετράδος.	*Itaque ſanctiſſimum jusjurandum Pythagoræi quaternario ſunt complexi.*

Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.	*Per tibi noſtræ animæ præbentem tetrada juro,* *Naturæ fontemque & firmamenta perennis.*

Plura ad hunc locum occurrunt conſideranda. Primum, quod videtur ſolœcizare Plutarchi oratio, dum ait, ὅρκου ὄντος τῆς τετράδος, cum videatur debere dici ὅρκου οὔσης τῆς τετράδος. Forte ſcripſerat Plutarchus ὄντως adverbialiter, quod degeneravit in ὄντος. Sed multo major difficultas ineſt in ſenſu, ecce enim verſus, quos citat, non videntur probare ſuam θέσιν, nimirum quaternionem fuiſſe magnum juramentum Pythagoricis uſurpari ſolitum. Nam nec articulus τὸν, nec participium παραδόντα poſſunt referri ad τετρακτὺν vocem fœminini generis, ut ἐδητύς. Ideo Macrobius lib. I de ſomnio Scipionis eos verſus ſic interpretatur: *Iuro tibi per eum, qui dat animæ noſtræ quaternionem.* At profecto, qui jurat per eum, qui dat aliquid, non jurat per datum munus, & tamen licet eos verſus ſic Latine expreſſerit Macrobius, eandem ex iis inductionem facit, quam Plutarchus his verbis: *Sed quaternarium quidem Pythagorei, quem* τετρακτὺν *vocant, adeo quaſi ad perfectionem animæ pertinentem, inter arcana venerantur, ut ex eo & jurisjurandi religionem ſibi fecerint.* Et in eo excuſari non poteſt Macrobius, qui meliora vidit, & deteriora ſequutus eſt. Igitur, ſi Plutarchum à culpa liberare volumus, referri debet μὰ ad τετρακτὺν, & aliter aberraret à ſcopo ſuo Plutarchus, & per τὸν παραδόντα ſubintelligendam eſſe vocem θεὸν, quaſi dixiſſet: [1] μὰ τετρακτὺν θεὸν τὸν παραδόντα ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παγὰν &c. ut ſic fiat numeri quaternarii velut ἀποθέωσις. Sunt, qui velint per τὸν παραδόντα intelligendum eſſe ipſum Pythagoram. Sed non fuerunt adeo ſtolidi, ut puto, Pythagorici, ut crederent, Pythagoram dediſſe eorum animæ fontem naturæ immortalis vel ſemper fluentis: id enim non eſt hominis opus, ſed Dei creatoris, quod tamen ſequi videretur ex iis verſibus ſecundum eorum ſenſum, qui verſus licet Pythagoræ tribuantur, non ſunt tamen ipſius, ſed cujuſdam Pythagorici ex ejus ſucceſſoribus, ut inter doctos conſtat. Poſſet tamen aliquis eorum, qui per τὸν debere intelligi Pythagoram contendunt, reſpondere in his verſibus παραδόντα non debere intelligi, qui dat aut qui dedit, ſed qui docet aut docuit; nam παράδοσις ſæpe ſumitur pro doctrina, vel ore tradita vel etiam in ſcriptis relicta. Sed in eo ſenſu non uſus fuiſſet

[1] *Per quaternionem Deum, qui dat animæ noſtræ fontem naturæ ſemper fluentis.*

fuiſſet auctor vocibus ἁμετέρᾳ ψυχᾷ, ſed ἁμῖν ſimpliciter dixiſſet, vel ἁμετέρῳ νῷ: non enim appoſitè diceretur παραδοῦναι τῇ ψυχῇ, pro *docere*, ſed potius τῷ νῷ, eſt enim νοῦς *mens*, ea pars animæ, quæ doceri poteſt. Tum nec Plutarchus nec Macrobius nec Lucianus ita intellexerunt: eorum verba citavimus præter Luciani, qui libro, cui titulus περὶ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πλαίσματος, de Pythagoricis ſic ait: εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν τετρακτὺν τὸν μέγαλον ὅρκον αὐτῶν &c. ex quibus locis colligitur, conſtitiſſe apud antiquos jurisjurandi formulam apud Pythagoricos fuiſſe μὰ τετρακτὺν, & ideo ſic intelligendi ſunt ii verſus, μὰ τετρακτὺν, θεὸν τὴν παραδόντα ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παγὰν ἀενάου φύσεως. *per quaternionem, deum ſcilicet, qui dat animæ noſtræ fontem animæ ſemper permanentis.* Cur autem eam dignitatem tribuerint quaternioni, non omnino liquet, neque in eo conſentiunt antiqui, & Plutarchus quidem ex Pythagoræ mente rationem hanc reddit: καὶ ἡ ἡμετέρη ψυχὴ (φησὶν) ἐκ τετράδος σύγκειται, εἶναι γὰρ νοῦν, ἐπιστήμην, δόξαν, αἴσθησιν. id eſt, *noſtra anima (inquit) ex quaternario numero conſtat, ſcilicet, mente, ſcientia, opinione, ſenſu.* Sed alibi aliter ſentire videtur: nam in lib. de Iſide & Oſiride τετρακτὺν dicit eſſe numerum 36: ἡ δὲ καλουμένη τετρακτὺς, τὰ ἓξ καὶ τριάκοντα μέγιστος ἦν ὅρκος, ὡς τεθρύλληται, id eſt, *quaternio autem ſcilicet numerus triginta ſex maximum erat jusjurandum, ut fertur.* At Lucianus aliter de numero 10 intelligit: nam in libro, cui titulus βίων πρᾶσις, ita inducit Pythagoram in Dialogo dicentem ad mercatorem. Pythag. πῶς ἀριθμεῖς? Mercator. ἕν, δύο, τρία, τέσσαρα. Pythag. ὁρᾷς; ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς τὰ τέτταρα, id eſt, Pythag. *quomodo numeras?* Mercat. *unum, duo, tria, quatuor.* Pyth. *vide, quæ tibi videntur quatuor, ſunt decem, & noſtrum jusjurandum & triangulum perfectum quatuor.* In tanta ſententiarum varietate, ut aliquid certi decerneretur, opus foret, ut ipſe Pythagoras vel ex ejus ſchola Philolaus aliquis aut Lyſis per metempſychoſin reviviſceret, ut de eorum ſententia certiores fieremus. Certe non mirum eſſe debet Pythagoricos in jurisjurandi religione numeros adhibuiſſe, quando eos Deorum appellatione vel invicem deos numerorum nominibus indigitabant, quod nos docet idem Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride, ubi ait, Pythagoricos nominaſſe unitatem Apollinem, binarium Dianam, trinarium & ſeptenarium Minervam, primum cubum, id eſt octo, Neptunum, numerum vero triginta ſex, quem τετρακτὺν dicit, mundum. Nullibi invenio, cui Deo quaternarium tribuerint. Scio quidem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

dem ab Ægyptiis (à quibus Laërtius & alii volunt Pythagoram ſua dogmata accepiſſe) quaternarium ſuo Mercurio tributum fuiſſe, ſed non ſatis conſtat, quibus è Diis Græcorum referenda ſint nomina Deorum Ægyptiorum, tum de eorum placitis hîc non agitur, ſed de Pythagoræ doctrina. Forte Jovi tributus fuit deorum ſummo ob numeri perfectionem, undequaque ſibi paris, & ideo per eum numerum potius quam per alios juraſſe, utpote qui deum omnibus aliis imperantem ſignificabat, cui noſtræ conjecturæ non adeo confido, quin ſi quis melius nos doceat, gratias agam.

Pag. 880.

Καθάπερ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος.

Vt Diagoras Melius.

Repone ὁ Μήλιος, ex Ariſtophane & innumeris aliis.

Lib. de facie in orbe Lunæ. pag. 932.

Ἐκλείπει γὰρ οὗτος μὲν σελήνης, σελήνη δὲ γῆς ἐν μέσῳ τῶν τριῶν ἱσταμένης ὧν γίνεται τὸ μὲν ἐν συνόδῳ, τὸ δὲ ἐν διχοτομίᾳ.

Hunc luna, eam terra in medio trium conſtituta deficere, illud in coitu luminarium, hoc in oppoſitione fieri.

Plutarchus hoc loco, dum ſcribebat, aut aliud agebat, & hoc excidit illi incurioſe ſcribenti, vel διχοτομίαν accipit alio modo, quam accipiunt omnes alii ſcriptores & aſtrologi. Nam διχότομον σελήνην accipiunt, ut verbum ſonat, pro dimidiata: & μηνοειδῆ quidem corniculatam, διχότομον dimidiatam, ἀμφίκυρτον utrinque gibboſam, πανσέληνον plenam vocavere, & ſic Martianus Capella lib. 8 (ubi tamen pro διχότομος, διάτομος legitur) Ammianus Marcellinus lib. 20 ſatis fuſè ea verba interpretatur.

Lib. de primo frigido. Pag. 954.

Ὡς περὶ τὸ Ταίναρον, ὃ δὴ Στυγὸς ὕδωρ καλοῦσι.

Qualis eſt apud Tænarum quam Stygis aquam appellant.

Rurſus & hoc loco Plutarchum memoria fefellit, ſi ita ſcripſit. Longiſſime enim à Tænaro Laconiæ promontorio Stygis aqua in Arcadia ſtillat. Repone περὶ τὴν Νώνακριν, ut ipſe ſcripſit in Alexandro ſupra, ſed quoniam ad Tænarum dicuntur eſſe ᾅδου πύλαι, *inferni fauces*, ibi etiam Stygis aquam mente vagante dixit.

Lib. de Solertia animal. pag. 968.

Οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι τῷ Δευ-

Sane qui fabulas narrant ii colum-

καλίωνι φασὶ περιστερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δήλωμα γενέσθαι. | *columbam ajunt ex arca emiſſam Deucalioni certum indicium detuliſſe.*

Ex hoc loco diſcimus libros Moſis non omnino ignotos fuiſſe antiquis Græcis, qui Deucalioni ſuo & arcam λάρνακα, & columbam περιστερὰν tribuerunt.

Pag. 969.

Γανύκτορος τοῦ Ναυπακτίου παῖδας. | *Ganyctoris Naupactii filios.*

Ctimenum ſcil. & Antiphum, ut jam ſupra notavi ex Pauſania.

Pag. 985.

Ἐξενεχθῆναι τῆς Σικώθου. | *In Cythnum eſſe delatum.*

Non eſt dubium vocem Σικώθου eſſe mendum, ſed dubium eſt, utrum Σικινοῦ vel Σίφνου reponendum ſit.

Lib. de Platonicis quæſt. pag. 1003.

Πᾶς γὰρ τρίγωνος ἀριθμὸς ὀκτάκις γενόμενος καὶ μονάδα προσλαβὼν γίνεται τετράγωνος. | *Nam omnis triangulus numerus ſi octies ſumptus unitatem adſciſcat, quadratum exhibet.*

Supra notavi Plutarchum uſum fuiſſe participio τριγωνισθέντα pro τριπλασιασθέντα. At hoc loco τρίγωνος ἀριθμὸς dicitur, qui in triangulum æquilaterum poteſt componi. Exempli gratia, 1 numerus (ſi tamen unitas numerus dici poteſt) octies acceptus facit octo, & unitate addita fit novem numerus quadratus, & unitas eſt tam trigona, quam quadrata, & cubica. At numerus 3, qui proprie eſt primus numerus triangularis ∴, octies acceptus gignit 24, cui addita unitate fit 25 numerus quadratus. Sic numerus ſex, ſecundus numerus trigonalis .·.·. octies acceptus, producit 48, cui addita unitate fit 49 numerus quadratus: ſic decem .·.·.·. parit 81, ſic 15 .·.·.·.·. parit 121, & ſic deinceps, & hic locus multum lucis accipiet ex nota ſequenti.

Lib. de animæ procreatione. pag. 1018.

Ὁ δὲ λϛʹ πρῶτός ἐστι τετράγωνος ἅμα καὶ τρίγωνος, τετράγωνον μὲν ἀπὸ τῆς ἑξά- | XXXVI *primus eſt, qui ſimul & quadratus ſit & triangulus: quadratus ſenarii*

rii

δος, τρίγωνος δὲ ἀπὸ τῆς ὀγδοάδος.

rii triangulus ab octonario.

Nunc ex hoc loco manifeſto deprehenditur, quid Platonici, quos ſequitur Plutarchus, intellexerint per τρίγωνον ἀριθμὸν: quando enim dicit numerum 36 ſimul eſſe quadratum & triangulum vel triangularem: & quadratum quidem à numero 6, triangularem vero à numero octo, neceſſe eſt, eum intellexiſſe triangulum æquilaterum, cujus latera ſunt octo, continere 36 arithmetice, ut quadratum, cujus latus eſt ſex, eundem numerum continet, hoc modo:

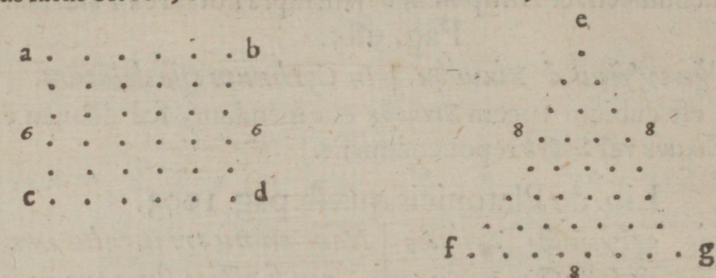

Sit quadratum a b c d, cujus latus a b ſit 6, ut & cætera latera, fiet quadratum 36 puncta nempe ſeu unitates arithmetice, non geometrice, nam geometrice quadratum illud haberet tantum in unoquoque latere quinque ſpatia vel pedes, & ſi ſpatia ſint pedes, area quadrati erit tantum pedum 25, & triangulus, cujus latus erit pedum octo, continebit triangula æquilatera 49. Sed aliter, ut vides, intelligit Plutarchus hoc loco, & arithmetice numerat per puncta ſeu unitates. Rurſus ſit triangulus e f g, cujus latus e f ſit 8, ut & cætera latera, erunt in triangulo puncta ſeu unitates 36, & ſic, quod ait hoc loco Plutarchus, numerus ille productus triginta ſex eſt quadratus & triangularis. Sed in eo non concordat ſecum Plutarchus, qui aliter intellexit vocem τριγωνισθέντα ſupra, ut notavi ad lib. de oraculorum defectu pag. 416. Nam ſi eo loco τριγωνισθέντα acciperetur, ut hoc loco, numerus 40 ibi poſitus quinquies τριγωνισθεὶς, id eſt, in trianguli æquilateri latus poſitus, produceret tantum numerum 4100, non vero 9720, ut opus erat: nam unumquodque triangulum æquilaterum, cujus latus foret 40, haberet puncta ſeu unitates 820, qui numerus quinquies acceptus, ut volebat eo loco Plutarchus, produceret 4100, ut dixi. Cæterum notandum eſt ex hoc loco aliter Pythagoricos, & qui eos ſequuti ſunt, Platonicos, aliter vero

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

vero Euclidem, & qui eum ſectantur geometræ; qui de triangulari numero οὐδὲ γρῦ.

Lib. non poſſe ſuaviter vivi ſecundum Epicurum. pag. 1099.

Ἢ κτείνας Ἀρχίαν ἐλευθερῶσαι τὰς Ἀθήνας.	*Quam occiſo Archia liberare Athenas.*

Et rurſus hoc loco memoria lapſus Plutarchus, vel potius calamo properante Ἀθήνας poſuit, cum Θήβας in animo haberet. Nam de Pelopida intelligit, qui Archia occiſo Thebas liberavit. Reponendum igitur Θήβας.

Lib. de fluviis in Hebro. Editionis Toloſanæ anno 1615. pag. 11.

Ὄρος δὲ αὐτῷ παράκειται Παγγαῖον.	*Porro mons illi adhæret Pangæus.*

Si Plutarchi eſt hic liber, quod non puto, certe hoc loco ἀγεωγράφητος foret eximie. Nam Pangæus mons non eſt ad Hebrum, ſed ad mare, & videtur Rhodopen Pangæum nominare.

In Mæandro. pag. 34.

Παράκειται δὲ αὐτῷ ὄρος Σίπυλον.	*Nec procul diſtat mons Sipylus.*

Nugatur iſte fluviorum enarrator: longiſſime à Mæandro eſt Sipylus, Cayſtro fluvio & Cayſtri campo intercedente.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES
AD
ARRIANVM.
DE
EXPEDITIONE ALEXANDRI.

Editionis Henrici Stephani anno 1575.

Pag. 2.

Διαβὰς δὲ τὸν Νέον ποταμὸν.	*Trajecto autem Neo flumine.*

Nullus ibi fluvius Νέος. Lege meo periculo Νέστον, qui tranſeundus fuit Alexandro.

Ibidem.

Κατειληφότες τὴν ἄκραν τοῦ Αἵμου, τὸν στόλον παρ' οὗ ἦν τῷ στρατεύματι ἡ πάροδος.	*Vt quum ipſi verticem montis occupaſſent, exercitum inde arcerent, qua aditus militibus patebat.*

Non erit mihi multum laborandum, ut tibi perſuadeam στόλον debere deleri & reponendum eſſe στενὸν, id eſt, anguſtias, plano ſenſu.

Pag. 4.

Pag. 4.

Διέβαλον δὲ τῆς νυκτός.	*Trajecerunt autem noctu.*

Nullus eſt hic locus διαβολῆ. Lege confidenter διέβαινον.

Pag. 5.

Καὶ παρὰ Κελτῶν τῶν ἐπὶ τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ ᾠκισμένων.	*Et à Celtis, qui Ionium ſinum incolunt.*

Boii & Senones ad Adriaticum habitabant, qui ſæpe Ἰόνιος κόλπος dictus eſt. Sed ii nimis longè à Triballis, & illis nihil erat cum Alexandro negotii, ſed ex eorum numero fuere, qui teſte Trogo & Strabone Illyricum & Pannonias inſederunt. Sic enim Trogus apud Juſtinum lib. 24: *Galli abundante multitudine, cum eos non caperent terræ, quæ genuerant, trecenta millia hominum ad novas ſedes quærendas, velut ver ſacrum miſerunt. Ex his portio in Italia conſedit, quæ & urbem Romam captam incendit, & portio Illyricos ſinus ducibus avibus (nam augurandi ſtudio Galli præter cæteros callent) per ſtrages Barbarorum penetravit, & in Pannonia conſedit.* Sic vero Strabo lib. 7. [1] μέρος δέ τι τῆς χώρας ταύτης ἠρήμωσαν οἱ Δακοὶ καταπολεμήσαντες Βοίους καὶ Ταυρίσκους ἔθνη Κελτικά. & paulo poſt de Scordiſcis: [2] τοὺς Σκορδίσκους καλουμένους Γαλάτας, ὁ γὰρ οὗτοι τοῖς Ἰλλυρικοῖς ἔθνησι, καὶ τοῖς Θρᾳκικοῖς ᾤκησαν ἀναμίξ. Et rurſus paulo poſt de Alpibus, ubi earum partes & nomina recenſet, ait: [3] αἱ διαμένουσι μέχρι τῶν Ἰαπόδων Κελτικοῦ τε ἅμα καὶ Ἰλλυρικοῦ ἔθνους. Ex his locis videre eſt Illyricum littus ad Ionium mare pertinens habitatum fuiſſe à Gallis, & ab iis conſentaneum eſt credere, veniſſe eos legatos ad Alexandrum, de quibus hoc Arriani loco fit mentio.

[1] Partem vero ejus regionis deſolarunt Daci, qui Boios & Tauriſcos gentes Celticas bello pepulerunt.

[2] Scordiſcos vocatos Gallos, nam & ii cum Illyriis & Thracibus mixtim habitabant.

[3] Quæ durant uſque ad Iapodas, gentem Celticam & Illyricam ſimul.

Pag. 8.

Καὶ παρὰ τὰ τῆς Στυμφαίας καὶ Παρυαίας ἄκρα ἑβδομαῖος ἀφικνεῖται ἐς Πελλίνην τῆς Θετταλίας.	*Rupeſque Stymphæas & Paryæas ſeptimo die Pellam Theſſaliæ urbem pervenit.*

Hæc corrupta ſic reſtituo, καὶ παρὰ τὰ τῆς Τυμφαίας καὶ Παραυαίας ἄκρα ἑβδομαῖος ἀφικνεῖται εἰς Πελλιναῖον τῆς Θετταλίας. Et quod ad primam vocem Στυμφαίας, quam in Τυμφαίας muto, fateor apud quoſdam auctores aliquando inveniri Στυμφαίας, & varie hoc nomen ſcribi: nam & Στυμφαλία etiam vitioſe ſcribitur apud Diodorum, quod ſupra emendavimus. Sed τὸ σ & hic & alibi ſæpe repetitur ex finali præcedentis vocis, & apud plures & meliores auctores legitur Τυμφαία, & Τύμφη mons, qui regioni dedit nomen. Quod ad vo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

cem Παρυαίας attinet, nulla regio ſic nominata eſt, ſed Παραυία fuit in montibus Epiri non longe à Tymphæis, & ſic (ut puto) dicebantur, eo, quod παρὰ τὸν Ἄυαν ποταμὸν, *ad Auam fluvium*, qui & Ἄφας dicebatur, habitabant. Πελλιώνη vero Theſſaliæ nulla, ſed à montibus Parauæorum deſcendenti Alexandro occurrebat Πελιννᾶιον.

Pag. 12.

Ἐξελαύνει ἀφ' Ἑλλεσπόντου. | *Ab Helleſponto ſolvit.*

Lege ἐφ' Ἑλλέσποντον, ut ſenſus requirit palam.

Ibidem.

Λίμνην τὴν Κερκινίτιν. | *Lacum Cercinitin.*

Legerem libenter Μυρκινίτιν. Fuit enim eo loci Μύρκινος urbs, à quo credo eam paludem nominatam fuiſſe.

Pag. 13.

Πρὸς τῷ προσακτίῳ ποταμῷ. | *Ad Proſactium flumen.*

Homerus & Strabo Πράκτιον vocant.

Ibidem.

Κατὰ δὲ τὴν πάροδον Πριάμου πόλιν. | *In tranſitu Priami oppidum.*

Lege Πρίαπον πόλιν, ut ex itineris ſerie colligitur, nam de Ilio ſupra jam locutus eſt, quæ ſola dici poterat Priami urbs.

Pag. 14.

Ἔχων τοὺς ἑταίρους τοὺς ἱππέας. | *Cum equitatu ſociorum.*

Interpretatur Vulcanius *cum equitatu ſociorum*, ut & paucis lineis interpoſitis, ὑπασπιστὰς τῶν ἑταίρων vertit *ſcutatos ſociorum*, & ſic ſemper, ubi ea vox occurrit: at ſocii Græci dicuntur potius σύμμαχοι non ἑταῖροι. Tu ergo melius doctus verte, primo loco, *equites ſodales* vel potius *equites è ſodalium turma*, & ſecundo loco ὑπασπιστὰς τῶν ἑταίρων, verte, *armigeros* vel *ſcutigeros ſodalium*. Fuit enim corpus quoddam militiæ in exercitu Alexandri ita vocitatum honoris cauſa, *ſodales principis*.

Pag. 17.

Ἀλέξανδρον τὸν Ἀερόπου. | *Alexandrum Aëropum.*

Sic & ſupra pag. 8; ſed ibi fuit cauſa dubitandi, num Alexander ob pernicitatem vocaretur ἀεροποὺς, quaſi *pedes aërios habens*. Sed hic manifeſtum eſt debere legi τὸν Ἀερόπου *Aëropi filium*, de quo Plutarchus lib. de virtute Alexandri. Ergo ſic credo debere legi ſupra pag. 8 & infra etiam pag. 24.

Ibidem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Ὃς ἔφυγεν ἐκ Μακεδονίας ὡς Ἀλέξανδρον.	*Qui ex Macedonia ab Alexandro ſe ſubduxerat.*

Lege ἀπ' Ἀλεξάνδρου: ſic enim requirit ſententia.

Pag. 20.

Μεταξὺ τῆς τε ἄλλης νήσου.	*Inter aliam inſulam.*

Lege confidenter Λάδης νήσου. Fuit enim Lada inſula proxima Mileto. Pauſanias in Atticis: [1] ἔστι δὲ Μιλησίοις πρὸ τῆς πόλεως Λάδη νῆσος. Strabo lib. 14: [2] πρόκειται δὲ ἡ Λάδη νῆσος πλησίον.

[1] *Mileſii vero ante eorum urbem habent Ladam inſulam.*
[2] *Lada autem inſula ante jacet juxta.*

Pag. 25.

Πέμπει εἰς Παρμενίωνα Ἀμφότερον τὸν Ἀλεξάνδρου μὲν παῖδα, ἀδελφὸν δὲ Κρατέρου.	*Amphoterum Alexandri quidem filium, Crateri autem fratrem, ad Parmenionem mittit.*

Subit hoc loco mirari ſupinitatem Vulcanii, qui interpretatus eſt *Alexandri filium*; At debebat vertere *Alexandri puerum*: non erat enim Alexandri filius, qui fuit frater Crateri, ſed puer ad aulæ miniſteria, quales etiam habent hoc ſeculo reges & magnates, quos Græco vocabulo vocant *pages*. Hæc enim vox Francica manavit à vocativo caſu παῖ, & eam credo attulerunt Franci Conſtantinopoli & Græcia pulſi.

Pag. 35.

Τῶν Καρδάκων καλουμένων.	*Cardacas.*

Strabo lib. 15 nos docet, qui fuerint iſti Cardaces: locus eſt prolixior, eum vide: ſufficiet nunc hæc ejus verba citare, quæ notant ejus appellationis cauſam: [3] καλοῦνται δ' οὗτοι Κάρδακες ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι, κάρδα γὰρ τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικὸν λέγεται.

[3] *Vocantur autem illi Cardaces ex latrocinio viventes: nam Carda virile quid & bellicoſum ſignificat.*

Pag. 40.

Θυμώδης ὁ Μέντορος.	*Thymodes Mentoris filius.*

Lege, ut ſupra pag. 29, Θυμώνδας: nam Θυμώδης non ſapit κύριον.

Pag. 49.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀνικήτου.	*Archonte Aniceto.*

Alii hunc Archontem Niceratum vocant.

Pag. 56.

Ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὰ Σογδιάνων	*A ſiniſtra habens Sogdianorum*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ὄρη, ἐν δεξιᾷ δὲ αὐτὸν τὸν Τίγρητα. | *montes, à dextra Tigrim.*

Hæc ſunt ἀσύςατα ſecundum Ptolemæum & alios geographos. Sogdiana longiſſime abeſt à Tigre fluvio, tota Media, Hyrcania, Bactriana, intercedentibus; ideo non eſt in dubio, quin cubet in mendo vox Σογδιανῶν, pro qua forte reponendum, Κορδυανῶν vel Κορδυαίων vel Γορδυαίων: nam varie exprimitur nomen eorum populorum, qui eos montes habitant, per quos Tigris fluvius in plana Aſſyriæ provehitur.

Pag. 57.

Καὶ Ἀριάκης Καππαδόκων. | *Et Cappadocibus Ariaces.*

Legendum Ἀριαράθης, ſecundum Diodorum lib. 18, Plutarchum in Eumene, Appianum in Mithridatico, Juſtinum lib. 13, & Lucianum in Macrobiis: nullus autem Cappadociæ rex Ἀριάκης appellatus eſt.

Pag. 60.

Ἐπὶ δὲ ἡ Ἀμύντου τοῦ Φιλίππου. | *Ab hoc Amyntæ Philippi filii.*

Infra pag. 64 eundem Amyntam vocat Andromeni filium, & concordant alii auctores, nec ullibi mentio fit Amyntæ Philippi. Ergo repone Ἀμύντου τοῦ Ἀνδρομένους.

Ibidem.

Οἱ Βάλακροι ἀκοντισταὶ. | *Et Balacri jaculatores.*

Balacrorum gens nullibi fuit. Lego Βαλάκρου, ut paulo infra pag. 61: *οἱ σὺν Βαλάκρῳ ἀκοντισταὶ, qui ſub Balacro erant jaculatores.*

Pag. 63.

Μηνὸς Πυανεψιῶνος. | *Menſe Iulio.*

Interpretatur Vulcanius *menſe Iulio*, immane quantum à vero aberrans. Nam Octobri & Novembri reſpondebat Pyanepſion, ſecundum Scaligerum & meliores Chronologos.

Pag. 67.

Ἀφικνεῖται ἐς Ῥάγας. | *Ragas pervenit.*

Ea proculdubio eſt Rages Tobiæ, de qua etiam Diodorus lib. 19.

Pag. 71.

Καὶ Καρχηδονίων Ἡρακλείδην. | *Atque Heraclidem Carthaginienſium.*

Lege Χαλκηδονίων. Millies is error occurrit apud auctores: id non vidit Vulcanius, qui *Carthaginenſes* vertit. Sed ex ſolo nomine Heraclidæ

Ieraclidæ patet non fuiſſe Carthaginenſem, tum ex antecedentibus atet de Græcis ſermonem fieri, & Carthaginenſes nihil negotii abebant cum Alexandro, eo tempore multum ab iis remoto.

Pag. 76.

ῷ δὲ Ταναΐδι τούτῳ, ὃν Ὀρξάντην ἄλλῳ ὀνόματι πρὸς τῶν ἐπιχωρίων βαρβάρων καλεῖσθαι λέγει Ἀριστόβουλος.	*Hujus fluminis Tanais (quod & alio nomine Orxantem à finitimis barbaris appellari Ariſtobulus dicit.)*

Fluvius ille Ὀρξάντης proculdubio is eſt, quem Ἰαξάρτην Ptolemæus vocat in tab. 7 Aſiæ, quem adulatores Alexandri Tanaim vobant eſſe. Hunc mappæ recentiores Cheſel vocant.

Pag. 79.

πὶ τοὺς ἐν Παρακάδοις καταλειφθέντας.	*Eos qui Taracadis in arce relicti erant.*

Lege ἐν Μαρακάνδοις, ut ex fine libri ſuperioris pag. 76 patet, & ıfra pag. 80.

Pag. 81.

Τοῖς δὲ ἀμφὶ Ἀριστόμαχον.	*Sed Ariſtomachi equitatus.*

Repone Ἀνδρόμαχον. Nam & ex inferioribus id patet, ubi Ἀνδρόμαχος nominatur, & nullus Ariſtomachus in numero ſociorum lexandri apud auctores invenitur: de Andromacho vero ſæpius pud eos fit mentio. Sed Curtius Menedemum hujus expeditionis ucem facit, nec de Andromacho ibi meminit.

Pag. 89.

αραμάνης ὁ Χωρασμίων βασιλεὺς — ἔφασκε δὲ ὁ Φαραμάνης ὅμορος οἰκεῖν τῷ τε Κόλχων γένει καὶ ταῖς γυναιξὶ ταῖς Ἀμαζόσι.	*Pharamanes Choraſmenorum rex, qui ſe finitimum Colchorum genti & mulieribus Amazonibus eſſe dicebat.*

Hæc fabuloſa videntur, nec ullo modo quadrant regionum poſioni. Choraſmii non longe à Ptolemæo ponuntur ab Oxo fluvio, Oxianis vicini, & hoc quidem ſatis quadrat cum loco, ubi tunc rat Alexander: hibernabat enim Zariaſpis, urbe ad Oxum ſita. deo potuit facile & debuit illum convenire Pharæmanes. Quadrat tiam, quod ait Alexandrum Pharæmanem cum Artabazo Perſa onciliaſſe, quem Bactrianis præfecerat. At illum Colchis & Amazonibus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

zonibus ad Euxinum pontum habitantibus vicinum fuiſſe id certè abſurdum eſt. Regio & urbs Choaraſm adhuc tempore geographi Nubienſis vocabatur in eodem tractu, & ab eodem ponitur in octava parte Climatis tertii juxta flumen Gihon, quod ei eſt Oxus; hæc regio diſtat à Colchide & Ponto plus quam gradibus 30 ſecundum longitudinem ab Oriente ad Occidentem, hoc eſt, miliaribus fere 2000. Bella igitur ea narratio, non vera.

Pag. 105.

Καὶ ἄλλο Καΰστρου πεδίον Λύδιον ἀπὸ Λυδίου ποταμοῦ.	*Item Cayſtri campus Lydius à Lydio flumine.*

Hæc vitium ſonant. Lege, Λυδίας ἀπὸ Καΰστρου ποταμοῦ.

Pag. 137.

Ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν Ἀράβιον.	*Ad Arabium amnem.*

Salmaſius emendat Ἄρβιν, eum vide in Pliniacis exercitationibus pag. 1177.

Pag. 138.

Ἥπερ ἦν μεγίστη τοῦ ἔθνους τῶν Ὠρειτῶν.	*Qui erat Oritarum gentis maximus.*

Credo debere ſcribi per ο μικρὸν. Nam Lucanus Poëta primam ſyllabam brevem fecit,

Tum furor extremos movit Romanus Oretas.

Et videntur appellati fuiſſe Ὀρεῖται ἀπὸ τῶν ὄρων, quaſi montanos dicas. Nam & infra dicuntur Oritæ cum Gedroſiis anguſtias montium occupaſſe, & Ptolemæo in illo tractu ponuntur Ἀρβῖται ὄρη: tamen conſtanter apud noſtrum auctorem ſcribitur id nomen per ω.

Pag. 161.

Καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Κερκαίας τὸ ἕδος.	*Et Dianæ Cerceæ ſimulacrum.*

Sic opinor dicta ab urbecula, quæ Κέρκαι vocabatur, ad Euripum Euboïcum ſita, non longe ab Aulide, de qua Suidas in Ἀκουσίλαος.

Ad librum de Indicis. pag. 181.

Πευκέστης Ἀλεξάνδρου Μιόζεος, καὶ Πείθων Κρατεᾶ, Ἀλκομενέος καὶ Λεοννάτος Ἀντιπάτρου, Αἰγαῖος καὶ Παντάυχος Νικολάου, Ἀλαρίτης.	*Peuceſtes Alexandri Mioziſ, Python Crateæ, Alcomeneus & Pantauchus Nicolai, Alarites.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Hæc mendoſa, & ab interpunctione laborantia ſic reſcribenda ſunt: Πολυκέσης Ἀλεξάνδρου Μιεζαῖος, καὶ Πείθων Κρατευᾶ Ἀλαλκομενεὺς καὶ Λεοννάτος Ἀντιπάτρου Αἰγαῖος, καὶ Πανταύχης Νικολάου Ἀλωρίτης. Mieza, Alalcomenæ, Aloorus, urbes fuerunt Macedoniæ, unde domo fuerunt hi viri, de quibus hoc loco mentio fit. Cæterum nota tres vel quatuor Leonnatos in comitatu Alexandri, ſcilicet Λεοννάτος Αὐτέου σωματοφύλαξ, de quo ſupra lib. 6 pag. 143. Λεοννάτος Οὐάσου, de quo ſupra lib. 3 pag. 55. Λεοννάτος Ἀντιπάτρου, de quo hic, & Λεοννάτος Εὔνου, de quo paulo ſupra hac eadem pagina.

Pag. 183.

ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Κηφισοδώρου.	*Archonte Athenis Cephiſodoro.*

Pugnat Diodorus, qui Cephiſodorum poſt Hegeſiam ponit, quo Hegeſia Archonte mortuus eſt Alexander, teſte ipſo Arriano ſupra pag. 167. Sed & Dionyſius Halicarnaſſeus in iis Archontibus enumerandis omnino diverſus eſt; Hegeſiam enim non numerat. Idcirco magnæ tenebræ affunduntur huic loco, nec eſt unde lumen mutuari poſſim. Videant Chronologi, quid ſuper his turbis decernendum ſit.

Ibidem.

Οἱ Ἀράβιες καλεόμενοι.	*Arabii.*

Claudius Salmaſius contendit legendum Ἄρβιες, ut & paulo infra Ἄρβιος pro Ἀράβιος. Eum vide in exercitationibus Plinianis ad C. Julium Solinum pag. 1177, & ubicunque infra eædem voces inveniuntur, idem monet.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

IACOBI PALMERII A GRENTEMESNIL, MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES AD DIONEM CASSIVM COCCEIANUM ROMANARUM HISTORIARUM,

Editionis Rob. Steph. Lutetiæ 1548. *Leunclavii Hanoviæ* 1606.

Lib. 36. Steph. pag. 8. Leuncl. 18.

Καὶ κατὰ τοῦ δεκασμοῦ περὶ τὰς ἀρχὰς ἁλισκομένων ἐνομοθέτη πρὸς αὐτῶν τῶν ὑπάτων.	*Lex præterea ab ipſis conſulibus promulgata eſt de ambitu.*

Conſulum illorum nomina non edit, ſed intelligit proculdubio legem Calpurniam de ambitu, quam propoſuit & tulit C. Calpurnius Piſo, qui conſul fuit cum M' Acilio Glabrione A. V. C. ſexcenteſimo octuageſimo ſeptimo, vel circiter.

Steph. pag. 13. Leuncl. 26.

Τὴν Σωφανηνὴν μόνην ἀπένειμε.	*Sophenem ſolam attribuit.*

Sic

Sic forte Dio ſcripſit, nam paucis antea lineis, imo verbis dixerat, καὶ ἡ Σωφανηνὴ χώρα τοῖς Ἀρμενίοις πρόσορος, id eſt, *& Sophanene regio Armeniis contermina.* Sic etiam habet editio Henrici Stephani. At Xylander utrobique vertit *Sophene:* & quidem in eo conſentit cum Geographis & Hiſtoricis aliis, qui Sophenem vocant. Strabo certe decies (credo) eam regionem conſtanter Sophenem nominat. Eſt igitur error vel auctoris vel exſcriptoris.

Ad librum 37. Steph. p. 15. Leuncl. 28.

Primum emendandus eſt catalogus Conſulum hujus libri, qui ſic habet in primo conſulum pare, & ſecundo,

Λ. Μάλλιος λ. υἱὸς καὶ Καῖσαρ ὑπ.

Ubi reponendum eſt,

Λ. Μάλλιος λ. υἱὸς Τορκουάτος, Λ. Ἰούλιος λ. υἱὸς Καῖσαρ.

Item in quinto Conſulum pari, ubi male legitur

Μ. Πούπλιος. μ. υἱὸς ὑπ. Μ. Οὐαλέριος. μ. υἱὸς Μεσσάλας νίγρος

legendum eſt:

Μ. Πούπιος μ. υἱὸς. Πίσων ὑπ. Μ. Βαλέριος μ. υἱὸς Μεσσάλας Νίγρος.

Sic legendum eſſe patet in primo Coſſ. pari, & ſecundo ex Saluſtio, Tranquillo & Pædiano: in quinto pari ex Cæſare, Plinio, faſtis Siculis, Caſſiodoro, Pædiano, & aliis. Ipſe etiam Dio infra pag. 19 habet: τῷ τε ἐχομένῳ ἔτει τοῦ τε Φιγούλου καὶ τοῦ Καίσαρος τοῦ Λουκίου Ἀρχόντων. Fuit autem ille L. Cæſar Lucii filius illius, qui bello Marſico Conſul fuit cum P. Rutilio Lupo, & bis contra Samnites vario ſucceſſu pugnavit: vide epitomen Livianam lib. 73.

Steph. pag. 21. Leuncl. 36.

Ἐν τῷ διακόνῳ τούτῳ τὸ τεῖχος διασεῖσαι.	*Eo libero ſpatio muri ſubruendi.*

In editione Henrici Stephani legitur, ἐν τῷ διακένῳ τούτῳ: optime. Nam διάκενον τὸ ſubſtantive ſic à Thucydide uſurpatum eſt in fine libri 4 pro interſtitio temporis, nec opus eſt adjicere ex Xiphilino καιρῷ, qui ſic habet, ἐν τῷ διακένῳ τούτῳ καιρῷ; nam Thucydidis locutio elegantior.

Steph. ibid. Leuncl. 37.

Ὥστε καὶ ἐς παρρησίαν τῆς νομίσεως ἐκνικῆσαι.	*Vt legum quoque auctoritatem vicerit.*

Hanc vocem *νομίσεως* in eo ſignificatu raro occurrentem habet ex Thucydide: is enim lib. 5, ubi Melienſes reſpondentes Niciæ & Athenienſibus inducit, ſic loquitur: οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως δικαιοῦμεν ἢ πράσσομεν, id eſt, ut vertit Valla, *ut qui nihil ducamus juſtum, agamuſve, præter hominum opinionem aut de Diis aut de ipſorum hominum erga ſe deliberatione.* Νόμισις igitur hoc loco ut apud Thucydidem, nihil aliud eſt, quam θρησκεία, vel περὶ τῶν θεῶν δόγμα, cultus, religio, de Diis opinio.

Steph. pag. 26. Leuncl. 45.

Παρασκευαζομένου γὰρ τοῦ Λεντούλου καταπρῆσαί τε τινὰς, καὶ σφαγὰς ἐργάσασθαι.	*Iam enim Lentulus ſe ad urbem quibuſdam locis incendendam paraverat, adque cædes patrandas.*

Sic habet etiam editio Henrici Stephani. At non dubito, quin ſcripſerit Dio: καταπρήσεις τε τινὰς καὶ σφαγὰς, id eſt, *incendia, & cædes quaſdam,* multo meliore ſenſu.

Steph. pag. 27. Leuncl. 47.

Ἀλλ' ὧν ἐπεχείρει πρωτεῦσαι, τούτους ὡς καὶ κρείττων ὑπέρχετο.	*Igitur inter quos primus fieri moliebatur, his ſeſe ultro inſinuabat.*

Sic etiam Henricus Steph. Nihilominus lego, τούτους ὡς καὶ κρείττους, optimo ſenſu, & ſic verto: *ſed quos anteire conabatur, iis tamquam melioribus ſe ſubmittebat.* Nec abſcedit ab eo ſenſu Xylander, qui ſic vertit: *inter quos primus fieri moliebatur, his ſeſe ultro inſinuabat.* Omiſit verſionem vocis κρείττων, eo quod (ut puto) judicabat eam vocem male convenire ſententiæ & præcedentibus.

Ad librum 38.

Catalogus conſulum in capite libri mancus eſt, & nomen unius ex conſulibus deeſt, nempe M. Calpurnii Bibuli. Cauſæ erroris duæ poſſunt reddi, vel quod Bibulus in ſuo conſulatu nihil omnino fecit, & domi manſit à Cæſare per vim in ordinem redactus, unde epigramma vulgatum,

Non Bibulo quidquam nuper ſed Cæſare factum eſt,
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Vel (quod magis credo) eo quod anno ſequenti L. Calpurnius Piſo factus eſt conſul: ex duobus illis Calpurniis alter ſublatus eſt, tamquam ſi male repetitum fuiſſet bis id nomen. In editione Henrici Stephani

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

phani non deeſt, ſive is ex veritate rei id ſuppleverit, ſive integriore manuſcripto uſus fuerit. Sic igitur reſtituendus eſt ille catalogus,

Γ. Ἰουλιος. Γ. υἱὸς Καῖσαρ, Μ. Καλπούρνιος . . υἱὸς Βίβουλος.
Λ. Καλπούρνιος Λ. υἱὸς Πίσων, Αυλ. Γαβίνιος Αυλ. υἱὸς. ὕπατος.

Steph. pag. 26. Leuncl. 60.

οὐχ' ὅτι οὐκ ἐπίστατο.	*Non quod ignoraret.*

Lego ἠπίστατο.

Steph. pag. 48. Leuncl. 79.

Διὰ τῶν Διδύων.	*Per Heduos.*

Lege Αἰδούων, ut habet editio Henrici Stephani, & duabus lineis inferius pro αἰδούσιοι lege αἴδουοι.

Ad librum 39. Steph. pag. 58. Leuncl. 93.

Καὶ κοινῷ πλὴν Ῥλωῶν λόγῳ.	*Et unanimi conſenſu ſolis exceptis Rhemis.*

Lege Ῥημῶν, & hîc & infra pluries, ubi hæc vox occurrit, & ſic legit Henricus Steph.

Steph. pag. 69. Leuncl. 109.

Διά τε τοῦ Αἰγρου ποταμοῦ.	*Per Ligerim fluvium.*

Parva mutatione lege Λίγρου: nam puto ſic Dionem ſcripſiſſe; licet id mendum repræſentet editio Henrici Stephani, ſed vidit mendum Xylander, & *Ligerim fluvium*, interpretatus eſt: melius Strabo, qui ſemper eum fluvium Λείγηρα vocat.

Pag. eadem.

Ὥστε ἐν παντὶ τὸν Καίσαρα γενέσθαι.	*Itaque Cæſar ſummam difficultatem pertulit.*

Sic habet editio Henrici Stephani, ſed videtur Xylander aliter legiſſe, qui ſic vertit, *Itaque Cæſar ſummam difficultatem pertulit.* Forte legendum ἐν ἀπορίᾳ, nec dubito, quin in eo ſenſu ſcripſerit, de voce non tam conſtat.

Steph. ibidem. Leuncl. 110.

Ἀπὸ τῶν σκόπων.	*Remis.*

Lege cum Xylandro & Henrico Steph. κώπων.

Steph. pag. 71. Leuncl. 113.

Τόν τε Ῥῆνον διέβησαν καὶ ἐς τὴν τῶν Τρεήρων ἐνέβαλον.	*Rhenum tranſgreſſi in Trevirorum fines pervenerunt.*

Sic aliæ editiones, ſed legendum, τῶ Τρεȣήρων, bene Xylander interpretatus eſt, *in Trevirorum fines.*

Ad librum 40. Steph. pag. 77. Leuncl. 121.

Libri quadrageſimi catalogus Conſulum eſt corruptiſſimus, qui ſic habet:

Γν. Δομίτιος, Μ. ὑὸς Καλȣῖνος, Μ. Ουαλέριος Γν ὑὸς Μάγνος τὸ γ. ὕπατος. Κ. υ. Καικίλιος Μέτελλος σκιπίων νασικȣ̃ υ. σέρπος Σȣλπίκιος. Κ. υ. ῥȣ̃φος ὑπ. μ. Κλαύδιος μ. υ. Μάρκελλος Ἀιμιλίȣ μ. υ. Παῦλος ὑπ.

Emendatus in editione Henrici Stephani, ſed non uſque quaque perfectus: pauca quæ deſunt addam, & ſic diſponenda ſunt paria conſulum,

Γν. Δομίτιος Μ. υ. Καλȣῖνος, Μ. Ουαλέριος Μ. υ. Μεσσάλας.
Γν. Πομπήϊος Γν. υ. Μάγνος τὸ γ. ὕπ. Κοιν. Καικίλιος Κοιν. υ. Μετέλλος
Πίος Σκιπίων Νασίκȣ υ.
Σερβ. Σȣλπίκιος Κοιν. υ. Ῥȣ̃φος. Μ. Κλαύδιος Μ. υ. Μάρκελλος.
Κ. Κλαύδιος Κ. υ. Μάρκελλος. Λ. Ἀιμίλιος Μ. υ. Παῦλος.

In primo pari Conſulum poſt Ουαλέριος addidi Μ. υ. Μεσσάλας: nam ex faſtis ſic reſtituendum illud par: addidi quidem ex mea conjectura Μ. υ. id eſt, *Marci filius*, nam in Valeriorum gente nobiliſſima plures inveniuntur familiæ, agnominibus diſtinctæ, quarum prima & antiquiſſima Voluſii, qui & Publicolæ poſtea dicti, item Maximi, quorum primi dicti Lactucæ & Lactucini: eorum pars Corvi & Corvini appellati ſunt, quorum quidam Meſſalæ cognomen acceperunt, ut notat Macrobius lib. 1 Saturnaliorum. Fuit & alia familia, quæ Flacci cognomine inſignita eſt, & alia, quæ Lævini cognomen accepit. Harum familiarum Flacci fere omnes prænomine Lucii gaudebant, aliæ variis prænominibus utebantur. At Meſſalæ unum & idem prænomen Marci ſemper uſurpavere, & nullus, quod ſciam, Meſſala invenitur, cui non præfixum fuerit Marci prænomen. Secundum par Conſulum ex ipſo Dionis textu elicitur, ut ex Plutarcho, Appiano, & aliis. Tertium par ex Caſſiodoro, Appiano, & ipſo Dione probatur. Quartum etiam eoſdem auctores habet, & Hirtium lib. 8 de bello Gallico: apud Appianum vero, in quibuſdam codicibus pro Κλαύδιος Μάρκελλος legitur Καλίδιος, male.

Steph. pag. 78. Leuncl. 123.

Ὡς καὶ αὐτοβοΐ. | *Primo incurſu.*

Lege αὐτοβοεὶ cum Henrico Stephano.

Steph.

Steph. pag. 80. Leuncl. 126.

Ὥστε Ταλύμενος Εἰλάκης, ὁ τότε τῆς χώρας ἐκείνης σατραπεύων.	*Ac Talymenus Ilaces quidam ejus tum regionis præfectus regius.*

Ex Plutarcho in M. Craſſo licet hunc locum emendare. Nam apud illum ille Satrapa Σιλλάκης appellatur. Ταλύμενος vero vox eſt proculdubio Barbara, Perſarum propria, quæ, ut arbitror, dignitatem aliquam ſignificat, & ſuſpicor legendum Ταλιμαν͂ος Σιλλάκης, eo quod apud Odericum Vitalem dux exercitus Perſarum, qui contra Francos Chriſtianos è regionibus Perſidis & Meſopotamiæ collectus fuerat, dicitur Talimannus vel Dalimannus; cui tamen meæ conjecturæ non adeo fido, quin meliora probare paratus ſim, ſi quis ea tradiderit.

Steph. pag. 83. Leuncl. 131.

Σύχνους μὲν κεραίᾳ πληγῇ ἀπέβαλε.	*Pleroſque eorum lethali vulnere ſternebant.*

Sic etiam habet Henrici Steph. editio. Sed legendum eſt καιρίᾳ πληγῇ, & ita videtur legiſſe Xylander, qui *lethali vulnere* interpretatur.

Steph. pag. 85. Leuncl. 133.

Ἀφ᾽ οὗπερ Κράσσος ῥαδίως αὐτοὺς ἅτε οὐ πολλοὺς ὄντας ἀπεώσατο.	*Itaque Caſſius eos non magno negotio repulit.*

Ex totius rei narratione patet legendum eſſe, ἀφ᾽ οὗπερ Κάσσιος, ſic & infra eadem pagina, ὅτε γὰρ Κράσσος ἰσχυρῶς αὐτοὺς ἀπεκρούσατο, legendum eſt ὅτε γὰρ Κάσσιος, & ſic etiam legit Henricus Stephanus.

Steph. ibid. Leuncl. 134.

Ἀνέπεισε διαγγέλλων.	*Perſuaſit per internuncios.*

Sic habet editio Henrici Stephani: nihilominus puto male duas voces in unum coiiſſe, & legendum eſſe diviſim, δι᾽ ἀγγέλων.

Steph. pag. 87. Leuncl. 136.

Ἐς Ἰουρίουριγας ἐμβεβληκότας.	*In Bituriges profecti.*

Lege Οὐιτούριγας, ut & inferius quatuor lineis ex Cæſare lib. 7, quod & Xylander vidit.

Pag. eadem.

Καὶ πόλιν αὐτῶν Εὐακὸν ἑλόντες.	*Avarico oppido occupato.*

Lege

Lege πόλιν αὐτῶν Ἀουάρικον, & ſic interpretatur Xylander, ex eodem Cæſare lib. 7.

Steph. ibid. Leuncl. 137.

Τῶν δὲ ἀνθρώπων ἐς Γοργοβῖναν συγκαταφυγόντων.	*Sed Aruerni Gergoriam ſeſe univerſi contulerant.*

Lege ἐς Γεργωβίαν ex eodem Cæſare.

Steph. pag. 89. Leuncl. 140.

Τὼ τε χεῖρε ποιήσας.	*Manuſque tendens.*

Forte legendum προτείνας.

Ad librum 41. Steph. pag. 112. Leuncl. 174.

Πῦρ πολὺ πρὸς τῷ Ἄνᾳ ποταμῷ ἀναδίδοται.	*Quod ad fluvium Anam ignis multus editur.*

Sic habet editio Henrici Stephani, nec vidit mendum Xylander, qui *fluvium Anam* interpretatur. Lege confidenter πρὸς τῷ Αἴᾳ. Sic enim credo ſcripſit Dio, quando facilior fuit lapſus ex Αἴᾳ in Ἄνᾳ, quam ex Ἀώῳ. Fluvius enim, de quo hic agitur, qui per campos Apolloniatum fluit, ſæpe Græcis Αἴας dicitur, ut Scyllaci cap. Ἰλλυριοί. καὶ ὁ Αἴας ποταμὸς ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν παραρρεῖ. Lycophron verſu 1015 & 1019, & ibi Tzetzes, Stephanus in Λάκμων. Latinis Lucano & Ovidio *Æas* dictus. Pluribus tamen Ἀῶος appellatur. Plinius ea duo nomina agnoſcit lib. 3 cap. 25: *flumen Aous à quibuſdam Æas appellatum.* Id igitur nomen Dio videtur ſic inclinaſſe, ὁ Αἴας, τοῦ Αἴα. Lycophron vero Αἴας Αἴαντος inclinavit.

Ad librum 42. Steph. pag. 119. Leuncl. 185.

Libri hujus catalogus Conſulum mutilus & corruptus & turbatus eſt.

Ἰουλίου Καίσαρος τὸ β. καὶ Πουπλίου Σερουιλίου Ἰσαυρικοῦ ὑπατείας, καὶ ἄλλο ἔτος γα, ἐν ᾧ Ἄρχοντες οἱ ἀριθμούμενοι οἵδε ἐγένοντο.

Ἰούλιος γ. υ.	Φούφιος κ. υ.
Καῖσαρ δικτάτωρ τὸ β. ὕπ. μ.	Καλῖνος ὕπ. π.
Ἀντωνῖνος μ. υ. Ἵππαρχος, ὕπατος δὲ κ.	Οὐαντῖνος π. υ.

Quæ ſic ordinanda & emendanda judico, & primum inducenda videntur, quæ de Julii Cæſaris & Servilii Iſaurici conſulatu hoc loco dicuntur: nam ii conſules jam ſuperioris libri initio enumerati ſunt, nec iterum hoc loco memorandi; poſtea videtur de ejus dictatura mentionem feciſſe, ſic,

Γ. Ἰούλιος Γ. υ. Καῖσαρ δικτάτωρ, Μ. Ἀντώνιος. Μ. υ. Ἵππαρχος.

Κοιν. Φοῦφιος Κοιν. υ. Καλλῆνος ὕπ. Π. Ὀυατίνιος Π. υ. ὕπ.
Hæc ex tabulis Capitolinis & Caſſiodoro probantur.

Steph. pag. 122. Leuncl. 188.

Καὶ μέχρι μὲν τῆς Ἀσίας κατὰ πίστιν αὐτοῦ προσιών.	*Quumque in Aſiam uſque, quænam loca is petiiſſet inquirendo, perrexiſſet.*

Lege cum Henrico Steph. κατὰ πύστιν, ut ſenſus requirit, id eſt, ad ejus indagationem.

Ad Lib. 43. Steph. pag. 146. Leuncl. 223.

Καὶ Ἀρσινόη γυνή τε οὖσα, καὶ βασιλὶς τότε νομισθεῖσα, ἔν τε δήμοις ὃ μήποτε ἔν γε τῇ Ῥώμῃ ἐγεγόνει ὀφθεῖσα, πάμπολυν οἶκτον ἐνέβαλε.	*Et Arſinoe quondam regina dicta, quum tunc, quod Romæ ante conſpectum fuerat nunquam, in turba captivorum cerneretur, multam commiſerationem movebat.*

Sic habet etiam editio Henrici Stephani, & ita legit Xylander, qui ἔν τε δήμοις interpretatur *in turba captivorum*. Sed valde fallor, ni aliter ſcripſerit Dio, nempe ἔν τε δέσμοις, id eſt, *in vinculis*. Nam in triumphorum pompa reges & duces victi, ducebantur catenis onuſti. Sed id nondum in reginis viſum fuerat.

Steph. pag. 149. Leuncl. 227.

Καὶ ὅτι τοῖς δεκασμοῖς ἐπ' ἀρχῆς ἀποδείξει ἁλοῦσιν.	*Quodque iis, qui ambitus condemnati fuerant.*

Lege, ſi mihi credis, τοῖς δεκασμοῦ, ut ſententia omnino requirit, licet editio Henrici Stephani cum ea, quam tractamus, concordet in eo mendo. Sed Xylander interpretatur *ambitus condemnati*, quod eſt ad verbum δεκασμοῦ ἁλοῦσιν.

Steph. ibid. Leuncl. 228.

Τήν τε Ἔβεσον. | *Ebuſum.*

Lege Ἔβουσον, vel Ἔβυσον, ſic enim Strabo & alii Geographi eam vocant, Latinis dicebatur *Ebuſus*.

Steph. pag. 156. Leuncl. 236.

Ὅτι καὶ τῶν ἐγχωρίους τῶν δημοσίους, οὐχ ὅτι τῶν βεβή-	*Quod loca publica nec profana modo, ſed ſacra etiam ſub*

λους, ἀλλὰ καὶ τότε ἱεροὺς πάντας τε πρατήριον, καὶ ἀπεκήρυξε τότε πλείονας. | *haſta propoſuit ac pleraque vendidit.*

Hæc corrupta & mutila ſic jacent in editione Henrici Stephani, quæ ſic reſtituenda puto: ὅτε καὶ τότε χώρους τότε δημοσίους, οὐχ ὅτι τότε βεβήλους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἱεροὺς πάντας τε ἐς πρατήριον εἰσήγε, καὶ ἀπεκήρυξε τότε πλείονας, id eſt, *quod & agros publicos, non ſolum profanos, ſed etiam ſacros omnes ſubhaſtavit, & pleroſque vendidit*: nec multo aliter Xylander.

Ad Lib. 44. Steph. pag. 160. Leuncl. 243.

Καὶ τέλος Δία τε αὐτὸν ἄντικρυς Ἰούλιον προσηγόρευσαν. | *Denique Iovis cognomentum ipſi palam impoſuerunt.*

Mutat Henricus Stephanus, & pro Δία edidit Δία. Sed non memini me legiſſe Julium Cæſarem Jovem appellatum fuiſſe: ideo lego δῖον, id eſt, *divum*, quæ appellatio proculdubio illi tributa eſt, & ubique invenitur, *Divus Julius.*

Steph. pag. 162. Leuncl. 245.

Καὶ δημοσίᾳ προσπαρώξυνον. | *Et publice incitabant.*

Deeſt ex ſequentibus manifeſto Bruti nomen: itaque hic locus aſteriſco notatur, ut mutilus in Henrici Stephani editione, & Xylander ſupplevit Bruti nomen. Sic enim latius expreſſit hunc locum, *magnanimus quiſque * Brutumque & privatim accedentes hortabantur & publice incitabant.* Sed eum fugit ratio: non enim ea ſonant Græca Dionis, quæ ſic edidit Henricus Steph. κἀκ τούτου τούς τε ἄλλους τότε φρονηματώδεις * ἰδίᾳ προσιόντες ἀνέπειθον καὶ δημοσίᾳ προσπαρώξυνον, ubi deeſſe videntur duæ voces vel tres, quas ſic ſuppleri poſſe confido, τοὺς φρονηματώδεις καὶ Βροῦτον μάλιστα πολλοὶ ἰδίᾳ προσιόντες &c. id eſt, *magnanimos quoſque & Brutum præcipue multi privatim accedentes ſuadebant, & publice incitabant.*

Ad Lib. 45 Steph. pag. 178. Leuncl. 269.

Ὁ γὰρ δὴ Γάϊος ὁ Ὀκταούϊος Καιπίας (οὕτω γὰρ ὁ τῆς Ἀττίας τῆς τοῦ Καίσαρος ἀδελφῆς υἱὸς ὠνομάζετο.) | *C. Octavius Cæpias (hoc enim nomen fuit Attiæ filio, quæ ſororis Cæſaris filia erat.)*

Si ita ſcripſerat Dio, non exacte noverat Octaviorum ſtemma. Nam C. Octavius Cæpio (qui male hîc Cæpias dicitur) qui etiam

Thurinus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Thurinus dicebatur, & poſtea Auguſtus dictus eſt, erat quidem ex Attia genitus, ſed ea Julii Cæſaris non ſorore, ſed Juliæ ſororis filia, teſtibus idoneis Suetonio & Vellejo Paterculo. Ideo cum Henrico Stephano pro ἀδελφῆς lego ἀδελφιδῆς, & ſic corrigendum etiam lemma, quód huic libro præponitur, ubi pro μήτηρ αὐτοῦ Ἀτία ἡ ἀδελφὴ Καίσαρος, legendum ἡ ἀδελφιδῆ Καίσαρος.

Ibidem.

Ἐτράφη μὲν παρά τε τῇ μητρὶ καὶ παρὰ τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς Λουκίῳ Φιλίππῳ.	*Apud matrem & vitricum ſuum L. Philippum educatus eſt.*

Sic habet etiam editio Henrici Stephani, ſed Xylander vidit τὸ ἄτοπον, & vertit, *apud matrem & vitricum L. Philippum.* Itaque legendum, παρὰ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς Λουκίῳ Φιλίππῳ.

Ad Lib. 46. Steph. pag. 196. Leuncl. 295.

In catalogo legitur: Αὔβιος ὕπατος ὁ πανσας καπρωνιάνος, Αὖλος Ἵρτιος, καὶ Αὔλου υἱὸς.

Lege, Κ. Οὐίβιος ὁ Πάνσας Καπρωνιανὸς ὑπ.
Αὖλος Ἵρτιος Αὔλου υἱὸς.

Steph. pag. 208. Leuncl. 312.

Τῷ Βιβίῳ οὐιβίῳ ἐγένετο.	*Vibio Panſæ evenerunt.*

Melius editio Henrici Stephani, quæ vocem Βιβίῳ non habet: eſt enim ejuſdem nominis iteratio non ferenda, quæ fluxit ex diverſo modo ſcribendi Græce nomen *Vibius*, quod modo Βίβιος, modo Οὐίβιος ſcribebatur.

Ibidem.

Καί τις ἐν τούτῳ φοίνικα αὐτῷ προσφέρων.	*Interimque puniceam ei veſtem quidam afferens.*

Sic vertit Xylander, optime meo quidem judicio ſecundum rei veritatem, non vero ſecundum Græca Dionis; nunquam, puto, vox φοίνιξ alibi invenietur in eo ſignificatu. Sed credo legendum in Græco textu φοινικίδα, nam ſi vox φοίνικα retinetur, ramus palmæ vel fructus intelligendus erit, non veſtis. Sed de ea palmæ geſtatione in procinctu ſilent omnes antiquarii.

Steph. pag. 212. Leuncl. 318.

Καὶ ἐπὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν ἐτράπετο.	*Et ad vim animum adjecit.*

Vel delendum eſt αὐτῶν, vel legendum κατ᾽ αὐτῶν, & id ſenſus requirit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Steph. pag. 214. Leuncl. 322.

Ὡς δὴ καὶ ἐκεῖνοι τοῖς χρήμασι.....κατελείφθησαν.	*Ita demum plebe etiam pecunia ſibi conciliata.*

Sic etiam editio Henrici Stephani: ſed videtur Xylander legiſſe κατελήφθησαν, melius certe, qui vertit, *plebe ſibi conciliata*; & ita legi oportere ſententia poſtulat.

Ad Lib. 47. Steph. pag. 216. Leuncl. 330.

Τῷ τὲ Ἀντωνίῳ καὶ ὁ θεῖος Λούκιος Ἀντώνιος Καῖσαρ.	*Antonii L. Cæſar avunculus ejus.*

Sic habent aliæ editiones. Sed hoc mendum acumen Xylandri non fugit, nam diſcedens à Græco textu, vertit *L. Cæſar* voce *Antonius* ſuppreſſa ſecundum rei veritatem. Nam & Appianus Juliam nominat matrem Antonii, cujus frater erat ille Lucius, ut ex Cæſare patet lib. 5 civilium, & Vellejus Paterculus L. Cæſarem avunculum Antonii nominat: & fuiſſe Antonii matris Juliæ fratrem nos docet perſpicue Plutarchus in Antonii vita. Ideo in hoc Dionis loco legendum, vel, ὁ θεῖος Λούκιος Καῖσαρ, & delendum τὸ Ἀντώνιος, quæ vox male adjecta eſt, vel pro Ἀντώνιος reponendum Ἰούλιος: nam in Antoniorum ſtemmate non inveniuntur Cæſares, & ſic legendum ipſe Dio paulo infra nos docet, his verbis: τὸν θεῖον ὁ Ἀντώνιος πολλὰ τῆς μητρὸς τῆς ἑαυτοῦ τῆς Ἰουλίας ἱκετευσάσης ἀφῆκεν, id eſt, *& avunculum Antonius dimiſit multis matris ſuæ Iuliæ precibus exoratus.*

Steph. pag. 224. Leuncl. 336.

Ἀλλ' ὑπό τε τῶν ταξέων ἐς στενὸν κατακεκλειόμενοι.	*Tamen tributis his in arctum redacti.*

Vocem ταξέων vertit Xylander *tributis*, ſatis commode, quod ad ſententiam, & videtur velle τὰς τάξεις ſignificare idem, quod nos lingua Gallica nunc dicimus *taxes*, nempe imperatæ pecuniæ. Sed requiro exemplum hujus ſignificatus. Poſſet aliquis putare eam vocem debere intelligi de ordinibus militum, cohortibus ſcilicet prætorianis triumvirorum, quæ diverſis modis & vexationibus pecuniis cives emungebant, & prædia occupabant; quod propono, non decerno: tu ſuper eo lector cogitabis, ex ſequentibus certe noſtra interpretatio videtur aſtrui poſſe.

Steph. pag. 225. Leuncl. 337.

Αἱ ἔξωθεν ἐπιφοραί.	*Auctariis.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Lego ἐπιφοραὶ, ut melius legit Xylander, qui *auctaria* vertit. Ea vox tamen raro occurrit in eo ſignificatu.

Steph. pag. 226. Leuncl. 338.

Καίτοι καὶ ἀστυνόμος ὁ Κάσσιος ἦν τά τε Ἀπολλώνια οὐδέπω διεωρτάκει, ἀλλ᾽ ἐκεῖνα μὲν διʼ Ἀντωνίου τοῦ συστρατηγοῦ καὶ ἀπὼν ἐκπρεπέστατα διετέλεσεν.	*Erat quidem tum prætor urbanus Caſſius, nec dum Apollinares ludos curaverat: verum eos per collegam Antonii abſens etiam ſplendidiſſime peregit.*

Hîc nodus eſt vindice dignus: hinc enim exurgit non mediocris difficultas. Hæc ſic vertit Xylander: *erat quidem tunc prætor urbanus Caſſius, nec dum Apollinares ludos curaverat, verum eos per collegam Antonium abſens etiam ſplendidiſſime peregit.* Quæ verſio nec cum voce Græca ἀστυνόμος, nec cum veritate hiſtoriæ conſentit: ἀστυνόμος enim ædilem potius ſignificat, & prætoris urbani dignitas à Plutarcho in Bruto στρατηγία πολιτικὴ dicitur, & prætores ſemper στρατηγοὶ à Græcis dicti ſunt. Male igitur ἀστυνόμος vertit *prætor urbanus*. Sed nec cum hiſtoria conſentit: non erat enim prætor urbanus Caſſius, ſed in concertatione cum Bruto, quam habuit ſuper ejus magiſtratus petitione, victus eſt, & obtinuit præturam urbanam Brutus, ut diſtricte narrat Plutarchus in Bruto: præturam vero aliam obtinuit Caſſius, & στρατηγὸς factus eſt. At non memini me legiſſe, unum & eundem virum ædilem ſimul & prætorem factum fuiſſe: nam ædilis erat urbanus magiſtratus, qui ædes publicas & fora & cloacas & urbem univerſam curabat, & ideo non debebat abeſſe Roma. At prætores peregrini bellorum & aliarum rerum per provincias curam gerebant, & erant quædam provinciæ, quæ prætoribus gubernandæ aſſignabantur. Ideo ſuſpicor Dionem abuſum fuiſſe voce ἀστυνόμος pro στρατηγὸς. Sed de eo conſulendi ſunt docti.

Steph. pag. 230. Leuncl. 341.

Τίλλιον Κίμβρον.	*Tullium Cimbrum.*

Leg. Τούλλιον Κίμβρον.

Steph. pag. 232. Leuncl. 347.

Καὶ συγκαταφυγὼν ἐς τὸ ἔρυμα αὐτοβοεὶ εἷλε.	*Ac cum fugientibus in caſtra irrumpens, eodem momento iis potitus eſt.*

Sic habent editiones, & ſic legit Xylander, qui vertit: *cum fugientibus in caſtra irrumpens, eodem momento iis potitus eſt.* Sed vox συγκαταφυγὼν id non poteſt ſignificare: nam is, qui fugientibus inſiſtens, & eos cædens una cum iis in oppidum irrumpit, & iis potitur, non poteſt dici fugiſſe. Ergo minima mutatione lego συγκαταφυγὸν, & ſic interpretor totum locum: *Brutus autem Lyciorum exercitum in eorum limitibus ſibi obviam factum prælio vicit, & cum confertim fugiſſet in locum munitum, primo impetu cepit*, & ſic vocem συγκαταφυγὸν ad στράτευμα refero, non ad Brutum.

Ibidem.

Προσέμιξαν αὐτοῖς ἀπροσδόκητοι γυμνητεύουσι.	*Xanthios nudos de improviſo adorti.*

Hæc ita vertit Xylander, at γυμνητεύω non invenitur in eo ſignificatu, niſi forte apud auctorem inferioris ſeculi. Sed hoc loco non convenit ea interpretatio, ſed vertere debebat *leviter armatos*: nam γύμνητες ſunt velites & opponuntur τοῖς ὁπλίταις, id eſt, *militibus gravis armaturæ.* Nam quis credat Xanthios ita ſtolidos fuiſſe, ut in ea impreſſione nuda corpora militibus armatis objicere voluiſſent? Solis Gallis nimis & ſtolide ferocibus id tribuitur.

Pag. 233.

Τὸ σύμβολον ἐκρούσαντες, αὐτοὺς κατέλαβον.	*Eis ſymbolo dejectis, ipſi locum occupaverunt.*

Sic etiam diſtinguit Henricus Stephanus, ſed male, nam mutanda eſt loco virgula, & legendum eſt, τὸ σύμβολον, ἐκρούσαντες αὐτοὺς, κατέλαβον. Nam αὐτοὺς refertur ad τῶν ἐναντίων, id eſt, *ad hoſtes*, de quibus loquebatur.

Ad Lib. 48. Steph. pag. 238. Leuncl. 357.

Catalogus Conſulum mutilus & corruptus eſt: emendatior multo editus ab Henrico Stephano, in quo tamen pauca quædam deſunt quæ ſupplenda videntur ſic,

Λεύκιος Ἀντώνιος Μ. υ. Πιέτας. Π. Σερουίλιος. Π. υ. Ἰσαυρικὸς ὕπατος τὸ β.
Γν. Δομίτιος. Μ. υ. Καλουῖνος τὸ β ὕπατος, Γ. Ἀσίνιος Γ. υ. Πολλίων.
Λ. Μάρκιος, υ. Κενσωρῖνος, Γ. Καλουίσιος Γ. υ. Σαβῖνος.
Ἄππιος Κλαύδιος. Γ. υ. Πούλχρος, Γ. Νορβανὸς, Γ. υ. Φλάκκος.
Μ. Οὐιψάνιος, Λ. υ. Ἀγρίππας, Λ. Κανίδιος, Λ. υ. Γάλλος.

Hæc colliguntur ex faſtis, Caſſiodoro, tabulis &c.

Steph. pag. 239. Leuncl. ibid.

Ἀντιπαρακινοῖ. | *Si quid is moveret.*

Melius Henricus Stephanus, *αὖ τι παρακινῇ ſi quid moveat.*

Steph. pag. 246. Leuncl. 368.

φθαρέντων δὲ ἐκείνων, ἄλλοι τε πρὸς αὐτὸν * τὰ μὲν πρῶτα ἀσμένως ἐδέξατο.	*Secundum eorum interitum cum alii ad eum * libenter accepit.*

Hunc locum manifeſte mutilum & ideo notatum aſteriſco ſic reſtituendum eſſe puto ex Appiano lib. 5 civilium: ἄλλοι τε πρὸς αὐτὸν διέφυγον καὶ Στάϊος Μᾶρκος, ἀνὴρ δραστήριος καὶ αὐτὸν τὰ μὲν πρῶτα &c. Cauſa erroris fuit exſcriptori vox αὐτὸν bis poſita. Sed manum de tabula. Nam idem vidit Xylander, & addidit in ſua verſione. Forte locum Appiani viderat.

Steph. pag. 247. Leuncl. 369.

Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀμελεῖσθαι. | *Caput ejus effoſſum.*

Xylander vertit ἀμελεῖσθαι *effoſum eſſe.* Neſcio quomodo legerit. Vertendum erat (ſi bene lectio ſe habet) *caput ejus negligi,* aut *de capite ſuo curam non haberi.* Sed Robertus Steph. in ſuis caſtigationibus vult legi ἀφελέσθαι, quod forte melius.

Ibidem.

Ἐλοχίσθη ὑπὸ τοῦ ταμιείου. | *A quæſtore inſidiis petitus.*

Videtur legendum eſſe τοῦ ταμίου. Nam ὁ ταμίας eſt quæſtor; ταμιεῖον vero locus ubi reponuntur publicæ pecuniæ, *ærarium.* Sed quoniam paulo infra occurit ταμιείας, & συνταμιείαν, & rurſus ταμιείαν, & paſſim in toto opere, videtur ea vox manaſſe à Dionis helleniſmo non optimo, & ſic ſcripſiſſe Aſiaticum hominem ſecundum Nicæorum ſuorum dialectum.

Ibidem.

Ἥττησε. | *Vicit.*

Id verbum eſt antiquis inſolitum, qui paſſive tantum ἡττᾶσθαι uſurparunt, & in ea voce, ut in ſuperiore nota, Dionis non ſatis purus helleniſmus notandus eſt.

Steph. pag. 251. Leuncl. 375.

Τὴν δ' Ἄραδιν πολιορκίᾳ. | *Aradin autem expugnatione.*

Sic habent editiones. Sed ejus urbis nulla eſt mentio apud Geographos. Ideo lego Κάραλιν, quæ fuit totius Sardiniæ metropolis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Steph. pag. 256. Leuncl. 382.

Ἐγένετο μὲν καὶ ἐνιαυρίοις τοῖς παρθίνοις κίνησις.	*Eodem tempore apud Epidaurios (Parthinorum urbs eſt Epidaurus) tumultum coortum.*

Hæc ſic reddidit Latine Xylander. Legebat igitur Ἐπιδαυρίοις. Sed in eo graviſſime lapſus eſt vir doctus. Epidaurus enim longe à finibus Parthinorum, Dalmatiæ à Ptolemæo tribuitur. Parthini vero Parthum tantum & Eribœam urbes habebant, ſi tamen non una & eadem fuit urbs Parthus, de qua Polybius loquitur, & Eribœa, quam Ptolemæus in Parthinis ſolam ponit. Ergo aliò vertendum eſt. Itaque minima mutatione lego apud Dionem hoc loco: ἐγένετο μὲν καὶ ἐνιαύσιος τοῖς Παρθίνοις κίνησις, id eſt, *factus eſt etiam in Parthinis motus bellicus, ſed qui annum unum tantum duravit*. Sic omnino credo Dionem ſcripſiſſe.

Steph. pag. 257. Leuncl. 383.

Τό τε πλῆθος πρὸς τοὺς τελώνας βαρύτατα σφισὶν ἐγκειμένους ἐστίασε.	*Plebs ſeditionem contra publicanos, qui eam graviſſime urgebant ita movit.*

Lege confidenter ἐστασίασε, & ita Henricus Steph. edidit.

Ad Lib. 49. Steph. pag. 263. Leuncl. 391.

In Catalogo quædam emendatione indigent, qui ſic habet:

Λ. Γέλλιος Λ. υ. Ποπλικόλας Μ. Κόκκιος Νέρουας ὕπ. Λ. Κορνουφίκιος Λ. υ. Σέξτος.

Πόππιος Σέξτου υ. Μ. Ἀντώνιος Μ. υ. τὸ β. ὕπ.

Λ. Σκριβώνιος Λ. υ. Λίβων Καῖσαρ τὸ β. Οὐολκάκιος Λ. υ. Τοῦλλος.

Quæ ſic emendanda & digerenda ſunt ex Caſſiodoro & faſtis,

Λ. Γέλλιος Λ. υ. Ποπλικόλας, Μ. Κόκκιος Νέρουας ὕπ.

Λ. Κορνουφίκιος Λ. υ. Σέξτος Πόπιος Σέξτου υ.

Μ. Ἀντώνιος Μ. ὑὸς τὸ β. Λ. Σκριβώνιος Λ. υ. Λίβων.

Κ. Καῖσαρ, τὸ β. Λ. Οὐολκάπιος Λ. υ. Τοῦλλος.

Steph. pag. 267. Leuncl. 398.

Οἱ μὲν ἐπαιώνησαν.	*Cæſariani lætum clamorem ſuſtulerunt.*

Communi Dialecto & Attica legendum foret ἐπαιάνισαν, à παιανίζω, unde παιανισμὸς vox uſurpata Thucydidi: ſed, ut ſæpe notavi,

η & ι

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

η & ι ſæpe ab exſcriptoribus confunduntur ob inferioris helleniſmi jotaciſmum, quod ſi ſic, ut hîc legitur, Dio ſcribit, Βιθυνίζει, non Ἀττικίζει.

Steph. pag. 269. Leuncl. 400.

Καὶ τὸ ἐφ' ἵππους ἐσελάσαι. | *Vtque eques in urbem intraret.*

Hæc ſic interpretatus eſt Xylander, quaſi vero eximium aliquod privilegium foret, urbem equo vectum intrare: certe id non convenit cum cæteris honoribus, quos illi deferebat Senatus fere divinos: tum ut Xylandri interpretatio admitteretur, mutanda foret lectio, & pro ἐφ' ἵππους legendum foret una voce ἐφίππον. Itaque ſuſpicor, imo credo legendum eſſe minima mutatione ἐξ ἵππους, id eſt, *ut curru ſejugi in ipſa urbe uteretur.* Eam ſententiam firmat egregiè Plinius lib. 34 cap. 5, qui ſic habet: *Equeſtres vero ſtatuæ modo Romanam celebrationem habent, orto ſine dubio à Græcis exemplo. Sed illi celetas tantum dicabant in ſacris victores. Poſtea vero, & qui bigis vel quadrigis viciſſent, unde & noſtri currus nati in his, qui triumphaviſſent. Serum hoc, & in his non niſi à divo Auguſto ſejuges ſicut & elephanti.* Hunc Plinii locum mihi indicavit vir nobilitate, pietate, eruditione eximia, & morum incredibili ſuavitate principibus viris notiſſimus, & omnibus conſpicuus Jacobus Moſantius, dominus de Brieux, noſtri (unde glorior) amantiſſimus, qui pro ſua humanitate ſtudia noſtra juvat, & librorum ampliſſima penu inſtructus, nobiſcum eos facillime communicat. Sed ne quid diſſimulem, videtur pugnare cum noſtra ſententia ipſe Dio infra lib. 58, de Caligula ait: καὶ τὸ ἅρμα, τὸ πομπικὸν ἐφ' οὗ ἤχθη ἓξ ἵπποι εἵλκυσαν, ὃ μὴ πώποτε ἐγεγόνει, id eſt, *& currum triumphalem, quo vehebatur, ſex equi trahebant, quod numquam factum antea fuerat.* Pugnare quidem videtur, at non pugnat: nam paucis poſt locum, quem tractamus, lineis hæc habet Dio, de Auguſto & honoribus ei à ſenatu delatis ait: καὶ τῶν ψηφισθέντων τινὰ παρῄτατο, id eſt, *& eorum, quæ decreverunt, quædam non admiſit.* Scilicet id decreverant patres, & obtulerunt ei currum ſejugem, ſed eum honorem nimis faſtuoſum, & inſolitum non admiſit: ſed Caligula ſuperbiſſimus mortalium eo uſus eſt. Optime igitur Plinius tempus notavit, quo viſus eſt Romæ currus ſejugis, nimirum ſub Auguſto, cui oblatus eſt à Senatu, ſed non admiſſus à modeſto principe, ut & ſæpe triumphum ei à patribus decretum ducere recuſavit, teſte ipſo Dione infra pag. 349, & quando ovans poſt victoriam de Parthis urbem intravit: ἐπὶ κέλητος ἐς τὴν πόλιν ἐσήλασε, dixit Dio, & ſemper de ovatione in equo ſic loquitur.

Hæc, ni fallor, ſatis quadrant cum noſtra emendatione, quam ſi probas, humaniſſime lector, beabis.

Steph. pag. 270. Leuncl. 401.

Ἐν τῷ Στατίῳ.	*In Palatino.*

Sic Xylander vertit, forte ſecundum hiſtoriæ veritatem. Nam id Suetonius in Auguſto videtur innuere cap. 29. At quare Palatinus mons dictus fuit à Dione Græce Στάτιον; id certe ignoro, & vellem Xylander id nos docuiſſet, num à Jove Statore?

Steph. pag. 271. Leuncl. 402.

Τοῦ τε Ἀντωνίου ἔς τε τὴν φιλίαν ἀποσωθέντος.	*Interim Antonius cum in ſociorum evaſiſſet terram.*

Ea ſic vertit Xylander, quæ verſio cum Græco ſatis concordat, quod ad ſententiam. Sed multum me fallit opinio, aut legendum eſt: ἔς τε Παμφυλίαν ἀποσωθέντος: nam ea, quæ paulo poſt addit de Antonio, καὶ ἐπειδὰν πρὸς τὴν Αἴγυπτον αὐτίκα ἀπῆρε, id mihi omnino ſuadet; per Pamphiliam enim ex Aſia in Ægyptum eſt breviſſimus trajectus.

Steph. pag. 276. Leuncl. 409.

Καὶ σφᾶς ἄλλους ἔξω τε βλέποντες, καὶ τὰ ὅπλα περιβεβλημένοι περιέχουσιν.	*Ita ut foras obverſi cum armis ſuis reliquos ambiant.*

Sic habent editiones, & ſic legit Xylander, & fateor eam lectionem ſenſum exhibere non incommodum. Sed valde fallor, aut Dio ſcripſerat: ἔξω τε βέλων ὄντας, quæ ſententia multo melior eſt. Nam quid profuiſſet iis, qui in medio leviter armati & lixæ nudi erant, eorum cuſtodia, qui teſtudinem formabant, niſi ipſi extra teli jactum fuiſſent? nihil omnino, & male cum iis actum fuiſſet, in quos confertos nulla ſagitta ſine vulnere miſſa fuiſſet.

Pag. 277.

Ὅτι τε παῖδας ἐξ αὐτῆς .... ἀνείλετο.	*Quod & liberos ex ea ... ſuſcepiſſet.*

Vox ἀνείλετο ambigua eſt, & prima facie videtur dicere, Antonium liberos Cleopatra natos occidiſſe. Sed aliter hoc loco accipienda eſt, pro, *tollere*, id eſt, ad educandum accipere.

Ad Lib. 50. Steph. pag. 282. Leuncl. 418.

Catalogus Conſulum mendoſus ſic habet:

Γν. Δομίτιος Γ. υ. γινέν. Γ. Ἀηνόβαρβος ὕπ. Γ. Σόσιος Γ. υ. κ γγ. Καῖσαρ τὸ γ.

M. Οὐαλέριος M. υ. Μεσσάλας ὕπ. Λαοκορυίνιος.

Qui ſic reſtituendus eſt;

Γν. Δομίτιος Γν. υ. Γν. νεπ. Ἀἰνόβαρβος, Γ. Σόσσιος Γ. υ. Γ. νεπ.
Γ. Καῖσαρ τὸ γ. M. Οὐαλέριος M. υ. Μεσσάλας Κορουῖνος ὕπ.

Ad Libr. 51.

Catalogus bene ſe habet. Steph. p. 303. Leuncl. 447.

Καὶ οἱ μὲν ὑπὸ τοῦ Μεσσάλου ἠπατηθέντος ἐπέμφθησαν.	*Hi quidem à Meſſala decepti miſſi ſunt.*

Lege ἀπατηθέντες, ut ex ſequentibus plane liquet.

Steph. pag. 304. Leuncl. 449.

Πρὸς τὴν Πηλουσίου πίστιν ἐπανελθών.	*Cum ad nuncium eorum, quæ Peluſii eveniſſent, diſceſſiſſet.*

Melius Henricus Steph. πρὸς τὴν περὶ τοῦ Πηλουσίου πύστιν, id eſt, *ad inquirendum de iis, quæ Peluſii geſta fuerant*, vel, ut vertit Xylander, *ad nuntium eorum, quæ Peluſii eveniſſent*. Eundem errorem ſupra notavimus lib. 42 p. 122, & pro πίστιν repoſuimus πύστιν.

Steph. pag. 310. Leuncl. 459.

Ὥς τε τὰ μὲν κτήματα ἐπιτιμηθῆναι.	*Vt & facultatum cenſus auctus ſit.*

Ita vertit Xylander, ſed vertendum erat, *ut poſſeſsionum quidem pretium auctum fuerit*. Nam facultates intelliguntur non ſolùm de agrorum poſſeſſionibus, ſed etiam de nummis in fœnore poſitis, & de ſupellectile.

Ibidem.

Τῆς τε Ἰαπυγίας.	*Iapydis.*

Procul ab eo tractu Iapygia. Melius Henricus Stephanus Ἰαπυδίας, ſecundum Ptolemæum. At Straboni ſemper ii populi Ἰάποδες nominantur, quem ſequuti ſunt omnes fere Geographi.

Ibidem.

Ἐν μὲν οὖν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ταῦτα διεωρτάσθη.	

Hæc verba in ſua verſione omiſit Xylander, credo eo, quod verbum illud διεωρτάσθη illi videbatur δυσερμήνευτον, & apud alios auctores non uſitatum. Id verbum certe videtur à Dione formatum. Poſſet quis vertere: *in triumphi feſto traducta ſunt*.

Ad Lib. 52. Steph. pag. 315. Leuncl. 465.

Τόν τε πατέρα καὶ τὴν ἐς αὐτὸν εὐ-	*Pietatis in patrem tuum, in-*

σέβειαν ἐσκῆφθαι καὶ τὸν δῆμον τήν τε γερουσίαν προβεβλῆσθαι.

que S. P. Q. R. præſcriptione uſi cenſeamur.

Male hæc accepit Xylander, qui ſic interpretatur. Certe non video quid hic *præſcriptionis* vox faciat, & Xylandri ſenſum non capio. Sic vertendum fuit: *patrem & in eum pietatem prætexiſſe, & S.P.Q.R^i. nomen prætendiſſe*, & ita intelligere debere evincunt ea, quæ ſequuntur.

Steph. pag. 327. Leuncl. 483.

Καὶ ἐκκλησίας μάλιστα ζῆν ἀναγκαζόμενον.

Quæ rapto vivere cogitur.

Fœdiſſimum mendum hunc locum occupaverat, ſed medicinam fecit Henricus Stephanus legendo, ἐκ λείας, optime.

Ad Lib. 53.

Catalogus Conſulum ab Henrico Steph. emendatus eſt optime.

Steph. pag. 344. Leuncl. 507.

Αἱ μὲν γὰρ ἀρχαὶ αἱ ἐκ τῶν νόμων ὡς πλήθει γιγνόμεναι καὶ νῦν * τὸ τῶν τιμητῶν καθίστανται.

*Nam qui ex præſcripto legum magiſtratus habentur, plerumque nunc etiam * cenſorum conſtituuntur.*

Hiatus, qui aſteriſco notatur, una voce mihi videtur ſuppleri debere, ſic: καὶ νῦν πλὴν τῆς τῶν τιμητῶν καθίστανται, quæ ſic vertenda ſunt: *nam magiſtratus, qui legibus ut plurimum inſtituti ſunt, nunc etiam exceptis Cenſoribus conſtituuntur.* Nimirum Cenſoris poteſtas deceſſit imperatoriæ, & non video cenſores ſub imperatoribus poſt Auguſtum factos, & ejus rei rationem reddit infra lib. ſequente: ut nec dictatores, quos debebat etiam excipere, & forte hiatus debebat majus ſpatium occupare, ut ſuppleri poſſet: πλὴν τῆς δικτατωρείας καὶ τῆς τῶν τιμητῶν &c. & tale ſupplementum ex iis, quæ ſequuntur, firmatur maxime. Steph. pag. 346. Leuncl. 511.

Τῆς γὰρ δὴ Φλαμινίας αὐτὸς .... καὶ διὰ τοῦτο καὶ εἰκόνες αὐτῷ ἐπ᾽ ἀψίδων ἔν τε τῇ τοῦ Τιβέριδος γεφύρᾳ καὶ ἐν Ἀριμίνῳ ἐποιήθησαν.

Flaminiam . . . . . ac ob id ſtatuæ Auguſto ſuper aras in ponte Tiberis & Arimini ſunt poſitæ.

Ex his verbis conjicere licet Ariminum in ipſa Flaminia ſitum fuiſſe. Nam cur ob inſtauratam Flaminiam Auguſti imaginem dedicaſſent, ſi non eorum maxime interfuiſſet eam viam denuo ſterni? Sed & hoc firmat Cicero Philippica XII. quem vide. Steph.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Steph. pag. 350. Leuncl. 516.

Αἴλιος Γάλλος ὁ τῆς Αἰγύπτου ἄρχων.	*Ælius Gallus Ægypti præfectus.*

Henrici Stephani editio habet Αἴλιος Λάργος.

Ad Lib. 54.

In Conſulum catalogo, quæ deſunt aut mendoſa ſunt, bene ſupplevit & correxit in ſua editione Henricus Stephanus.

Steph. pag. 355. Leuncl. 522.

Εἰρήνην.	*Pacem.*

Lege cum Henrico Steph. ἐρήμην.

Steph. pag. 362. Leuncl. 533.

Καὶ διὰ τὴν Τερεντίαν τὴν τοῦ Μαικήνου γυναῖκα.	*Et propter Terentiam Mæcenatis uxorem.*

Ea proculdubio Terentilla fuit, quam Auguſto exprobravit Antonius per epiſtolam, ut narrat Suetonius in Auguſto cap. 69.

Steph. pag. 363. Leuncl. 534.

Ῥωμητάλκη θείῳ τε τῶν Κόκκυος παίδων.	*Rhymetalci avunculo & filiorum Coccyos.*

Sic Henricus Stephanus legit, & Xylander, qui vertit *Coccyos*. Sed non eſt dubium, quin reponi debeat Κότυος, & vertendum *Cottyis*. Nomen eſt Thraciæ regum familiare & ſolitum Κότυς, & infra pag. 370 (Leuncl. 545) ſic vocatur.

Steph. ibid. Leuncl. 535.

Τέγκρητοι.	*Tencteri.*

Melius Henricus Stephanus Τέγκτηροι. Ibidem ſequitur, [1] καὶ τὸν Ῥῆνον διαβάντες τήν γε Γερμανίαν καὶ τὴν Γαλατίαν ἐλεηλάτησαν. Loquitur hic Dion homo Bithynus improprie. Nam Julius Cæſar, qui nomina earum gentium optime noverat, Germanos trans Rhenum ponit, dum ſic ait ſtatim initio de Belgis: *proximi ſunt Germanis, qui trans Rhenum incolunt*. Celtas ibidem ait eos eſſe, qui à Romanis Galli vocabantur; at Dio ſemper Κέλτους vocat, qui trans Rhenum habitantes Romanis Germani dicebantur. Eum errorem accepit ab aliis Græcis, qui remotiores ab occiduis partibus eas peſſime diſtinxerunt. Vel forte reſpicit ad res ab Auguſto geſtas, qui teſte Suetonio in Octavio cap. 21 Sicambros & Suevos Germanos citra Rhenum in Galliam traduxit. De voce *Germani* aliquid dicere monet hic

[1] Deinde Rheno tranſmiſſo ex Germania & Gallia prædas egerant.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

hic locus, quæ vox olim ipſis populis ultra Rhenum habitantibus incognita fuit, qui nomine generali *Tuiſtonas* ſe vocabant, quod nomen & hodie durat, dum *Theiſman* Germanum hominem vocant. Id nomen proculdubio à Gallis citra Rhenum habitantibus, Belgis Treveris & Sequanis accepere, qui eo, quod à gentibus ultra Rhenum habitantibus bello petebantur, generali quodam nomine Germanos eos, id eſt, Bellatores vocabant. Nam *guerra* bellum eſt, & à priſco Gallorum idiomate ad nos uſque fluxit: *Man* vero hominem ſignificabat olim apud Gallos, & hodie etiam apud Germanos, Anglos & Septentrionales populos idem ſignificat. *Germans* igitur nihil aliud ſonabat, quam eos, qui bellum inferebant, & à Gallis in tumultu, dum eorum agros vaſtabant & prædas agebant, *Germani* vocabantur. Sic noſtrates agricolæ trepidi ob armatorum adventum clamant, *voila les gendarmes*, & ſic nomen inſtitutum ob armorum geſtationem, paulatim factum eſt nationis univerſæ nomen, & à Gallis id Romani acceperunt.

Steph. pag. 368. Leuncl. 542.

Ἀλλὰ καὶ καθ' ἑαυτὸν δραχμὰς τῷ δήμῳ, ὡς καὶ ἐκείνου κελεύσαντος διένειμε.	*Sed viritim quoque pecuniam à ſe quaſi Agrippa ita mandaſſet, diviſit.*

Parum honoris memoriæ Agrippæ feciſſet Auguſtus, ſi donativum tam exile populo dediſſet ſub ejus nomine. Vidit abſurdum credo Xylander, qui *pecunias* vertit, non expreſſo numero. Audacior ero, & aſſero literam numeralem, ut ſæpe fit, evanuiſſe. Lego igitur: καθ' ἑαυτὸν ν δραχμὰς, litera numeralis ν ob finalem ν vocis ἑαυτὸν tamquam ſuperflua omiſſa eſt ab exſcriptore indocto, & inde error manavit. Drachma unicuique viro ſordidum fuiſſet donativum pro Romana & Imperatoria magnificentia: quinquaginta vero drachmæ ſatis honeſtum fuit, nec nimium. Nam ipſe Auguſtus teſte eodem Dione ſupra lib. 51 poſt devictum Antonium dedit viritim populo nomine Marcelli drachmas centum, idque non tantum viris adultis, ſed etiam pueris. Sed & in hoc loco pro καθ' ἑαυτὸν puto legendum καθ' ἕκαστον, ut legitur in loco libri 51 citato.

Ibidem.

Τὰς μοναρχίας διετέλεσε.	*Gladiatorios ludos perfecit.*

Abſurdiſſima lectio, ſed quam emendavit Henricus Stephanus, qui edidit μονομαχίας, optime.

Steph.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Steph. 369. Leuncl. 543.

Ἐξ ἄλλης τινὸς γαμέτης οὖσαν.	*Ex alia conjuge genitam.*

Nempe ex Cæcilia Pomponii Attici filia, ut quidam volunt.

Steph. ibidem. Leuncl. 544.

Ἐς τὴν Χερουσηΐδα προσεχώρησε μέχρι τοῦ Οὐισούργου.	*In Cheruſcorum regionem uſque ad Viſurgim proceſſit.*

Lege Χερουσκίδα, & Οὐισοῦργου, ex Tacito.

Steph. pag. 370. Leuncl. ibid.

Ἐκεῖ τε ἧ ὅτε Λουπίας καὶ ὁ Ἐλίσων συμμίγνυνται.	*Ad Lupiæ & Aliſonis fluviorum confluentes.*

Vel falſus eſt Dio, vel curſus eorum fluviorum mutatus eſt, ut ſæpe fit: nam hodie non coëunt Lupia & Aliſo, ſed unuſquiſque per ſe in Rhenum cadit.

Ad Lib. 55. Steph. pag. 381. Leuncl. 560.

Τοῖς δὲ αἰωρήμασι καὶ τοῖς ἠπίοις φαρμάκοις.	*Pleraque autem lenibus corporis exercitiis & mitibus remediis.*

Nota, candide lector, genus curationis nunc non uſitatum, αἰώρημα ſcilicet, motus corporis in penſili ſede, quod nunc à medicis ignoratur vel negligitur.

Steph. pag. 387. Leuncl. 569.

Καὶ τοῦ Τιβερίου τοῦ τε Μεσσαλίνου ἐν Συσκίᾳ ἐγχρονισάντων.	*Tiberius autem ac Meſſalinus, Syſciæ commorarentur.*

Vertit Xylander, *Syſciæ commorarentur.* Vellem nos docuiſſet, ubi terrarum ea regio jaceat, quæ ab omnibus Geographis ignoratur. Mendum eſt, ſed quid reponendum ſit, ignoro: nam reſcribere ἐν Μυσίᾳ vetat ratio itineris, quod faciebant Tiberius & Meſſalinus, dum Germania Dalmatiam petunt.

Ad Lib. 57. Steph. pag. 423. Leuncl. 618.

Ἐπὶ τὸν Δροῦσον ἐτράπετο, καὶ ποτὲ πὺξ αὐτῷ ἐνέτεινε.	*Etiam Druſum aggreſſus jam erat, eique colaphum aliquando intenderat.*

Sic vertit Xylander. Sed nec cum Græco nec cum hiſtoria concordat. Nam Græci colaphum infligere dicunt παίειν κατὰ κόῤῥης: & Tacitus, cui major fides adhibenda eſt, ſic negotium narrat. *Nam*

Druſus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Druſus impatiens æmuli, & animo commotior orto forte jurgio intenderat Sejano manus, & contra tendentis os verberaverat. Videtur igitur Dio hæc verba, *contra tendentis*, exprimere voluiſſe per πὺξ αὐτῷ ἐνέτεινεν, at *contra tendere manus* non eſt ferire, ſed pugno verſus adverſarii faciem extenſo plagas minari, quod ſummæ fuit impudentiæ Sejano: verberaſſe autem eum filium imperatoris quis credet? vertendum igitur: *& aliquando etiam pugnum Druſo intenderat. Intendere manus* apud Tacitum non eſt ferire, ſed manu protenſa in os deſpectui habere aliquem. Seneca de Clementia lib. 1, *& Diis ipſis manus intenduntur* Ipſe Tacitus lib. 1 Annal. *ut quis prætorianorum militum amicorumve Cæſaris occurreret, manus intentare cauſam diſcordiæ.* Hodie etiam & apud nos manum intendere in jurgio rixam movet. Id Itali vocant *far la fico.* Zonaras tamen interpretationem Xylandri firmat, & Sejanum Druſo plagam intentaſſe, & manu percuſſiſſe ait. *At non ego credulus illi.*

Steph. pag. 426. Leuncl. 623.

Καὶ μαθὼν τὸν ταμίαν ἐπὶ δικαιώσει αὐτοῦ παρόντα.	*Audienſque quæſtorem ad ſupplicium ſumendum veniſſe.*

Sic & infra pag. 430 de Sejano: καὶ οὕτω δικαιωθεὶς κατὰ τῶν ἀναβασμῶν ἐῤῥίφη. Igitur δικαιοῦν eſt judicium capitale executioni mandare, & δικαίωσις ipſa executio condemnationis. Sic noſtra plebs *faire juſtice* uſurpat in eodem ſignificatu.

Steph. pag. 427. Leuncl. 625.

Αὐτός τε θύων εἶδεν ἀποστρεφόμενον, καὶ μετὰ τοῦτο.	*Ipſe litans viderat ſe avertere ac deinde.*

Poſt vocem ἀποστρεφόμενον notandus eſt hiatus, quod vidit Henricus Stephanus, & aſterico notavit.

Ad Lib. 58. Steph. pag. 460. Leuncl. 670.

Καὶ χαίρειν οἱ Ἑλληνιστὶ γνῶναι ἐπέτρεψε.	*Ac gratias ipſis Græce agi mandavit.*

Ita hæc vertit Xylander, contra rationem & auctoris ſententiam: verto, *& ut ſibi Græce gratias agerent, permiſit.*

Pag. 450.

Καὶ Πούπλιος Γαβίνιος Μαυρουσίους νικήσας.... καὶ ἀετὸν στρατιωτικὸν, ὃς μόνος ἔτι	*P. Gabinius Marſos vicit & militarem aquilam, quæ ſola clade Variana adhuc*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

παρ᾽ αὐτοῖς ἐκ τῆς τοῦ Οὐάρου συμφορᾶς ἦν, ἐκομίσατο. | *adhuc ſupererat, recuperavit.*

Xylander μαυρουσίους mendoſam vocem male in *Marſos* mutavit: debebat reponere Χερούσκους. Nam & Arminius erat Cheruſcus domo, & dixit ſupra Dio, de Variana clade: δεξάμενοι τὸν Οὐάρον .... περιήγαγον αὐτὸν .... ἔς τε τὴν Χερουσκίδα, &c. id eſt, *Varum adduxerunt in Cheruſcorum regionem.*

AD
DIONIS FRAGMENTA
Ab Henrico Valeſio publicata.

Pag. 578.

Καὶ Τίτου Μενηνίου τοῦ στρατηγοῦ (ἐπὶ γὰρ τούτου τὸ πάθος ἐγένετο) κατηγορηθέντος ὕστερον ἐν τῷ δήμῳ, ὅτι μὴ μετ᾽ ἐκείνοις ἤμυσε. | *Poſtremo T. Menenium, quo conſule ea clades acciderat, arceſſitum ad populum, quod caſtra cum Fabiis minime conjunxiſſet.*

Significatus vocis ἤμυσε rarus & inuſitatus hîc eſt notandus. Valeſius id interpretatur, *quod caſtra cum Fabiis minime conjunxiſſet*, quod ſatis placeret (nam qui caſtra muniunt, foſſam producentes ἀμύσσουσι, fodiunt terram) ſi cum Livio concordaret hæc interpretatio, qui lib. 2 ſic hanc hiſtoriam narrat: *Cum hæc accepta clades eſſet, jam C. Horatius & T. Menenius Coſſ. erant. Menenius adverſus Thuſcos victoria elatos confeſtim miſſus: tum quoque male pugnatum eſt.* Si poſt eam cladem acceptam demum miſſus eſt adverſus Thuſcos Menenius, quomodo potuiſſet cum Fabiis jam cæſis caſtra conjungere, & eo nomine accuſari & condemnari? certe hæc ſunt ἀσύστατα. Quid? ſi quis putet τὸ ἤμυσε intelligi debere de luctus publici ſignis, quorum unum erat ἀμύσσειν, *genas unguibus lancinare*: aliquando etiam metaphorice *angi, dolere*, ut apud Homerum: θυμὸν ἀμύξειν Iliad. α. Scilicet eo nomine accuſatus fuit Menenius, quod in luctu publico nulla luctus ſigna uſurpaſſet. Idem Valeſius in notis ſuis vult legi ἤμυνε. Sed eadem difficultas ex ea lectione emergit: non potuit enim iis opitulari, cum nondum miſſus fuiſſet. Tu lector decerne, nihil enim ſuper eo aſſevero, dubitationis tantum cauſas propono.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 593.

Ὥστε μήτε τὴν ἀρχὴν ῥαδίως ἐθελῆσαι * δι' αὐτὴν ἀποστῆναι.	*Vt prorogatum ſibi in alterum annum imperium vix tulerit.*

Notatur aſteriſco ut dubiæ ſanitatis hic locus, & jure : ex iis enim verbis ut edita ſunt nullus commodus ſenſus emergit. Putavit doctiſſimus Valeſius morbum eſſe in δι' αὐτὴν & in margine adſcripſit, *forte* διετῆ, optime, modo mutetur etiam ἀποστῆναι in ἀποφῆναι, minima mutatione, aliter non ſtaret ſententia : ſed legendo διετῆ ἀποφῆναι ſenſus erit ſatis commodus, & hiſtoriæ ſatis accommodatus, quam ſic narrat epitome Liviana lib. 18 de Atilio : *& cum aliquot prælíis adverſum Carthaginenſes pugnaſſet, ſucceſſorque à Senatu proſpere bellum gerenti non mitteretur, id ipſum per litteras ad Senatum miſſas conqueſtus eſt, in quibus inter cauſas petendi ſucceſſoris erat, quod agellus ejus à mercenariis devaſtaretur.* Dionis igitur talis erit ſententia, *adeo ut non facile conſenſerit imperium illi in biennium prorogatum declarari*, quæ verſio cum Livio belle concordat, & gratias Valeſio, qui ad eam emendationem nobis præluxit.

Pag. 609.

Τὴν μὲν γὰρ πρώτην ἀπήντησε.	*Primo enim ad cauſam dicendam affuit.*

Hæc ſic vertit Valeſius, optime. Sed videtur addenda in Græco textu præpoſitio εἰς vel ἐπὶ vel πρὸς. Nam dicitur ἀπαντᾷν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, vel εἰς τὸ δικαστήριον, & videtur neceſſe ita emendare : nam ſine præpoſitione alibi (credo) non legitur, & ſic vertendum eſſet : *Nam ad primam diem dictam affuit*, & ſic legendo concordabit lectio cum iis, quæ narrat T. Livius lib. 38 his verbis : *hæc agitata ſermonibus, donec dies dicendæ cauſæ venit, nec alius antea quiſquam . . . . . majore frequentia, quam reus illo die in forum eſt deductus. Juſſus dicere cauſam ſine ulla criminum mentione, orationem adeo magnificam de rebus à ſe geſtis eſt exorſus* &c. Affuit igitur ad primam diem dictam Scipio, quod eſt, πρὸς τὴν πρώτην ἀπαντᾷν, & poſtea Liternum ſeceſſit.

Pag. 717.

Καὶ αἰτιωμένη τινὰς τῶν ἐπ' αὐτοῦ	*Cum quererentur de quibuſdam qui ejus principatu dela-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

πλεονασάντων καὶ διὰ τοῦτο τιμηθέντων.	*delationes exercuerant, eoque honores erant conſecuti.*

Mirum nobis videtur, Valeſium virum doctiſſimum & in Græcis litteris exercitatiſſimum τὸ πλεονασάντων interpretatum fuiſſe, *qui delationes exercuerant*: nam id verbum πλεονάζειν nullibi eum ſenſum recipit. Debebat (ut nobis videtur) interpretari, *qui multum ſub eo potuerant*, vel, *qui nimiam ſub eo potentiam habuerant*. Nam id eſt proprie πλεονάζειν, & exceſſum aliquem ea vox ſignificat: at *delator* dicitur Græcis κατήγορος, vel ἐνδείκτης, aut συκοφάντης, & ſupra pagina 669 ipſe vir doctiſſimus οἱ κατηγοροῦντες optime verterat *delatores*. Sed rem reſpexit, non verba, nam & apud Hadrianum etiam multum potuerunt delatores, ſed tamen πλεονάσας non debet quis interpretari *delator*.

Pag. 765.

Κορακικὸν ἀνδράποδον.	*Mancipium è Caria.*

Videtur legiſſe Valeſius Καρικὸν, nam vertit *mancipium è Caria*. Nihil tamen mutavit in Græco textu, nec ad eum locum aliquid dixit in notis. Ideo videtur non multum fidere ſuæ interpretationi, & per eum nobis licere in id inquirere, & aliter interpretari. A Cora quidem urbe Italiæ non fieret Κορακῖνον, ſed Κοραῖον. Aliunde ergo fuit. Circa Meroën recenſet Strabo Κορακίου χώραν: ſed ſi inde domo fuiſſet, eum dixiſſet Æthiopem Dio. Κορακήσιον in Pamphyliæ finibus ponunt Scylax, Strabo, Plinius. Sed inde fieret gentile Κορακήσιος, vel Κορακησιαῖος, non Κορακικός. Fuit mons prope Colophonem in Ionia dictus Κοράκιον ὄρος: ſed quoniam urbs in eo non fuit, & mons ille non admodum celebratus, nec magnus, potius audiiſſet ille Hierocles Colophonius. Ideo non omnino accedo ei ſententiæ. Potius crederem eum Ætolum fuiſſe, ubi mons Κόραξ, magnus & celeber, & qui proculdubio pluribus pagis habitabilis erat, & forte fuit pagus quidam in eo monti cognominis, unde ortus erat ille Hierocles. Sed hæ ſunt meræ conjecturæ, quas vel probare vel improbare cuique per me licebit. Si quis meliora dabit, gaudens docebor.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,
EXERCITATIONES
AD
SCYLACEM
CARYANDENSEM.

In Periplo. Pagina 10. cap. Illyrii.

Ἀπὸ δὲ Ἀπολλωνίας εἰς Ἀμαντίαν στάδια τκ΄, καὶ ὁ Αἴας ποταμὸς ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν παραρρεῖ. Πρὸς Ὠρικοῦ εἴσω μᾶλλον εἰς τὸν Ἰόνιον τῆς Ὠρικίας, καθήκει εἰς θάλασσαν στάδια π΄, τῆς δὲ Ἀμαντίας στάδια ξ΄.	*Ab Apollonia ad Amantiam ſunt ſtadia* CCCXX. *& Æas fluvius à Pindo monte delapſus Apolloniam præterfluit. Ab Orico civitate Oriciæ, quæ intra ſinum Ionium ſita eſt, ad mare ſtadia ſunt* LXXX*: ad Amantiam vero ſtadia* LX.

Hic locus eſt, ſi quis alius, ſalebroſus forte & corruptus, & in quo mentem auctoris inveſtigare eſt difficile. Ideo excuſandi ſunt, ſi qui impegerunt, nec auctoris ſententiam aſſequuti ſunt, quam forte ego nec aſſequi potero, licet id tentare aggrediar. Vir eximius, qui eum auctorem nuper edidit, & latine expreſſit cum notis eruditiſſi-

mis,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

mis, quem nominare hoc loco non convenit, quando ab eo diſſentire cogor, ſic tranſtulit ultima verba: *ab Orico civitate Oriciæ, quæ intra Ionium ſita eſt, ad mare ſtadia ſunt* LXXX. *ad Amantiam vero ſtadia* LX. Quæ tranſlatio cum rei veritate pugnat: nam certiſſimum eſt Oricum civitatem ſitam fuiſſe ad ipſum maris littus, ut patet ex Cæſare civilium 3, ubi de Cn. Pompejo Oricum expugnare tentante, ſic ait: *tres cohortes Orici tuendi cauſa reliquit* (Cæſar,) *iiſque cuſtodiam longarum navium tradidit ..... huic officio præerat oppidoque Acilius legatus: is naves noſtras in interiorem partem poſt oppidum reduxit ..... quibus rebus cognitis Cn. Pompeji filius, qui claſſi Ægyptiæ præerat, ad Oricum venit, ... & reliquis partibus ſimul ex terra ſcalis & claſſe mœnia oppidi tentans.* Ex his Cæſaris verbis luce clarius eſt, Oricum non fuiſſe ſitum ſtadiis octuaginta à mari, ſed ad ipſiſſimum litus. Ergo puto ſic exprimi debere Scylacis verba: *ab Orico magis intra Ionium ſinum, quam eſt Oricia regio, ſtadia* 80 *deſcendit in mare, ab Amantia vero* 60. Sed eos numeros non eſſe corruptos nollem aſſeverare, non enim conveniunt iis, quæ ſupra dixit eodem loco, ſcilicet ab Apollonia ad Amantiam eſſe ſtadia 320. Nam Apollonia à mari diſtabat ſtadiis 50, ut ipſe Scylax nos docet, ad quod ſpatium ſi addas ſtadia ſexaginta, emerget numerus ſtadiorum 110 ab Amantia ad Apolloniam per circuitum & maris littus, quod ſuadet falſum eſſe numerum ſtadiorum 320 ſupra poſitum, vel vice verſa, ſi numerus 320 verus eſt, falſos eſſe alios neceſſe eſt.

Pag. eadem.

Ἄπαζιν ὅμοροι ἐν μεσογαίᾳ Ἀγίνζανες ὑπὲρ τῆς Ὠρικίας καὶ Καρίας μέχρι Ἡδωνίας ἐν τῇ Κασίδι χώρᾳ εἶναι λέγεται καὶ Διὸς ὄνομα Ἐρυθεῖα· ἐνταῦθα ὁ Γηρυόνης &c.	*Omnibus contermini in locis mediterraneis Atintanes ſupra Oriciam & Cariam uſque Hedoniam in Caſtidis regione eſſe dicuntur. Deinceps eſt campus appellatus Erythia. Iſtuc Geryon.*

Hunc locum miſere depravatum emendavit vir eruditiſſimus Iſaacus Voſſius in ſuis ad hunc auctorem notis, & multa & præclara congeſſit ad hujus loci intelligentiam: non uſquequaque tamen mihi litaſſe videtur [1] τῇ εὐστοχίᾳ, ideo noſtram ſuper eo loco ſententiam proferre nobis cum ſua gratia liceat. Et bene quidem pro Ἀγίνταves, legendum cenſet Ἀτίνζανες. Optime etiam meo judicio τὸ Καρίας

[1] *Fœlici conjectura.*

 mutat

mutat in Χαονίας. Sed in ſequentibus non ſatis apte videtur legiſſe ʽΑιμονίας ἐν τῇ ʼΕστιώτιδι χώρᾳ εἶναι λέγονται. Nam & Scylax poſtea de Theſſalia ſcribit, quam ʽΑιμονίαν non vocat, & nimis recedit ea lectio à vulgata. Igitur ejus emendationem apponam, deinde & meam, ut habeat lector, quod eligat. Sic igitur vult legi doctiſſimus Voſſius: [1] ἅπασιν ὅμοροι ἐν μεσογείᾳ ʼΑτίντανες ὑπὲρ τῆς ʼΩρικίας καὶ Χαονίας μέχρι ʽΑιμονίας ἐν τῇ ʼΕστιώτιδι χώρᾳ εἶναι λέγονται. ἐκ τούτου πεδίον ὠνομασμένον ʼΕρυθεία. In qua mutatione illud non videtur convenire, quod Æmoniam partem Eſtiotidis videtur facere, cum ſub nomine Æmoniæ antiquo tota Theſſalia comprehendi ſoleat, & potius dicendum foret ʼΕστιώτιδος ἐν τῇ ʼΑιμωνίᾳ: tum addit duas voces, quarum in eo loco nullum eſt veſtigium, nempe ἐκ τούτου. Præterea cum ex loco Arriani probet ʼΕρυθείαν fuiſſe in Epiro circa Ambraciam, tamen per hanc mutationem eam transferre videtur circa Eſtiotidem Theſſaliæ. Hæc me cogunt doctiſſimi viri, & numquam mihi ſine honore nominandi, emendationem in hac parte non admittere, ſed minima mutatione ſic legere: ὑπὲρ τῆς ʼΩρικίας καὶ Χαονίας μέχρι Δωδωνίας. ibi pono punctum: deinde ʼΕν τῇ Κάστιδι χώρᾳ εἶναι λέγεται πεδίον ὄνομα ʼΕρυθεῖα. Et credo de voce Δωδωνία omnes manus daturas, nam Chaoniam Dodonia ſequitur in Moloſſide, vel etiam Chaoniæ latius ſumptæ pars erat, & ut ab Orico Oriciam regionem nominavit Scylax, ſic à Dodone celebriore multo Dodoniam fecit. De Caſtide nihil eſt, quod dicam: ejus enim ſeu regiunculæ ſeu loci alibi quod ſciam non fit mentio. Sed ideo non eſt forte exterminanda ex hoc loco ea vox. Nam quot loca, quot regiunculæ fuerunt, quarum auctores, qui ad nos uſque pervenerunt, vel ſemel vel numquam fecerunt mentionem? Ideo donec aliunde lux affulgeat, nihil mutandum in ea voce putarem, ſi mei arbitrii res foret: de eo judicabis, erudite lector.

[1] *Omnibus collimitanei in mediterraneo Atintanes ſupra Oriciam & Chaoniam uſque ad Hæmoniam in Eſtiotide eſſe dicuntur. Deinde campus vocatus Erythia.*

Pag. 12. cap. de Acarnania.

Καὶ ʼΟυρειτὸν ἐν τῷ ʼΙκονίῳ. | *Et Vritum in Iconio.*

Monſtrum eſt hæc lectio, nec facile eſt dicere, quid reponendum ſit: ex ordine tamen locorum poſſet quis ſuſpicari legendum eſſe, [2] Καὶ ʽΙερὸν ἐν τῷ ʼΑκτίῳ.

[2] *Et ſacrum in Actio.*

Pag. 14. cap. Ætolia.

Στόμα δὲ τοῦ κόλπου τούτου στάδιαι ί, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱερὸν.	*Os hujus ſinus ſtadiorum* x, *& in eo fanum.*

Forte

Forte legendum, [1] καὶ ἐπ' αὐτῷ Ῥίον, de quo Thucydides, Polybius, Diodorus, Strabo, Plutarchus, Pauſanias, & alii.

[1] *Et juxta mons præruptus.*

Pag. eadem. Locri.

Ἔυανθις. | *Euanthis.*

Lege Ὀιανθὴς: eſt enim urbs Locrorum Ozolarum ad mare ſita, de qua Thucydides, Scylax, Plinius, Pauſanias, Mela, &c. Ptolemæus quidem & Tabulæ habent Ἐυανθία, ſed tota antiquorum turba contra eſt, & Stephanus ex Hellanico & Hecatæo Ὀιανθείαν & Ὀιανθίω habet. Ideo ſi poſtea mutato nomine Ἔυανθις vel Ἐυανθία vocata eſt, quod ex Ptolemæo & Tabulis conjicere licet, id non obtinebat tempore Scylacis, qui inter antiquos numeratur, & qui proculdubio ſecundum ſui temporis morem Ὀιανθὴς vel Ὀιανθις ſcripſerat. Sed ſciolus quidam exſcriptor ex poſteriorum more corrigere aggreſſus eſt.

Pag. eadem. Phocenſes.

Κατὰ τὸ Κυραῖον πεδίον. | *Iuxta Curæum campum.*

Vel cæco patet reſcribendum eſſe Κιῤῥαῖον. Id neglexit & inſuper habuit corrigere doctiſſimus Voſſius, ut obvium: nam eximia viri eruditio non patitur aliter judicare.

Pag. eadem. Megarenſes.

Πηγαὶ, τεῖχος, Γεράνεια, Ἄρις.	*Pegæ, munimentum Gerania, Aris.*

Laborat hic locus à mala interpunctione, & à mendo etiam. Lege, Πηγαὶ τεῖχος, Γεράνεια ἄκρις, ſi tamen vox ἄκρις, Homero & Poëtis uſurpata, à Geographis, qui ſoluta metro oratione ſcripſerunt, potuit uſurpari: aliter legendum foret ἄκρα. Male τεῖχος Geraniæ junctum eſt: non enim unquam ibi fuit urbs ſeu caſtellum, quod ſciam, ſed Thucydides eum locum vocat ϛενὸν, *anguſtias*: omnes alii montem vocant, nam in montibus ſæpe ſunt anguſtiæ. At Πηγαὶ munimentum fuit Megarenſium, de quo paſſim occurrit mentio apud auctores.

Pag. 15. Corinthus.

Ἱερὸν Αἴγυον. | *Fanum Iunonium.*

Emendat Voſſius ἱερὸν Ἥραιον, vel ἱερὸν ἅγιον Ἥρας. Ultimum præferrem: nam ἱερὸν Ἥραιον non ſolet dici, ut nec ἱερὸν Ποσειδώνιον, nec ἱερὸν Ἑρμεῖον, nec ἱερὸν Ἀρτεμίσιον, ſed abſolute Ἥραιον, Ποσειδώνιον, Ἑρμεῖον, Ἀρτεμίσιον, Δῖον, Ἡρακλεῖον: non enim ſumitur adjective

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

jectivè τὸ Ἥραιον, ſed mutato ordine dicendum foret Ἥραιον ἱερὸν, utrumque ſubſtantive. Tum magis accedit ad vulgatam lectionem ἱερὸν ἅγιον. Suſpicari etiam quis poſſet non inſulſe legendum eſſe, ἱερὸν ἄκρον, ubi erat ἱερὸν Ἀκραίας Ἥρας ex Strabone.

Pag. eadem. Achæi.

Αἴγειρα, Αἴγιον, Αἰγαίας, Ῥύπος ἐξωχερίς.	*AEgira, AEgium, AEga, Rhypæ, Rhium promontorium.*

Totum hunc locum fœliciſſime reſtituit doctiſſimus Voſſius, niſi quod pro Ῥυπαὶ mallem ſcripſiſſet Ῥύπες, ut apud Stephanum & hoc loco.

Pag. eadem. Elis.

Ἄχρι ἐπὶ τῶν Λεπρεατῶν.	*Vſque ad Lepreatas.*

Lege, ἐπὶ τοὺς Λεπρεατῶν.

Pag. 16. Meſſenia.

Πρώτη Μεσσήνη καὶ λιμὴν Κυπάρισσος.	*Prima Meſſene & portus Cypariſſus.*

Scylacis tempore nulla adhuc urbs fuit Meſſene, ſed nomen erat totius regionis, non urbis, ut optime notavit Pauſanias Meſſeniacorum initio, & tunc demum Meſſene urbs facta fuit, poſtquam Thebani duce Epaminonda Meſſenios exules undequaque revocaverunt pluribus poſt Scylacis Periplum annis, quippe qui opus illud Dario Ocho dicaverit, quod ait antiqua hypotheſis ad Scylacem. Tum Meſſene urbs non fuit prima ſecundum ordinem, quem ſequitur Scylax, imo fere ultima. Ideo credo excidiſſe hoc loco nomen Πύλος, de qua meminiſſe debuit ob loci celebritatem, & quod ſequitur, [1] καὶ λιμὴν Κυπάρισσος, id omnino ſuadet. Fuit enim Cypariſſus portus in Pyli Meſſeniaci vicinia. Itaque puto legendum: πρώτη Μεσσήνης Πύλος καὶ λιμὴν Κυπάρισσος.

[1] *Et portus Cypariſſus.*

Ibidem. Lacedæmon.

Ἀσίνη, Μοθώνη, Ἀχίλλειος λιμήν.	*Aſine, Methone, Achilleus portus.*

Hæc procedunt ordine turbato; nam Mothone ſeu Methone fuit adhuc Meſſenæ, & ſecundum ordinem, quo procedit, debuit locari ante Aſinem, quam facit Laconiæ principium. Tum Coronem non memorat urbem in eo littore ſatis celebrem. Itaque vel Scylacis codex non eſt ſatis integer & valde corruptus, vel ipſe Scylax vir ex

Aſia

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Aſia longe à Peloponneſo, de ejus regionis partitione & urbibus non ſatis doctus fuit.

Pag. 17.

Μέθανα πόλις καὶ λιμήν. | *Methana urbs cum portu.*

Tranſpoſuit ſitum hujus urbis, ſi ita ſcripſit Scylax. Nam Methana fuit inter Trœzenem & Epidaurum Sacram dictam, quod fefellit Scylacem, qui ſupine & inadvertenter Methanam tranſtulit ad alterum littus, ubi fuit alia Epidaurus Limera dicta.

Pag. 21. Attica.

Ὁ δὲ Πειραιεὺς λιμένας ἔχει γ'. | *Piræus vero portus habet tres.*

Ad hæc doctus commentator optime reprehendit eos, qui putarunt Piræeum ideo triplicem dictum, quod tres portus comprehenderet, ſcilicet ipſum Piræeum, Phalerum, & Munychiam. *Nam* (ait) *quamvis uno murorum clauſtro ſepti eſſent, diverſi tamen erant portus, maximoque à ſe invicem diſtabant ſpatio. Sed diſerte docet Pauſanias, jam antequam Themiſtocles Phalerum, & Munychiam junxiſſet, tres habuiſſe portus.* Certe, ſi qui fuerunt, qui id putaverunt, jure objurgandi fuerunt. Sed neſcio quare vir doctiſſimus iis concedat, Piræeum & Phalerum eodem muro clauſos fuiſſe à Themiſtocle, & id dixiſſe Pauſaniam. Nam neque id Themiſtocles unquam fecit, nec id unquam dixit Pauſanias. Optimam ſententiam prodit doctiſſimus vir nimia & falſa concedendo adverſariis ſuæ opinionis.

Pag. 21. Cyclades.

Κέως αὕτη τετράπολις. | *Ceos, hæc quatuor urbibus conſtat.*

Hunc locum mutilum optime ſupplevit Voſſius. Sed in eo, quod caſtigandum credit Pintianum, eo quod apud Ptolemæum pro Κία vult legi Κέως, non poſſum ei conſentire: bene enim mihi videtur eam vocem mendoſam correxiſſe. Nam quod ait Ptolemæum loqui Romanorum more, quibus ea inſula Cia vocabatur, & Plinium auctorem citat, vadimonium deſerit Plinius, cujus plurimæ & antiquæ editiones aliam exhibent lectionem ab ea, quam ex ſuo codice proponit: *deinde* Ceos *quam noſtri quidam dixere* Ceam, terminatione duntaxat mutata, ut ad ſonum linguæ Latinæ accommodaretur. Sed cur Ptolemæus, qui Græce & Græcis ſcribebat, nomina locorum Græcis barbare ſcripſiſſet? certe rationem non video: nam ubique vocabula Græca Græce exhibet, niſi forte in ipſa Italia, cujus pars

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Magna Græcia vocabatur. Nec eſt, quod dicam quis dicat Ovidio, qui Cæam dixit, non pro Cia, ſed pro Cea, verſus gratia, eo quod ε in Κέως brevis eſt ſyllaba natura, cum ι ſit anceps. Soli Iones, qui aliquando ε in ι mutant, ſua dialecto Κίον vocarunt, non vero Κίαν, ut Herodotus lib. 8: at Ptolemæus communi dialecto utitur, non Ionica.

Ibidem.

Πρὸς Πόντου Ἴος | *Ad Notum Ios.*

Hunc locum corruptiſſimum emendavit doctus commentator, & vult legi πρὸς νότον, multo melius. Sed dum totius capitis ſeriem conſidero, mihi venit in mentem legi debere: Σποράδων Ἴος: nam poſt Cycladum recenſionem ſequi debet Σποράδων recenſio. Nihil igitur mihi videtur convenientius, quam ſic legere: [1] αὗται μὲν αἱ Κυκλάδες νῆσοι. Ὑπὸ δὲ ταύτας ἕτεραι νῆσοι αἵδε Σποράδων. Ἴος &c. nihil certius eſt. Nam cum de aliis omnibus nihil dixerit, an πρὸς νότον vel πρὸς ἄρκτον, πρὸς ἠῶ vel πρὸς δύσιν, cur potius de ea parva & ignobili inſula dixiſſet πρὸς νότον quam de cæteris?

[1] *Hæ quidem ſunt Cyclades inſulæ, ſub eas vero aliæ inſulæ ſunt hæ Sporadum.*

Pag. 22. Bœotia.

Ἀπὸ Δηλίου μέχρι τῶν λευκῶν ὁρίων. | *A Delio uſque montes Albos.*

Sic vertit interpres. Properanter & feſtinante calamo proculdubio hæc ſcripſit: ὅρια enim non ſunt ὄρη *montes*, ſed *termini*, *limites*: aliter proculdubio interpretatus eſſet, ut debebat, ſi non alio properaſſet, & correxiſſet, ut corrigere neceſſe eſt μέχρι τῶν Λόκρων ὁρίων, *uſque ad Locrorum terminos*; nulli enim ſunt ibi montes Albi. Sic etiam infra Scylax pag. 39: [2] Παράπλους Κιλικίας ἀπὸ τῶν Παμφυλίων ὁρίων, ubi Voſſius optime, *à Pamphyliorum terminis*.

[2] *Paraplus Ciliciæ à Pamphyliæ finibus.*

Pag. 23. Melienſes.

Ἐν τούτῳ τῷ κόλπῳ εἰσὶ οἱ Λιμοδωριεῖς καλούμενοι, οἵ δε, &c. | *Ad hunc ſinum ſunt, qui dicuntur Limodorienſes.*

Non poſſum mihi perſuadere hunc locum eſſe ſanum, ſed turbatus mihi videtur totus contextus, & miror à Scylace Dorienſes, qui & ultra montes Oetæos in mediterraneo juxta Phocidem habitabant, hic poni tamquam ad ſinum Melienſem habitantes, & cum Melienſibus conjungi, de quibus ſi loqui volebat Scylax, melius eos cum Phocenſibus junxiſſet. Scio equidem κόλπον etiam intelligi poſſe de quodam receſſu inter montes, ſed hîc non poſſe ita ſumi manife-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

manifeſtum eſt, niſi locus ſit luxatus vel mutilus. Nam Melienſis ſinus non poteſt extendi ultra Oetam montem & Ænianas uſque ad Pindum, ubi ſiti fuerunt Dores. Quod ad vocem Λιμοδωριεῖς, quæ à ſolis Grammaticis firmatur, Heſychio & Didymo, nullus Hiſtoricus aut Geographus de ea meminere. Ego credo Didymum ex hoc loco accepiſſe, quæ de ea voce dixit. Aliquis audaculus diceret reponi debere: οἱ ἐπὶ Πίνδῳ Δωριεῖς: ego vero nihil movebo. Id tantum proferre non dubitabo, totum hoc caput non mihi videri ſanum, & apud me non multum habere auctoritatis.

Ibidem. Malienſes.

Μετὰ δὲ Μαλιεῖς ἔθνος. | *Deinceps ſunt Malienſes.*

Ex hoc loco concludit ſummus vir errare eos, qui Malienſes & Melienſes eoſdem eſſe putant, eo quod Sinus Meliacus & Maliacus idem plane ſit, & miratur in hunc errorem impegiſſe Scaligerum. Ego certe (fateor) in eodem errore verſor, nec à ſententia Scaligeri hujus loci auctoritate demoveri poſſum. Nam & hæc duo capita videntur non ſatis ſana, & turbata, ut ſupra notavi, & in iis doctus commentator quædam optime mutavit: credo etiam male disjuncta eſſe. Si ipſius Scylacis opus integrum haberemus, videremus forte ita eum non diſtinxiſſe, ut male diſtinxit vel abbreviator vel exſcriptor. Nam quavis ſponſione depoſita contendere paratus ſum nullum alium auctorem ita diſtinxiſſe, (de antiquis dico) licet omnes fere de iis populis fecerint mentionem. Herodotus lib. 7, ubi Xerxis & ejus exercitus proceſſum & manſiones ſatis exacte deſcribit, ſic ait: [1] Ξέρξης δὲ καὶ ὁ πεζὸς προελθεὶς διὰ Θεσσαλίης καὶ Ἀχαιίης ἐσβεβληκὼς ἦν καὶ δὴ τριταῖος ἐς Μηλιέας. Secundum diſtinctionem hujus loci Scylacis, per Malienſes neceſſario debebat iter facere, antequam ad Melienſes perveniret, quorum ditio ſecundum hujus loci ſententiam anguſtiſſima ſola Trachine ſeu Heraclea urbe gloriari poterat. Nam Thermopylæ Scylacis tempore erant anguſtiæ, non urbs; Oeta mons, Sperchius fluvius. At Malienſes Lamiam, Phalara, Anticyram, Pyraſum, Maleam urbes incolebant, quarum pleræque ad littus maris. Sed operæ pretium eſt audire ipſa Herodoti verba eòdem libro paulo poſt: [2] ταῦτα μὲν τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ τὰ ἐν Ἀχαιίῃ· ἀπὸ δὲ τουτέων τῶν χώρων ἤιε ἐς τὴν Μηλίδα παρὰ κόλπον θαλάσσης. Adverte, ex Achaia in Meliden pervenit Xerxes nulla Malienſium facta mentione. Poſtea vero ſinum deſcribit, cui adjacent partim planicies ſatis patens, partim anguſtiæ. Planities illa ſecundum

[1] Xerxes & peditatus cū tranſiviſſet per Theſſaliam & Achaiam, tertia die pervenerat ad Melienſes.

[2] Hæc quidem Theſſaliæ ſunt & Achaiæ: ab iis vero regionibus ibat in Melidem juxta ſinum maris.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Scylacem & ejus diſtinctionem debuit eſſe Malienſium, nam, ut vult, Melienſes ad Trachinem & Oetam habitabant & ad Thermopylas: Malienſes vero Phthiotidi vicini erant. At Herodotus totum ſinum Melienſibus tribuit, & cum tam prolixe Perſarum facta in iis locis exequatur, mirum foret, eum ne verbum quidem feciſſe de Malienſibus, ſi in eo tractu tot urbes incolebant diverſi à Melienſibus. Æſchylus etiam Herodoto σύγχρονος in dramate, quod Perſæ inſcribitur, nuncium inducit de Perſarum fuga ſic narrantem:

Στρατὸς δὲ λοιπὸς ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ
Διώλλυθ'· οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος
Δίψει πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοὶ
Διεκπερῶμεν ἐς τε Φοκέων χθόνα,
Καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ,
Κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαιΐδος πέδον,
Καὶ Θεσσάλων πόλις &c.

Quæ ſic latine redduntur,

Exercitus vero reliquus in Bœotorum terra
Perierunt: alii quidem deſiderio fontium
Siti laborantes, alii anhelantes vacui
Tranſivimus in Phocenſium terram
Et Doricum ſolum, & Meliea ſinum, ubi
Sperchius irrigat campum benigno potu
Et inde nos terræ Achaidis campus,
Et Theſſalica urbs, &c.

Vides lector, Μηλιέα κόλπον campum dicit à Sperchio irrigatum, & eum campum cum Achaia continuat nulla Malienſium facta mentione. Sed audiamus Thucydidem, qui libro 3 de Heracliæ in Trachinia conditu ſit ait de Melienſibus: Μηλιεῖς οἱ ξύμπαντες εἰσὶ μὲν τρία μέρη παράλιοι, ἱερῆς, Τραχίνιοι. Si hoc accipias, quaſi exceptis Malienſibus, quinam erunt illi παράλιοι, nam totum littus à Sperchio ad Thermopylas & Locros eſt anguſtum & abruptum ſine oppidis & vicis, de quibus meminerint auctores. Παράλιοι igitur nulli poſſunt eſſe Thucydidi, quam ii, qui Phalara, Anticyram, & Echinum habitabant. Rurſus idem lib. 5 ſic ait: Ἡρακλεώταις τοῖς ἐν Τραχῖνι μάχη ἐγένετο πρὸς Αἰνιᾶνας καὶ Δόλοπας καὶ Μηλιέας καὶ Θεσσάλων τινάς. Niſi hoc loco intellexit per Μηλιέας etiam eos, qui Μαλιεῖς dicuntur hoc Scylacis loco, quinam erunt ii, qui cum Trachiniis bellum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

lum gerebant. Nam Τραχὶς ſola urbs erat τῶν Μηλιέων ſecundum Scylacis diſtinctionem, quæ urbs, quoniam regionem incolebat aſperam, montoſam & ſterilem, gravis erat finitimis Paraliis, campos feraciores colentibus. In loco priore citato ex Thucydide difficile eſt dictu, quinam fuerint ἱερῆς: nemo enim præter eum de iis (quod legerim) loquutus eſt. Scintillam tamen lucis facit Callimachus in Delum, ubi de Hyperboreorum primitiis, quæ Apollini quotannis mittebantur, & de iis, qui eas excipiebant, ſic canit:

[1] — Αἱ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
Γηλεχέες, θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος
Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
Ἔρχονται.

Cum Thucydide videtur quandam urbem vel regionem Melienſium Sacram vocare, eo quod eas primitias à Dodonæis, qui etiam ſacri erant, recipiebant. Non piget id obiter notaſſe, ut Thucydidi lux fieret. Sed ad rem. Strabonem etiam teſtem audiamus, is lib. 9 ſic: [2] ἤδη δ᾽ ἐστὶ ταῦτα τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· μετὰ γὰρ τὸν Ὀπούντιον συνεχής ἐστιν οὗτος. Hujus Strabonis loci ut vim declinaret vir ſolers, fatetur Maliacum & Meliacum idem eſſe. Sed inde ſequitur Malienſes & Melienſes idem eſſe. Nam ut à regionibus dicuntur ſinus, veluti Opuntius ab Opunte urbe, Pagaſiticus ab urbe Pagaſæ, Toronaicus à Torone, Corinthiacus à Corintho, ſic Maliacus, qui & Meliacus, à Malienſibus, qui & Melienſes. At ſi diverſi ſunt Melienſes & Malienſes, Malienſium debet eſſe ſinus Maliacus: Melienſium vero ſinus Meliacus. At ſinum Maliacum tribuit Strabo iis, qui Locros Opuntios attingebant: ii autem fuerunt Μηλιεῖς, Melienſes, ubi Trachin. Itaque Melienſes illi etiam Malienſes vocabantur. Strabo igitur non admittit eam differentiam. Sed & Pauſanias, dum omnes populos recenſet, qui jus habebant mittendi ad Amphictyonum conſeſſum, Μαλιέας ſolos nominat nulla diſtinctione facta τῶν Μηλιέων, in quorum tamen ditione ſecundum eam diſtinctionem, quam oppugnamus, fiebat conventus Pylaïcus. Unicum addam locum Diodori, qui ſi bene conſideretur, res plana erit, & illa diſtinctio evaneſcet. Loquitur de ſocietate, quæ facta eſt inter Athenienſes, Ætolos, & multos alios Græciæ populos contra Macedonas, ut ab eorum jugo Græcia liberaretur Alexandro mortuo, quod bellum Lamiacum vocatum eſt geſtum duce Leoſthene

[1] *Quæ Pelaſgi in Dodone primum recipiunt longe venientia, Humi cubantes miniſtri loquacis Lebetis. Secundo ſacrum oppidum & ad montes Melidis terræ veniunt.*

[2] *Jam autem hæc ſunt ſinus Maliaci: nam poſt Opuntium ille continuatur.*

Athenienſi contra Antipatrum; recenſionem igitur facit eorum, qui ob ejus belli ſocietatem cum Athenienſibus fœdus fecerant, & ſic ait: τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων, οἱ μὲν πρὸς Μακεδόνας ἀπέκλινον, οἱ δὲ τὴν ἡσυχίαν εἵλοντο. Αἰτωλοὶ μὲν οὖν ἅπαντες πρῶτοι συνέθεντο τὴν συμμαχίαν, καθάπερ προείρηται, μετὰ δὲ τούτους Θετταλοὶ μὲν πάντες πλὴν Πελιναίων. Οἰταῖοι δὲ πλὴν Ἡρακλεωτῶν, Ἀχαιοὶ δὲ Φθιῶται πλὴν Θηβαίων, Ἠλιεῖς δὲ πλὴν Μαλέων· ἑξῆς δὲ Δωριεῖς ἅπαντες. Quæ Latine ſic redduntur: *Aliorum autem Græcorum alii ad Macedonas inclinabant, alii quieſcebant. Ætoli igitur omnes primi fœdus ſocietatis fecerunt, ut jam dictum eſt: poſt eos vero Theſſali omnes exceptis Pelinæis, Oetæi exceptis Heracleotis, Achæi Phthiotæ præter Thebanos, Elienſes vero exceptis Maleis.* Non dubium eſt, lector, quin videas ex ordine recenſionis excidiſſe majuſculam M in voce ηλιεῖς: nam ibi fuerunt Μηλιεῖς poſt Achæos Phthiotas, nulli vero Ἠλιεῖς. Ait igitur Melienſes omnes exceptis Maleis in fœdere comprehenſos fuiſſe. Urbs fuit in littore ſinus Meliaci ſeu Maliaci Malea, quam Stephanus terminatione Attica vocat Μαλιεύς, quam dictam dicit, [1] ἀπὸ Μάλου τοῦ Ἀμφικτύονος: eam urbem, à qua, ut credo, dictus fuit Maliacus ſinus & tota regio, excepit expreſſe à generali Melienſium conſenſu, ut Pelinæum Theſſaliæ ab univerſorum Theſſalorum ſocietate. Dico igitur Diodorum per Μηλιεῖς intellexiſſe etiam eos, quos Μαλιεῖς vocat Scylacis diſtinctio, quando Maleam excipit ab eorum univerſalitate. Ideo & Anticyram & Piraſum & Phalara & Echinum ſub nomine τῶν Μηλιέων comprehendit. Iidem igitur οἱ Μαλιεῖς & οἱ Μηλιεῖς, hi Athenienſibus & omnibus Ionici generis, illi Dorienſibus ſic dicti. Cauſa diverſitatis emerſit ex Heracleæ conditu: nam Lacedæmonii, qui Heracleam habitavere, Dorice Μαλιεῖς mutato ſono protulerunt, & vocarunt eos, qui antea à ſeipſis & Æolibus, qui eos undequaque circumdabant, Μηλιεῖς vocabantur. Ab eo tempore auctores diverſe pronuntiavere, modo cum Æolibus Μηλιεῖς proferentes, modo cum Heracleenſibus Μαλιεῖς, unde κόλπος Μηλιεὺς & Μαλιεὺς, Μηλιακὸς & Μαλιακὸς idem eſt ſinus, qui etiam aliquando Λαμιακὸς ab urbe Lamia dictus. Ideo Herodotus, qui Ionice loquitur, ſemper Μηλιεῖς habet, ut & Thucydides & Æſchylus Athenienſes antiqui. Aliud etiam argumentum addam ex Scylace ipſo: ait enim, καὶ τῇ Μαλέων (lege Μαλιέων) χώρᾳ ἐποικοῦσιν ἄνωθεν ἀπὸ μεσογαίας Αἰνιᾶνες καὶ δι' αὐτῶν ῥεῖ ὁ Σπερχειὸς ποταμὸς ἔξω τοῦ Μαλιέων κόλπου. Attende lector, Ænianes, qui vicini erant Heracleenſibus & Oetæis, habitabant mediter-

ranea

[1] *A Malo Amphyctionis.*

ranea loca ſupra Malienſes. Iidem igitur Malienſes & Melienſes. Nam ſupra Malienſes, ſi intelligendi ſunt ii, qui in oppoſito littore incolebant Maleam, Piraſum, Echinum, non accolebant Ænianes, ſed Phthiotæ. Ideo Melienſes etiam Malienſes dicebantur ſecundum diverſam dialectum, & hæc credo ſufficiunt ad firmandam Joſephi Scaligeri ſententiam.

Ibidem. Achæi.

Ἀχαίων πόλεις αἵδε. Ἀλιτροπὲς, Λάρισσα, Μελεπιάδας.	*Hæ Achæorum civitates: Alitropes, Lariſſæ, Melitæa.*

Lege, ſi mihi credis, Ἄντρωνες, Λάρισσα, Μελιτία (vel Μελιταία, ut correxit optime vir ſummus in ſuis notis) nam & varie hæc ultima ſcribitur apud auctores. Thucydides & alii Μελιτίαν, Polybius & alii Μελιταίαν habent. Ἀλόπη vero, quam ſubjicit vir ille doctiſſimus, nimis longe abeſſe videtur à vulgata lectione.

Pag. 24. Magnetes.

Ἴσαι λιμὴν. | *Cum portu.*

Forte legendum Ἰπνοὶ λιμὴν. Facilis enim lapſus ab iſto in illum, de quo loco vide Herodotum lib. 7. Sed tamen nihil affirmo.

Pag. 25. Μακεδονία.

Καὶ κόλπος Συρμονικὸς. | *Et ſinus Syrmonicus.*

Forte Σερμυλικὸς, à Sermylo urbe in eo tractu. Στρυμονικὸς propius accederet ad vulgatam lectionem, ſed nondum videtur locus de eo tractandi, nam poſt Athon montem tantum incipit. Hæc ſcripſeram, ſed poſtquam commentaria doctiſſimi Voſſii inſpexi, vidi eum repoſuiſſe Τορονικὸς, meliori certe ratione, etſi non tam accedat ad vulgatam lectionem.

Ibidem.

Ἄλαπτα. | *Alapta.*

Forte legendum Ἄκτα, & ex ordine locorum id ſequitur. Sed ἄκτα videtur fuiſſe non urbs quædam, ſed ſpatium & longitudo quædam littoris. Plutarchus lib. de quæſtionibus Græcis id littus vocat Ἀραίνου ἀκτὴν. An Scylax ſcripſerit Ἀραίνου ἄκτα, judicet lector.

Pag. 26. Thracia.

Καὶ ἄλλα ἐμπόρια Σάγιον. | *Aliaque emporia Sagium.*

Lege meo periculo Σαίων. Nam littus illud tenebant Σαῖοι, gens Thracica,

Thracica, ſatis ex verſu Archilochi nota: [1] Ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται. Vide Strabonem lib. 12, ubi diſces gentem prius Sintias vocatam, poſtea Σίντους, deinde Σαιοὺς, & ſuo tempore Σάπαις vel Σαπαίους.

1 Clypeo Saiorum aliquis gloriatur.

Ibidem.

Τείχη Ἄινων ἐν τῇ Θρᾴκῃ.	*Muri AEnon in Thracia.*

Putat vir ſummus commentator hunc locum eſſe corruptum, ſed deeſt tantum unum ι iota: nam legendo Ἀινίων optime ſe habebit. Ænii enim habuerunt quædam caſtella in eo littore, quæ hoc loco Scylax vocat Ἀινίων τείχη. De iis Demoſthenes oratione de falſa legatione, ubi loquitur de iis locis, quæ Philippus occupaverat: [2] ἐν δὲ τούτῳ Δόρισκον Θρᾴκην, τὰ ἐπὶ τειχῶν, ubi credo legendum Θρᾴκης τὰ &c. & rurſus [3] ἡλίκον ἐστὶν ἀδίκημα, τὸ Θρᾴκην καὶ τὰ τείχη προέσθαι. Aliquod ex iis Caſtellis videtur Alcibiades ſibi muniviſſe, & id ei à ſuis adverſariis crimini dabatur. Plutarchus in ejus vita: [4] ἐνεκάλουν δὲ αὐτῷ καὶ τὴν τῶν τειχῶν παρασκευὴν ἐν Θρᾴκῃ περὶ Βιζάνθην αὐτῷ καταφυγήν, ſed tamen Bizanthe non ſatis vicina Æno.

2 In eo autem Doriſcum Thraciam & muros.
3 Quanta eſt injuſtitia, Thraciam & muros prodere.
4 Improperabant etiam ei & munitionem murorum in Thracia circa Byzanthem ad refugium.

Pag. ead. & 27. Cherroneſus.

Χεῤῥόννησος μετὰ δὲ τὸν Μέλανα.	*Cherſoneſus poſt ſinum Melanem.*

Male hoc loco duo capita confunduntur: nam ἐξετραπόμην eſt finis præcedentis capituli, Χεῤῥόννησος eſt titulus ſequentis, & debet majuſculis ſcribi, ut aliorum capitum tituli, & initium ſequentis eſt Μετὰ δὲ τὸν Μέλανα κόλπον &c.

Ibidem.

Καρδία, Ἴδη, Παιὼν, Ἀλωπηκόννησος, Ἄραπλος, Ἐλεβιοῦς, Ἄβυδος.	*Cardia, Ide, Pæon, Alopeconneſus, Araplus, Elæus, Seſtus.*

Hic locus ἕλκεσι βρύων, fere deſperatus eſt, & optime quidem ultimam vocem Ἄβυδος expunxit clariſſimus Voſſius, optime & Ἐλεβιοῦς in Ἐλαιοῦς mutavit, cæteris non admovit manum, ſed quid erit mali, ſi aliquid tentemus? ergo ſic tot ulceribus mederi tentabam: Καρδία, Χερδεία, Πάνορμος, Ἀλοπηκόννησος, Ἀνάπλους, Ἐλαιοῦς &c. Χερδεία locus fuit Cherſonneſi, Xenophonti memoratus Hellenicorum 2, quo ex clade ad Ægoſpotamos ſe receperunt Athenienſes. Panormus locus eſt maritimus Cherronneſi apud Plinium lib. 4, cap. 11. Ἀνάπλους certe eo loci apud alios auctores non extat. Sed

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

quoniam video locum in Boſporo ita dictum, eo quod inde aſcendebant naves contra Boſpori decurſum verſus Pontum Euxinum tendentes, facile ſuadeor, etiam in Helleſponti anguſtiarum initio fuiſſe quendam locum ab eadem ratione ſic vocatum, de quo loquatur hoc loco Scylax. Sed hæc eſt mera conjectura, ſi quis meliora docebit, gratias agam.

Ibidem.

Ὀδησσόπολις. | *Odeſopolis.*

Male coaluerunt in unam duæ voces. Lege, Ὀδησσὸς πόλις.

Pag. 34. Troas.

Καὶ ἐν τῇ ἠπείρῳ πόλεις καὶ Ἀγχιαλεῖον.	*Oppida in continenti ſunt Achæum.*

Lego hunc locum paulo aliter, quam vir ſummus, qui vult legi πόλεις καὶ Ἀχαΐον. Ignoſcat, ſi credo melius convenire legi, Σιγεῖον καὶ Ἀχίλλειον. Loca ſunt nota & obvia in libris.

Pag. 35. Lydia.

Ἀπὸ Ἀντάνδρου καὶ τῆς Ἰνδίσης. | *Poſt Antandrum & Myſiam.*

Lege καὶ τῆς Ἴδης. Nam Antandrus ſub Ida monte fuit: cætera per ſe ſtare poterunt, ſi legas τὰ κάτω.

Ibidem.

Ἄσυρα οὗ τὸ ἱερὸν οἱ Ἀδραμύττιοι.	*Aſtyra ubi eſt fanum Dianæ, Adramyttium.*

Optime repoſuit Voſſius Ἄστυρα, & ex loco Strabonis nobis præluxit ad veram lectionem: non dubito igitur quin ſcripſerit Scylax: [1] Ἄστυρα οὗ τὸ ἱερὸν οἱ Ἀδραμύττιοι Ἀδραμύττιον. Putavit exſcriptor Ἀδραμύττιοι & Ἀδραμύττιον eſſe repetitionem mendoſam, & alterum ſuſtulit.

[1] *Aſtyra, ubi ſacrum habent Adramyttii.*

Ibidem.

Καὶ Λεῦκαι καὶ λιμένες. | *Et Leucæ cum portubus.*

Lego καὶ Λεῦκαι καὶ λιμήν: cæterum ordo, quem ſequitur Scylax, eſt turbatus, & quædam poſita ſunt ὕστερον πρότερον. Nam Phocæam & Hermum debebat memorare ante Leucas & Smyrnam.

Ibidem.

Ἄγρα πόλις καὶ λίμην. | *Agra urbs cum portu.*

Non poteſt eſſe Αἰγάειρα, quam urbem Ptolemæus Lydiæ adſcribit, quæ non attingebat mare (pace commentatoris doctiſſimi dixerim) ſed omnino legendum Ἔραι, quæ urbs erat in eo ordine cum

portu, Teiis vicina, de qua Thucydides lib. 8 & Strabo lib. 14, cujus locum adſcribam, quoniam emendatione opus habet: [1] Πρὶν δ' ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς Ἐρυθρὰς πρῶτον μὲν Γέραι πολίχνιον, εἶτα Τήϊον. Lege ex Thucydide, πρῶτον μὲν γ' Ἔραι, πολίχνιον ἐστὶ Τηΐων. Sed de hoc loco ad Strabonem infra dicendum erit.

[1] *Prius autem, quam veniatur ad Erythras, primum quidem Eræ oppidulum.*

Ibidem.

Κολοφῶν, ἐν μεσογαίᾳ Νότιον καὶ λιμήν.	*Colophon in mediterraneo tractu eſt Notium cum portu.*

Diſtingue aliter: Κολοφῶν ἐν μεσογαίᾳ, Νότιον καὶ λιμὴν, ut neceſſe eſt.

Pag. 39. Syria & Phœnice.

Ἐπὶ στενὸν ἔλαττον ἢ ἐπὶ τέτταρας ὄντας σταδίους, ἐνιαχῆ δὲ οὐδὲ ἐπὶ σταδίους ι' τὸ πλάτος.	*Ea, qua maxime coarctatur, ne quatuor quidem ſtadiis: aliis vero in locis x ſtadiorum latitudinem non exæquat.*

Puto legendum τετταράκοντα, & ſic intelligo: *in anguſtiis minoribus ſtadiorum quadraginta: alicubi vero neque ſtadiorum decem latitudinem habent.* Nam quæ foret ea phraſis, τέτταρας ὄντας σταδίους, profecto ex τετταράκοντα deleto forte κ, duas voces τέτταρας ὄντας fecerunt exſcriptores.

Pag. 48. Carthago.

Λαμπάς. αὕτη πύργους ἔχει.	*Lampas; in hac turres.*

Forte legendum Λαμπαδοῦσα πύργους ἔχει. Ambigo de nomine ejus inſulæ, an, ut hoc loco ſcriptum fuit, Λαμπαδοῦσα vocari debeat, an Λεπαδοῦσα. Si Λαμπαδοῦσα, nomen habuit proculdubio ἀπὸ τῶν λαμπάδων, & tunc legerem πύρσους ἔχει, id eſt, ignes accenſos ad nautas monendos, ne in cautes inciderent. Si Λεπαδοῦσα à rupibus acutis dicta fuit ἀπὸ τῶν λεπάδων, quod accedit ad nomen hodiernum: nam *Lipadoſa* ab Italis vocatur, & eſt admodum aſpera cautibus, vel forte à piſcium abundantia, quæ λεπάδες vocantur.

Pag. 53. Diaphragma.

Ἀπὸ τοῦ Ἄνδρου ἐπὶ τὸν Αὐλῶνα.	*Ab Andro vero Aulonem.*

Lege, ἀπ' αὐτῆς Ἄνδρου, &c. ſic enim ſemper loquitur. infra: αὐτῆς δὲ τῆς νήσου ἐπὶ τὸ ἀκρωτήριον. & rurſus: αὐτῆς δὲ τῆς Ἰκάρου, & ſic in cæteris.

JACOBI

Jacobi Palmerii A Grentemesnil, Militis Cadomensis,

EXERCITATIONES AD ANONYMVM PERIEGETEM.

Editionis Jacob. Gothofredi, Genevæ 1628.

Pag. 2.

Ποταμὸς ἐξερχόμενος ἐξέρχεται. | *Fluvius exiens exit.*

Ex his verbis elici poteſt argumentum validiſſimum iis conjecturis, quibus uſus eſt vir clarus Jacobus Gothofredus, ut auctorem Syrum fuiſſe probaret: eſt enim hæc locutio Syriaſmus, vel Hebraiſmus putus purus eſt.

Pag. 12.

Τετράφυλον γὰρ ἑαυτῆς ὀνομάζεται πανταχοῦ, ὃ ἕν ἐστι καινόν τι θέαμα.	*Tetraphylon enim ejus nominatur ubique, quod unum eſt novum aliquod ſpectaculum.*

Mutat Gothofredus auctor & publicator doctiſſimus, cui debemus hunc auctorem, & qui in eo tum reſtituendo, edendo, & commentariis doctis me hercules illuſtrando, optimam navavit operam:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

πετράπυλον ſubſtituit pro πετράφυλον, & quidem ingenioſe, & multis probabilibus argumentis ſuam emendationem confirmat. Sed tamen, quando tetrapylum fuit Boſtræ & Niceæ, ut bene notat, quare diceretur hoc loco tetrapylum [1] καινόν τι θέαμα? Id certe me cogit ut ab ea mutatione, quam fecit Gothofredus, omnino diſcedere velim. Nam & ingenue in fine notæ ſuæ fatetur ſe requirere aliquod teſtimonium hujus celebris tetrapyli. Alio igitur me vertam, & πετράφυλλον lectionem vulgatam duplicato tantum litera λ retinendo, tentabo, an mea conjectura æquo lectori ſatisfacere poterit. Igitur in Græco codice ſic ſcriptum fuiſſe ſuſpicor, πετράφυλλον γὰρ ἑαυτῆς ὀνομάζεται πανταχοῦ, ὃ μὲν ἐστι καινόν τι θύημα, id eſt, *quadrifoliatum enim ejus urbis ubique nominatur, quod quidem eſt novum aliquod odoramentum.* Unguentum ſcilicet fuit, è quatuor foliorum ſpeciebus compoſitum, quod à nomine urbis Cæſarienſe quadrifoliatum dicebatur. Nam ex foliis unguenta componi ſolita teſtis eſt Athenæus lib. 15, & foliatum etiam dici unguentum teſtis Plinius lib. 13 cap. 1, & Juvenalis Satyra ſexta,

— *Mœchis foliata parantur.*

Et Martialis lib. XI epigr. 28.

At mea me libram foliati poſcat amica.

Et Palæſtini liquores inter odoramenta celebrantur à Statio in epicedio Glauciæ. Cæſaream vero Palæſtinæ fuiſſe urbem nemo negabit. Et ad meam ſententiam faciunt epitheta, quæ dat ei civitati τρυφεροτέρα, & εὔπορουσα, quæ magis ad luxum unguentorum conveniunt, quam ad magnificentiam ædificationum. Habes lector, quod eligas.

[1] *Novum quoddam ſpectaculum.*

Pag. 14.

Τὴν πορφύραν ἀληθινήν. | *Purpuram altinam.*

Vertit Gothofredus *Alitinam*, cum deberet *veram* vertere. Nam paſſim occurrit purpuræ veræ & purpuræ veri coloris & veri luminis mentio, id eſt, non adulteratæ, vel cocco, vel buccina, vel hyſgino, vel fuco.

Pag. 16.

Καλωπέτας. | *Calopettas.*

Putat eruditiſſimus Gothofredus idem eſſe καλωπέτας & καλωβάτας, & Syrum auctorem vel hanc vocem adinveniſſe, vel eam in Syria uſurpatam fuiſſe pro καλωβάται. Sed aliud eſt, niſi fallor, Καλωβάτης,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

βάτης, aliud vero καλωπέτης, licet iidem ſæpe homines utramque artem exerceant. Καλωβάτης eſt funambulus, qui ſuper funem extenſum ambulat pedibus. Καλωπέτης, qui in fune volat manibus & pedibus expanſis, ut alis, fune in pectus & ventrem applicato. Id ſæpius in Gallia vidimus.

Pag. 24.

Ἀνδρεῖαι γ' οὖν αἱ προειρημέναι ἐπαρχίαι.	*Viroſæ itaque prædictæ provinciæ.*

Interpretatur doctiſſimus publicator vocem ἀνδρεῖαι *viroſæ*, & putat apud Virgilium Georg. 1, *viroſaque Pontus Caſtorea*, ſic debere intelligi, & *viroſam Pontum* dixiſſe Virgilium ſcilicet abundantem viris, non vero *viroſa Caſtorea*, id eſt, mali odoris & fœtida, ut Servius interpretatus eſt. At Nigidius apud Gellium lib. 4 cap. 9 cenſet omnia nomina, quæ inclinamentum habent in *oſus*, abundantiam quandam vitioſam ſignificare, ut *verboſus*, *famoſus*, *mulieroſus*, *ominoſus*. At ſecundum mentem Gothofredi *mulieroſus* non foret, qui nimis addictus eſt mulieribus, ſed qui abundaret mulieribus. Itaque bene dicitur viroſus ſecundum Nigidium, qui virus nimium & odorem nimium habet, & virus olet. Sed fruatur quiſque ſuo judicio, ego puto ἀνδρείας ἐπαρχίας intelligi debere, fortes & bellicoſas: nam ἀνδρεῖος eſt virilis, quæ viros fortes & audaces fert, non quæ plures.

Pag. 26.

Πορφύραν καλὴν ἀλήθην.	*Purpuram bonam alicem.*

Vel ſcribendum erat ἀληθινήν, ut ſupra pag. 14, ut legit Gothofredus, vel legendum ἁλικήν, ut legit vetus interpres, id eſt, marinam è concha purpura, quæ lectio non mihi videtur rejicienda. Nam marina purpura excellentior ea, cui aliquid terreſtre admiſcebatur, ut coccum vel fucus, de quibus Plinius abunde. Una voce ἁλιπόρφυρος dicitur Græcis ea, quæ ex ſola concha marina tingitur.

Pag. 26. & 27.

Πόλεις δὲ ἔχει παλαιὰς ἐκείνας Τροίαν καὶ Ἴλιον.	*Civitates autem habet antiquas illas Trojam & Ilium.*

Dupliciter errat. Primum enim Ilium in Helleſponto ponit: at antiqui omnes Helleſpontum à Troade diſtinxerunt. Secundo Trojam & Ilium duas urbes facit: at una & eadem fuit Troja antiqua cum Ilio antiquo. Nam Alexandria Troas, non Troja vocabatur. Sed ſequitur forte errorem recentiorum, qui Trojam cum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Troade confuderunt: nam de Ilio novo intelligere vetat vox παλαιᾶς.

Pag. 30.

Πότε ἢ καὶ ξυρὸν καὶ τύρον Δαρδανικὴν.	*Aliquoties enim & lardum & caſeum Dardanicum.*

Ξυρὸν *lardum* interpretantur. Vox illa apud antiquos non invenitur in eo ſignificatu. Interpretabar χάλυβα ϛομῶμα, inſtrumentum nempe pro materia, eo, quod de re metallica loquebatur; nam ξυρὸν proprie novaculam ſignificat.

Ibidem.

Λακωνικῇ ἢ μόνῳ Κρονικῷ λίθῳ.	*Laconica vero ſolo Cronico lapide.*

Multa movit doctus commentator, ſed nihil certi adfert. Nec mirum, nam de Cronico lapide nullus alius meminit, eſt quidem Κρόνιος mons in Peloponneſo, ſed non Laconiæ, verum Piſatidis, quod tamen non vetaret de eo intelligi, ſi conſtaret in eo monte marmoraria fuiſſe. Nam videtur hic auctor per Laconiam intelligere totam fere Peloponneſum in ea diviſione, quam fecit initio hujus capituli. Sed nullus unquam, quod ſciam, ſcripſit in eo monte ſolere excidi marmora. Ideo nihil de eo affirmo, & aliis trado lubens criticam lampadem.

Pag. 40.

Μαζίκων καὶ Αἰθιώπων.	*Mazicum & AEthiopum.*

Legendum Μαζάκων. Lucanus lib. 4.

Tremulum cum torſit miſſile Μάζαξ.

Iidemne forte forent, qui olim Herodoto Μάξυες libro 4?

JACOBI PALMERII A GRENTEMESNIL, MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES AD STRABONEM.

Editionis Caſaubonianæ.

AD LIBRUM I.

Pag. 57.

Θήραν καὶ Θηρασίαν, νήσους ἱδρυμένας ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυρηναίας (ὧν ἡ Θήρα μητρόπολις ἐστὶ Κυρήνης.	*Theræ & Theraſiæ inſulis in freto ſitis, quod eſt inter Cretam & Cyrenem (quarum Thera eſt mater Cyrenes coloniæ ex ea deductæ.*

Hic locus magnas turbas faceret, ſi certum foret ita Strabonem ſcripſiſſe, & in eo certe culpa non vacaret, & incurioſe ſcripſiſſe facile argueretur. Nam ſolus eſt omnium Geographorum, qui mentionem fecerit duarum inſularum Theræ & Theraſiæ inter Cretam & Cyrenenſem provinciam ſitarum: & ſi quis ex recentioribus id dixit, ſequutus eſt proculdubio errorem hujus loci. Nam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Thera & Theraſia ſecundum eundem Strabonem infra lib. 10 ſitæ erant prope Anaphen in mari Ægeo, & Callimachum citat ſic canentem:

[1] Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρᾳ.

[1] Ægletem & Anaphen vicinam Laconicæ Theræ.

Si fuit Laconiæ vicina Thera, & ei attribuitur, certe non fuit in mari Cyrenenſi, nam ultra Cretam non ſe extendit Laconicum mare, & idem Strabo lib. 17. ἐστὶ δὲ Θηραίων κλίσμα Λακωνικῆς νήσου. Sed quoniam forte aliquis opponere poſſet Theram Laconicam dictam fuiſſe, non quod in mari Laconico fuerit ſita, ſed quoniam condita & exculta fuit à Thera Auteſionis filio, qui Spartam linquens eam inſulam habitavit, ad id reſpondeo, Theram illum non fuiſſe Laconem, ſed potius Thebanum ab Oedipo oriundum, & ſecum Minyas duxiſſe Laconibus exoſos. Ideo Thera eo nomine dici non poteſt Laconica. Sed potius ratione ſitus, & ut preſſius agam, affero locům Herodoti lib. 4, ubi ait Theræos oraculo juſſos Libyam quærere & habitare, quoniam non noverant, ubi terrarum Libya foret, miſiſſe nuncios Cretam ad inquirendum de Libya: [2] πέμπουσιν εἰς Κρήτην ἀγγέλους διζημένους, εἴ τις Κρητῶν ἢ μετοίκων ἀπιγμένος εἴη εἰς Λιβύην, περιπλανώμενοι δὲ αὐτὴν οὗτοι ἀπίκοντο καὶ ἐς Ἴτανον πόλιν, ἐν ταύτῃ συμμίσγουσι ἀνδρὶ πορφυρέϊ, τῷ οὔνομα ἦν Κορώβιος, ὃς ἔφη ὑπὸ ἀνέμων ἀπενειχθεὶς ἀπικέσθαι ἐς Λιβύην. Ex hoc loco infero certiſſime, Theram non fuiſſe ſitam ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Λιβύης, aliter non miſiſſent Cretam ſuos κατασκόπους, ut inquirerent de Libya, quæ illis multo vicinior fuiſſet, & ideo notior: nam idem foret ac ſi quis dixiſſet, Sardos miſiſſe ad Ligures, ut de Africa inquirerent. Sed bene conveniebat Theræ ſitæ in Ægeo ad Septentrionem Cretæ, miſiſſe Cretam Libyæ multo viciniorem, ut de Libya aliquid certi ſibi referrent. Ideo cum inter antiquos neminem viderim, qui Theram & Theraſiam in mari Africo poſuerint, ſed omnes concorditer in Ægeo prope Anaphen & Diam, audacter pronuntio hunc Strabonis locum à mendo laborare, & pro ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυρηναίας, legendum eſſe Κρήτης καὶ Κιμωλίας. Plinius id omnino confirmat, qui Theram & Theraſiam recenſet in numero inſularum Ægei maris, & definit ſpatium inter eas & Ion inſulam millia paſſuum 25. Omnes denique, ut uno verbo dicam, antiqui, qui de Theræ & Theraſiæ ſitu dixerunt, eas in Ægeo ponunt in Sporadum numero, vicinas Anaphes & Dias & Ius, quæ ad Septentionem Cretæ jacent. At recentiores quidam, ut Dominicus Niger, & qui eum ſequitur

[2] Mittunt Cretam nuncios ad quærendum, ſi quis Cretenſium vel inquilinorũ adierit Libyam; circumvagantes autem illi ad Itanum urbem venerunt, & ibi convenerunt virum purpuræ mercatorem, cui nomen erat Corobius, qui dicebat, ſe à ventis tranſportatum Libyam veniſſe.

quitur ubique Ortelius, ex hoc Strabonis loco alteram Theram ponunt ad meridiem Cretæ, & eam Niger credit eſſe eam, quæ *Gozi* vocatur, quæ eſt antiqua Γαῦλος, vicina Melitæ inſulæ. Miror doctiſſimum Caſaubonum nihil ad hunc locum Strabonis annotaſſe. Ego certo certius duco, vocem Κυρηναίας eſſe mendum putum purum, & legendum Κυνουρίας, quæ fuit Laconiæ regio ex adverſo Cretæ, de qua infra dicendum erit in notis ad Lucianum.

Pag. 61.

Καὶ Τεαρκὼ τοῦ Αἰθίοπος καὶ Κώβου τοῦ Τρωὸς.	*Tearco Æthiopis, Cobi Trois.*

Hunc Τεαρκὼ non dubito, quin ſit idem, qui Hebræis *Tirhaca* dicitur: viris vero ſeptuaginta *Tharaca* Θάρακα vocatur rex Æthiopiæ lib. Regum 4 cap. 19. Quod ad verba, quæ hoc loco ſequuntur, Κώρου τοῦ Τρωὸς, legendum τοῦ Τρῆρος, ut ex ſequentibus patet eadem pagina.

Pag. 64.

Ὧν τὴν ἐσχάτην Οὐξισάμην φησὶ Πυθέας ἀπέχειν ἡμερῶν τριῶν πλοῦν.	*Quarum ultimam Vxiſamam Pytheas ait abeſſe tridui navigatione.*

Hanc inſulam omnium ultimam, quæ ab Oſtidamniorum promontorio Calbi diſtat trium dierum navigatione, puto debere intelligi eam, quæ olim *Uxantos*, nunc *Oueſſam* dicitur, nec fortaſſe eam finxit Pytheas, ut putat Strabo.

Ad Lib. 2. pag. 93.

Τῇ δὲ Καρχηδόνι ὁ πορθμὸς.	*Rurſuſq; fretum & Carthago.*

Quid intellexerit per ὁ πορθμὸς Strabo, nec Xylander in ſua verſione, nec Caſaubonus in ſuis notis explicavit. Ego poſtquam antecedentia, & conſequentia accurate conſideravi, non dubito, quin de freto Siculo, quod Rhegium & Meſſanam intercedit, intelligendum ſit. Sic autem eum κατ' ἐξοχὴν indigitat, eo quod & ex Homeri verſibus, & ex Scyllæ & Charybdis vicinia & ex Italiæ & Siciliæ, quas diſterminat, nobilitate, maxime celebratus ſit.

Pag. 126.

Εἰ δὲ βούλει πρόσλαβε καὶ τὴν Σιδήνην μέχρι Φαρνακίας.	*Iis ſi lubet, adjungere licet Sidenam quoque & Pharnaciam.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Cave putes intelligi debere de regione circa Siden urbem ad mare Cyprium, ſed eſt regio quædam aliis parum memorata, quam Ptolemæus in prima Aſiæ tabula Sidonem vocat: ea regio fuit Trapezuntiis vicina, & pars quædam Ponti Cappadocici.

Ad Lib. 3. pag. 139.

Καὶ νόμους ἐμμέτρους ἑξακισχιλίων ἐτῶν.	*Et metris incluſas leges à ſex millibus annorum.*

Non male convenit hæc lectio cum eo, quod dixit ſupra, [1] καὶ τῆς παλαιᾶς μνήμης ἔχουσι τὰ γράμματα. Tamen ſi quis mavult legere, ἐπῶν, ſolvitur τὸ ἄτοπον, & puto ſic legendum.

[1] *Et antiquæ memoriæ ſcripta habent.*

Pag. 140.

Καὶ ὠνόμασαν Ἰουλίαν Ἴοζαν τὴν πόλιν.	*Vrbique nomen Iuliæ Iozæ indiderunt.*

Mauri ſcilicet barbari, Phœnice vel Palæſtina oriundi; nam Romani Juliam Tranſductam nominabant, quod unum & idem eſſe, & *Tranſductam* eſſe interpretamentum τοῦ Ἴοζαν, ſeu Γίουσαν, docuit nos doctiſſimus Samuel Bochartus in ſuo reconditæ eruditionis pleno de Phœnicum coloniis tractatu.

Pag. 141.

Διέχει δὲ Καρθηίας ἡ Μοῦνδα σταδίους χιλίους καὶ τετρακοσίους.	*Munda autem diſtat ſtadia circiter* CIↃ CCCC.

Erratum eſt in numero. Nam hodiernus Mundæ ſitus parum diſtans à Malaga verſus Occidentem non patitur τὸ χιλίους verum eſſe. Notat hoc loco Caſaubonus in quibuſdam exemplaribus legi ἑξακισχιλίους: quod, ut reor, deformatum fuit è vero numero ἑξήκοντα, ut ſcriptum fuerit, ἑξήκοντα καὶ τετρακοσίους, qui numerus ſatis quadraret cum hodierno ſitu.

Pag. 151.

Ἥ τε ἐν τοῖς Κελτικοῖς Πεζαυγοῦστα.	*Pezauguſta in Celtica.*

Optime repoſuit ex manuſcriptis doctiſſimus Caſaubonus Παξαυγοῦστα, quod nomen nunc deformatum eſt in *Badajos*: eſt autem urbs ad Anam fluvium, nunc *Guadiana*, ſita.

Pag. 155.

Ἀλλὰ καὶ ἀναλλόμενοι καὶ ὀκλάζοντες· ἐν Βαστητανίᾳ	*Interim exilientes, & poplitibus flexis rectum corpus demitten-*

δὲ καὶ γυναῖκες ἀναμὶξ ἀντιπροσαντιλαμβανομέναι τῶν χειρῶν.

mittentes. In Baſtetania id etiam mulieres faciunt una alteram manu tenentes.

Ita Xylander vertit. Quæ interpretatio non convenit voci ἀναμὶξ, quæ refertur ad viros, de quibus loquebatur, neque voci ἀντιπροσαντιλαμβανομέναι. Ego ſic puto exprimi Latine debere: *In Baſtetania vero etiam mulieres viris admixtæ*, vel, *una cum viris facie adverſa manus invicem tenentes.* Inde manavit hoc genus Satyricæ ſaltationis, quam Hiſpanico vocabulo vocant *ſarabanda*, & quam ob morem illum antiquum & motus lubricos proavi noſtri vocabant *une quaye antiquaille*: in ea enim mulieres cum viris ἀντιπρόσωποι multa manuum & brachiorum geſticulatione moventur, & de hoc more Martialis lib. 5 epigrammate 79, & lib. 6. epigr. 71, & Juvenalis Satyra XI.

Pag. 156.

Ταύτην τινὲς τῇ Μαινάκῃ τὴν αὐτὴν νομίζουσι.

Sunt qui hanc eandem putant cum Mænaca.

Ad hunc locum ſic commentatur doctiſſimus Caſaubonus: *nec confundit has urbes Ptolemæus eas ita recenſens*, Μάλακα, Μαίνοβα, Σέξ. *Nam* Μαίνοβα *Ptolemæi dubio procul eſt* Μαίνακα *Strabonis, ſive Strabo ita ſcripſit, ſive quod verius puto, corrupta veteri* τοῦ μ *pro* β *ſcriptura* κ. Quæ ultima verba, ut ſunt excuſa multum habent obſcuritatis. Sed ex ejus ſententia patet legendum eſſe *corrupta* τοῦ β *per* κ *ſcriptura.* Ita putat vir ſummus Strabonem ex Ptolemæo corrigendum eſſe, eo quod apud Plinium eadem vox *Menoba* invenitur. At pro Strabone facit nomen hodiernum: nam eodem ſitu, quo Ptolemæus ponit Menobam, & Strabo Mænacam, eſt adhuc pagus ſeu oppidulum nomine *Al munecar*: *al* vero eſt articulus Arabicus. *Munecar* ad *Mænaca* prope accedit.

Pag. 159.

Μέχρι Ἐμπορείου. αὐτὸ δ' ἐστὶ Μασσαλιωτῶν κτίσμα ὅσον τετρακισχιλίους διέχον τῆς Πυρήνης σταδίους.

Vſque ad Emporium. Vrbs ea à Maſſilienſibus condita à Pyrena diſtat ad ſtadia CCCC.

Immane quantum hic numerus diſtat à vero. Scribe pro τετρα-

 κισχιλίους,

χιλίους, τετταράκοντα. Nam ex bellis nuperis, quæ in Catalaunia geſſimus, hæc loca nobis nunc ſunt notiſſima, & metuo, ne τετταράκοντα nimis ſit; non equidem, ſi ad ſummum Pirenæum numeres, ſed ſi ad primum aſcenſum & montis προπόδας numerandum foret. Forte pro δ legendum foret δ', id eſt, pro *quatuor mille*, legendum *quatuor*, & error provenit ex litteris numeralibus.

Pag. 160.

Καὶ συνάπτει τῷ Σπαρταρίῳ.	*Et Spartario applicatur.*

Ad hæc ſummus vir: *Spartarium campum intelligit, qui eſt circa* Car*thaginem novam, quæ ideo Spartaria Latinis, Græcis* σπαρτογωνῆς *appellatur.* Timeo, ne abeat à Strabonis mente hæc interpretatio. Nam Carthago nova fuit ad ipſum mare ſita: iter vero, quod deſcribit, per mediterraneam regionem procedit: poſtquam enim per Saguntum & Setabin proceſſit, tunc (ut ait Strabo) diſcedit à mari & ad Cordubam tendit. Sed ut viro doctiſſimo patrociner, potuit ille campus, qui eſt prope Carthaginem, tantum in mediterraneum extendi, ut qui Cordubam tendebant, per illius fines iter facerent. Id examinandum relinquo iis, qui eam regionem luſtrarunt, quam non vidi.

Pag. 165.

Ἐκείνους αἰθ' ἑαυτῶν κατακλίνασαι.	*Suo loco viros decumbere.*

Mirum eſt, quod Hiſpani narrant de quibuſdam Americanis, qui hunc morem tam à ratione alienum ſervant, unde conjicio eos olim ab Europæ partibus eo advectos fuiſſe cum eruditiſſimo Hugone Grotio.

Pag. 181.

Τὸ Σίγιον ὄρος.	*Mons Sigius.*

Ptolemæus habet Σήπιον, quod notat Caſaubonus, ſed nihil decernit. Proculdubio corrigendus eſt ex Ptolemæo Strabo, nam etiam hodie nomen durat, & vocatur ille locus ab incolis eorum lingua *lou cap de Sete*.

Pag. 186.

Συμβαίνει δὴ κατ' ἀρχὰς μὲν τούτους τρεῖς ποταμοὺς φέρεσθαι πρὸς ἄρκτον.	*Id contigit, ut hi tres fluvii ab initio verſus Septentrionem ferantur.*

Falleris,

Falleris, ô Geographorum optime: nunquam enim Arar verſus Septentrionem fluit, nec, ut ſupra dixiſti, ex Alpibus naſcitur, ſed ex Vogeſo monte, & recta fluit verſus meridiem ab ipſa origine, flexus tamen modo verſus Orientem, modo ad Occidentem plures faciens, ſed nunquam ad Septentriones. Ignoſcendum eſt Græco homini, imo Aſiatico de Gallia ſcribenti, & qui forte Dubim pro Arare, in quem influit, accepit.

Pag. 190.

Οὐελλαῖοι δὲ μετὰ τούτους.	*Et Vellaunii.*

Apud Cæſarem dicuntur Velauni, ſed Caſaubonus aſſerit antiquum codicem exhibere *Velaui*. Noſter Strabo proxime accedit ad nomen hodiernum, imo ipſiſſimum eſt nomen. Nunc enim ea regio dicitur *Vellai*.

Pag. 192.

Μεταξὺ μὲν οὖν τοῦ Δούβιος καὶ τοῦ Ἄραρος οἰκεῖ τὸ τῶν Ἐδούων ἔθνος.	*Inter Dubin & Ararim Hedui incolunt.*

Hic locus errore non vacat; vel ſcripſit Strabo μεταξὺ τοῦ Λίγηρος καὶ τοῦ Ἄραρος, vel habuit in mente, vel habere debuit. Nam Eduorum ſitus ſatis notus eſt inter Ligerim & Ararim.

Pag. 202.

Στάδιοι δ᾽ εἰσὶν μεταξὺ Γενούας καὶ Σαββάτων σ´ πρὸς τοῖς ξ´.	*Inter Sabbata & Genuam ſtadia ſunt* CCLX.

Hoc eſt iter maritimum brevius. At aliud iter deſcribit Antoninus per montium circuitum & Dertonam multo longius, cujus itineris milliariorum ſumma CXLI. Ideo putavit doctiſſimus commentator numeros eſſe corruptos, eo quod tanta differentia inter duo illa itinera exurgit. Sed non cogitabat vir ille ſummus, iter illud Antonini non eſſe juſtum inter duo illa oppida ſpatium, ſed tanto per Dertonam & aquas Statiellas circuitu, ut numerus ille Antonini videatur potius minor juſto quam major.

Pag. eadem.

Ἔχουσι δὲ ὕλην ἐνταῦθα τὰ ὄρη παμπόλλην ναυπηγήσιμον καὶ μεγαλόδενδρον.	*Ibi ſilvæ frequentes ligna ad naves compingendas ſuppeditantes, magnarum feraces arborum.*

Immane quantum immutata ſit ea regio, ſi verum dixit noſter

Geographus. Nam hodie de Genua proverbialiter dicitur, *montagna ſenza legno mar ſenza peſce* &c.

Pag. 217.

Οὗτος δ᾽ ἦν ὁ Σκαῦρος ἐστὶν ὁ καὶ τὴν Αἰμιλίαν ὁδὸν στρώσας τὴν διὰ Πισῶν καὶ Λούνης μέχρι Σαββάτων.	*Is eſt Scaurus, qui viam Æmiliam ſtravit, quæ per Piſas & Lunam uſque ad Sabbatos ducit.*

Metuo, ne falſus ſit hoc loco noſter Geographus, qui duas Æmilias facit. Cicero certe Philippica 12 maritimam per Hetruriam viam non Æmiliam, ſed Aureliam vocat: de eo amplius inquirendum.

Pag. 226.

Φερωνία πόλις ἐστὶν ὁμώνυμος ἐπιχωρίᾳ τινὶ δαίμονι τιμωμένῃ σφόδρα ὑπὸ τῶν περιοίκων, ἧς τέμενός ἐστιν ἐν τῷ τόπῳ θαυμαστὴν ἱεροποιΐαν ἔχον· γυμνοῖς γὰρ ποσὶ διεξίασιν ἀνθρακιάν.	*Vrbs eſt Feronia, cognominis indigenæ cujuſdam Deæ, quam vicini ſtudioſe venerantur: atque eſt ibi lucus Feroniæ, in quo ſacrificium perpetratur mirabile: nudis enim pedibus perambulant prunarum ſtruem &c.*

Hoc miraculum in Apollinis ſacris fieri, non autem Feroniæ, contra Strabonem probare ſatagit Cluverius Italiæ antiquæ lib. 2 cap. 3: ubi & Servium citat, quem ex Varrone quibuſdam medicamentis id effici aſſeruiſſe dicit: eum vide.

Pag. 237.

Κατὰ Κάσινον πόλιν.	*Ad Caſſinum urbem.*

Lege Κασιλῖνον. nam *Caſinum* erat in via Latina, ut ait Livius lib. 26. *per Sueſſanum Venafranumque & Caſinatem agrum via Latina ducit.* At via Appia inferius ad mare erat, & per Minturnas & Sinueſſam Caſilinum ducebat, ubi cum Latina coincidebat: vide tabulas, ubi hæ duæ viæ notantur.

Ibidem.

Καὶ Κόρα καὶ Σύεσσα, Τραπόντιόν τε καὶ Οὐελίτραι.	*Et Cora & Sueſſa & Trapontium, Velitræ.*

Cluverius legit, καὶ Σύεσσα Πωμεντίνων, multo melius: eum vide.

Pag. 238.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 238.

Καπίτουλον καὶ Ἀναγνία πόλις. | *Capitulum & Anagnia urbs.*

Ex Antonini itinerario & tabulis palam eſt debere legi, pro Καπίτουλον, Κώμπιτον.

Pag. 239.

Ὑπέρκειται δὲ αὐτῆς τὸ μὲν Λαουίνιον.	*Supra eam ſita eſt Lavinium.*

Lege meo periculo Λανούβιον. Nam Lavinium urbs non fuit in edito, ſed ad maris littus: at Lanuvium fuit ſuper Ariciam in edito. Vide Cluverium in ſua Italia. Salmaſius tamen in ſuis ad hiſtoriam Auguſtam notis pertendit Lavinium & Lanuvium unum & idem eſſe, ſed non perſuadet.

Pag. 240.

Τούτων ἐστὶν ἱερεία καλουμένη δαίμονος τινὸς ἐπώνυμος.	*Iiſque adeſt ſacerdos nomen cum genio quodam habens commune.*

Doctiſſimus & mihi ſemper cum honore nominandus Caſaubonus pro ἱερεία vult legi ἱπέρνη. Si quid poſt tantum virum muſſitare auderem, putarem debere legi ἱερὰ, minima mutatione. Cluverius demonſtravit eum, de quo loquitur hoc loco, fontem non eſſe Iuturnæ fontem, ut putat. Sed ſive fuerit Iuturnæ ſive Egeriæ, non dixiſſet Strabo δαίμονος τινὸς, ſi eam divam ſeu dæmonem proprio nomine jam indigitaſſet. Igitur mihi videntur melius procedere verba Strabonis, ſi ἡ ἱερὰ legatur, & ſic verto: *earum eſt una, quæ ſacra dicitur, divæ cujuſdam ferens nomen.* Nam proprio epitheto hic fons, de quo agitur ſacer dicebatur. Sic Juvenalis eum vocat Satyra 3.

Nunc ſacri fontis nemus & delubra locantur
Judæis.

Pag. 243.

Καὶ τὸ Φλεγραῖον καλούμενον πεδίον, ἐν ᾧ τὰ περὶ τοὺς γίγαντας μυθεύουσιν οὐκ ἄλλοθεν, ὡς εἰκὸς, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ περιμάχητον τὴν γῆν εἶναι δι᾽ ἀρετήν.	*Et quæ de Phlegræis campis fabulantur, ac re ibi cum gigantibus geſta non aliunde videntur orta, quam quod eam regionem ob ſoli virtutem multi ſibi certatim vindicarent.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Videtur aliquid deeſſe ſententiæ, quæ perfecta foret, ſi adderetur, εἰρηκέναι poſt ὡς εἰκὸς; ſic, οὐκ ἄλλοθεν, ὡς εἰκὸς, εἰρηκέναι δοκεῖ.

Ad Lib. 6. Pag. 255.

Εὔθυμον μυθεύουσι τὸν πύκτην.	*Euthymum ferunt pugilem.*

Hanc ſive hiſtoriam ſive fabulam pluribus exequitur Pauſanias lib. 2 Eliacorum.

Pag. 261.

Καὶ ὁ δρυμὸς ὁ φέρων τὴν ἀρίστην πίτταν, ἣν Βρετιανιον Σίλαν καλοῦσι.	*Et ſilva picem ferens optimam. Silvam eam Bruttii Silam vocant.*

Variant in hoc loco exemplaria, ut teſtatur Caſaubonus in margine, & putat debere legi τὴν Βρέττιον καλοῦσι. Sed minima mutatione legi mallem, πίτταν τὴν Βρεττίαν, ὃν Σίλαν, referendo ὃν ad δρυμὸς, ὃν Σίλαν καλοῦσι, quod veritati conſentit: nam illa ſilva Sila vocatur.

Pag. 266.

Ἐκ δὲ Μεσσήνης εἰς Λιλύβαιον τῇ Οὐαλερίᾳ ὁδῷ λε΄.	*A Meſſana Lilybæum via Valeria* XXV.

Numeri ſunt corrupti, & palam juſto minores: credo evanuiſſe notam numeralem α, & ſic debere legi ὁδῷ αλε.

Pag. 267.

Αἱ δὲ μεταξὺ Κατάνης καὶ Συρακουσῶν ἐκλελοίπασι Νάξος καὶ Μέγαρα.	*Quæ inter Catanam ac Syracuſas fuerunt urbes, perierunt, Naxus, & Megara.*

Si ſic ſcripſerat noſter Geographus, certe hallucinatus eſt: nam certo certius eſt, Naxum, quæ poſtea Tauromenium dicta eſt, fuiſſe ſitam inter Catanam & Meſſanam, ex Thucydide & aliis cum Plinio, quem citat Caſaubonus. Sed forte non ita ſcripſerat Strabo, & debet legi Θάψος καὶ Μέγαρα. Nam nec Ptolemæus nec Plinius ullam de Thapſo fecerunt mentionem, quod ſuadet eam urbem ante Strabonis tempora deſertam fuiſſe, & ἐκλελοιπέναι, quod ait Strabo.

Pag. 269.

Καὶ γὰρ οἱ ῥύακες εἰς τὴν Καταναίαν ἐγγυτάτω καταφέρονται.	*Nam & ignis qui ex Ætna evomitur, fluxu ſuo proxime in Catanæum agrum devolvitur.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Putat doctiſſimus commentator ῥύακες debere interpretari *favillæ*, eo quod Plinius dixit, *favilla Tauromenium & Catanam uſque pervenit fervens.* Sed aliter me docuit Procopius rerum Gothicarum lib. 4, quem vide. Uſus eſt etiam Syneſius ea voce lib. de regno, ubi de Ariſtotele & Platone loquutus ſic ait: [1] καὶ ὅσοι ἀπὸ τούτων ῥύακες φιλοσοφίας ἐῤῥύησαν. De favillis, quæ Græce σπινθῆρες dicerentur, minus proprie diceretur ἐῤῥύησαν: nam ῥέουσι de fluviis & aqua dicitur & de liquidis, quæ pondus habent, ut ad inferiores locos tendant, ſed favillæ πέτονται, volant magis quam fluunt. Igitur ῥύακες ſunt rivi veluti & fluenta ignitorum lapidum immenſo fornacis Ætnææ calore fuſorum, & ſulphuris, qui rivi ab Ætnæ cratere evomuntur, & inde per ſubjectos campos fluunt omnia adurentes. Vide Thucydidem in fine libri 3, Fazelum & alios, qui de Ætna monte & ejus incendiis ſcripſerunt.

[1] *Et quanti ab iis Philoſophiæ rivi effluxerunt.*

Pag. 271.

Ἐγγὺς δὲ μηδὲν ἐν τῷ πόῤῥω τῆς θαλάσσης φαινόμενον στόμα.	*Neque in vicinia & procul à mari ullæ fauces appareant.*

Non tetigit hoc ulcus doctiſſimus commentator, licet viderit, & morboſum hunc locum jure pronunciaverit. Sed puto una litterula dempta, quæ abundat, eum optime poſſe ſanari. Ergo lege, ἐν τῷ πόρῳ τῆς θαλάσσης, ſenſu plano.

Pag. 275.

Καὶ ὁ Νεῖλος ὁ ἐν τῇ Λιβύῃ μικρὸν πρὸ τῶν πηγῶν.	*Et in Africa Nilus non procul à fontibus.*

Lego ἀπὸ τῶν πηγῶν, nam lectio vulgata eſt abſurda: fluvius enim non poteſt ſorberi, antequam oriatur. Cæterum ſequitur Jubam, qui teſte Plinio lib. 5 cap. 9 fontes Nili in Mauritania eſſe ſcripſerat, & inde per Libyam eum ad Æthiopas & Meroën deducebat, quæ ſententia non ſolum à Plinio & ſuo imitatore Solino, ſed etiam à Dione Nicæo apud Xiphilinum, à Pauſania in Atticis, à Duri Samio antiquo auctore, qui de Libycis ſcripſerat, ab Ammiano Marcellino lib. 22, Vitruvio lib. 8 cap. 1, & aliis, approbata eſt.

Pag. 281.

Καὶ εἰς Σάσωνα τὴν νῆσον, ἥτις μέση πως ἵδρυται τοῦ διάρματος τοῦ ἐκ τῆς ἠπείρου πρὸς τὸ Βρεντήσιον.	*Et ad Saſonem inſulam, quæ in medio fere inter Epirum & Brundiſium jacet trajectu.*

Hæc ſunt commode intelligenda, non ab Epiri finibus, ad quos jacet Saſon inſula, ſed vel à Buthroto, vel à Caſſiope, vel ab Oncheſmo portubus Epiri, ubi appellebant naves, quæ Brunduſio ſolventes in Epirum vela faciebant: aliter non conſtaret huic loco fides, nam Epirus terminatur Acrocerauniis, quæ proxima ſunt Saſoni inſulæ.

Pag. 282.

Καὶ μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάσσης Σαλήπια.	*Ac parvo ſupra mare intervallo Salapia.*

Hunc locum mendoſum eſſe nemo credo ſubodoratus eſt, at non eſt ſanus, & ex fine verbi θαλάσσης repetita finali littera in principio ſequentis vocis (ut ſæpe fit) ex Ἀλήπια fecerunt Σαλήπια. Lege ergo meo periculo Ἀλήπια, urbs fuit in illo tractu, quam Plinius & alii *Aletium* vocarunt.

Ibidem.

Καὶ Νήπιον καὶ Κανύσιον.	*Et Netium & Canuſium.*

Putat Caſaubonus τὸ νήπιον eſſe male repetitum ex Κανύσιον, quod apud Ptolemæum non notatur ea urbs, ſeu locus, ſed cum videam in tabulis Peutingerianis in eo tractu poſt Celiam *Ebetium*, puto non eſſe vocem expungendam hoc loco ex Strabone Νήπιον, ſed vel corruptam eſſe ex *Ebetium* tabularum, vel *Ebetium* corruptum in tabulis ex Νήπιον.

Pag. 283.

Μέχρι Σιλουΐου.	*Ad Silvium.*

Puto legendum eſſe ex tabulis Σιλούτου, qui locus mediterraneus notatur inter *Venoſam* & *Egnatiam*, ex nomine ſuſpicor eſſe hodiernum *Leſito*.

Pag. 284.

Ἡ δὲ χώρα εὐδεινὴ διὰ τὴν κοιλότητα τῶν πεδίων.	*Eſt autem regio ob cavitatem camporum tepida.*

Legendum vel εὐδιεινὴ ab εὔδιος vel εὐδιελὴ, quod tamen non memini me legiſſe in fœminina terminatione; ſed ſemper εὐδείελος ὁ καὶ ἡ: ideo εὐδιεινὴ magis placet, & magis accedit ad vulgatam lectionem.

Ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad Lib. 7. pag. 289.

Ῥέων πρὸς νότον κατ' ἀρχάς.	*Fluens ab initio verſus meridiem.*

Cave credas: Geographia Strabonis multum aberrat à vero hoc loco. Nam circa initia πρὸς ἕω fluit Danubius, & magis πρὸς ἄρκτον ſe inclinat, nec ad meridiem flectitur (flexu notabili) priuſquam peragrata tota Germania, Hungariam attingat. Sed, ut Straboni faveam, forte fluvii *Briq* vocati defluxum pro Danubii defluxu accepit, qui in Danubium adhuc exiguum non longe à fonte influit, & ita etiam quodammodo fons ille fluvii Brig eſt etiam Danubii fons, & ejus defluxus Danubii defluxus: fluit autem recta à Septentrione in meridiem.

Pag. 305.

Ὁμόγλωττοι δ' εἰσὶν οἱ Γέται τοῖς Δάκοις.	*Eadem utuntur cum Dacis lingua Getæ.*

Nominum propriorum terminationes id evincunt: nam Dromichetes rex Getarum, ſupra nominatus pag. 302, ejuſdem eſt ſoni & terminationis cum rege Dacorum Zarmiſchete, qui bello victus eſt à Trajano.

Pag. 313.

Ἀφ' οὗ φησὶ Πολύβιος ἀμφοτέρας καθορᾶσθαι τὰς θαλάττας οὐκ ἀληθῆ λέγων.	*Ab hoc Polybius utrumque mare cerni falſo ait.*

Periit locus Polybii, quo tale ἀπόπημα poſuerat: vellem verba Polybii poſuiſſet Strabo. Si tamen nihil aliud dixit, quam quod ſcribit Strabo, non ſequitur eum intellexiſſe de mari Pontico & Hadriatico, ſed de Ponto & Propontide forte id dixerat, quod non eſt impoſſibile.

Pag. 314.

Ἐντεῦθεν δ' ὁ Νόαρος πλῆθος προσλαβὼν τὸν διὰ τῶν Ἰαπόδων ῥέοντα.	*Inde Noarus augetur hauſto Calapi amne per Iapodas delabente.*

Sic vertit interpres. Tamquam ſi Strabo ſcripſiſſet, πλῆθος προσλαβὼν τοῦ διὰ τῶν &c. quaſi *copiam aquarum* dixiſſet πλῆθος. At ſi quid in iis rebus video, legendum eſt non πλῆθος (quod non convenit quantitati continuæ, ſed diſcretæ) ſed πλωτὸς, & verten-

dum: *Inde vero Noarus jam navigabilis.* Forte & idem cenſebis lector.

Pag. 318.

Ἐμβαλλόντων εἰς τὸν Ἴστρον τοῦ τε Νοάρου, τοῦ παρὰ τὴν Σεγεστικὴν ῥέοντος, καὶ τοῦ Μάρτου, τινὲς δὲ Βάργον φασί.	*In Iſtrum influentes Noarum, qui præter Segeſticam fertur, & Martum, ſive ut alii vocant, Bargum.*

Ex hoc loco & ſuperiore pagina 314 patet Noarum in Iſtrum influere, & Savi nomen eo tempore non duraſſe uſque ad Iſtrum ſecundum Strabonis mentem: nunc vero Noarus in Savum influit, & Savi nomen prævalet. Fuerit igitur Noarus unus è fluviis, qui Savum influunt, Drinus forte vel alius: Martus vero ſive Bargus debet is eſſe, qui nunc in mappis *Ibar* dicitur à meridie in Iſtrum influens.

Pag. 319.

Αἶνος Πολτιοβρία ποτὲ ὠνομάζετο.	*Ænus aliquando Poltiobria dicta fuit.*

A Poltye proculdubio conditore, qui teſte Plutarcho libro Apophthegmatum fuit Thraciæ rex tempore belli Trojani: ergo ſcribendum eſt Πολτυοβρία, per υ, quando ejus conditor fuit Πόλτυς, terminatione Thracica, ut Κότυς.

Pag. 320.

Εἰς δὲ Σινώπην περιοῦσαι ὡραιότεραι πρός τε τὴν θήραν καὶ τὴν ταριχείαν ἐστίν.	*Ad Synopen uſque provectæ, jam & captu meliores ſunt, & ad ſalſamentum commodiores.*

Inde proculdubio ſalſamenta, quæ Sinope conficiebantur, ὡραῖα appellabantur.

Pag. 321.

Ἔτι δὲ πρότερον οἱ τὴν Τροίαν ἑλόντες ἐξήλασαν τοὺς Λέλεγας ἐκ τῶν περὶ τὴν Σίδην τόπων τῶν κατὰ Πήδασον.	*Sed & ante ii, qui Trojam ceperunt, Leleges ejecerant è locis Sidæ vicinis, juxta Pedaſum.*

Mutat hanc lectionem Caſaubonus, & vult legi τῶν περὶ τὴν Ἴδην τόπων, & quidem non ſine magna ratione: eum vide.

Pag. 325.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 325.

Παραῤῥεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ἄραχθος ποταμός.	*Eam præterlabitur Arachthus fluvius.*

Lycophroni dicitur hic fluvius Ἄραιθος, ut & Callimacho dictus fuerat, ſi fides Tzetzæ ad Lycophronem pag. 73.

Pag. eadem.

Ἐκ Στύμφης ὄρους.	*E Stympha monte.*

De hoc montis nomine quid cenſeam, nondum decernere potui, adeo variatur in ejus denominatione apud auctores, quorum alii Στύμφη habent, alii Τύμφη, ut & Strabo inferius. Ego in notis ad Arrianum pag. 8 notaveram in vocibus παρὰ τῆς Στυμφαίας, literam σ à præcedentis dictionis fine male repetitam eſſe, & volebam legi τῆς Τυμφαίας, ſed in hoc Strabonis loco ea nota non convenit: ideo ἐπέχω. Hic mons Theſſaliam ab Epiro dividebat, ideo à quibuſdam Theſſaliæ, ab aliis Epiro tribuitur.

Ibidem.

Τό τε κατασκευασθὲν τέμενος ἐν τῷ προαστείῳ τὸ μὲν εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πενταετηρικὸν, ἐν ἄλσει ἔχοντι γυμνάσιόν τε καὶ στάδιον, τὸ δ᾽ ἐν τῷ ὑπερκειμένῳ τοῦ ἄλσους ἱερῷ λόφῳ.	*In ſuburbio lucus eſt adornatus ad quinquennale certamen, in quo luco gymnaſium eſt & ſtadium, in tumulo, qui luco imminet.*

Si quis attente conſiderabit hunc locum, videbit non eſſe ſanum, claudicat enim hiſtoria: cum enim de eo ſacro loco dicat, de duobus aſſumit. Igitur minima mutatione lege: [1] τὼ δ᾽ κατασκευασθέντε τεμένω, dualiter, & ſic planus erit & plenus ſententiæ ſenſus.

[1] *Duo ſepta præparata.*

Pag. 328.

Καὶ τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος ἢ Τμάρος, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται.	*Itemque mons ſeu Tomarus ſeu Tmarus, utrumque enim effertur.*

Euſtathius vero ad Odyſſ. π tertiam lectionem exhibet Τόμουρος.

Pag. 330.

Πιμπλείαν ἔνθα Ὀρφεὺς διέτριβεν.	*Pimpleam, ubi Orpheus moratus eſt.*

In antiquis exemplaribus Πίπλαν & Πιπλείαν ſine littera μ legi notave-

notaverunt eruditi, ut notavit Salmaſius ad Solinum pag. 159.

Pag. eadem.

Πόλις Πύδνα, ἣ νῦν Κίτρον καλεῖται.	*Vrbs Pidna, quæ nunc Citrum vocatur.*

Ex hoc loco, credo, is, qui ſcripſit additamentum ad Conſtantini themata, nomina quarundam urbium antiqua per nomina recentiora interpretatus, accepit, quod ait Πύδνα τὸ νῦν Κίτρον. Sed mihi dubium movet T. Livii auctoritas, qui pluries eam urbem Citium vocat, & ſic Κίτιον hoc loco legendum foret. Sed donec aliunde lux affulgeat, dubium erit, an ex Strabone apud Livium ſit *Citrum*, an ex Livio apud Strabonem Κίτιον.

Pag. eadem.

Ὅπερ Ὅμηρος Ἀμυδῶνα καλεῖ.	*Quem Homerus Amydona appellat.*

Et adhuc ſic legitur apud Homerum duobus locis Iliad. β & π. Stephanus tamen & cum eo Suidas per β Ἀβυδῶνα legunt in hoc Strabonis loco, nec poteſt dici errorem eſſe exſcriptoris: nam ordo Alphabeticus evincit, eos ſic ſcripſiſſe, ut editum eſt: ideo ἐπέχω.

Ibidem.

Εἶτα Δέρρις. | *Deinde Derris.*

Herodotus lib. 7. ſect. 22 ἄμπελον ἄκραν ponit, ubi Strabo hic Δέῤῥιν ponit.

Pag. 331.

Ἀκρεθῶυς. | *Acreſthoos.*

Hos Thucydides lib. Ἀκροθῶυς habet: melius forte utrobique legeretur Ἀκραθῶυς, ab ἄκρα & Ἄθως.

Ad Lib. 8. Pag. 334.

Ἀπὸ μυχοῦ τοῦ Κρισσαίου κόλπου. | *Ab initio Criſſæi ſinus.*

Ex ſequentibus patet per Criſſæum ſinum non intelligi debere totum illud mare, quod ſupra vocavit Corinthiacum ſinum, cujus extremum poſuit paucis ſupra lineis ad Pagas Megaricas, & illi eſt totius ſinus Corinthiaci μυχὸς receſſus intimus; ſed peculiarem ſinum minorem, qui pars eſt totius illius majoris, quem prope Criſſam ſe in Phocidem inſinuare conjicio, & quædam neotericæ tabulæ eum ita depingunt.

Pag. 336.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 336.

Εἶθ' ἑξῆς ἐπὶ τὸ Ἀντίῤῥιον Αἰτωλοὶ, τὸ δὲ λοιπὸν μέχρι Ἰσθμοῦ Φωκέων ἐστὶ καὶ Βοιωτῶν καὶ τῆς Μεγαρίδος.

Deinde ad Antirrhium Ætoli, reliqua ad Iſthmum uſque Phocenſes habent & Bæoti & Megarenſes.

Hic locus non videtur integer, nullam enim de Locris Ozolis facit mentionem, qui tamen ad eum ſinum inter Ætolos & Phocenſes erant ſiti: quæ ſequuntur etiam turbata ſunt, & mutila, ſed quæ ſine ope manuſcripti integrioris quis ſupplere auderet, quod doctiſſimus Caſaubonus non tentavit?

Pag. 338.

Ὅ τε Πηνειοῦ ἐκδίδωσι ποταμός. | *Penei amnis oſtia ſunt.*

Ortelius in ſuo Lexico Geographico videtur legiſſe in Strabonis quadam epitome, quam citat, Μλώιος, male certe ibi ſcriptum fuerat, forte pro Μινυήϊος.

Ibidem.

Ἐφ' ᾧ Ἔφυρα πόλις ἑτέρα τῆς Θεσπρωτικῆς, καὶ Θετταλικῆς καὶ τῆς Κορίνθου.

Super hunc ſita eſt urbs Ephyra diverſa ab Ephyris Theſprotica, Theſſalica & Corintho.

Ex hoc loco corrigendus Pindari Scholiaſtes Nem. ſeptimo, ubi recenſens quatuor Ephyras, poſtquam Corinthum & Theſſalicam recenſuit, hæc ait: [1] τρίτην δὲ περὶ Μῆλιν, ἧς Ἱππίας μνημονεύει, τετάρτην τὴν ἐν Θεσπρωτοῖς. Ex hoc igitur Strabonis loco debet emendari, & pro Μῆλιν legendum τὴν Ἦλιν.

[1] *Tertiam circa Melim, cujus meminit Hippias, quartam in Theſprotibus.*

Pag. 339.

Οὐχ ἡ τοῦ Νέστορος πόλις, ἀλλ' ἑτέρα τις ἡ πρὸς τὸν Ἀλφειὸν, ᾗ οὐδέν ἐστι κοινώνημα, οὐδὲ τῇ πρὸς τὸν Παμισὸν εἴτε Ἄμαθον χρὴ καλεῖν.

Non ea Neſtoris urbs, alia enim eſt Pylus ad Alpheum, cui nihil commune eſt neque cum Alpheo, neque cum Pamiſo flumine, ſive is eſt Amathus.

Hæc ſic vertit Xylander. Difficile eſt divinare, quomodo Xylander legerit, videtur tamen ſic legiſſe: ἀλλ' ἑτέρα τις, ᾗ πρὸς τὸν Ἀλφειὸν οὐδέν ἐστι κοινώνημα οὐδὲ πρὸς τὸν Παμισόν. Sed putemus ſic legiſſe,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

quid de his verbis faciemus? *Pylus ad Alpheum, cui nihil commune eſt neque cum Alpheo.* Certe hæc ſunt ἀσύςατα, & malo ſuſpicari exſcriptores male hunc locum excepiſſe & corrupiſſe, quam tale verſionis monſtrum Xylandro tribuere: miror doctiſſimum commentatorem id diſſimulaſſe.

Pag. 342.

Ὁμώνυμον τῷ κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Πεῖρον.	*Alioque nomine Pyrus dicitur.*

Falſus eſt Xylander, dum ſic vertit, tamquam ſi legiſſet, τὸν καὶ Πεῖρον. Sed non recipit eam lectionem Caſaubonus, & jure: Pirus enim ad Olenum fluebat, Achelous ad Dymen. Certe mutilus eſt locus Strabonis, quem ſine manuſcriptorum auxilio ſupplere non aggrediar.

Pag. 343.

Εἶτ' ἄλλη ἄκρα ἐπὶ πολὺ προέχουσα.	*Aliud deinde eſt promontorium longe procurrens.*

Putat doctiſſimus commentator nomen hujus promontorii non expreſſum fuiſſe à Strabone, ſed quando in margine textus apponit ex manuſcripto εὐθὺς ἐπιπολὺ, non eſt dubium, quin nomen appoſuerit Strabo; Ἰχθὺς, quod mala manu mutatum eſt in εὐθὺς, & eo quod vox εὐθὺς ſuperflua videbatur, ab exſcriptoribus expuncta eſt, & nihil certius eſt Ἰχθὺς debere legi. Nam & cum Ptolemæo & Plinio & Mela, quos citat Caſaubonus, Thucydides lib. 2 & Xenophon lib. 6 Hellenicorum id omnino firmant.

Pag. eadem.

Ὁ δὲ Ἀλφειὸς παραλαβὼν τόν τε Κελάδοντα καὶ τὸν Ἐρύμανθον καὶ ἄλλους ἀσημοτέρους.	*Alpheus autem receptis Celadonte & Erymantho aliiſque obſcurioribus fluminibus.*

Plura ſunt, quæ mihi ſuadent hunc locum non eſſe ſanum, ſed partim mutilum, partim corruptum. Primum enim Strabo enumeratis fluviis, quos nominavit, addens καὶ ἄλλους ἀσημοτέρους palam innuit, ſe majores & inſigniores fluvios enumeraſſe: at Ladonis nullam fecit mentionem in vulgata lectione omnium, qui in Alpheum influunt, majoris & celebrioris: Celadontem vero nominat, de quo non conſtat, eum in Alpheum ſuas aquas depoſuiſſe; nam Κέλαδος quidem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

quidem fluvius fuit è Lycæo monte in Alpheum defluens, de quo Pauſanias in Arcadicis, ſed is fuit parvi nominis. Nam fluvius, quem Homerus Κελάδοντα vocat, fuit prope Phiam & Jardanum, & forte ipſe Jardanus intelligitur, quem ob ſtrepitum aquarum Homerus & poſt eum alii Celadonta vocarunt, (nam & Theocritus Idyll. 7 ea voce utitur pro epitheto, καὶ ποταμοὶ κελάδοντες.) Ille autem fuit alius à Celado Pauſaniæ, qui longe à Phia. Poſtea quare Strabo turbato & perverſo ordine eos ita enumeraſſet, ut Celadontem ultimum omnium, qui in Alpheum influunt, (ſi tamen in eum influit) quando Phiam admare ſitam alluebat, ante Erymanthum locaſſet, recurrens altius contra Alphei decurſum, mutato ordine, quem tenuerat. Profecto non ita ſcripſerat Strabo, ſed ſequutus erat ordinem, quo in Alpheum influebant fluvii, quos enumeravit. Itaque in voce Κελάδοντα, puto latere Ladonis nomen, & Κελάδοντα factum eſſe ex καὶ Λάδωνα: excidiſſe autem nomen unius vel plurium fluviorum ante vocem Κελάδοντα, & ſi quid meræ conjecturæ valent, putarem Strabonem ſic ſcripſiſſe: [1] παραλαβὼν τόν τε Ἐλίσσοντα, καὶ Λάδωνα, καὶ Ἐρύμανθον. Nam Eliſſon fluvius erat magnus & inſignis, de quo ſic Pauſanias in Arcadicis: ποταμὸς δὲ Ἀμίνιος ῥέων παρὰ τὸν λόφον, ἐς τὸν Ἐλισσοῦντα ἐκδίδωσι, καὶ οὐ πολὺ ἄπωθεν ἐς τὸν Ἀλφειὸν ὁ Ἐλισσών· οὗτος ἀρχόμενος ἐκ κώμης ὁμωνύμου — τήν τε Διπαιέων καὶ τὴν Λυκαιᾶτιν χώραν, τρίτα δὲ αὐτὴν διεξελθὼν Μεγάλην πόλιν τριάκοντα σταδίοις ἀποτέρω Μεγαλοπολιτῶν τοῦ ἄστεος κάτεισιν ἐς τὸν Ἀλφειόν, id eſt, *fluvius Aminius ſecundum collem fluens, in Eliſſontem influit, & non longe poſt in Alpheum ipſe Eliſſon: qui ortus in pago cognomine, Dipæorum regionem & Lycæatin, tertio vero ipſam Megalopolim pertranſiens, triginta ſtadiis ab oppido Megalopolitarum in Alpheum deſcendit.* Idem porro Pauſanias in primo Eliacorum & in Arcadicis, multos fluvios recenſet, qui in Alpheum cadunt, at nullam de Celadonte facit mentionem. Ideo non dubito, quin ſcripſerit Strabo καὶ Λάδωνα, & notandum, Strabonem infra hoc libro dicere, multos eſſe, qui contendebant apud Homerum Iliad. η debere legi non Κελάδοντα ſed Ἀκίδοντα. Quod ad cæteram meam conjecturam de Eliſſonte, ut veriſimilem tantum propono.

[1] Recipiens Eliſſontem & Ladonem & Erymanthum.

Pag. eadem.

Εἶτα τὸ διεῖργον ὄρος τῆς Τριφυλίας τὴν Μακιστίαν ἀπὸ τῆς Πισάτιδος.	*Sequitur mons, qui Maciſtiæ Triphyliam à Piſatide diſtinguit.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Dominicus Niger videtur legiſſe ſuo tempore, εἶτα Πιτάνης τὸ διεῖργον.

Pag. 344.

Μεταξὺ δὲ τοῦ Λεπρέου καὶ τοῦ Ἀννίου.	*Inter Lepreum & Annium.*

Caſaubonus pro Ἀννίου legit Σαμικοῦ, & quidem certo certius eſt vocem Ἀννίου eſſe corruptam, ſed non poſſum aſſentiri doctiſſimo viro in voce Σαμικοῦ, nam non poterat Poſidonium ſive Neptuni templum diſtare à Samico centum ſtadiis, quando ipſe Strabo infra pag. 347 ait Samicum illi templo inſtare: τούτῳ δὲ κορυφὴ ὑψηλὴ ἐπιπροσθεῖ τὸ Σαμικόν, quod non poteſt dici de loco tam remoto. Itaque non dubito legendum eſſe pro Ἀννίου, Ἀνίγρου. Nam Anigrus erat fluvius per ea loca fluens, de quo poſtea plura Strabo.

Pag. 345.

Χώραν δὲ εἶχον εὐδαίμονα οἱ Τεγεάται.	*Lepreatarum ager felix fuit.*

Ad hunc locum nihil Caſaubonus, niſi *ſic legit Euſtathius*, quod indicat jam tempore Euſtathii corruptum fuiſſe hunc locum: nam ſanus eſſe non poteſt, qui ponit Tegeatas Cyparenſibus vicinos, toto fere Peloponneſi ſpatio intercedente. At Xylander legit Λεπρεάται, non Τεγεάται, quæ lectio ſine dubio melior, &, ut credo, genuina, ut ex inferioribus patebit, quicunque ſe attentum præbebit.

Pag. 347.

Ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς Νέστορος μητρὸς ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου ἐλθόντων Μινυῶν, οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπόγονοι ὄντες, ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον, ἐντεῦθεν δὲ εἰς Τριφυλίαν, καὶ ᾤκησαν περὶ τὴν Ἀρήνην ἐν τῇ χώρᾳ τῇ νῦν Ὑπαισίᾳ καλουμένῃ.	*A Minyis, qui ab Orchomeno Minyeio cum Chloride Neſtoris matre venerunt: hi enim cum eſſent Argonautarum poſteri, Lemno expulſi Lacedæmonem, indeque in Triphyliam venerunt, habitaverunt circa Arenam in ea regione, quæ nunc Hypæſia dicitur.*

Hunc locum olim aliter ſcriptum ait ſe reſtituiſſe doctus Caſaubonus, ſed in integram ſanitatem eum non reſtituit, adhuc enim male ſe habet: nam τὸ ἐλθόντων male repetitum eſt, & impoſſibile eſt comites Chloridis fuiſſe Argonautarum poſteros. Error credo non

eſt

eſt Caſauboni, ſed typographicus. Legerem: τῆς Νέστορος μητρὸς ἢ ἐξ Ὀρχομενοῦ, ſic ſenſus aliquantum lucidior. Cæterum Herodotus lib. 4 Minyas ait migraſſe Lacedæmone εἰς Παρωρεάτας καὶ Καύκωνας, & de Cauconibus quidem nulla eſt dubitandi ratio, nam in ea regione habitabant, quæ poſtea dicta eſt Triphylia, ſed de Paroreatis illis nulla mentio fit apud alios Geographos. Ipſe Strabo infra pag. 346 Παρονάτας nominat, quam vocem corrigunt, & mutant in Παρωρεάτας, melius: forte id fuit nomen commune omnibus, qui montium viciniam accolebant, ideo id nomen conveniebat Cauconibus iis, qui Lycæi montis ὑπώποδας habitabant. Quod autem ad vocem Ὑπαισία, vel hic legendum Αἰπασία, vel infra pag. ſequenti legendum erit πεδίον τὸ Ὑπαίσιον.

Pag. 348.

Καὶ τὴν παρακειμένην Σφαγίαν νῆσον.	*Et Sphagia adjacens inſula.*

Cum Thucydides eam inſulam toties Σφακτηρίαν nominaverit, mirum eſt jam Platonis tempore abolitum fuiſſe id antiquum nomen: nam eam in epitaphio Plato Σφαγίαν vocat & Plinius & multi alii. Si conjecturæ locus eſt, mutavit nomen ab eo tempore, quo Lacones in ea inſula intercepti ab Athenienſibus cæſi ſunt, [1] ἀπὸ τῆς σφαγῆς τῶν Λακώνων, & quadam παρονομασίᾳ pro Sphacteria Sphagia dicta eſt.

[1] *A Laconum cæde.*

Pag. 350.

Ὄλουρον ἐν τῷ καλουμένῳ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας κειμένην Δώριον λέγουσι. αὐτοῦ δέ που καὶ &c.	*Oluram ſitam in Aulone, quem vocant, Meſſeniæ, Dorium appellant. circa id loci &c.*

Videtur Ortelius aliter diſtinxiſſe hunc locum, ſic ſcilicet: τῆς Μεσσηνίας κειμένην. Δώριον λέγουσιν, αὐτοῦ δέ που (καὶ ἡ Οἰχαλία. ε. τ. Ε. η. ν. Α. π. Ἀρκαδικὸν) ὁμώνυμον τῷ τε Θρᾳκικῷ καὶ τῷ Εὐβοϊκῷ, & ex ea diſtinctione fluxit ejus opinio, dum ait in voce Δώριον, *tria hujus nomina ſunt apud Strabonem in octavo, in Peloponneſo, Eubœa & Thracia.* Refert quippe τὸ ὁμώνυμον ad Δώριον, & non ad πολίχνιον Ἀρκαδικὸν, & ea, quæ de Oechalia dicuntur, per parentheſin legit.

Pag. 351.

Εἶτα Κυδώνην.	*Poſtea Cydoniam.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Mirum eſt nec Xylandrum interpretem, nec doctum commentatorem hunc locum habuiſſe ſuſpectum, qui Cydonem è media Creta in Peloponneſum transfert. Lege meo periculo, εἶτ᾽ Ἀκίδωνα, *poſtea Acidonem*, fluvium nempe in ea regione ab omnibus memoratum, & ipſi Straboni ſupra pluries.

Pag. 355.

Καὶ οὔτε μὴν οὐ στεφανίτης, περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι, ἐκεῖνος δὲ μετὰ τὴν ἕκτην καὶ &c.	*Neque corona victori dabatur: nam tripos erat præmium, de quo erant curſu decertaturi: illud autem poſt ſextam &.*

Hunc locum aliter diſtinguendum puto, ſic nempe, ut ſenſus quadret: [1] καὶ οὔτε μὴν οὐ στεφανίτης, περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι, ἐκεῖνος δέ. Μετὰ οὖν τὴν ἕκτην καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα οἱ Πισᾶται. Ut vulgo legitur, videtur aſſerere hic locus Olympiacum agonem στεφανίτην non fuiſſe ab initio, ſed tantum poſt Olympiadem vigeſimam ſextam, quod falſum eſt: quomodo autem diſtinguo, omnia plana ſunt.

[1] *Et hic quidem non erat de corona (de tripode enim certaturi erant.) ſed ille. Itaque poſt vigeſimam ſextam Olympiad. &c.*

Pag. 357.

Τὸν γὰρ Ἀμάρυνθον εἶναι τὸν ὁρίζοντα τὴν Ἀρκαδίαν, τῶν εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμπιπτόντων ποταμῶν.	*Qui Arcadiam Amaryntho amne finiri ajunt, uno ex iis, qui in Alpheum illabuntur.*

Nulli, quod ſciam, ſuſpectus fuit hic locus, at mihi mendum olere videtur. Lege meo periculo τὸν γὰρ Ἐρύμανθον. Nam hoc idem ait Pauſanias de Erymantho in Arcadicis, eum ultimum omnium ponens eorum, qui in ipſa Arcadia cum Alpheo miſcentur. *Amarynthus* vero fluvius nec ibi nec alibi, quod ſciam, invenitur.

Ibidem.

Αἰτωλὸν ἐκπεσόντα ὑπὸ Σαλμώνεως.	*AEtolus à Salmoneo ejectus.*

Aliam fugæ Ætoli cauſam vide apud Pauſaniam in Eliacorum 1.

Pag. 358.

Φείδωνα δὲ τὸν Ἀργεῖον δέκατον μὲν ὄντα ἀπὸ Τημένου.	*At vero Pheido Argivus decimus ab Hercule.*

Xylander legit δέκατον ὄντα ἀπὸ Ἡρακλέους, multo melius, ſive ita

invenerit

invenerit in ſuo codice, ſive ſic emendaverit. Nam ex Satyro apud Euſebium numeratur Phidon ab Hercule undecimus & cum eo conſentit Chronicum Marmoris Arundeliani linea 46. Forte plures fuerunt Phidones in ea progenie. Sed de primo Phidone famigerato illo loquitur, quem Satyrus undecimum ab Hercule numerat, ipſum nempe Herculem includendo.

Pag. 359.

Προσεκλήσαντο (vel potius προσέκλισαν) δ' αὐτὴν Ἀθηναῖοι τὸ δεύτερον ἐπὶ Σικελίαν πλέοντες μετ' Εὐρυμέδοντος καὶ Στρατοκλέους.	*Occuparunt eam Athenienſes ſecundo in Siciliam navigantes Eurymedonte & Stratocle ducibus.*

Damnat Caſaubonus vocem Στρατοκλέους, optime. Sed dum putat Eurymedontem, & Demoſthenem ſolos duces fuiſſe ejus expeditionis, qua Pylus ab Athenienſibus munita eſt, lapſus eſt memoria. Nam Eurymedon & Sophocles (cujus nomen ſubſtituendum τῷ Στρατοκλέους) ſecundum Thucydidem teſtem idoneum ſoli fuere duces cum imperio in ea claſſe: Demoſthenes vero tunc comes tantum eorum fuit in ea expeditione. Ideo ex Thucydide lib. 4, ubi pluries nominantur Εὐρυμέδων καὶ Σοφοκλῆς ὁ Σωστρατίδου, corrige hunc locum, & lege Εὐρυμέδοντος καὶ Σοφοκλέους.

Pag. 360.

Ὅμορος Θουρία καὶ Γερηνίοις.	*Thuriæ confines & Gereniis.*

Euſtathius ad Iliad. θ legit ὅμοροι Φηρία καὶ Γερηνία, ſed male, ut patet infra ead. pag. ubi ait, ἣ δ' Αἰπεῖα νῦν Θουρία καλεῖται, ἣν ἔφαμεν ὅμορον Φήραις.

Ibidem.

Ἐν Ποιηέσσῃ.	*In Pæeeſſa.*

Urbe Ceæ inſulæ, ut ait infra pag. 487.

Ibidem.

Τὴν δὲ Ἴρην κατὰ τὸ ὄρος δεικνύουσι τὸ κατὰ τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας.	*Hiram oſtendunt ad montem, qui ſitus eſt in via quæ à Megalopoli Arcadiæ urbe ducit.*

Certe hæc male conveniunt cum verbis Homeri, quæ infra eadem hac pagina citat. [1] Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός. Nam Megalopolis ad Alpheum ſita in Arcadia fuit longe à mari. Itaque ſi non errarunt

[1] *Omnes autem prope mare.*

illi monſtratores locorum antiquorum, quod ſæpe evenit, putarem legi debere κατὰ τὴν Μεγαλόπολιν. Nec tamen ſic mihi ſatis placet ea ſententia.

Pag. 361.

Ἀφέστηκέ τε τῆς νῦν Μεσσηνίων πόλεως ὁ ποταμὸς σταδίους διακοσίους καὶ πεντήκοντα.	*Abeſt ab hodierna Meſſenia ſtadiis* CCL.

Non concordat Pauſanias in Meſſenicis, qui, ubi de Pamiſo & ejus fontibus tractat, ita loquitur: [1] Ἰοῦσι δὲ ἀπὸ τῶν πηγῶν ἐν ἀριστερᾷ καὶ προελθόντες ὡς τετταράκοντα στάδια ἐστὶ Μεσσηνίοις ἡ ὑπὸ τῇ Ἰθώμῃ πόλις. Majorem ejuſdem fidem meretur Pauſanias, αὐτόπτης enim fuit, quod nemo aſſeverare poteſt de Strabone, imo contra. Forte ex notis numeralibus provenit ea differentia, & ſcripſerat Strabo σταδίους ν, ex quo fecerunt στάδια σν, ſed hoc eſt divinare. Suſpicari aliquis poſſet ex verbis Strabonis duas fuiſſe Meſſenas; altera antiquior ad Ithomem, altera recentior, de qua ait: [2] τῆς νῦν Μεσσηνίων πόλεως: nam dici poteſt, quare addit τῆς νῦν, niſi fuiſſet alia ἡ πάλαι. Attamen ſupra pag. 358 [3] τὴν νῦν ὀνομαζομένην πόλιν Μεσσήνην ſub Ithome ponit, & opponit non alii urbi, ſed toti regioni, quæ Meſſene dicebatur. Mercator rurſus, qui ſecundum Ptolemæi numeros tabulas concinnavit, Meſſenem ad ipſum mare ponit, & poſt eum multi alii, quam bene ipſi viderint: certiſſimum eſt antiquam Meſſenem procul à mari ſitam fuiſſe. Id dubium me ſemper exercuit, & adhuc exercet, nihil enim invenio apud auctores de illa Meſſene maritima: numeri vero Ptolemæi ita ubique fere corrupti ſunt, ut apud me parum fidei mereantur.

[1] *Euntibus vero à fontibus ad ſiniſtram & procedentes quadraginta circiter ſtadia eſt Meſſeniorum ſub Ithome urbs.*
[2] *Ejus quæ nunc extat Meſſeniorum urbis.*
[3] *Ea quæ nunc vocatur Meſſene urbs.*

Pag. 361.

Περὶ οὗ κρίσιν ἔσχον Μεσσήνιοι πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπὶ Φιλίππου.	*De quo Meſſenii cum Lacedæmoniis Philippo judice litigaverunt.*

De hoc judicio Tacitus annal. 4, ubi ait Dianæ Λιμνάτιδος fanum Philippum adjudicaſſe Meſſeniis, unde concludimus fanum illud fuiſſe ad Pamiſum & paludes adjacentes, unde Λιμνάτις, id eſt, paluſtris dicebatur. Sed Pamiſum intelligo non illum totius Peloponneſi aquis abundantiſſimum, ſed parvum illud & χαραδρώδη, ut ipſe Strabo loquitur, qui fuit limes & communis terminus Meſſeniæ & Laconiæ.

Pag.

Pag. eadem.

Τὸν δὲ Πάμισον Ἀμαθὸν τινὲς ὠνόμασαν ὡς προείπομεν.	*Supra oſtendimus Pamiſo quoſdam Amathi nomen facere.*

Notanda eſt hoc loco Strabonis ἀπροσεξία & μνημονικὸν σφάλμα. Nam id equidem ſupra dixit de Pamiſo, qui circa Pylum Triphyliacum fluit, eum etiam Amathum vocatum fuiſſe, at nunc de altero Pamiſo agit, qui fuit limes Meſſenios inter & Laconas, de quo nullibi dixit, eum Amathum vocatum fuiſſe. Inde colligitur Strabonem ex proprio niſu hæc non ſcripſiſſe, ſed ex aliorum Geographorum libris & ſua memoria Peloponneſi Geographiam concinnaſſe.

Pag. 363.

Μεταξὺ Γυθίου καὶ Ἀκραιῶν.	*Inter Gythium & Acriam.*

Aliter Ἀκρέων: ſic eam urbem ſemper nominat Pauſanias, & in Mercatoris tabulis *Acria* notatur.

Ibidem.

Καὶ πεδίον καλούμενον Λεύκη.	*Et campus, qui Leuce dicitur.*

Notavit Caſaubonus Polybium hujus loci nomen pluraliter expreſſiſſe; addam & T. Livium lib. 35. *imminet is locus & Leucis & Acris.*

Pag. 366.

Τὴν δὲ Λακωνικὴν καὶ τὴν Μεσσηνίαν ὁρίζειν αὐτοῦ φήσαντος Πάμισον εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον οὐ συγχωρητέον.	*Dandum non eſt, quod Laconicam à Meſſeniaca diſtingui ait Pamiſi amnis in mare effluxu.*

Et rurſus hoc loco fefellit ſua memoria Strabonem, & fatum ſuum erat, ut in hoc Pamiſi nomine à vero aberraret. Nam paulo ſupra pag. 361 notavimus ejus errorem in hoc nomine: hîc vero non meminit ſe dixiſſe hoc eodem libro ſupra pag. 344, duo fluvios fuiſſe hoc nomine in Meſſenia: pag. vero 361 expreſſe: [1] ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Πάμισος χαραδρώδης μικρὸς περὶ Λεῦκτρον ῥέων τὸ Λακωνικόν, περὶ οὗ κρίσιν ἔσχον Μεσσήνιοι πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπὶ Φιλίππου. At debebat concludere, quando Meſſenii & Lacones de hoc fluvio litigaverant coram Philippo, eum fuiſſe in utrorumque confinio, & ideo bene Euripidem dixiſſe eum fluvium eſſe limitem Meſſeniæ & Laconiæ, & non debuit intelligere de altero Pamiſo, qui per mediam Meſſeniam fluit abundans.

[1] *Eſt & alius Pamiſus torrentis inſtar parvus circa Leuctrum Laconicum fluens.*

Pag. 368.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 368.

Καὶ ἡ Λιμηρὰ Ἐπίδαυρος, ὡς Ἀρτεμίδωρός φησιν. Ἀπολλόδωρος δὲ πλησίον Κυθήρων ἱστορεῖ ταύτην.

Item Epidaurum cognomento Limera, ſi Artemidorum ſequimur: nam Apollodorus Cytheris vicinam facit.

Et ex hoc loco colligitur Strabonem non fuiſſe αὐτόπτην, ſed ex Artemidori, Apollodori & aliorum ſcriptis ſuam Græciæ vel ſaltem Peloponneſi χωρογραφίαν compoſuiſſe: nihil enim decernit, ſed in dubium linquit lectorem, utrum Artemidoro, vel Apollodoro fides adhibenda ſit, quod non feciſſet, ſi ipſe locos adiiſſet, & oculis ſuis veritatem inquiſiſſet.

Ibidem.

Ἡ δὲ γενεαλογία πρὸς τῷ μυθώδει καὶ τοῖς χρόνοις διημάρτηται, δεδόσθω γὰρ Ποσειδῶνος εἶναι, Ἀμυμώνης δὲ πῶς· τὸν κατὰ τὰ Τρωϊκὰ ἔτι ζῶντα.

Sed & generis origo, præterquam quod fabuloſa eſt, in rationem temporum offendit: ut enim detur Neptuni fuiſſe filium, Amymones quî potuit, vivens adhuc belli Trojani tempore.

Sed dubium illud ſolvit Apollonius Argonaut. 1, ubi Nauplius Argonauta Palamedis pater, dicitur ſextus à Nauplio Neptuni & Amymones filio, & ſic procedit ea genealogia ſecundum Apollonium,

Ποσειδῶν —— Ἀμυμώνη
|
Ναύπλιος
|
Προῖτος
|
Λέρνος
|
Ναύβολος
|
Κλυτόνεως
|
Ναύπλιος, ὁ κατὰ Τρωϊκά

Παλαμήδης   Οἴαξ.

Mirum eſt Strabonem non vidiſſe hunc Apollonii locum, aut de eo non

non meminiſſe: Apollonius enim ſcripſerat ſub Ptolemæo Euergeta multo ante Strabonem.

Pag. 371.

Ἐς τὸν κατὰ Βρύραν αἰγιαλόν.	*Ad litus Bruræ vicinum.*

Lege κατὰ Βοῦραν.

Pag. 373.

Διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον.	*Itaque ibi mortuis portorium non imponitur.*

Denarium ſcilicet in os inſerentes, ut vulgo notum eſt.

Pag. 376.

Οὐδὲ τὸ Λυκούργιον.	*Neque Lycurgium.*

Optime Caſaubonus mutavit, & legit Λυρκείαν, & addit ad marginem paulo poſt legi ὁμωνύμως τῷ ὄρει τῷ...... αἱ δὲ &c. debuit confidenter ſupplere τῷ Λυρκίῳ, ut ſit, ὁμωνύμως τῷ ὄρει τῷ Λυρκίῳ, quando ipſe Strabo id docet ſatis expreſſe ſupra pag. 370, ubi de Argis urbe: ῥεῖ δὲ αὐτῆς πλησίον ὁ Ἴναχος χαραδρώδης ποταμὸς ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λυρκίου τοῦ κατὰ τὴν Κυνουρίαν ὄρους τῆς Ἀρκαδίας.

Pag. 380.

Κοίλη δ᾽ ἐστὶ, καὶ ποιεῖ τὸν δίολκον &c.	*Sed introrſum flectitur, ita ut traduci poſſint.*

Ita vertit Xylander, forte non male; eſt tamen dubitandi locus, ne vertendum fuiſſet *deprimitur autem.* Nam niſi fiat ibi Montium Onæorum magna depreſſio, difficilis admodum fuiſſet imo impoſſibilis ὁ δίολκος.

Pag. 383.

Τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν παίδων παραδοῦναι τὴν ἀρχήν.	*Imperium filiorum natu maximo reliquiſſe.*

Æolo nempe, qui illic regnavit: reliqui vero Dorus, Xuthus, Amphictyon ætate minores fuerunt, ut ex Conone lib. 27 diſcimus apud Photium.

Pag. 387.

Ἐκ δὲ τῶν Ῥυπῶν ἦν ὁ Μύσκελλος ὁ Κρότωνος οἰκιστής.	*Rypes fuit Myſcelli patria, qui Crotonem condidit.*

Cluverius contendit ex Ovidio & Luciano legendum eſſe Μίκυλλος: eum vide Italiæ antiquæ lib. 4.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 389.

Περὶ Φενεὸν μὲν οὖν τὸν * Ἄνιαν καλούμενον ποταμόν.	*Apud Pheneum Aniam flumen.*

Notatur aſteriſco hic locus, eo quod variant codices in nomine hujus fluvii, & quidam ex Manuſcriptis habent Ἀβίαν, quod ipſum argumentum eſt lectionis non bene conſtitutę: melior quidem vulgata, nam propius accedit ad veram lectionem, cujus eſt poſtrema pars dempto capite, niſi quod α pro ο habeat, & ἄνιαν pro ἄνιον. Nam vera lectio eſt Ἀροάνιον, quem pluries nominat Pauſanias. Lectio vero manuſcripti Ἀβίαν debet mutari in Ὄλβιον. Nam & ita etiam Aroanius ille vocabatur ab aliis, & erat binominis, ut Iſter. Id docet etiam Pauſanias in Arcadicis.

Ad Lib. 9. Pag. 391.

Καὶ Ἀκτὴν φασὶ λεχθῆναι τὸ παλαιὸν καὶ Ἀκτικὴν τὴν νῦν Ἀττικήν.	*Et ajunt antiquitus Actam & Acticam fuiſſe appellatam, quæ nunc Attica.*

Sed etiam Ἀκταίην ab Actæo rege, ut Pauſanias lib. 1, de quo rege Actæo infra p. 397.

Ibidem.

Καταιγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέστην.	*Oblique flantem, procellaſque cientem.*

Xylander vertit σκαιὸν *oblique flantem*, quod ei condonavit Caſaubonus. Ego vero credo debere reddi Latine, *Occidentalem* vel *ab Occaſu flantem*: nam [1] σκαιὰ & ἀριστερὰ dicebantur [2] τὰ δυτικά, & ita eſt: nam reſpectu Athenarum occiduus eſt Ἀργέστης (ſic enim lego) à Scironidis petris flans ventus. Sic σκαιαὶ πύλαι apud Homerum porta Trojæ vocabantur, quæ mare verſus & occidentem ducebant, ut optime interpretatur Euſtathius.

[1] *Siniſtra.* [2] *Occidentalia.*

Pag. 392.

Φιλόχορος μὲν οὖν ἀπὸ Πυθίου μέχρι Ἰσθμοῦ διήκειν αὐτοῦ φησὶ τὴν ἀρχήν.	*Philochorus ab Iſthmo ad Pythium uſque ad regnum ejus pertigiſſe ſcribit.*

De hoc Pythio nihil habeo, quod dicam certi, nam de Delphis intelligi vetant, quæ ſequuntur. Aliquando putavi debere legi Ῥείθου, ſed ſemper plurali numero exprimitur ille locus, & ſine aſpirata dicitur Ῥεῖτοι. Ideo ipſe meam damnavi conjecturam. Demoſthenes

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

nes certe contra Midiam quendam Athenienſem Dioclem Πυθέα vocat, unde conjectura eſt quendam Atticæ Demum vocatum fuiſſe Πύθον vel Πυθεὺς, & ſic vel hoc loco legendum foret Πύθου, vel Πυθέως, vel apud Demoſthenem legendum foret Πυθιέα, nam à Πύθιον fit gentile Atticum Πυθιεὺς, à Πύθον Πυθεὺς vel Πύθιος. Si quis certiora docuerit, mihi gratiſſimum fecerit: hoc loco enim non erubeſco fateri me cæcutire, ut & in aliis ſexcentis.

Pag. eadem.

Ὅτι δὲ πατὴρ ὤελσεν ἐμοί.	*Me genitor jubet.*

Ad hunc locum citat Caſaubonus Ariſtophanis Scholiaſten, & ſuper eo multa diximus ſupra ad Herodotum pag. 22.

Pag. 394.

Βώκαρος δὲ ἐστὶν ἐν Σαλαμῖνι ποταμὸς, ὁ νῦν Βωκαλίας καλούμενος.	*Amnis eſt inſulæ Salaminæ Bocarus, qui nunc Bocalias appellatur.*

Infra Cephiſum fluvium in Salamine recenſet, hîc de eo nullam facit mentionem, locus tamen id requirebat: forte unus & idem fuit Cephiſus ille & hic Bocarus.

Pag. 398.

Περὶ δὲ Ἀνάφλυστον ἐστὶ καὶ τὸ Πανεῖον, καὶ τὸ τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερὸν.	*Ad Anaphlyſtum autem eſt Paneum, & ædes Coliadis Veneris.*

Dubito de fide hujus loci. Nam Pauſanias in Atticis Coliadis Veneris ædem diſtare facit à Phalero ſtadiis 20 tantum, & Ariſtophanis Scholiaſtes eam ponit in Phalerica regione. Ergo, ſi non fuere duæ ædes ejuſdem Coliadis, credendum eſt Strabonem hallucinatum eſſe: nam, ut jam dixi, in rebus Græciæ prævalere debet Pauſanias.

Pag. 404.

Ἐκ Κνωπίας δὲ τῆς Θηβαϊκῆς μεθιδρύμενον δεῦρο τὸ Ἀμφιάρειον.	*Fanum Amphiarai imitatione ejus, quod eſt ad Cnopiam Thebaicam, fuit dedicatum.*

Doctiſſimus Salmaſius in ſuis ad Solinum exercitationibus jure ſuſpicatur legendum eſſe hoc loco ἐκ Ποτνίας δὲ, ex Pauſania in Bœoticis: ſed quod ait nullam fuiſſe Κνωπίαν Thebaïcam, eum ratio fugit. Nam ex Nicandri Scholiaſte ad Theriaca pag. 49 id evincitur, &

eo nomine Salmaſius ab Iſaaco Voſſio perpetuo Salmaſii obtrectatore, jure reprehenditur, licet non utatur loco Scholiaſtis Nicandri, qui litem dirimit.

Pag. eadem.

Ἐστὶ δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τανάγρα, ἐν δεξιᾷ κεῖται καὶ ἡ Ὑρία.	*Cæterum à Thebis Argos eunti ad ſiniſtram habetur Tanagra, ad dextram Hyria:*

Locum hunc attigit doctiſſimus commentator, ſed non tam fœliciter, quam ſexcenta alia loca, ubi acumen ingenii mirum & ſtupendam eruditionem demonſtravit: nam ulcus eſt equidem hoc in loco graviſſimum, ſed non ubi putabat eſſe. Nam optime ſe habet textus, ſi vocem Ἄργος excipias, & bene diſtinguatur. Tollendum eſt primo fœdum mendum in voce Ἄργος. Strabo Bœotiam deſcribit, & quid ad Bœotiam Argos? & quare non potius Megara vel Corinthum poſuiſſet, per quas urbes iter eſt Argos eunti? ea vox eſt à mala manu exſcriptoris, cui eo, quod ſuperiori linea vox Ἀργείων extat, in animo natabat *Argos*, idq; poſuit pro Ἅρμα, quod Strabo proculdubio ſcripſerat. Sic igitur meo periculo lege, & diſtingue: [1] ἐστὶ δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἅρμα ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ, Τανάγρα ἐν δεξιᾷ. Sic enim ſe res habet, qui Thebis Harma volebat ire, ad ſiniſtram manum viam accipiebat, relicta ad dextram via, quæ Tanagram ducebat, & ipſa Tanagra. At Hyria, quam vult doctiſſimus vir ad dextram eſſe, nec ad dextram fuit, nec ad ſiniſtram, ſed multo ulterius, non longe à mari prope Aulidem, ut ait ipſe Strabo paulo infra.

[1] *Eſt autem à Thebis ad Harma eunti ad ſiniſtram, Tanagra ad dextram.*

Pag. 405.

Πολίχναι δύο τῶν Βοιωτῶν, Λάρυμνά τε, παρ᾽ ἣν ὁ Κηφισσὸς ἐκδίδωσι, καὶ ἔτι ἐπέκεινα ἄλλαι ὁμώνυμοι τοῖς Ἀττικοῖς δήμοις.	*Oppidula duo Bœotica & Larymna, ad quam ſunt oſtia Cephiſſi: aliaque ulterius nominibus cum curiis Atticis convenientia.*

Suſpicatur hic ſummus vir, deeſſe nomen alterius τῶν δύο πολιχνῶν. Sed abundat potius hic locus, quam deficit: abundat ſcilicet uno λ, & in voce ἄλλαι latet verum nomen unius Ἅλαι eodem quo duo Atticæ pagi nomine; ibi enim erant Ἅλαι Ἀραφηνίδες, & Ἅλαι Αἰξωνίδες, de illis Bœoticis Halis Pauſanias in Bœoticis: [2] Βοιωτῶν ἔχα-

[2] *Bœotorum*

ἔσχατοι ταύτῃ πόλισμα οἰκοῦσι Ἅλας ἐπὶ θαλάσσῃ, ἣ τὴν Λοκρίδα ἤπειρον ἀπὸ τῆς Εὐβοίας διείργει. Loquitur etiam de his Halis Plutarchus, ſed in ea voce corrigendus eſt in Sylla: [1] ἐτύγχανε γὰρ ὅτε τὴν ἐπ' Ὀρχομενῷ μάχην νενικηκὼς ἐδίωκε τοὺς πολεμίους, ἅμα τρεῖς πόλεις τῆς Βοιωτίας Ἀνθηδόνα, Λαρύμναν, Ἁλαίας ἀνῃρηκὼς, ubi legendum pro Ἁλαίας Ἅλας. Id patet ex eo, quod ejus urbis cives antea & poſt Ἁλαίους vocat; nam Ἁλαῖος formatur ab Ἅλαι: at ab Ἁλαῖαι formaretur gentile Ἁλαιεὺς. Stephanus etiam Ἅλαι πόλισμα Βοιωτίας: nihil eſt certius, debet hîc Ἅλαι legi.

extremi hîc oppidum habitant Halas ad mare, quod diſterminat continentem Locridis ab Eubœa.

[1] Nam quando poſt victoriam quam habuit ad Orchomenum, perſequebatur hoſtes, tres urbes Bœotiæ Anthedonem, Larymnam, Halæas excidit.

Ibidem.

Ὥστε οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Νίσαν οὕτως εἴρηκεν. ἦν γὰρ ὁ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ, ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη ..... δρῶνος.	*Itaque locum non habet, niſi Iſum fortaſſis Niſæ nomine expreſſerit. Fuit enim Niſa Megaridis urbs, & alia in Bœotiam inde ducta colonia ab . . . . drone.*

Locum hunc corruptum & mutilum ſic reſtituo: [2] ὥστ' οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν. ἦν γὰρ καὶ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη πλησίον Κιθαιρῶνος. Conſidera attente lector, quæ præcedunt, & proculdubio mecum ſtabis.

[2] Non poteſt, quin Iſum ita dixerit: erat enim Iſus urbs in Megarica, inde habitata prope Cytharonem.

Pag. 406.

Πλαταιὰς γὰρ ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν εἰρῆσθαι πιθανόν.	*Etenim probabile eſt dictas fuiſſe Platæas à remorum palma.*

Quid abſurdius hoc etymo? urbem in mediterraneo ſitam longe à mari, nullum habentem fluvium navigabilem, dictam fuiſſe à remorum palmulis, quam veriſimilius eſt dictam fuiſſe ἀπὸ τοῦ πλάτους, appellatas Πλαταιάς, eo quod ſuperato Cithærone prima occurrebat ἐν πλατεῖ πεδίῳ: melius dixiſſet Strabo, ſi ſic pronunciaſſet, ἀπὸ τοῦ πλάτους τῶν τόπων εἰρῆσθαι πιθανόν. Pauſanias aliter à quadam muliere Πλαταιᾳ dictam fuiſſe putat: habet lector quod eligat.

Pag. 409.

Ὁ δὲ Ἑλικὼν συνεχής ἐστι τῇ Φωκίδι ἐκ τοῦ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς μερῶν.	*Helicon autem Phocidis partibus Septentrionem ſpectantibus eſt contiguus.*

Locum hunc non eſſe ſanum indicat particula τοῦ, quæ ſolœciſat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

& legendum τῶν. Sed eſt majus malum. Nam ſi Strabo ſic ſcripſit, provoco ab ejus Geographia ad veritatem ſitus. Phocis à Septentrionalibus ſuis partibus contingit Oetam & Locricos montes, Heliconem potius ad Meridiem habet, quam ad Septentrionem, ſed à quadam ſui parte, quæ ſinum Criſſæum attingit, ad Ortum. Puto igitur ſcripſiſſe Strabonem: [1] ἐκ τῶν πρὸς ἄρκτον αὐτοῦ μερῶν, καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν κατὰ τὸν ὕστατον λιμένα τῆς Φωκίδος. Non enim aliter intelligi poteſt: Helicon fuit Bœotiæ, verum meridionalior Phocide & quadam ſui parte orientalior. Itaque Helicon non potuit eſſe ad ſeptentrionem vel occaſum Phocidis.

[1] Ex partibus quæ ad Septentrionem ſpectant, & ex iis, quæ ad veſperum, juxta portum ultimum Phocidis.

Pag. eadem.

Στάδιοι δὲ εἰσὶν ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τοῦ λιμένος εἰς Κρέουσαν ἐν .... ἐντεῦθεν δὲ ἑκατὸν εἴκοσι, ἕως τῆς ἄκρας..... καλοῦσι.	*Stadia ſunt à Mycho ad Creuſam uſque.... atque hinc* CXX *uſque ad promontorium quod ..... dicitur.*

Doctiſſimus vir, cui gloriam ampliſſimam Strabo melior factus dedit, hunc locum optimis conjecturis ſupplevit. Sed, ut videtur, pejorem meliori præfert, & mavult legi Φαρύγιον, quam Ὁλμίας. At τὸ Ὁλμίας debebat præferre indubitanter. Φαρύγιον enim fuit ad Orientem portus Μύχου, & ſic præpoſterus foret ordo: ſed Holmiæ promontorium à Mycho poſt Creuſam eodem ordine ſequitur. Ideo non eſt dubitandum, quin ſcripſerit Strabo, τῆς ἄκρας, ἣν Ὁλμίας καλοῦσι.

Pag. 411.

Καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κουάριον, Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον.	*Fluviumque Cuarium nominaverunt, Alcæus Coralium vocat.*

Lego cum eodem Strabone infra pag. 438 Κουράλιον, nam ibi Theſſalicum fluvium ſic nominat, cui cognominem hunc, de quo hîc agitur, facit. Sed & Callimachus Hymno in Palladis Lavacra, de hoc eodem ſic ait:

[2] Ἢ 'πὶ Κορωνείας ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ.

Sed & in Alcæi manuſcripto, ut teſtatur Caſaubonus, Κουραλίῳ legitur.

[2] Vel ad Coroniam, ubi tibi odoribus refertùr lucus, Et altaria ſunt ad fluvium Curalium.

Pag. 414.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 414.

Καὶ Ἐργίνῳ τῷ τυραννοῦν τι αὐτῶν.	*Eorumque tyranno Ergino.*

Lege τυραννοῦντι : error eſt typographicus.

Pag. 416.

Πρὸς τὸ Ἀκόντιον ὄρος.	*Ad montem Acontium.*

Infra pag. 424 eundem montem, in quo ſita fuit Orchomenus, Ὑφαντεῖον vocat : ſed niſi ſit pars τοῦ Ἀκοντίου τὸ Ὑφαντεῖον, in alterutro locorum mendum eſſe neceſſe eſt. Sed potius ex hoc loco corrigendum eſſe Ὑφαντεῖον patet ex Plutarcho in Sylla, & ex Plinio etiam lib. 4 cap. 7.

Pag. 420.

Προτέραν δὲ ἄλλην ἐπινοοῦσιν ἀρχαίαν, ἣ τὸν λεγόμενον ὑφ' Ὁμήρου πλοῦτον ἐξεφόρησεν.	*Aliam autem ea priorem ſentiunt antiquitus eveniſſe, quæ divitias ab Homero commemoratas egeſſerit.*

Ea facta eſt ab Eurymacho Phlegyarum rege, ut ex Pherecyde ait Didymus, vel quicunque cenſetur auctor breviorum ſcholiorum ad Homerum, ad Iliad. γ verſu 301.

Pag. 421.

Ἔθηκαν δὲ Δελφοὶ μετὰ τὸν Κελοσαῖον πόλεμον.	*Inſtitutum à Delphis poſt Criſſæum bellum.*

Notavit aſtericis hunc locum doctiſſimus commentator, & cenſet eſſe corruptum. Jure equidem, ſed ſi mutes τὸ Κελοσαῖον in Κιῤῥαῖον, conſtabit narrationi ſua veritas, & omnia erunt plana. Nam ſupra pag. 418 dicit Cirrham ſubverſam fuiſſe à Criſſæis : Criſſam vero poſtea ab Eurylocho. Sed, ne quid diſſimulem, miror neminem alium de illo Cirrhæ excidio à Criſſæis meminiſſe, & locus Strabonis non eſt ſine dubio.

Pag. 422.

Καταιτοξεύοντα ἢ ἐπικελεύειν ἰὲ παιάν.	*Quem Apollo ſagittis conficiens acclamare juſſerit Ie Pæan.*

Forte ἀπὸ τοῦ παίειν, quaſi ἰὲ, παῖε, vel quod Apollo admodum juvenis erat ἰὲ παῖ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 424.

Μεταξὺ τοῦ τε Παρνασοῦ καὶ τοῦ..... ὄρους πενταςάδιον σχεδὸν ἢ ἀπολεῖπον τῶν αν..... ὀρῶν.	*Inter Parnaſſum & montem, quinque fere ſtadiis à limitibus.*

Ex ſequentibus conjicere licet, in primo hiatu fuiſſe Δαυλὶς. Nam cum ait, τὸ δὲ Δαύλιον παρελείπειν ἔφη, indicat ſe jam de eo monte mentionem feciſſe. In ſecunda vero lacuna quid ſcriptum fuerit, ariolari poſſit aliquis, non vero pro certo affirmare. Tentabam: [1] τῶν ἀνὰ μέσον χωρίων (nam ſcripti habent χωρίων non ὀρῶν) vel [2] τῶν ἀνὰ ςενὸν χωρίων, ut ſenſus fuerit Parapotamios non in ipſis anguſtiis fuiſſe, quæ duos montes nominatos intercedunt, ſed diſtare ab illis quinque ſtadiorum ſpatio. Sed pro ἀπολεῖπον legendum eſt vel ἀπολείποντι, ut referatur ad λόφῳ, vel ἀπολείποντος, ut referatur ad τόπον: nam ut legitur, nihil eſt, ad quod ἀπολεῖπον illud in neutro genere referri poſſit. Sed hîc etiam notandum eſt, montem, quem Δαύλιον vocat Strabo, eundem eſſe videri, quem Plutarchus Ἡδύλιον vocat in Sylla: Plutarchi fides in Bœoticis & ſua Chæronia prævaleat.

[1] *Locorum, qui ſunt in medio.*
[2] *Locorum, qui ſunt ad anguſtias.*

Ibidem.

Ἔςι δὲ Κηφισσὸς ὅ τε Φωκικὸς, καὶ ὁ Ἀθήνῃσι, καὶ ὁ ἐν Σαλαμῖνι, τέταρτος δὲ καὶ πέμπτος ὁ ἐν Σικυῶνι, καὶ ὁ ἐν Σικύρῳ.	*Cephiſſus præter Phocicum eſt Athenis, & alius in Salamina, nec non Sicyone & in Scyro.*

Cum ſupra Salaminam inſulam deſcripſerit, mirum eſt de Cephiſſo fluvio, quem hîc memorat, nullam feciſſe mentionem, ſed tantum de Bocare vel Bocalia. Sed de eo jam ſupra dictum eſt ad eum locum. Nunc de Sicuro quid ſit, quæritur, nec invenitur. Nam nec in Σκύρῳ inſula, nec in Κιχόρῳ Theſprotiæ, nec in Σικιώῳ inſula ullum novi Cephiſſum. Id ignoramus, ut & multa alia, alius forte nos de eo docebit.

Pag. 425.

Μεταξὺ δὲ Ὀποῦντος καὶ Κύνου πεδίον εὔδαιμον, κεῖται δὲ κατ' Αἰδηψὸν τῆς Εὐβοίας, ὅπου τὰ θερμὰ τοῦ Ἡρακλέους.	*Inter Opuntem & Cynum planicies eſt felix. Opponitur Ædepſo Eubœæ, ubi calida ſunt Herculis lavacra.*

Cave ex hoc loco colligas fuiſſe balnea illa inter Opuntem & Cynum, quod male putavit Dominicus Niger ex hoc loco male intel-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

intellecto: τὸ ὅπȣ referri debet ad Αἰδηψὸν, non ad πεδίον.

Pag. eadem.

Λέγεται δ' Ὀπȣντίȣς τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασίν.	*Ajunt in Elea quoque regione quoſdam Opuntios referri.*

De illis Opuntiis Pindarus Olymp. 9, Diodorus lib. 14, & Apollonii Scholiaſtes meminêre.

Pag. 427.

Βασιλεὺς Αἰπάλιος ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς.	*Horum rex Æpalius regno ejectus.*

Omnes alii eum regem Ægimium vocant, non Æpalium. Sic eum vocat Apollodorus lib. 2, ſic Diodorus lib. 4, ſic Pindari Scholiaſtes ad Pyth. 1. Fuerat autem à Lapithis & Dryopibus bello petitus, ut Apollodorus dicto loco.

Pag. 430.

Καὶ ἁπλῶς ἡ περὶ Πίνδον, πλὴν τȣ̃ Πηλίȣ καὶ τῆς Ὄσσης.	*Denique Pindo quod adjacet, præter Pindum atque Oſſam.*

Hic locus pro integro huc uſque acceptus eſt, at mutilus eſt, aut cæcus ſum, & inter voces Πίνδον & πλὴν debet notari hiatus ſatis magnus, in quo loquebatur, ut conjicio, de Theſſaliæ planitie, cujus campi erant depreſſi: πλὴν τȣ̃ Πηλίȣ καὶ τῆς Ὄσσης, ταῦτα γὰρ ἐξῆρται μὲν ἱκανῶς, id eſt, *præter Pelium & Oſſam, qui quidem ſufficienter exaltantur.* Sic ergo ſcribatur, ἡ περὶ Πίνδον .... πλὴν τȣ̃ Πηλίȣ &c.

Pag. 433.

Ἀρτεμίδωρος δὲ τὴν Ἅλον ἐν τῇ παραλίᾳ τίθησι.	*Artemidorus Alon in ora maritima collocat.*

Hæc, quæ ab Herodoto lib. 7 Ἄλλος vocatur, & in Achaïa ponitur navium & excenſionis capax. Duplex igitur *Halus* ſeu *Hallus*, vel forte una ex his *Halus*, altera *Hallus* per duplex λ ad differentiam ſcribebatur, unde forte Plinius emendandus lib. 4 cap. 7, qui in Phthiotide ſic habet: *oppida celebria Hellas Halos.* At male, jam enim à multo ſeculorum numero deſierat eſſe Hellas urbs, & Plinius de oppidis, quæ non amplius extant, numquam loquitur in præſenti, ſed ſemper ait, *interiit* vel *fuit*: ergo legatur apud eum loco dicto *oppida celebria Hallos, Halos*, quod quidam non concoquens mutavit in *Hellas.*

Ibidem.

Ἀπέχει δὲ Λαμίας ὁ Σπερχειὸς	*Sperchius* XXX *ſtadiis abeſt à*

 Lamia,

περὶ τριάκοντα σταδίους * ὑπερκειμένοις πεδίου τινός.	*Lamia, ſita ſuper planicie quadam.*

Aſterico notatur vox ὑπερκειμένοις, & jure. Vult legi doctus commentator ὑπερκείμενος vel ὑπερκειμένου, quæ emendatio non mihi probatur, nam ὑπερκείμενος referretur ad Σπερχειὸς: at fluvii non dicuntur ὑπερκεῖσθαι τῶν πεδίων, ſunt enim ſuis ripis depreſſiores in ſuo fluxu ordinario: ὑπερκειμένου etiam non arridet, nam πεδίον ſeu planities raro dicitur ὑπερκεῖσθαι. Sed proculdubio legendum ὑπερκειμένης, & ad vocem Λαμίας referri debet, quæ fuit in edito, & ſupereminebat planitiei, quæ ad Maliacum uſque ſinum pertinebat. Unicus T. Livius ſufficiet ad rem demonſtrandam, is eſt libri 36: *eodem tempore quo Romani Heracleam, Philippus Lamiam ex compoſito oppugnabat * inde diverſi ad oppugnandas duas urbes profecti, interſunt ſeptem milia ferme paſſuum, & quia Lamia cum poſita eſt in tumulo, tum regionem ea maxime deſpectat oppidum, qua breve intervallum videtur, & omnia in conſpectu ſunt.* Ex hoc loco patet optime dici de Lamia ὑπερκεῖσθαι πεδίου: error fluxit ex Iotaciſmo, nam ὑπερκειμένοις & ὑπερκειμένης idem ſonat in ore τῶν ἰωτακιζόντων.

Pag. 435.

Παραπλέοντι δὲ ἔξω Πυλῶν τοῦ Σπερχειοῦ ὡς σταδίους δέκα.	*Inde ubi à Pylis navigaveris ad oſtia Sperchii, decem ſunt ſtadia.*

Videtur deeſſe poſt Σπερχειοῦ vox στόμα, vel tale quid, ni malis legere, [1] μέχρι τοῦ Σπερχειοῦ ὡς σταδίους εἴκοσι, nam ut legitur, ſententia claudicat.

[1] *Uſque ad Sperchium, circiter ſtadia viginti.*

Ibidem.

Φαλάρων δὲ ἀπὸ θαλάσσης *ὑπέρκειται πεντήκοντα στάδια.	*A Phalaris ſupra mare ſtadiis* L *eſt.*

Non ſine cauſa aſterico notatur hic locus: excidit enim nomen urbis, quæ ὑπερκεῖσθαι dicitur Φαλάρων. Ea fuit, ni fallor, Lamia, ut ex Livio lib. 36 conjicio: erat enim Lamiæ veluti ἐπίνειον Φάλαρα, & qui Lamiam ire volebant per mare, Phalaris excenſionem faciebant, ut apud Livium dicto loco Nicander Ætolus, qui pecuniam ab Antiocho Lamiam detulit, dum eam Philippus obſidebat, ad Phalara appulerat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 436.

Βοίβη δὲ χωρίον ἐπὶ τῇ λίμνῃ κείμενον.	*Bœbe oppidulum eſt paludi imminens.*

Fuit etiam & alia urbs ad Bœbeïdem lacum ſita, ut ait Pindarus Pythiorum 3, Laceria nominata,

Πέμψε δὲ κασιγνήταν μένει	Παρὰ Βοιβιάδος
Θύοισαν ἀμαιμαχητῷ	Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος
Ἐς Λακερείαν. ἐπεὶ	Δαίμων δὲ &c.

Id eſt, *miſit ſororem cum impetu ruentem indomito Laceriam, quoniam ad Bœbeïdos crepidines habitabat virgo.* ad quæ ſic Scholiaſtes: ἐπεὶ ἡ παρθένος Κορωνὶς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοιβιάδος λίμνης. ἡ δὲ Βοιβιὰς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ, ὅτι δὲ ἡ Κορωνὶς ἐν Λακερείᾳ ᾤκει πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ, id eſt, *quoniam virgo Coronis habitabat ad ripas Bœbeïdis paludis: eſt autem Bœbeïs palus appoſita Laceriæ. Quod autem Coronis Laceriæ habitabat ad fontes Amyri, Pherecides narrat libro* 1. Quando Laceriæ Strabo non meminit, vel deſierat tempore Strabonis, vel eadem fuit, quæ poſtea Lariſſa dicta eſt, quod Ovidius ſuadet, qui Coronidem Lariſſæam vocat, quam Pindarus habitaſſe ad oras Bœbeïdis lacus ait, ubi etiam fuit Lariſſa, non ea quidem celebris ad Peneum ſita, ſed alia, quæ ad montem Oſſam & Bœbeïdem lacum poſita erat, de qua Strabo infra pag. 440 & Stephanus.

Pag. 440.

Ἀλλ' ὕστερον παραχώμασιν ἐπηνώρθωσαν Λαρισαῖοι.	*Ei tamen malo Lariſſæi ſtructis aggeribus remedium fecerunt.*

De hac ἐπανωρθώσει, quæ Lariſſæis uſum olearum abſtulit, & aëris temperaturam mutavit, vide Theophraſtum de cauſ. plant. lib. 5 cap. 20.

Ibidem.

Ἡ δὲ Φρικωνὶς ἡ περὶ τὴν Κύμην.	*Phriconis Cumæ vicina.*

Hæc Lariſſa Phriconis, etiam dicta eſt Ægyptia, & eam ſic Xenophon vocat Cyropædiæ lib. 7, & Hellenicorum lib. 3, cauſam appellationis diſces ab eo.

Ibidem.

Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δὲ ἐστὶ Λάρισσα.	*Eſt etiam Lariſſa in Attica.*

Cum nulla Græciæ regio ſit tam nota, quam Attica, cujus extant omnia fere pagorum nomina, mirum eſt nullibi (præter in hoc Strabonis loco, & apud Stephanum, qui hæc de verbo ad verbum habet ex Strabone) inveniri nomen hujus loci in Attica, certe hic locus mihi ſuſpectus eſt: nam nec ipſe Strabo in Atticæ deſcriptione Lariſſam ullam nominat, nec alius quiſquam de ea meminit. Si tamen corruptus eſt hic locus, jam à tempore Stephani corruptus fuerat, qui ſic legebat. Tentemus aliquid ex conjectura, quando alia deſunt adminicula. Forte igitur ſcripſerat Strabo pro [1] καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δ' ἐστὶ Λάρισα καὶ τῶν Τραλλέων, ſic [2] καὶ ἐν τῇ Καρικῇ δ' ἐστὶ Λάρισα τῶν Τραλλέων διέχουσα. At ſi quis indicaverit auctoris antiqui locum, ubi de Lariſſa in Attica mentio facta ſit, dabo manus lubens, & gaudebo me doceri.

[1] Et in Attica eſt Lariſſa, & Trallibus abeſt.
[2] Et in Carica eſt Lariſſa diſtans à Trallibus.

Pag. 441.

Ἐπεὶ οὐδὲ τῆς Νεσωνίδος μέμνηται λίμνης, ἀλλὰ τῆς Βοιβηΐδος μόνον πολὺ ἐλάττονος οὔσης.	*Etenim Neſonidis quoque paludis mentionem Homerus nullam facit, Bœbeidis tantum.*

Pindari Scholiaſtes ad Pythiorum 3 Archinum quendam in Theſſalicis allegat dicentem, Bœbeïdem lacum à quibuſdam Neſonidem vocari : de hoc dubito.

Pag. 443.

Τραχὺς δ' ἐστὶ ὁ παράπλους πᾶς ὁ τοῦ Πηνειοῦ.	*Tota circa Peneum navigatio aſpera eſt.*

Nemo de hoc mendo cogitavit, ego tamen contendo mendoſam eſſe vocem Πηνειοῦ, quid enim foret ὁ Πηνειοῦ παράπλους ? os Penei anguſtum fuit inter Oſſam & Olympum; nam, ut ait Herodotus de fluviis Theſſaliæ, [3] δι' ἑνὸς αὐλῶνος καὶ τούτου στενοῦ ἔκροον ἔχουσι ἐς θάλατταν. Forte unius ſtadii aut duorum ad plus latitudinem habet, & non poteſt de tam exiguo ſpatio παράπλους dici. Lege audacter meo periculo Πηλίου: nam ſic ſe res habet, & totum montis Pelii latus ad Magneſiacum mare fuit confragoſum & importuoſum: ibi fuerunt ἰπνοὶ illi naufragio Perſarum celebris locus, de quo Herodotus lib. 7. ergo ſine dubio legendum, τραχὺς δ' ἐστὶν ὁ παράπλους πᾶς ὁ τοῦ Πηλίου: *aſper enim totus paraplus Pelii.*

[3] Per unam vallem eamque anguſtam effluctionem habent in mare.

Ad

Ad Lib. 10. pag. 445.

Οἱ δὲ ἀπὸ Ἥρωος φασί.	*Alii ab Heroe dicunt.*

Scilicet Ἄβαντος. Nam Abas in Eubœa regnavit, cujus filius Χαλκώδων, nepos Ἐλεφήνωρ, qui avum ſuum Abantem occidit, ut docet Tzetzes ad Lycophronem pag. 162.

Ibidem.

Οἱ δὲ Ἄικλου καὶ Κόθου ἀδελφὸν φασίν.	*Sunt qui Æcli & Cothi fratrem faciunt.*

Scymnus Chius vel alio nomine Marcianus Heracleota in ſua περιηγήσει Κοθῶνα, non Κόθον hunc vocat, ſi bene ſe habet is locus.

Pag. 446.

Τάχα καὶ διὰ τὸ τοὺς Ἐλλοπιεῖς ὀρείους εἶναι τοὺς περιοικήσαντας, ἐτέθη τοῦτο τῇ πόλει.	*Fortaſſis Ellopienſes accolæ cum eſſent montani, hoc nomen Oreo fecerunt.*

Manifeſto mutilus locus: ſanus erit, ſi pro τοῦτο legeris τοὔνομα, Ὤρεον ſcilicet.

Ibidem.

Ὑπερκείμενον τοῦ ἐπὶ Καῦνον πορθμοῦ.	*Supra fretum Cenæo propinquum.*

Suſpectus locus docto commentatori merito, nihil auſus eſt pronuntiare, & poſt eum certe non auderem, niſi conſtaret mihi deleto uno α locum in priſtinam ſanitatem reſtitui poſſe. Lege igitur ἐπὶ Κῦνον. Locus eſt in Locridis littore Κῦνος ſatis notus, Opuntiorum navale, de quo ſupra diximus ad Diodorum lib. XI pag. 284, & ipſe Strabo ſupra pag. 425. De eo meminerunt Homerus, Plinius, Livius, Lycophron, Mela, Pauſanias &c.

Ibidem.

Τῆς περὶ Μαραθῶνα καὶ Στυρελαίων.	*Marathonia & Styrienſibus.*

Eo quod ſtatim infra ſubjungit, κατεστράφη δὲ τὰ Στύρα, exſcriptores vitiarunt vocem præcedentem & ſcripſerunt Στυρελαίων, cum deberent Στειρειέων, vel Στειριαίων; nam fuit Atticæ pagus Στειρεὺς vel Στειρία, unde domo Thraſybulus ille libertatis Athenarum aſſertor, & quidem non procul à Marathone. At nulla fuit urbs aut demus in Attica Στύρα, ſed in Eubœa.

Pag. 449.

Εὐβοίτῃ ποταμοὶ Κιρεὺς καὶ Νιλεύς.	*Eubœæ flumina ſunt Cireus & Neleus.*

Confuſio pronunciationis, quam peperit Iotaciſmus, ambiguum reddit hujus ultimi fluvii nomen. Nam Antigono in Paradoxis dicitur Νηλεὺς hiſtor. 84, quem ſequitur Favorinus in ſuo Lexico. Igitur vel hoc loco legendum Νηλεὺς, vel apud Antigonum & Favorinum Νιλεὺς, ut hoc loco.

Pag. 450.

Ἀρχαίαν μὲν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀχελώου μέχρι Καλυδῶνος παραλίαν.	*Antiqua cenſetur ora maritima ab Acheloo Calydonem uſque.*

Hanc Ætoliæ partem, quam antiquam dictam aſſerit Strabo, Thucydides olim Æolida vocatam fuiſſe ait lib. 3.

Pag. 451.

Μακυνία τε καὶ Χαλκίς.	*Macynia & Chalcis.*

Caſaubonus vult ex Stephano, ubi legitur Μακρυνεία, corrigi hunc locum. At ego putarem magis ex hoc loco debere corrigi Stephanum. Nam Plinius, qui ſic habet lib. 4 cap. 2 in Ætoliæ recenſione, *Macynia, Molycria*, firmat lectionem vulgatam.

Pag. 457.

Ἡ Ζάκυνθος μικρῷ πρὸς ἑτέραν μᾶλλον τῆς Κεφαλληνίας κεκλιμένη καὶ τῆς Πελοποννήσου.	*Zacynthus, paulo magis quam Cephallenia ad occaſum & Peloponneſum inclinans.*

Lege, πρὸς ἑσπέραν μᾶλλον, ut neceſſe eſt legere, ſi commodum ſenſum vis aſtruere Strabonis verbis.

Pag. 460.

Ἐςὶ δὲ τὶς καὶ πρὸς τῇ Καλυδῶνι λίμνη μεγάλη.	*Eſt autem etiam juxta Calydonem palus magna.*

Tacuit ejus lacus nomen, ſi bene ſe habet hic locus, Strabo, ſed niſi me fallit conjectura, nomen expiſcatus ſum ex Scholiaſte Nicandri ad Theriaca verſu 215 & ſequentibus: [1] Νίκανδρος περὶ τινῶν εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενος φησὶν, Αἰπεινήν τε κολώνην, Ὀιωνοῦ τε Ῥυπαῖον, Ὄνθιδα τ' αὖ λίμνην ςείχοντες ἶσαν Ναύπακτον. Cum ex hoc loco pateat Ὄνθιδα λίμνην, *Onthidem paludem* vicinam fuiſſe Naupacto, non ſine veriſimilitudine credo de ea loqui hoc loco Strabonem:

[1] *Nicander, de quibuſdam qui in Ætoliam venerant, ait, Excelſum collem, & Oeoni Rypæum, & Onthidem lacum euntes Naupactum venerunt.*

nem: nam Naupactus non longe à Calydone, & forte non tacuit nomen Strabo, ſed latet in voce τὶς & ſic ſcripſerat: ἔστι δὲ Ὄνθις πρὸς τῇ Καλυδῶνι λίμνη μεγάλη. Si cui tamen diſpliceat noſtra conjectura, de ea non pugnabo, veriſimilis tamen videtur.

Pag. eadem.

Καὶ αὐτὴ κειμένη πρὸς τῇ λίμνῃ τῇ νῦν μὲν Λυσιμαχίᾳ, πρότερον δὲ Ὕδρᾳ.	*Sita ad paludem, quæ nunc Lyſimachia, olim Hydra dicebatur.*

Forte legendum Ὑρίᾳ. Nam de Hydra lacu hoc loco nullus meminit; at Ovidius Metamorphoſeon 7 bis aut ter Hyrien nominat, quæ verſa fuit in lacum ejuſdem nominis circa hæc loca, & videtur eadem eſſe, quæ pagina ſuperiore Straboni dicitur Ὀυρία: tamen nihil affirmo.

Ibidem.

Μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως.	*Inter Pleuronem & Arſinoes urbem.*

Vellem aliquis me doceret, quare M. Tullius Cicero in Oratione contra Piſonem eam urbem, de qua hoc loco Strabo, vocaverit *Arſinoen Thracum*. Si ea lectio bene ſe habet, fateor ignorantiam meam. At ſi non eſt mihi lævus Apollo, male ſe habet ea lectio in Cicerone, & legendum eſt disjunctim *Arſinoen, Stratum*; tu judica lector, poſtquam videris totum Ciceronis locum, & attente penſitaveris.

Ibidem.

Rurſus ad eundem locum hæc nota dabitur. Μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως, ἡ κώμη μὲν ἦν πρότερον καλουμένη Κονώπα, κτίσμα δὲ ὑπῆρξεν Ἀρσινόης. Xylander hunc locum male à ſuperiori diſtinxit, & ideo male interpretatus eſt. *Inter Pleuronem & Arſinoen pagus eſt, qui quondam dicebatur* Conopa, *conditus ab Arſinoe.* Sic Xylander, tamquam ſi pagus Conopa inter Pleuronem & Arſinoen urbem conditus fuiſſet ab Arſinoe. At ipſa urbs Arſinoe condita fuit ab ipſa Principiſſa, & ſuo nomine nobilitata, quæ antea pagus tantum erat nomine Conopa. Igitur ſine diſtinctione, tollendo punctum inter Ὕδρᾳ & μεταξὺ, ſic lege: [1] πρὸς τῇ λίμνῃ τῇ νῦν Λυσιμαχίᾳ, πρότερον δὲ Ὕδρᾳ μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως ἡ κώμη μὲν ἦν &c. Videtur Xylander ſuſtuliſſe articulum ἡ, & legiſſe ſine articulo κώμη, & ideo non refert κώμη ad Ἀρσινόης.

[1] *Ad lacum, qui nunc Lyſimachia, olim vero Hydra inter Pleuronem & Arſinoem urbem, quæ olim pagus erat.*

Pag. 461.

Pag. 461.

Ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν, καὶ τοὺς Ἀκαρνᾶνας καταλεγμένους, καὶ μετασχόντας τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας, ἐν οἷς κατωνομάζοντο ἅτε τὴν Ἀκτὴν οἰκοῦντες, καὶ ἔτι οἳ Ἤπειρον ἔχον καὶ ἀντιπέραι᾽ ἐνέμοντο.

Enimvero nos demonſtravimus in recenſione navium Acarnanas quoque inter eos numerari, qui expeditioni ad Ilium interfuerint: cum ibi nominentur & qui Actam incoluerunt & præterea Epirum, ſimul oppoſitas ad litora partes.

Vel Homerus in catalogo olim habuit verſum, qui amplius non extat, ut eum citaverat Strabo pag. 453, ubi etiam non amplius extat, vel Strabo lapſus memoria verſum Odyſſ. lib. ultimo putavit eſſe ex catalogo navium: nam id hemiſtichium, οἳ δὲ τὴν ἀκτὴν ἔχοντες, non invenitur nunc in catalogo, nec ibi Acta nominatur, sed in Odyſſeæ ω verſu 376 dicit ἀκτὴν ἠπείροιο de Leucade, quæ olim Νηρικόν. Sed Homeri catalogus multas recepit additiones & mutationes per gentium & urbium ambitionem & odium. Id amat fieri: nam & hodie videmus catalogum Nobilium, qui cum Guillelmo Notho Normanniæ duce in Angliam transfretarunt, multas recepiſſe additiones, & ejus ſunt exemplaria ab aliis multum diverſa, dum unuſquiſque affectavit ſuæ gentis nomen in illum inſerere, & audivi plures Anglos viros antiquitatis Anglicanæ curioſos notare nomina male inſerta & contra fidem antiquorum & authenticorum exemplarium.

Pag. 462.

Τὸν μὲν γὰρ Ἀδράστου, τὸν δὲ τοῦ πατρὸς εἶναι κληρονόμον.

Cum alter Adraſti, alter Alcmæonis eſſet hæres.

Hæc ſic intelligit Caſaubonus, quaſi τὸν δὲ ad Adraſtum deberet referri, ſed puto debere referri ad Alcmæonem, qui patris Amphiaraï hæres debebat eſſe. Amphiaraus etiam pro ſua parte regnaverat Argis. Ergo τὸν μὲν de Diomede, τὸν δὲ de Alcmæone intelligendum eſt.

Pag. 463.

Τοῦτο μὲν οὖν εὐαπολόγητον.

Itaque his facile reſponderimus.

Certe

Certe ſi ea, quæ ſequuntur apud Homerum, conſiderentur, erit δυσαπολόγητον, & non poteſt aſtrui Homeri ſententia ex hoc Homeri loco, qui ſic habet:

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,
Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς,
Κουρῆτες δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηϊ.

Id eſt, *Curetes autem pugnabant, & Ætoli bellicoſi*
Circa urbem Calydona, & ſe invicem occidebant,
Ætoli quidem defendentes Calydonem amabilem,
Curetes vero eam diripere cupientes bello.

Nihil mihi videtur evidentius, quam Homerum diſtinxiſſe hoc loco Curetas ab Ætolis, licet poſtea facti fuerint unus & idem populus, & Ætolorum appellatio late ſumpta in utroſque prævaluerit.

Pag. 472.

Κορύβαντα δὲ τούτων ἕτερον ἱερέα Πύδνης ὄντα κτίστην παρὰ τοῖς Ῥοδίοις παρασχεῖν πρόφασιν τοῖς Πρασίοις ὥστε λέγειν &c.

Eorum ſocium Corybantem Pydnæ conditorem apud Rhodios Praſiis occaſionem dediſſe dicendi.

Recte putavit Caſaubonus pro ἱερέα Πύδνης legendum Ἱεραπύδνης, quæ fuit urbs Cretæ inſulæ cognominis Hierapydnæ Troadis. Sed quæ ſequuntur, non attigit, & quidem prudenter: ſunt enim meræ tenebræ. Hunc locum eſſe mendoſum, ſalebroſum & mutilum etiam non dubito pronunciare, proculdubio poſt κτίστην interpungendum, & inter eam vocem & παρὰ τοῖς Ῥοδίοις multa deſunt; qui fuerunt illi Ῥόδιοι Πράσιοι, fateor me ignorare.

Pag. 473.

Καὶ Κορύβαντας ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς.

Dictoſque Corybantas, quia cum ſaltatione incederent.

Plura & diverſa traduntur etyma ejus vocis: addam de meo & unum forte non pejus omnibus aliis. Ait Strabo Corybantas vocari [1] τοῦ μανικῶς κινουμένους, cum autem non ſit ulla corporis motio μανικωτέρα, quam quæ ordine naturæ inverſo capite incedit & manibus, pedes vero ad cœlum tendentes habet, puto ab eo dictos fuiſſe κορύβαντας. Nam κόρυ vox antiqua *caput* ſignificabat, unde manarunt κορυφὴ *ſumma pars, vertex*, κορώνη *lignum capitatum*, κορύπτειν *arietare & capite ferire*, κόρυς *galea* capitis tegmen, κόρυμβος *ſummitas*, κόρυδος

[1] *Furioſe moventes ſe.*

ρυδος *galerita* & multa alia. Ergo ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὸ κόρυ βαίνειν dicti κορύβαντες. Vidimus olim in Gallia hiſtrionem celebrem Italum nomine Arleſquinum, eo inceſſu celeriter ſatis currentem, & id etiam hodie faciunt circulatores.

Pag. 477.

Καὶ ἐπειδὰν μικρὸν ὕστερον ἐξ ἐπιβουλῆς δολοφονηθέντα ἔγνω τὸν Εὐεργέτην ὑπὸ τῶν φίλων ἐν Σινώπῃ, τὴν διαδοχὴν δὲ εἰς γυναῖκας καὶ παιδία ἥκουσαν.	*Cumque paulo poſt cognoviſſet, Sinope Euergetem dolo familiarium necatum, eique uxorem & liberos ſucceſſiſſe.*

Huic loco concinit Memnon his verbis: [1] φονικώτατος δὲ ἐκ παιδὸς ὁ Μιθριδάτης ἦν, τὴν γὰρ ἀρχὴν τρισκαιδεκαέτης ὢν παραλαβὼν μετ' οὐ πολὺ τὴν μητέρα κοινωνὸν αὐτῷ τῆς βασιλείας παρὰ τοῦ πατρὸς παραλειφθεῖσαν δεσμωτηρίῳ κατασχὼν βίᾳ καὶ χρόνῳ ἐξανάλωσεν.

[1] *Ad cædes faciendas promptiſſimus à pueritia erat Mithridates, cum enim imperium accepiſſet quarto decimo anno ætatis ſuæ, paulo poſt matrem à patre ſuo imperii ſociam declaratam carcere detinens, vi & temporis longi mœrore perire fecit.*

Pag. 481.

Λυκοῦργον δὲ ὁμολογεῖσθαι περὶ πάντων ἕκτον ἀπὸ Προκλέους γεγονέναι.	*Atqui omnes in hoc conſentiunt, ſextum à Procle fuiſſe Lycurgum.*

Non certe ab omnibus, Herodotus enim contra ſentit, qui Lycurgum Labotæ avunculum & tutorem facit lib. 1. Fuit autem Labotas ſeu Leobotas ex altera Euryſthenidum familia, non è Proclidarum ſeu Eurypontidarum ſtirpe, quæ diverſitas ut concilietur, dicendum eſt Lycurgum fuiſſe avunculum Labotæ maternum: nam τὸ ἀδελφιδέω, quod eſt apud Herodotum, recipit etiam eam ſignificationem.

Pag. 487.

Ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ Βάβιος ἦν.	*Patria Pherecydis.*

Euſtathius ad Odyſſ. ο verſu 402, ad hæc verba, νῆσος τις Συρίη κικλήσκεται, legebat ſuo tempore Φερεκύδης ὁ Βαβυλώνιος. Sed peſſime, & hîc etiam apud Strabonem male. Legendum eſt enim ὁ Βάδυος ex Diogene Laërtio in Pherecyde: Suidas tamen Strabonem ſequitur, & Euſtathii Βαβυλώνιος ad Βάβυος magis accedit.

Ad Lib. 11. Pag. 496.

Λεπρεὰν ἀροῦντες γῆν.	*Parum fertilem arantes tellurem.*

Ferri quidem poteſt vulgata lectio, quod ſuadet Λέπρεαν nomen loci,

loci, quod ita dictum videtur, eo quod [1] λεπρὰν γῆν ᾤκουν: mallem tamen legere λυπρὰν, quæ vox ſæpiſſime occurrit in hoc ſignificatu, ut denotet terram ſterilem, aſperam, triſtem, minime lætam, λεπρὰν γῆν alibi non memini me legiſſe.

[1] *Sterilem terram habitabant.*

Pag. 497.

Καὶ Θοάνας.	*Et Thoanes.*

Diverſitas lectionum, quam appoſuit in margine Caſaubonus, indicat nihil eſſe certi in ea voce, & infra (ut idem magnus vir notavit) ſcriptum eſt Σόανες pag. 499. Videntur eſſe iidem, & cum Caſaubono præfero eam lectionem, eo quod magis accedit ad Zanorum nomen, quos in ea regione ponit Procopius lib. 1, Agathias lib. 5, facile C antiqua littera in O mutata, & ſublata poſtea ob ſoni abſurditatem.

Pag. 503.

Τὸν δὲ Ἀρμένιον εἶναι ἐξ Ἀρμενίου πόλεως τῶν περὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην μεταξὺ Φερῶν καὶ Λαρίσης.	*Armenium porro ferunt oriundum fuiſſe Armenio, urbe juxta Bœbeidem paludem inter Lariſſam & Pheras.*

Euſtathius videtur legiſſe hoc loco Ὀρμενίου πόλεως, non enim dubito, quin à noſtro Geographo acceperit, quæ dixit de ejus urbis ſitu ad Iliad. β verſu 734: οἵ τ' ἔχον Ὀρμένιον, utitur enim ipſis Strabonis verbis: [2] πόλις Θεσσαλικὴ μεταξύ φασὶ Φερῶν καὶ Λαρίσης, & eam idem Strabo ſupra pag. 434 & 436 ſepties Ὀρμένιον vocat: tamen ex Armeniæ regionis nomine, quæ numquam Ormenium dicta eſt, videtur hoc loco ſcripſiſſe Ἀρμένιον, ſed non ex ſua mente, nam ait λέγεται γὰρ Ἰάσωνα &c. Ex quodam igitur Mythographo accepit Ἀρμένιον urbem & non ex ſua mente aſſerit. Mos fuit Græcorum, ut omnes gentes à ſuis Heroïbus denominatas fingerent. Sic, ſi diis placet, Media à Medeæ & Jaſonis filio Medo. Armeniam fuit cum putabam dictam ab Aram, quaſi Arameniam, nam Padan Aram, id eſt, fluviorum Aram dicebatur, quæ ad Armeniam uſque extenditur, & ideo ſic dictam putabam ad differentiam alterius Aram, Armeniæ nempe. Sed docuit me doctiſſimus Bochartus in ſuo Phaleg, dictam ab *Har Minui*, id eſt, à monte Minui, natione vicinæ Ararat ſic vocata ab Hieremia; eum vide.

[2] *Urbs Theſſalica inter Pheras & Lariſſam, ut ajunt.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 515.

Πρῶτον μὲν τὴν Βακτριανὴν ἀπέστησαν οἱ πεπιστευμένοι καὶ τὴν ἐγγὺς αὐτῆς πᾶσαν οἱ περὶ Εὐθύδημον.	*Primum Euthydemus & omnem viciniam ad defectionem pertraxit.*

Xylander putavit τὸ οἱ πεπιστευμένοι & τὸ οἱ περὶ Ἐυθύδημον idem eſſe, & ultimum hoc membrum eſſe explicationem prioris. Sed errat, & eo gravius, quod contra hiſtoriam peccat, & falſam ſententiam Straboni tribuit. Nam ex Polybii libro undecimo conſtat & ex Trogo apud Juſtinum lib. 41. Theodotum priorem rebellaſſe, & eum fuiſſe Bactrianæ præfectum Strabo docet pagina ſequente, ubi eum Diodotum vocat: ejus vero poſteris regnum eripuit Euthydemus, ut ipſe gloriatur apud Polybium dicto loco. Igitur verba Strabonis ſic Latine reddere debebat Xylander: *primum Bactrianam ad defectionem pertraxerunt ii, quibus ejus cuſtodia demandata fuerat: deinde & vicinas etiam regiones Euthydemus.*

Ibidem.

Ἡ δὲ Ἄρλα καὶ ἡ Μαρδυανὴ ἀκρατίστα χωρία ἐστὶ ταύτῃ, τῇ μὲν ὑπὸ τῶν ὀρῶν ἐγκλειόμενα, τῇ δέ.	*Arla & Martyana validiſſima iſtius ſunt regionis caſtella, partim montibus incluſa, partim.*

Fœliciſſime emendavit hunc locum doctiſſimus commentator, nec eſt de illa emendatione ulla dubitandi cauſa. Videtur tamen Salmaſius aliter ſentire: trahit enim hunc locum ad exemplum, quod aliquando χωρίον regionem ſignificat, & videtur legere ἀκράτιστα χωρία ἐστὶ ταῦτα, quaſi intellexerit Strabo, non ut Xylander & Caſaubonus intelligunt, *Validiſſima ſunt iſtius regionis caſtella*, ſed ita, *validiſſimæ ſunt eæ regiones.* Eum vide in exercitationibus Plinianis pag. 982. Sed cum hic locus ut corruptus vel mutilus notetur, non debet, ut videtur, adduci in exemplum ejus ſignificatus, qui alibi non invenitur. Tamen utraque ſententia magno ſe judice tuetur, ſuffragium noſtrum non eſt tanti, ut inclinare faciat lectorem in alterutram lancem.

Ad Lib. 12. pag. 542.

Ἡράκλειαν ἐν τοῖς Μαριανδυνοῖς ἱδρῦσθαι φασὶ Μιλησίων κτίσμα.	*Heracleam in Mariandynis ſitam à Mileſiis conditam dicunt.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pugnat Xenophon Anabaſ. lib. 6, & Arrianus in Periplo, qui Megarenſium coloniam faciunt, & Pauſanias 1 Heliacorum in fine, & Diodorus lib. 14 ad annum 4 Olymp. 94, Apollonius Argon. 2, & ibi ejus Scholiaſtes, qui Bœotos etiam participes hujus coloniæ deductionis cum Megarenſibus: de Mileſiis vero ὐδὲ γρῦ. Idem firmat & Suidas in Heraclides. In tanto antiquorum conſenſu quis dubitabit debere in hoc Strabonis loco pro Μιλησίων Μεγαρέων legi? Certe ſi Strabo ita ſcripſit, memoria ſua eum fefellit, & in animo cum Heracleam haberet, de Sinope calamo properante ſcripſit, quæ in eodem maris tractu Mileſiorum erat κτίσμα. Sed actum ago, nam poſtquam hæc ſcripſi, adii notas Caſauboni, qui fere hæc omnia notavit, illi reddatur ſua gloria, mihi ſufficiat cum tali viro ſentire.

Pag. 543.

Ἐκ Μόδρων τὰς ἀρχὰς ἔχων. | *Ortus apud Modra.*

Notat in margine Caſaubonus ſcriptos codices habere Μίδρων, ſed melius edita lectio: nam Conſtantinus in themate ſexto Anatolico Bucellariorum in eo tractu facit mentic nem Κομοπόλεως Μοδρήνης, & Leonclavius Modrenem in Bithynia ponit, & poſt eum Ortelius.

Pag. 544.

Ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός. | *A Cytoro Phrixi filio.*

Herodotus eam Κυσίαστωρον vocat lib. 7 ſectione 197, ſi bene ſe habet is locus, ubi bis repetitum eſt id nomen.

Pag. 550.

Ποταμὸς ὁ Ῥύμος ῥέων διὰ Μυγδόνης πεδίου.	*Fluvius Rymus, qui per Mygdonium campum labitur.*

Hic fluvius pag. ſequenti vocatur Ὀδρύαστης: non memoratur alibi, quod ſciam, ideo manet in dubio, utra lectio melior.

Pag. 551.

Ὡς Παλαίφατος φησὶν ἐξ Ἀμαζόνων τῶν ἐν τῇ Ἀλόπῃ οἰκούντων, νῦν δὲ ἐν Ζηλείᾳ τὸ Ὀδῖον.	*Palæphatus ait ex Amazonibus Alopen tunc, nunc Zeleiam habitantibus Odium.*

Ex præcedentibus patet legendum Ἀλαζώνων vel Ἀλιζώνων, ut quadret cum Hecatæo vel Menecrate. Cæterum cum apud Palæphatum habeamus caput de Amazonibus, hæc verba, quæ citantur à Strabone, ibi non inveniuntur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 556.

Καὶ ὁ ὑδραλέτης. | *Et mola aquaria.*

Antiquiſſima mentio machinarum aquatilium, quibus molæ verſantur, & moluntur fruges. Ergo Mithridati debetur beneficium inventionis talis machinæ, nec fruſtra eſt Salmaſius in notis ad Lampridii Heliogabalum, qui ait tempore Ciceronis inventas fuiſſe eas machinas ex epigrammate Antipatri cujuſdam, nam Cicero ea tempeſtate vivebat.

Pag. 558.

Θυγάτηρ δ᾽ αὐτοῦ κατεῖχε τὴν βασιλείαν, ἀδελφὴ πρεσβυτέρα τῆς Κλεοπάτρας.	*Regnabatque filia ſoror Cleopatræ natu major.*

Tacuit nomen Strabo, an ignoravit? id certe ita videtur; at habemus ex Dione lib. 39: οἱ Ἀλεξανδρεῖς τέως μὲν ἀγνοήσαντες, ὅτι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπῃρηκὼς ἦν, ἢ τεθνηκέναι αὐτὸν νομίσαντες, Βερενίκην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐς τὴν βασιλείαν ἀντικατέστησαν. Et rurſus eodem libro: ἦρχε δὲ τότε τῶν Αἰγυπτίων ἡ Βερονίκη. Fuit ergo ea major natu ſoror Cleopatræ Berenice vel Beronice, quam pater ab exilio reverſus & per Gabinium reductus morte mulctavit, ut diſcimus ex Dione eodem dicto loco.

Pag. 560.

Τὰ δὲ Τέποργι δυνάστῃ τινὶ τοῦ τετραρχικοῦ γένους τῶν Γαλατῶν.	*Alias Teporgi cuidam regulo tetrarchici generis Galatarum.*

Credo Strabonem ſcripſiſſe, vel ſcribere debuiſſe, Τεπόριγι. Nam Teporix Gallicum ſonat, ut Adiatorix, Toredorix, Vercingetorix, Dumnorix, & alia hujus terminationis nomina Gallica.

Pag. 563.

Καὶ τὸ ἱερὸν τὸ Χαλκηδόνιον. | *Ac fanum Chalcedonenſium.*

Mallem τὸ Χαλκηδονίων. Sic enim ſemper ab auctoribus vocatur. Id videtur Ptolemæus dixiſſe fuiſſe Ἀρτεμίδος, ut notavit Caſaubonus. Verum cum is ſit unicus, qui id dixerit, forte non male putavit Pintianus in retractationibus ad Melam, eam vocem in Ptolemæi codice à quodam correctore ignaro corruptam & debere legi pro Ἀρτεμίδος Οὐρίου Διός. Sed hanc quæſtionem tractamus in noſtra Græcia antiqua, ſi Deus dederit noſtrum ſuper ea laborem in lucem

[1] Pro *Diana, Iovis faventis.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

lucem proferre, quod vix ſperare licet ob ingruentem ſenectutem & morbos.

Ibidem.

Πρȣ̃σα ἐςὶν ἡ Κίος πρότερον ὠνομασθεῖσα.	*Pruſa eſt, quæ olim Cius dicebatur.*

Sic ad hunc locum ſummus vir commentatur: *quam Cium vocant reliqui fere omnes, Memnon Cierum ſemper vocat, Plinius duas urbes Pruſas refert,* &c. Cum tua pace liceat mihi à te diſcedere hoc loco, vir ſumme, cujus manes & memoria mihi multum veneranda: non enim duo illa nomina aut duas urbes confundit Memnon, imo nos docet aliam fuiſſe Κίερον Heracleotarum ditionis, aliam Κίον dictam non longe à Daſcylio à Propontide. Sed & non fuerunt tantum duæ Pruſæ, imo tres fuerunt numero, una Heracleotarum ditionis olim Κίερος dicta, altera ad Olympum Myſiæ montem, tertia olim Κίος dicta prope Daſcylium non longe ab Helleſpontico mari & Propontide. In eodem errore fuit etiam Joſephus Scaliger in notis ad Euſebium pag. 84. Sed de his fuſius in noſtra Græcia.

Pag. 564.

Πρȣ̃σα δὲ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ ἵδρυται πόλις εὐνομȣμένη τοῖς τε Φρυξὶν ὅμορος καὶ τοῖς Μυσοῖς, κτίσμα Πρȣσίȣ τȣ̃ πρὸς Κροῖσον πολεμήσαντος.	*Pruſa alia ad Olympum Myſiæ poſita eſt urbs, quæ legibus bonis gubernatur, Phrygibus Myſiſque finitima, condita à Pruſia, qui bellum contra Crœſum geſſit.*

Fœdiſſimum ulcus hunc locum occupavit, quod nemo adhuc viderat, at ſtatim malus ejus odor naribus meis oboluit. Stephanus ſuo tempore legebat, ȣ̃ πρὸς Κύρον πολεμήσαντος. Palam enim eſt eum illa verba ab hoc Strabonis loco accepiſſe. Mutavit eam lectionem aliquis, qui cum videret vocem Κύρον non convenire, pro ea Κροῖσον ſuppoſuit conjectura (ſed fallaci) ducta ab Herodoto, qui libro 1 ait Crœſum omnes populos Aſiæ intra Halym ſibi ſubjeciſſe, inter quos Thraces, Thynos & Bithynos nominat. Imaginatus eſt igitur fuiſſe tempore Crœſi Pruſiam Bithynorum regem, qui contra Crœſum bellum geſſerat, ſed nec Crœſi tempore fuerunt Bithyniæ reges in Aſia, aliter de iis non tacuiſſet Herodotus, qui res antiquas narrare maxime gaudet, & de Crœſo tam multa narravit. Imo nec

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Xenophontis tempore fuerunt Bithyniæ reges, nam de iis nec tacuiſſet Xenophon, qui Pharnabazum & ejus exercitus duces plurimos nomine proprio vocat Spithridatem, Rhatinem, Banchæum, quibuſcum ipſe & Græcorum exercitus ſæpe pugnavit, & de Bithynis prædas egit, & totam regionem à portu Calpes ad Chryſopolin uſque cum exercitu peragravit, numquam de eorum rege mentione facta. Sed nec Herodotus in Xerxis tranſitu de rege Bithyniæ meminit, & Thracum, Thynorum & Bithynorum ductorem fuiſſe narrat Bagaſacem Perſam Artabanis filium. Tum ipſe Strabo paulo poſt id ſatis innuit, cum rationem reddens, cur difficile ſit limites definire Bithynorum, Myſorum, Phrygum, Dolionum, ait, [1] *αἴτιον δ' ἐστὶ τὸ ἐπήλυδας στρατιώτας καὶ βαρβάρους ὄντας, μὴ βεβαίως κατέχειν τὴν κρατηθεῖσαν, ἀλλὰ πλανήτας εἶναι τὸ πλέον ἐκβάλλοντας καὶ ἐκβαλλομένους.* Nimirum piratæ fuerunt initio & latrones, forte & exules, qui eum angulum terræ vaſtabant potius, quam poſſidebant, & primum *αὐτόνομοι* vivebant, ut & plurimi Thraces eo tempore *αὐτόνομοι* vocabantur. Sed ſuper eo & de Bithyniæ regum numero, & quando cœperunt reges habere Bithyni, vide quæ ſupra notavi ad Appiani Mithridaticum pag. 114, & ex iis, quæ ibi dicta ſunt, & hîc, concludes proculdubio, vocem Κροῖσον debere exulare ex hoc Strabonis loco. Nunc de voce Κῦρον, quæ extat apud Stephanum, videndum an inſeri debeat in loco vocis Κροῖσον expunctæ. Id diſtricte nego. Nam ſi de primo & magno Cyro intelligatur, fuit Crœſo contemporaneus, & ideo non potuit contra regem Bithyniæ, qui nullus fuit, bellum gerere. Sed de altero Cyro etiam, qui contra fratrem Artaxerxem bellum geſſit, à Xenophonte memoriæ mandatum, intelligi non poteſt. Nam maxime mirum foret Xenophontem, qui tanta cura enumeravit omnes modos, quibus utebatur Cyrus, ut ſub prætextu bellorum cum finitimis nationibus adunaret & aleret exercitus, quibus poſtea contra fratrem uteretur, de bello illo contra Pruſiam Bithynorum regem tacuiſſe. Sed & in Hellenicis lib. 3 Dercyllidæ & Græcorum incurſiones & bella narrat in iis partibus geſta, numquam de Bithynorum regibus mentione facta, imo ex eo patet Bithynos illos advenas fuiſſe ſub Pharnabazi imperio, ſæpe tamen rebellantes, & ad Appianum loco ſupra citato probavimus Bithynorum reges Alexandri Magni tempore tantum regnare cœpiſſe. Ergo nec bene ſe habet lectio apud Stephanum πρὸς Κῦρον. Quibus poſitis nunc vera lectio aſſerenda, & gratias quidem ago

Stephano,

[1] *Cauſa autem eſt, quod cum eſſent advenæ milites & barbari, non firmiter retinebant regionem, quam ſubjecerant, ſed errones eſſent plurimum ejicientes & ejecti.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Stephano, qui ex ſua lectione Κύρον ad veram inveniendam nobis præluxit. Ego igitur minima mutatione confidenter Κίερον lego, nam inter Κύρον & Κίερον ſecundum Iotaciſmum, qui nunc obtinet, minima eſt ſoni differentia. Cur autem ſic lego, audi. Ex iſto Strabonis loco vides Pruſiam illum, qui vel πρὸς Κροῖσον vel πρὸς Κύρον vel πρὸς Κίερον, ut emendo, bellum geſſit, eundem eſſe, qui Pruſam urbem vel Pruſiada condidit ad Olympum montem. Sed ex Memnone diſcimus Pruſiam primum, qui Claudus dictus eſt, cum Cieranis bellum geſſiſſe; audi ejus verba apud Photium. [1] Διηγεῖται δὲ ὅπως Προυσίας ὁ Βιθυνῶν βασιλεὺς δραστήριος ὢν καὶ πολλὰ πράξας, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ Κίερον πόλιν Ἡρακλεωτῶν οὖσαν, ὑφ' ἑαυτὸν ἔθετο τῷ πολέμῳ αὐτὶ Κιέρου Προυσιάδα καλέσας. Ecce tibi Pruſiæ nomen τοῦ πρὸς Κίερον πολεμήσαντος, qui Pruſiadem condidit. Sed ne te fallat homonymia, altera fuit Pruſias ea Memnonis, altera vero, de qua hîc Strabo, quæ fuit ad Olympum Myſiæ, & ambas Pruſias iſte condidit ſecundum Memnonem & Strabonem, unam ad Cierum & Hippiam fluvios in Heracleotarum ditione, alteram ad Olympum Myſiæ montem, quod de eo Pruſia, qui fuit δραστήριος & πολλὰ πράξας, facile credi poteſt. Sed notandum eſt, ſimilitudines vocum Κῖος & Κίερος, Προῦσα & Προυσίας, multas tenebras affudiſſe Bithynicæ hiſtoriæ. Quod ſi Strabo deceptus nominis ſimilitudine Pruſiadem ad Olympum poſuit pro Pruſiade ad Hippium, quod fieri poteſt, nihilominus manet vera noſtra emendatio. Nam ille, qui Pruſiadem condidit, πρὸς Κίερον ἐπολέμησε, quod probandum erat. Itaque legatur & hoc loco apud Strabonem & apud Stephanum τοῦ πρὸς Κίερον πολεμήσαντος.

[1] Narrat autem, quomodo Pruſias Bithynorum rex ſtrenuus & qui multa geſſit, cum cæteris etiam Cierum urbem Heracleotarum ſibi ſubjecit bello, eam Pruſiadem pro Ciero nominans.

Pag. 565.

Τῇ δὲ Ζελείᾳ ὑποπέπτωκε. | *Subjacet autem Zeleiæ.*

Sententia claudicat, & eſt oratio imperfecta. Lege meo periculo: Ἴδῃ δὲ Ζελεία ὑποπέπτωκε, nec eſt opus pluribus verbis, ut ea lectio aſſeratur, quæ cum re concordat.

Pag. 568.

Τὸ τοῦ Κάστορος βασίλειον τοῦ Σαωκονδαρίου, ἐν ᾧ γάμβρὸν ὄντα τοῦτον ἀπέσφαξε Δηϊόταρος.	*Regia Caſtoris Saocondarii: quem ibi & uxorem ejus filiam ſuam Deiotarus trucidavit.*

Si τοῦτον ad Saocondarium referas (qui melius ad Gallicum ſonum Saocondarus ſine *i* diceretur) Caſtor ille idem erit, qui Deiotarum

accuſavit; ſi ad Caſtorem, tum habuit ille Caſtor filium cognominem. De Deiotaro autem & ejus erga liberos crudelitate vide Plutarchum lib. de Stoïcorum repugnantiis.

Pag. 575.

Ἡ δὲ Μιλητοπολῖτις.	*Miletopolitis.*

Hic idem lacus videtur dici Artynia à Plinio lib. 5 cap. 32.

Ibidem.

Πρὸς δὲ τῇ τρίτῃ Ἀπολλωνίᾳ ἐπὶ Ῥυνδάκῳ λεγομένῃ.	*Ad tertiam Apollonia, quæ vocatur ad Rhyndacum.*

Ptolemæus eam urbem etiam Apolloniam vocat: at ex noſtro Strabone infra videtur hoc loco ſcribi debere Ἀπολλωνὶς; eum vide infra lib. 13 pag. 625, & pagina ſequenti etiam lacum huic urbi vicinum vocat Ἀπολλωνίτιν, quod nomen formatur ab Ἀπολλωνὶς. Nam ab Ἀπολλωνία formaretur Ἀπολλωνιάτις.

Pag. 576.

Ἄλλους τε καὶ Μάκεστον.	*Cum alios tum Maceſtum.*

Eum fluvium eundem eſſe puto, quem Polybius lib. 5 μέγιστον vocat, & cum eo Apollonii Scholiaſtes pag. 57. Sed eæ voces ſunt fere ejuſdem ſignificatus.

Ibidem.

Ἐκδίδωσιν εἰς τὴν Προποντίδα κατὰ Βέσβικον νῆσον· Ἐν ταύτῃ δὴ τῇ νήσῳ τῶν Κυζικηνῶν ὄρος Ἀρτάκη.	*In Propontidem exit apud Beſbicum inſulam: in hac mons eſt Cyzicenorum, nomine Artace.*

Hunc locum videtur aliter legiſſe Xylander, & interpunxiſſe poſt νήσῳ, & infœliciter interpretatus eſt, quaſi ταύτῃ τῇ νήσῳ deberet referri ad Βέσβικον, ſic: *In hac* (Besbico) *mons eſt Cyzicenorum nomine Artace.* Ita ſecundum ejus verſionem mons Artace fuit in Besbico inſula. Sed erravit quam maxime, nam ſic debuit vertere: *In hac Cyzicenorum inſula mons eſt Artace*, & ſic intelligi debere eum docet idem Strabo infra lib. 13 pag. 625. [1] ἐν δὲ τῇ Κυζικηνῶν νήσῳ Ἀρτάκην, Κύζικον. Cyzicus in inſula ex magna parte ſita fuit, & in eadem inſula fuit Artace, quod debuit diſcere ex pagina anteriore, [2] ἔστι δὲ νῆσος ἐν τῇ Προποντίδι ἡ Κύζικος συναπτομένη γεφύραις δυσὶ πρὸς ἤπειρον, nihil clarius.

[1] *In Cyzicenorum autem inſula Artacem, Cyzicum.*
[2] *Eſt autem inſula in Propontide Cyzicus duobus pontibus juncta continenti.*

Pag. 577.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 577.

Ὁ ποταμὸς τὰς ἀρχὰς ἀπὸ τῆς πόλεως ἔχων.	*Fluvius ad ipſam ortus urbem.*

Salmaſius emendat ἀπὸ τῆς ἀρχαίας πόλεως, fœliciter. Eum vide ad Solinum pag. 826.

Pag. eadem.

Τελευτῶν δὲ κατὰ Καρίαν, αὐτὴν διαιρεῖ τὴν ὑπὸ τῶν Ἰώνων νῦν κατεχομένην.	*Tandem apud ipſam Cariam Ionio, quæ nunc dicitur, ſeparata.*

Gratias quam maximas debent omnes litterati Caſaubono, qui hunc locum fœliciter emendavit, dum legi debere ſuſpicatur αὐτὴν διαῤῥεῖ, quam ſuſpicionem pro certiſſima emendatione habeo, & eam etiam probat Salmaſius, qui paulo aliter: [1] Τελευτῶν δὲ καὶ τὴν Καρίαν αὐτὴν διαῤῥεῖ, in Solinum pag. 836. nil melius, nam de Mæandro loquitur.

[1] *In fine vero & Cariam ipſam perfluit.*

Pag. 578.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοραξὶν χρόαν, ὥσπερ καὶ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπ' αὐτῶν, ὥσπερ καὶ οἱ Κολοσσηνοὶ ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου χρώματος.	*Sed etiam ad corvorum nigredinis æmulum colorem: unde amplos quoque habent reditus: ut & Coloſſeni ab ejuſdem nominis colore.*

Hic locus longe eſt à ſanitate, & maxime ulceroſus: primum enim εἰς τὴν κοραξὶν χρόαν male ſe habet, & quid velit dicere, magis divinare poſſumus, quam videre, quid dicat. Secundo ὥσπερ καὶ προσοδεύονται, nihil indicat ſani. Tertio Κολοσσηνοὶ ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου χρώματος, ænigma eſt, quis enim unquam Græce doctus audivit nigrum colorem aut alium habere nomen ad Κολοσσὰς accedentem? Ego ſi in his rebus aliquid habeo acuminis, putarem hunc locum ſic poſſe conſtitui: [2] ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κορακίνον χρόαν, ὥστε καὶ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπ' αὐτῆς, ὥσπερ καὶ οἱ Κελαινεῖς ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου χρώματος πλησίον οἰκοῦντες. Sic videntur omnia ſatis quadrare: nam & κελαινὸν χρῶμα eſt ater, niger color, & urbs Celænæ non longe à Laodicea, de qua agit, ſive τὴν ἐπὶ Λύκῳ intelligas, ſive τὴν τῆς κατακεκαυμένης. Sed de his in noſtra Græcia pluribus.

[2] *Sed & in corvino colore, unde multum proficiunt ab eo, ut & Celænenſes vicini, ab eo cognomine colore.*

Pag. 579.

Ἐν Χαράκοις τῆς Νυσαΐδος.	*A Nyſææ regionis Characa.*

Puto legendum Νυσαΐδος, ut infra pag. 629. Hic error manat ab Iotaciſmo. Nyſa fuit urbs, quam alii Phrygiæ, alii Cariæ tribuunt, unde regio dicta Νυσαΐς. De voce Χαράκοις nihil habeo, quod dicam: de ea enim ſive urbe ſive pago nihil invenitur, quod ſciam, in aliis auctoribus.

Pag. 582.

Ὀρέστην μὲν γὰρ ἄρξαι τοῦ στόλου.	*Principem deducendæ coloniæ fuiſſe Oreſtam.*

Adde ad pleniorem hiſtoriæ notitiam συμπράξαντος τοῦ Πεισάνδρου ex Pindaro in Nemæorum undecimo.

Ibidem.

Εἶτ' Ἀρχέλαον υἱὸν ἐκείνου περαιῶσαι.	*Deinde Archelaum ejus filium traduxiſſe.*

Hunc Pauſanias Ἐχέλατον, non Ἀρχέλαον nominat; uter melius, alius dicat.

Ibidem.

Γραῶν τὸν υἱόν.	*Graum filium.*

Credo Strabonem ſcripſiſſe Γραῖν, nam Pauſanias eum Γραΐδα vocat à recto Γραΐς, unde Strabo fecerat quarto caſu Γραΐν. Sed ii qui υ tamquam ι proferunt, unum pro altero poſuerunt, & ex viro fecerunt anum.

Pag. 587.

Ὁ δ' ἐκ Νικομηδείας εἰς Νικαίαν τέτταρας καὶ εἴκοσι.	*Alius à Nicomedia Nicæam fluens* XXIV.

Et propter tantos fluxus & refluxus, vel (ut proprius loquar) inflexiones frequentes & reflexiones is fluvius Δράκων vocatus eſt: ejus enim nomen extat apud Procopium lib. 5, & apud Annam Porphyrogenetam lib. 3.

Pag. 594.

Οὐ δεχομένων αὐτὸν τῶν Ἰλιέων ὡς ληστὴν μαντεῖ προσφέρει.	*Ilienſibus eum, utpote latronem, non recipientibus, re cum ariolo communicata.*

Notat ſummus vir, in ſcriptis codicibus ſic legi, μάχην .... προσφέρει. Ex utraque lectione veram licet reponere, ſcilicet [x] μάχην μηχανάς τε προσφέρει: nam προσφέρειν μηχανὰς pro admovere machinas phraſis eſt πολιορκητικὴ & maxime uſitata.

[x] *Bellum & machinas admovet.*

Pag. 597.

Παρ' ὃν Σιμόεις ῥεῖ πεντασταδίον ἔχων.	*Præter quem Simois fluit ambitu ſtadiorum quinque.*

Lege πεντάσταδιον διέχων.

Pag. 600.

Ὑπὸ τῶν Ἰλιέων ἀπειθούντων.	*Ab Ilienſibus, cum oppidanis non bene fiderent.*

Senſus eſt abſurdus. Lego ἀπειθοῦν, ut referatur ad Σιγεῖον, & idem eſt ſenſus lectionis, quam ſe reperiſſe in codice manuſcripto notat Caſaubonus, διὰ τὴν ἀπείθειαν: id autem erat ſcriptum in margine, tamquam interpretatio ἀπειθοῦν.

Pag. 614.

Κατὰ τὴν καλουμένην νῆσον ἐχοῦσαν.	*Ad eam quæ vocatur inſula ſeſe exſerens.*

Jure hunc locum habet ſuſpectum morbi Caſaubonus in voce ἐχοῦσαν. Mederi tentabo, credo enim in ea voce latere nomen inſulæ, Ἐλεοῦσαν: eſt enim inſula ejus nominis in Æolide, teſte Plinio lib. 5 cap. 31, ejus verba ſunt: *Iuxtà Smyrnam ſunt Periſterides, Cateria, Alopeæ, Eleuſa, Bachina, Piſtira, Crommyoneſos, Megale: ante Troada, Aſcaniæ, &c.* vides eum omnes inſulas recenſere, quæ præjacent littori Æolidis à Smyrna uſque ad Troadem. Ergo ex hoc loco habemus ſitum Eleuſæ ſcilicet è regione Atarnei.

Pag. 619.

Πόρδακον τὸ χωρίον λιμνάζον.	*Pordacum locus ſtagno inſitus.*

Videtur legiſſe Strabo apud Ariſtophanem Πόρδακον, ubi nunc legitur Πάρδακον, & ex Ariſtophane putat doctus commentator debere reſcribi hoc loco Πάρδακον. Sed ex præcedentibus patet debere legi Πόρδακον, ut legitur: nam eam vocem citat, ut [1] δυσφημόν τι καὶ κακέμφατον habentem, quod convenit voci Πόρδακον; at ſi legis Πάρδακον, nihil habet ea vox ad obſcœnitatem alludens, τοῦ πέρδειν & πορδή. Ideo manere debet hæc lectio, ut puto.

[1] *Mali ominis aliquid & obſcœni.*

Pag. 622.

Ἀπὸ Λαρίσσης μὲν διαβάντι τὸν Ἕρμον εἰς Κύμην.	*A Lariſſa ſi Hermum tranſeas uſque Cumam.*

Sed ſi verum eſt, quod hoc loco ait Strabo, euntibus Lariſſa Cumen, tranſeundum eſſe Hermum, quid faciemus Ariſtidi, qui in Ser-

monum 4 narrat, quomodo Smyrna Lariſſam & Lariſſa Cumen & Myrinam venerit, & Hermum ponit inter Smyrnam & Lariſſam. Sed ea omnia tam exacte exequitur, ut non ſit ratio dubitandi. Certe magis credendum eſt rhetori: fuit enim proculdubio αὐτόπτης & in ea regione exercitatiſſimus. Ergo accommodandus eſt Strabonis ſenſus ad Ariſtidis topographiam, & intelligendus quaſi dixerit διαβάντι μὲν τὸν Ἕρμον, ἀπὸ Λαρίσσης ἐς Κύμην, *cum Hermum tranſvadaſſem*, aut, *poſtquam Hermum tranſiveram, à Lariſſa Cumen veni.*

Pag. 624.

Ἐχειρώσατο δὲ καὶ Διήγυλιν τὸν ἐκείνων βασιλέα ςρατεύσας εἰς τὴν Θρᾴκην.	*Et in Thraces expeditione facta regem eorum Diegylin cepit.*

Nullus hunc locum ut male ſanum notavit, habet tamen ulcus non contemnendum, ſed facile ſanabitur. Quid eſt τῶν ἐκείνων βασιλέα? Supra de Romanis & Pſeudophilippo loquutus eſt, num Diegulin dicit eſſe eorum regem? abſit, ut Straboni tribuamus tam abſurdam ſententiam: ad quid ergo referemus hanc vocem ἐκείνων? Lege confidenter τὸν Καινῶν βασιλέα. Nam Καινοὶ Thracica gens in litore Ponti oppoſita Bithyniæ, de qua Stephanus: [1] Καινοὶ ἔθνος Θρᾴκιον Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τετάρτῳ. Ptolemæus in Thraciæ tabula Καινικὴν gentem ponit. De ea etiam Plinius lib. 4 cap. 11. Ergo Diegulis iſte, quem in Thracia vicit & cepit Attalus, fuit Καινῶν βασιλεύς. Dabis credo manus lector, & forte plauſum.

[1] *Cani gens Thracica, ut Apollodorus in quarto Chronicorum.*

Ibidem.

Καὶ κληθεὶς Φιλομήτωρ.	*Cognomento Philometor.*

Eum Attalum Plutarchus in Tiberii Gracchi vita Φιλοπάτορα vocat. Sed male, nam & ipſe in vita Demetrii Philometorem vocat, & in Sylla etiam (ſi memoria non fallit.)

Pag. 625.

Σκοπὴν ἔχον ἐξέδραν λευκοῦ λίθου.	*In faſtigio ſpeculam exedram albi lapidis.*

Legerem libenter ἕξεδρον. Nam Ariſtophanes in Avibus [2] ἕξεδρον χώραν ἔχων dixit, quod habuit ex Sophocle, ut ait Scholiaſtes, & erat credo vocabulum augurale apud Sophoclem. Sed in hoc Strabonis loco interpretor *ſex ſedilia habentem* vel *ſex latera, & capacem ſeptem virorum ſedentium.* De hoc loco ſic Euſtathius ad Iliad. ϛ verſu 866. [3] σκοπιὰν ἣ λέγει τὴν κοινῶς λεγομένην βίγλαν, quæ vox, ut puto,

[2] *Extra ſitum regionem.*

[3] *Scopam ait, quæ communiter dicitur vigilia.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

to, à Latinis deſumpta fuit & corrupta, quaſi *vigilum ſedes.*

Pag. 629.

Ἡ δὲ μεσόγαιος.	*Mediterranea.*

Legendum eſt Μέσωγις, ut infra eadem pagina pluries emendavit Caſaubonus: hic locus per inadvertentiam evaſit ejus manum.

Pag. 633.

Κύδρηλος δὲ νόθος υἱὸς Κόδρου Μυοῦντα κτίζει.	*Cydrelus Codri filius ſpurius Myuntem condidit.*

Pauſanias eum Myuntis conditorem Κυάρητον nominat in Achaïcis.

Ibidem.

Καταλαβόμενος τόπον τινὰ Ἄρτιν.	*Occupato loco, cui nomen Artis.*

Scripti Codices habent Ἄρτην, ut teſtatur Caſaubonus, unde auguror legendum Ἀκτὴν, ut legit Dominicus Niger.

Ibidem.

Ὤικει δ' ὄπισθεν τῆς πόλιος ἐν Σμύρνῃ μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.	*Habitabat in parte urbis poſteriore, in Smyrna, inter Aſperam & Lepren actam.*

Hos verſus Hipponactæos ſic explicat & ſuo metro reddit Leo Allatius in ſuis ad Philonis ſeptem miracula notis:

[1] Οἴκει δ' ὄπισθε τῆς πόληος ἐν Σμύρνῃ
Μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης Ἀκτῆς.

[1] *Habitat autem pone urbem in Smyrna Inter aſperum & ſterile litus.*

Salmaſius vero ad Solinum ſic:

Ὤικει δ' ὄπισθεν τῆς πόληος ἐν Σμύρνῃ
Μεταξὺ Τρηχείης τὲ καὶ Λεπρῆς Ἀκτῆς.

Pag. 639.

Καὶ πολισμάτιον Οἰνόη, καὶ ἄλλο Δράκανον ὁμώνυμον τῇ ἄκρᾳ ἐφ' ᾗ ἵδρυται.	*Et oppidulum Oenoë, & aliud Draconum, ejuſdem cum promontorio nominis, cui incumbit.*

Supra pag. 637 hoc promontorium Δρέπανον vocat, quod videtur melius, communi ſcilicet dialecto. Sed unum & idem eſt: nam Dores π in κ mutant, ποτὲ, κοτὲ, πῶς, κῶς; mutant etiam ε in α, ut ἕτερος ἅτερος, Ἄρτεμις Ἄρταμις. Ergo Dorice Δράκανον idem quod Δρέπανον. Sic Theocritus Idyll. 26 Δράκανον νιφόεντα dixit.

Ibidem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Εἶτα λιμὴν Πάνορμος καλούμενος ἔχων ἱερὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος.	*Poſt portus Panormus cum templo Epheſiæ Dianæ.*

Vir ſummus Salmaſius ad Solinum pag. 810 contendit legi debere Σάμορνος, ſed ex conjectura ducta à ſolo Stephano, ubi legitur Σάμορνα καὶ Σάμορνος ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο, ſine alio adminiculo. Ideo non poſſum manus dare ejus ſententiæ, licet ejus eruditionem maxime ſemper miratus fuerim. Nam & apud Stephanum pro Σάμορνα forte legendum Σμύρνα: ſic enim olim vocabatur Epheſus, ut dixit Strabo ſupra pag. 633, & citat Callinum ſic de Epheſo canentem, Σμυρναίους δ᾽ ἐλέησον, ubi ex ratione metri non poteſt legi Σαμορναίους. Sed dato & non conceſſo lectionem Stephani eſſe probam, quid inde? ipſa urbs olim fuit vocata Σαμόρνη & Σάμορνος, ſed portum, qui extra urbem ad templum Dianæ erat, non eſt neceſſe intelligere habuiſſe idem nomen. Tum vox Πάνορμος convenit maxime portui, & id nomen ſæpiſſime dabatur portubus: ejus nominis fuit portus Atticæ, ut Ptolemæus, & Achaiæ ut Thucydides, Polybius, Plinius & alii, & Mileſiorum etiam ſecundum Herodotum, Thucydidem, Pauſaniam, & Sami inſulæ, ut T. Livius, & Epiri, ut Strabo & Ptolemæus, item Cephaleniæ, Peparethi, Cherroneſi, Chalcidicæ. Ideo non eſt mutanda hoc loco Strabonis lectio, quam firmat Q. Smyrnæus lib. 1, qui poſt Mycalen & alia loca non longe ab Epheſo ſita nominat etiam ἠϊόεντα Πάνορμον, quod tamen poteſt etiam intelligi de Mileſiorum Panormo. His rationibus ductus cogor diſcedere à ſententia ſummi viri.

Pag. 640.

Περὶ τὸ Ἀθήναιον καὶ τὸ Ὑπέλαιον.	*Circa Athenæum & Hypelæum.*

Poſt vocem Ὑπέλαιον vel deeſt vox κρήνην, vel ſubintelligenda eſt, nam Athenæus lib. 8 de eo fonte mentionem facit.

Ibidem.

Τὸν δὲ νεὼν τῆς Ἀρτέμιδος πρῶτος μὲν Χερσίφρων ἠρχιτεκτόνησεν.	*Templum Dianæ primus architectatus eſt Cherſiphron.*

Nomen illius inſignis architecti apud alios non ita exprimitur. Vitruvius Χρησίφωνα nominat, ſed Strabo, ut credo, melius.

Pag. 643.

Pag. 643.

Μεταξὺ Τέω καὶ Λέσϐȣ. | *Inter Teon & Lebedum.*

Et ex ſequentibus & ejus littoris notitia ducta ratione & ex Hecatæo apud Stephanum in Μυόννησος patet legendum eſſe, μεταξὺ Τέω καὶ Λεϐέδȣ.

Pag. 644.

Πρὶν δ' ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς Ἐρύθρας, πρῶτον μὲν Γέραι πολίχνιον εἶτα Τήϊον.	*Antequam Erythras veniatur, primum Eræ ſunt Teium oppidum.*

Xylander cum vulgatis codicibus legit, πρῶτον μὲν γ' Ἔραι πολίχνιον ἐςὶ Τηΐων. Mutavit eam lectionem Caſaubonus ex manuſcriptis codicibus, quod non debebat: melior enim vulgata lectio, quam ſequutus eſt Xylander, & ſine mendi ſuſpicione. Primum enim, quod ad Τήϊον, quare rurſus poſuiſſet Teium Strabo, de qua ſupra multis tractaverat? deinde Τήϊον non fuit nomen urbis, ſed Τέως, cujus incolæ Τήϊοι. Quod autem ad vocem Γέραι, nullibi invenitur nomen illud, præterquam in codicibus, quos vidit Caſaubonus, unde Dominicus Niger ſomniavit urbem *Gerræ*. At, ut probetur legendum γ' Ἔραι, ſufficit locus Thucydidis lib. 8. καὶ Διομέδων ἀπελθόντος αὐτȣ̃, ȣ̓ πολὺ ὕςερον δέκα ναυσὶν Ἀθηναίων ἀφικόμενος, ἐσπείσατο Τηΐοις, ὥςε δέχεσθαι καὶ σφᾶς· καὶ παραπλεύσας ἐπὶ Ἔρας, καὶ προσβαλὼν, ὡς οὐκ ἐλάμβανε τὴν πόλιν, ἀπέπλευσεν, id eſt, *Et Diomedon, cum ille* (Tiſſaphernes ſcilicet) *abiiſſet, non multo poſt cum decem navibus Athenienſium adveniens fœdus facit cum Teiis, ut ab iis reciperetur: & ultra navigans ad Eras, & impreſſionem faciens, cum eas non caperet, abiit.* Ad hæc verbum non addam.

Ibidem.

Καὶ λιμὴν ἐπ' αὐτῷ Κασύςης, καὶ ἄλλος Ἐρυθρᾶς λιμὴν καλȣ́μενος.	*Et ſub eo portus Caſyſtes aliuſque Erythræ.*

Non poſſum ſedare pruritum aliquid mutandi in hoc loco. Nam pro Ἐρυθρᾶς λιμὴν non dubito Strabonem ſcripſiſſe Ἐρυθραίων λιμὴν, aliter non fuiſſet opus repetere vocem λιμὴν, ſed dixiſſet λιμὴν ἐπ' αὐτῷ Κασύςης καὶ ἄλλος Ἐρυθραὶ καλȣ́μενος. Sed repetit vocem λιμὴν, eo quod nomen loci erat Ἐρυθραίων λιμὴν. Sic plures loci eodem modo vocabantur, ut Ἀθηναίων λιμὴν, de quo Plinius & Ptolemæus in Peloponneſo lib. 3. Sic Ἀχαιῶν λιμὴν in Troade, &

alius ejus nominis in Æolide, tertius in Meſſenia. Sic Ἐφεσίων λιμὴν in Boſporo, de quo Petrus Gillius ex Stephano Byzantino. Longum foret omnes enumerare. Tum manifeſto Ἐρυθρὰς non convenit in quarto caſu, & ideo mutanda eſt.

Pag. 645.

Ἐκ δὲ τοῦ ἀποκρήμνου Χύτριόν ἐστι τόπος.	*Pone præruptum illum locum Chytrium eſt.*

Ariſtoteles Politicorum lib. 5 cap. 3 Χύτρον vocat eum locum, ſed actum ago: nam id notavit Caſaubonus.

Pag. 646.

Λυδῶν δὲ κατασπασάντων τὴν Σμύρναν — εἶτα ἀνήγειρεν αὐτὴν Ἀντίγονος καὶ μετὰ ταῦτα Λυσίμαχος.	*Cum Lydi Smyrnam diruiſſent — inſtauravit deinde urbem Antigonus, ac poſtea Lyſimachus.*

Mirum eſt Strabonem nihil dixiſſe de Alexandro, qui poſt Theſeum antiquioris Smyrnæ conditorem celebratur ut conditor vel inſtaurator celebratiſſimæ recentioris Smyrnæ, quæ ad Meletem ſita fuit, non ſolum à Pauſania, ſed & ab Ariſtide pluries in orationibus, quas ſuper Smyrna fecit. Forte etiam Antigonus eam urbem magis excoluit, & poſt eum Lyſimachus. Itaque nihil muto: nam & non minus mirum eſt, Arrianum, qui de Alexandri geſtis ſcripſit, nihil de ea Smyrnæ inſtauratione dixiſſe: putarem Alexandrum tantum de ejus inſtauratione decretum propoſuiſſe, ſed ob ejus abſentiam & alias occupationes intermiſſam, Antigonum demum ad effectum eam perduxiſſe.

Ibidem.

Στοαί τε μεγάλαι τετράγωνοι ἐπίπεδοί τε καὶ ὑπερῷοι.	*Porticus magnæ & quadratæ in planis & in editis locis.*

Ita interpretatur Xylander, infœliciter: non eſt ea Strabonis ſententia. Vertendum erat, *cum inferius in ſolo, tum ſuperius in tabulato ædificatæ.*

Pag. 647.

Ἐν ᾗ τῇ νῦν πόλει τὸ τῆς Λευκοφρυνῆς ἱερὸν Ἀρτέμιδος.	*In ea quæ hodie eſt Smyrna, fanum Dianæ Leucophrynes.*

Ex hoc loco licet ſuſpicari Magneſiam ſitam fuiſſe, ubi fuerat antiqua Λευκόφρυς, vel non longe.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 650.

Ἀπὸ δὲ τριάκοντα σταδίων τῆς Νύσης ὑπερβᾶσι Τμῶλον τὸ ὄρος καὶ τὴν Μεσωγίδα ἐπὶ τὰ πρὸς τὸν Νότον μέρη.	*A Nyſa XXX ſtadiis verſus meridiem ſuperato monte Meſſogide.*

Pugnat hic locus, ut eum edididit eruditiſſimus Caſaubonus, cum [1] τοποθεσίᾳ, quam ipſe Strabo ſatis curioſe deſcripſit pag. 648 & ſequenti. Nam Meſſogis ille mons erigitur inter Mæandrum & Cayſtrum fluvios, & habet Mæandri campum ad Meridiem, & Cayſtri campum ad Septentrionem, & Ἀσιμῶν ille locus, de quo hîc agit Strabo, ab Homero ponitur ad Cayſtrum: [2] Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καΰστρου ἀμφὶ ῥέεθρα. Et paulo ſupra Strabo ponit euntibus Magneſia Tralles, procedendo adverſus curſum Mæandri Meſſogin ad ſiniſtram, Mæandri campum ad dextram. Itaque neceſſe eſt voces πρὸς τὸν Νότον mutare, ut omnia quadrent. Et primum quidem volebam reponere πρὸς Ἄρκτον, vel πρὸς Κάϋστρον. Sed δεύτεραι φροντὶς meliora ſuggeſſit, & veram lectionem docuit multum abhorrentem à literarum ductu vulgatæ lectionis. Ergo lego confidenter πρὸς Ἰτωανάτων μέρη. Nam Itoana non longe à Nyſa, ut nos docent Ptolemæi ordines antiqui, in quibus legebat olim Dominicus Niger Ἰτώανα, ubi nunc editur Βιτώανα. Cæterum Xylander uſus eſt codice melioris notæ, qui non agnoſcit vocem Τμῶλον, quæ omnino exulare debet, & præceps agi ex hoc loco, & non jure objurgat Xylandrum doctus commentator hoc loco. Nam Tmolus longe à Meſſogide erigitur, Cayſtro & Cayſtrio campo intercedente. Nam & quomodo intelligi poſſet in triginta ſtadiorum ſpatio tranſiri poſſe Meſſogin, Cayſtri campum & Tmolum? id certe eſt impoſſibile. Ergo legatur ſic totus hic locus: [3] ἀπὸ δὲ τριάκοντα σταδίων τῆς Νύσης, ὑπερβᾶσι ὅλον τὸ ὄρος τὴν Μεσωγίδα ἐπὶ τὰ πρὸς Ἰτονοάτων μέρη. Sic omnia erunt plana, & quadrabunt inter ſe Strabonis loci ſupra citati.

1 Locorum poſitione.

2 In prato Aſio circa Cayſtri fluenta.

3 Poſt triginta autem ſtadia à Nyſa ſuperantibus totum montem Meſſogidem ad Itonoatarum partes.

Pag. 655.

Σποράδες αἱ ἐπὶ τὴν Χαλκίαν.	*Sporades Chalciam verſus.*

Caſaubonus ait manuſcriptos codices exhibere ἐπὶ τὴν Χαλκίδα, & jure damnat eam lectionem. Nomen ejus inſulæ varie ab auctoribus exprimitur: noſter Strabo etiam in fine libri 10 Χαλκίαν vocavit, at Thucydides ſemper Χάλκην nominat, Plinius cum utriſque in uno loco *Chalcen*, in altero *Chalciam* ſcripſit, Scylax Χαλκείαν, Theo-

 phraſtus

phraſtus cum Strabone Χαλκίαν, Mela denique cum corruptis codicibus *Chalcidem*. Quid in tanta diverſitate ſtatuendum? hodie *Carchi* dicitur.

Pag. 656. & 657.

Ἐξέβαλε δὲ ταύτην Πιξώδαρος ὁ λοιπὸς τῶν Ἑκατόμνου παίδων, Περσίκας δὲ μεταπέμπεται Σατράπην ἐπὶ κοινωνίᾳ τῆς ἀρχῆς.	*Eam Pixodarus ejecit, qui de Hecatomni filiis ſupererat, cumque Perſicas res amplecteretur, Satrapam arceſſit ad ſocietatem regni.*

Quis fuit ille Perſicas, de quo nullus alius auctor meminit? num aliquis alius è ſanguine Hecatomni? nugæ. Lege meo periculo ſine majuſcula, περσίσας. Aoriſtus eſt à verbo Περσίζω, ut Μηδίζω, id eſt, *cum Perſis ſentio, Perſis faveo, Perſarum partes ſequor*. Id de Pixodaro dixit, qui Perſam Satrapem advocavit, & ſuum generum fecit communicato cum eo regni jure. Vocabatur ille Satrapes Oroontobates, ut diſco ex Arriano lib. I.

Pag. 657.

Ἐστὶν ἄκρα Τερμέριον Μυνδίων, καθ' ἣν ἀντίκειται τῆς Κώας ἄκρα Σκανδάρια, διέχουσα τῆς ἠπείρου σταδίους τετταράκοντα, ἔστι δὲ καὶ χωρίον Τέρμερον ὑπὲρ τῆς Κώας.	*Eſt Termerium Myndiorum promontorium, cui opponitur Coæ inſulæ promontorium Scandaria à continente diſtans ſtadia* XL. *Eſt & locus ſupra Coam, nomine Termerum.*

Suſpectum habet ſtadiorum numerum Caſaubonus, eo quod Plinius dixit, diſtare Coon ab Halicarnaſſo millia paſſuum XV. Sed ideo mutandus non eſt numerus apud Strabonem, Halicarnaſſus enim in receſſu eſt, & longius multo diſtat à Co inſula, quam plura promontoria, quæ à continente verſus Co extenduntur & prominent. Ea quæ ad Co magis accedit (ut puto) vocatur nunc ab Italis *Capo Cico*, vel *Capo di San Piero*. Sed hic locus mihi ſuſpectus eſt in voce Κώας ultima. Nam ratio ſuadet Strabonem ſcripſiſſe ὑπὲρ τῆς ἄκρας, ſcilicet Τερμερίου, de qua eſt ſermo, nam promontorium nomen ſumpſerat à vicino oppido ſeu pago, non à Co.

Pag. 663.

Καὶ Χελιδονίων.	*Et Chelidonias.*

Vix

Vix abſtineo, quin aliquid audeam in eam vocem, quæ non occurrit apud quemquam alium auctorem in eo tractu. Reponerem Φιλομήλιον, ſed infra nominatur, fuit tamen in ea itineris ſerie, quam deſcribit Strabo.

Pag. eadem.

Τὸ Τυριάριον. | *Tyriarium.*

Variant manuſcripti. Τυρικίον, Τυριαῖον. Quid ſi quis putaret debere legi, Τετράδιον ex Ptolemæo? eſt enim in eodem itineris ordine.

Pag. 665.

Τὰ Δαίδαλα. | *Dædala.*

Euſtathius videtur legiſſe τὸν Δαίδαλον.

Ibidem.

Οὓν Σίρβην ἐκάλουν. | *Sirbes dictus.*

Idem Euſtathius ad Iliad. μ. legiſſe videtur Σίρμιν.

Pag. 666.

Ὧν καὶ μεγίστη νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος ἡ Κισθήνη.	*Quarum maxima inſula Ciſthene.*

Videtur jure ſollicitare hunc locum Salmaſius ad Solinum. Nam ſi πόλις eſt ὁμώνυμος inſulæ, nomen autem inſulæ fuerit Μεγίστη, quomodo poteſt eſſe nomen urbis Κισθήνη? reponit igitur καὶ μηκίστη, vel καὶ Δολιχίστη, quod maxime probo. Sed non eget noſtra approbatione tanti viri auctoritas.

Pag. 671.

Καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν.	*Et populorum ſupra imminentium.*

Senſus exigit, ut legatur ὑποκειμένων.

Pag. 678.

Ἐφόρου τε καὶ τοῦτο πρῶτον ἀπαιτεῖν ἐχρῆν, τί δὴ τοὺς Χάλυβας τίθησιν ἐντὸς τῆς Χερρονήσου.	*Primum enim id ex Ephoro fuit quærendum, cur intra peninſulam is Chalybes collocaret.*

Sed eodem calculo etiam condemnandus eſt tibi Herodotus, ô Geographe, nam Chalybas etiam recenſet in numero populorum intra Halyn, quos Crœſus ſubegit lib. 1. Forte tempore Crœſi in-

tra Halyn habitabant, poſtea vero mutarunt ſedes, & receſſerunt Orientem verſus.

Pag. 684.

Μάλιστα δὲ αἴτιος τοῦ ὀλέθρου κατέστη τῷ βασιλεῖ Πόπλιος Κλαύδιος Πούλχερ.	*Perniciei cauſa potiſſima regi fuit P. Claudius Pulcher.*

De hoc negotio vide Ciceronem in oratione pro P. Sextio.

Ad Lib. 15. Pag. 728.

Καὶ γὰρ εἰ βασιλεύονται μέχρι νῦν ἴδιον βασιλέα ἔχοντες οἱ Πέρσαι, τῇ γε δυνάμει πλεῖστον ἀπολείπονται, καὶ τῷ Παρθυαίων προσέχονται βασιλεῖ.	*Nam etſi adhuc Perſæ proprium regem habent, viribus tamen longe ſunt inferiores, & Parthorum regis dicto ſunt audientes.*

Res non nimis nota Romanis ſcriptoribus, & iis vel ignorata vel non tradita. En ratio, quare Perſæ hodierni non agnoſcunt Parthorum regnum, nec de eorum rebus in ſuis hiſtoriis meminere, ut narrat Hiſpanus auctor Teixera, & alii.

Pag. 729.

Οὗ μετέλαβε τὸ ὄνομα ὁ βασιλεὺς ἀντὶ Ἀγραδάτου μετωνομασθεὶς Κῦρος.	*Ab rege appellatus pro Agradato Cyrus.*

Mutat doctus auctor notarum, & vult legi μετέβαλε. Sed puto eum primo impetu hæc ſcripſiſſe, non ſatis attente perſpectis Strabonis verbis. Putat voluiſſe dicere Strabonem, regem Cyrum mutaſſe fluvii nomen, & pro Agradate Cyrum vocaviſſe: at ſi hoc voluiſſet dicere Strabo, ſic oportuiſſet eum loqui: οὗ μετέβαλε τὸ ὄνομα ὁ βασιλεὺς ἀντὶ Ἀγραδάτου μετονομάζων Κῦρον. Sed ut ſunt verba Strabonis, contrarium ſenſum exhibent, à nomine fluvii ſcilicet rex denominatus eſt, & ex Agradato mutato nomine vocatus eſt Cyrus, nam μετωνομασθεὶς non poteſt referri quam ad βασιλεὺς. Tum Ἀγραδάτης videtur potius fuiſſe nomen viri in lingua Perſica, ut Ἀβραδάτης apud Xenophontem, Ὀροοντοβάτης, Spithridates, alia innumera. Maneat ergo lectio vulgata.

Ad Lib. 16. pag. 744.

Τῇ τε Σουσίδι ἡ Ἐλυμάτις.	*Suſiæ Elymaitica.*

Non multum abeſt ea vox à voce *Elam*, quæ Perſas in ſacris paginis ubique ſignificat.

Pag. 747.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 747.

Καὶ περὶ τὴν Ἀνθεμουσίαν ἄλλος Ἀβόρρας.	*Ac circa Anthemuſiam aliud, nomine Aborras.*

Eo quod Ptolemæus hunc fluvium Chaboram vocat, putat doctiſſimus vir debere ex Strabone & Ammiano corrigi Ptolemæum, nec adduci poteſt, ut credat Ἀβόρρα & Chaborram idem eſſe. At ſola aſpiratione differunt ea vocabula; nam multi ſunt populi, qui addito *c* aſpirationes formant. Sic priſci noſtri Franci, quos alii Hildebertum, Hildericum, Hlodonicum, Childebertum, Childericum & Clodovicum vocabant. Eſt igitur inter Ἀβόρραν & Χαβόρραν ſola dialecti in aſpiratione differentia. Arabes certe, ut diſco ex Geographo Nubienſi in parte 6 climatis 4, eum fluvium vocant *al Chabur*, quod valet ὁ Χαβόρρας.

Pag. 759.

Κατεσπασμένη δ᾽ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ μένουσα ἔρημος.	*Ab Alexandro autem diruta.*

Hæc ultima verba καὶ μένουσα ἔρημος non agnoſcit Xylander: ideo ſuſpicor eſſe gloſſema alicujus, qui ex Actis Apoſtolorum cap. 8 verſu 26 id notaverat ad marginem, quod poſtea in textum additum eſt. Nam forte ea non fuit, quæ dicta fuit ἔρημος, ſed alia, quæ magis ad deſertum Ægyptum verſus accedebat. Vide quæ notavi ſupra ad Polybii locum libri 5 pag. 427.

Pag. 766.

Καὶ Νέαρχος καὶ Ὀρθαγόρας νῆσον Τυρρίνην κεῖσθαι.	*Nearchus & Orthagoras Tyrinam inſulam jacere.*

Hunc locum ſic emendat Salmaſius: [1] Φησὶ Νέαρχος Ὀγυρίδα νῆσον ἐρήμην κεῖσθαι. eum vide ad Solinum pag. 1180.

[1] *Ait Nearchus Ogyrida inſulam deſertam jacere.*

Pag. 767.

Νῆσον Δόρακτα.	*Doractæ.*

Idem Salmaſius legit Ὀάρακτα dicto loco.

Pag. eadem.

Ἐξωγύρου.	*Exogyri.*

Salmaſius ibidem ἐξ Ὠγύρος legit.

Pag. 776.

Συνεχῆ δὲ τοῦ Ποσειδίου φοινι-	*Poſidio vero continuum eſſe palme-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

κῶνα εἶναι ἔνυδρον. | *palmetum quoddam aquis abundans.*

Ex ſitus ordine hic locus debet eſſe Exodi *Elim*, ubi palmetum erat, & ſontes duodecim.

Pag. 781.

Μέχρι πόλεως Ἀγράνων. | *Vſque ad urbem Agranorum.*

Caſaubonus legit Ἀγραίων, & ad ſua commentaria lectorem remittit, ubi debuerat ejus emendationis rationes proferre, ſed nihil de eo loco dixit in ſuis commentariis; id oblitus eſt præſtare, quod promiſerat. Si quid mutandum eſt, forte legendum quis ſuſpicaretur, Ἀτράνων vel Ἀτρεώων, quorum urbem Imperator Severus incaſſum obſedit, de quo vide Herodianum in Severo.

Ad Lib. 17. pag. 795.

Εἶθ᾽ ὁ Φιλοπάτωρ, ὁ τῆς Ἀγαθοκλείας. | *Huic Philopator Agathocliæ.*

Contra communem phraſim & ſuetum Helleniſmum ſumitur hoc loco ὁ τῆς Ἀγαθοκλείας, quod moneo, ne aliquis ſibi perſuadeat hunc Philopatora fuiſſe Agathocliæ filium. Subintelligi enim debet ἐραστής. Sed id omiſit dicere, eo quod non alia magis re notus fuit ille rex, quam ab ejus ſcorti amore, cui omnino ſe permiſit, & quæ cum fratre Agathocle totam Ægyptum ad nutum gubernavit, donec ſeditione periit. vide Polybium lib. 15.

Pag. eadem.

Τούτου δὲ Αὐλητὴς ὁ καθ᾽ ἡμᾶς. | *Illi autem ætate noſtra Auletes.*

Dubito, num legendum ſit τοῦτον δὲ ὁ Αὐλητὴς, ut ad ſucceſſionem non ad filiationem referatur, eo quod plures dixerunt eum eſſe alienum à Ptolemæorum ſtemmate.

Pag. 801.

Ὁ μὲν Ἐλαΐτης ἐστὶ νόμος. | *Elaïtica præfectura.*

Mirum eſt nullum vidiſſe hunc errorem, lege Ὁ Μενελαΐτης ἐστὶ νόμος, quod ex ſequentibus manifeſtum eſt: nam Ptolemæus Lagi filius fratrem habuit Μενέλαον, quem præfecerat Cypro, teſtis Plutarchus in Demetrio, ab eo hic nomine appellatus, non ab Atride Menelao, ut Artemidorus volebat. Hæc eſt ſententia Strabonis: nam quod legitur hoc loco Πτολεμαίου καλουμένου, patet ex Xylandri verſione eſſe typographicum errorem pro καλούμενος.

Pag. 804.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 804.

Ἐτμήθη δὲ ἡ διῶρυξ καταρχὰς μὲν ὑπὸ Σεσώστριος, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν· οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ Ψαμμιτίχου παιδὸς, ἀρξαμένου μόνον, εἶτα ἐκλιπόντος τὸν βίον· ὕστερον δ' ὑπὸ Δαρείου τοῦ πρώτου, διαδεξαμένου τὸ ἑξῆς ἔργον, καὶ οὗτος δὲ δόξῃ ψευδεῖ πεισθεὶς ἀφῆκε τὸ ἔργον περὶ συντέλειαν ἤδη· ἐπείσθη γὰρ μετεωροτέραν εἶναι τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰ διακοπείη πᾶς ὁ μεταξὺ Ἰσθμὸς, ἐπικλυσθήσεσθαι τῇ θαλάττῃ τὴν Αἴγυπτον. οἱ μέντοι Πτολεμαϊκοὶ βασιλεῖς διακόψαντες κλειστὸν ἐποίησαν τὸν Εὔριπον, ὥστε ὅτε βούλοιντο ἐκπλεῖν ἀκωλύτως εἰς τὴν ἔξω θάλατταν, καὶ εἰσπλεῖν πάλιν.

Exciſa autem eſt foſſa ab initio per Seſoſtrin, ante Trojana bella: alii vero dicunt per Pſammitichum filium, qui tantum opus incepit ſolum, & mortuus eſt: poſtea vero per Darium primum, qui id opus perficiendum exceperat: & hic autem opinione falſa perſuaſus, opus dimiſit fere perfectum; nam perſuaſus fuit altius eſſe mare Erythræum Ægypto, & ſi perfoderetur totus, qui intercedit, Iſthmus, Ægyptum inundatum iri mari immiſſo. Ptolemaici tamen reges perforantes Euripum fecerunt clauſum, ita ut nullo impedimento mare exterum adnavigarent, & rurſus è mari renavigarent.

De eo negotio Plinius, paulo aliter lib. 6 cap. 29: *Daneon portus, ex quo navigabilem alveum perducere in Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit 62 mill. paſſ. intervallo (quod inter flumen & mare rubrum intereſt) primus omnium Seſoſtris rex Ægypti cogitavit. Mox Darius Perſarum, deinde Ptolemæus ſequens, qui & duxit foſſam latitudine pedum* C, *altitudine* XXX, *in longitudinem* XXVII *mill.* IↃ *paſſus uſque ad fontes amaros: ultra deterruit inundationis metus, excelſiore tribus cubitis rubro mari comperto quam terra Ægypti. Aliqui non eam afferunt cauſam, ſed ne immiſſo mari corrumperetur aqua Nili, quæ ſola potum præbet.* Hæc Plinius, & hæc ultima eadem eſt, quam altera. Nam niſi mare excelſius foret repertum,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

non fuiſſet ratio timendi, ne aqua Nili corrumperetur: nam flumina, quæ inferius defluunt, non corrumpuntur, quoniam eorum unda excelſior, unda maris eam impellit & in eam ſe immittit. At ſi mare rubrum per canalem illum in Nilum defluxiſſet, palam eſt mare excelſius fuiſſe Nilo. Cæterum Strabonis verba in errorem induxerunt pleroſque doctorum, putantes Strabonem intellexiſſe, falſum fuiſſe, aquam maris Erythræi fuiſſe ſuperiorem & Ægyptum depreſſiorem. Et id quidem prima facie videtur intellexiſſe. Sed accuratius incumbendo id non videtur ſequi ex verbis Strabonis: falſum quidem erat, ut ait, fuiſſe impoſſibile Iſthmum perfodere ſine inundatione Ægypti depreſſioris, quod Strabo probat, eo quod Ptolemæi reges id obtinuerunt. Sed quo modo? Per Euripum clauſum ſcilicet. At non erat opus Euripo clauſo, ſi mare non fuiſſet excelſius. Sed Iſthmus poterat exſcindi ſine periculo, & incile illud poterat aquam Nili in mare rubrum inferius immittere. Nec credendum foret Straboni, ſi aliter intellexiſſet, ut volunt, qui numquam adiit eum locum, ut patet ex ſua peregrinationis in Ægyptum narratione contra eorum ſententiam, qui à Dario operi præpoſiti, & ſitum Ægypti & maris ſuperficiem ad amuſſim contemplati & menſurantes ab opere illis fructuoſo & gloriæ pleno deſiſtere coacti ſunt. Nondum enim notæ erant euriporum clauſorum machinæ, per quas facile naves ex inferiori foſſa in excelſiorem alveum aſcendunt. Id nunc notiſſimum eſt, & in Belgio paſſim videri poſſunt ejus rei multa exempla.

Foſſa

Foſſa Trajana, quæ & Ptolemæus olim à Seſoſtride cœpta, à Dario inſtaurata, à Ptolemæo perfecta & aperta uſque ad mare per Euripum clauſum, à Trajano rurſus purgata. Poſtremo reſtaurata ab Amro filio Alaſi Ægypti præfecto ſub Omare Calipha circa annum Hegiræ 20, ut narrat hiſtoria Sarracenica pag. 32.

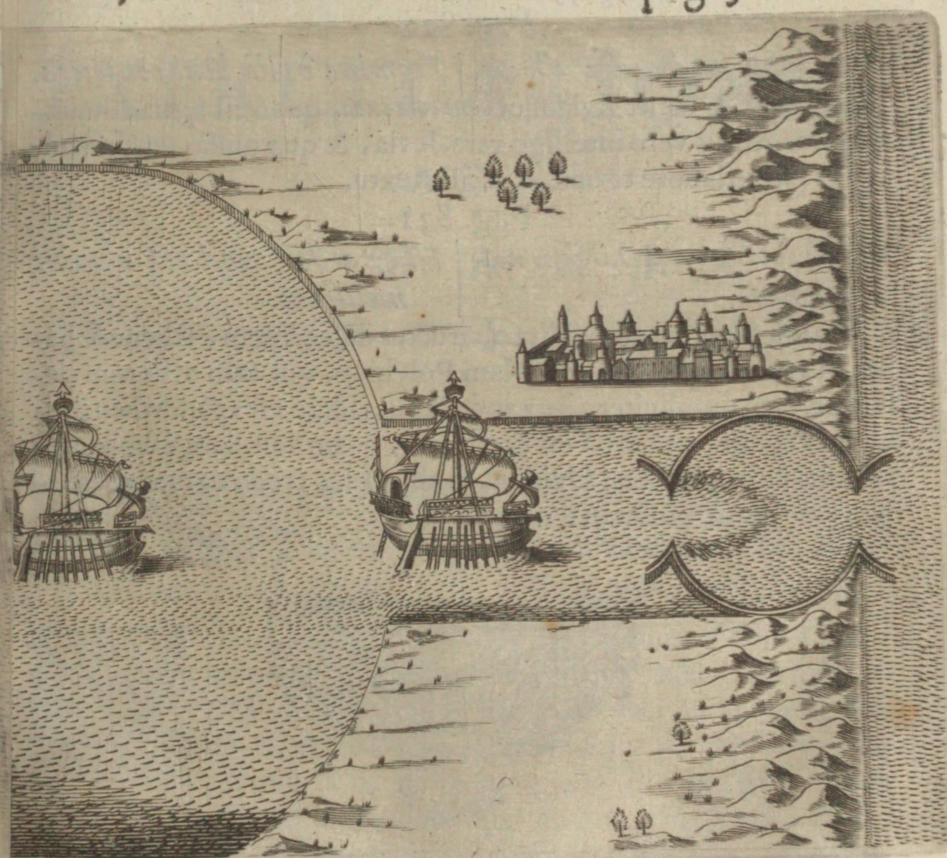

Pag. 807.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 807.

Μέχρι τῆς κεφαλῆς ἑωρῶντο ὑφ' ἡμῶν καταχεχωσμέναι.	*Ibi vidimus Sphinges uſque ad capita obrutas.*

Pro ὑφ' ἡμῶν lego ὑπ' ἀνέμων, nec indiget probationibus ea emendatio, ſatis per ſe ſtabit nullo adminiculo.

Pag. 809.

Ἄκανθος πόλις ὁμοίως ὡς ἐν τῇ Λιβύῃ.	*Acanthus civitas Libycæ per-ſimilis.*

Delendum τὸ ὡς, & legendum ὁμοίως ἐν τῇ Λιβύῃ, ut cenſet Salmaſius ad Solinum pag. 532.

Pag. 822.

Τρίχινα πλέγματα εὐυφῆ.	*Tegmina è pilis bene contexta.*

Intelligit & vertit Xylander *bene contexta*, quod eſt ſpiſſa & minime rara. Secus vero intelligo rara, levia, & quæ nulla cum difficultate & parvo labore texuntur, facilia textu.

Pag. 831.

Καὶ δένδρον ὅ ἐστι μελίλωτον καλούμενον.	*Eſt & arbor apud eos nomine melilotus.*

Τὸ μέλι eſt protheſis addita ob fructus dulcedinem, ſi bene ſe habet ea vox, de quo dubito. Nam Polybius, qui eam arborem deſcribit, eam ſimpliciter λωτὸν vocavit, ut videre eſt apud Athenæum lib. 9: at μελίλωτον herba eſt coronaria, quam Sertulam Campanam vocant, de qua Plinius, Ovidius, & alii. Ideo credo notum vocabulum pro ignoto poſuit exſcriptor.

JACOBI

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES
AD
PAVSANIÆ
ATTICA.

Editionis Sylburgii 1613.

Pag. 1.

Ἅς Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Λάγου τιμωρεῖν ἔστειλεν Ἀθηναίοις. | *Quas Ptolemæus Lagi filius Athenienſibus auxilio miſit.*

Videtur ſtatim initio impegiſſe Pauſanias, & in Chronologiam peccaſſe, ſi ita ſcripſit. Nam fato functus eſt Ptolemæus Lagi Olympiade 124 auctore Polybio lib. 2. Athenarum autem obſidio vel potius Atticæ vaſtatio facta eſt ab Antigono Gonata poſt victos Gallos, multis poſtea annis, vide Juſtinum libro 26. Ergo male irrepſit in textum è margine ſcioli cujuſdam commentatio, vel per τοῦ Λάγου intellexit Pauſanias Lagidis, vel Lagi filii. Nam Ptolemæus primus ſemper cognominatur ὁ Λάγου ſine articulo: hoc vero loco, ſi ita ſcripſit, videtur intellexiſſe ὁ τοῦ Λάγου λεγομένου, ſcilicet filius

 ejus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ejus, qui Lagi dictus eſt, nam de Philadelpho intellexiſſe Pauſaniam patet ex eo ipſo infra pag. 7.

Ibidem. Sylb. 2.

Ἐς Λαμίαν κατέκλεισε τὴν κατ' ἀντικρὺ τῆς Οἴτης.	*Ad Lamian ex adverſo Oetæ ſitum oppidum obſedit.*

Addidit hæc ultima verba ad differentiam alterius Lamiæ in Bœotia ſitæ, de qua Plinius lib. 4 cap. 7.

Ibidem.

Βωμοὶ δὲ θεῶν ὀνομαζομένων ἀγνώστων.	*Aræ præterea & Deorum, qui ignoti vocantur.*

Quorum Paulus Apoſtolus exprobravit ſuperſtitionem Areopagitis, ut videre eſt in Actis Apoſtolorum cap. 17.

Pag. 2. Sylb. 3.

Τὰς μὲν ἀνὰ πᾶν ἔτος, τὰς δὲ χρόνου διαλείποντος.	*Alias ſtatis diebus quotannis, alias vero incertis temporum intervallis tranſmittunt.*

Magna enim myſteria, quæ ἐποπτικὰ dicebantur, quinto quoque anno recurrebant: parva vero tertio quoque anno. Vide Scaligerum de emendatione temporum lib. 1.

Ibidem. Sylb. 4.

Καθ' ἣν παρὰ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι δρᾶσαι τελετὴν Ἀθηναίους φασὶν οὐ τῶν ἀφανεστάτους.	*In qua ad Eleuſiniorum prope ritum initia ab hominibus inter cæteros Athenienſes minime obſcuris agitari ſolita traditum eſt.*

Hi viri non obſcuri fuerunt Alcibiades, Polytion, Theodorus, ut ait Plutarchus in Alcibiade. Cæterum notandum hoc loco genus loquendi familiare Pauſaniæ per διάζευξιν, ſcilicet, παρὰ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι δρᾶσαι τελετήν, pro, παραδρᾶσαι τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τελετήν. ſic ſupra pag. 1, καὶ νεὼς καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν οἶκοι, pro νεωσοῖκοι ἐς ἐμὲ ἦσαν. Amaſæus interpres male expreſſit hunc locum, verto: *in qua Eleuſiniaca ſacra perperam & irriſorie agitaſſe dicuntur Athenienſium viri non ignobiles.*

Ibidem.

Ἀκταῖον δὲ λέγουσιν ἐν τῇ	*Actæum, quo in loco nunc Attica*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

νῦν Ἀττικῇ βασιλεῦσαι πρῶτον.	*tica eſt, memorant primum regnaſſe.*

Ipſe Pauſanias infra pag. 14 & pag. 30 ab hujus loci ſententia diſcedit, ait enim Porphyrionem & Colænum regnaſſe ante Actæum.

Pag. 3.

Τὸ δὲ χωρίον ὁ Κεραμεικὸς, τὸ μὲν ὄνομα ἔχει ἀπὸ ἥρωος Κεράμου.	*At Ceramicus urbis via, à Ceramo heroe nomen accepit.*

Talis eſt mos Græcorum, ut nomina Heroum in omnibus urbium & locorum fundationibus fingant: at quanto veriſimilius eſt etymon ab aliis prolatum, vel à fictilibus ſtatuis, quibus celebris erat ille locus, vel à figulorum in eo manſione antiqua. Sic hodie Lutetiæ hortus regius pulcherrimus vocatur *les tuileries*, eo quod olim ibi tegulæ coquebantur.

Ibid. Sylb. 6.

Ὀλβιάδης Καλλίππου ὢν ὃς Ἀθηναίους ἐς Θερμοπύλας ἤγαγεν.	*Olbiades Callippi filius, qui ducem ſe Athenienſium præſidio ad Thermopylarum ingreſſum præbuit.*

Supine nimis hæc ſcripſit Pauſanias; nam ὃς non bene refertur ad Καλλίππου, ſed ad Ὀλβιάδης. Fuit tamen Callippus Mœroclis filius, qui duxit Athenienſes contra Gallos ad Thermopylas, ut ipſe infra accuratius narrat pag. ſequenti & pag. 336. Sic igitur debebat ſcribere [1] Καλλίππου τοῦ Ἀθηναίους ἐς Θερμοπύλας ἡγησαμένου.

[1] *Callippi, qui Athenienſes ad Thermopylas duxerat.*

Pag. 4. Sylb. 8.

Οἱ Πέργαμον ἔχοντες πάλαι δὲ Τευθρανίαν καλουμένην, ἐς ταύτην Γαλάτας ἐλαύνουσιν ἀπὸ θαλάττης.	*Pergameni, qui eam, quæ olim Teuthrania appellata eſt, regionem tenent, eos longe à mari fugatos in finitimam partem compulerunt.*

Vel deeſt aliquid inter ταύτην & Γαλάτας, veluti ὁρμῶντας, vel quid ſimile: vel potius tollendæ ſunt duæ voces ἐς ταύτην, quæ ſententiam turbant, & videntur inſertæ. Cæterum per οἱ Πέργαμον ἔχοντες intellige Attalum primum, regem Pergami tertium, qui ea victoria maxime gloriabatur.

Pag. 5.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 5. Sylb. 8. & 9.

Ἐκ δὲ Ἀθηναίων Λέων, οὗ ναι δὲ ἐπὶ σωτηρίᾳ λέγεται κοινῇ τὰς θυγατέρας.	*Ex Athenienſibus Leo, quem filias ex oraculo pro ſalute publica devoviſſe ferunt.*

Melius Suidæ ille vir Λεὼς dicitur, Orphei filius, nam nomen Λεωκόραι, quo filias ejus nominant, arguit Λέως melius ſcribi: aliter ſi Λέων vocatus fuiſſet, Λεοντοκόραι eæ virgines, non Λεωκόραι vocatæ fuiſſent: earum autem nomina apud eundem Suidam Pſarithea, Enope, Eubule inveniuntur in Λεωκόρειον.

Ibidem. Sylb. 9.

Καὶ ὕστερον ἄλλος ὃς μετῴκησεν ἐς Εὔβοιαν, Ἐρεχθέως υἱὸς τοῦ Πανδίονος.	*Et minor Erechthei filius Pandionis nepos, à quo eſt in Eubœam colonia deducta.*

Euſebius in Chronico Cecropem illum ſecundum facit Erechthei fratrem, non filium, quod veriſimilius eſt. Nam quare Metion & Orneus de regno cum eo diſceptaſſent, ſi frater major natu eorum fuiſſet? Sed eum male regnum poſt fratris mortem affectantem filii fratris expulerunt, & Eubœam ſeceſſit, Pandionem etiam ejus filium Megara ſecedere coëgerunt, ſed auxilio ſoceri ſui Megarenſium regis prævaluerunt Pandionis filii, & Metionidas regno privaverunt: talis autem controverſia ſæpiſſime agitata fuit inter patruos & fratris filios majoris natu de regni ſucceſſione.

Ibidem.

Καὶ οἱ φυγόντι ἐς Μέγαρα.	*Cum Megara confugiſſet.*

At ſi fides Straboni, nondum condita erant Megara, ſed poſt reditum Heraclidarum demum. Sed id commode intelligendum eſt. Scilicet ante Heraclidas forte κωμηδὸν, id eſt, per pagos habitabatur: ii vero in unum locum habitatores congregaverunt, aut forte muro cinxerunt, cum antea ſine muro habitaretur, ut Sparta; nomen certe Μέγαρα τὰ indicat initio in antris delituiſſe habitatores ut plurimum, ſed procedente tempore domibus & muris ornatam fuiſſe eam urbem.

Pag. 5.

Οὐδὲ οἱ τιμωροὶ παῖδες ἀπ᾽ αὐτοῦ ἐλείφθησαν.	*Neque filios, qui ſuas perſequerentur injurias, ullos reliquit.*

Melius, ſi ἀπ᾽ αὐτῶν legeretur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 5. Sylb. ibid.

Ἑβραίους δὲ, τοὺς ὑπὲρ Σύρων, ἐχειρώσατο ἀποστάντας.	*Hebræorum duntaxat, qui ſupra Syros ſunt, defectionem ultus eſt.*

Duce nempe Barcocheba quodam rebellionis auctore, ut narrat Juſtinus Martyr in apologia.

Ibidem. Sylb. 10.

Αἰγύπτου καὶ ἡ Μυσῶν καὶ ἡ τῶν περιοικίων ἀρχή.	*Ægyptiorum & Myſorum finitimarumque gentium imperium.*

Fuit, quando putabam pro Μυσῶν debere reponi Σύρων. Sed errabam, nam τὸ Αἰγύπτου ad Ptolemæum, τὸ Μυσῶν ad Attalum referri debet, qui Pergami in Myſia regnabat.

Ibidem.

Τὸν Ἀλέξανδρον νεκρὸν εἰς Αἰγὰς κομίζειν.	*Vt Alexandri cadaver Ægas reportarent.*

Lege τὸν Ἀλεξάνδρου νεκρὸν, ſic enim loquuntur Græci & ipſe etiam infra pag. 5.

Pag. 6. Sylb. 11.

Τῆς δυνάμεως ἀπώλεσε τὸ πολὺ, καὶ αὐτὸς ἀπέθανε.	*Magnam exercitus partem amiſit & è vita deceſſit.*

Scilicet in pugna ad Ipſum Phrygiæ oppidulum, ut ex Plutarcho diſcimus in Pyrrho.

Ibidem. Sylb. 12.

Ἀπέκτεινε δὲ καὶ ἄλλον ἀδελφὸν.	*Alterum quoque fratrem de medio ſuſtulit.*

Nomen ejus fuit Leontiſcus, ut ait Juſtinus lib. 15.

Ibidem. Sylb. 12. & 13.

Καὶ οἱ μὲν ἐνταῦθα ἀπώλοντο ὑπό τε ἀλλήλων καὶ τοῦ λίμου.	*Quo in loco ad unum omnes cum mutuis confecti vulneribus, tum fame enecti, perierunt.*

Callimachi Scholiaſtes aliam interitus ſpeciem iis aſſignavit, nempe ſubmerſi fuerunt omnes, & aquis Nili abſorpti prope Sebenniticum oſtium.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 7. Sylb. 13.

Ἀδελφοῦ δὲ Φιλεταίρῳ τὴν ἀρχὴν Εὐμένους παραδόντος ἔσχεν ἀνεψιός.	*Regno vero, quod Eumenes frater Philetæro conceſſerat, ſui patruelis potitus eſt*

Hæc confuſa ſunt & ſubobſcura, quæ melius cum hiſtorica veritate quadrarent, ſi ita legerentur: ἀδελφοῦ ὃ Φιλεταίρου, καὶ τὴν ἀρχὴν Εὐμένους &c. Attalus fuit Attali filius, Attalus autem iſte pater Attali fuit frater Philæteri & Eumenis, Eumenes vero, qui Philætero fratri ſucceſſit, dominatum ſuum reliquit Attalo huic Attali filio, fratri Eumenis.

Ibidem. Sylb. 14.

Τούτους ἦγεν Ἀρχίας Ἀντιπάτρῳ δώσοντας δίκην.	*Captos ad Antipatrum pœnas daturos trahebat.*

Et ideo Archias iſte φυγαδοθήρας dicebatur, id eſt, *exulum venator*, ut docet Plutarchus in Demoſthene.

Ibidem.

Καλάδης.	*Calades.*

Forte legendum Καλλιάδης, quod magis Atticum ſonat, & Herodotus in Urania ait Calliadem fuiſſe Archontem eo anno, quo Xerxes invaſit Atticam.

Ibidem.

Ὁ δὲ Φιλομήτωρ καλούμενος ὄγδοος μέν ἐστιν ἀπόγονος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.	*At qui Philometor eſt dictus, octavus eſt à Ptolemæo Lagi filio.*

Videtur Pauſanias abuti voce ἀπόγονος, & eam referre ad gradus ſucceſſionis, non vero generationis: aut mendum eſt in numero ὄγδοος, quod non puto, ſed potius mendoſam credo vocem ἀπόγονος, & duas ultimas ſyllabas γόνος eſſe additamentum à mala manu. Nam quod de ſecundo Philometore Lathyro agatur, patet ex odio materno & fratre Alexandro, de quibus ſtatim loquitur, & fuit ille Ptolemæus Lathyrus Philometor ſecundus ſeptimus tantum à Ptolemæo Lagi, ſi ipſum numeres; octavus vero illius ſucceſſor: ſic enim procedit Ptolemæorum ſtemma non quidem ſecundum Epiphanium, ſed ſecundum plures,

Ptolemæus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ptolemæus Lagi ———	Berenice uxor
Ptolemæus Philadelphus	Arſinoe
Ptolemæus Euergetes	Berenice magna
Ptolemæus Philopator	Eurydice
Ptolemæus Epiphanes	Cleopatra Syra
Ptolemæus primus Philometor	Cleopatra
Ptolemæus Phyſcon	Cleopatra

Alexander   Ptolemæus Philometor
ſecundus Lathyrus.

Pag. 8. Sylb. 16.

Συνῴκισε δὲ Ἐφεσίων ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος ἐπ' αὐτὴν Λεβαδίους τε οἰκήτορας καὶ Κολοφωνίους.

Eam quam nunc quoque Epheſii mari proximam incolunt urbem, condidit, in quam Lebedios & Colophonios deduxit.

Legendum eſt proculdubio Λεβεδίους. Lebadia enim fuit urbs Bœotiæ longe à Lyſimachi ditione; at Lebedus prope Colophonem non longe ab Epheſo.

Pag. 9. Sylb. 18.

Εἶναι δὲ οὐδὲν ἔτι οἱ πλέον, ἠρημένῳ φίλον ἐς τὸ ἔσχατον.

Quod nihil tamen vehementius optaſſet, ſupra quam dici poſſit gaviſum.

Si ita ſcripſit Pauſanias, duro nimis ſtylo ſcripſit; eſt enim hæc phraſis dura admodum & obſcura, quid enim ſignificet ἠρημένῳ, difficile eſt dicere. Intelligo tamen *deprenſo, convicto*, id eſt, cum intellectum fuit eum tale facinus non ignorare, & non vindicare. Non mihi ſatisfacit tamen ea interpretatio, cui ſpiritus aſper repugnat, tum οὐδὲν οἷ εἶναι πλέον, quod referri debet ad φίλον, non eſt elegans locutio. Xylander ut ſe extricaret ex hoc vepreto, mutavit, & legit ἠρημωμένῳ φίλων ἐς τὸ ἔσχατον, bene quod ad ultimum hoc membrum. Sed quid faciemus de prima parte εἶναι δὲ οὐδὲν ἔπι οἱ πλέον. Sylburgius videtur probare hanc emendationem. Sed ſi quid mutandum eſt, ego mallem legere: εἶναι δὲ οὐδὲν ἔπι οἱ πλημμελουμένῳ φίλον ἐς τὸ ἔσχατον, id eſt, *nihil autem illi, qui negligebatur, gratum poſtea fuiſſe uſque ad extremum vitæ*, ſenſu ſatis commodo. Poſtquam reſcivit Lyſimachus dolum uxoris, quæ eum adeo negligebat, ut non dubitaſſet filium

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Agathoclem necare, nihil deinde illi gratum fuit uſque ad vitæ finem, quippe qui ſe neglectum & ab uxore & ab aliis etiam videbat.

Pag. 10. Sylb. 20.

Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Νεοπτολέμου ἀποθανὼν ἐν Λευκανοῖς ἔφθη πρὶν ἐς χεῖρας ἐλθεῖν Ῥωμαίοις.	*Alexander vero Neoptolemi filius in Lucanis ante è vita exceſſit, quam potuerit cum Romanis ſigna conferre.*

Periit ad Pandoſiam caſtellum in finibus Bruttiorum & Lucanorum, transfixus veruto ab exule Lucano: vide T. Livium lib. 8, & Strabonem lib. 6.

Pag. 13. Sylb. 25.

Πηγὴ δὲ αὐτὴ μόνη.	*Hic autem unicus eſt fons.*

Si is fons fuit ſolus Athenis, quomodo infra videtur alios fontes nominare ad Panis ſacellum & ad Apollinis? Ut ſolvatur dubium, intelligendum eſt, fontem, quæ ἐννεάκρουνος dicebatur, unicum quidem fuiſſe, & ex eadem una origine vel ſcaturigine manaſſe, ſed adeo abundantem aquis, ut per novem tubos in diverſis locis urbis exiliret, quod & verum eſt.

Ibidem.

Φυγόντα ἐξ Ἄργους κατ᾽ ἔχθος Ἀγήνορος.	*Ab Agenore Argis pulſum.*

Dubitabam, quis fuiſſet ille Agenor, cujus ob odium fugerat Hierophantes, nullum enim inveniebam ejus nominis in tota regum Argivorum ſerie: dominantem tamen fuiſſe oportet, qui cives in exilium pellebat. Et Agenor quidem fuit ex Inachidis Triopæ filius, Crotopi pater, ſed non ponitur in ordine regum, quamvis filius regnaverit. Ideo putabam reponi debere Γελάνορος: at ſententiam mutavi, poſtquam incidi in Homeri Scholiaſten ad Iliad. γ, ad hæc verba: Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, ubi narrat, quomodo Agenor Triopæ filius cum multo equitatu Argos invaſerit. Ergo nihil mutandum & addendus Agenor in ſerie eorum, qui Argis dominatum obtinuere.

Pag. 15. Sylb. 28.

Διαρπάσαι δὲ ἐπιτρέψας τὰ χρήματα τοῖς βασιλεῦσι.	*Omnem vero ejus pecuniam cum regibus diripiendam tradidiſſet.*

Sic

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Sic legit Amaſæus interpres & vertit. Sed quale monſtrum! qui fuerunt illi reges, quibus id permiſit Seleucus tamquam vili plebeculæ? nugæ. Certe ita non ſcripſerat Pauſanias, viderat abſurdum Hœſchelius (ut ait Sylburgius) & volebat legi στεγλώπως, optimo quidem ſenſu, ſed nimis recedit ea lectio à vulgata lectione. Forte ſcripſerat τῶν βασιλείων, id eſt, domus regiæ, vel tentorii regii: nam τὰ βασίλεια pro manſione regum ſemper ſumitur.

Pag. 17. Sylb. 33.

Τὸν ὄροφον ἀνέρριψεν ἐς ὑψηλότερον.	*Culmen templi altius projeciſſe.*

Si bene ſe habet hic locus, en tibi vocabuli ὄροφος ſignificationem, quam alibi non invenies, neceſſe enim eſt intelligere vel *jugum* vel *temonem* vel aliam quandam partem carri vel aratri. Sed magis credo aliquid deeſſe: nam Julius Pollux, qui partes omnes τῆς ἁμάξης enumeravit, nullam de oropho facit mentionem.

Ibidem. Sylb. 34.

Χωρίον Ἄγραι καλούμενον καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος.	*Locum qui Agræ dicitur & Venatricis Dianæ ædem.*

Sæpe quidem Artemis Ἀγροτέρα nuncupatur, & ex tam nota appellatione fluxit credo hujus loci mendum. Nam ex Platone in Phædro diſco debere legi Ἀγραίας, quod omnino convenit nomini loci.

Pag. 19. Sylb. 37.

Τοῖς δόρασιν αἰχμὰς οἰσυΐνας ἀντὶ σιδήρου φοροῦσι — καὶ οἰσυΐνας ἀκίδας ἐπὶ τοῖς οἰστοῖς.	*Vimineis haſtarum cuſpidibus uti pro ferreis — Et ſagittarum item vimineas cuſpides.*

Sic legit Amaſæus & utrobique vertit *vimineas cuſpides*. Sed aut nihil video, aut legendum eſt in duobus his locis ὀστείνας, id eſt, *oſſeas* vel *ex oſſe*, nam quomodo poſſet ex vimine molli & lento fieri cuſpis, quæ ferri ſuppleret uſum?

Pag. 23. Sylb. 44.

Ἀλλὰ τότε μὲν ἐξέωσε βίαιος ἐμπεσὼν ἄνεμος.	*Nam vehemens aliquando procella eos ejecit.*

Hos πάρνοπας vertit Amaſæus *bruchos*, quos ajunt eſſe locuſtas ſine alis, quæ vineas rodunt. Sed ex hoc loco conſtat Parnopas alatos

fuiſſe,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

fuiſſe, quando eos ventus à Sipylo monte in mare non adeo proximum aſportavit.

Pag. 25. Sylb. 48.

Ἑρμῆς ξύλου, Κέκροπος εἶναι λεγόμενον ἀνάθημα, ὑπὸ κλάδων μυρσίνης δυσώπτον.	*Mercurius ligneus (fuiſſe ajunt Cecropis donum) inter myrti ramos valde conſpicuus.*

Ultima verba ſic Amaſæus vertit. Sed hoc videtur abſurdum. Nam ſi fuit inter myrti ramos, non fuit tam conſpicuus, quam ſi nullis ramis ſeptus aut obumbratus fuiſſet: nam rami ad eum occultandum utiles fuiſſent, ad conſpicuum faciendum nequaquam. Itaque ut ſenſus conſtet, minima mutatione δυσώαπτον lego, id eſt, *bene compactum*, nam σώαπτος eſt compactus, continuus, συμπηγνύμενος. Tale ego olim opus vidi Bruxellis in Iſabellæ Claræ Eugeniæ palatio: duo leones erant mordicus adhærentes collo & gutturi draconis, qui tamquam ab illorum morſibus fere præfocatus vomebat abundantes fontis aquas limpidiſſimas. Compoſitæ erant eæ imagines ex roboreis ſtipitibus, magnis ſatis, rudibus & minime dedolatis, clavis ferreis ingentibus compactæ firmiter; id opus magis mirum erat, quod prope ſtantibus rude & informe videbatur, at procul contemplantibus eximium & abſolutum. Non ita rude forte ſimulachrum illud Mercurii ex myrti ſtipitibus exilioribus compactum (myrtus enim non poteſt tam magnos ſtipites exhibere, quam robur) ſed eadem, ut credo, arte fabricatum & δυσώαπτον.

Pag. 26. Sylb. 51.

Ὡς πεμφθείη Φιλιππίδης ἐς Λακεδαίμονα ἄγγελος.	*Nuncium ad Lacedæmonios Philippidem miſſum.*

Plures hunc eximium curſorem hoc nomine vocant, ſed, ut reor, corrupta eſt in pluribus ea vox, quæ exſcriptoribus melius ſonare videbatur ob nomen Philippi notiſſimum. At Herodotus antiquior eum proprio nomine Φειδιππίδην nominat ἡμεροδρόμον. Id nomen illi procul dubio impoſitum fuit ab officio & pedum pernicitate, qua adeo valebat, ut propter eum ἐφείδοντο τῶν ἵππων, *opus non habebant equis.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 27. Sylb. 53.

Καθῆκον ἐς ἐννέα ἐρέτας ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων.	*E foris ejus novenis eminent remigibus tranſtra.*

His verbis non accommodavit ſuam verſionem Amaſæus, ſed ſuæ opinioni, cum ſic interpretatur. Sed quis unquam præter eum καθήκειν interpretatus eſt *eminere?* certe contrarium prorſus ſignificat ex etymo, nam à κάτω & ἥκειν formatur, quod eſt *deſcendere*, vel *infra venire*. Vertendum fuerat igitur: *à tabulato navis deſcendens uſque ad novem remigum ordines*. Sed de iis fuſius ſupra egimus ad Memnonem.

Pag. 28. Sylb. 54.

Μέχρι Βραβίσκου τῆς χώρας.	*Ad Brabiſcum uſque.*

Lego Δρεβήσκου cum Thucydide, Strabone, & aliis, ſed eum errorem pridem vidit Ortelius.

Pag. 35. Sylb. 68.

Φίλιππος δὲ οὗτος ἦν ὁ Δημητρίου, πρῶτος γὰρ ταύτης τῆς οἰκίας ἔσχε Δημήτριος τὴν Μακεδόνων ἀρχήν.	*Fuit Philippus Demetrii filius, qui Demetrius primus ex hac familia Macedoniæ regnum obtinuit.*

Cave credas de eodem Demetrio loqui auctorem in primo & ſecundo membro hujus ſermonis. Nam Demetrius pater Philippi Ætolicus dictus, de quo loquitur in primo clauſulæ hujus membro, fuit Antigoni filius, & Demetrii Poliorcetæ nepos, de quo Poliorceta loquitur in ſecundo loco, qui quidem fuit primus ex ea domo rex Macedoniæ, licet non longo tempore.

Pag. 36. Sylb. 71.

Ῥεῖ δὲ Κηφισσὸς πρὸς Ἐλευσῖνι.	*Cephiſſus vero amnis per Eleuſinium agrum defertur.*

Non equidem ad ipſam urbem, intercedit enim mons Pœcilus. Sed ſæpe Ἐλευσὶς ſumitur pro regione & ditione Eleuſiniorum, quorum urbs ſita erat prope mare.

Pag. 39. Sylb. 76.

Αὐτὴ καλοῖτο ἂν ὀρθῶς στρατεία τῶν Ἡρακλειδῶν ἐς Πελοπόννησον Ὀρέστου βασιλεύοντος.	*Vt recte quidem hæc Heraclidarum expeditio appellari poſſit, in Peloponneſum ſuſcepta, Oreſte regnante.*

Abſur-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Abſurditas Chronologica mihi perſuadebat hunc locum male ſe habere, ſed patet ex iis, quæ dicit infra pag. 239, Pauſaniam ſic ſcripſiſſe. Nam ibi talis narrationis fidem damnat, & ait eam non eſſe veriſimilem.

Pag. 42. Sylb. 82.

Ὄρσιππος, ὃς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν, Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός.	*Orſippus, is qui cum veteri athletarum more cum ſubligaculo gymnicos ludos obire conſueſſet, in Olympico tamen cuniculo nudus vicit.*

Pugnat Pauſanias cum auctore brevium ſcholiorum ad Homerum Iliad. ψ, qui Orſippum excidiſſe victoria ait, eo quod currendo ſuum περίζωμα ei excidiſſet. Cæterum videtur etiam legendum περιεζωσμένων, ut referatur ad ἀθλητῶν, aliter ſecum pugnaret etiam Pauſanias: nam ſi περιεζωσμένος, quomodo γυμνός?

Ad Lib. 2. Corinthiaca. pag. 45. Sylb. 88.

Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἐν Θεσσαλίᾳ Λαΐδος φάρμενον μνῆμα, παρεγένετο γὰρ εἰς Θεσσαλίαν ἐρασθεῖσα Ἱπποστράτου.	*Oſtenditur etiam in Theſſalia Laidis monimentum: veniſſe enim & in Theſſaliam dicitur Hippoſtratum amatorem ſuum ſecuta.*

Videtur ignoraſſe Pauſanias duas fuiſſe Laidas matrem & filiam ſive naturalem ſive adoptivam, ob pulchritudinem & meretricias artes celebratas. Nihil tamen eſt certius. Prima Laïs è Sicilia advecta eſt ſeptennis à Nicia, Chabria Archonte, ut teſtatur Ariſtophanis Scholiaſtes ad Plutum. Hoc fuit anno ſecundo Olympiadis 91. Anno igitur 4 Olympiadis 98 Dexitheo Archonte, quo anno natus eſt Demoſthenes, nata erat illa Laïs annos 37. At Gellius lib. 1 cap. 8 ex Stocione Peripatetico narrat Demoſthenem adiiſſe clam Laïdem, & ab ea noctem popoſciſſe, quæ cum illum drachmas decem mille poſtulaſſet, eum deterritum magnitudine ſummæ abiiſſe & dixiſſe, non emo drachmis decem mille pœnitentiam: unde colligitur Demoſthenem à ſecunda Laïde noctem popoſciſſe, nam prima illa Laïs ſexagenaria erat eo tempore, quæ ætas non amplius eſt apta meretriciis artibus, & pretium tam immenſum innuit

Laïdem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Laidem illam fuiſſe in flore juventæ. Id etiam firmatur ex hoc loco Pauſaniæ, ubi duo ſepulchra Laïdis duas fuiſſe Laïdas arguit. Sed apertius ex Athenæo lib. 13, ubi ait amicam Alcibiadis Damuſandram, quam Plutarchus Timandram, Scholiaſtes Ariſtophanis Epimandram vocat, fuiſſe matrem junioris Laïdis: [1] Δαμασάνδραν τῆς Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητέρα, quæ verba ſupponunt alteram Laïdem antiquiorem. Cæterum Hippoſtratus ille, quem ivit quæſitum Laïs Theſſaliam uſque, à Plutarcho in Amatorio *Hippolochus* dicitur, Timæo vero in 13 hiſtoriarum *Pauſanias* dictus eſt teſte Athenæo lib. 13. At Ariſtophanis Scholiaſtæ ad Plutum *Eurylochum* vel *Ariſtonicum* vocant. Elige lector, certe πολυώνυμος erat ille vir, & obtinuerat votum Dianæ, quæ πολυωνυμίαν petit à Jove apud Callimachum Hymno in Dianam.

[1] *Damaſandram Laïdis junioris matrem.*

Pag. 47. Sylb. 91.

Εὔμηλος δὲ Ἥλιον ἔφη δοῦναι τὴν χώραν Ἀλωεῖ.	*At Eumelus Solem dicit Aloëo tradidiſſe.*

Si vis ipſos Eumeli de hac re verſus videre, curioſe lector, adi Iſaacium Tzetzem in commentariis ad Lycophronem pag. 35.

Ibidem.

Κορίνθου δὲ ὕστερον τοῦ Μαραθῶνος οὐδένα ὑπολειπομένου παῖδα.	*Deinde v. cum Corinthus Marathonis F. nullos reliquiſſet liberos.*

Apollodorus illi filiam tribuit Syleam, Polypemonis uxorem, Sinnidis matrem.

Ibidem.

Τούτων δὲ εἵνεκα ἀπελθεῖν καὶ Μήδειαν παραδοῦσαν Σισύφῳ τὴν ἀρχήν.	*Et ipſam Corintho profectam Siſypho imperium tradidiſſe.*

Si Eumelus ita ſcripſit, vel quicunque alius, certe nullam habuit temporum rationem. Nam Siſyphus Æoli, qui Corinthi regnavit, vixit ante tempora Jaſonis, quippe Crethei avi Jaſonis frater & contemporaneus: vixit tamen uſque ad ſenectutem extraordinariam Siſyphus, & ideo dictus eſt habuiſſe mortem in vinculis. Sed ex Euripide evincitur, Siſyphum non amplius vixiſſe, quando Jaſon Corinthum ſeceſſit, quando eo tempore regnabat Creon, & ita intellexit Seneca in Medea, quæ apud eum ait:

 — *Lubricus*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

—— Lubricus
Per ſaxa retro Siſyphum volvat lapis.

Quod autem Euripides in Medea Jaſonis & Creuſæ, vel Glaucæ nuptias vocat Σισυφείους γάμους, id ait, quoniam Creuſa è Siſyphi ſtirpe nata erat, unde mihi in mentem venit Creontem Creuſæ patrem regem Corinthi ſocerum Jaſonis, cujus nomen in ſerie regum Corinthi apud Hiſtoricos non invenitur, ſed apud Euripidem, & eos, qui eum ſequuti ſunt, eum, inquam, Creontem eundem fuiſſe, qui etiam Glaucus dictus fuit, cujus filia Glauca, quæ Siſyphi ſic neptis fuerit, (Glaucus enim fuit Siſyphi filius) & binominis, ut pater, qui proprio nomine Glaucus dictus, à dignitate regia dato cognomine ab Euripide Κρέων dictus eſt, id eſt, *regnans, imperans, dominus.*

Ibidem. Sylb. 92.

Ὀρνυτίων. | *Ornytio.*

Quem Ὄρνυθον vocant Scymnus Chius verſu 486, & Euripidis Scholiaſtes ad Oreſtem.

Pag. 48. Sylb. 92.

Ἀπόγονος δὲ ἦν ὁ Κύψελος Μέλανος τοῦ Ἀντάσου.	*Nepos Cypſelus fuit Melanis Antaſi filii.*

Illuſtriorem originem Cypſelo tribuit Herodotus in Therpſichore, ubi eum à Cæneo & Lapithis oriundum dicit, nulla facta mentione Melanis aut Antaſi, qui tamen forte ab iiſdem Lapithis originem habuerunt.

Pag. 49. Sylb. 94.

Τελχῖνος δὲ Ἄπιν. | *Telchino filium Apin fuiſſe.*

Pugnat Æſchylus in Supplicibus, qui Apin advenam & Ætolum facit:

Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας
Ἰατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος, χθόνα
Τήνδ' ἐκκαθαίρει &c.

Pauſanias vero Peloponneſium Sicyone oriundum facit, certe in rebus tam antiquis nihil eſt certi.

Pag. 50. Sylb. 98.

Ὅτι Ἀριστόμαχος ὁ Κλεοδάμου.	*Quo Ariſtomachus Cleodami filius.*

Eundem Cleodemum poſtea per ε vocat pag. 97, Scholiaſtæ Pindari ad Iſthmiorum 7 Cleadas dicitur: at verum nomen Κλεοδαῖος,

δαῖος, & ſic ab Herodoto pluries nominatur, quem plures jure ſequuti ſunt; eſt enim antiquior, & ejus hiſtoria ad nos uſque purior & emendatior pervenit.

Pag. 51. Sylb. ibid.

Ἐπὶ τὸν Σύθαν ποταμόν.	*Ad Sythan amnem.*

Idem eſt ille fluvius, qui apud Ptolemæum dicitur Σύς.

Ibidem.

Κλεισθένης μὲν γὰρ ὁ Ἀριστωνύμου τοῦ Πύῤῥωνος.	*Nam Cliſthenes Ariſtonymi filius Pyrrhonis nepos.*

Lege τοῦ Μύρωνος ex Herodoto in Erato & ex ipſo Pauſania infra Eliacorum 2.

Ibidem.

Ὡς καὶ ἄνδρας δύο Εὐθύδημον καὶ Τιμοκλείδαν τυραννῆσαι.	*Et eorum duo eodem tempore tyrannidem invaſerint Euthydemus & Timoclidas.*

Multo aliter hanc rem narrat Plutarchus in Arato, nam Timoclidam cum Clinia electum à populo pulſo Cleone Tyranno narrat.

Ibidem.

Ἀβαντίδαν μὲν κτείνουσιν ἄνδρες τῶν ἐπιχωρίων.	*Ipſum certe Abantidam cives trucidarunt.*

Nomina virorum Dinias & Ariſtoteles, ut Plutarchus in Arato. Sed & alterum Sicyoniorum tyrannum Hieronymum memorat Athenæus lib. 6, de quo nihil Pauſanias.

Pag. 52. Sylb. 101.

Λακεδαιμόνιοι δὲ ἄσμενοι Κλεομένους ἀπαλλαγέντες. βασιλεύεσθαι μὲν οὐκ ἔτι ἠξίωσαν.	*Lacedæmonii autem libenter à Cleomene liberati, regnari amplius nolebant.*

Polybius lib. 4 contraria narrat: ait enim Ageſipolin Ageſipolidis Cleombroti filii filium adhuc puerum regem conſtitutum fuiſſe, & poſt eum etiam Lycurgum quendam alienum ab Heraclidarum ſtemmate, cujus & bellica facta narrat. Potior multo eſt fides Polybii.

Ibidem. Sylb. 101.

Τὸν γὰρ οἱ παῖδα Δημήτριον ὁ νεώτερος τῶν Φιλίππου παί-	*Nam cum alterum ex ejus filiis Demetrium natu mi-*

δων Περσεὺς φαρμάκῳ διέφθειρε.	*nor Perſeus veneno peremiſſet.*

T. Livius lib. 39 hanc hiſtoriam fuſe narrat. Sed Demetrium natu juniorem facit, quod non dubito eum à Polybio accepiſſe, & ex ipſa hiſtoria id videtur colligi poſſe. Ergo legendum hoc loco: Δημήτελον νεώτερον τοῦ Φιλίππου &c.

Pag. 55. Sylb. 107.

Ἐν χωρίῳ Κελαιναῖς.	*In vico quæ Celænæ nominantur.*

Lege Κελέαις, ut infra pag. 57, ubi à Celeo videtur denominatus ille locus.

Ibidem.

Κάσου μὲν παῖδα εἶναι τοῦ Τημένου.	*Caſo Temeni filio natum.*

Lege Κείσου μὲν, nam infra pluries filium Temeni Κεῖσον nominat.

Pag. 58. Sylb. 112.

Οὕτως φασὶν (ſic lego non φησὶν) ἀφανίσαι τὸ ὕδωρ Ποσειδῶνα.	*Iratum Neptunum aquam illis omnem ademiſſe.*

Hujus fabulæ mythologiam divinare non eſt difficile. Neptuno tribuuntur terræ motus, qui ideo Σεισίχθων vocatur, at terræ motus ſæpe fluvios avertunt, ſæpe ſorbent, & ἀφανίζουσι, ideo dixerunt, Neptunum perdidiſſe Inachum, qui terræ motu perdiderat curſum ſuum.

Pag. 60. Sylb. 116.

Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίορκα ὁμόσαντος.	*Glauco Epicydis filio Spartanorum regi, cum ille pejeraſſet.*

Locus morboſus, ſi quis alius, in quem nihil notaſſe Sylburgium miror. Amaſæus vertit *Spartanorum regi*, mendum ſequutus. At neque unquam ille Glaucus Spartæ regnavit, neque in pedeſtri ſermone verbum βασιλεύειν jungitur cum dativo, ſed ſemper cum ſecundo caſu: ipſe Pauſanias in Laconicis exacte ſeriem regum Spartæ recenſet, ideo non ignoravit eorum nomina, nec ita ſcripſit, ut exhibet hæc editio. Lege audacter: Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους Σπαρτιάτου βουλευσαμένου ἐπίορκα ὀμόσαι, id eſt, *de perjurio deliberante*, vel *ſuper perjurio conſulente*, oraculum nempe Delphicum. Hiſtoria nota eſt ex Herodoto lib. 6.

Ibidem,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Ἀναξαγόρου τοῦ Ἀργείου τοῦ Μεγαπένθους.

Anaxagoras Argei filius, Megapenthis nepos.

Cave putes ex hoc loco Anaxagoram fuiſſe Argei cujuſdam filium & Megapenthis nepotem, quod verba Pauſaniæ prima facie ſignificare videntur. Nam à Diodoro & aliis etiam diſces melius opinari. Τοῦ Ἀργείου, id eſt, *Argivi*, patriam ſignificat primo loco, ſed τοῦ Μεγαπένθους filiationem denotat; fuit enim filius Megapenthis Anaxagoras.

Ibidem.

Ὄντες Νηλεῖδαι τὰ πρὸς μητρός.

A Neleo genere materno originem ducentes.

Ex Pero ſcilicet Nelei filia, quam priorem uxorem duxit Bias, ſecundis vero nuptiis duxit Lyſippen Prœti filiam, ut ex Apollodoro diſcimus.

Ibidem.

Ἶφις μὲν γὰρ — Σθενέλῳ τῷ Καπανέως ἀδελφοῦ παιδὶ ἀπέλιπε τὴν ἀρχήν.

Iphis enim — Sthenelo Capanei fratris filio imperium reliquit.

Intellige ὁμομητρίου ἀδελφοῦ, *fratri ex matre*, nam Capaneus fuit Hipponoi, non Iphidis, ut ait ipſe Pauſanias in Bœoticis & Phocicis.

Ibidem.

Κυανίππου ἄπαιδος τελευτήσαντος.

Cyanippus ſine liberis obiſſet.

Et morte omnino extraordinaria, ut videtur colligi poſſe ex Ovidio in Ibin, qui à ſerpentibus devoratum ait, nam de eo hoc diſtychum videtur compoſuiſſe:

Aut velut Euryali qui ſceptrum cepit ab illo,
Sint artus avidis anguibus eſca tui.

Nam Euryali ſceptrum, qui Argis regnabat, & Argivos duxit ad Trojam, accepit ab illo Cyanippus Ægialei filius, cujus tutor erat Euryalus, ut ex ipſo Pauſania patet.

Pag. 61. Sylb. 117.

Οἱ δὲ Νηλεῖδαι πλὴν Πεισιστράτου (τοῦτον γὰρ οὐκ οἶδα,

Nelei poſteri præter Piſiſtratum (hic enim ad quos ſe contu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

παρ᾽ οὓς τινας ἀπεχώρησεν) εἰς Ἀθήνας ἀφίκοντο.

contulerit, compertum non habeo) reliqui omnes Athenas venere.

Ex Herodoto tamen libro 5 non videtur excipiendus Piſiſtratus è numero eorum, qui Athenas migrarunt, nam Piſiſtratidas Athenienſes ex eo Piſiſtrato deducit.

Pag. 63. Sylb. 122.

Ὑπερμνήστρας μνῆμα, Ἀμφιαράου μητρὸς.

Hypermneſtræ monimentum, Amphiarai matris.

Hanc Hypermneſtram fuiſſe Theſtii vel Oebali filiam ſequitur ex eo, quod ait infra Tyndarei filios & Amphiaraum fuiſſe conſobrinos, ἀνεψιοὺς: non enim aliunde potuerunt eſſe conſobrini. Hæc ſcripſeram, cum incidi in Hyginum, qui cap. 250 expreſſe dicit Amphiarai matrem fuiſſe Theſtii filiam, ſed eam Clytæmneſtram vocat.

Pag. 65. Sylb. 126.

Ὁδὸν καλουμένην * ναός ἐστιν ἐν δεξιᾷ.

*Ea via, cui nomen * oſtendit ſe ad dextram ædes.*

Excidit nomen proprium viæ, & inter καλουμένην & ναὸς reponendum eſt id nomen. Lege igitur, ut ex inferioribus docemur καλουμένην κοίλην, ναός ἐστιν &c.

Pag. 66. Sylb. 128.

Ἀπὸ ταύτης καὶ δύο τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεων ἥ τε ἐπὶ θαλάσσῃ καὶ ἡ παρὰ τὸν Πηνειὸν ὠνομάσθησαν.

A qua duæ etiam eodem nomine nuncupatæ ſunt urbes in Theſſalia, quarum altera eſt ad mare, altera vero ad amnem Peneum.

Hæc habuit ex Hellanico, quem citat Apollonii Scholiaſtes ad Argonaut. I.

Pag. 69. Sylb. 133.

Μαρτυρεῖ δὲ μοὶ καὶ τόδε, ἐν Ἐπιδαύρῳ τὸν θεὸν γενέσθαι.

Teſtimonio vero multa mihi ſunt, Epidauri genitum Æſculapium.

Plures populi ad ſe traxerunt hujus dei natalitia, nam & Theſſali eum ſibi vindicabant. Vide Ariſtidem in oratione de Aſclepiade.

Ibidem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem. Sylb. 134.

Ἀργείων ἐςὶν ἔργα Βελλεροφόντου τὸ εἰς τὴν Χίμαιραν.	*Argivorum heroum opera cælata ſunt. Bellerophontes Chimæram conficit.*

Alicui forte mirum videbitur, quod Bellerophontem Argivis acenſeat: erat enim Corinthius, filius Glauci, nepos Siſyphi, Corinthi dynaſtæ. Sed deſinet mirari, ſi recoluerit, quæ dixit ſupra pag. 47:[1] Βελλεροφόντην δὲ οὐκ αὐτοκράτορα ὄντα βασιλεύειν, εἶναι δὲ ἐπὶ Προίτῳ καὶ Ἀργείοις, vide locum.

[1] Bellerophontem non regnaſſe independentem, ſed fuiſſe ſubjectum Prœto, & Argivis.

Ibidem. Sylb. 135.

Ἵππους δὲ Ἱππόλυτον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ φασιν εἴκοσιν.	*Dicaſſe Æſculapio Hippolytum equos* XX.

Suſpecta eſt valde mihi hæc lectio, quam ſequitur Amaſæus, & ad eum locum nihil notat Sylburgius, ſed conſidera lector. Donaria & ἀναθήματα recenſet, quæ ſuo tempore reſtabant, inter alia recenſet antiquam quandam columnam, cujus poſtea inſcriptionem deſcribit, & interponit de viginti equis mentionem. Sed ſi dicaverat Hippolytus viginti equos Æſculapio, certe tempore Pauſaniæ non vivebant, nec fuiſſent proprie ἀνάθημα. Igitur non ita ſcripſit proculdubio Pauſanias, ſed levi mutatione ſanari poteſt hoc ulcus. Lego igitur: [2] Ἵππου δὲ Ἱππόλυτον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ φασιν εἰκόνα. Scilicet ſuper illa columna equus olim fuerat impoſitus ex ære vel lapide. Inſcriptio vero columnæ teſtabatur ab Hippolyto dicatum fuiſſe Deo illud ἀνάθημα. Sic legendo omnia plana ſunt.

[2] Equi ſimulachrum ajunt Hippolytum dedicaſſe Deo.

Pag. 70. Sylb. 135.

Καὶ ςάδιον οἱ Ἕλλησι τὰ πολλὰ γῆς χῶμα.	*Curriculum præterea magna ex parte agger.*

Sylburgius ait hunc locum videri Xylandro mancum, quod verum eſt: tentat tamen Sylburgius nobis ſuadere, at non perſuadet, quod à me: deſunt tantum duæ litterulæ, quibus additis nihil erit, quo offendatur lector. Lego: καὶ ςάδιον οἷον Ἕλλησι τὰ πολλὰ γῆς χῶμα, hoc eſt, *Et ſtadium, ut ſunt pleraque apud Græcos, terræ aggeſtio.* Dabis credo lector aſſenſum.

Ibidem. Sylb. 136.

Ἐς δὲ τοῦ ὄρους ἀνιοῦσι τὴν κορυφήν.	*Qua ad montis verticem aſcenditur.*

Stepha-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Stephanus in voce κορυφαῖον legit hoc loco τὸ κορυφαῖον, & pro nomine proprio accipit.

Pag. 71. Sylb. 137.

Πατροκλέους πατρὸς τῆς Μελίσσης.	*Patroclis Meliſſæ patris.*

Hunc non Patroclem, ſed Proclem ſemper vocat Herodotus lib. 3, ſic etiam Diogenes Laërtius in Periandro. Error manavit ex eo, quod putavit exſcriptor τὸ Προκλέους eſſe abbreviationem τοῦ Πατροκλέους, quod evenit etiam in nomine Proclis Spartanorum regis, quem multi Patroclem nominant, cum Proclem deberent vocare.

Ibidem. Sylb. 138.

Αἴαντος μὲν ἐστὶν ἀφανέστερον γένος, ἅτε ἰδιωτεύσαντος ἀνθρώπου.	*Minus fuit ab Ajace, cum privatam ille ſemper vitam egiſſet, illuſtre genus.*

Pugnat ſecum Pauſanias, qui ſupra in Atticis pag. 40: [1] Τελάμων ὁ Αἰακοῦ θυγατρὶ Ἀλκάθου Περιβοίᾳ συνῴκησεν. Αἴαντα οὖν τὴν ἀρχὴν τὴν Ἀλκάθου διαδεξάμενον ποιῆσαι τὸ ἄγαλμα ἡγοῦμαι τῆς Ἀθηνᾶς. Impoſſibile eſt eum in utroque loco veritati litaſſe. Nam ſi Ajax ſucceſſit Alcatho Megararum regi in ejus dominatu, certe privatus non manſit.

[1] *Telamon Æacides filiam Alcathi Peribœam habuit uxorem. Ajax igitur, cum accepiſſet Alcathi ditionis imperium, fecit (ut puto) Minervæ ſimulachrum.*

Pag. 72. Sylb. 140.

Αὐτοὶ γὰρ ἐγεγόνεσαν ἐκ τῆς Σκίρωνος θυγατρός.	*Ipſi enim è Scironis filia natus fuerat.*

Sic legit Amaſæus, Sylburgius nihil mutat, ſed tantum notat Apollodorum habere Χείρωνος. Ego audacior ero, & confidenter reponam Χείρωνος: nam præter Apollodorum auctorem habeo auctorem breviorum Scholiorum ad Homerum ad Iliad. π ſtatim initio, qui Endeïda matrem Telamonis & Pelei Chironis filiam dicit; & Pindari Scholiaſten, qui nullam dubitandi anſam de eo nomine nobis relinquit, dum ſic ait ad Nemeor. 5 ſtatim initio: [2] Αἰακὸς γὰρ Διός, Αἰακοῦ δὲ καὶ Ἐνδηΐδος τῆς Χείρωνος Τελάμων καὶ Πηλεύς, ὁ δὲ Χείρων Κρόνου. Nam Sciron non fuit Saturni, ſed Pylæ: tum fuga Pelei ad Chironem & Pelium montem, ubi habitabat Chiron, probat eum ſanguine contigiſſe Chironem, non Scironem. Ergo legendum hoc loco, ἐκ τῆς Χείρωνος θυγατρός, *ex Chironis filia.*

[2] *Æacus enim Jovis filius, Æaci vero & Endeïdis Chironis filiæ Telamon & Peleus, Chiron vero Saturni.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Πυλάδης δέ μοι καὶ διὰ ταῦτα φαίνεται, καὶ οὐκ Ὀρέστου φιλίᾳ μόνον βουλεῦσαι Νεοπτολέμῳ τὸν φόνον.	*Quare non ſolum ob Oreſtis amicitiam, ſed ut proavum ulciſceretur, videtur mihi Pylades ejus cædis qua Neoptolemus occiſus eſt, participeſ fuiſſe.*

Nempe, quia Pylades per Strophium patrem & Criſum avum Phoci erat pronepos, cujus mortem in Neoptolemo Pelei occiſoris nepote vindicabat.

Pag. 73. Sylb. 142.

Τοὺς δὲ ὕστερον βασιλεύσαντας οὐκ ἴσασιν.	*Poſteriorum vero regum neminem norunt.*

Callimachus tamen Hymno in Delum Trœzenem vocat Ξάνθου πολίχνιον, *Xanthi urbeculam*, tamquam à Xantho quodam, qui Trœzene regnaverat, ſatis cognito, quod & ait ad eum locum ejus Scholiaſtes.

Ibidem.

Μύνδον ἀπῴκισαν οἱ γεγονότες ἀπ' Ἀετίου τοῦ Ἄνθα.	*Qui ab Aetio Anthæ F. originem ducebant, Myndum in Caria deduxerunt.*

Eorum qui Myndum condiderunt, nomina habemus apud Vitruvium: ibi enim vocantur Melas & Arenanias, qui ex Argis & Trœzene coloniam eo deduxerunt.

Pag. 75. Sylb. 146.

Καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων Διομήδη πρῶτον θεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι.	*Quin & Pythicos ludos in Apollinis honorem Diomedem primum omnium inſtituiſſe.*

Adde ad ampliorem hujus hiſtoriæ notitiam ex Euſtathio ad Iliad. ψ: [1] καὶ Πυθίῳ Ἀπόλλωνι τὸν χαλκὸν τρίποδα ἀνέθηκεν, ὃν ἐν τῷ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνι ἆθλον ἔδωκεν Ἀχιλλεύς, quod teſtabatur inſcriptio ejus donarii, quam ponit Euſtathius dicto loco, ſic autem habet:

Χάλκεος εἰμὶ τρίπους, Πυθοῖ δ' ἀνακεῖμαι ἄγαλμα
Καί μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

[1] *Et Pythio Apollini æreum tripodem dicavit, quem ei dederat Achilles in agone ad Patrocli tumulum.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Τυδείδης δ' ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Νικήσας ἵπποισι παρὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον.

Sed ut verum dicam, ii verſus ad Homerica prorſus alludentes mihi fidem non faciunt ejus antiquitatis eſſe illud epigramma, quam ei aſſerere volebant Delphi, imo maxime derogant. Nam illud πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, & βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, & πλατὺν Ἑλλήσποντον manifeſte arguunt, eam inſcriptionem fuiſſe recentiorem Homero; quis credat ipſum Diomedem ſe ipſum vocaſſe βοὴν ἀγαθόν. Ecce tibi Latine redditum epigramma:

Æreus ſum tripus, donarium autem Apollini hic ſitus ſum,
Et me ad Patrocli funus poſuit Achilles pedibus celer:
Tydides vero me dicavit vociferator bonus Diomedes,
Cum viciſſet equis prope latum Helleſpontum.

Ibidem. Sylb. 147.

Πηγή τε ἐστὶ τοῦ Ὑλυκοῦ ποταμοῦ, Ταυρίου δὲ τὸ ἐξ ἀρχῆς καλουμένου. | *Fons ſe oſtendit Hylyci amnis, cui Taurio ante nomen fuit.*

Athenæus lib. 3 Ταῦρον, non Ταύριον vocat, cujus fons dicta fuit Ὑόεσσα, ubi forte legendum Ἰόεσσα.

Ibidem.

Ἐπὶ θάλασσαν δὲ τὴν Ψιφαίαν. | *Ad Pſiphæum mare.*

Hæc vox alibi, credo, non occurrit, ideo ad eam non habeo, quod dicam. Si quis me doceat, quare illud mare tale nomen ſortitum ſit, gratiam habebo & agam.

Pag. 77. Sylb. 150.

Ἔχει δὲ καὶ λιμένας ἐν αὐτῇ. | *In ea portus aliquot.*

Apud Heſychium legitur, ἄγελοι λιμένες τόπος ἐν Ἕρμωνι, ubi puto legendum ἐν Ἑρμιώνῃ, & forte illi ἄγελοι λιμένες ii fuerunt, de quibus hoc loco fit mentio, & ἄγελοι dicebantur, vel quod in agro urbi vicino, non in ipſa urbe erant, vel quod erant in littore abrupto & ſalebroſo, qualem hanc ἀκτὴν deſcribit Pauſanias, quæ alicubi tria ſtadia latitudinis habebat, quod intelligo à mari ad terràm planam & arabilem intus. Cæterum cum plures numero fuerint hi portus, ut ex appellatione conſtat, miror, quare numerum non addiderit Pauſanias. Suſpicor eum non inſuper habuiſſe eorum numerum nos docere, ſed ſcripſiſſe: ἔχει δὲ λιμένας δ' ἐν αὐτῇ, at exſcriptor putavit litteram numeralem δ' eſſe inſulſam repetitionem vocis δὲ, quæ ſe-

quente

quente vocali ſine ε ſcribitur δ'. Id propono, tu ſuper eo cogita.

Pag. 78. Sylb. 153.

Καὶ Ἁλικὸς λόγος ἐν στήλαις ἐστί.	*Halicenſis certe oratio eſt in Epidauriorum pilis.*

Hoc modo Amaſæus vertit, in quo miror hominis acumen, qui putavit integram orationem inſcriptam fuiſſe pilæ ſeu cippo. Lege, Ἁλίκης λόγος, & verte, *& Halices mentio ſit in pilis.*

Ad Lib. 3. Laconica. Pag. 81. Sylb. 158.

Ὑάκινθον μὲν νεώτατον ὄντα καὶ τὸ εἶδος κάλλιστον.	*Hyacintho natu minimo, egregia forma puero.*

Non eadem de Hyacintho ſentit Ovidius, qui Oebali filium facit, & eum ſæpius Oebalidem vocat lib. 10 Metamorph. & lib. in Ibin. At ſecundum Pauſaniam Oebalus fuit duabus generationibus inferior Hyacintho: quis eorum melius, alius dixerit.

Ibidem.

Εἰς Ἄργαλον.	*Argalus.*

Hunc Argalum à Laconibus Ἀγιγαῖον vocari notat Heſychius in Ἀγιγαῖος.

Ibidem. Sylb. 159.

Ἀριστοδήμῳ δὲ αὐτῷ πρότερον τὴν τελευτὴν συμβῆναι ἐν Δελφοῖς, πρὶν ἢ Δωριέας κατελθεῖν ἐς Πελοπόννησον.	*Ariſtodemus autem ipſe è vita exceſſerat Delphis, priuſquam Dorienſes in Peloponneſum redirent.*

Aliter putabat Oenomaus, qui teſte Euſebio Præpar. Euangel. lib. 5 ſcripſerat Ariſtodemum morbo periiſſe in Peloponneſo.

Pag. 82. Sylb. ibid.

Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος.	*Theran ab Ione oriundum.*

Sic legit Amaſæus, & vertit, & nihil monet Sylburgius. At palam eſt locum hunc eſſe mendoſum, & legendum eſſe τῷ Αὐτεσίωνος. Theras ille Auteſionis filius centies apud auctores dicitur, & ab Auteſione ad Cadmum genus referebat, non ad Jovem, maternum genus nullibi notatur. Sed ponamus eum per matrem fuiſſe ab Ione oriundum, nulla ratio eſt, cur Pauſanias, qui eum ſemper ab Auteſione patre diſtinguit, & notat, aliter hoc loco eum ab origine materna notaverit tam longinqua: nam Ion pluribus ſeculis ante Theram vixit. Ergo ſine dubio legendum eſt Αὐτεσίωνος, ut infra

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

pag. 97 bis & pag. 113 & 206, & apud Herodotum lib. 4 & alios.

Ibidem. Sylb. 160.

Γραΐδι τῷ Ἐχελάτου τοῦ Πενθίλου τοῦ Ὀρέστου.	*Graide Echelati filio, Penthili nepote, Oreſtis pronepote.*

Nomen hujus viri apud alios auctores eſt Γρᾶς, non Γραῒς, & illud Γρᾶς præfert Caſaubonus in ſuis auro contra caris in Athenæum commentariis lib. XI cap. 3, ubi ita vocatur. Unum locum addam ad firmandam ejus ſententiam ex Iſaacio Tzetze ad Lycophronis hæc verba: ὁ δεύτερος δὲ τοῦ περιφασμένου κέλωρ, ubi Oreſtis progeniem enumerans ſic ait: ἀπόγονος δὲ τούτου καλούμενος Γρᾶς, quæ non dubito Tzetzem accepiſſe à Theone antiquo Lycophronis Scholiaſte. Ideo legendum Γρᾷ τῷ Ἐχελάτου,

Ibidem. Sylb. 161.

Ἔθηκε δὲ καὶ Λυκοῦργος Λακεδαιμονίοις τοὺς νόμους ἐπὶ τῆς Ἀγεσιλάου βασιλείας.	*Ageſilao tamen regnante Lycurgus Lacedæmoniis leges tulit.*

Nihil eſt forte in tota antiquitatis Græcanicæ hiſtoria magis controverſum, quam ea, quæ de iſto famigerato legiſlatore traduntur; exemplum adeſt ex hoc loco, nam quod ait hoc loco Pauſanias, videtur eſſe ἀσύστατον, ſi Herodotum conſulas. Is lib. I ait Lycurgum fuiſſe tutorem Labotæ ſeu Leobotæ regis Spartæ. Ageſilaus vero, de de quo hîc Pauſanias, fuit filius Doryſſi & Labotæ nepos, quomodo igitur potuiſſet Lycurgus florere regnante Ageſilao, ſi avi Ageſilai fuiſſet tutor? nam tutores pupillis conſtituuntur non juvenes, ſed maturi ætate viri. Rurſus Labotas fuit Prytanis regis ex altera Proclidarum familia contemporaneus, ut colligitur ex bello inter Argivos & Lacedæmonios cœpto utroque regnante, ut teſtatur infra Pauſanias pag. 82 & 87. Prytanis fuit quartus à Procle, nonus ab Hercule. At Strabo ait Lycurgum fuiſſe ſextum à Procle, undecimum ab Hercule, quomodo igitur potuit Lycurgus fuiſſe tutor Labotæ, duabus generationibus eo inferior? Certe nihil eſt certi in tota Lycurgi hiſtoria, quod etiam Plutarchus in ejus vita fatetur. Liceat & nobis ignorare in antiqua Græcorum hiſtoria, quod Plutarchus ignoravit.

Pag. 83. Sylb. ibid.

Ἔξελον Ἀμύκλαν καὶ Φᾶριν καὶ Γερανθράς.	*Amyclas, Pharin, Geranthras exciderunt.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Adde ad hiſtoriæ complementum συμπολεμήσαντος αὐτοῖς Τιμομάχου Θηβαίου σὺν τοῖς Αἰγείδαις, ut nos docet Pindari Scholiaſt. ad Iſthm. 7.

Ibidem.

Τὸ δὲ ἱερὸν τοῦτο ἐν μεθορίῳ τῆς τε Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας, ἐπεποιεῖτο ἐν χωρίῳ καλουμένῳ Λίμναις.	*Templum id in vico fuit, quæ Limnæ appellatæ ſunt, inter Laconici & Meſſeniaci agri fines.*

Fuit admodum ἐν μεθορίῳ illud templum & inter eos populos controverſi juris: nam de eo bis litem habuerunt Lacones & Meſſenii, primum coram Philippo Demetrii filio, & deinde in Senatu Romano Tiberio imperante. Narrat Cornelius Tacitus annal. 4.

Pag. 84. Sylb. 164.

Διδόασιν ἐκ τῶν νόμων πρεσβείᾳ τὴν ἀρχήν.	*Quod natu eſſet maximus, regnum inviti ſane detulerunt.*

Si ſic legendum eſt, vertendum foret: *detulerunt illi per legatos principatum.* Sed melius, ut nobis videtur, Amaſæus & Sylburgius, qui πρεσβεῖα legunt & interpretantur, id eſt, *honorem primogeniti.*

Pag. 86. Sylb. 167. & 168.

Καὶ τὸ ἐν Κορίνθῳ Λακεδαιμονίων κατόρθωμα Ἀριστοδήμου σφίσιν ἐγένετο ἡγουμένου.	*Hujus Ariſtodemi ductu Lacedæmonii ad Corinthum proſpere pugnarunt.*

De pugna intelligit, quæ μεγάλη μάχη *magna pugna* dicta eſt κατ' ἐξοχήν, de qua videſis Xenophontem Hellenicorum lib. 4, & Demoſthenem in oratione de corona, & ad Leptinem, & ibi Scholiaſtas.

Pag. 87. Sylb. 170.

Εὐρυπῶντος δὲ τὸν Σόου. | *Soo Eurypon genitus.*

Ex hoc quarto caſu fit manifeſte rectus Εὐρυπῶν, nullum tamen eſt nomen in tota antiquitate Græcanica, de quo minus certitudinis habeatur, nec poteſt dici, utrum Εὐρυπῶν aut Εὐρυτίων ſcribere & legere debeamus, adeo variant in eo auctores: certe vel ex Εὐρυπῶν factum diviſione τοῦ π in τι Εὐρυτίων, vel contra ex Εὐρυτίων coagulatione literarum π factum eſt Εὐρυπῶν. Super eo conſulendi tripodes.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 89. Sylb. 173.

Θράσυδρος προεστηκὼς τότε τοῦ Ἠλείων δήμου.	*Thraſydrus, cui rerum ſumma à populo commiſſa fuerat.*

Lege Θρασύδαιος ut pluries eum vocat Xenophon, Plutarchus, & Photius in Lyſia.

Pag. 90. Sylb. 176.

Καὶ Ἐπικράτης. | *Et Epicrates.*

Hic, ut credo, eſt, qui ob amplitudinem barbæ & prolixitatem, quæ inſtar ſcuti totum pectus inumbrabat, σακέσφορος dictus eſt, de quo Ariſtophanes in Concionantibus & Harpocration in Ἐπικράτης.

Ibidem.

Ἰσμηνίαν. | *Iſmeniam.*

De hoc viro tamquam divite loquitur Plato in Menone his verbis: [1] ὥσπερ ὁ νῦν νεωστὶ εἰληφὼς τὰ Πολυκράτους χρήματα Ἰσμηνίας ὁ Θηβαῖος.

[1] *Velut is, qui nuper accepit Polycratis divitias Iſmenias Thebanus.*

Pag. 91. Sylb. 177.

Ἔπλευσε καὶ ἐς Αἴγυπτον ἀφεστηκότων ἀπὸ βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων βοηθήσων.	*In AEgyptum navigavit, ut eos armis perſequeretur, qui à rege defecerant.*

Male interpretatus eſt hunc locum Amaſæus & contra hiſtoriæ fidem ſic vertens. Per βασιλέως Nectanabin forte intellexit, ſed quando ponitur abſolute βασιλεὺς, nulla appoſita differentiæ nota, ſemper intelligunt Græci magnum regem, Perſarum ſcilicet, & certe ſic erat. Tachos quidam à rege defecerat, in cujus auxilium profectus eſt Ageſilaus, licet poſtea ab eo ad Nectanabin, rebellionis etiam contra regem Perſarum participem, defecerit. Ergo vertendum eſt: *ut iis auxiliaretur, qui à rege defecerant.* Sed nota τὸ βοηθήσων poni hîc abſolute nulla connexione cum ἀφεστηκότων τῶν Αἰγυπτίων, quæ per parentheſin poſita intelligi debent, nam βοηθεῖν numquam cum genitivo copulatur.

Ibidem. Sylb. 178.

Τὰ δὲ εἰς Ἆγιν τὸν Εὐδαμίδου, καὶ ἐς Εὐρυδαμίδαν τὸν Ἄγιδος &c.	*Agidis vero Eudamidæ & Eurydamidæ Agis filiorum res geſtas.*

De iis ſupra in Corinthiacis pag. 52, ſed neque ibi neque hoc lo-

co

co de Archidamo Eudamidæ filio rege Spartæ mentionem fecit, qui teſte Polybio lib. 5 à Cleomene fuit occiſus: ergo imperfecta eſt Pauſaniæ recenſio.

Pag. 92. Sylb. 180.

Πρὸς τὴν ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας ἀπὸ τῶν Εἱλώτων.	*Contra Iſthmi manum eam, quæ Hilotis Ithomen ademerat.*

Huic loco ἕλκεσι βρύοντι jam ſupra medicinam fecimus in exercitationibus ad Herodotum lib. 8, & indicavimus cauſam morbi, & docuimus pro τὴν ἐξ Ἰσθμοῦ legendum eſſe τὴν ἐξ Αἰθέου, ſatis fuſe ibi de hoc loco diſſeruimus, illuc te remittimus lector, ne repetita crambe tibi nauſeam pariat. Locum tamen Thucydidis, quem ibi non appoſui, hîc apponam, is ſic habet lib. primo, ubi de hoc negotio loquitur: [1] ἐν ᾧ καὶ οἱ Εἵλωτες αὐτοὶ καὶ τῶν περιοίκων Θουριᾶται καὶ Αἰθεεῖς ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν. Qui locus omnino firmat noſtram emendationem, & arguit mendum vocis Ἰσθμοῦ, & legendum cogit Αἰθέου.

[1] *Eo tempore, quo Helotes ipſi & ex vicinis Thuriatæ & Ætheenſes, deficientes, Ithomen occupaverunt.*

Pag. 93.

Τυνδάρεω παῖδας νομίζουσιν ἅτε ἀνεψιῷ τῷ Ἀμφιαράῳ ποιῆσαι.	*Tyndari filios ei velut patrueli feciſſe exiſtimant.*

Quare ἀνεψιῷ? quia Amphiaraus fuit Oïclis filius, & Hypermneſtræ Theſtii filiæ, (ut ſupra notavimus ad Argolica p. 63.) Tyndaridæ vero Leda nati etiam Theſtii filia: communem igitur avum Theſtium habebant & erant ἀνεψιοί.

Pag. 94. Sylb. 184.

Τὸν Κάρνον ἀποκτείναντος Ἱππότου τοῦ Φύλαντος.	*Carnum cum interfeciſſet Hippotes Phylantis filius.*

Alii non Hippotem, ſed ejus filium Aletem cædem feciſſe dixerunt, ex quibus eſt Callimachi vetus Scholiaſtes ad Hymnum in Apollinem, diverſæ vero recenſentur à Theocriti Scholiaſte cauſæ ejus Carni cædis, ſcilicet ſecundum quoſdam, quod ἄσημα ἐμαντεύετο *obſcura & ambigua vaticinabatur*, ſecundum alios vero, quod ſuſpicio erat, eum veniſſe ad caſtra Heraclidarum, ut ſpecularetur, & ad hoſtes referret.

Pag. 95. Sylb. 185.

Θέστιον δὲ τὸν Λήδας πατέρα Ἄρεός φησιν ἐν ἔπεσιν Ἀ-	*Theſtium enim Ledæ patrem Areus carminibus prodidit Agenore*

γήνορος παῖδα εἶναι τοῦ Πλευρῶνος.	*Agenore Pleuronis F. genitum.*

Apollodorus aliter, qui Theſtium non Agenoris, ſed Martis ex Demonia Agenoris filia, filium facit. Cæterum pro Ἄρειος repone confidenter Ἄσιος, ſemper enim ſic citatur Ἄσιος ἐν ἔπεσι, & genealogias ſcripſit Aſius, ut ex ipſo Pauſania patet infra pag. 112 & 208.

Pag. 96. Sylb. 188.

Ὁποτέρῳ δ' ἂν ὁ Κάπρος τέχνῃ νικῶν ἐστὶν ἐν τῷ πλατανιστᾷ.	*Vtrius aper victor diſceſſerit in plataneto.*

Quare τέχνῃ νικῶν de animali, qui puris viribus ſine arte utitur maxime? Itaque puto τύχῃ debere ſcribi.

Ibidem.

Ἀλκίμου-Δορκέως-Σέβρου.	*Alcimi-Dorcei-Sebri.*

Hæc omnia nomina mutata ſunt apud Apollodorum, ſic, Ἀρκίνου, Δορυκλέου, Τέβρου.

Pag. 101. Sylb. 197.

Ἄδραστος δὲ καὶ Τυδεὺς Ἀμφιάραον καὶ Λυκοῦργον τὸν Προνάκτος μάχης καταπαύουσιν.	*Ad hæc Adraſtus & Tydeus pugnam dirimunt, in quam deſcenderunt Amphiaraus & Lycurgus Pronactis filius.*

Melius & magis congruenter Papinius Statius, quam ille pictor. Amphiaraum enim cum Adraſto pugnam inter Tydeum & Lycurgum diremiſſe ait, nam & Tydeus pugnax & ferox, Amphiaraus vero augur & conſanguineus, & ideo ad conciliandam pacem magis idoneus. Sed ſi Apollodoro credimus, alius fuit Lycurgus Archemori pater, eum enim non Pronactis, ſed Pheretis filium facit.

Pag. 103. Sylb. 202.

Καὶ Κρανίου τέμενος.	*Cranii lucus.*

Credo legendum Καρνείου. Nam dixit ſupra pag. 94, [1] Κάρνειον δὲ Ἀπόλλωνα Δωριεῦσιν τοῖς πᾶσι σέβεσθαι καθεστήκει &c.

[1] *Carnium autem Apollinem colere Dorienſium omnium mos eſt.*

Pag. 107. Sylb. 209.

Ἐπεὶ καὶ Κλεώνυμος τοῦ Κλεομένους τοῦ Ἀγησιπόλιδος.	*Nam & Cleonymus Cleomenis filius Ageſipolidis nepos.*

Ex ipſo Pauſania ſupra pag. 86, & Plutarcho in Agide, & in dictis Laconum dele Ἀγησιπόλιδος, & reſcribe Κλεομβρότου. Succeſſit

equidem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

equidem Cleomenes Ageſipolidi, ſed ejus frater fuit, non filius.

Ibidem. Sylb. 210.

Καὶ Ἀμαῖς καὶ Κνακαδίου.	*Amæ & Cnacadii.*

Credibile eſt & veriſimile pro Ἀμαῖς debere legi Ἀσίας, ut infra ſequente verſu, quod præfero, eo quod verſu ultimo ait in ruinis fuiſſe templum [1] Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Ἀσίας, & Suidæ quidem Ἄσιμα & Ἀσίων nomina ſunt montium, ſed ex neutro bene formatur Ἀσίας. nam ex Ἄσιμα formaretur Ἀσιμίας, ex Ἀσίων vero diceretur Ἀσιωνίας, ideo ἐπέχω.

[1] *Minervæ cognomine Aſiæ.*

Pag. 109. Sylb. 213.

Θυρίδες ἄκρα Ταινάρου.	*Tænari vertex Thyrides.*

Vel delendum eſt Ταινάρου, vel, quod melius, puto legendum Ταϋγέτου ex Strabone lib. 8.

Pag. 110. Sylb. 215.

Καὶ ἐς Σύρον τῆς Καρικῆς ἠπείρου φασὶν ἀποσωθέντα οἰκῆσαι.	*Syron, quæ in continenti Cariæ urbs eſt, incolumem delatum ibi conſediſſe tradunt.*

At Stephanus Σύρναν & Σύρνον vocat eam urbem à filia Damæthi Syrna denominatam, quam Podalirius uxorem duxit.

Ad Lib. 4. Meſſenica. Pag. 112. Sylb. 218.

Τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ μὲν ὡς παρὰ τὴν Μεσσήνην ἀφίκοιτο ὁ Καύκων.	*Indicat inſcriptio ad Meſſenen veniſſe Cauconem.*

Non video, quomodo ex hoc epigrammate id concludi poſſit, ut nunc legitur

[2] — ὅθι φασὶν

Μεσσήνην θεῖναι μεγάλαισι θεαῖσιν ἀγῶνα

Φλυάδεω κλεινοῖο γόνου Καυκωνιάδαο.

Certe Cauconiades non poteſt intelligi ipſe Caucon, ſed aliquis ex ejus progenie: tum ad quod referri poſſunt quatuor illi genitivi in unico verſu? certe non dubito vel mendum eſſe in epigrammate, vel forte id mutilum; nam ut legitur, meræ ſunt tenebræ, quas ſine ope manuſcripti melioris diſſipare non aggrediar.

[2] *— quod ajunt Meſſenem poſuiſſe magnis deabus agonem Phlyadei, inclyti generis, Cauconiadis.*

Ibidem.

Χρόνῳ δὲ ὕστερον, ὡς ἦν τῶν	*Iam vero ætatibus ferme*

Πολυκάονος οὐδεὶς ἔτι ἀπογόνων ἐς γενεὰς πέντε (ἐμοὶ δοκεῖν) περιελθόντων, καὶ οὐ πλέονας, Περιήρη τὸν Αἰόλου βασιλέα ἐπάγονται.

quinque, non amplius (ut mea fert opinio) exactis, cum nullus jam omnino de Polycaonis poſteris eſſet ſuperſtes, arceſſitum ajunt in regnum Meſſenii Prierem Æoli filium.

Ex hoc loco diſce vanitatem fabularum Græcanicarum: ecce enim regem Laconiæ Iapeto Titane antiquiorem vel coævum. Perieres fuit Æoli, Æolus Hellenis, Hellen Deucalionis, Deucalion Promethei, Prometheus Iapeti, in totum ſunt ſex perſonæ; at ſi quinque generationes à tempore Perieris ad Polycaonem Lelegi intercesserunt, Lelex fuit ſeptimus aſcendendo à Periere, & ſic Iapeto una generatione antiquior.

Ibidem.

Καὶ ἐκαλεῖτο Οἰχαλία, τῷ δὲ Εὐβοέων λόγῳ Κρεώφυλος &c.

Et vocabatur Oechalia. Ab iis quæ hac de re ſunt Eubœenſium ſermonibus prodita, Creophylus.

Si attente legeris hunc locum integrum, ex præcedentibus & conſequentibus deprehendes, eum non eſſe integrum, ſed inter Οἰχαλίᾳ & τῷ δὲ debere notari hiatum: deeſt enim totus Eubœorum ſermo.

Ibidem. Sylb. 219.

Καὶ Νηλέα τὸν Κρηθέως τοῦ Αἰόλου, Ποσειδῶνος δὲ ἐπίκλησιν, ἀνεψιὸν ὄντα αὐτῷ, φεύγοντα ἐξ Ἰωλκοῦ Πελίαν ἐδέξατο οἴκῳ.

Et Neleum Crethei F. Æoli qui cognomento appellatus eſt Neptunus, nepotem, patruelem ſuum, Peliæ ex Iolco minas fugientem, domo recepit ſua.

Et, ut conjicio, idem Aphareus etiam Amythaonem, Nelei fratrem. Nam Melampus & Bias, antequam Argos venirent, Pyli habitabant, ut nos docet Herodotus lib. 9.

Pag. 112. & 113. Sylb. ibid.

Ἐπεὶ δὲ τοῖς Ἀφαρέως παισὶ

At enim poſtquam Apharei li-ber

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

πρὸς τοὺς Διοσκούρους ἀνεψιοὺς ὄντας μάχη ἐγένετο περὶ τῶν βοῶν.

beri cum Gemellis patruelibus ſuis de pecore dimicarunt.

De hac pugna extat Theocriti Idyllium integrum, ubi certantes inducit Dioſcuros cum liberis Apharei, non propter boves, ſed propter ſponſas, Leucippi filias, quas rapuerant Dioſcuri, & eorum etiam agnationem memorat, cujus agnationis (ut tuo labori parcam lector) ſtemma huc apponam.

Perieres —— Æoli filius		Gorgophone Perſei filia bis nupta & quidem prima quæ bis nupſit.		— Oebalus Cynortæ filius.	
Philodice Inachi filia.	Leucippus.	Aphareus — cui nupſit ſoror uterina.	Arene quam Pindarus Laocoſſam vocat, & Theocritus Id. 22.	Tyndareus —	Leda Theſtii filia.
Ilaïra	Phœbe	Idas	Lynceus	Pollux	Caſtor

Duplici, ut vides, ratione cognati erant Apharei liberi & Tyndaridæ ſeu Dioſcuri Pollux & Caſtor: nam & patrueles erant propter Aphareum & Tyndareum uterinos ex Gorgophone fratres, & conſobrini per Arenem & Tyndarei ſororem ex utroque parente. Eodem modo Leucippi filiæ Ilaira & Phœbe utrorumque conſobrinæ erant, propter quas ſecundum Theocritum pugna inter eos commiſſa fuit. Sed notandum eſt Apollodorum aliter deducere hoc ſtemma ex Steſichoro, quem ſequitur, ut ait, & Perierem non Æoli ſed Cynortæ filium facere, qui ex Gorgophone habuerat Tyndareum, Aphareum, Leucippum & Icarium. Didymus in Scholiis ad Homerum Theocritum ſequitur, & cauſam pugnæ fuiſſe ait raptum Phœbes & Ilairæ à Dioſcuris, quos ut conſanguineos ad nuptias invitaverant Idas & Lynceus. Tzetzes vero ad Lycophronem Pauſaniæ conſentit, & ait ſe ſequi Staſinum Cypriorum auctorem, quem tamen non viderat, ſed forte quoddam ejus fragmentum, vel locum à quodam citatum, non enim extabant verſus illi Cyprii ætate Tzetzis.

Pag. 113. Sylb. 221.

Οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες &c.	*Potentiores.*

Adde ad hiſtoriæ ampliorem cognitionem, quorum præcipuus fuit Polyphontes Heraclides, ut ex Apollodoro diſcimus & ex Gellio lib. 7 cap. 3.

Pag. 114. Sylb. 222.

Τοῦ φόνου σφᾶς τοῦ Τηλέκλου δίκας οὐκ ἀπαιτῆσαι.	*Neque regis ſui cædem ut ulciſcerentur, in animum induxiſſe.*

Heraclides ſeu Heron ejus abbreviator in libello de Politiis videtur contrariam ſententiam ſequi, & firmare Lacedæmoniorum ſermonem; de Chalcidenſibus enim, qui Rhegium condiderunt, ſic ait: [1] παρέλαβον δὲ καὶ τῶν ἐκ Πελοποννήσου Μεσσηνίους, τοὺς ἐν Μακίστῳ τυχόντας διὰ τὴν ὕβριν τῶν Σπαρτιατῶν παρθένων (ubi pro τυχόντας velim legi φυγόντας.) Inde ſequitur quoſdam Meſſeniorum in exilium pulſos ob id factum Maciſtum in Elide ſeceſſiſſe.

[1] *Acceperunt etiam Meſſenios, ex Peloponneſo, qui erant Maciſti exules ob vim illatam virginibus Spartiatis.*

Pag. 125. Sylb. 243.

Καὶ Ἀθηναίοις Τλησίας ἦρχεν.	*Ac tunc quidem Tleſias Athenis prætor erat.*

In Chronico marmoreo duobus poſt inſtitutos annuos Archontes annis ponitur Lyſias Archon, num ſit error quadratarii, vel hoc loco error exſcriptoris, dubium eſt. Euſebius tamen, qui Tleſiam etiam habet, aliquem inclinare poteſt, ut id nomen præferat marmoris auctoritati, ſed tamen nihil in eo certi, nam forte diverſi fuerunt Archontes Tleſias & Lyſias.

Pag. 131. Sylb. 256.

Σμυρναίων τὰ τολμήματα ἀναμιμνήσκοντες, ὡς Ἰώνων μοῖρα ὄντες Γύγην τὸν Δασκύλου &c.	*Et inprimis commemorantes inſigne illud Smyrnaorum facinus, qui cum partem Ioniæ obtinerent, Gygen Daſcyli F.*

Ex hoc Smyrnæorum præclaro facinore, deſperatus impetus [2] Σμυρναῖος τρόπος proverbialiter dictus eſt, ut ait Ariſtides in oratione de Smyrna. Cæterum ex hoc loco concludere licet Gygen Lydum regnaſſe circa Ariſtomenis tempora & Olympiadem 28. Nam veriſimile eſt Ariſtomenem hanc Smyrnæorum virtutem propo-

[2] *Smyrnaus modus.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

propoſuiſſe in exemplum ut recentem, & cujus memoria erat celebris, & in ſermonibus hominum verſabatur. Sed & idem patet infra pag. 134, ubi ait Ariſtomenem Sardes veniſſe, ut conveniret Ardyn Gygis filium.

Pag. 133. Sylb. 260.

Ὁ δὲ Ἀναξίλας — τέταρτος ἀπόγονος ἦν Ἀλκιδαμίδου· μετῴκησε δὲ Ἀλκιδαμίδας ἐκ Μεσσήνης ἐς Ῥήγιον μετὰ τὸν Ἀριστοδήμου τοῦ βασιλέως τελευτὴν καὶ Ἰθώμης τὴν ἅλωσιν.	*Sed Anaxilas — quartus ab Alcidamida. Commigrarat vero à Meſſene Alcidamidas Rhegium, poſt Ariſtodemi regis mortem Ithome expugnata.*

Suſpicio eſt anachroniſmi hoc loco vel mendi in voce τέταρτος, nam cum interſint tantum anni 55 inter Ithomæ excidium & Iræ expugnationem, difficile eſt credere interceſſiſſe in tam brevi ſpatio quatuor generationes. Sed obſervavi Pauſaniam per τετάρτην γενεὰν & τέταρτον ἀπόγονον intelligere ſemper quatuor perſonas numerando utroſque terminos primum ſcilicet & ultimum, & ſic non eſt omnino impoſſibile, quod ait hic idem auctor. Nam Alcidamidas forte jam ſenex ſeceſſit, liberos habens natu grandiores, uxoratos & jam patres, & Anaxilas potuit eſſe juvenis & florens, quando Meſſenios arceſſivit. Ideo manus abſtineo ab hoc loco.

Pag. 134. Sylb. ibid.

Κραταιμένης Σάμιος.	*Cratæmenes Samius.*

Ex Thucydide lib. 6 lege Κραταιμένης Κυμαῖος. Fuit enim è Cumis Italicis ille Cratæmenes, ut expreſſe refert Thucydides, & apud eum nulla mendi ſuſpicio.

Ibid. Sylb. 261.

Γεγονότας ἀπὸ Διαγόρου τοῦ Δαμαγήτου τε καὶ τῆς Ἀριστομένους θυγατρός.	*Oriundis à Diagora, quem ex Ariſtomenis filia Damagetus ſuſcepit.*

Γεγονότας intelligo ἀπογόνους, vel deſunt quædam perſonæ in genealogia. Nam inter illum Damagetum Ariſtomenis generum & Diagoridas illos celebres ex Olympicis victoriis interſunt anni circiter 240.

Ibidem. Sylb. 262.

Κατὰ τὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα καὶ εἰκοστήν.	*Vndetriceſima ferme Olympiade.*

Vidit hoc ulcus Sylburgius, ſed non ſanavit, at facilis erat medicina. Reponendum eſt: ἐννάτην Ὀλυμπ. καὶ ἑβδομηκοστὴν ex Diodoro, Euſebio, Pindari Scholiaſte, & aliis. Eadem linea pro Ἀρχιμήδους repone Ἀρχιδημίδου ex aliorum auctorum conſenſu.

Ibidem.

Λακεδαιμονίων ἄνδρες ἀποθανεῖν — καταγνωσθέντες ἱκέται καταφεύγουσιν εἰς Ταίναρον.	*Lacedæmoniorum nonnulli capitis damnati, ſupplices ad Tænarum confugerunt.*

Miror, quare à Thucydide recedit, qui expreſſe Helotas fuiſſe dicit eos ſupplices. Nam licet Helotæ illi Laconiam habitarent, nunquam Lacedæmonii vocabantur.

Pag. 138. Sylb. 268.

Ἑπτὰ καὶ ὀγδοήκοντα καὶ διακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον μετ᾽ Εἴρας ἅλωσιν.	*Ducentis ipſis & octoginta ſeptem annis poſt Iræ expugnationem.*

Falſus eſt Pauſaniæ calculus, nec id animadverſum eſt ab interprete aut commentatore. Undecim annis hic numerus minor eſt juſto; nam ab Epocha Iræ expugnationis, quæ cadit in annum 1 Olymp. 28, ut ipſe dixit expreſſe ſupra pag. 133, uſque ad annum 3 Olymp. 102, quam Epocham hoc loco convenienter notat cum Archontis nomine, interſunt anni 98. Sed cum anni affecti ſæpe pro abſolutis ponantur, ſufficiet forte, ſi mutetur τὸ ὀγδοήκοντα in ἐννενήκοντα, & puto Pauſaniam ſic ſcripſiſſe, & ipſe infra paucis lineis nobis præit ad eam emendationem, dum ait: [1] Μεσσήνιοι δὲ ἐκτὸς Πελοποννήσου τριακόσια ἔτη μάλιστα ἠλῶντο.

[1] *Meſſenii extra Peloponneſum errantes fuerunt annos ter centum circiter.*

Pag. 140. Sylb. 273.

Γλαύκου δὲ καὶ Δωριέως μάχῃ κρατηθέντων ὑπὸ Ἀχαιῶν.	*Gleno autem & Dorieo ab Achæis bello ſuperatis.*

Repone confidenter Ὕλλου δὲ καὶ Δωριέων. Hiſtoria nota eſt de Hyllo, qui cum Dorienſes vellet in Peloponneſum deducere, ab Achæis victus eſt ad Iſthmum Corinthiorum, & ab Echemo Arcade occiſus. Nam licet ex Diodoro diſcamus Herculem habuiſſe ex Deïanira Γένεα filium, cujus nomen non multum recedit à Γλαύκου, de eo nihil memorabile traditur.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 141. Sylb. 280.

Ἐπεὶ καὶ Ἀώῳ τῷ διὰ τῆς Θεσπρωτίδος ῥέοντι ἠπείρου.	*Nam qui in Aoo, qui per Theſprotidem labitur.*

Nomen hujus fluvii fere ubique male exprimitùr. Amaſæus maluit legere Ἀχελώῳ, & eum jure eo nomine objurgat Sylburgius. At ipſe Sylburgius etiam objurgandus, qui alio modo errat, dum ob ſimilitudinem litterarum Λ & Α putat Λώῳ debere legi. Verum nomen eſt, ut hoc loco exprimitur Ἄωος, Latine *Aous*, quod deprehenditur ex Poëtis tam Græcis quam Latinis, qui in metro triſſyllabum faciunt Ἄωον *Aoum*. Ergo ſcribe hic καὶ Ἀώῳ τῷ. Quod autem Pauſanias ait fluere per Theſprotidem continentem, extendit latius Theſprotiæ nomen uſque ad montem Pindum, ubi Aous naſcitur in ejus parte, quæ Lacmon dicebatur, ut ait Stephanus in Λάκμων.

Pag. 145. Sylb. 282.

Καὶ νῆσος κατ' αὐτὸν Οἰνοῦσσαι.	*Et ipſi proxima inſula Oenuſſæ.*

Ex Plinio lib. 4 cap. 12 patet legendum eſſe νῆσοι. Hodie *Iſolé di ſan Venetico* Italis dicuntur.

Ibidem. Sylb. 283.

Θυγάτηρ δὲ ἦν Πύρρου τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πύρρου.	*Pater ei Pyrrhus fuerat Ptolemæi filius, Alexandri nepos, majoris Pyrrhi pronepos.*

Inſeruit Pauſanias Ptolemæum in hac genealogia contra rationem temporis, & Trogi narrationem apud Juſtinum lib. 28. Nam ſecundum illum Deïdamia (quæ male ibi ſcribitur *Laodamia*) non poteſt eſſe Ptolemæi neptis, quippe Ptolemæus poſt fratrem Pyrrhum juvenis mortuus eſt, quo mortuo ſuperfuerunt duæ regiæ virgines Nereis & Deidamia. Ergo ſecundum Trogum legendum eſt θυγάτηρ ἦ ἦν Πύρρου τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πύρρου. Deïdamiæ vero nomen apud Trogum legendum exiſtimo, eo quod fuit nomen frequentatum in Æacidarum gente.

Pag. 146. Sylb. 285.

Τὸ μὲν τῆς Καρδίας ἐν πεδίῳ καλουμένῳ Λευκῷ.	*In Cardiæ campis, qui Albi nominantur.*

Sic Amaſæus legit. Sed quænam illa eſt regio Καρδία? ne eam

quæras:

quæras: nullibi enim fuit Καρδία urbs niſi in Cherronneſo, longe ſita ab eo tractu, de quo nunc ſermo. Lege Καρίας ex Stephano, quem vide in Δασκύλιον. Ex hoc errore Ortelius nullis ſumptibus, ſed & nullis auctoribus adjutus, urbem fundavit Cardiam in Bithynia prope Daſcylium: [1] ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπείθης.

[1] *At ego non credulus.*

Ibidem.

Πύλος ὁ Κλήσωνος.	*Cleſonis filius Pylus.*

Lege Πύλας. Sic enim ſcribitur ubique nomen illius Heroïs, & apud Apollodorum, & apud ipſum Pauſaniam ſupra & infra pluribus locis.

Ad Lib. 5 Heliaca 1. Pag. 147. Sylb. 287.

Ἐνδυμίωνι λαβόντι Ἀστεροδίαν γυναῖκα.	*Endymionem ex Aſterodia uxore.*

Ad numerum uxorum Endymionis, vel ad nominum unius varietatem adde ex Apollodoro Seïdem vel Neïdem, vel Iphianaſſam.

Pag. 148. Sylb. 288.

Ἀλλὰ Ἠλεῖοι μὲν ἀποφαίνουσιν Ἐνδυμίωνος μνῆμα. Ἡρακλεῶται δὲ ἐς Λάτμον τὸ ὄρος ἀποχωρῆσαι φασὶν αὐτόν.	*Elei enim Endymionis monumentum oſtendunt. Heracleotæ illum dicunt in Latmum montem ſeceſſiſſe.*

Ut ea lis finiatur, dicendum eſt, &, ut puto, cum veritate, alium fuiſſe Endymionem regem Elidis, alium vero paſtorem illum celebratum in Latmo monte.

Ibidem.

Ἐπειῷ δὲ γήμαντι Ἀναξιρόην — ἄρσεν δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ γένος.	*Epeus ex Anaxiroë — marem omnino habuit nullum.*

At Euſtathius contrarium affirmat ad Iliad. ϛ verſu 613, & Alectora filium facit hujus Epei.

Ibidem.

Αἰτωλῷ δὲ — συνέπεσεν ἐκ Πελοποννήσου φυγεῖν ὅτι αὐτὸν οἱ Ἄπιδος παῖδες ἐφ᾽ αἵματι ἀκουσίῳ δίκῃ εἷλον.	*Ætolum — ex Peloponneſo fugere oportuit, quod eum ob admiſſam imprudenter cædem Apidis filii ad pœnam vocabant.*

Aliam exilii Ætoli cauſam refert Strabo ex Ephoro, nimirum eum à Salmoneo expulſum fuiſſe.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Ἐκτρέψας τοῦ Μινυηίου τὸ ῥεῦμα ἐς τὴν κόπρον.	*Immiſſo in ſtercora Minyeio flumine.*

Diodorus eum fluvium, quo uſus eſt Hercules ad purgandum Augiæ ſtabulum, Πηνειὸν vocat, forte & is Peneus Μινυήϊος etiam dictus eſt, ut & Anigrus. Nam ſi Strabo audiendus eſt, id nomen deducitur ἀπὸ τοῦ μινύθειν ob fluviorum ſtagnationem & lentum decurſum, & ſic omnibus fluviis lente decurrentibus id nomen applicari poteſt.

Ibidem.

Ἐκτρέπεθ' ὑπ' αὐτῶν ἀεὶ τὸ συμμαχικὸν τοῦ Ἡρακλέους.	*Ejus auxilia facile rejiciebantur ab illis.*

Adde ex Æliano ad hiſtoriæ notitiam, καὶ τετρακόσιοι καὶ ἑξήκοντα Κλεωναῖοι σύμμαχοι Ἡρακλέους ἔπεσον ἐν τῇ μάχῃ.

Pag. 153. Sylb. 297

Ἐξεικάσασα αὑτὴν τὰ πάντα ἀνδρὶ γυμναστῇ ἤγαγεν εἰς Ὀλυμπίαν μαχούμενον.	*Cum virili ornatu exercitationum ſe magiſtrum ſimulans, Piſidorum filium in certamen deduxit.*

Vel uſus eſt integriore codice Amaſæus, vel ex hiſtoria ſupplevit nomen inter γυμναστῇ, & ἤγαγεν, ſcilicet Πεισίδωρον υἱὸν, optime. Nam ſine eo pendet ſententia. Aliter rem narrat Ælianus var. hiſt. lib. 10 cap. 1. Binominis autem fuit ea mulier, nam alii Callipatiram, alii Pherenicen vocant.

Ibidem. Sylb. 298.

Ἐκ Μελαινέων Πούφαγος τῆς Μεγαλοπολίτιδος.	*Ex Melænenſibus Buphagus Megalopolitanæ.*

Infra melius Βούφαγος vocatur, nam ab Heroe Buphago denominatum dicit. Hunc locum videtur aliter legiſſe Ortelius, & ex eo Phagum fluvium imaginatus eſt, ſcilicet legebat ἐκ Μελαινέων ποῦ Φάγος.

Pag. 154. Sylb. 299.

Ἡρακλέα καὶ Παιωναῖον, καὶ Ἐπιμήδην.	*Herculem, Pæoneum, Epimedem.*

Alia nomina Idæorum Dactylorum extant apud Clementem & apud

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

[1] *Telmis & Damnaneus primi inter Idæos Dactylos ferrum invenerunt in Cypro. Delas vero alius Idæus æris mixtionem.*

apud Euſebium præp. Euangel. lib. 1:[1] Τέλμις καὶ Δαμνανεὺς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι ἐν Κύπρῳ σίδηρον ηὗρον. Δέλας δὲ ἄλλος Ἰδαῖος εὗρε χαλκοῦ κρᾶσιν. At marmor pro Τέλμις habet Κέλμις.

Ibidem. Sylb. 300.

Ἀμυθάων ὁ Κρηθέως Ἐνδυμίωνι ἀνεψιὸς πρὸς πατρὸς (εἶναι γὰρ φασιν Ἄεθλιον Αἰόλου, Διὸς δὲ ἐπίκλησιν.)	*Amythaon Crethei filius Endymionis patruelis (fuiſſe enim Aethlium quoque Æoli, cui Iovi cognomen, filium dicunt.)*

Metuo, ne falſus ſit Pauſanias in hoc ſtemmate deceptus, nempe ſimilitudine nominis Æoli. Nam Æolum Aethlii patrem Jovem dictum alterum fuiſſe ab Æolo Neptuno dicto Crethei patre, præter cognominis differentiam multa ſuadent. Nam Hercules Cteatum & Eurytum Actoris filios Molionidas à matre dictos occidit, ſextos ab Æolo Jove dicto nepotes. At idem Hercules contemporaneus erat Jaſonis, qui tertius tantum ab Æolo Neptuni nepos. Rurſus Ancæus Lycurgi Argonauta contemporaneus Jaſoni, & contemporaneus etiam Meleagro, nam in venatione apri Calydonii interiit. Itaque & Meleager contemporaneus Jaſonis: at Meleager ab Æolo Jove octavus fuit. Itaque Æolum Jovem dictum duabus aut tribus ætatibus antiquiorem Æolo Neptuno credere conſentaneum eſt. Forte fuit ille Æolus Jupiter avus Æoli Neptuni, vel proavus. Sed credo tantum ut veriſimile, non aſſero ut verum, nec probare contendo, nam de ea re teſtimonia deſunt, & in rebus tantæ antiquitatis nihil aſſerere prudentia eſt.

Pag. 159. Sylb. 308.

Ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες πεπόνθασι.	*Et item elephantis accidit.*

Unde hauſerit hanc opinionem, ſcilicet Elephantos deponere quotannis cornua ſeu dentes, neſcio, ex Plinio certe non habet, qui melius eum docuiſſet, ſic enim ait lib. 8 cap. 3: *prædam ipſi ex ſe expetendam ſciunt ſolam eſſe in armis ſuis, quæ Iuba cornua appellat. Herodotus tanto antiquior & conſuetudo melius dentes, quamobrem deciduos caſu aliquo vel ſenecta defodiunt.* Super ea quæſtione videndus Joannes Gerardus Voſſius Idololatriæ lib. 3 cap. 51 in fine, ubi fluctuat & multos auctores citat in utramque partem: videtur tamen inclinare ad Jubæ & Oppia-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Oppiani ſententiam, ut cornua putet eſſe, quod à temporibus naſcantur, & quod ebur ab artificibus poliatur, & ex eo multa affabre conficiant. Sed leviſſima mihi videntur ea argumenta. Nam multo melior ratio ſumi videtur ex loco, unde exeunt & prominent: cornua exterius per frontem exeunt, & in ea protuberant: at dentes & ebur per os exeunt, in gingivis radices habentes. Quod ſi quis pertendat, etiam cornua in gingivis poſſe creſcere, eadem ratione pertendere poſſem, & in fronte dentes poſſe naſci: utrumque abſurdum eſt. Cornu ut plurimum tranſlucet, ſi per laminas tenues ſecetur & levigetur, ebur non tranſlucet. Homerus, qui duas ſomniorum portas commentatus eſt, alteram corneam, alteram eburneam, illam tranſlucentem, hanc nequaquam, cornu ab ebore diſtinguit. Cornu per ebullitionem in aqua fervente molleſcit, & fit ductile: ebur minime. Quando autem Oppianus negabat ex dentibus nihil affabre fieri poſſe, loquebatur pro ſeculi ſui ignorantia: at nunc ex piſcium dentibus multa affabre fiunt, etiam & dentes fictitii, quæ in os hominis inſeruntur ad ornatum & uſum; ex hippopotami etiam dentibus olim annulos faciebant ad quorundam morborum ſanationem. Idcirco à Jubæ, Oppiani & Gerardi Voſſii partibus abeo citus, & cum Homero, Plinio, & aliis dentes eſſe contendo, & mecum Ovidius 4 de Ponto: *Et totum Numidæ ſculptile dentis opus.*

Ibidem.

Κέρατα δὲ καὶ βοῶν καὶ ἐλεφάντων ἐς ὁμαλές τε καὶ ἐκ περιφεροῦς, καὶ ἐς ἄλλα ὑπὸ πυρὸς ἄγεται σχήματα.

At boum & elephantorum cornua ſic igni emolliuntur ut vel ex tereti planam vel aliam quamvis accipiant figuram.

De boum cornibus verum eſt: de elephantorum vero dentibus falſum, nec ego unquam audivi id factum eſſe, nec Plinius id noverat, nec hodie fit. At ſi arte quadam Chimica id fieri poteſt, & in dentibus cæterorum animalium fiet.

Ibidem. Sylb. 309.

Ποταμίοις γε μὲν ἵπποις καὶ ὑσὶν ἡ κάτωθεν γένυς τοὺς χαυλιόδοντας φέρει.

Quid quod ex inferiore mandibula fluviales equi & apriſannas exerunt?

De fluviatilibus equis, quos numquam vidi, neſcio, ſed nec cre-

do:

do: nam quod ſequitur, omnem fidem derogat auctori. Nam de porcis id affirmare, quod facit, non ſolum abſurdum eſt, ſed ridiculum. Notiſſimum enim eſt animal & τοὺς χαυλιόδοντας, id eſt, dentes illos falcatos & exertos, quibus apri & verres in pugna utuntur, ex ſuperiore maxilla exire tam notum eſt, quam ſolem lucere. Licet enim ex inferiore maxilla emineant etiam apris & ſuum generi dentes duo ſatis exerti, tamen maximi illi & inflexi, & ut novaculæ ſecantes, quibus exenterant canes apri, ex maxilla ſuperiore naſcuntur. Id venatores in apris norunt, macellarii in porcis.

Pag. 160. Sylb. 311.

Ἀπόλλυται περὶ Εὔβοιαν καὶ ἡ ναῦς· ἀπὸ τοῦ χειμῶνος ἡ τὸ ὀστοῦν φέρουσα τὸ Πέλοπος.	*Ad Eubœam navim eam, in quam Pelopis illud os fuerat impoſitum, naufragio periiſſe.*

Et jam ab antiquo & ad noſtra uſque tempora invaluit ea opinio, naves ſcilicet cadavera ferentes naufragium facere ſolere. Ideo qui cadavera Ægypto Europam afferunt, quæ Mumias vocant, diligenter cavent, ne nautæ ſciant ea eſſe inter ſarcinas vectorum, numquam enim id paterentur.

Ibidem.

Πέλοπος δὲ καὶ Ταντάλου τῆς παρ' ἡμῖν ἐνοικήσεως σημεῖα.	*Et in Græciam quidem Tantalum & Pelopem coloniam deduxiſſe indicia.*

Quid per τῆς παρ' ἡμῖν ἐνοικήσεως intelligat Pauſanias, non liquet, num fuit Lydus aut Φρὺξ Pauſanias, vel forte intellexit de Peloponneſo, ubi Pelops regnavit. Sed mons Sipylus, de quo loquitur, id non ſuadet, vel ſi forte intelligendum eſt παρὰ θνητοῖς, παρ' ἀνθρώποις *inter homines?* ἐπέχω. Nam & Pauſanias ſolus de illo Tantali portu verba fecit, & unde domo fuerit Pauſanias, nullibi invenio.

Pag. 161. Sylb. 313.

Ἀπομυίῳ θῦσαι Διΐ.	*Abactori muſcarum hoſtiam mactaſſe.*

Ab impuro illo inſecto, tam importuno gaudet diabolus cognominari. Sic Beelzebub fuit idolum, quem Judæi principem diabolorum vocabant, muſcarum autem Dominum ſignificat, ut audio.

..... Sylb.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

...... Sylb. 320.

Πίσος ὁ Περιήρους.	*Piſus Perieris.*

Apollodorus & cum eo Theocriti Scholiaſtes Piſum non Perieris filium, ſed ejus ex Aphareo patre nepotem dicunt.

Pag. 166. Sylb. 323.

Κυψέλῳ καὶ τοῖς προγόνοις ἕκτον ἦν γένος ἐξαρχῆς Γονούσης τῆς Σικυῶνος.	*Cypſelo ejuſque majoribus ſexto poſteritatis (ut longiſſime) gradu origo fuerit à Gonuſſa Sicyonis filia.*

Confer hunc locum (ut puto male ſanum) cum pagina 48 ſupra, & puto cenſebis mecum ſic eſſe legendum: [1] Κυψέλῳ δὲ ἐκ τῶν προγόνων ἕκτον ἦν γένος ἐκ τῆς Γογούσης τῆς ὑπὲρ Σικυῶνος.

[1] *Cypſelo autem ex anteceſſoribus ſexta generatio erat orta ex Gonuſa, quæ eſt ſupra Sicyonem.*

Pag. 169. Sylb. 329.

Τούτῳ τῷ λόγῳ διάφορα ὄντα εὕρισκον τὰ Ἠλείων εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας γράμματα.	*Sed in publicis Eleorum monimentis, quibus eorum qui Olympia vicerunt, memoria commendata eſt, diverſa propemodum comperi.*

Si bene conſideres lector, nullam ἀσυστασίαν invenies inter enarratorum ſermonem & Olympionicarum ſcriptam recenſionem. Nam quando deprenſus fuit Philoſtratus corrupiſſe pecunia antagoniſtas, rejectus fuit ab Hellanodicis, & non fuit admiſſus inter Olympionicas, ideo nec nomen ejus inſertum fuit recenſioni: Strato vero Alexandrinus legitime fuit renunciatus, & inſcriptum ejus nomen recenſioni rejectis corruptore & corruptis.

Pag. 170. Sylb. ibid.

Στράτωνος δὲ τούτου τρεῖς μὲν ἡλικίᾳ πρότερον, τοσοῦτοι δὲ ἄλλοι μετ᾽ αὐτὸν εἰσὶ δῆλοι τὸν κότινον παγκρατίου τε ἆθλα εἰληφότες καὶ πάλης· καὶ πρῶτος μὲν ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος, Ἑλλήνων τῶν πέραν Αἴνου, Ῥόδιος	*Ante Stratonem hunc oleaſtri coronam de pancratio unam, de lucta vero tres viri cepiſſe perhibentur totidem poſt eum. De ſuperioribus primus Eleus fuit, ex ea Græcia quæ trans AEnum eſt; Rhodius Ariſtomenes*

δὲ Ἀριστομένης, καὶ Μαγνήτων τῶν ἐπὶ Ληθαίῳ Πρωτοφάνης.	*menes alter : è Magnetibus qui ſunt ad Lethæum Protophanes tertius.*

Hunc locum male affectum, mancum & ab interpunctione laborantem miſere reddidit Amaſæus. Piget hîc adſcribere ejus errata, tu videſis lector. Nihil notavit Sylburgius, credo, quod deſperatæ ſalutis eum credidit. Ego tamen ſpero me tibi ſatisfacturum, lector, in eo emendando, & una vocula addita & mutatis diſtinctionibus & paucis litteris, me priſtinæ ſanitati eum reſtituturum confido. Sic igitur lego duas ultimas lineas, nam in duobus primis nihil deeſt, & eos addidi, ut ſenſus integer melius appareat, & veram interpretationem proferam: καὶ πρῶτος μὲν ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος Κάπρος. Ἑλλήνων δὲ τῶν πέραν Αἰγαίου Ῥόδιος Ἀριστομένης καὶ Μαγνήτων τῶν ἐπὶ Ληθαίῳ Πρωτοφάνης. Totum vero locum ſic interpretor: *Hujus vero Stratonis tempore priores tres, totidem vero poſteriores oleaſtrum pancratii ſimul & luctæ præmium accepiſſe in confeſſo eſt: & primus quidem ex ipſa Elide Caprus, Græcorum vero qui ultra Ægeum mare ſunt Rhodius Ariſtomenes, & Magnetum, qui ad Lethæum habitant, Protophanes.* Nunc ratio reddenda eſt emendationis noſtræ. Vides manifeſte in textu Pauſaniæ deeſſe nomen primi victoris, id addidi ex hiſtoria. Nam idem Pauſanias infra pag. 193 Caprum Pythagoræ filium Elæum primum reportaſſe pancratii & luctæ præmium dicit eadem die. Euſebius idem notat, & ſecundum ab Hercule, cui id accidit, facit, id eſt, primum ab Iphito, quod intelligit hoc loco Pauſanias. Ergo non ſine auctoribus id, quod deerat, ſupplevi. Mutavi etiam vocem Αἴνου in Αἰγαίου, optima, ut mihi videtur, ratione. Primum enim vocabulum πέραν proprie de iis dicitur, qui ultra mare vel fluvios vel montes poſiti ſunt. Secundo Rhodus, unde Ariſtomenes, non poteſt dici πέραν Αἴνου. Nam Ænus urbs fuit in littore Thraciæ longe ſita, per quam è Græcia Pontum itur ad Septentriones: at Rhodus ad orientem hybernum Peloponneſi jacet ultra Ægeum mare, unde patet Pauſaniam ſcripſiſſe πέραν Αἰγαίου, & ſic ſæpe ab auctoribus diſtinguuntur Ἕλληνες οἱ πέραν Αἰγαίου οἰκοῦντες, id eſt, *Græci, qui ultra Ægæum habitant.*

Ibidem.

Ἕβδομος δὲ Νικόστρατος. | *Poſtremus Nicoſtratus.*

Sylburgius in notis mutat, & vult legi ἕκτος, & ex eo deprehenditur numquam cepiſſe hujus loci verum ſenſum. Tres fuerunt ante

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Stratonem, ait Pauſanias, qui luctæ & pancratii ſimul victoriam reportarunt, totidem poſt eum, tum ipſe Straton. Septem ſunt numero, quorum Nicoſtratus eſt ſeptimus. Numeremus enim: Primus Caprus Elæus, ſecundus Ariſtomenes Rhodius, tertius Protophanes Magneſius, quartus Straton Alexandrinus, quintus Marion ex eadem Alexandria, ſextus Ariſteas Stratonicenſis, ſeptimus igitur eſt Nicoſtratus Cilix vel Phryx.

Pag. 171. Sylb. 332.

Ἐπίκειται δὲ αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ στέφανος ἄνθη τὰ ἠρινά.	*Impoſita eſt corona capiti è vernis floribus.*

Valde ſuſpicor Pauſaniam ſcripſiſſe [1] τὰ κρινά. Nam niſi voluiſſet ſpeciatim declarare, ex quibus floribus conſerta erat ea corona, dixiſſet ſimpliciter ἐξ ἀνθῶν. Ἠρινὰ autem nihil ſpeciatim ſignificat, & facilis mutatio fuit litteræ κ in litteram η. Itaque ex liliis compoſita fuit ea corona.

[1] *Lilia.*

Pag. 172. Sylb. 333.

Ἀμβρακιώτας δὲ ἀποίκους Κορινθίων ὄντας.	*Ambraciotas Corinthiorum coloniam.*

Tolgo ſcilicet Cypſeli filio conditore Ambraciæ, qui eo colonos duxit, ut Strabo lib. 7.

Pag. 174. Sylb. 337.

Ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἄκραν ἐν Σικελίᾳ τὴν τετραμμένην ἐπὶ Λιβύης καὶ νότου, καλουμένην δὲ Πάχυνον, Μοτύη πόλις.	*Eſt ad Pachynum Siciliæ promontorium quod in Africam & ad Auſtros converſum eſt, Motye urbs.*

Pauſaniam hoc loco memoria fefellit, vel calamo properante aliud ſcripſit, quam quod in mente habebat. Nam Lilybæum debebat dicere, non Pachynum, quod orientem ſpectat. At Lilybæum Africam & meridiem reſpicit, & prope id promontorium ſita erat Motye. Poteram multas afferre probationes, ſed quoniam id jam fecit Cluverius, ad eum lectorem remitto.

Pag. 175. Sylb. 339.

Οἱ δὲ ἁλτῆρες οὗτοι παρέχοντο σχῆμα τοιόνδε κύκλου.	*Halteres iſti ſpeciem præferunt circuli.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ex Pauſaniæ deſcriptione tales debuerunt eſſe halteres, quales hîc tibi repræſentari curavimus.

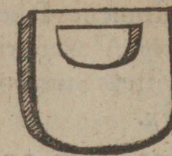

Pag. 177. Sylb. 343.

Οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης τῆς πρὸς Ἄινῳ πόλει.	*Incolunt maritimam Thraciæ oram ad AEnum urbem.*

Falſa topotheſia: nulla enim unquam fuit Menda urbs prope Ænum urbem ſita, nec unquam mare ad Pallenem potuit dici ad Ænum fuiſſe. Tentavit commode explicare hunc locum Sylburgius, ſed ſine ſucceſſu. At minima mutatione locus ſanari poteſt. Lege confidenter: τῆς πρὸς Σανῃ πόλει. Sane urbs fuit ſita ad mare prope Athon montem, cujus vicina fuit Menda. De iis Herodotus lib. 7, Thucydides lib. 4, Strabo lib. 7, Ariſtoteles Oeconom. 2, Plutarchus in quæſtionibus Græcis, Scylax, Plinius, Mela, alii innumeri.

Ad Lib. 6. Heliaca 2. Pag. 178. Sylb. 345.

Καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς στράτου πρῶτος.	*Primus ille quidem ex Acarnania.*

Lege Στράτου cum majuſcula. Amaſæus non expreſſit eam vocem in ſua verſione, putavit forte στρατὸν Ἀκαρνανῶν pro multitudine Acarnanum ſumi, & ita vertit ſimpliciter *ex Acarnania*. At Stratus fuit urbs totius Acarnaniæ metropolis, de qua Thucydides, Xenophon, Polybius, Strabo &c.

Pag. 179. Sylb. 347.

Ἐκ Λεπρέου τῶν Ἠλείων.	*E Lepreo Eleorum.*

Illud τῶν Ἠλείων innuit fuiſſe plures ejus nominis urbes, & id etiam videtur firmare Plinius lib. 4 cap. 5 & 6, dum ponit in Arcadia Lepræum & in Elide Leprium. Valde tamen vereor, ne falſus ſit Plinius, eo quod videret Lepreum modo Arcadiæ, modo Elidi accenſeri, & vox τῶν Ἠλείων ex Heliorum voluntate addebatur inſcriptionibus, firmandi juris gratia, quod in ea civitate ſibi tribuebant, & inde eam accepit Pauſanias. Alioqui Arcades conſentientibus ſæpe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ipſis Lepreatibus eam ad ſe trahebant, ut ſupra videre eſt pag. 151. inhibet tamen, ne ſic omnino decernam, quod infra pag. 192 Λέπρεον ἐν τῇ Τριφυλίᾳ dicit. Expectanda eſt aliunde lux.

Pag. 182. Sylb. 352.

Νεωτάτη τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πολέων, καλουμένη ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.	*Macedoniæ civitatum noviſſima, cui à Philippo Amyntæ filio nomen.*

Urbem ipſam non expreſſit nominatim, ſed intellige Philippos, quæ antea Crenides dicebatur. Philippóπολιν etiam condidit, ſed in Thracia, ideo de illa non eſt hic ſermo, Macedoniæ enim adſcribitur, cujus limes conſtitutus eſt à Philippo Neſſus fluvius Thraciam verſus teſte Strabone lib. 7.

Ibidem. Sylb. 353.

Ἰσόγαιον καταπαύσας παῖδα Ἀρταξέρξου γνήσιον.	*Iſogæum legitimum Artaxerxis filium expulit.*

Sic legit Amaſæus, & *Iſogæum* vertit. At nullus unquam ſic dictus apud Perſas regnavit, à Cteſia vocatur *Secundianus*, à Diodoro *Ogdianus*. Ex utriſque illis nominibus forte formatum eſt Σογδίανος, & ita videtur Pauſanias ſcripſiſſe hoc loco, & quoniam præcedit vox δήμων, jota adſcripto forte, non ſubſcripto, id elementum ι ſequenti voci additum eſt, inde ἰσογδίανος, & inde, ut magis ad Græcum accederet, Ἰσόγαιος emerſit.

Pag. 183. Sylb. 355.

Ἅτε προκατεργασθεὶς τῇ μάχῃ πρὸς τὸν Εὔθυμον.	*Quod fraude adverſarium circumveniſſe judicatus pugna ſuperiore.*

Peſſime ſic hunc locum interpretatur Amaſæus. Videtur legiſſe προκατεργασθεὶς τῇ μάχῃ τὸν Εὔθυμον, & intellexiſſe προκατεργασθεὶς *cum fraude circumveniſſet*. Sed legendum, ut editum eſt, πρὸς τὸν Εὔθυμον, & interpretandum eſt, *quippe qui labore prius confectus fuerat in pugna contra Euthymum*, plano, ut mihi videtur, & commodo ſenſu. Theagenes Euthymum pugilem ſuperavit, ſed non ſine maximo labore: pugil enim erat celebris ille Euthymus, & qui multas victorias pugilatus reportaverat. Idcirco confectus labore & plagis Theagenes non potuit pancratii præmium reportare, ut ſibi promiſerat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Καὶ ἀμειβόμενος αὐτὸν οὐκ εἰσῆλθεν ἐπὶ τὴν πυγμήν.

Reliquum mulctæ recuſans in pugillatum non deſcendit.

Hæc ſic vertit Amaſæus. At debebat interpretari, *& ut eum o[b] injuriam factam beneficio compenſaret, in pugillatum non deſcendit.* Se[d] poſtquam notas Sylburgii acceſſi, vidi eum ita interpretatum eſſe & errorem Amaſæi correxiſſe. Ergo actum ago.

Pag. 186. Sylb. 360.

Τὰ δὲ εἰς τὸ ἅρμα τοῦ Γέλωνος οὐ κατὰ ταῦτα δοξάζειν ἐμοί τε παρίστατο, καὶ τοῖς πρότερον ἢ ἐγὼ τὰ εἰς αὐτὸν εἰρηκόσιν· οἳ Γέλωνος τοῦ ἐν Σικελίᾳ τυραννήσαντος φασὶν ἀνάθημα εἶναι τὸ ἅρμα, ἐπίγραμμα μὲν δή ἐστιν αὐτῷ, Γέλωνα Δεινομένους ἀναθῆναι Γελῶον, καὶ ὁ χρόνος τούτῳ τῷ Γέλωνί ἐστι τῆς νίκης τρίτη πρὸς ταῖς ἑβδομήκοντα Ὀλυμπιάδι· Γέλων δὲ ὁ Σικελίας τυραννήσας Συρακούσας ἔσχεν, Ὑβριλίδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς δευτέρας καὶ ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν Τισικράτης ἐνίκα Κροτωνιάτης στάδιον. Δῆλα οὖν ὡς Συρακούσιον ἤδη, καὶ οὐ Γελῶον ἀναγορεύειν αὐτὸν ἔμελλεν, ἀλλὰ καὶ ἰδιώτης εἶναι τις ὁ Γέλων οὗτος, πατρὸς δὲ ὁμωνύμου τῷ τυράννῳ καὶ αὐτὸς ὁμώνυμος.

Quod vero ad Gelonis cur-rum attinet, mea opini[o] diſſidet ab iis, quæ alii ant[e] me prodidêre: ajunt enim currum illum Gelonis Sici-liæ Tyranni donum fuiſſe, a[t] teſtatur inſcriptio Gelonem Dinomenis filium Geloun dedicaſſe, & vicit hic Gelo[n] Olympiade 73. Cum Gelo[n] tyrannus Syracuſis rerum potitus fuerit Olympiadi 72 anno ſecundo, quo an-no ſummæ præfuit (debe-bat vertere *Archon fuit, apud Athenienſes Hybrili-des, Olympiade autem ill[a] victor diſceſſit è ſtadi[o] Tiſicrates Crotoniata, Syra-cuſanum ſe certe Gelon re-nunciandum, non Geloum curaſſet: credi igitur faci-le poteſt, privatum homi-nem hunc Gelonem fuiſſe, cujus pater Tyranno, ipſ[e] patri cognominis fuerit.*

Hæc

Hæc male verſa ultima verba: vertendum erat: *cujus pater cognominis fuit patri Tyranni, & ipſe Tyranno cognominis*. Hunc Pauſaniæ locum notavit in ſuis ad Euſebium commentariis Joſephus Scaliger ad numerum MDXXX pag. 100 his verbis: *Pauſanias refert tripodem quendam dicatum eſſe à Gelone filio Dinomenis victore Olympiadis 73, & quamvis idem nomen patris Gelonis fuerit, tamen negat Gelonem filium Dinomenis, qui vicerit Olympiade 73, eundem eſſe cum filio Dinomenis, qui Tyrannus Syracuſarum fuit, hoc argumento fultus, quod Gelo invaſerit tyrannidem Olympiadis 72 anno 2, iſte vero vicerit Olympiadem 73, quo quid futilius potuit dici? quaſi & tyranni & reges non vicerint Olympia, ut frater illius Tyranni Hiero, quem Olympionicem & Pythionicem celebrat Pindarus, quare nugatoria ſunt hæc, & præterea confutantur epigrammatio Simonidis, quod tripodis illius meminit.* Jure equidem objurgat Pauſaniam vir ſummus. Sed in his verbis notandum eſt, eum nimis ſuæ memoriæ confidiſſe, & non habuiſſe ante oculos Pauſaniæ codicem. Nam de tripode loquitur, Pauſanias vero de curru, & ſententiam tribuit Pauſaniæ, quam ex ejus verbis nemo aſtruere poteſt. Non enim negat Pauſanias reges aut tyrannos Olympia vincere potuiſſe aut etiam viciſſe, nec eo argumento utitur, ut probet eum Gelonem victorem in Olympiade 73 non fuiſſe eundem cum Gelone Syracuſarum tyranno, ſed alio non meliore, nempe eo, quod cum jam Syracuſarum tyrannidem obtinuiſſet biennio antea Gelon, inſcriptio currus Geloum eum Gelonem, qui donarium poſuit, dicit fuiſſe: at ſi Gelonis tyranni id donarium fuiſſet, Syracuſanum eum inſcriptio debebat dicere: quo argumento, ut verbis Scaligeri utar, nihil poteſt dici futilius. Nam tyrannis non mutat patriam, & Gelo, qui in omnibus ſe civilem & moderatiſſimum tyrannum exhibuit, non debuit in eo donario de Tyrannide acquiſita gloriari, nec patriam ſuam Gelam honore debito fraudare: quod qui faciebant pecunia corrupti, graviſſime mulctati ſunt ab Hellanodicis, ut falſarii, & odium propriorum civium & conſanguineorum incurrebant. Fuit autem Gelous ille Gelo, ut notum eſt, & nos docet Herodotus lib. 7. Male igitur argutatur Pauſanias, & Gelo donarii illius auctor fuit ille celebratus Syracuſarum optimus tyrannus & mitiſſimus, Gelous patria, Dinomenis filius, quod optimo jure cenſet Scaliger, licet non ſatis accurate Pauſaniæ verba & ſententiam penſitaverit.

Ibidem.

Κλεομήδη φασὶν Ἀστυπαλαιέα, | *Cleomedem Aſtypalæenſem*

ὡς Ἴκκῳ πυκτεύων ἀνδρὶ Ἐπιδαυρίῳ, τὸν Ἴκκον ἀποκτεῖναι ἐν τῇ μάχῃ.	*moriæ pro ditum, in pugilatu Iccum Epidaurium interemiſſe.*

Ad hunc locum illuſtrandum & genus pugnæ rarum & extraordinarium diſcendum facit locus Oenomai apud Euſebium Euangel. præpar. lib. 5: [1] πληγῇ μιᾷ πατάξας τὸν ἀνταγωνιστὴν ἀνέωξεν τὴν πλευρὰν αὐτοῦ καὶ ἐμβαλὼν τὴν χεῖρα ἐλάβετο τοῦ πνεύμονος, &c. vide locum. Sed infra id facinus tribuit Damoxeno Syracuſio pag. 270.

[1] Vno ſolo ictu cum antagoniſtam feriiſſet, aperuit ejus latus, & manu immiſſa pulmonem arripuit.

Pag. 187. Sylb. 361.

Αὐτίκα εἶχε τὴν νίκην.	*Mox victorem judicatum.*

Tempus ejus victoriæ etiam Suidas notavit, Olympiade nempe vigeſima quinta. Sed cum dicatur hoc loco idem pugil viciſſe Pythia, Nemea, & Iſthmia, non poteſt conſtare numerus Suidæ cum Pauſania collatus. Nam prima Pythias poſt Olympiadem 48 demum inſtituta eſt. Iſthmia vero à Cypſeli tempore neglecta Olympiade tandem 49 inſtaurata ſunt. quomodo potuit Glaucus viciſſe Olympiadem vigeſimam & annis poſtea 96 Pythia & Iſthmia viciſſe. Id eſt omnino ἀσύστατον. Puto numerum apud Suidam eſſe corruptum & pro μ΄ ε΄ irrepſiſſe κ΄ ε΄ facili lapſu.

Pag. 188. Sylb. 364.

Ἐν Φθίᾳ δὲ τῇ Θεσσαλῶν.	*Phthiæ vero in Theſſalis.*

Bene diſtinguit. Duæ enim antiquitus Phthiæ, una Theſſaliæ, quæ ſub Proteſilao, cujus habitatores Φθῖοι; altera vero in Achaia Phthiotidi dicta, cujus cives Φθιῶται dicebantur, quæ Achilli parebat, ut nos docet auctor breviorum Scholiorum ad Homerum ad Iliad. γ.

Pag. 189. Sylb. ibid.

Θεαγένην δ᾽ ἄμνηστον ἀφήκατε τὸν μέγαν ὑμέων.	*Theagenis veſtri at nullam rationem habuiſtis.*

Aliter oraculum hoc recitat Oenomaus apud Euſebium præpar. Euangel. lib. 5. ſic ſcilicet :

Εἰς πάτεραν φυγάδας κατάγων Δήμητραν ἀμήσας.

Uter verius, conſulendus iterum Pythius.

Ibidem. Sylb. 365.

Ὁ Ἱέρων οὗτος, τὴν δὲ ἀρχὴν εἶχεν ἐπὶ δευτέρῳ τῆς Ὀλυμ-	*Is Hiero, dominatu potitus centeſimæ viceſimæ tertiæ Olym-*

πιάδος ἐπὶ ταῖς εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, ἣν Κυρηναῖος Ἰδαῖος στάδιον ἐνίκησεν.	*Olympiadis anno ſecundo: ea vero Olympiade victor è ſtadio deceſſit Idæus patria Cyrenæus.*

Non poteſt hic Olympiadum numerus cum hiſtoria congruere. Nam Hieron ille mortuus eſt Livio teſte, paulo ante, quam Conſules fierent Q. Fabius quartum & Claudius Marcellus tertium, anno urbis conditæ 539, qui annus ſecundus eſt Olympiadis 141, unde ſi Pauſaniæ numerus bene ſe haberet, abſurdum ſequeretur Hieronem ſcilicet regnaviſſe annos 84, ſed eodem Livio teſte vixit tantum 90 annos. Lucianus in Macrobiis duos annos addit, & ait eum vixiſſe annos 92. Nihil igitur certius eſt Pauſaniam falſum fuiſſe, ſi ita ſcripſit, ut eſt editum, ſed proculdubio aliter ſcripſerat. Nam hæc phraſis eſt ei inſolita & omnibus Græcis τῆς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τῆς εἴκοσι καὶ ἑκατὸν. Primus certe numerus deeſt, ſine quo non dixiſſet ἐπὶ, ſed εἰκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς. Sed hujus corruptelæ cauſam mihi videor divinare. Scriptum fuerat: [1] ἔτει δευτέρῳ τῆς ἕκτης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τῆς εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, optime. Exſcriptor putavit τῆς ἕκτης repetitionem eſſe vitioſam, & forte τὸ ἕκτης ſcriptum inveniebat non ſatis conjunctim, & ideo putavit τὸ ἕκ της eſſe delendum, cum debebat conjunctim legere ἕκτης, & ſi recenſio Olympiadum aliquid fidei meretur (& meretur quidem, ſive ejus compilator fuerit Scaliger, ſive ex quadam antiqua ſcheda eam publicaverit) noſtra conjectura veritate nititur. Nam Olympiade 126 ponitur Idæus Cyrenæus ſtadium viciſſe. Ergo audacter legendum apud Pauſaniam loco hoc: [2] ἔτει δευτέρῳ τῆς ἕκτης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς εἴκοσι καὶ ἑκατὸν. Sed niſi ponamus Hieronymum Hieronis hujus nepotem fuiſſe binominem, & etiam Hieronem vocatum fuiſſe, numquam à lata culpa liberabimus hoc loco Pauſaniam, nec ita etiam omnino à culpa liberabitur, qui hunc Hieronem, de quo loquutus eſt, à quodam Dinomene cæſum fuiſſe ait: eſt ejus proculdubio παρόραμα, vel [3] μνημονικὸν σφάλμα. Nam ex T. Livio lib. 24 diſcimus, Hieronymum Siciliæ tyrannum vel regem ab illo Dinomene cæſum fuiſſe, non vero, ut hic dicitur, ejus avum Hieronem.

[1] Anno 2 Olympiadis centeſimæ vigeſimæ ſextæ.

[2] Secundo anno Olympiadis centeſimæ vigeſimæ ſextæ.

[3] Hallucinatio, vel memoriæ defectus.

Pag. 190. Sylb. 367.

Ἐν τῇ Θρᾳκίᾳ Καρίᾳ.	*Thraciæ Cariæ.*

Hîc mendum jacet, ſed antiquiſſimum, & quod jam tempore

 Suidæ

Suidæ hunc locum occupaverat: hunc enim locum tranſſcripſit ille Lexicographus in voce Ἱππόμαχος, non ut hîc legitur, ſed cum eodem errore, etiam pejore facto, nam pro Θρᾳκίᾳ Καρίᾳ, quod non placebat ob genus loquendi inſolitum, poſuit τῆς ἐν Θρᾴκῃ Καρίας, phraſi quidem elegantiore, ſed quæ magis abit à vera & genuina lectione. Vellem aliquis mihi diceret, ubi locorum erat illa Thraciæ Caria, in qua erat urbs Ceramus. Fuit certe urbs vel portus Κάρων λίμην dictus in Ponti Euxini litore, quem Cariam vocat Mela. Sed nec ab eo portu regio Καρία dicta, nec ibi urbs Ceramus, ne eam ibi quæras, nulla fuit. Reſcribe, & lege confidenter meo periculo: ἐν τῇ τραχείᾳ Καρίᾳ, *in aſpera Caria.* Ceramus enim urbs Cariæ fuit in eadem Cherronneſo ſita, ubi erat & Gnidus & Loryma, quæ regio attollebatur monte Phœnice dicto, qui eam peninſulam aſperam & montoſam faciebat: ideo cum de Lorymis loquitur Strabo lib. 14, hæc ait: [1] εἶτα Λώρυμα, παραλία τραχεῖα, καὶ ὄρος ὑψηλότατον τῶν ταύτῃ. Ex hoc loco videmus non ſine ratione Pauſaniam aſſignaſſe Ceramum Cariæ aſperæ, & probam eſſe noſtram emendationem. Ex hoc tamen loco mendoſo & male intellecto finxit vir doctiſſimus (quem nominare hoc loco non convenit eo, quod ab eo diſſentio) in Ponti Euxini litore Cariam provinciam, & urbem in ea Ceramum, & apud Melam, ubi legitur *portus Caria*, vult intelligi non portum ipſum, ſed provinciam circumjacentem, & ibi fuiſſe Ceramum urbem contendit ex unico hoc Pauſaniæ loco, ubi vult legi ex Suida τῆς ἐν Θρᾴκῃ Καρίας, & ut ſuam ſententiam firmet, locum Anonymi auctoris in Periplo mutat, & pro κατακλύζεται, quæ vox optimum ſenſum exhibet, vult legi, ut apud Arrianum in Periplo male legitur, Καρία κλήζεται. At illa vox κλήζεται poëtica eſt, & aliud ſignificat, quam καλεῖται: non enim deducitur à καλέω, ſed à κλέος, & ſignificat *celebratur*, & alibi in ſuo Periplo non utitur Arrianus vocibus à ſolis Poëtis uſurpatis. Ideo non dubito, quin ex illo Anonymo corrigendus ſit Arriani locus, non contra: nam & Geographi omnes de ea urbe Ceramo in Ponti littore Thracico tacent, & Καρῶν λιμὴν *Carum portus* non magis dedit nomen provinciæ, quam Ἐφεσίων λιμὴν in Boſporo, & Ἀχαιῶν λιμὴν in litore Trojæ provinciis adjacentibus, & fuit ille Carum portus ſeu Caria oppidulum tam parvi momenti, ut id Ptolemæus, qui id littus perſequutus eſt in ſuis tabulis, ne nominarit quidem, ut nec Strabo, qui pari diligentia totum eum litoralem tractum deſcripſit, & cum urbes in eo litore omnes

[1] *Deinde Loryma, litus aſperum, & mons excelſiſſimus omnium qui ibi ſunt.*

omnes alias uterque notaverit, nullam nec de Caria nec de Ceramo urbibus fecerunt mentionem. Tum ea urbecula, quæ Καρῶν λιμὴν vel Καρία dicta fuit, non erat in Thraciæ littore (niſi quis latiſſime Thraciæ nomen accipiat) ſed in Getica provincia ſeu Scythia, ut loquitur Arrianus, qui Thraciam non extendit ultra Apolloniam, & cum omnes auctores de illa Ceramo ſileant, emendationem noſtram approbatum iri confido. Germana huic mendo menda in pluribus auctoribus excuſſis inveniri notavit Scaliger ad Euſebium pag. 200 ad numerum 2089, ubi de Cilicia fit mentio, ſæpiſſime legi Κιλικία Θρᾳκία pro τραχεία, eum vide.

Ibidem.

Πολίτης μὲν δὴ ἐπὶ τοὺς δευτέρας καὶ τέσσαρας, ὡς ἕκαστοι συντυχθῶσι.	*Neque enim univerſos, ſed quatuor, ut quibuſque obtigerit.*

Amaſæus videtur uſus codice, ubi aliter ſcriptum eſt: nam exprimit ſenſum equidem ſatis commodum, ſed quem ex his verbis non potuit aſtruere. Sylburgius nihil juvat. Videtur innuere Pauſanias, hunc Politem conſilium dediſſe, ut non omnes ſimul curſores emitterentur, ſed per claſſes diviſi, ut in unaquaque claſſe victor cum cæteris victoribus committeretur. Hiulcus eſt hic locus, ubi forte pro καὶ τέσσαρας ſcriptum erat κατὰ τέσσαρες. Sed ſine ope melioris codicis nihil affirmabo.

Pag. 191. Sylb. 369.

Οὐκ ἐγένετο οἷός τε εἶναι καταπαλαῖσαι Τιμασίθεον πολίτην τε ὄντα αὐτῷ καὶ ἡλικίᾳ νέον πρὸς ἤδη σύνεγγυς οὐκ ἐθέλοντα ἵστασθαι.	*Cum Timaſitheo ille quidem quod civis erat, & peradoleſcens, ac certamen recuſabat, non eſt congreſſus.*

Hæc aliter expreſſit Amaſæus, quam mihi ſonare videntur. Non videtur intellexiſſe, quid ſignificaret οὐκ ἐγένετο οἷός τε εἶναι. Sic ego aliter interpretor: *Non potuit autem ſuperare Timaſitheum concivem ſuum, juvenem & propius accedere caventem.* Sic intelligenda ſunt, ni fallor, verba Pauſaniæ. Timaſitheus ille nempe juvenis, & alacer, cum gigante illo Milone luctans, cavebat, ne illa mole corporis premeretur, & ideo ſola arte, & brachiorum nexibus, & agilitate corporis utebatur, nec patiebatur corpus ſuum corpori Milonis applicari.

Pag. 192.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 192. Sylb. 371.

Ἐν Ἰσθμῷ παλαιστὰς κατεπάλαισεν ἄνδρας, καὶ ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς, τούς τε τὴν πυγμὴν καὶ τοὺς ἐς τὸ παγκράτιον εἰσελθόντας ἐκράτει τῇ μάχῃ.	*Ad Iſthmum viros palæſtritas perculit, eodemque die de pugilatu palmam tulit, & eos, qui in pancratium deſcenderant, luctando vicit.*

De hoc inſigni athleta, qui ſolus omnium pugilatus, luctæ & pancratii eadem die victoriam reportavit, extat epigramma in anthologiæ quarto:

> Οἷον ὁρῇς, ὦ ξεῖνε, τὸ χάλκεον εἰκόνι λῆμμα
> Κλειτομάχου, τοίαν Ἑλλὰς ἐσεῖδε βίαν.
> Ἄρτι γὰρ αἱματόεντα χερῶν ἀπελύετο πυγμᾶς
> Ἔντεα, καὶ γοργῷ μάρνατο παγκρατίῳ.
> Τὸ τρίτον οὐκ ἐκόνισεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας
> Ἄπτως τοὺς τρισσοὺς Ἰσθμόθεν εἷλε πόνους.
> Μοῦνος δ' Ἑλλήνων τόδ' ἔχει γέρας· ἑπτάπυλοι δὲ
> Θῆβαι καὶ γενέτωρ ἐστέφεθ' Ἑρμοκράτης.

[1] *Qualem vides, ô hoſpes, in ærea imagine fortitudinem Clitomachi, talem Græcia vidit ejus vim. Nam ſimul ac ſolvit ex manibus ſanguinea pugillatus Arma, etiam agili pugnavit Pancratio. Tertio humeros pulvere non inſperſit ſed luctans. Non cecidit & ternos labores cepit in Iſthmo. Solus vero Græcorum talem honorem habet: Heptapylæ autem Thebæ & pater Hermocrates eum coronarunt.*

Sed ordo Pauſaniæ eſt magis rationi conſentaneus, qui pancratium ultimum ponit: at qui metro ſcribunt, ſæpe cogente ſyllabarum quantitate coguntur ὕστερον πρότερον res narrare.

Pag. 194. Sylb. 373.

Ἐς Νεμείων ἀγῶνα τῶν χειμερινῶν.	*Hibernis Nemeorum ludis.*

Ergo fuit duplex Nemeorum certamen, unum æſtivum, alterum hyemale, de hoc vix apud alios auctores mentionem factam invenies: quotannis, ut credo, celebrabatur ille ἀγὼν, ſicut Athenis Panathenæa parva, æſtivum vero erat trietericum. Vide quæ ſupra notavi ad Diodorum pag. 705.

Pag. 195. Sylb. 376.

Μελάμποδος γὰρ ἦν τοῦ Ἀμυθάονος Μάντιος, τοῦ δὲ Ἰοκλῆς.	*Melampus enim Amythaonem patrem habuit: filium ipſe Mantium genuit, Mantius Oiclem.*

In rebus tantæ antiquitatis, videtur piaculum eſſe ab Homero antiquitatis patre recedere. Ideo vix credo Pauſaniam ſcripſiſſe, ut hic legitur:

legitur: aliud enim eſt ſtemma, quod Homerus recenſet Odyſſ. ο, ubi de Melampode loquitur ſic:

[1] Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον υἷε κραταιώ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάθυμον
Αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαόσσοον Ἀμφιάραον.

[1] *Genuit autem Antiphatem & Mantium duos filios fortes, Antiphates quidem genuit Oïclem magnanimum, Rurſus Oïcles populo ſalutarem Amphiaraum.*

Igitur emendandus eſt juxta Homerum textus Pauſaniæ, qui forte ſic ſcripſerat: Μελάμποδος γὰρ ἦσαν τοῦ Ἀμυθάονος Μάντιος καὶ Ἀντιφάτης, τοῦ δὲ Ὀϊκλῆς. Illud καὶ Ἀντιφάτης omiſſum fuit ab exſcriptore.

Pag. 196. Sylb. 379.

Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος, ὃς ἀρχὴν ἔσχεν ἐν Χεῤῥοννήσῳ τῇ Θρᾳκίᾳ πρῶτος τῆς οἰκίας ταύτης. | *Miltiadæ Cimonis F. qui primus ex ea domo in Thraciæ Cherronneſo imperium obtinuit.*

Et rurſus hîc memoria ſua feſellit Pauſaniam. Nam Miltiades ille, qui primus principatum adeptus eſt in Cherronneſo, non erat Cimonis ſed Cypſeli filius teſte Herodoto, cui in iis rebus adhiberi debet fides. Miltiades vero Cimonis erat prioris illius Miltiadis ex Cimone uterino fratre nepos.

Pag. 199. Sylb. 383.

Καὶ ὄνομα Ὠλένιον αὐτῷ τίθενται. | ***Olenium nomen produnt.***

Repone ex Stephano Ὤλενον, quod magis convenit, quem quidem fuiſſe dicit Jovis & Anaxitheæ unius ex Danaidibus.

Pag. 200. Sylb. 385.

Ὄνομα δὲ οἱ Διάγων. | *Nomen amni Diagon.*

Sagaci conjectura ſuſpicatur Sylburgius in notis ad hunc locum debere legi Ἰάων, & ea conjectura mihi vehementer arridet: non enim alibi invenitur iſte Diagon.

Ibidem. Sylb. 386.

Αἰόλιόν τε καὶ Κρόνιον. | *Æolium & Cronium.*

Dubito an ſit idem, qui Pindari Scholiaſtæ dicitur Κράνων Θέσσαλος, ad Pythiorum 1. Si non fuerit unus & idem, addendus eſt hoc loco Κράνων catalogo procorum Hippodamiæ, à Pauſania hoc loco recenſito.

Ibidem.

Καὶ Ἠίονες Μάγνητες τοῦ Αἰόλου. | *Et Eiones Magnetes Æoli.*

Vidit hunc locum male ſanum eſſe Sylburgius, & mederi tenta-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

vit, ſed pejus affecit, dum vult legi καὶ Αἰολεῖς Μάγνητες ἀπὸ τοῦ Αἰόλου. Non enim agitur hic, unde ſint denominati Æoles Magnetes, ſed de nominibus procorum Hippodamiæ. At tu lector audacter & meo periculo lege: καὶ Ἠϊονεὺς Μάγνητος τοῦ Αἰόλου. Magnes à quo denominata eſt Magneſia, fuit unus è filiis Æoli, illius Magnetis filius fuit Eïoneus, qui fuit unus è procis Hippodamiæ. Si fidejuſſores à me petis, dabo Apollodorum, Apollonii Rhodii Scholiaſten, Euripidis Scholiaſten, & Euſtathium ad Homerum.

Pag. 201. Sylb. 388.

Ἐν κοινῷ δὲ σφισιν ἐπίκλησιν Ἰωνίδες.	*Communi quidem vocabulo Ionides nuncupantur.*

Dominicus Niger videtur legiſſe Γωνιάδες, ſed (ut puto) male.

Ibidem. Sylb. 391.

Πύῤῥωνος τοῦ Πιστοκράτους.	*Pyrrhonis Piſtocratis filii.*

Nomen paternum hujus Philoſophi aliter profertur à Diogene Laërtio, eum vocat Πλειστάρχου υἱόν.

Ad Lib. 7. Achaica. Pag. 206. Sylb. 397.

Ἄρχανδρος Ἀχαιοῦ.	*Archander Achæi.*

Herodotus Archandrum non filium Achæi, ſed ejus ex filio Phthio nepotem facit.

Ibid. Sylb. 398.

Τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγοῦ ἐκ Λήμνου.	*E Lemno à Pelaſgo ejectos.*

Lege ὑπὸ Πελασγῶν, licet interpres errorem ſcripturæ ſequatur.

Ibidem.

Καὶ Ὀρχομένιοι Μίνυαι τῇ συγγενείᾳ τῶν Κόδρου παίδων.	*Ex Orchomeniis Minyæ ob Codri liberum cognationem.*

Utrique enim Æolidæ Orchomenii à Siſypho, Codridæ vero à Cretheo.

Pag. 207. Sylb. 400.

Οἰκιστὴς δὲ Μυοῦντος μὲν Κυάρητος ἐγένετο ὁ Κόδρου.	*Et Myus quidem Cyareto Codri filio provincia obtigit.*

Straboni hic Cyaretus dicitur Cydrelus filius Codri nothus. Sed in nominibus propriis ſæpe talis diverſitas notari poteſt. Sic quem infra Ægyptum vocat Pauſanias, Strabo melius, ut puto, Æpytum vocat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

vocat. Sic pagina ſequenti, quem Pauſanias Andræmonem Codri filium vocat, Strabo Andropompum nominat.

Pag. 208. Sylb. 401.

Διαβάντι τὸν Καλάοντα ποταμόν.	*In ulteriore Calaontis amnis ripa.*

Nullibi invenitur hujus fluvii mentio facta præter in hoc textu; at mendum eſt, & legendum eſt, τὸν Ἄλεντα: errorem tamen ſequuntur & Amaſæus in ſua verſione, & Ortelius in ſuo lexico. At non ego credulus illis. Ipſe Pauſanias paulo infra pag. 210 de Alente fluvio Ioniæ mentionem fecit, ut de totius Ioniæ frigidiſſimo, item Lycophron, Theocritus, Plinius, & alii.

Ibidem.

Λέγεται δὲ ὁ Ἀθάμας οὗτος ἀπόγονος εἶναι Ἀθάμαντος τοῦ Αἰόλου.	*Fuiſſe hic Athamas dicitur Athamantis ejus nepos, quem Æolus genuit.*

Male igitur Palæphatus, qui Athamantem Æoli filium putavit in Phrygia regnaſſe: [1] Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας. Nam Athamas Æoli in Bœotia ad lacum Copaïdem habitavit, ut ait ipſe Pauſanias infra pag. 299. Igitur vel deceptus homonymia Palæphatus utriuſque Athamantis geſta confundit, vel fuit Phrygia alia, oppidulum forte ad Copaïdem lacum, de quo videndum.

[1] Athamas Æoli filius, Hellenis nepos, regnavit in Phrygia.

Pag. 210. Sylb. 404.

Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Φιλίππου τῆς ἐφ' ἡμῶν πόλεως ἐγένετο οἰκιστής.	*Hujus vero quæ nunc exſtat, urbis conditor Alexander Philippi F.*

Jam notavi differentiam, quæ eſt inter Pauſaniam & Strabonem, in notis ad Strabonem ſupra pag 646. illuc te remitto.

Ibidem. Sylb. 406.

Καὶ πηγὴν τὴν Ἁλιταίαν.	*Et fontem Halitæam.*

Plinius eum fontem *Callippian* vocat, ut eſt in impreſſis editionibus: at Ortelius teſtatur in manuſcripto codice legi *Alipiam*, quæ lectio (credo) melior eſt ab epitatico α & λίπος. Sunt enim quædam aquæ, quibus velut pinguedo quædam ſupernatat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 215. Sylb. 415.

Φίλαγρος Κυνέου. | *Philagrus Cynei F.*

Herodotus eum patriæ proditorem Φίλαγρον nominat, ut in editis nunc legitur. Sic & duabus infra lineis, quem Pauſanias Ἀτταγῖλον vocat, Herodotus Ἀτταγῖνον nominat.

Ibidem. Sylb. 416

Καὶ ἐπί τε Σαπέων τὸν βασιλέα, Ἄβρου πόλεως. | *Regemque Sapæorum Abro urbe expugnata.*

Suſpecta mihi eſt hæc lectio, nam de ea urbe Ἄβρος nullus unquam meminit. Nomen proculdubio fuit regis, & ſcripſerat Pauſanias Ἀβρούπολιν. Nam Thraciæ regum nomina ſic ſæpe terminabantur, ut apud Tacitum *Raſcupolis*, quod non intelligens exſcriptor mutavit in nomen urbis, & caſum etiam ad ſuum ſenſum accommodavit. Hæc fuit noſtra conjectura. At jam conjectura eſſe deſinit, ecce enim incidi in locum T. Livii lib. 42, ubi pluries Abrypolis nominatur rex ſocius Romanorum à Perſeo Macedone regno pulſus. Igitur lege, ut ſanetur hic locus, καὶ ἐπί τε Σαπαίων (nam ſic legendum) τὸν βασιλέα Ἀβρούπολιν. Sed manum de tabula, nam idem vidit Sylburgius, quem non conſulueram.

Pag. 219. Sylb. 423.

Καὶ ὅτῳ κουρᾶς ἢ ὑποδημάτων εἵνεκα. | *Quos vel ex tonſura vel ex calceatu.*

Quare ex tonſura & calceis Lacedæmonios cognoſcebant Achæi? quod Lacones comas & myſtacia prolixa gerebant. Ariſtoteles rhetoricorum primo: [1] ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλόν. Ariſtophanes de eo, qui Laconiſmi inſimulabatur: [2] καὶ τὴν ὑπήνην ἄκουρον τρέφων. Genus etiam calceamenti peculiare gerebant Lacones, & ideo vocabantur eorum more facti calcei λακωνικαί.

[1] *Lacedæmone comam alere pulchrum eſt.*
[2] *Et myſtacem intonſam nutriens.*

Pag. 222. Sylb. 429.

Καὶ Ἀχαιῶν πόλις Δύμη σταδίους ὅσον τετρακοσίους ἀπέχει τοῦ Λαρίσου. | *Abeſt à Lariſſo Achæorum urbs Dyme ſtadia ferme quadringenta.*

Numerus ſtadiorum juſto major, non congruit neotericis tabulis, nec ſolet Pauſanias tantum littoris ſpatium ſine accuratiori explicatione præterire.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Οὐλυμπικὸς ἡγεμὼν καὶ αὐτὸς Ῥωμαίων.	*Vlympicus & ipſe Romanus dux.*

Suſpectum id nomen proprium, & alienum à Romano charactere. Vidit hoc Sylburgius, ſed nihil tentavit: audacior ero, & aſſero reponendum Σουλπίκιος. Nam P. Sulpicius prætor, in iis partibus cum rege Philippo bellum geſſit.

Pag. 223. Sylb. 430.

Καί τι ἐπόμενον τούτοις Γαλατῶν δρῶσιν οἱ Πεσινοῦντα ἔχοντες.	*Fidem rei faciunt Gallogræci Peſinuntis incolæ.*

Hinc conjicere licet, non omnes Galatas Paulo Apoſtolo per epiſtolam eos objurgante reſipuiſſe, & Judaicos ritus reliquiſſe, ſed adhuc plures tempore Hadriani & Antonini Judaicos ritus retinuiſſe.

Ibidem. Sylb. 431.

Τὶς ὁ δεξάμενος ἐν Ὠλένῳ βασιλεὺς.	*A quo Oleni rege fuerit exceptus.*

Fefellit Amaſæum littera minuſcula in capite vocis δεξάμενος, & ideo ſic vertit. Belle ſane, at tu reſcribe cum majuſcula Δεξαμενὸς. Fuit enim proprium nomen illius regis, qui Herculem hoſpitio excepit. Vide ſupra pag. 149, inde Hyginum cap. 31, Apollodorum lib. 2, & alios.

Ibidem.

Ἐλεγεῖον εἰς Εὐρυτίωνα κένταυρον ὑπὸ Ἑρμησιάνακτος πεποιημένον.	*Elegi, quos in Eurytionem Centaurum fecit Hermeſianax.*

Super eodem argumento Bacchylides etiam poëma quoddam exaraverat: docet Euſtathius ad Odyſſ. φ, vel forte idem poëma diverſis auctoribus tribuebatur.

Pag. 230. Sylb. 443.

Στοὰ δὲ τῆς πόλεως πλησίον ἐποιήθη Στράτωνι ἀθλητῇ, Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς παγκρατίου καὶ πάλης ἀνελομένῳ νίκας.	*Porticus ſuburbana Stratoni athletæ erecta, qui Olympiæ eodem die pancratii & luctæ coronas cepit.*

Fateor hunc locum me torquere. Straton ille, qui eadem die

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

pancratii & luctæ palmam tulit, fuit Ægyptius ex Alexandria urbe, ut nos docuit ſupra in Heliacis pag. 170, quomodo igitur Ægii in Achaia fuit illi ædificata porticus, vel ab illo? Nam Ægienſi civi hoc convenit, ſive ejus honori id ædificium publicis ſumptibus factum fuerit, ſive ipſe ſumptibus ſuis ædificaverit. Quis enim credat Alexandrinum civem Ægii ædificaviſſe, aut Ægienſes cives in honorem alieni hominis hos ſumptus feciſſe? Quod ſi quis dicat duos fuiſſe Stratones, unum Alexandrinum, alterum Ægienſem, & utroſque reportaſſe luctæ & pancratii victoriam eadem die, hoc non patitur id, quod ſupra de Alexandrino Stratone ſcripſit, ſcilicet tres ante illum & tres poſt illum tantum eo honore potitos, quos omnes nominibus propriis indigitavit, inter quos nullus eſt alius Strato. Quid igitur dicendum eſt? Stratonem illum forte fuiſſe patria Ægienſem, ſed μετοικήσαντα Alexandriæ vixiſſe, & ideo, ut gratificaretur Alexandrinis, quibuſcum habitabat, & forte pecunia ab Alexandrinis data corruptum (quod aliquando fiebat) in præconio victoriæ ſuæ Alexandriam ſibi patriam fuiſſe dixiſſe, & ita ſtatuæ ejus inſcriptum fuiſſe, unde id Pauſanias acceperit? id certe non placet: nam ſi ſuos cives Ægienſes eo honore fraudaſſet, numquam in ejus honorem porticum illam ædificaſſent, imo eum odio habuiſſent, ut falſarium & patriæ honoris proditorem. Alio igitur me verto, & poſtquam omnia penſitavi, credo magis in recenſione, quam fecit ſupra, pag. 170 eorum ſeptem, qui pancratii & luctæ victoriam eadem die reportaverant, erratum fuiſſe ab exſcriptore, & cum Pauſanias ſcripſiſſet, *Straton Ægeus, Marion Alexandrinus*, hæc duo nomina uno tenore legiſſe exſcriptorem, & in ſcribendo voce *Alexandrinus* ultima, in memoria natante, eam male conjunxiſſe cum nomine *Straton*: niſi id ita ſit, non video, quomodo aliquis ſe extricare poſſit ex hoc vepreto. Cauſa erroris forte fuit ſimilitudo literarum in principio vocum Αἰγιεὺς & Αἰγύπτιος.

Pag. 234. Sylb. 452.

Δουλοῦσα καλουμένη — οἳ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Δονόεσσαν.	*Cui Donuſſa nomen . . . . Quique Hyperaſiam atque altam coluere Donuſſam.*

Sylburgius mutat, & legit Γονοῦσα, & Γονόεσσα, & ſic etiam mutari debere putabam. Sed poſtquam verba, quæ ſequuntur apud Pauſaniam accuratius penſitavi, mutavi ſententiam, & licet apud Homerum

rum & ejus Scholiaſten & Euſtathium etiam conſtanter ſcribatur Γονόεσσα & Γονοῦσα, non eſt dubium, Pauſaniam ſcripſiſſe Δονοῦσα & Δονόεσσα: ait enim Πεισίστρατον ἤ τινα τῶν ἑταίρων μεταποιῆσαι τὸ ὄνομα ὑπ' ἀγνοίας. Scilicet vult Pauſanias ſcripſiſſe Homerum Δονόεσσαν, ſed Piſiſtratum, qui Homericos verſus compilavit, male legiſſe, & per ignorantiam ſcripſiſſe Γονόεσσαν, unde in poſteros error emanavit, ut apud Homerum Γονόεσσα pro Δονόεσσα legeretur. Hæc eſt manifeſta Pauſaniæ ſententia. Ideo hoc loco maneat Δονόεσσα.

Pag. 235. Sylb. 454.

Πελληνεῖς δ' οὖν Πρόμαχον τὰ μάλιστα ἄγουσιν ἐν τιμῇ, ἐν Χαιρωνείᾳ δύο ἀνελόμενον πάλης νίκας.	*Pellenenſes utique magno Promachum honore proſequuntur, duaſque ejus de lucta ad Chæroneam palmas.*

Non ſine labore emerſi ex hoc gurgite, & primo putabam hiatum debere notari inter τιμῇ & ἐν Χαιρωνείᾳ, & deeſſe nomen alterius athletæ. Sic enim mecum. Non potuit Promachus ab Alexandro Macedone tyrannus Pellenenſium conſtitui, qui tempore Alexandri non vivebat: erat enim coætaneus Polydamanti Scotuſſæo & Dario Notho, qui mortuus eſt ſtatim poſt longorum murorum everſionem, Alexio Archonte anno 4 Olymp. 93 annis circiter 70 ante Alexandri regnum. Sed dedit manum Demoſthenes, quo adjuvante facile emerſi, & emendavi hunc locum certiſſima emendatione. Sic igitur meo periculo lege: Πελληνεῖς δ' οὖν Πρόμαχον τὰ μάλιστα ἄγουσιν ἐν τιμῇ, τὸν δὲ Χαίρωνα δύο ἀνελόμενον πάλης νίκας &c. Locus eſt inſignis Demoſthenis ad hunc locum emendandum & illuſtrandum, ideo eum apponam: is eſt in oratione de fœderibus cum Alexandro: [1] σκέψασθαι δὲ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι Ἀχαιοὶ μὲν οἱ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ ἐδημοκρατοῦντο, τούτων δὲ ἐν Πελλήνῃ νῦν καταλέλυκε τὴν πόλιν ὁ Μακεδὼν ἐκβαλὼν τῶν πολιτῶν τοὺς πλείστους, τὰ δ' ἐκείνων τοῖς οἰκέταις δέδωκε, Χαίρωνα δὲ τὸν παλαιστὴν τύραννον ἐγκατέστησεν. Accipe & auctarium ex Athenæo lib. 11 ad calcem: [2] ὥσπερ καὶ Χαίρων ὁ Πελληνεὺς ὃς οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλασεν, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει, καὶ οὗτος οὖν τῆς πατρίδος πικρῶς τυραννήσας &c. Si poſt hæc emendationem noſtram reſpuis, tibi erit ferrea fibra, non cornea.

Pag. 236. Sylb. ibid.

Ἔχειν δὲ αὐτὸν τὸ ὄνομα ἀπὸ Τιτᾶνος Κρίου, καὶ Ἄλσος	*A Crio Titane nomen inditum putant. At Alſus nominatur,*

[1] *Conſiderate (viri Athenienſes) quod Achæi in Peloponneſo democratia utebantur: at nunc in Pellene eorum urbe ſolvit eum ſtatum Macedo, qui pepulit cives pleroſque, & eorum bona ſervis ipſorũ dedit, Chæronem vero luctatorem tyrannum conſtituit eorum.*

[2] *Vt Chæron Pelleneus, qui non ſolum Platonis, ſed etiam Xenocratis auditor fuit, qui quidem patriæ tyrannus crudelis factus eſt.*

ὠνόμασται ποταμὸς ὃς ἐρχόμενος ἐκ Σιπύλου τοῦ ὄρους ἐς τὸν Ἕρμον κάτεισι.

minatur, qui è Sipylo deſcendens in Hermum influit.

Fœdiſſimo errore deturpatus eſt hic locus, quem ſic, ut eſt editus, vertit Amaſæus, ad quem nihil Sylburgius, & qui in errorem graviſſimum Ortelium deduxit, qui ſic in ſuo lexico: *Alſus in Peloponneſo Achaiæ fluvius, qui è Sipylo monte in Hermum fluit.* Ecce Atlanticas vires hominis, qui totum Sipylum montem una cum Hermo fluvio ex media Lydia & Phrygia in Peloponneſum tranſportavit. Attentius & cum majore cura agendum eſt iis, qui antiquos auctores tractant. Si Plinium conſuluiſſet, melius opinari coactus fuiſſet. Is enim lib. 5 cap. 29 Crium fluvium Lydiæ nominat in Hermum influentem, unde colligo ſic emendari debere hunc Pauſaniæ locum: [1] ἔχει δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Τιτᾶνος Κρίου, ὡς καὶ ἄλλος ὠνόμασται ποταμὸς &c. Ait Crium fluvium Achaiæ nomen accepiſſe à Titane Crio, ut & alium eo nomine fluvium, qui è Sipylo monte in Hermum influit. Dabis, ut credo, aſſenſum tuum lector huic emendationi.

[1] *Habet autem nomen à Titane Crio, ut & alius vocatur fluvius.*

Ibidem.

Κατὰ τοῦτο ποταμὸς ἐστί τις ἔσχατος ποταμῶν τῶν Ἀχαϊκῶν ἐς τὴν Σικυωνίαν ἐκδίδωσι θάλασσαν.

Amnis quidam Achaicorum poſtremus in Sicyonium mare decurrit.

Vel nomen ejus fluvii eſt Τὶς, vel excidit nomen illius. Non eſt Κράθις, nam de eo ſupra tractavit, & non eſt in interſtitio Sicyoniæ & Achaiæ, ἐπέχω.

Ad Lib. 8. Arcadica. Pag. 238. Sylb. 459.

Φωκεῦσιν ἤμυνεν ὑπὸ Φλεγύων πολέμῳ πιεζομένοις.

Phocenſes cum Phlegyis minus æquo certamine bellantes armis juviſſet.

Adde ex Ovidio Metam. XI Phorbante Phlegyarum rege vel duce.

Pag. 239. Sylb. 460.

Παῖδα δὲ Περεῖ ἄρρενα μὲν φασὶν οὐδένα, Νέαιραν δὲ γενέσθαι θυγατέρα, ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Αὐτόλυκος.

At Pereo nullam fuiſſe virilem prolem ajunt: filiam habuiſſe Neæram, quam Autolycus uxorem duxerit.

At Ovidius aliter Metam. 8, qu Autolyci uxorem facit Eriſichtonis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

thonis filiam, aliter & Apollodorus, qui Neæram Perei filiam ait nupſiſſe Aleo, ex qua nata eſt Auge mater Telephi, quod ut cum Pauſania concordet, poteſt dici & Autolycum duas habuiſſe uxores, & Neæram duobus nupſiſſe viris.

Ibidem.

Ἀλεῷ δὲ ἄρσενες μὲν παῖδες Λυκοῦργος, καὶ Ἀμφιδάμας.	*Mares habuit liberos Aleus Lycurgum, & Amphidamantem.*

Rurſus in diverſum trahit Apollodorus, qui Amphidamantem Lycurgi filium facit, non fratrem, niſi duo fuerint Amphidamantes.

Pag. 242. Sylb. 468.

Βοῆ πολιορκοῦντι ἄνδρα Μῆδον.	*Boën obſidenti Medum hominem.*

De hujus viri nomine jam ſupra diximus ad Herodotum & Plutarchum.

Pag. 243. Sylb. ibid.

Καὶ ᾀδόμενον ὑπὸ Πελληνέων ἐμιμήσατο.	*Cum ex Pellenenſibus audiſſet, imitatus eſt.*

Videtur proverbialiter dictum, ᾀδόμενον ὑπὸ Πελληνέων, pro re decantata, quam nullus ignorat.

Ibidem.

Κατὰ κώμας τοὺς ἀνθρώπους διῴκισε.	*Multitudinem in proximos vicos diviſit.*

Ideo hæc diſperſio dicta eſt διοικισμὸς, ut ait Suidas in Μαντινέων.

Pag. 248. Sylb. 478.

Γενέσθαι γὰρ Ἀμφιτρύωνα ἐκ Λαονόμης Ἀλκαίῳ τῆς Γουνέω, γυναικὸς Φενεάτιδος, καὶ οὐκ ἐκ τῆς Πέλοπος Λυσιδίκης.	*Amphitryonem enim Alcæo ex Gunei filia Laonome, fæmina Pheneatide, non autem ex Lyſidice Pelopis genitum ferunt.*

At hæc Lyſidice nupſerat Electryoni ſecundum Euripidem, Heraclidem, Plutarchum in Theſeo, & Pindari Scholiaſten ad Olymp. 7.

Ibidem.

Τῷ Ὀλβίῳ, ὄν τινα Ἀροάνιον καλοῦσιν ἕτεροι.	*Olbius, quem alii Aroanium appellant.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Dominicus Niger videtur hunc fluvium Naniam vocare ex Eratoſthene, ut ait; unde acceperit, neſcio.

Ibidem. Sylb. 479.

Ἰφικλῆς ἦν ὁ Ἰολάου πατήρ.	*Iolai pater Iphicles.*

Diodorus Siculus Ἴφικλον vocat à recto Ἴφικλος, & eum cecidiſſe dicit in pugna contra Hippocoontis filios, non vero in pugna contra Augeam & Molionidas.

Pag. 249. Sylb. 480.

Ἀπὸ γυναικὸς Μυρτοῦς τῷ πελάγει γεγονέναι τὸ ὄνομα.	*A Myrtone puella nomen e pelago inditum.*

Plinius lib. 4 cap. XI aliter ſentit: ait enim à quadam parva inſula nomen accepiſſe hoc mare, quæ videtur à Geræſto Macedoniam petentibus.

Pag. 254. Sylb. 490.

Ἐστὶ δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος Κνάκαλος.	*Eſt etiam apud illos mons Cnacalus.*

Hunc Cnacalum montem Ortelius putat eundem eſſe cum Cnacadio, de quo Pauſanias ſupra paginis 107 & 108. Sed maximo errore, cum hic ſit prope Carphyas in Arcadia Septentrionali, Cnacadius vero prope Gythium ad mare Laconicum Meridionale.

Pag. 255. Sylb. 491.

Ἔρυκος τοῦ ἐν Σικανίᾳ δυναστεύσαντος παῖδα εἶναι τὴν Ψωφῖδα, ἣν ἐς τὸν οἶκον οὐκ ἠξίου ἄγειν .... καταλείπει δὲ ἔχουσαν ἐν τῇ γαστρί.	*Erycis principis in Sicania vir filium fuiſſe Pſophidem: patrem, cum gravidam domi ſua non dignaretur.*

Hic notavi hiatum, quem Amaſæus vidit, & male ſupplevit; ex ſequentibus enim manifeſtum eſt debere legi, οὐκ ἠξίου ἄγειν Ἡρακλῆς. Non opus eſt probationibus, lege lector.

Ibidem.

Ἐν πόλει Φηγίᾳ, πρὸ δὲ τοῦ Φηγέως τῆς βασιλείας Ἐρυμάνθῳ καλουμένῃ — μετέθεντο τῇ ὄνομα Ψωφῖδα ἀπὸ τῆς μητρός.	*Phegiæ, quæ urbs ante Phege regnum Erymanthus dicebatur — de matris nomine Phegiam Pſophidem nuncupaſſe.*

Ex

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ex hoc loco emendandus eſt Ovidii locus Metam. 2.

Et celer Iſmenos cum Phocaïco Erymantho.

Qui verſus & in ſententia & in quantitate peccat. In ſententia, nam Erymanthus in Peloponneſo mons & fluvius longe à Phocide Bœotiæ vicina, longiſſime à Phocæa in Aſia ſita. Phocis per ο μικρὸν ſcribitur, ideo ſi de ea intellexit, prima ſyllaba in *Phocaïco* foret brevis. At ita non ſcripſerat Ovidius, & ut ex hoc loco colligitur, ſcripſerat:

Et celer Iſmenos cum Pſophæo Erymantho,

Et ſic legendo conſtat ſententiæ ſua veritas, & metro ſua menſura.

Pag. 256. Sylb. 494.

Ἐπὶ ἐρείπια Καλοῦντος κώμης, ὃ καὶ ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ καλοῦσι πεποιημένον.	*Ad vicum cui Calunti nomen, quem vicum etiam AEſculapii fanum appellant, erectum.*

Stephanus ſuo tempore legebat aliter hunc locum, quem citat, & pro Καλοῦντος habet Καοῦντος & pro καλοῦσι Καούσιον, nec dubium eſt τὸ καλοῦσι eſſe à mala manu corruptum pro Καλούσιον: utrum vero apud Stephanum an in hoc loco mendum ſit, dubium eſt. Sed & pro ὃ καὶ ἱερὸν, ſi mihi credis, leges ᾗ, vel οὗ καὶ ἱερὸν, id eſt, *ubi ſacellum.*

Ibidem.

Ὁ μὲν δὴ οἶκος Ἀπόλλωνος ἐστὶ κατὰ τὴν φήμην.	*Hanc quidem ædem Apollinis fuiſſe fama proditum.*

Sic vertit Amaſæus. Sed οἶκος improprie diceretur de Dei æde; vitioſa eſt hæc ſcriptura. Lege confidenter: ὁ μὲν δὴ Ὄγκος Ἀπόλλωνος ἐστὶ κατὰ τὴν φήμην, id eſt, *at certe Oncus Apollinis eſt filius, ut fama eſt.* nam ſic legendum eſſe evincit, quod ſequitur: [1] καὶ ἐν τῇ Θελπουσίᾳ περὶ τὸ χωρίον ἐδυνάστευε τὸ Ὄγκιον. Nam Ὄγκιον locus à domino & conditore Ὄγκῳ denominatus fuit.

[1] *Et in Thelpuſia circa locum Oncium dominabatur.*

Pag. 257. Sylb. 495.

Τὰ δὲ ἀγάλματά ἐστι τὰ ναοῦ ξύλου, πρόσω δέ σφισι καὶ χεῖρες ἄκραι καὶ πόδες εἰσὶ Παρίου λίθου.	*Signa ejus templi, os, ſummas manus, & imos pedes è Pario marmore habent; reliqua lignea.*

Lego, τὰ δὲ ἀγάλματα ἐστὶ τὰ ἐν ναῷ ξύλου, πρόσωπα δὲ καὶ χεῖρες ἄκραι Παρίου λίθου, id eſt, *ſimulachra vero, quæ ſunt in templo, ex ligno facta*

ſunt:

ſunt: ſed facies & manus extremæ & pedes ſunt ex marmore Pario. Scilicet facies & manus & pedes cutem nudam repræſentabant, ideo ex marmore candicante fiebant, cætera velabantur. Talia ſimulachra ob eam cauſam Vitruvius vocat ἀκρόλιθα, lib. 2 cap. 8.

Pag. 258. Sylb. 498.

Τῆς πόλεως δὲ οἰκιστὴς Ἐπαμεινώνδας σὺν τῷ δικαίῳ καλοῖτ' ἄν.	*Coloniæ vero auctor Epaminondas jure optimo vocetur.*

Bene eſt, quod ait tantum, *jure vocari poteſt Epaminondas urbis illius conditor*, nam ſi dixiſſet *fuit*, non vacaſſet culpa: ex Diodoro enim diſcimus, eam urbem fundatam fuiſſe ab aliis, abſente Epaminonda, vide quæ notavi ſupra ad Diodorum pag. 50.

Ibidem.

Παρὰ δὲ Αἰγυπτίων καὶ Σκιρτώνιον.	*Ab AEgienſibus Scirtonium.*

Hunc locum, ubi recenſio fit urbium, quæ colonos dederunt Megalopoli, erroribus ſcatentem correxerunt partim Amaſæus in ſua verſione, Sylburgius melius in ſuis notis. Sed ambo in correctione vocis Αἰγυπτίων impegerunt. Amaſæus legit Αἰγιέων, ſed toto cœlo errat, nec opus eſt verba perdere in eo refellendo. Plus coloris habet Αἰπυτίων, quod præfert Sylburgius, nam Αἰπὺ vel Αἴπυον urbs equidem fuit, ſed Triphyliæ proprie, non Arcadiæ, & ſatis longe à Megalopoli. Itaque mallem legi Αἰγυτίων minima mutatione: nam Αἶγυς regiuncula fuit vicina Megalopolitidi. At opponetur, eam Laconiæ accenſeri, non Arcadiæ: ita quidem erat ante Leuctricam pugnam, ſed poſt eam & Laconiæ vaſtationem ab Epaminonda factam, multi ad Bœotos & Arcadas defecerunt, ut nos docet Plutarchus in Ageſilao: πολλοὶ τῶν τεταγμένων ἐς τὰ ὅπλα περιοίκων καὶ Εἱλώτων ἀπεδίδρασκον ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τοὺς πολεμίους, id eſt, *multi eorum, qui in armis erant, cum ex circumvicinis tum ex Helotis ex urbe ad hoſtes aufugerunt.* Itaque ſi ab ipſa urbe deficiebant, multo magis credere eſt defeciſſe eos, qui vicini Arcadiæ & Megalopoli recenter conditæ hoſtilia ab illis quotidie patiebantur, & paſſuri fuiſſent. Tum Αἰγυτίων magis accedit ad editam lectionem, ideo eam prætuli. Sed de hoc infra rurſus agendum erit ad pag. 265.

Pag. 259.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 259. Sylb. 500.

Καὶ τοῦ βασιλέως Κλεομένους ὁ πρεσβύτατος τῶν παίδων Ἀκρότατος.	*Acrotato Cleomenis filiorum natu maximo.*

Peccat in Chronologiam Pauſanias hoc loco. Melius Plutarchus, qui Acrotato Arei filio, Acrotati nepoti, Cleomenis pronepoti id factum tribuit in vita Agidis & Cleomenis. Nam Ariſtodemus erat tempore Antigoni Tutoris & Philopœmenis, quo prætore occiſus eſt Ariſtodemus: Acrotatus vero Cleomenis multo auſterior, utpote cujus Cleonymus frater junior Pyrrhum regem in Peloponneſum accerſivit, ut ait ſupra Pauſanias ipſe in Laconicis. Iterum in eundem ſcopulum impegit infra p. 262.

Pag. 265. Sylb. 510.

Ἐκ Μαντινέων δὲ ὁδὸς ἐπὶ τὸν Ἀλφειὸν ὁπόσον πέντε σταδίων καὶ δέκα.	*A Mantineatibus ad Alpheum via* XV. *ferme ſtadium ducit.*

Fœdiſſimum meo judicio mendum hunc locum occupavit, qui & turbat totam Peloponneſi χωρογραφίαν, & Sophianum in errorem forte impulit, ut Mantineam in ſua mappa (ſi tamen eam exaravit) peſſime locaret. Lege ἐκ Μανίων ἡ ὁδός; ſic legendum ex ſuperioribus patet, ubi noviſſime dixit: [1] καὶ τὴν χώραν τὴν περὶ τὸ ἱερὸν Μανίας καλοῦσι. Tum quæ ad Mantineam pertinent, pridem abſoluta fuerunt ſupra, nec cauſa eſt, ut iterum de ea agat, nec unquam nomen Mantineæ in plurali uſurpatum.

[1] *Et regionem, quæ eſt circa templum, vocant Manias.*

Ibidem.

Τούτῳ μὲν δὴ αἱ πηγαὶ γῆς εἰσι τῆς Αἰγυπτίδος.	*Et hujus quidem fontes in AEpytide terra ſunt.*

Amaſæus & Sylburgius rurſus hoc loco legunt Αἰπυτίδος, ideo rurſus de emendatione quam paulo ſupra pag. 258 protuli, dicendum eſt. Nam rurſus & hoc loco cenſeo legendum Αἰγυτίδος. Αἴγυς regio fuit Laconiæ quidem, ſed in Arcadiæ limite, ut ait Strabo lib. 10. Κάρυστος δ᾽ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ τόπος τῆς Αἴγυος πρὸς Ἀρκαδίαν, id eſt, *Caryſtus autem etiam eſt locus Ægyi in Laconica Arcadiam verſus.* Megalopolis vero fuit urbs Arcadiæ verſus Laconiam, ut ex Plutarcho in Cleomene liquet. Ergo nihil eſt incommodi in eorum ſententia, qui putant Carnionem fluvium (qui non longe à Megalo-

 poli

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

poli in Alpheum influit) ab Ægytide fluere regione vicina. At ſi Αἰπυτίδος recipias, hæc incommoda occurrunt. Αἰπὺ vel Αἴπυον, à quo regio Αἰπύτις dicta foret, urbs fuit in Triphylia longiſſime à Megalopoli ſita, & Lycæo monte intercedente, unde non poteſt concipi fluvium Carnionem manantem retro Megalopolin verſus in Alpheum influere contra decurſum fluminis: nam Alpheus à Megalopoli per Arcadiam means & Elidem in mare exit non longe à Triphylia, maritima regione, & per conſequens Arcadia depreſſiore, quæ mare non attingebat, & in qua erant Alphei fontes. His rationibus ductus cenſeo legendum Αἰγυτίδος. Nam quod ad Αἰπύτου τάφον attinet, regiones non denominantur à ſepulchro quodam, ſed potius ab urbe vel à ſitus natura. Ortelius vult ubique retineri Αἰγυπτίων, & Αἰγυπτίδος, eo quod apud Stephanum legitur: Ἦλις πόλις πρὸς τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπίᾳ. Sed quoniam ipſe Stephanus in Ὀλυμπίᾳ nequaquam eam Ægyptiam vocat, credendum eſt mendoſam eſſe vocem, & male repetitam ex ſuperiore capite, ubi Ἡλίου πόλις Αἰγύπτου legitur. Sed ſatis ſuperque eſt de ea voce.

Ibidem. Sylb. 511.

Σκία τε καλούμενον χωρίον. | *Ad Scian.*

Legendum Σκίας, ut vult Sylburgius. Sed non ex ſolo Stephano id aſſeritur; ecce enim antiquum epigramma extat in Anthologia lib. 1 cap. εἰς θάνατον, cujus Lemma: εἰς Τέρπην τὸν κιθαρῳδὸν ἐν Σκιάδι τῇ Λακωνικῇ σύκῳ βληθέντα, id eſt, *In Terpem Citharœdum, qui in Sciade Laconica ictus eſt ficu*, & in ipſo epigrammate,

[1] Τέρπης εὖ φόρμιγγα κρέκων Σκιάδησιν ἀοιδός.

[1] *Terpes optime pulſans phormingem Sciadiorum cantor*

Pag. 266. Sylb. 512.

Ἑξῆς δὲ (ἐμοὶ δοκεῖ) καλούμενον. | *Dehinc (uti mea fert opinio.)*

Corruptus locus, quem Amaſæus mutavit, & pro καλούμενον legit καὶ ἄλλαι πόλεις. Sed quid eſſet ἐμοὶ δοκεῖ? ego puto in ἐμοὶ δοκεῖ καλούμενον latere nomen proprium cujuſdam loci, quod divinare non potui.

Ibidem. Sylb. 513.

Τὸν ποταμὸν τὸν Μολοττὸν. | *Moloſſum amnem.*

Lege, ut paulo ſupra, Μαλοιτᾶν.

Ibidem.

Ἑξῆς δὲ Οἰκλέους τοῦ Ἀμφιαράου πατρὸς μνῆμά ἐστιν.	*Proximo loco eſt Oiclei Amphiarai patris ſepulcrum.*

Credo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Credo ex homonymia deceptos enarratores cauſam fuiſſe dubitationis Pauſaniæ. Nam fuit etiam Οἰκλῆς quidam Areas, de quo Apollodorus lib. 3, cujus, ut credo, fuit monumentum, de quo hîc ſermo.

Pag. 268. Sylb. 517.

Ἀνακινηθέντος δὲ τοῦ ὕδατος ἄνεισιν ἀχλὺς ἐοικυῖα ὁμίχλῃ· διαλιποῦσα δὲ ὀλίγον γίνεται νέφος ἡ ἀχλὺς &c.	*Exiſtit repente commotâ aquâ ater halitus nebulæ perſimilis; neque ita multo poſt nubes inde attollitur.*

Ne quis pro fabula ducat hanc narrationem. Nam & in Pyrenæis montibus in quodam lacu non magno idem fit & hodie, quod Pauſanias aſſerit fieri in Agno fonte.

Pag. 270. Sylb. 520.

Ὡς γὰρ δὴ πρὸς τὸν καταλειπόμενον ἔτι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐμάχετο ὑπὲρ τοῦ κοτίνου, ὁ μὲν προέλαβεν ὅστις δὴ ὁ ἀνταγωνιζόμενος, καὶ τοῖς ποσὶ τὸν Ἀρραχίωνα εἶχεν ἐζωκώς, καὶ τὸν τράχηλον ἐπίεζεν ἅμα αὐτοῦ ταῖς χερσίν, ὁ δὲ Ἀρραχίων ἐκκλᾷ τῶν ἐν τῷ ποδὶ τοῦ ἀνταγωνιζομένου δάκτυλον, καὶ Ἀρραχίων τε τὴν ψυχὴν ἀφίησιν ἀγχόμενος, καὶ ὁ ἄγχων τὸν Ἀρραχίωνα ὑπὸ τοῦ δακτύλου τῆς ὀδύνης. κατὰ τὸν καιρὸν ἀπαγορεύει τὸν αὐτόν. Ἠλεῖοι δὲ ἐστεφάνωσάν τε καὶ ἀνηγόρευσαν νικῶντα τοῦ Ἀρραχίωνος τὸν νεκρόν.	*Cum enim victis aliis adverſariis, unus quocum de oleaſtro certaret relictus eſſet, ille eodem impetu, & pedibus præventum Arrachionem incinxit, & manibus collum obſtrinxit. Ejus digitum Arrachion pedis infregit, & dum ſtrangulatus jam animam ageret, præ digiti dolore adverſarius eodem temporis momento corruit. Elei itaque Arrachionis cadaveri victoriam & coronam præconis voce adjudicarunt.*

Sic Amaſæus, ſed peſſime ἀπαγορεύει vertit *corruit*, tamquam ſi ἔπεσε ſcripſiſſet Pauſanias. Hæc eadem hiſtoria narratur ab Euſebio in Chronico primo, qui locus quoniam emendatione eget, & facit

ad

ad hunc Pauſaniæ locum illuſtrandum, hic apponetur. Sic igitur habent Græca Euſebii pag. 150 editionis Scaligerianæ ſecundæ. Ἀῤῥιχίων Φιγαλεὺς τὸ τρίτον νικῶν παγκράτιον, ψιλιωθεὶς ἀπέθανεν, νεκρός τε ἐστέφθη, φθάσαντος ἀπειπάσθαι τοῦ ἀνταγωνιστοῦ Κλεομένους * τοῦ ποδὸς αὐτοῦ, id eſt, *Arrichion Phigaleus cum tertium vinceret pancratium, ſuffocatus interiit, & mortuus coronatus eſt, cum adverſarius paulo ante animum deſpondiſſet * pede ipſius* &c. Aſteriſco jure notatus eſt hic locus poſt vocem Κλεομένους, & Joſephus Scaliger eum locum mutilum putavit, & ſupplet δακτύλου κατακλασθέντος. At minima mutatione locum illum non mutilum, ſed mendoſum reſtituo, & lego: κλωμένου τοῦ ποδὸς αὐτοῦ, id eſt, *fracto pede ſuo*. Nam niſi ita legatur, ea ultima verba τοῦ ποδὸς αὐτοῦ nullum exhibent ſenſum: at ita legendo omnino quadrant, & ſi Cleomenes vocatus fuiſſet ille adverſarius Arrichionis, Pauſaniæ curioſitatem non effugiſſet. Sed nomen ejus ignorabatur tempore Pauſaniæ, & ideo utitur his vocibus, ὅστις δὴ ὁ ἀνταγωνιζόμενος, id eſt, *quicumque ille erat adverſarius*. Nec inter celebres athletas ab ullo memoratus eſt Cleomenes ille, & Arrichionis ſtatuæ noluerunt inſcribere illius antagoniſtæ nomen Phigalenſes, ne illi, qui cive tam celebri eos privaverat, gloriam conciliarent. Cæterum non opus erat conjecturis aut probationibus. Nam ecce apud Syncellum legitur, ut conjiciebam: κλωμένου τοῦ ποδὸς, quæ verba ut & cætera, quæ de eo hoc loco dicuntur, accepit proculdubio ab hoc Pauſaniæ loco. Sed cum ſuperiora annotabam, nondum editus erat Syncellus. Cæterum ad illum Euſebii locum ſic commentatur Scaliger, & locum hunc Pauſaniæ, de quo agitur, laudat & interpretatur ſic: *Arrichion Philoſtrato, Arrachion Pauſaniæ dicitur in Arcadicis, qui mirabilem ejus Pancratiaſtæ exitum refert. Quum de palmario cum antagoniſta ſuo certaret, ab eo comprehenſus, & humi alliſus pedibus per mutua nexis, brachio in guttur Arrichionis immiſſo, jam agens animam, adverſarii prius pollice pedis confracto, ab eo ſuffocatus animam edidit. Adverſarius mox impatientia doloris ex digito pedis confracto & ipſe expiravit.* In qua interpretatione id mihi mirum videtur, quod τὸ ἀπαγορεύειν Pauſaniæ & τὸ ἀπείπασθαι Euſebii de morte intelligit, & vertit *expiravit*. At aliud mihi ſignificare videtur ἀπαγορεύειν & ἀπείπασθαι, quæ duæ voces idem ſignificant, nempe *animum deſpondere*, *contentioni renunciare*, & *cedere adverſario*, non vero *mori*. Id autem ſignificabant athletæ exerto digito. Tum impoſſibile eſt virum bene ſe habentem ob digitum fractum ſtatim interiiſſe, & cum locus Euſebii habeat φθάσαντος, qui aoriſtus ſignificat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ficat adverſarium Arrichionis prius animum deſpondiſſe, & ceſſiſſe victoriam, quam de morte adverſarii conſtitiſſet, non videtur Scaliger bene hoc loco uſus voce *mox*, cum vertere debuiſſet *paulo ante.* Nam licet Pauſanias dixerit κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, neceſſario intelligi debet, ut Euſebius dixit. Nam ſi mortuus fuiſſet Arrichion, non potuiſſet tanto dolore afficere antagoniſtam, ut ab eo victi confeſſionem extorſiſſet. Igitur ea de cauſa coronatum eſt Arrichionis cadaver, quod ab adverſario victoriæ ceſſionem extorſerat, non quod expiraverat, & ſi morte amborum finitum fuiſſet certamen, nulla fuiſſet cauſa, cur potius Arrichioni quam adverſario corona & bravium adjudicatum fuiſſet. Cæterum notanda eſt in loco Euſebii vox ψιλιωθεὶς, quæ raro occurrit: in aliis ejuſdem Euſebii fragmentis legitur ψιλωθεὶς, ſed ſenſu incommodo: nam quis crederet in pancratio, ubi de vita & morte agebatur, quendam athletam ita ſtolidum fuiſſe, ut in capillis adverſarii vellendis tempus tam præceps & periculoſæ aleæ plenum impendere voluiſſet, at illud ſignificat ψιλωθεὶς, id eſt, *depilatus.* Apud Heſychium certe legitur ψιλίοις, πλαγίοις, ὑπτίοις, an ex hoc ultimo ſignificatu factum fuerit ψιλίζομαι pro ὑπτιάζομαι, *ſupinor*, cogitandum. Id videtur putaſſe Scaliger, qui vertit *humi alliſus*: ea ſignificatio non male conveniret, ſi auctoritas accederet. Id ergo propono, nihil decerno.

Ibidem. Sylb. 521.

Ἀνασχόντος δὲ παίει τοῖς δακτύλοις ὑπὸ τὴν πλευράν.	*Cum manum immotam ſuſtineret, infeſtis digitis partem eam alvi petiit, quæ infra coſtas eſt.*

Hoc factum Cleomedi Aſtypalæo tribuit Oenomaus apud Euſebium præpar. Euang. lib. 5, qui eodem modo Iccum Epidaurium dicitur occidiſſe, ut jam ſupra notavi ad Heliaca, pag. 186.

Pag. 271. Sylb. 522.

Τῶν Φιγαλέων δὲ ἤκουσα ὡς χρυσαῖ τε τὸ ξόανον ἁλύσεις καὶ εἰκὼν γυναικός.	*Audivi de Phigalenſibus aureis catenis revinctum eſſe fœminea facie.*

Inter ἁλύσεις & γυναικὸς deeſt, ut reor, κατέχουσι, aut tale quid.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Προϐεϐλημένον ἐστὶν ὄρος αὐτῆς τὸ Ἔλαιον.	*Mons imminet, qui Elaiu vocatur.*

Gyraldus in tertio Deorum legit τὸ Ἔλγον, ut ait Ortelius i Ἔλαιον.

Pag. 273. Sylb. 525.

Εὔανδρον παῖδα δὲ αὐτὸν Νύμφης εἶναι θυγατρὸς τοῦ Λάδωνος.	*Evandrum narrant Nymph Ladonis filia genitum.*

Alii vero Euandrum Echini Arcadis & Timandræ Theſtii fili filium fuiſſe dicunt, ut Servius ad Æneid. 8 verſu 130.

Pag. 275. Sylb. 530.

Τοῦ δὲ ὑὸς τῶν ὀδόντων κατέχεσθαι μὲν τὸν ἕτερον, οἱ ἐπὶ τοῖς θαύμασιν.	*Ex apri dentibus alterum e fractum dicunt ii, quoru curæ ſunt ejuſmodi mira cula.*

Hæc ita Latine Amaſæus vertit. Legit nimirum κατεαγῆναι pı κατέχεσθαι, & id vehementer probo. Sed in reliquis puto unius li terulæ defectu, & aſpirationis abundantia, locum male affectum n intellexiſſe Amaſæum. Lego: κατεαγῆναι τὸν ἕτερον οἱ ἐπὶ τοῖς τραυμασι, id eſt, alterum ei effractum fuiſſe in vulneribus, nempe in v natione, dum ille violenter impingit vulnera venatoribus & can bus, ut Ancæo, fregit unum è dentibus.

Pag. 276. Sylb. 532.

Γυναικοθοίαν.	*Gynæcothœan.*

Sylburgius legit γυναικοθοίναν. Idem ſentit & Henricus Steph nus in appendice ad Dicæarchum.

Pag. 277. Sylb. 533.

Ὁ πατὴρ οἱ Κραῦγις, &c.	*Pater ei Craugis.*

Mira in nominibus diverſitas in tota hac hiſtoria. Qui Pauſani hîc Craugis ter repetito nomine, Plutarcho eſt Crauſis: & qui pa lo infra apud Pauſaniam Κλέανδρος, Plutarcho eſt Κάσανδρος: qui paulo inferius Μεγαλοφάνης & Ἔκδηλος, Plutarcho ſunt Δημ φάνης & Ἔκδημος. Suidas modo cum Pauſania, modo cum Pluta cho, ut qui ab ambobus accepit, quæ ſcripſit.

Pag. 27

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 278. Sylb. 536.

Μετὰ δὲ ταῦτα Νάβις — τελευτᾷ — ὑπὸ ἀνδρὸς Καλυδωνίου.	*His ita geſtis Nabis-- à Calydonio homine — eſt interemptus.*

Viri nomen fuit Alexamenes, qui Nabin occidit, ut Tit. Livius Decad. 4 lib. 5.

Pag. 281. Sylb. 542.

Δήμητρος ἐν τῷ ἄλσει τῶν δρυῶν ναὸς ἐκ Κορυθέουσι καλουμένης.	*In eo querceto templum eſt Cereris cognomine Corythenſis.*

Τὸ ἐκ Κορυθέουσι mihi omnino ignotum eſt. Sylburgius & Amaſæus tentarunt aliquid dicere, ſed ſine auctoritate. At ego malo ſiere & ignorantiam fateri.

Ad Lib. 9. Bœotica. Pag. 282. Sylb. 543.

Ὄνομα δὲ φασὶν ἀπὸ Πλαταιᾶς, ἥν θυγατέρα εἶναι τοῦ ποταμοῦ νομίζουσι.	*Nomen illis inditum putant à Platæa amnis filia.*

En tibi alteram etymologiam nominis ejus urbis ſolito Græcis more, qui Heroas aut Heroïnas fingunt identidem, quando eo opus eſt. Non repetam quæ ſuper eo dixi ſupra ad Strabonem pag. 406. videſis eum locum.

Ibidem. Sylb. 544.

Ἠλπίσαντο γὰρ σὺν Θηβαίους πανδημεὶ καὶ ἅμα ἐπὶ πλεῖστον εἰώθεσαν βουλεύεσθαι.	*Conciones illi & alias frequentes ex omni populi parte celebrari ſoliti erant.*

Hujus loci Amaſæus non verſionem fecit, ſed paraphraſin, de qua non mihi conſtat omnino cum ſententia auctoris eam concordare. Sylburgius mutat ἅμα in καθ' ἃ, non incommode. Sed puto excidiſſe particulam ὡς, & lego per parentheſin (ὡς ἐπὶ πλεῖστον εἰώθεσαν) ut ſit ſenſus: *ſperabant in Thebanos cum omni populo & ſimul (ut ſæpius ſolebant facere) conſultaturos.*

Pag. 283. Sylb. 545.

Διός ἐστιν Ἐλευθερίου βωμός. τούτων μὲν δὴ χαλκοῦ, τοῦ	*Ara dicata fuit Iovi Eleutherio. Sepulcrum quidem ex*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Διὸς δὲ τόν τε βωμὸν καὶ τὸ ἄγαλμα Παρίου λίθου.	ære factum, Iovis ara & ſignum è candido lapide.

Deſunt, ut mihi videtur, nomina quorundam Deorum inter βωμὸς & τούτων.

Pag. 285. Sylb. 549.

Οὕτω τὴν Καδμείαν ἀκρόπολιν συνέβη τῆς κάτω γενέσθαι Θηβῶν.	Sed aucta poſtea urbe inferioribus mœnibus pro arce Cadmea fuit.

Bene meo judicio vertit Amaſæus. Suggillat tamen eam interpretationem Henricus Stephanus in notis ad Dicæarchum, & τῶν κάτω Θηβῶν vult intelligi non de inferiore loco, ſed de tempore, in quo mihi videtur non ſuo more agere, certe Amaſæum hoc loco ſequi malo.

Pag. 286. Sylb. 552.

Τοῦ δὲ Ξάνθου, ὃν Ἀνδρόπομπος μονομαχήσαντα οἱ δόλῳ καὶ οὐ σὺν δικαίῳ κτείνει.	Xanthus, quem Andropompus in ſingulari certamine non virtute ſed dolo perculit.

Sylburgius vidit hunc hiſtoricum errorem, & vult ſcribi ὃν Μέλανθος ὁ Ἀνδροπόμπου. Sed minima mutatione credo legendum eſſe ὁ Ἀνδροπόμπου. Sic enim amat fieri in elegantiore Helleniſmo in re omnibus nota: ὁ Σωφρονίσκου pro Socrate, ὁ Ἀρίστωνος pro Platone, ὁ Νεοκλέους pro Themiſtocle, ὁ Κλεινίου pro Alcibiade.

Pag. 287. Sylb. 553.

Καὶ τοὺς παῖδας Ἀλεξάνδρου τόν τε ἐκ Βαρσίνης Ἡρακλέα — ἀπέκτεινεν.	Et Alexandri filios Herculem ex Barſine — peremit.

Adde ad ampliorem hiſtoriæ notitiam, [1] ὑπηρετήσαντος αὐτῷ τοῦ Πολυσπέρχοντος, ὃς τὸν Ἡρακλέα ἀνῄρει ἐν Τραμπύῃ τῆς Ἠπείρου πρὸς δεῖπνον καλέσας, Lycophron pag. 126, & ibi Tzetzes.

[1] *Miniſtro cædis Polyſperchonte, qui Herculem ſuſtulit è medio Trampyæ Epiri urbe, cum eum ad cœnam invitaſſet.*

Pag. 289. Sylb. 557.

Εἰκόνας Ἡνιόχης εἶναι, τὴν δὲ Πύρρας λέγουσι, θυγατέρας δὲ αὐτὰς εἶναι Κρέοντος.	Effigies eſſe dicunt Heniochæ & Pyrrhæ filiarum Creontis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Heſiodus in ſcuto Herculis Heniochen Creontis uxorem facit, ut & auctor brevium Schol. ad Iliad. ξ, ſed potuit & in filia matris nomen repetitum fuiſſe.

Pag. 290. Sylb. 559.

Ἀποπνιγῶντα δὲ ἐξένεγκεν ὁ Κλύδων ἐς τὴν Περγάμου νῆσον ἔτι οὖσαν αἰώνυμον.	*Sub undis enectum maris æſtu delatum in inſulam juxta Pergamum.*

Ita vertit Amaſæus, & mirum eſt ſiluiſſe ad tale ἀτόπημα Sylburgium talem virum. At in proclivi erat emendare & legere: τὴν περὶ Σάμον νῆσον. Lippis & tonſoribus notum eſt Icariam eſſe Samo inſulæ vicinam, & Pergamum urbem eſſe Myſiæ mediterraneam longe à mari ſitam, & longiſſime ab Icaria. Ideo de ea emendatione, quin ſit vera lectio, non eſt dubitandi ratio.

Pag. 300. Sylb. 577.

Ὄλμον τὸν Σισύφου.	*Holmo Siſyphi filio.*

Lege Ἄλμον, nam ſic ſupra pag. 47, & infra etiam pag. 310, & ideo etiam ſuperius in primo verſu, ubi legitur Ὀλμῶνες, legendum eſt cum Ortelio Ἄλμωνες, ut infra pag. 309.

Ibidem.

Πόλισμα ἐστὶ Κορσεία.	*Eſt oppidum Corſea.*

Stephanus legebat ſuo tempore Κορσία, ſed verum nomen fuit in plurali Κορσεῖαι, ut Demoſthenes & Scylax & Diodorus.

Pag. 301. Sylb. 580.

Τὸ ὄρος ἐστὶν, ὅθεν τὴν Σφίγγα λέγουσιν ὡρμᾶσθαι.	*Eſt mons, unde Sphingem fama fuit erumpere ſolitam.*

Verum nomen montis Φίκιον vel Φίκειον, licet alii aliter ſcribant. Vide Heſiodum in ſcuto Herculis, Ariſtidem in Ægyptiaca, Apollodorum lib. 3, Lycophronis Scholiaſten, & alios.

Pag. 302. Sylb. 581.

Ἵνα ἐπὶ τοῖς δρωμένοις Λυκομήδαις καὶ ταῦτα ᾄδωσιν.	*Quæ Lycomedi initiis celebrandis cantarentur.*

Legendum Λυκομίδαι, ut ſupra Meſſeniacorum initio pag. 111, ubi Sylburgius vult legi Λυκοδρυμίδαι, ſine auctore, ſed ſola fultus conjectura, quod [1] ἀπὸ τοῦ Λύκου δρυμοῦ dicti fuerint; quam bene, ipſe viderit: melius feciſſet, ſi nos docuiſſet, qui fuerint illi Lycomidæ, & quale illorum fuit munus aut officium in republica, nam de iis

[1] A Lyci luco.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

apud alios auctores, magnum ſilentium excepto Heſychio, apud quem legitur Λυκομίδαι γένος ἰθαγενῶν. Ex quo colligitur primo debere legi hoc loco Λυκομίδαι non Λυκοδρυμίδαι, ut cenſet Sylburgius. Secundo Lycomidas illos fuiſſe Athenis: nam vox ἰθαγενεῖς maxime de Athenienſibus frequentatur, ut & ea terminatio. Sic Βρυτίδαι ὄνομα γένους Ἀττικοῦ. Suidas, Ἡσυχίδαι γένος Ἀθήνησιν ἰθαγενῶν. Ζευξαντίδαι γένος ἰθαγενῶν παρ' Ἀθηναίοις. Διογενίδαι γένος Ἀθήνησιν ἰθαγενῶν. Κεφαλίδαι γένος Ἀθήνησιν. Κήρυκες γένος ἰθαγενῶν. Κηφισιεῖς γένος ἰθαγενῶν. Κολλίδαι γένος ἰθαγενῶν. Κυνίδαι γένος Ἀθήνησι. Μεδοντιάδαι (qui aliis Μεδοντίδαι) οἱ ἀπὸ Μέδοντος Ἀθήνησι. Φυταλίδαι γένος τι Ἀθήνησι. Χιμαρίδαι γένος ἐν Ἀθήνησιν. Εὐνεῖδαι γένος Ἀθήνησι κιθαριστῶν. Hæc omnia Heſychius habet, & hoc ultimum Etymologicum habet etiam ſic: Εὐνεῖδαι γένος Ἀθήνησι μουσικόν. Ex aliis auctoribus plura poſſent coacervari, ſed hæc, ut credo, ſufficiunt. Unde vero dicti fuerint iſti Lycomidæ, id me latet. Plures fuerunt Heroës, qui nomen habebant Λύκος, & inter Athenienſes heroas celebratur Λύκος ὁ Πανδίονος, à quo celebre illud & decantatum Lyceum in agro Athenienſi nomen habuiſſe ſcribit Pauſanias in Atticis. Sed ab eo Λυκίδαι, non Λυκομίδαι, formaretur. Fuerunt & quidam nomine Λυκομήδης inſigniti, ut Lycomedes Creontis, de quo Homerus Iliad. ι, & Iliad. τ, ſine notatione patriæ: & Lycomedes Scyri inſulæ rex, apud quem delituit Achilles. Sed ab iis formaretur Λυκομηδίδαι. Ideo non videntur ab iis heroibus denominatos fuiſſe eos Lycomidas. De Lycomo vero, à quo formaretur ſecundum analogiam *Lycomidæ*, nullibi, quod ſciam, facta eſt mentio. Itaque lucem aliunde afferre huic Pauſaniæ loco fateor me non poſſe, & aliis libenter lampadem criticam trado. Tantum ex hoc loco conjicio, fuiſſe Lycomidas quandam gentem Athenis, quæ præſidebat quibuſdam ſacris, quæ in honorem Cupidinis τοῦ Ἔρωτος fiebant, & poſt ſacra celebrata hymnos & cantilenas in ejus honorem à Pampho & Orpheo compoſitas canebant. Si tamen aliquis pertendat, id Theſpiis debere fieri, non multum repugnabo.

Pag. 307. Sylb. 592.

Κέκροπος τοῦ Πανδίονος ἐστὶν ἡρῷον.	*Cecropis Pandionis F. heroica cella.*

Pauſanias à ſeipſo diſſentit: ſupra enim pag. 5 illum Cecropem non Pandionis filium facit, ſed Erechthei, & melius (credo) hoc

loco

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

loco ſentit ob rationes loco citato ſupra allegatas, & conſentit Euſebius in Chronico, & Syncellus etiam.

Pag. 310. Sylb. 597.

Τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν συλήσοντες στρατεύουσι τὸ ἐν Δελφοῖς.	*Poſtremo arma converterunt ſua ad Apollinis Delphici fanum diripiendum.*

Adde [1] Ἐυρυμάχου ἡγουμένου τοῦ Φλεγυῶν βασιλέως, ut docet Pherecydes apud Didymum ad Iliad. ν.

[1] *Eurymacho duce Phlegyarum rege.*

Ibidem.

Τούτῳ δὲ υἱὸς γίνεται Χρύσῃ Μινύας, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Μινύαι καὶ νῦν ἔτι, ὧν ἦρχεν, ὀνομάζονται.	*Hujus Chryſæ filius fuit Minyas, à quo ii, quibus imperavit, populi hac etiam ætate Minyæ nominantur.*

Apollonii Scholiaſtes aliter hoc ſtemma deducit ad 1 Argonaut. [2] Ὀρχομενοῦ γὰρ καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιώτου γίνεται Μινύας ἐπίκλησιν, φύσει δὲ Ποσειδῶνος, ὃς ᾤκει ἐν Ὀρχομενῷ, ἀφ' οὗ ὁ λαὸς Μινύαι ἐκλήθησαν. Eum vide, ubi fuſe totam genealogiam recenſet. Sed nota in eo loco Apollonii Scholiaſtæ unius vocis tranſpoſitionem, & lege: γίνεται Μινύας φύσει, ἐπίκλησιν δὲ Ποσειδῶνος. Nam ſic rationi conſentaneum eſt, & ſic ſemper apud auctores legitur, ſic Pauſanias ipſe ſupra in Meſſeniacis: [3] Νηλέα τὸν Κρηθέως, Ποσειδῶνος δὲ ἐπίκλησιν. Et Heliacorum 1: [4] εἶναι γὰρ φασὶν καὶ Ἀέθλιον Αἰόλου, Διὸς δὲ ἐπίκλησιν.

[2] *Orchomeni & Hermippes Bœoti filia genitus eſt Minyas cognomento: natura vero Neptuni filius, qui Orchomeni habitabat, à quo Minyæ natio vocata eſt.*

[3] *Nelea Crethei.... cognomento Neptuni.*

[4] *Eſſe enim dicunt Aëthlium Æoli, qui Iupiter cognominabatur.*

Ibidem. Sylb. 598.

Τὸ δὲ ἀξίωμα τῶν Μινυῶν ἐπὶ τοσοῦτον ἤδη προεληλύθει, ὥστε καὶ Νηλεὺς ὁ Κρηθέως βασιλεύων Πύλου γυναῖκα ἔσχεν ἐξ Ὀρχομενοῦ Ἄωριν Ἀμφίονος τοῦ Ἰλασίου.	*Eo jam Minyarum nomen dignitatis profectum fuerat, ut & Neleus Crethei filius Pyli rex, ex Orchomeno uxorem Aorin Amphionis ex Hilaſio geniti filiam duxerit.*

Recte Sylburgius cum Hartungo pro Ἄωριν legit Χλῶριν, ſed & pro Ἱλασίου legere debebat Ἰασίου ex Homero Odyſſ. λ. Cæterum & intactam reliquerunt difficultatem, quæ ex hoc loco emergit. Nam quomodo quadrat, Neleum Crethei filium, Æoli nepotem, duxiſſe uxorem è Minyæ poſteris? quippe numeremus. Cretheus & Siſyphus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

phus fratres fuerunt, Æoli filii: ex Cretheo majore natu Neleus qui Chlorin duxit: ex Siſypho juniore Almus; ex Almo Chryſogenia, ex qua & Neptuno Chryſes: ex Chryſe Minyas. Tribus igitur generationibus junior fuit Minyas Neleo, & non potuit Neleus ex Minyæ poſteris ducere uxorem. Vel igitur fuit Minyas aliquis antiquior, quem cum juniore confundit Pauſanias, vel per ἀξίωμα τῶν Μινυῶν intelligendum eſt de Orchomeniis, qui Minyæ poſtea dicti ſunt, & eſt πρόληψις quædam temporis, ſed dura admodum & male conveniens huic loco, & quæ repugnaret vocibus ἤδη προῆκτο.

Pag. 314. Sylb. 605.

Δαιδάλου τῶν ἔργων δύο μὲν ταῦτά ἐστιν ἐν Βοιωτοῖς, Ἡρακλῆς τε ἐν Θήβαις καὶ παρὰ Λεβαδεῦσιν ὁ Τροφώνιος.	*Ex omnibus Dædali operibus apud Bæotos duo extant, Hercules Thebis; apud Lebadenſes Trophonius.*

Non dubito, quin ab enarratoribus rerum antiquarum id didicerit Pauſanias, qui ſemper ut auguſtiores res ſuas ſacras faciant, multam antiquitatem illis tribuunt. At non debuit eos ſequi ſine examine, & nobis tradere in ſuis ſcriptis ea, quæ conſiſtere cum veritate non poſſunt. Dædalus ille ſtatuarius decantatus (de quo procul dubio intelligit Pauſanias, quando aliud cognomen non addit) vivebat tempore Ægei Athenarum regis & Minois Cretenſis. Erginus Argonauta una generatione inferior tempore Herculis & Theſei, ex Ergino natus eſt Trophonius, & quidem jam ſene admodum, ut dixit ſupra Pauſanias pag. 311 ex oraculo, quod citat. Quod ſi ſtatuam Trophonii fecit Dædalus, oportet eum id feciſſe Trophonio jam viro, & famam adepto, talibus enim ſtatuæ dicantur. Ergo non potuit Dædalus ille antiquus feciſſe Trophonii ſtatuam, niſi eum faciamus Neſtore Homerico longæviorem. At non convenit decrepito ſeni, cujus manus tremulæ & vires imbecilles, & oculi hebetes ſcalprum tractare ſtatuariorum. Sed fuerunt forte eæ ſtatuæ Dædali Sicyonii opus, de quo ſupra pag. 179, & infra pag. 324. Sed enarratores eas Dædalo illi antiquo male tribuebant σεμνύνοντες τὰ ἑαυτῶν.

Ibidem. Sylb. 606.

. . . . . δὲ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτεν.	*Hac illi natus præcelſa eſt editus aula.*

Forte ſic ſupplendus eſt hic verſus: [x] Ἱππότην δ' οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροισιν

[x] *Hippotem filium ei educavit domi.*

ζιν ἐπίκλεν. Nam Hippotes fuit Phylantis, Phylas Antiochi, Antiochus Herculis. Quod autem Phylas Antiochi fuit idem, qui duxit Lipephilem Polai, conſentaneum eſt temporis rationi, tum ambo Heraclidæ fuerunt.

Ad Lib. 10. Phocica. Pag. 317. Sylb. 611.

Μάντις ἦν ὁ Ἠλεῖος.	*Vates erat Eleus.*

Quando nondum de eo fecit antea mentionem, ratio requirit, ut legatur,[1] μάντις ἦν Τελλίας ὁ Ἠλεῖος, ut ex ſequentibus patet.

[1] *Augur erat Tellias ex Elide.*

Pag. 318. Sylb. 612.

Ὑπὸ τῶν ϛρατιωτῶν κατηκοντίσθη τῶν οἰκείων.	*A ſuis militibus eſt jaculis confixus.*

Lege confidenter: καταποντίσθη. Nam Diodorus, qui accuratius eam pugnam narravit, ait Onomarchum cum ſuis enatare conatum fuiſſe ad triremes Athenienſes, his verbis: οἱ γὰρ φεύγοντες ῥίψαντες τὰς πανοπλίας, διενήχοντο πρὸς τὰς τριήρεις, ἐν οἷς ἦν καὶ αὐτὸς Ὀνόμαρχος. Unde concludo, non fuiſſe jaculis confixum à ſuis, qui projectis armis natabant, ſed depreſſum & in aquis ſuffocatum à ſuis, vel iratis, ut vult noſter Pauſanias, vel turbatis, & ſeipſos ſine delectu impellentibus & deprimentibus, quod magis credo.

Ibidem.

Μίμημα ἦν χαλκοῦ χρονιωτέρου, κατερρυηκότος ἤδη τὰς σάρκας.	*Pervetus effigies quædam fuit ex ære, hominis, cui diuturniore morbo carne conſumta.*

Manifeſtum eſt vel mutandum eſſe aliquid, vel addendum. Nam quid eſt æs, cujus jam carnes defluunt. Itaque vel legendum eſt pro χαλκοῦ νεκροῦ, vel addendum poſt χαλκοῦ νεκροῦ, ut ſit lectio,[2] μίμημα ἦν χαλκοῦ, νεκροῦ χρονιωτέρου.

[2] *Simulachrum erat æreum mortuum jam à longo tempore.*

Ibidem. Sylb. 613.

Θρακίς τε καὶ Φωκικὴ καὶ Μεδεὼν ὁ Φωκικός.	*Thracis ſcilicet, Phocica, Medeon, Phocicus.*

Non eſt dubium, quin ſit legendum Θρακίς τε ἡ Φωκικὴ, & id ſatis probavit Sylburgius. Sed quod putat Φωκικὸς dici pro Φωκικῷ συλλόγῳ, non bene putavit: nam eſt recenſio urbium hoc loco, non vero convocationum populi. Itaque lege confidenter: καὶ Μεδεὼν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ὁ Φωκικός, quod addidit auctor ad differentiam Medeonis Bœotici, de quo Homerus, Dicæarchus, Strabo, Plinius, & alii.

Pag. 321. Sylb. 619.

Ὑάμῳ τῷ Λυκώρου. | *Hyamo Lycori filio.*

Ex hoc loco credo corrigendus Euripidis Scholiaſtes in Oreſte, ubi legitur Ὕαμπος ὁ Λυκώρεως.

Pag. 322. Sylb. 621.

Δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις, ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι.	*Altera jam Pythiade ſubmoverunt præmia de certamine.*

Et ideo eam ſecundam Pythiadem pro prima accipiunt Chronologi, ut Euſebius, & Pindari Scholiaſtes, & ipſe Pauſanias infra pagina ſequente ſic videtur numerare.

Pag. 323. Sylb. 622.

Ὡς τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀφίκοντο ἐς Δελφοὺς — καὶ ὀνομασθῆναι μὲν Ἀμφικτύονας τοὺς συνελθόντας, ἐκνικῆσαι δὲ ἀνὰ χρόνον τὸ νῦν σφισιν ὄνομα.	*Iam tum ab initio Delphos conveniſſe — & ex eo Amphictyonum nomen exſtitiſſe: invaluiſſe deind temporis intervallo ut Amphictyones dicerentur.*

Mirum eſt neminem huc uſque vidiſſe, non bene legi hoc loc Ἀμφικτύονας, ſed debere legi Ἀφικτύονας. Nam ea fuit ſententia An drotionis, eo quod legati civitatum, qui conſeſſum debebant for mare, ibant Delphos, ἀφίκοντο ἐς Δελφοὺς, vocatos fuiſſe Ἀφικτύονας ſcilicet ab ἀφίκεσθαι: poſtea vero temporis lapſu obtinuiſſe nomen quo poſtea vocati ſunt, nimirum Ἀμφικτύονας. Sic proculdubi Pauſanias ſcripſit ex Androtionis ſententia, non tamen forte vera Nam ea mihi videtur frigida prorſus etymologia, quanto meliu Heſychius, qui ſic: [x] Ἀμφικτύονες περίοικοι Δελφῶν συναγόμενοι ἐπὶ Πυλαίαν Πυλαγόραι καὶ ἱερομνήμονες. Ex his verbis clare innuit, eos di ctos fuiſſe minima mutatione quaſi Ἀμφικτίονες, qui iidem ſunt, qu περικτίονες & περίοικοι, ut nos docet Thucydidis Scholiaſtes, id eſt *circum habitantes populi, Delphorum vicini,* πέριξ οἰκοῦντες, ἀμφὶ οἰκοῦντες

[x] *Amphictyones Delphos circum habitantes, congregati ad Pylæam Pylagoræ & ſacrorum memores.*

Ibidem.

Ἴωνας, Δόλοπας, Θεσσαλοὺς. &c. | *Ionas, Dolopas, Theſſalos.*

Recenſionem hanc paulo aliter facit Æſchines in oratione d falſa legatione.

Pag

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 324. Sylb. 625.

Ἐπὶ δὲ αὐτοῖς Τρίφυλος. | *Cumque his Triphylus.*

Hunc Τρύφαλον vocat Polybius hiſtor. lib. 4.

Pag. 325. Sylb. ibid.

Ὁ δὲ Ἐριάνθης Βοιώτιος ὑπὲρ τοῦ Μίμαντος.	*Erianthes Bœotius è Mimante.*

Vidit Sylburgius hujus loci defectum, & ut medeatur, ſic legit: ἐκ δὲ τῶν ὑπὲρ τοῦ Μίμαντος, quod probarem, ſi antea de quodam loco circa Mimantem in Aſia loquutus fuiſſet. Sed cum de viro Bœoto proxime egerit, ſtatim addere ἐκ δὲ τῶν ὑπὲρ τοῦ Μίμαντος, non videtur convenire. Mimas enim non erat limes gentium citra Ægæum mare habitantium, ut Bœotorum: nam optime diceretur [1] ἐκ δὲ τῶν πέραν Αἰγαίου, quoniam Ægæum mare limes eſt inter Græcos Europæos & Aſiaticos Sed Mimas mons prominens in mare undequaque fere mari circumluitur, & extra peninſulam Erythræorum in terras non ſe inſinuat, & ſic non poteſt limes eſſe populorum, qui extra hanc peninſulam habitant. Ideo mutilus eſt hic locus, & deſunt quædam nomina virorum, qui eam peninſulam habitabant, unde domo fuit iſte Aſtycrates, cujus nomen ſequitur, ſive Erythræus fuerit, ſive Clazomenius, ſive Siduſſites, ſive Cybellites. Aliquid ſuper eo non poteſt affirmari, niſi manuſcriptus Codex aliquid afferat auxilii.

[1] *Ex iis qui ſunt ultra Ægæum.*

Ibidem. Sylb. 626.

Καὶ Πανδίων καὶ Κέλεος. | *Pandion, Celeus etiam.*

Suſpicor legendum Πανδίων καὶ Λέων. Non enim cenſetur Celeus inter Heroas eponymos, nihil certius eſt: omnia enim alia nomina ſunt Eponymorum, qui nomina tribubus Athenienſium dederunt.

Pag. 326. Sylb. 627.

Καὶ οἱ ἀπόγονοι Προίτου, καὶ Καπανεὺς Ἱππόνου, καὶ Ἐτέοκλος ὁ Ἴφιος.	*Prœti etiam nepotes, Capaneuſque Hipponoi & Eteoclus Iphis F.*

Legendum ἀπόγονοι Προίτου Καπανεὺς, &c. Nam Capaneus & Eteoclus fuerunt ex Prœti progenie, ideo τὸ καὶ abundat.

Ibidem.

Ἱππομέδων ἀδελφῆς Ἀδράστου παῖς.	*Hippomedon ex Adraſti ſorore genitus.*

Aliter deducit Apollodorus, qui non ἀδελφῆς, ſed ἀδελφοῦ Adra-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſti filium facit Hippomedonta, nimirum Ἀριστομάχου τοῦ Ταλάου: fuit autem Talaus Adraſti pater. Aliter rurſus Sophocles in Oedipo ad Colonum:

> Τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
> Ταλαός.

Ecce filium Talai Hippomedonta facit & ipſius Adraſti fratrem, niſi abuſus fuerit voce πατὴρ, latius ſumpta pro avo, quod fit aliquando. Sic majores noſtros, avos & proavos, patres ſæpe vocamus.

Pag. 327. Sylb. 629.

Ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ Ὠρείῳ. | *In loco, cui cognomen Orio.*

Sic legit Amaſæus. Sylburgius vero vidit Ὠρείῳ, vocem eſſe nihili, & mutat in Ὠρέῳ, & refert ad Philiſtidis mortem & Orei liberationem à tyrannide, & minima quidem eſt mutatio in litteris, ſed maxima in hiſtoria. Nam ex recenſione urbium, ex quarum ſpoliis ædificata fuit ea porticus, nulla de Oreo nec de ulla urbe citra Peloponneſum fit mentio, ſed omnes illæ urbes fuerunt vel in Peloponneſo vel ultra in Ionici maris litore, & Phormio, cui tribuuntur eæ victoriæ, ſemper in iis partibus bellum geſſit, ut patet ex Thucydide. Tum vixit Phormio & floruit initio belli Peloponneſiaci circa Olymp. 87, Philippus vero vigebat & poſt bellum ſacrum circa Olymp. 107 & 108. Octuaginta igitur aut circiter annos prius ſpolia ea à Phormione Athenas relata, antequam Philiſtides à Philippo Tyrannus Orei conſtitueretur. Sed ecce, dum ſuper eo Thucydidem reviſo, ne forte memoria me falleret, vidi non amplius eſſe opus tantis conjecturis. Nam ipſe Thucydides l. 2 nominatim locum, ubi facta ſunt illa ſacra Neptuno, expreſſit. Lege ex eo confidenter: ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ Ῥίῳ. Scilicet male repetitum fuerat ω ex præcedente voce. Ῥίον fuit Ætoliæ promontorium inter Molycrium & Naupactum è terra verſus meridiem & Peloponneſum prominens, & quod cum promontorio Achaiæ oppoſito anguſtias facit, & ingreſſum in mare Corinthiacum parum patentem reddit: nunc tibi locum Thucydidis apponam, qui litem decidit lib. 2, ubi de Phormione loquitur, & de iis, quæ geſſit poſt inſignem victoriam, quam in mari Ionico de Corinthiis reportavit: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καταδιώξαντες καὶ ναῦς δώδεκα λαβόντες, τούς τε ἄνδρας ἐξ αὐτῶν τοὺς πλείστους ἀνελόμενοι, ἐς Μολύκρειον ἀπέπλεον καὶ τροπαῖον στήσαντες ἐπὶ τῷ Ῥίῳ, καὶ ναῦν ἀναθέντες τῷ Ποσειδῶνι ἀνεχώρησαν. Hæc Latine ſic redduntur: *Athenienſes autem cum hoſtes perſequuti*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

perſequuti eſſent, & duodecim naves accepiſſent, & pleroſque virorum, qui in iis erant, occidiſſent, Molycrium adnavigarunt, & tropæum ſtatuentes in Rio, & navem Neptuno dedicantes, receſſerunt. His verbum non addam.

Ibidem. Sylb. 630.

Πατρὶς δέ μοί ἐστιν Ἐρύθρη Μάρπησσος.	*Patria autem mihi eſt rubra Marpeſſus.*

Suidas in Sibylla habet Μάρμισσος, Stephanus Μέρμησσος. Præferrem Μάρπησσος, ut noſter habet, unde dicta *Marpeſia cautes* apud Virgilium, & in M. Varronis fragmentis extat illud nomen, ut & apud Lactantium lib. 1. Ortelius tamen in Tiberii nummo ait inſcriptum eſſe Μέρμησσος, & eandem eſſe, de qua hic agitur, putat.

Ibidem.

Καὶ τῷ Λάδωνι ποταμῷ.	*Ladon amnis.*

Optime emendat Sylburgius Ἀιδωνεῖ ex ſuperioribus.

Pag. 328. Sylb. 632.

Τῶν μὲν ἤδη τοῦ θυμοῦ τὸ πολὺ ὁ λιμὸς ἀφαιρεῖ καὶ ἡ ταλαιπωρία.	*Tum laſſitudine & fame debilitati cadentibus jam animis facile conficiuntur.*

Hæc ſic vertit Amaſæus. Male. ſic vertendum erat: *eorum jam plurimam ferociæ partem fames & fatigatio abſtulit.*

Pag. 232. Sylb. 639.

Καταστῆναι δὲ ἐς μάχην τῷ Ἑλληνικῷ καὶ τοῖς Τρωσὶν, ἐκώλυσε τοὺς Βαρβάρους παρασκευῇ τε χεὶρ ἴσῃ τῇ ἁπάσῃ τὰ ἐς πόλεμον ἧσσων.	*Quo minus vero cum Græcis & Trojanis Barbari bello confligerent, id primum vetuit, quod belli apparatu neutra pars alteri cedebat.*

Videtur deeſſe aliquid ad complementum ſententiæ poſt vocem βαρβάρους. Forte ἀντίπαλον δέος, id eſt, *mutua formido, æqualis metus,* vel tale quid.

Pag. 333. Sylb. 641.

Καλλίας Λυσιμαχίδου.	*Callias Lyſimachidæ F.*

Mirum eſt de hoc viro non meminiſſe alios, nec Herodotum, Thucydides quidem de quodam Callia Hyperchidæ mentionem fecit lib. 6, cujus gener ex filia Myrrhina fuit Hippias, ſed non videtur eſſe idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 336. Sylb. 646.

Δύναμις δὲ τριήρεις τε πλώϊμοι πᾶσαι.	*Copiæ ipſorum fuere triremes omnes quæ deduci potuerunt.*

Non video, quare Pauſanias cum tanta cura enumeraverit cæterorum Græcorum copias & numerum tum peditum tum equitum, & de numero navium Athenienſium ſiluerit. At non ſilet, ſi aliquid acuminis habeo, ſed numerum etiam triremium expreſſit. Nam lego: τριήρεις τ' ε' πλώϊμοι πᾶσαι, id eſt, *triremes ter centum & quinque, omnes ad navigandum inſtructæ.* Nec miretur quis numerum ut juſto majorem; nam olim cum haberent bellum contra Æginetas, ducentas triremes novas fabricavere, ut ait Herodotus lib. 7, & illo tempore non erant tam potentes, ut poſtea fuere: tum in bello contra Gallos non levius imminebat periculum univerſæ Græciæ, quam tempore Xerxis & belli Medici. Ideo nihil reliqui ſibi fecerunt ad propulſandam vim tam ferocium barbarorum.

Pag. 340. Sylb. 655.

Ὡς μηδένα οἴκαδε ἀποσωθῆναι.	*Vt ne unus quidem ſalvus domum redierit.*

Hæc vera ſunt, ſi bene intelligantur: nemo enim eorum in ſuam domum reverſus eſt, non enim eo conſilio Galliam patriam ſuam reliquerant, ut eo reverterentur. Sed non ita intelligit Græca vanitas non ferenda hoc loco, quippe Pauſanias ipſe ait, reliquias hujus cladis transfretaſſe in Aſiam, ubi nota ſunt bella, quæ geſſerunt, & terræ, quarum domini facti ſunt. Sed nihil de Gallorum expeditionibus diſcimus præter ea, quæ ab eorum hoſtibus accepimus, Galli enim nihil ſcripto memoriæ mandabant.

Ibidem.

Ἀκατηλόχητον Χλωέα.	*Chenenſem Myſonem.*

Hartungus, Camerarius, Sylburgius, Amaſæus, omnes emendarunt hunc locum, & addunt Μύσωνα, quod rectum eſt, ſed non addito nomine Myſonis ſatis intelligitur, qui fuerit, per τὸν Χλωέα. Idcirco lego: κατείλοχε τὸν Χλωέα. Sic ſæpe τὸν Σταγειρίτην pro Ariſtotele, τὸν Κιτιέα pro Zenone ſimpliciter ponebant antiqui.

Pag. 346. Sylb. 665.

Γήμασθαι δὲ αὐτὴν Κεφάλῳ	*Ac Cephalo Deionis filio nuptam,*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

τῷ Δηΐονος, καὶ γενέσθαι σφίσιν Ἴφικλον.	*ptam, è qua ille Iphiclum genuerit.*

Si hæc tantum ſcripſiſſet Pauſanias, à culpa facillime liberaretur. Nam pro Κεφάλῳ legendo Φυλάκῳ omnia plana forent. Sed quæ ſequuntur, τὰ ἐς τὴν Πρόκριν καὶ οἱ πάντες ᾄδουσιν ὡς πρότερα Κεφάλῳ Κλυμένη συνῴκησε, non patiuntur, ut putemus aliter Pauſaniam ſcripſiſſe, quam ut editum eſt. Non eſt igitur emendandus, ſed caſtigandus, qui contra Homeri auctoritatem & Apollonii Scholiaſten & Heſiodi etiam, quem Didymus citat, Iphiclum facit Cephali filium. Homerus namque Iliad. β verſu 704.

[1] Ἀλλὰ σφέας κόσμησε Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος
Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου.

Et Iliad. ν. [2] αὐτὰρ ὁ Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο. Et Scholiaſtes ad Odyſſ. λ verſu 325 de Clymene hæc ait: [3] Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Ὑπερφάντος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ τῷ Δηΐονος Ἴφικλον τίκτει, & Apollonii Scholiaſtes ad hunc verſum lib. 1.

— ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Ἀλκιμέδη Κλυμένης Μινυΐδος ἐκγεγαυῖα.

Sic commentatur: ὁ γὰρ Μινύας πολλὰς εἶχεν θυγατέρας, καὶ γὰρ ὁ Ἰάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς Κλυμένης τῆς Μινύου θυγατρός· Στησίχορος Ἐτεοκλυμένης φησίν, Φερεκύδης δὲ Ἀλκιμέδης τῆς Φυλάκου, id eſt, *Minyas enim multas habuit filias, nam & Jaſon eſt filius Alcimedes filiæ Clymenes, filiæ Minyæ: Steſichorus dicit filium fuiſſe Eteoclymenes, Pherecydes vero Alcimedis filiæ Phylaci.* Ex his auctoribus patet Clymenem fuiſſe Phylaci uxorem. Sed forte incuria lapſus Pauſanias eo, quod Phylacus fuit Deïonis filius, & Cephalus etiam ejuſdem Deïonis filius & Phylaci frater unum pro altero tranſpoſitis litteris poſuit, & errorem ſequutus, Cephali narrat hiſtoriam. Eſt igitur hoc Pauſaniæ non μνημονικὸν σφάλμα ſed παρόραμα.

[1] Sed eos ornavit Podarces Martis ramus, Iphicli filius ovibus abundans Phylacidæ, Conſanguineus magnanimi Protesilai.

[2] Rurſus Iphicli filius Phylacidæ.

[3] Clymene Minyæ filiæ Neptuni & Euryanaſſæ, Hyperphantis filiæ, filii, nupta Phylaco Deïonis filio Iphiclum peperit.

Pag. 352. Sylb. 677.

Τὴν πυρὰν τῷ δράκοντι καὶ τῷ παιδὶ ἐποίησεν ἐν κοινῷ — καὶ ἀπὸ τοῦ δράκοντος ἐκείνου τὴν πόλιν Ὀφιτείαν ὀνομασθῆναι.	*Communi Draconem & filium rogo cremaſſe — urbem certe de ſerpentis nomine Ophitean nuncupatam.*

Suſpicor vel aliquid deeſſe, vel magis aliquem ſciolum mutaſſe Ἀμφικαίαν in Ὀφιτείαν, ut Draconi conveniret nomen. Nam & Herodo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Herodotus Ἀμφικαίαν exhibet, & nomen ἀμφικαία multo meliu reſpondet hiſtoriæ, quam narrat Pauſanias, ἀπὸ τοῦ ἄμφω καίεσθαι quam ὀφίτεια, & ſic etiam Sylburgius cenſet, quem nondum conſu lueram, cum hæc ſcripſi.

Ibidem.

Ἀπέχει δὲ Ἀμφικλείας ἡ Δρυμαία σταδίους ὀγδοήκοντα.	*Ab Amphiclea ſtadia ferm* LXXX *abeſt Drymæa.*

Vel hic numerus falſus eſt & juſto major, vel numeri, quos poſui paulo ſupra, falſi & multo minores. Ait enim ab Amphicleia, Tithronium uſque eſſe quindecim ſtadia: à Tithronio vero ad Drymæam viginti. Igitur ab Amphicleia ad Drymæam non poſſunt numerari plus quam ſtadia viginti quinque ſecundum præmiſſa.

Pag. 354. Sylb. 681.

Τὴν δὲ θάμνον ταύτην Ἴωνες μὲν καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν Κόκκον, Γαλάται δὲ οἱ ὑπὲρ Φρυγίας φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ σφίσιν ὀνομάζουσιν ὗς.	*Fruticem illum Iones & reliqui Græci coccum, Galli, qui ſupra Phrygiam ſunt, patria voce hys nominant.*

Quædam exemplaria habent ὕσγη. Scilicet ii, cui non intelligibilis videbatur ea vox ὗς, eam in ὕσγη mutarunt, & ſic legit Turnebus Adverſ. lib.19 cap.25, & ei eam emendationem tribuit Sylburgius, & maxime probat. Contra tanti viri ſententiam ego homuncio nihil muſſitare auderem, ſi aliquid mutandum cenſerem. At quando vulgatam lectionem bene ſe habere puto, eam tueri non dubitabo, in quam conſentiunt quatuor, quos vidi, manuſcripti, & optimus inter eos codex bibliothecæ Regiæ, quem mihi pridem communicaverat vir clariſſimus Petrus Puteanus ὁ μακαρίτης. Dicam igitur audacter, quod ſentio. Quando Pauſanias expreſſe ait eam vocem eſſe Gallis propriam, [1] φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ σφίσιν, in caſſum laborarunt Turnebus & alii, qui ejus vocabuli loco Græcam vocem ſubſtituunt: ὕσγη autem vocabulum eſſe Græcum patet ex eo, quod Nicander antiquus auctor ea uſus eſt, & de Ariſtolochia cum tractabat. Hæc verba ex eo afferuntur: ἄνθεα δ' ὑσγίνῳ ἐνερεύθεται, id eſt, *flores autem rubent hysgino.* Ergo cum ὕσγη ſit Græca vox, ὗς vero Gallica debet eſſe, male mutaverunt ὗς in ὕσγη. Puto igitur & Galatas vocaviſſe eam arbuſculam, quæ coccum fert, ὗς, & ſic Pauſaniam ſcripſiſſe: ὗς vero fuiſſe antiquam vocem Gallicam eorum Galatarum,

[1] *Voce ex eorum patria dialecto.*

qui

qui arbuſculam eam cum acuifolio confundebant: nihil enim ſimilius frutici, quem Arabes, ut audio, *Kermes*, Græci κόκκον vocabant, quam ea arbuſcula, quæ noſtratibus etiam hodie vocatur *Hous*. Eſt enim Kermes ſpecies ilicis exilioris, quem etiam Dioſcorides πρῖνον aliquando nominat, id eſt, *Ilicem*. Nempe barbari illi Galli, qui Kermes fruticem non noverant (nam in tota Gallia præterquam in Provincia Romanorum & in Volſcis Arecomicis Provinciæ vicinis non naſcitur) cum in regione Aſiæ ab iis occupata eam abundare viderent, putarunt eſſe acuifolium, & eam vocabulo ſuo Gallico, φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ ὗς vel οὖς vocarunt. Nam & acuifolium frutex, ultra quod habet folia ilici foliis omnino ſimilia, grana etiam eximie rubentia fert, licet alio modo. Certe Ilices ſeptem è glande natas domi habui, quas hiemis inclementia mihi abſtulit, jam proceras & ad altitudinem novem pedum ſe erigentes: eas nullo modo perſuadere potui noſtris ruſticis aliud eſſe, quam eum fruticem, quem *hous* vocant, & ex eorum incredulitate me in ea ſententia confirmavi, quam de hoc Pauſaniæ loco habeo, *Hous* ſcilicet eſſe antiquam vocem Gallicam, quam Galatæ tribuerunt cocciferæ arbori vel frutici *Kermes*. Cæterum de ſimilitudine inter ilicem & acuifolium hæc ait doctiſſimus Salmaſius ad Solinum pag. 961. *haud multum hæc arbor Ilici acuifoliæ diſſimilis, ideo ſemper eas jungit Plinius. Vtraque certe folia aculeata præfert, & ſemper viridia. Hinc quidam è noſtris herbariæ rei peritis, Houx interpretantur Ilicem. Nec diffiteor vocem hanc Gallicam ex Ilice factam eſſe, quæ Italis Elce, unde illud Houx.* In eo tantum diſſentio ab illo ſummo viro, quod ab ilice Latina voce & Itala *elce* natum eſſe vocabulum *hous* putat. Ego vero eſſe antiquam vocem Gallicæ originis: nam vocem Gallicam habemus à Latino ilice enatam, ſcilicet Yenſe, quam Volſci Arecomici ſua dialecto Eouſe dicunt. At noſtrum Hous monoſſyllabum cum aſpiratione aſpera nec Latinum nec Italicum redolet, & in ea ſententia me confirmat hic Pauſaniæ locus.

Ibidem.

Φύλλα δὲ μελάντερα καὶ μαλακώτερα ἢ ἡ σχοῖνος τὰ μέντοι ἄλλα ἐοικότα ἔχει τῇ σχοίνῳ.	*Folia nigriora & molliora quam lentiſci: nam cætera lentiſco perſimilis.*

Amaſæus legit σχῖνος & σχίνῳ. Sed cum jam olim in margine mei exemplaris adnotaſſem legendum eſſe πρῖνος & πρίνῳ, gaviſus ſum admodum, quando vidi in præclaro Salmaſii opere ad Solinum pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

1342 eum aſſerere quædam antiqua exemplaria habere πρίνῳ, quo
amplectendum eſt iis, qui volent veritati litare.

Pag. 355.

Τῇ δὲ γῇ τῇ Φωκίδι ἐςὶν ὅμορος, ἣ ὀνομάζεται μὲν ἀπὸ Βούλωνος.	*Finitima eſt Phocidi urbs Bu-lis, nomen ei à Bulone.*

Mutilus eſt hic locus, & ut ſit integer, neceſſe eſt interſerere poſ vocem ὅμορος, Βοῦλις, ἣ ὀνομάζεται &c. de ea urbe meminerunt plures & ipſe Pauſanias eadem hac pagina.

JACOB

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES
AD
DIOGENEM LAERTIVM.

Editionis Henrici Stephani 1570. & Londinenſis Ægidii Menagii 1664.

IN THALETE.

Pag. 8. Men. p. 6.

Ὅτε ἦλθε σὺν Νηλέῳ ἐκπεσόντι Φοινίκης.	*Quo tempore una cum Neleo ex Phœnice ejecto eò profectus eſt.*

Hem! quid hoc eſt? Neleus conditor Mileti pulſus fuit Phœnice? væ omnibus, quotquot fuerunt hiſtoriæ ſcriptoribus antiquis, qui hoc nos latere paſſi ſunt! At nequaquam ita ſcripſit Diogenes Laërtius contra aliorum omnium conſenſum, qui Neleum Codri filium ex Attica migraſſe cum Ionum claſſe dixerunt. Ergo non dubito de hoc loco pronuntiare mendoſum eſſe, & legendum: ἐκπεσόντι Ἀττικῆς. Nam ex Attica ſeceſſit non quidem vi pulſus, ſed vo-

 lun-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

luntarius exul, eo quod regno exciderat. De eo ſic Ælianus variæ hiſtor. lib. 8 cap. 5. [1] ὅτι Νηλεὺς ὁ Κόδρου τῆς βασιλείας ἀμοιρήσας ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας, διὰ τὸ τὴν Πυθίαν Μέδοντι τὴν ἀρχὴν περιάψαι, εἰς ἀποικίαν στελλόμενος (ſic legendum, non στελλομένων.) Sed teſtis multo antiquior Callimachus hymno in Dianam.

[1] Neleus Codri regno privatus reliquit Athenas, eo quod Pythia regnum Medonti attribuerat ad coloniam faciendam miſſo.

Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη
Μιλήτῳ ἐπίδημε· σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν.

Id eſt, *Veneranda, quæ multas domos & multas urbes poßides, ſalve Chitone, quæ Miletum habitas: nam te Neleus ducem fecit, quando navibus advectus eſt è Cecropia.* Nullus eſt credo, qui ignoret Cecropiam eſſe Atticam. Addo auctarium ex Pauſania in Achaïcis: ἔτεσι δὲ οὐ πολλοῖς ὕστερον Μέδων καὶ Νειλεὺς πρεσβύτατοι τῶν Κόδρου παίδων, ἐστασίασαν ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, καὶ οὐκ ἔφασκεν ὁ Νειλεὺς ἀνέξεσθαι βασιλευόμενος ὑπὸ τοῦ Μέδοντος, ὅτι ὁ Μέδων τὸν ἕτερον ἦν τῶν ποδῶν χωλός, δόξαν δὲ σφίσιν ἀνενεγκεῖν ἐς τὸ χρηστήριον τὸ ἐν Δελφοῖς, δίδωσιν ἡ Πυθία Μέδοντι βασιλείαν τὴν Ἀθηναίων, οὕτω δὴ ὁ Νειλεὺς καὶ οἱ λοιποὶ τῶν Κόδρου παίδων ἐς ἀποικίαν ἀπεστάλησαν. Quæ ſic Latine redduntur: *annis vero paucis poſtea Medon & Neileus majores natu filiorum Codri de principatu certavêre, & ajebat Neileus, ſe non paſſurum eſſe ſub imperio Medontis, eo quod Medon erat ex altero pede claudus: cum vero iis viſum fuiſſet litem deferre ad Delphicum oraculum, Pythia regnum dedit Athenarum Medonti, & ſic Neileus & cæteri filii Codri mißi ſunt in novam coloniam.* Si quis de Nelei in Phœniciam excenſu aut habitatione aliquid docuerit, magnas illi gratias agam. Interim legam, ut dixi, Ἀττικῆς, vel, ſi quis id malit, τῆς ἀρχῆς. Error manavit ex eo, quod ſupra paucis lineis dixerat ἐκ τῶν Θηλιδῶν οἵ εἰσι Φοίνικες. Caſaubonus legit ἐκπεσὼν τῆς Φοινίκης, & refert ad Thaletem, quaſi fuerit natalibus Pœnus Thales. Sed quoniam Græcis ſapientibus accenſetur, & Græca fuerunt nomina patris & matris (fuit enim Ἐξαμίου καὶ Κλεοβουλίνης) & fuerit teſte Herodoto ex Cadmi progenie, quæ in Græcia à pluribus retro ſeculis manebat, fuit Græcus. Tum vox ἐκπεσὼν non dicitur de eo, qui originem traxit à quadam regione, ſed de eo, qui mutavit Lares, & exul factus eſt. Itaque non poteſt ferri doctiſſimi viri emendatio. Tum ea, quæ ſequuntur, omnino reſpuunt ejus viri opinionem, ait enim, ὡς δὲ οἱ πλείους φασὶν, ἰθαγενὴς Μιλήσιος ἦν καὶ γένους λαμπροῦ, *ut autem plures ajunt, nobilis Mileſius erat & ex claro genere.*

Ibidem.

Ibidem.

Καλλίμαχος δὲ αὐτὸν οἶδεν εὑρετὴν τῆς ἄρκτου τῆς μικρᾶς.	*Callimachus autem ipſum minoris Vrſæ inventorem agnoſcit.*

Vadimonium deſerit Callimachus in verſibus, quos citat Laërtius:

> [1] Καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
> Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

[1] *Et currus dicebatur menſuraſſe ſtellas, quo navigant Phœnices.*

Nam licet dicatur Thales conſideraſſe vel menſuraſſe ſtellas minoris urſæ, qua navigant Phœnices, non ideo ſequitur Phœnices nautas ante Thaletem non uſos fuiſſe Cynoſura in ſuis longinquis navigationibus, quas multo ante Thaletis tempora exercebant. Ergo intelligendum eſt ſimpliciter, eum inter Græcos primum de ea conſtellatione aliquid dixiſſe aut ſcripſiſſe, nec in eo fidem adhibeo Hygino, qui Aſtronomicorum lib. 2 cap. 3 hæc ait: *Incidit enim compluribus erratio, quibus de cauſis minor arctos Phœnice appellaretur, qui non intelligere videntur, de qua hiſtoria ſit profecta ratio, ut Phœnice diceretur. Thales enim, qui diligenter de his rebus exquiſivit, & hanc primus arcton appellavit, natione fuit Phœnix, ut Herodotus Mileſius dicit.* Quot verba, tot errores. Neque enim fuit Thales natione Phœnix, nec id unquam dixit Herodotus, neque Herodotus fuit Mileſius, ſed Halicarnaſſeus. Sed in hoc ultimo errore facile aſſentior doctiſſimo Gerardo Voſſio, qui putat vocem *Mileſius* locum mutaſſe & locandam eſſe poſt *Thales enim*, hoc modo, *Thales enim Mileſius, qui diligenter &c.* at cæteros errores Hygino non condonabo. Ait Herodotum dixiſſe Thaletem fuiſſe natione Phœnicem, quod pernego: dixit eum ἀνέκαθεν, id eſt, ex majoribus ſuis Phœnicia oriundum, non vero in ea natum, quod ſignificat *natio*, quæ vox à *natus* deducitur, ubi quis natus eſt: at Thales fuit natione ſeu nativitate Mileſius, non ergo Phœnix. Debebat dicere gente Phœnicia oriundus, id eſt, à majoribus Phœnicibus, ut Cadmo ſecundum Herodotum ſcilicet, nam plures eum ἰθαγενῆ Mileſium ab antiquo dicebant eſſe, ut ait noſter Laërtius. Deinde quis concedet Hygino minorem urſam dictam fuiſſe Phœnicem, eo quod Thales, qui primus *diligenter de his rebus exquiſivit*, tritavos habuit Phœnicia oriundos? nemo hercule, nemo: nam ſi à ſapiente Thalete nomen accepit, Thaletia vel Thaletica debuit potius vocari; ſi ab ejus patria, Mileſia, non Phœnice, dicta fuiſſet. At Phœnice dicta

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ƈta eſt eo, quod Phœnices ea utebantur in dirigendis navigationibus ſuis. Hoc certum eſt, & Hyginum falſum eſſe.

Pag. 11. Men. 7.

Ἀλέξων ὁ Μύνδιος ἐν ἐννάτῳ μυθικῶν.	*Alexon Myndius in nono rerum fabuloſarum.*

Lego Ἀλέξανδρος Μύνδιος cum Æliano de animal. lib. 5 cap. 27, & Thocriti Scholiaſte ad Idyll. 7, & Plutarcho in Marii vita.

In Chilone. Pag. 25. Men. 17.

Γέγονε δὲ Ἔφορος κατὰ τὴν πεντηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, Παμφίλη δέ φησι κατὰ τὴν ἕκτην, καὶ πρῶτον Ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμου.	*Ephorus fuit quinquageſima ſexta Olympiade. Pamphila autem ſexta ait, primumque Ephorum fuiſſe ſub Euthydemo.*

Hunc locum non eſſe ſanum evincit ratio temporis, nam Chilon cum cæteris ſex ſapientibus floruit temporibus Cyri & Crœſi annis circiter ducentis poſt ſextam Olympiadem. Ita eum ponit Georgius Syncellus nuper editus pag. 239, ubi ſic habet: Σιμωνίδης ἤκμασεν· Χίλων εἷς τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων Λακεδαιμονίων Ἔφορος γέγονεν· Λυδῶν βασιλεία σλβ' ἔτη κατελύθη ὑπὸ Κύρου. Intelligo autem πρῶτον non adverbialiter, quaſi dicat Chilonem nondum antea conſtitutis Ephoris primum tunc demum conſtitutum fuiſſe Ephorum, ſed adjective vel ordinative, ſcilicet fuiſſe primum ordine inter quinque Ephoros, qui primus Ephorus erat Eponymus, & annum notabat. Ut igitur hic locus priſtinæ ſanitati reſtituatur, legendum eſt: Παμφίλη δὲ φησὶν μετὰ τὴν ἑξῆς, id eſt, *ſequenti Olympiade*, quod erit Olymp. 57. Ex hoc autem loco corrigendus eſt error quadratarii fœdus in Chronico marmoreo Arundeliano, ubi legitur ἄρχοντος Ἀθήνησι ε δήμου, & reponendum Εὐθυδήμου. Caſaubonus hunc locum attigit, & vult legi πεντηκοστὴν πέμπτην, rationem non addit. Sed credo eum ita debere legi putaſſe, ut quadraret cum eo, quod ſequitur, κατὰ τὴν ἕκτην.

Ibidem.

Καὶ πρῶτος εἰσηγήσατο Ἐφόρους τοῖς βασιλεῦσι παραζευγνύναι.	*Primus quoque inſtituit Regibus Ephoros adjungere.*

Quid intellexerit auctor per παραζευγνύναι, dubito. Si quis crediderit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

diderit de prima Ephororum inſtitutione intelligendum eſſe, toto cœlo errabit: nam prima Ephororum inſtitutio facta eſt, ut Satyrus volebat teſte hoc loco noſtro auctore, à Lycurgo; at ſecundum Plutarchum & alios, à rege Theopompo. Theopompus autem dux erat Laconum in primo bello Meſſeniaco Olympiade nona, quod quidem confectum fuit Olympiade decima quarta, ut computat Pauſanias in Meſſeniacis. Ergo Ephororum inſtitutio præceſſit annis 168 annum, quo Chilon Ephorus primus renunciatus eſt. Multum igitur erravit ille Soſicrates, ſi ſcripſit Chilonem illum Ephororum collegium primum inſtituiſſe. At Herodotus in Clio Satyro forte auctor fuit, nam & primam Ephororum inſtitutionem Lycurgo tribuit, non tam immenſo fateor parachroniſmo, ſed tamen errante calculo: non enim potuit eſſe Lycurgus contemporaneus Theopompo, qui avunculus erat Leobotæ, qui fuit atavus Alcamenis, qui una cum Theopompo regnabat. Euſebius tamen videtur ſequi Herodoti & Satyri auctoritatem, dum ponit Ephororum inſtitutionem Olympiade quinta. Sed meræ ſunt tenebræ ea, quæ de Lycurgo apud auctores inveniuntur, quod jam ſupra notavi ad Pauſaniæ paginam 82 in Laconicis. Forte τὸ παραζευγνῦσαι intelligendum eſt de Ephororum profectione una cum regibus in expeditionibus bellicis, non de inſtitutione prima.

In Periandro. Pag. 36. Men. 25.

Σωσικράτης δὲ φησὶν πρότερον Κροίσου τελευτῆσαι αὐτὸν ἔτεσι τετταράκοντα καὶ ἑνὶ πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐννάτης Ὀλυμπιάδος.

Soſicrates eum ante Crœſum mortuum eſſe ait, annis uno & quadraginta, ante quadrageſimam nonam Olympiadem.

Ex hoc loco nulla certa Epocha conſtitui poteſt. Nam ſi interpungas poſt αὐτὸν, tunc mors ejus viri incidet in annum quartum Olymp. 38. Sed ſic legendo immenſum quantum aberrabit calculus à communi Chronologorum ſententia. Si vero interpungas poſt τετταράκοντα, tunc mortuus fuerit Periander anno 4 Olymp. 48. Si vero quis interpungat poſt ἑνὶ, tunc incertus erit numerus, niſi quis certum mortis Crœſi annum demonſtraverit. Sed & alia ex hoc loco emergit difficultas. Nam cum dicat Herodotus Crœſum ſupervixiſſe Cyro, & ſub Cambyſe periculum vitæ adiiſſe ob admonitionem ſeveriorem vel intempeſtivam, quam Cambyſes ſui impotens ferre

ferre non poterat, quomodo Periander ſolis quadraginta annis intelligitur præceſſiſſe mortem Crœſi? mortuus ſcilicet uno ante Olympiadem 49 anno. Obiit autem Cyrus ſecundum Syncellum nuper editum Olymp. 65. at ſecundum alios & Petavium Olymp. 6[illegible] anno quarto. Sed has ſpinas Chronologorum filiis tractandas relinquo: unum tantum addam, quod ſi πρότερον Κροίσου intelligatur non de Crœſi morte, ſed de fine regni, omnia multo facilius conciliari poſſe.

Ibidem.

Ὡς ἄρα ἐρασθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ Κράτεια συνῆν αὐτῷ λάθρα.	*Matrem videlicet Crateam ejus amore incenſam, cum illo clam conſuetudinem habuiſſe.*

Aliquando dubitavi de fide hujus loci, & ſic de eo ſcripſeram. Si ope alicujus manuſcripti adjuvarer, libenter reponerem pro μήτηρ μητρυιά, cum à viro ſapiente eam enormitatis maculam abluerem, tum ut cum Euſtathio Diogenem conciliarem, qui uxorem Cypſeli non Crateiam, ſed Herodicen, nominat: unde concludo duas uxores habuiſſe Cypſelum, Herodicen nempe & Crateiam, & hanc Crateiam ſupervixiſſe Cypſelo, & eo demum mortuo cum privigno concubuiſſe, ex hoc loco licet ariolari, quando hæc verba βαρὺς πᾶσι ἐγένετο magis Tyranno & rerum potito conveniunt, quam filiofamilias, & eo quod de patre in eo negotio ne verbum quidem. Vel igitur hoc loco μητρυιὰ legendum, vel dicendum eſt uxorem Cypſeli fuiſſe binominem. Locus autem Euſtathii ſic ſe habet ad Iliad. τ verſu 282: [1] θετέον δὲ ἐνταῦθα καὶ τὰς τῶ Κυψέλῳ φίλας χρυσοφόρους, ὃ (φασὶ) περὶ κάλλους γυναικῶν ἐν Ἀλφειῷ ἀγῶνα διέθετο, καὶ ὡς ἐνίκησε ἡ αὐτοῦ γυνὴ Ἡροδίκη, ἐκράτησεν ὁ ἀγὼν παρ' Ἠλείοις καὶ αἱ ἀγωνιζόμεναι γυναῖκες χρυσοφόροι ὠνομάζοντο: quæ non dubito Euſtathium ab aliquo auctore antiquo accepiſſe. Hæc inquam ſcripſeram, ſed melius opinari me coëgit eruditiſſimus Menagius, Andegavorum decus, cui editionem Diogenis adornanti, miſeram ab eo per epiſtolam rogatus has, qualeſcunque ſunt, in Laërtium lucubratiunculas, quas eximio operi ſuo non dedignatus eſt inſerere. Nam in notis ſuis dubitationem meam ſolvit, & ex Æliano probavit legendum eſſe, ut editum eſt μήτηρ, non, ut ſuſpicabar, μητρυιά. Sed quoniam de conciliando cum Diogene Euſtathio, cujus locum, quem appoſueram

[1] *Ponendæ ſunt hic etiam Chryſophoræ Cypſelo caræ, qui (ut ajunt) certamen propoſuit ad Alpheum de mulierum pulchritudine, & cum viciſſet uxor ejus Herodice, invaluit illud certamen apud Eleios, & mulieres certantes Chryſophoræ nominabantur.*

ſueram, deſcripſit, nihil in ſua nota dixit, quid nunc ex ſua monitione profecerim, & quid de iis auctorum locis ſentiendum ſit aperiam. Nam poſtquam curioſius ea loca conſideravi, & ſimul contuli, damnavi cum Menagio ſuſpicionem meam, & nullam eſſe inter eos auctores diſſonantiam deprehendi. Nam de Cypſelo Corinthio loquitur Diogenes: de Cypſelo vero Arcadum rege Euſtathius: illius fuit uxor Crateia, hujus vero Herodice: Cypſelo Corinthio pater fuit Eëtion vir privatus, mater Labda, Amphionis Bacchiadæ filia: at Cypſelus Arcas rex fuit filius Æpyti, ex regia Arcadiæ regum proſapia, ab ipſo Pelaſgo & Lycaone oriundus, nec eodem tempore vixerunt. Nam Cypſelus in Arcadia regnabat, quo tempore Heraclidæ Peloponneſum occuparunt, & Creſphonti inter Heraclidas præcipuo filiam ſuam collocavit: Corinthius vero plus quam quatuor ſeculis recentior paulo ante Cyri Perſarum regis initia vivebat. Error igitur meus jure à Menagio reprehenſus pejor erat, quam ipſe putaverat: errare humanum eſt: errorem ſuum agnoſcere, & monitoribus gratum eſſe, animi candidi præfert indicium. Itaque hoc publicum teſtimonium gratiæ, quam Menagio habere me eo nomine fateor, hic lubenter appono.

In Myſone. Pag. 40. Men. 28.

Τὸ γένος Χηνεὺς ἀπό τινος κώμης Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς.	*Cheneus genere, ex vico quodam Oetææ ſive Laconicæ regionis.*

Ex hoc loco male intellecto male excogitavit Ortelius Oetæicum Laconiæ vicum in voce *Oetæus*: at debebat Χηνὸς ponere.

In Pherecyde. Pag. 46. Men. 31.

Σώζεται δὲ τοῦ Συρίου τό τε βιβλίον, ὃ συνέγραψεν, οὗ ἡ ἀρχὴ Ζεὺς μὲν καὶ Κρόνος εἰς ἀεὶ καὶ χθὼν ἦν.	*Verum Syrii liber adhuc ſervatur, quem ſcripſit, cujus eſt initium, Iupiter quidem & tempus unum ſemper telluſque erat.*

Videtur Pherecydes quædam ſcripſiſſe metro, ut ex Maximo Tyrio colligitur in ſermone, cui titulus eſt τίνες ἄμεινον περὶ θεῶν διέλαβον ποιηταὶ ἢ φιλόσοφοι, vigeſimo nono, qui ſic habet: [1] ἀλλὰ καὶ τοῦ Συρίου τὴν ποίησιν σκόπει, καὶ τὸν Ζῆνα, καὶ τὴν Χθονίην, καὶ τὸν ἐν τούτοις Ἔρωτα καὶ τὴν Ὀφιονέως γένεσιν &c. Nam per τοῦ Συρίου intelligendum

[1] *Sed & Syrii poëſim vide, & Zena, & Chthoniam, & inter eos Amorem, & Ophionei nativitatem.*

 eſſe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

eſſe Pherecydem nemo, credo, dubitabit: nullus enim Syrius celebris fuit præter eum. Sed ſolvit dubium Strabo lib. 1 ſic ſcribens: [1] πρώτιστα γὰρ ἡ ποιητικὴ κατασκευὴ παρῆλθεν ἐς τὸ μέσον καὶ εὐδοκίμησεν, εἶτα ἐκείνην μιμούμενοι λύσαντες τὸ μέτρον, τ' ἄλλα δὲ φυλάξαντες, τὰ ποιητικὰ συνέγραψαν οἱ περὶ Κάδμον καὶ Φερεκύδην καὶ Ἑκαταῖον. Poëta igitur fuit Pherecydes, ſed ſine metro, & ejus opus ποίησιν vocavit Maximus Tyrius non ob metrum, ſed ob materiam.

1 Primum enim Poëticus ordo in medium venit & probatus eſt; poſtea eum imitati ſunt ſolventes metri leges, alia vero retinentes: poëtica ſcripſerunt Cadmus & Pherecydes & Hecatæus.

In Anaximandro. Pag. 49. Men. 33.

Ἀναξίμανδρος Πραξιάδου Μιλήσιος.	*Anaximander Praxiadis F. Mileſius.*

Mirum eſt Diogenem tacuiſſe de glorioſiſſimo Anaximandri facto, ſcilicet de Colonia Mileſiorum ab eo in Thraciam ad Pontum deducta, & Apolloniæ ibi conditu, quam narrat Ælianus lib. 3, c. 17 his verbis: [2] καὶ Ἀναξίμανδρος δὲ ἡγήσατο τῆς εἰς Ἀπολλωνίαν ἐκ Μιλήτου ἀποικίας. Non debuit de eo ſilere Diogenes.

2 Anaximander dux fuit mittendæ coloniæ ex Mileto Apolloniam.

In Anaximene. Pag. 50. Men. ibid.

Καὶ γεγένηται μὲν (καθά φησιν Ἀπολλόδωρος) τῇ ἐξηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι, ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὴν Σαρδέων ἅλωσιν.	*Natus eſt (ut Apollodorus ait) ſexageſima tertia Olympiade: mortuus eſt eo fere tempore, quo Sardes captæ ſunt.*

Hæc ſunt ἀσύστατα, & eſt monſtrum Chronologicum. Sardes à Cyro captæ ſunt Olympiade 58, ut cum Solino plures, vel 59 ſecundum Soſicratem, ut vult Scaliger, & cum eo Petavius. At Anaximenes ſecundum Laërtium natus eſt Olympiade 63, mortuus eſt vero cum Sardeis captæ ſunt. Scilicet mortuus fuit annis ſexdecim vel viginti, antequam naſceretur. Itaque non eſt dubium, quin numerus annorum ejus nativitatis falſus ſit: quid autem reponendum ſit, non liquet, quando de annis vitæ ejus Philoſophi tacet Laërtius. Non multo melius Suidas, qui de eo Philoſopho ſic ſcribit: [3] γέγονεν ἐν τῇ νε Ὀλυμπιάδι ἐν τῇ Σαρδέων ἁλώσει, ὅτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθεῖλεν. Natum dicit, quando Sardes captæ fuerunt: at noſter mortem ejus in eo tempore ponit. Tum Sardes non eo anno, quo ponit Suidas, captæ ſunt, ſed duodecim vel ſexdecim poſt annis, Olympiade, ut dictum eſt, 58 vel 59, vel, ſi Georgium Syncellum ſequimur, Olymp. 61. Sed eas Chronologicas ſpinas tractandas relinquimus iis, qui longo ſcientiæ temporum uſu manus calloſas habent: monendi tamen ſunt, ut videant, an de ſecundo Sardium

3 Natus eſt Olympiade 55, dum Sardes captæ ſunt, quando Cyrus Perſa Crœſum ſuſtulit.

dium excidio, quando ab Athenienſibus incenſæ ſunt, intelligi debeat, quod accidit ſecundum Petavium Olymp. 69.

In Anaxagora. Pag. 51. Men. 34.

Πάντα χρήματα ἦν ὁμοῦ, εἶτα νοῦς ἐλθὼν αὐτὰ διεκόσμησε.	*Omnia ſimul erant, inde mens accedens ea in ordinem adduxit.*

Videtur ex Moſe ea ſumpſiſſe ille Philoſophus. Sed νοῦν ponit, pro quo ſeptuaginta interpretes πνεῦμα dixerunt, [1] καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος.

[1] *Et ſpiritus Dei ſupra aquas ferebatur.*

Ibidem.

Λέγεται δὲ κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν εἴκοσιν ἐτῶν εἶναι, βεβιωκέναι δὲ ἑβδομήκοντα δύο, φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς γεγεννῆσθαι αὐτὸν τῇ ἑβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, τεθνηκέναι δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης.	*Fertur Xerxe trajiciente vigeſimum ætatis annum egiſſe, duos autem & ſeptuaginta vixiſſe. Apollodorus in temporum hiſtoria ſeptuageſima Olympiade natum eſſe ait, mortem vero obiiſſe anno primo ſeptuageſimæ octavæ Olympiadis.*

Hæc ſunt ἀσύστατα, ſed legendo πρώτῳ ἔτει τῆς ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης omnia egregie quadrabunt.

Pag. 53. Men. 36.

Ἐπὶ Ἄρχοντος Διμύλου, λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν.	*Dimylo Archonte, lapidem è cœlo cecidiſſe.*

Silenus ille hiſtoricus & mythographus, timeo, ne hoc loco μῦθον nobis dixerit: nam Dimylus Archon non invenitur in toto Anaxagoræ vitæ curriculo. Diphilus quidem invenitur anno 2 Olymp. 84 annis quatuordecim ante obitum Anaxagoræ, ſed pugnat Chronicon marmoreum Arundelianum, quod Archonte Theagenide id eveniſſe ait Olympiade ſcilicet 78, annis 26 ante Diphilum. At ego non video, quomodo ex Dimylo Theagenides vel ex Theagenide Dimylus factus ſit. Ideo ἐπέχω, niſi quod marmoris auctoritas apud me plus habet ponderis, quoniam Silenum ipſum non habemus. Plinius certe lib. 2 cap. 58 uno tantum anno diſcedit à marmore, non quidem expreſſo nomine Archontis, ſed annum numerat ſecundum Olymp. 78: Theagenides vero Archon fuit ejuſdem O-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

lympiadis 78 anno primo ſecundum Diodorum. Sic æſtuabam. Sed Joſephus Scaliger, in quem incidi, has turbas ſedavit, qui pridem ea omnia dubia ſolverat, legendo δίμυλον λίθον, id eſt, *molari duplum*, fœlici prorſus conjectura. Igitur ex Scaligero & marmore lego confidenter: ἐπὶ ἄρχοντος Θεαγενίδου δίμυλον λίθον &c.

In Socrate. Pag. .... Men. 43.

Ἐν τῷ πομπίῳ.	*Celeberrimo in loco.*

Lege Πομπείῳ. Nam ut notavit Caſaubonus, locus erat Athenis ſic nominatus Πομπεῖον, de quo Demoſthenes oratione πρὸς Φορμίωνα ὑπὲρ δανείου, & Plutarchus in Iſocratis vita. Plinius denique lib. 35 cap. 11. Hæc duo ultima loca firmant Caſauboni emendationem, quam ex ſolo Demoſthene aſſerebat.

Ibidem. Men. 44.

Ἐπὶ Ἀψεφίωνος ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος.	*Apſephione Archonte, anno quarto ſeptimæ ac ſeptuageſimæ Olympiadis.*

In ejus anni Archontis nomine non conſentiunt auctores. Apollodorus in Chronicis referente hîc Diogene Apſephionem ponit; conſentit marmor Arundelianum linea 72, addo & Demetrium Phalereum, qui ſeriem Archontum compoſuerat, quem Apollodoro conſentire Diogenes ait. At contra Diodorus Siculus ſatis magnæ auctoritatis ſcriptor & Dionyſius Halicarnaſſeus exactiſſimæ diligentiæ auctor Phædona ponunt. Si alterutrum tantum verum eſt, prævaleret apud me marmoris tam antiqui auctoritas. Sed inclino ad credendum utrumque verum eſſe, & eodem illo anno Apſephionem & Phædonem Archontas fuiſſe eponymos, ſcilicet uno in magiſtratu mortuo ſuffectus fuit alter, & forte non me fallit conjectura.

In Xenophonte. Pag. 66. Men. 45.

Τὸν δῆμον Ἀρχιδοῦς.	*Oppido Erchia.*

Lege Ἐρχιδοῦς. Fuit enim nomen Demi Ἔρχια vel Ἐρχία, de quo Demoſthenes, Æſchines, Iſæus, Dinarchus, Plato & omnes lexicographi.

Pag. 67. Men. 46.

Δι' οὗ ποταμὸς ἔρρει Σελλωοῦς.	*Per quem fluvius fluit Selenus.*

Lege

Lege Σελινοῦς. Nam & qui ad Epheſum fluit, quem cognominem huic fuiſſe ait, Σελινοῦς vocabatur, & talia nomina in οῦς deſinentia locis & fluminibus ſæpe dantur ex abundantia plantarum, ut Δαφνοῦς, Πυξοῦς, Κερασοῦς, & ſexcenta alia. Ergo Σελινόεις & per craſin Σελινοῦς ἀπὸ τῶν Σελίνων dictus eſt, ſed ἀπὸ τῆς Σελήνης, *à Luna*, quomodo? tales errores in ſcriptura parit Iotaciſmus in helleniſmum introductus à quibuſdam retro ſeculis, quod jam ſæpe dixi.

In Ariſtippo. Pag. 73. Men. 50.

Κεράμμαλι ῥανθῆναι.	*Sputo conſpergi.*

Lege χρέμμαλι, ut facile eſt ex toto ſermone colligere.

Pag. 83. Men. 57.

Εὔλογον εἶναι τὸν σπουδαῖον μὴ ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἑαυτόν.	*Rationi conſentaneum eſſe qui virtute præditus eſſet, ut is ſibi pro patria vim non afferret.*

Heſychius Illuſtrius pro μὴ ἐξαγαγεῖν habet ὑπεξαγαγεῖν. Sed mihi videtur negativa particula μὴ neceſſaria, nam ἐξάγειν ἑαυτὸν eſt *educere ſe è vita*, & ſubintelligitur τοῦ ζῆν. Sententia igitur Theodori fuit, non convenire Philoſopho vel viro gravi, pro patria voluntariam mortem oppetere: rationem addit, non abjiciendam eſſe ſapientiam pro inſipientium utilitate, & mundum eſſe communem patriam, quæ ratio evincit τὸ μὴ retinendum hoc loco.

Pag. 85. Men. 58.

Τελευταῖον δ' ἐς Κυρήνην ἀπελθὼν καὶ Μαρίῳ συμβιοὺς.	*Ad extremum Cyrenem profectus & cum Mario vivens.*

Quis fuit ille Marius? certe nomen illud helleniſmum non ſapit, nec de Mario illo Cyrenenſi quicquam legitur. Puto legendum eſſe καὶ Μάγᾳ συμβιοὺς. Fuit enim Magas Cyrenarum rex, Berenices ex priore viro filius, & Philadelphi uterinus frater, qui Cyrenaïcæ provinciæ præfectus rebellans contra Ptolemæum fratrem regem Cyrenarum ſe declaravit; & tempora concordant, quando tempore Ptolemæi & Lyſimachi vixiſſe hoc loco dicitur Ariſtippus. Id etiam convenit ejus inſtituto, ut apud reges diverſaretur.

In Euclide Pag. 89. Men. 61.

Τοι γὰρ εὑρέθης Κρόνος ἔξωθεν τοῦ ῥῶ κάππα τε.	*Ergo repertus es Cronus, ſine ρ Kappaque.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Facilis eſt ſolutio hujus ænigmatis, *Inventus es* Κρόνος, exemptis duabus literis K & P, quibus demptis reſtat ὄνος *aſinus.*

In Menedemo. Pag. 95. Men. 65.

Ἀντιγόνου δὲ συμβουλευομένου, εἰ ἐπὶ κῶμον ἀφίκοιτο, σιωπήσας τ' ἄλλα, μόνον ἐκέλευεν ἀπαγγεῖλαι ὅτι βασιλέως υἱός ἐστιν.	*Antigono eum conſulenti, an temulentorum adoleſcentium comiſſationes nocturnoſque cœtus adiret, cætera ſilens, ei tantummodo nunciari juſſit, regis eum filium eſſe.*

Antigonus ille fuit, qui Γονάτας dictus eſt, filius Poliorcetæ, ut ex ratione temporis neceſſario concluditur. Nam uſque ad alium Antigonum, qui Tutor & Doſon dictus eſt, non potuit vivere is, qui Platonem audiverat.

In Platone. Pag. 102. Men. 70.

Καὶ γίνεται Πλάτων (ὥς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς) ὀγδόῃ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι.	*Sicque Plato naſcitur (ut ait Apollodorus in chronicis) octogeſima octava Olympiade.*

Hæc non conſonant cum iis quæ ſeptem tantum lineis inferius dicit: [1] Πλάτων ὁ ἐπὶ Ἀμεινίου γέγονεν. Nam ille Aminias, qui Diodoro Ἐπαμεινώνδας, aliis melius Ἐπαμείνων dicitur, Archon fuit anno 4 Olymp. 87. Sed & Athenæus aliter cenſet de natalibus ejus Philoſophi, altius enim ea ponit, ſcilicet Apollodoro, qui poſt Enthydemum, Archonte anno 3 Olymp. 87. Sed de ejus morte omnes concordant in anno 1 Olympiadis 108 Theophilo Archonte. Sed alii plures, alii pauciores annos vitæ ei tribuunt.

[1] *Plato natus eſt ſub Aminia.*

Pag. 116. Men. 79.

Τὸ ἐν Εἰρεσιαδῶν χωρίον. | *Eriſiadæum prædium.*

Stephanus, qui ſolus cum Diogene de hoc demo mentionem fecit, habet Ἐιρεσίδαι, & Ἐιρεσίδης, & ἐξ Ἐιρεσιδῶν. Ex ea igitur voce ter repetita puto corrigendum hunc locum & ſcribendum Ἐιρεσιδῶν. Hunc locum ſollicitavit Caſaubonus, & vult legi Ἐροιάδων ex Stephano, quem non ſatis accurate inſpexerat: inveniſſet duos eſſe diverſos demos Ἐιρεσίδαι & Ἐροιάδαι, ille Acamantidis tribus, hic Hippocoontidis.

Pag. 117. Men. 80.

Πίθων καὶ Ἡρακλείδης Αἴνιοι.	*Pithon & Heraclides Ænii.*

Quidam codices habent Πείθων. Demoſthenes vero oratione contra Ariſtocraten hos Tyrannicidas, à populo Athenienſi aurea corona donatos ob Cotyn Thracem interfectum, Πύθωνα vocat & Ἡρακλείδην, cui conſentit Plutarchus lib. adverſus Coloten. Ariſtoteles vero politicorum 5 cap. 10 magis recedit ab hoc nomine: ibi enim legitur Πάρων καὶ Ἡρακλείδης. Sed Πάρων magis recedit ab Helleniſmo.

In Xenocrate. Pag. 141. Men. 97.

Ξενοκράτης Ἀγαθήνορος Καρχηδόνιος.	*Xenocrates Agathenoris F. Chalcedonius.*

In hac ultima voce ſexcenties peccatum eſt in libris: ubique enim fere Καρχηδόνιος pro Χαλκηδόνιος irrepſit, ut & hoc loco. Hunc errorem ſequitur ubique fere Clemens Alexandrinus vel ejus exſcriptores, ſtromate tamen quinto manſit genuina ſcriptura.

Pag. 144. Men. 99.

Πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐπὶ Λυσιμάχου, ἀρξάμενος κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος.	*Viginti quinque annis, Lyſimachide Archonte incipiens, anno ſecundo centeſimæ decimæ Olymp.*

Aliter diſtinguendum eſt, ut ſenſus congruens exurgat, nempe: πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη, ἐπὶ Λυσιμάχου ἀρξάμενος, &c. Cæterum nomen ejus Archontis varie exprimitur. Diodorus Λυσιμαχίδην vocat, non Λυσίμαχον.

In Cratete. Pag. 147. Men. 101.

Καὶ οὕτως ἀλλήλω ὠφελείτην.	*Ambo vero ita viciſſim tibi profuerunt.*

Illuſtrius habet ἐφιλήτην, unde conjicio legendum ἐφιλείτην, *ſic ſe mutuo amabant.*

In Arceſilao. Pag. 154. Men. 106.

Καὶ γὰρ καὶ Δημητρίου τοῦ πλεύσαντος εἰς Κυρήνην ἐπὶ πλέον ἐρασθῆναι λέγεται.	*Nam & Demetrium eum, qui Cyrenem navigavit, amaſſe plus æquo dicitur.*

Nihil mirum, ſi Philoſophus παιδεραστὴς eum principem deperiit.

Fuit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Fuit enim eximiæ pulchritudinis, quæ tamen ei fuit exitii cauſa. Nam à noverca adamatus, in ejus concubitu deprehenſus & cæſus fuit. Hiſtoria narratur à Trogo apud Juſtinum.

In Theophraſto. Pag. 177. Men. 122.

Αὐτὸς διεδέξατο τὴν σχολήν, Ὀλυμπιάδι τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ.	*Scholam ſucceſſor obtinuit, Olympiade centeſima decima quarta.*

Ut ſecum concordet Laërtius, legendum eſt Ὀλυμπιάδος τετάρτης καὶ δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς ἔτει γ. Nam ſupra in Ariſtotelis vita ait eum Chalcidem migraſſe, & ibi diem ultimum clauſiſſe [1] τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς τετάρτης καὶ δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος: at ſi ſic ſcripſiſſet, ut in hoc loco legitur, ſequeretur Theophraſtum ſucceſſiſſe Ariſtoteli, & ejus ſcholam ſuſcepiſſe biennio ante Ariſtotelis ſeceſſum, quod videtur abſurdum. Seceſſit enim Chalcidem Ariſtoteles ſecundum Laërtium τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς τετάρτης καὶ δεκάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, quod ait expreſſe in Ariſtotelis vita. Neceſſe eſt igitur, ſi numerus bene ſe habet in vita Ariſtotelis, ut ex eo hic corrigatur: at ille bene ſe habet, ut colligitur ex iis, quæ in ejus vita narrantur.

[1] *Tertio anno centeſimæ decimæ quartæ Olympiadis.*

Pag. 185. Men. 127.

Κάλλιππος Πελανεὺς — Λύσανδρος Ὑβαίης.	*Callippus Pelaneus — Lyſander Vbæia.*

Emendat Meurſius Παλληνεὺς & Ὑβάδης, optime.

In Lycone. Pag. 189. Men. 130.

Ὠτοθλαδίας καὶ ἐμπινὴς ὤν.	*Cum & attritis auribus & habitior eſſet.*

Hic aqua nobis hæret; quid enim ſignificet ἐμπινὴς, juxta cum ignariſſimis ignoro. Nam eam vocem accipere in eodem ſignificatu cum πιναρὸς à voce πῖνος, vetat id, quod dixit ſupra de eodem Laërtius, ſcilicet eum Lyconem fuiſſe nitidum & eleganter veſtitum. Suidas eaſdem voces citat ex Antigono Caryſtio, qui vitas Philoſophorum ſcripſerat, unde forte & noſter eas accepit, & ἐμποινὴς habet non ἐμπινής. Sed nihilo melius mecum agitur. Nam quid ſignificet ἐμποινὴς in eo loco, non magis ſcio, quam quod ἐμπινὴς hîc. Ἐμποινὴς non poteſt aliunde, quam à ποινὴ deduci: at ποινὴ *pœna* non eſt vox palæſtrica, nec ullibi invenitur, quod ſciam, præterquam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

terquam eo loco apud Suidam: ὠτοθλαδίαι pugiles fiebant, dum pugnabant cœſtibus, non ut quadam pœna affecti. Nihil poſſum divinare, quod mihi ſatisfaciat, malo fateri ignorantiam meam, quam lectorem enecare futilibus conjecturis. Caſaubonus variam lectionem notavit, & præfert ἐμπινής, ſed eam vocem non interpretatus eſt, quam vellem nos docuiſſet!

In Demetrio. Pag. 195. Men. 134.

Ἐπικληθεὶς Ἰξίων, διὰ τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν.	*Ideo vocatus Ixion, quod in Iunonem neſcio quid admiſiſſe viſus eſt.*

Heſychius Illuſtrius rem non obiter tangit, ut noſter, ſed accuratius narrat. Is igitur Ixion aureas laminas detraxerat ſimulachro Junonis in Alexandria furandi animo; alias etiam cauſas addit Suidas, quem vide in Δημήτριος.

In Cleanthe. Pag. 294. Men. 204.

Κλεάνθης Φανίου Ἄσσιος.	*Cleanthes Phanii F. Aſſius.*

Fuit & alius Cleanthes Samius Mathematicus, de quo potiſſimum memoriam facimus, eo quod primus, ut ajunt, opinionem de terræ circulari motu protulit, de qua hodie in circulis paſſim ſermones fiunt, & ubique libri excuduntur. De eo inter cæteros Plutarchus meminit in libro de facie in orbe Lunæ.

In Chryſippo. Pag. 309. Men. 209.

Κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετταρακοστὴν Ὀλυμπιάδα.	*Quadrageſima tertia Olympiade.*

Numerus manifeſte falſus, ſed qui è Suida facile corrigi poteſt. Itaque ex Suidæ auctoritate poſt τετταρακοστὴν addo καὶ ἑκατοστὴν, & ſic quadrabit cum vero numerus.

In Pythagora. Pag. 301. Men. 214.

Πυθαγόρας Μνησάρχου.	*Pythagoras Mneſarchi filius.*

Si Pythagoræ ſtemma ab altiori deducere velis, fuit ejus avus paternus Euphron, proavus Hippaſus, qui pulſus fuit Phliunte à Regnido & Heraclidis, & Samum ſeceſſit, ut narrat Pauſanias in Corinthiacis.

Pag. 311. Men. 215.

Φησὶ δὲ Ἀριστόξενος τὰ πλεῖστα τῶν ἠθικῶν δογμάτων λα-	*Ariſtoxenus autem pleraque moralium decretorum Pythago-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

βεῖν τὸν Πυθαγόραν παρὰ Θεμιστοκλείας τῆς ἀδελφῆς.

thagoram à Themiſtoclea ſorore accepiſſe tradit.

Infra pag. 316 aliter legitur παρὰ τῆς ἐν Δελφοῖς Θεμιστοκλείας. Utra lectio ſit melior, conſiderandum. Caſaubonus præferebat τῆς ἀδελφῆς, & objurgat Ambroſium, qui in dicta pagina 316 vertit, ut legitur, & non correxit ſecundum hujus paginæ 311 lectionem τῆς ἀδελφῆς, eo quod ſic etiam apud Suidam hodie legatur. Ego certe ſi liceret à tanto viro diſſentire, putarem legendum eſſe hoc loco τῆς ἐν Δελφοῖς, & manere debere lectionem paginæ 316 τῆς ἐν Δελφοῖς. Primum, quod nihil certius eſt, quam legiſlatores ſolere fingere leges ſuas à diis ipſis eos accepiſſe. Sic Romulus Conſum deum conſiliorum fingebat, Numa Egeriam, Lycurgus Apollinem Delphicum conſulebat. Multo igitur credibilius eſt Pythagoram legum aut dogmatum ſuorum auctorem feciſſe Apollinem, cujus πρόμαντις erat illa Themiſtoclia, quam ſororem ſuam: ridiculum enim id fuiſſet, & ad deſpectum ſuorum dogmatum homines induxiſſet. Secundo, cum ſupra patrem & fratres proprio nomine notaverit Laërtius, cur ſiluiſſet de celeberrima illa ſorore, non video, cujus nomen non ignorabat, ſi legendum eſt, ut volunt ἀδελφῆς. Tertio, cum multi de Pythagora plura dixerint, unde fit, quod nullus de ea ſorore tam docta & ſapiente, quæ etiam Pythagoram docere poterat, mentionem fecit, Cleobulina certe ſapientis Cleobuli filia propter unum ænigma & paucos gryphos omnibus antiquis memorata eſt, Themiſtoclia vero ſapientiæ Pythagoricæ & ſectæ tam celebratæ inventrix nullibi memorata foret? credat Judæus apella, ego certe non poſſum id concoquere. Hæ rationes me diſſentire cogunt à ſummi viri ſententia, & præponderare videntur auctoritati codicis Suidæ forte corrupti ob jam corruptum Laërtium, ſeu ipſe Suidas in exemplar Laërtii male ſanum inciderit, ſive quidam locum Suidæ ex auctoritate Laërtiani codicis corruperint. Certe ſi ea res mei arbitrii foret, reponerem confidenter hoc loco: Θεμιστοκλείας τῆς ἐν Δελφοῖς, ut jam ſupra eundem errorem notavimus ad Herodotum pag. 315, & pro ἀδελφὸν Δελφὸν repoſuimus ex Pauſania. Sic & infra pag. 316 manere debere cenſeo ἐν Δελφοῖς, & in eo aſtipulor Ambroſio, qui nihil mutavit.

Pag. ead.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. ead. 311. Men. 216.

Μὴ ἀναίδευ μηδενί.	*Ne impudenter agas in quenquam.*

Doctiſſimus Caſaubonus ait iſta verba eſſe ſibi folium Sibyllæ, quis igitur intelligere præſumet? tamen unius literulæ ι ablatione ſenſus non incommodus emergeret, legendo, μὴ ἀνάδευ, nempe *illigatus ſis nemini*, quod Latine eleganter diceretur, *nemini obnoxius eſto*, ſeu de ære alieno intelligatur, ſeu de nimio obſequio: licet enim non habeam ad manum exemplum illius imperativi, aliorum modorum & temporum ab ἀναδέομαι deductorum plura exempla ſuperſunt.

Pag. 312. Men. ibid.

Καὶ ὅτι ὁ Νέσσος ποταμὸς διαβαίνοντα αὐτὸν προσαγορεῦσαι πολὺς ἦν ὁ φάσκων.	*Multuſque erat ſermo, cum Neſſum flumen trajiceret, ab eo appellatum fuiſſe.*

Ad hunc locum notavit Caſaubonus, Apollonium ex Ariſtotele de eodem Pythagora dixiſſe, [1] καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰ Σάμον ποταμοῦ διαβαίνων σὺν ἄλλοις ἤκουσε φωνὴν μεγάλην ὑπὲρ ἄνθρωπον, Πυθαγόρα χαῖρε; & ex eo Apollonii loco vult emendari Ælianum lib. 2 cap. 26, ubi ille auctor eundem citans Ariſtotelem ait: [2] λέγει δὲ καὶ ὁ αὐτός, ὅτι ὑπὸ τὸν Κώσαν ποταμὸν (legendum τοῦ Κώσα ποταμοῦ) διαβαίνων προσερρήθη. Sed rurſus idem Ælianus lib. 4 cap. 17 eandem hiſtoriam iterum narrat ſic: ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Κόσα τοῦ ποταμοῦ διαβαίνων προσερρήθη &c. Ecce quam diverſe loquax ille fluvius nominatur. Ariſtoteles non expreſſo nomine, eum ait eſſe κατὰ Σάμον: at duæ inſulæ longe ab invicem ſitæ eo nomine gaudent. Sed in Samo Aſiatica, nullus fluvius Neſſus, nullus Coſas, ſed ſolus in ea inſula notatur Imbraſus, qui & Parthenius. Alia Samus, quæ Thracica dicitur, nullum habet fluvium, & de eo non fit mentio apud auctores, & κατὰ Σάμον aliud tinnit, quam ἐν Σάμῳ. Ælianus in uno loco Κώσαν, in altero Κόσαν per ο habet. Diogenes noſter *Neſſum* vocat. Cyrillus lib. 3 adverſus Julianum *Cauſum* vocat: apud Porphyrium vero *Caucaſus* legitur, ut credo, male. Coſas ille à Geographis ignoratur. Neſſus longe à Samothrace, longiſſime à Samo altera fluit. Quis tantas componet lites? Sed nimis anxie inquiro in veritatem fabuloſi commenti, nec mirum, ſi in falſo non concordant auctores.

[1] *Et ex fluvio circa Samum, eum tranſiens cum aliis audivit vocem majorem humana, Pythagora ſalve.*

[2] *Ait autem ille ipſe, quod à Coſa fluvio, cum eum trajiceret, ſalutatus eſt.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 315. Men. 218.

Τὰ γὰρ λινᾶ οὔπω εἰς ἐκείνους ἀφίκετο τοὺς τόπους. | *Nondum enim linea in ea loca pervenerant.*

Appuleius tamen (ut optime notavit Caſaubonus) Pythagoram damnaviſſe laneas veſtes aſſerit. Nec ratio Laërtii audienda eſt eo tempore lineam veſtem in Italiæ partibus, ubi degebat Pythagoras, non fuiſſe in uſu. Nam cum paulo ſupra dixerit, Pythagoram verſatum in Ægypto linguam Ægyptiacam didiciſſe, & in adyta etiam admiſſum fuiſſe, non eſt dubium, quin à ſacerdotibus Ægyptiis morem geſtandæ byſſinæ ſeu lineæ veſtis acceperit, & veſtes ipſas inde ſecum aſportaverit. Albam certe veſtem geſtaſſe aſſerit Ælianus variæ hiſt. lib. 12 cap. 32, materiam non notat.

Pag. 321. Men. 223.

In verſibus Cratini male legitur [1] τοῖς μεγέθεσιν οὐ βυστικῶς. Patet cuivis legendum eſſe μεγέθεσι νουβυστικῶς. Male tranſlatum fuit elementum ν ab initio vocis ſequentis ad finem præcedentis, quæ ad proprium locum retrahenda eſt: ſignificat autem *ingenioſe* vel *prudenter.*

[1] *Magnitudine, ut emergere nequeant.*

In Heraclito. Pag. 342. Men. 237.

Ἡράκλειτος Βλύσωνος — Ἐφέσιος. | *Heraclitus Blyſonis — Epheſius.*

Clemens Alexandrinus Stromate primo videtur legiſſe Βαύσωνος. Sed magis novum eſt & mirum Juſtinum Martyrem in ſua ad Græcos exhortatione non longe ab initio Heraclitum non Epheſium (ut omnes fere alii concorditer) ſed Metapontium fuiſſe aſſerere. Sic enim ille: [2] Ἡράκλειτος ὁ Μεταπόντιος ἀρχὴν τῶν πάντων τὸ πῦρ εἶναι λέγει, ἐκ δὲ πυρὸς γὰρ τὰ πάντα γίνεσθαι, καὶ ἐς τὸ πῦρ τὰ πάντα τελευτᾷν. Eum autem non de alio quodam Heraclito intelligere, quam de illo celebri Epheſio Philoſopho, de quo hic agit Diogenes, patet ex illo axiomate, quod illi tribuit, nimirum ignem eſſe commune principium omnium rerum, & ex eo omnia genita, in eum tandem reſolvi debere. Nam paulo poſt in ejus vita Diogenes noſter ejus præcipua dogmata recenſens, primum ponit [3] ἐκ πυρὸς τὰ πάντα συνεστάναι, καὶ ἐς τοῦτο ἀναλύεσθαι. unde autem acceperit eum Metapontium fuiſſe, fateor me neſcire. Sed puto memoria lapſum Juſtinum, Pythagoræ hiſtoriam, qui Metaponti vixit, Heraclito tribuiſſe, & cum quidam Pythagoram Metapontium dixiſſent, eo,

[2] *Heraclitus Metapontius ait ignem omnium principium eſſe, & ex eo omnia fieri, & in eum omnia finem habere.*

[3] *Ex igne omnia conſiſtere, & in eum omnia ſolvi.*

quod

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

quod ibi plurimum habitaverit, eum properante calamo Heraclium pro Epheſio Metapontinum feciſſe.

Pag. 344. Men. 238.

ἐκχωρῆσαι γὰρ τῷ ἀδελφῷ τῆς βασιλείας.	*Quod fratri regno ceſſerit.*

Vox βασιλείας non debet hoc loco ſumi pro regno, ſed pro quodam magiſtratu ſic dicto apud Epheſios, quem qui obtinebant, vocabantur βασιλεῖς vel βασιλίδαι, ut ait Suidas in *Pythagoras*.

Pag. 347. Men. 240.

Ἡράκλειτος ἐγώ, τί με ὦν κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι.	*Heraclitus ego, quid me igitur deorſum trahitis inepti.*

Melius Heſychius Illuſtrius, τί με ὦ κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι, id eſt, *quid me inferius trahitis, ignorantes?*

In Parmenide. Pag. 350. Men. 242.

Ἤκμαζε δὲ κατὰ τὴν θ' καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα.	*Floruit Olympiade ſexageſima nona.*

Errat manifeſto calculus: puto legendum ἑξηκοστήν. Nam & id novum videtur numerum eundem partim litera numerali, partim voce integra expreſſum eſſe, quod alibi non obſervavi, quod facit mendi ſuſpicionem: & Anaximander, cujus hîc dicitur fuiſſe diſcipulus Parmenides, ſexaginta quatuor annos natus erat anno 2 Olymp. 58, & paulo poſt obiit, ut dixit ſupra in Anaximandro Laërtius. Parmenides igitur ejus diſcipulus non potuit floruiſſe Olympiade 29 annis 118 ante præceptoris ſui mortem, & annis 54 ante ejuſdem nativitatem. Sed convenienter dicitur floruiſſe Olympiade ſexageſima, ſcilicet ſex annis poſt præceptoris mortem. Lego igitur pro θ' καὶ εἰκοστήν, ἑξηκοστήν.

In Democrito. Pag. 355. Men. 246.

Καὶ πρὸς Χαλδαίους ἐς τὴν Περσίδα.	*In Perſidem quoque ad Chaldæos.*

Concordat Julianus apoſtates in epiſtola 37 ad Amerium: ait enim eum Xerxem adiiſſe, & ob uxoris mortem dolore animi affectum conſolatoriis ſermonibus ſublevaſſe.

In Pyrrhone. Pag. 365. Men. 252.

Πύῤῥων Ἠλεῖος, Πλειστάρχου μὲν ἦν υἱός.	*Pyrrhon Heleus Pliſtarchi filius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Nomen patris hujus Pyrrhonis aliter à Pauſania exprimitur, Πιςοκράτης enim nominatur: eum vide in 2 Heliacorum.

Pag. 366. Men. 253.

Ἀθηναῖοι δὲ καὶ πολιτείᾳ αὐτὸν ἐτίμησαν (καθά φησι Διοκλῆς) ἐπὶ τῷ Κότυν τὸν Θρᾷκα διαχειρίσασθαι.	*Sed & Athenienſes (quemadmodum Diocles tradit) ideo eum in civitatem adſciverunt, quod Cotym Thracem interfeciſſet.*

Quis fuit iſte Diocles, qui Pyrrhonem ex Philoſopho in ſicarium mutaverat? Forte ille, qui de Heroïbus ſcripſerat, de quo Plutarchus in Quæſtionibus Græcis. Nam ſi idem fuit Diocles, qui ſupra in Xenophonte citatur ἐν τοῖς βίοις τῶν φιλοσόφων, & in Ariſtippo ἐν τῷ περὶ βίων φιλοσόφων, & id de Pyrrhone in ejus vita ſcripſerit, ſcutica caſtigandus fuit, qui tam ſupine & negligenter Philoſopho tribuerit, quod ei nullo modo conveniebat. Si vero id ſcripſit in ſuo de Heroïbus tractatu, tunc in culpa maxima erit Diogenes noſter, qui pro Pythone Pyrrhonem legerit, & Philoſopho tribuerit, quod de Tyrannicida Ænio dixerat ille Diocles. Itaque alteruter graviſſime peccavit. Nam & Πύθων tyrannicida fuit Ænius Thrax, Pyrrhon Philoſophus fuit ex Helide in Peloponneſo, nec eodem tempore vixerunt. Python enim tempore Platonis vivebat, Pyrrhon vero Anaxarchi diſcipulus fuit & aſſecla, qui cum Alexandro Macedone & poſt eum vixit. Similitudo nominum Πύθων & Πύῤῥων hunc errorem peperit. Nam & hac eadem pagina è contrario pro Πύῤῥων Πύθων irrepſit, ubi ait: [1] ὅθεν καὶ ὁ Τίμων περὶ αὐτοῦ φησὶν ἐν τῷ Πύθωνι, καὶ ἐν τοῖς Σίλλοις, ubi legendum eſt ἐν τῷ Πύῤῥωνι. Nam in verſibus poſtea citatis de Pyrrhone loquitur Timon, non de Pythone: & Philoſophos potiſſimum ſolebat exagitare, non tyrannicidas, ut in ejus Timonis vita infra teſtatum reliquit noſter Diogenes, ubi de eo ait: [2] σκεπτικὸς ὢν πάντας λοιδορεῖ, καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικούς: & opus ſuum ita incepiſſe ait,

[2] Ἔσπετε νῦν ὅσοι πολυπράγμονές ἐστε σοφισταί.

Ideo non video, quomodo à latiſſima culpa liberare poſſimus Diogenem Laërtium, niſi audaci facinore totum hoc ἀποσπασμάτιον à codice Diogenis exulare debere decernamus, quod & videtur etiam ſentire doctiſſimus Caſaubonus, quem ſuper eo conſuluimus.

[1] *Vnde & Timon de eo dicit in Pythone & in Sillis.*

[2] *Scepticus cum eſſet, omnes Philoſophos dogmaticos cavillabatur, & illis maledicebat.*

[3] *Adeſte nunc omnes curioſi Sophiſtæ.*

In

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In Epicuro. Pag. 389. Men. 270.

Καὶ τελευτῆσαι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἑβδόμης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος.	*Annoque ſecundo centeſimæ & ſeptimæ Olympiadis mortem obiiſſe.*

Feſtiva certe & multum ridenda lectio: ſupra dixit natum fuiſſe Epicurum tertio anno centeſimæ nonæ Olympiadis, nunc ait mortuum eſſe ſecundo anno centeſimæ & ſeptimæ: ſcilicet mortuus eſt novem annos, antequam naſceretur. Ut hoc piaculum ſolvatur, lege hoc loco: κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἑβδόμης καὶ εἰκοστῆς πρὸς ἑκατὸν Ὀλυμπιάδος, & ſic ſeptuaginta duo annorum fuit Epicuri vita, qui natus fuerat Soſigene Archonte.

Pag. 393. Men. 273.

Καὶ τὸ ἐπελθὸν καὶ τὸ ἀδιόρθωτον εἷλκε τῷ ἐπείγεσθαι.	*Et ea, quæ ſibi in mentem ilico veniebant, & feſtinatione parum emendata.*

Quid ſit τὸ ἐπελθὸν, dicat alius, non ego. Alii codices habent τὸ μὴ ἐπελθεῖν melius, nec tamen ſine ſignificatus dubio: videtur tamen ſignificare, *non aſſequi, quod volebat, ſcopum non attingere.*

JACOBI

Jacobi Palmerii
A Grentemesnil,
Militis Cadomensis,

EXERCITATIONES
AD
ARISTIDEM,
IN SERMONE
AD
BACCHUM.

Editionis Pauli Stephani, anno 1604.

Tom. I. Pag. 55.

Ἀκριβέστερον Εὐρυκλέους τ᾽ ἔνδοθεν καταλαμβάνων, καὶ ποιεῖ χορευτὴν κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.	*Quovis Eurycle efficacius interiora corripiens & ſaltatorem aliquem facit quamvis ineptus ante ſit.*

Huic loco lux affulget ex Ariſtophane & Heſychio: ille in Veſpis in parabaſi ſic ait de ſeipſo, qui dramata ſua ſub aliorum perſonis in Theatrum producebat: μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Ad quæ ſic Scholiaſtes: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται

λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθὲς μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος — Ἐγγαστρίται δὲ καὶ Εὐρυκλεῖται ἐκαλοῦντο ἐντεῦθεν πάντες οἱ μαντευόμενοι ἀπὸ Εὐρυκλέους πρῶτον τοῦτο ποιήσαντος. Quæ ſic Latine exprimuntur: *ille engaſtrimythus dicitur Athenis vera prædixiſſe propter dæmonem, qui in eo habitabat — Engaſtrimythæ autem etiam Euruclitæ inde dicebantur omnes vaticinatores ab Euruclio illo, qui primus id fecerat.* Sic & forte ex hoc loco Heſychius: [1] Εὐρυκλῆς ὁ ἐγγαστρίμυθος, ἦν δὲ γένος μαντέων, οὓς ὁμωνύμως Εὐρυκλεῖς ἔλεγον. Ex his locis videmus Euryclem à dæmone afflatum ex ventre ſine oris miniſterio vaticinaſſe, & inde omnes Engaſtrimythos Eurycleas dictos, eo quod putabant eos ab eodem dæmone, quo Eurycles, correptos vaticinari, & eo quod nomen dæmonis ignorabatur. Ariſtides eum Euryclem vocat, & comparat Baccho, eo quod à Baccho correpti ſaltabant, & ita animi ſenſus ſine oris miniſterio repræſentabant. Nam ea fuit Græcorum ſaltatio, quæ à Romanis probata & accepta, præſertim Ariſtidis tempore frequentabatur ſub pantomimorum nomine. Præfert igitur Bacchum Euryclis dæmoni, eo quod melius & jucundius ebrii ſaltatores afflati Bacchi numine ſine ſermone vaticinabantur, quam ab Eurycle correpti engaſtrimythi, qui [2] ἐνδομυχόντι καὶ ἀφανὲς loquebantur ex ventre. Sic, ut puto, intelligendus Ariſtidis locus, qui ait Bacchum quidem audiri à Nymphis canentem, hominibus vero per ſe correptos ebrios ſaltatores vaticinari, non ex propria voce.

[1] Eurycles Engaſtrimythus, erat autem genus vatum, quos eodem nomine Eurycleas vocabant.

[2] Abſonum quid & obſcurum.

Ad Æſculapium. Pag. 65.

Λαλιά εἰς Ἀσκληπιόν. | *In AEſculapium oratio.*

Notanda eſt hoc loco vocis λαλιὰ rara admodum ſignificatio, mihi certe nuſquam alibi aut lecta aut audita in eo ſignificatu. Nam cum ordinarie ſumatur pro φλυαρία, hoc loco videtur ſignificare [3] λόγος ἐπαινετικὸς vel tale quid. Sed mihi venit in mentem, id lemma non eſſe Ariſtidis, ſed exſcriptoris cujuſdam Chriſtiani, qui Ariſtidis ſuperſtitionem & idololatriam exoſus, tali nomine deprimere voluit Æſculapii falſi dei laudes, & jure.

[3] Sermo ad laudandum quid.

In Aſclepiadis. Pag. 79.

Εἰ δ' ἀνὴρ εἷς ἀπὸ τούτων Ἱπποκράτης ἔφυ κληρονόμος τῆς τέχνης.	*Quod ſi unus Hippocrates artis ſucceſſor ab illis duntaxat natus eſſet.*

Stemma Hippocratis celeberrimi illius medici ſic ab Aſclepiadis deducit Stephanus in voce Κῶς:

Νέβρος ὁ διασημότατος τῶν Ἀσκληπιάδων ᾧ καὶ ἡ Πυθία ἐμαρτύρησεν

οὗ

Γνωσίδικος

οὗ

Ἱπποκράτης   Αἴνειος   Ποδαλείριος

οὗ

Ἡρακλείδης

οὗ

[1] Ἱπποκράτης ὁ ἐπιφανέστατος ὁ καὶ θαυμασίας συντάξεις καταλελοιπώς.

[1] *Hippocrates celeberrimus ille, qui & mirabiles compoſitiones reliquit.*

In Sarapin. Pag. 85.

Καὶ ὁ Ἰανὸς ἦν μάντις παλαιός.	*Vt Ianus fuerit vates antiquus.*

Canterus vertit *Ianus*, quaſi Græci Janum noverint, qui fuit peculiare Romanorum numen. Eum certe neque apud Heſiodum in Theogonia, nec apud Apollodorum in ſua περὶ θεῶν bibliotheca, nec apud alium ex antiquis invenies. Itaque de eo ſic Ovidius Faſtorum lib. 1.

Quem tamen eſſe deum te dicam, Iane biformis,
Nam tibi par nullum Græcia numen habet.

Sed fortaſſe reſpondebit aliquis, non debere mirum eſſe, ſi Ælius Ariſtides, qui temporibus Hadriani ſub Romanorum imperio vixit, de Jano mentionem fecerit: quæ reſponſio vim haberet, ſi Ariſtides ex perſona ſua Jani mentionem feciſſet, ſed Poëtarum Græcorum commenta & fictiones recenſet, ideo certo certius eſt Ariſtidem non ita ſcripſiſſe. Repono igitur confidenter: Ἴαμος ἦν μάντις παλαιός. Sic enim Græcæ vel fabulæ vel hiſtoriæ tradiderunt. Iamus fuit Apollinis filius, qui ab eo vaticinandi artem accepit, ut dixerat Pindarus teſte Pauſania in Eliacis, à quo nobilis vatum propago orta eſt, qui Ἰαμίδαι *Iamidæ* dicti ſunt, quorum paſſim mentio fit apud auctores. Pindarus Olymp. 6 dixit fuiſſe Apollinis & Euadnes filium. Euadne vero fuit Neptuni & Pitanes, & forte eum locum intellexit Pauſanias ſupra citatus, qui etiam in Laconicis Iamidarum ſepulchra notavit. De Iamidis etiam pater Græcanicæ antiquitatis Herodotus meminit lib. 5. Noſtra emendatione nihil certius eſt.

In

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In Eteoneum. Pag. 141.

Καλὸν δὲ ἐν σκολιοῖς ὥςε Ἁρμόδιον ᾄδειν, ὅτι πω τέθνηκας, λέγοντας.

Nec ineptum erit in ſcholiis eum quoque, ſicut Harmodium, decantare, ſic dicentes: nondum es mortuus.

Nam ᾆσμα ſeu cantilena in Harmodium & Ariſtogitonem ſic incipiebat: [1] Φίλτατε Ἁρμόδιε ὅτι πω τέθνηκας, ut docet Ariſtophanis Scholiaſtes ad Acharnenſes.

[1] *O amiciſſime Harmodie, nondum mortuus es.*

In Smyrnam. Pag. 401.

Ἐκείνην μὲν οὖν αἱ νύμφαι δέχονται, καὶ νῦν ἐςὶν ὕφαλλος ὑπελθοῦσα τὴν λίμνην.

Atque illam nunc quidem incolunt nymphæ & poſtquam ſubiit paludem, ſub mari jacet.

Si quid amplius de hujus urbis calamitate noſcere velis, adi Plinium lib. 5 cap. 39, qui eam Sipylum Tantalidem vocat. Vide & Pauſaniam in Achaïcis, ubi dubium eſt, an eam Idæam vocaverit, nec ne. Cæterum hoc loco legendum eſt ὕφαλον per ſimplex λ.

Ibidem.

Δευτέρα δὲ μετ' ταύτα ᾠκεῖτο ὑπὸ τῷ Σιπύλῳ παρὰ τὴν χηλὴν τῆς ἠιόνος.

Altera vero poſt hanc ſub Sipylo habitabatur ad marginem ripæ.

Ita vertit Canterus: at pro *ripæ* debebat vertere *litoris.* Fuit enim ad mare ſita, ut Strabo lib. 14, & vox ἠιόνος de litore maris fere ubique, raro de ripa fluvii accipitur.

In Eleuſinia. Pag. 451.

Δωριεῖς ἐπ' Ἀθήνας ἐςράτευον.

Dores contra Athenas exercitum duxere.

De hac Dorum expeditione in Atticam, ſi eadem eſt, in qua Codrus rex ultimus Athenienſium à lignatoribus exercitus Dorici cæſus eſt, multi ſcripſerunt, ſed non videtur eadem eſſe, quando ait Dorienſes non ultra Eleuſinem proceſſiſſe, & præ pudore reverſos fuiſſe. Nam in ea expeditione, qua Aletes Hippotæ Heraclides Athenienſes perculit, & eorum agrum vaſtavit, urbem etiam quodammodo videntur obſediſſe Dores, & Codrus ad Iliſſum fluvium occiſus dicitur, qui fluebat ad orientem Athenarum: Eleuſis vero in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

in Atticæ limine ad occidentem. Sic enim Pauſanias in Atticis: [1] ὁ δὲ Εἰλισσὸς ἐστὶν οὗτος ἔνθα παίζουσαν Ὠρείθυιαν ὑπ' ἀνέμου Βορέου φασὶν ἁρπασθῆναι — δείκνυται δὲ καὶ ἔνθα Πελοποννήσιοι Κόδρον τὸν Μελάνθου βασιλεύοντα Ἀθηναίων κτείνουσι. Non igitur videtur eadem eſſe expeditio cum ea, de qua hîc fit ſermo. Sed in rebus tam antiquis incertæ & variæ ſunt narrationes. De ea hiſtoria vide Lycurgum oratione contra Leocratem, Cononem apud Photium cap. 26, Pauſaniam in Atticis & in Achaïcis, Polyænum Stratag. lib. 1, Ariſtotelem politic. 5 cap. 10, Juſtinum lib. 2, & Suidam in εὐγενέστερος.

[1] *Iliſſus ille eſt, ubi Orithyiam ludentem ajunt à Borea raptam fuiſſe — monſtratur etiam locus ubi Peloponneſii occiderunt Codrum Melanthi regem Athenienſium.*

Pag. 452.

Σφοδρίου τοίνυν ὕστερον ὁρμηθέντος ἐκ Θηβῶν.	*Cum Sphodrias aliquanto poſt Thebis adveniſſet.*

Lege ἐκ Θεσπιῶν, ut conſonet lectio cum hiſtoria, quam narrat Xenophon Hellenicorum 5, & poſt eum Plutarchus in Ageſilao.

Ibidem.

Τὴν δὲ ἐπ' Ἀλφειῷ μάχην σιωπῶ.	*Pugnam vero ad Alpheum prætereo.*

Eam pugnam narrat Xenophon Hellenicorum 3, & Diodorus lib. 14 ad annum tertium Olymp. 94 eam referens, nec concordant in tempore, nec in duce expeditionis, quem Xenophon Agidem vocat, Diodorus vero Pauſaniam. Sed Pauſanias in Laconicis & in Heliacis pluries de ea loquitur, & nullibi de Pauſania mentionem facit. Ideo male forte apud Diodorum Pauſanias legitur. Ea pugna dicta eſt ἐν Ἄλτει, nec tamen male eam ἐπ' Ἀλφειῷ vocat Ariſtides. Altis enim lucus erat circa templum Jovis Olympii ſacer, eum vocat ἱερὸν ἄλσος τοῦ Διὸς Pauſanias Heliacorum 1. Templum vero Jovis Olympii Piſæ vel Piſis ad Alpheum ſitum fuiſſe nemo ignorat. Unicum Pauſaniæ locum adducam, ne quis me putet id aſſumere ſine auctoritate. Is igitur Heliacorum 1: [2] ἀφικομένῳ δὲ ἐς Ὀλυμπίαν ἐνταῦθα ἤδη τὸ ὕδωρ ἐστὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, πλήθει τε πολὺ καὶ ἥδιστον. Nemo itaque hoc loco dubitet per τὴν ἐπ' Ἀλφειῷ μάχην intelligendum eſſe τὴν ἐν Ἄλτει.

[2] *Venienti Olympiam, ibi jam aqua eſt Alphei abundans & dulciſſima.*

Pag. 455.

Ὦ κακῶς ἐξορχησάμενοι τὰ μυστήρια, ὦ τὰ ἄφαντα φήναντες κοινοὶ τῶν ὑπὲρ γῆς	*O qui male profanaſtis myſteria: ô qui occulta patefeciſtis, communes tam ſuperorum*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

καὶ ὑπὸ γῆς θεῶν πολέμιοι. | *rorum quam inferorum Deorum hoſtes.*

Qui fuerunt illi Eleuſinii templi incenſores, in quos ita debac-
hatur rhetor Idolomanes, non poſſum divinare, ea hiſtoria mihi
enitus eſt ignota. Ad Chriſtianorum zelum eam Idololatriæ arcis
ncenſionem referre vetat ſeculum Hadriani & Antoninorum, quo
ondum ſatis provecti erant; ut tam pulchrum facinus in media Græ-
ia auſi fuiſſent aggredi. Si quid habes ad id, lector candide, quo me
oceas, candidus imperti.

In Palinodia de Smyrna. Pag. 464.

Ἀλεξάνδρου μὲν ὕπνος ᾄδεται. | *Alexandri ſomnium fertur.*

Ad illuſtrandum hunc locum unicus ſufficiet Pauſaniæ locus in
Achaïcis: Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Φιλίππου τῆς ἐφ' ἡμῶν πόλεως ἐγένετο οἰκιστὴς
κατ' ὄψιν ὀνείρατος, Ἀλέξανδρον γὰρ θηρεύοντα ἐν τῷ ὄρει τῷ Πάγῳ, ὡς
ἐγένετο ἀπὸ τῆς θήρας, ἀφικέσθαι πρὸς Νεμεσέων λέγουσιν ἱερὸν, καὶ πηγῇ τε
ἐπιτυχεῖν αὐτὸν, καὶ πλατάνῳ πρὸ τοῦ ἱεροῦ, πεφυκυίᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ ὕδατος,
καὶ ἐπὶ τῇ πλατάνῳ καθεύδοντι, κελεύειν φασὶν αὐτῷ τὰς Νεμέσεις ἐπι-
φανείσας πόλιν ἐνταῦθα οἰκίζειν, καὶ ἄγειν ἐς αὐτὴν Σμυρναίους, ἀναστήσαν-
τα ἐκ τῆς προτέρας, id eſt, *Alexander Philippi urbis, quæ nunc extat, condi-
tor fuit ex ſomnio: eum enim, cum venaretur in monte Pago, ut finem fecit,
abiiſſe dicunt ad fanum Nemeſiûm, & incidiſſe in fontem ſacrum & in plata-
num natam circa fanum ad ipſam aquam, & illi dormienti ſub platano appa-
ruiſſe deas Nemeſes, quæ juſſerunt, ut urbem ibi conderet, & ibi adduceret
Smyrnæos, eos à prima urbe migrare faciens.* Plura deinde exequitur, vi-
deſis locum. Sed piaculum foret ſilere Strabonem non conſentire
cum Pauſania & Ariſtide, & inſtaurationem Smyrnæ non tribuere
Alexandro, ſed ejus ſucceſſoribus Antigono & Lyſimacho. Sic
enim ille Geographus lib. 14: [1] Λυδῶν δὲ κατασπασάντων τὴν Σμύρναν,
περὶ τετρακόσια ἔτη διετέλεσεν οἰκουμένη κωμηδὸν, εἶτα ἀνήγειρεν αὐτὴν
Ἀντίγονος καὶ μετὰ τοῦτο Λυσίμαχος, eum locum jam ſupra obiter
notavi ad Strabonem. Sed ut cum noſtro rhetore & Pauſania conci-
lietur, dicamus Alexandrum ex inſomnio novæ Smyrnæ κτίσιν de-
creviſſe, & murorum forte circuitum delineaſſe: at opus id tum de-
mum perfectum fuiſſe, cum poſt ejus mortem Antigonus & poſt
eum Lyſimachus rerum in Aſia potiti ſunt: aut forte inſomnium
Alexandri ſomniaverunt Smyrnæi, ut auguſtiora facerent ſuæ ur-
bis initia.

[1] *Cum autem Lydi evertiſſent Smyrnam, per annos* 400 *manſit per vicos habitata, poſtea inſtauravit eam Antigonus, deinde & Lyſimachus.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In Sermone ſacro II. Pag. 519.

Καὶ ἅμα τὰ τρία καὶ δέκα ὡς ἑπτακαίδεκα ἐφάνη τῇ θέσει τῶν δακτύλων.

Simul autem iſta tredecim vi debantur ſitu digitorum qua ſi decem & ſeptem efficere.

De hac digitorum compoſitione ad numeros demonſtrando plura Deo dante ad Plinium docebimus.

Pag. 532.

Ἐκέλευσε λούσασθαι τῷ ποταμῷ τῷ διὰ τῆς πόλεως ῥέοντι.

Iuſſit in fluvio, qui urbem per fluit, lavare.

Siluit de nomine fluvii, ſed Plinius id non patitur nos ignorar Ejus igitur nomen fuit Σελινοῦς *Silenus*, qui urbem Pergamum inte fluebat, & in Cetium fluvium præfluentem influebat. Vide Pliniu lib. 5 cap. 30.

Pag. 536.

Μηδεμίαν τῶν παρόντων ὤρην ποιησάμενος.

Neglexi tamen.

Lege ὤραν cum ſpiritu leni: ὤραν ποιήσασθαι *curam habere*, & ita l giſſe videtur interpres.

In Sacro Sermone IV. Pag. 569.

Πρὸς τὸ χωρίον καὶ τὴν ἔπαυλιν ἀπελαύνοντι τὴν ἐμαυτοῦ πλησίον οὖσαν.

Ad agrum & villam mihi vi cinam contenderem.

Sic vertit Canterus, male. Nam interpungendum eſt poſt ἐμαυ- τοῦ, non poſt ἀπελαύνοντι, & vertendum erat, *ad villam meam, quæ pr pe erat.*

Pag. 572.

Ἦν δὲ ἡγεμὼν τῆς Ἀσίας τότε ἀνὴρ καὶ μάλα τῶν γνωρίμων Σέβηρος τῶν ἀπὸ τῆς ἄνωθεν Φρυγίας.

Cum quidem Aſiæ prætor eſ vir celeberrimus, Se veru ex ſuperiore Phrygia oriu dus.

Num is Severus, qui cum Marco Antonino Imperatore con fuit, cum Herenniano, & iterum cum Pompejano? Id equidem cr do, nam & tempus concordat, nec pugnat, quod eum non dicit co ſularem ὑπατεύσαντα, nam poſſunt hæc ante ejus Conſulatum acc diſſe.

Pag. 57

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 574.

[ἀ]νὴρ τῶν ἐϛρατηγηκότων Ῥωμαίοις Σηδᾶτος ὄνομα.	*Quidam, qui Romanorum exercitum duxerat, ac Sedatus vocabatur.*

Sic Canterus vertit: ſed ita non ſumitur participium ἐϛρατηγηκὼς [a]pud eos, qui de rebus Romanis Græce ſcripſerunt. Vertere de[b]ebat, *vir Prætorius*: prætores enim apud auctores Græcos per ϛρατηγοὶ redduntur.

In Sacro Sermone V. Pag. 618.

[ἦ]ν δὲ ὁρμὴ μοι ὡς εἰς Σμύρναν.	*Erat autem Smyrnam iter inſtitutum.*

Miror Canterum hunc errorem non advertiſſe. Smyrna profi[c]iſcebatur Ariſtides; non ergo illi propoſitum erat Smyrnam ire, & [e]x ſequentibus patet debere εἰς Μύριναν ſcribi.

Pag. 610.

Ἀνύσας εἰς Σμύρναν.	*Smyrnam veniens.*

Et rurſus hoc loco legendum εἰς Μύριναν. Repetitum eſt male [τ]ὸ σ ex præcedenti voce: ſed & accuſativus in αν debebat docere Canterum, ut Myrinam reponeret, & verteret. Nam Smyrna Græ[c]e ſemper Σμύρνη, quæ in quarto caſu Σμύρνην facit: at Myrina ſem[p]er Μύρινα, etiam Ionibus, qui minus utuntur vocali α, ut Hero[d]oto.

Pag. 624.

Ἐπαινέσας τὸ ἐν βαλανείῳ ὕδωρ.	*Balnei laudibus redditis.*

Ex ſequentibus ſuſpicor, imo credo firmiter, legendum eſſe hoc loco τὸ ἐν Λανείῳ ὕδωρ. Λανεῖον eſt locus ſitus ad meridiem Atyis montis, quod nos docet Ariſtides infra. Id non animadvertens exſcriptor mutavit τὸ Λανείῳ, quod non intelligebat, in βαλανείῳ.

Ad Tomum II.

In Leuctrica I. Pag. 105.

Καὶ Λύσανδρον ἀπεκτείναμεν.	*Et Lyſandrum occidimus.*

Hæc ex perſona oratoris Athenienſis dicta non conſentiunt cum Plutarcho, ſed nec cum Xenophonte: ambo enim Thebanis ſolis illud προτέρημα tribuunt, nec Athenienſium in eo facto ullam faciunt mentionem. Oratorie forte, non hiſtorice ea ſcripſit Ariſtides.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

des. Vide, quæ ſupra diximus ad Plutarchum in Lyſandro pag. 44

In Leuctrica. II. Pag. 147.

Δυνάμεως κατὰ μικρὸν ἀπορήσαν-τες.	*Viribus paulatim auctis.*

Totius ſermonis ἀκολουθία exigit, ut legatur εὐπορήσαντες.

In Oratione de Societate. Pag. 229.

Καὶ Θετταλίαν ἅπασαν ἔχειν Φρουραῖς καὶ τετραδαρχίαις.	*Theſſaliam totam præſidiis & quatuorviratibus occupaſſe*

Hanc vocem τετραδαρχίαις noſter Ariſtides ex Demoſthen ſumpſit in tertia Philippica, & hic Ariſtidis locus firmat eam lectio nem apud Demoſthenem, ubi, niſi hic locus me demoveret, puta rem legendum eſſe δεκαδαρχίαις, eo quod in eodem negotio De moſthenes ea voce uſus erat Philippica 2. Sed quod Canterus ean vocem vertit *quatuorviratus*, id oppido non poſſum approbare. Nan quatuorviratus eſt magiſtratus nomen aut muneris quatuor virorun ſcilicet alicui negotio præfectorum; at τετραρχία vel τετραδαρχί eſt diviſio regionis cujuſdam in quatuor præfecturas, quæ Theſſali maxime conveniebat, quoniam jam ab antiquo in quatuor partes ſe provincias diviſa fuerat, ſcilicet in Phthiotin, Eſtiæotin, Theſſa liotin & Pelaſgiotin. Ergo ſi ipſa voce tetrarchi is nolebat uti, de bebat per periphraſin interpretari, *præfecturarum quatuor ordinatione* Vide infra ad Demoſthenis pag. 69.

Pag. 245.

Ὅτι Φίλιππον μὲν αἱρούμενοι, βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ φύσει κεχωρισμένον αἱρεῖσθε, κἂν διαῤῥαγῇ τὰ Πύθια ἐξορχούμενος.	*Si Philippum adſciveritis, barbarum vos hominem & quem à vobis natura diſſociaverit, quamvis proditis Pythiis dirumpatur.*

Hæc ultima verba ita interpretatur Canterus. Sed non video, quare ſic verterit ἐξορχούμενος τὰ Πύθια *proditis Pythiis*, quaſi Pythia fuerint aliqua ſecreta myſteria, quæ non erat fas communicare. At erat publica celebritas, de qua tacere non debebant, qui aſtabant. Itaque de Pythiis non debet ea vox ſic interpretari: nam & pugnat ea interpretatio cum oratoris ſcopo. Nam Philippus ſtolide & impie prodendo in publicum Pythiorum ſecreta myſteria, ſi quæ fuiſſent, magis barbarus ex eo argueretur. Ideo ſic vertendus eſt

totus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

totus hic locus, *Philippum quidem eligentes, barbarum hominem & à vobis natura diſſociatum eligetis, quamvis Pythia ſaltando rumpatur.* Nempe alludit ad admiſſionem Philippi in Amphictyonum conſeſſu in Pythiis factam, & ad Philippi temulentiam, qui poſt victos & deletos Phocenſes, in Pythiorum feſto coronatus Pæanem canebat, & propinationes ingerebat frequentes, forte etiam & præ gaudio ſaltabat, quod ultimum licet non inveniatur alibi, quam hoc loco, tamen non abhorret ab ejus moribus. Nam Plutarchus in Demoſthene de eo narrat, eum poſt victos ad Chæroneam Græcos talia multa feciſſe: παραυτίκα μὲν οὖν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῇ νίκῃ διὰ τὴν χαρὰν ἐξυβρίσας καὶ κωμάσας ἐπὶ τοὺς νεκροὺς μεθύων, ᾖδε τὴν ἀρχὴν τοῦ Δημοσθένους ψηφίσματος, Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς τάδ᾽ εἶπεν, πρὸς πόδα διαιρῶν καὶ ὑποκρούων, id eſt, *Statim igitur Philippus propter victoriam gaudens & inſolenter agens prope cadavera mortuorum ebrius & tripudians, canebat principium decreti Demoſthenis, Demoſthenes Demoſthenis Pæanius hæc dixit, per pedes metricos dividens & ſubplaudens.* Et in eundem hilaritatis intemperantis exceſſum prorupiſſe poſt devictos Phocenſes ſatis innuit Demoſthenes in oratione de falſa legatione, dum de Æſchine ait: [1] οὗτος εἷς, τὰ ἐπινίκια τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ πολέμου, ἃ Θηβαῖοι καὶ Φίλιππος ἔθυον, εἱστιᾶτο ἐλθὼν καὶ σπονδῶν μετεῖχε καὶ εὐχῶν, ἃς ἐπὶ τοῖς τῶν συμμάχων τείχεσι καὶ χώραις καὶ ὅπλοις ἀπολωλόσι ηὔχετο ἐκεῖνος, καὶ συνεστεφανοῦτο καὶ συνεπαιώνιζε Φιλίππῳ, καὶ φιλοτησίας προὔπινε. Hæc omnia Delphis tempore, quo Pythia celebrabantur, facta fuiſſe ait ibidem Demoſthenes. Quoniam igitur Amphictyonum conſeſſus & Pythiorum celebratio ad ſolos Græcos pertinebat, non ad barbaros, Philippus, qui in Amphictyonum conſeſſu ſedebat, imo eos convocaverat, & obtinuerat, ut Macedoniæ reges haberent ea duo ſuffragia, quæ antea Phocenſes habebant (ut ait Diodorus) ſe pro Græco omnino gerebat & non barbaro Pythiis Græcorum more ab eo celebratis: nihilominus tamen Macedo barbarus fuit, ait hoc loco noſter Ariſtides; Macedones enim ſub Græcorum nomine olim non comprehendebantur. Id docet Herodotus ex verbis Alexandri Macedoniæ regis lib. 9. Scylax in Periplo, qui Magneſiam ultimam Græciæ provinciam facit, Dio lib. 50, & alii plures. Et hæc noſtra interpretatio firmatur ex eodem Ariſtide infra ſequenti oratione pag. 257, ubi ait de Philippo: [2] ἄγων τὰ Πύθια καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐξηγούμενος τὰ μηδὲν ἑαυτῷ προσήκοντα.

[1] Hic unus ad ſacra & epulum, quæ ob res & bellum fœliciter geſtum faciebant Thebani & Philippus, veniens epulatus eſt, & particeps factus libationum & precum, quas fundebat ille ob ſociorum noſtrorum muros & locos & arma perdita, & precatus eſt ipſe, & coronatus, & cum Philippo Pæanem canebat, & propinationes faciebat.

[2] Pythia procurans, & Græcis adminiſtrans ea, quæ nihil ad eum pertinebant.

In Oratione de Smyrna ad M. Aurelium. Pag. 291.

Μὴ. γάρ μοι Λυσίμαχον ἔτι, μηδ' Ἀλέξανδρον αὐτὸν, μηδὲ Θησέα καὶ μύθους.	*Apage enim Lyſimachum, Alexandrum, Theſeum, fabulas.*

Intelligentia hujus loci pendet ab hiſtoria de Smyrnæ conditu, quam vide ſupra tomo I in oratione de Smyrna inſtaurata paginis 463, 464, 470.

In Oratione de concordia. Pag. 302.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς δεχομένης ἡμᾶς τὰ νῦν.	*Incipiam autem ab ea, quæ nos nunc excipit.*

Nomen tacet urbis, de qua loquitur, ſed ex ſequentibus facile colligitur, eum de Pergamo loqui, & ibi hanc orationem habitam fuiſſe.

Ad Tomum III.

In Platonica I. Pag. 31.

Οὔτ' Αἰσχίνης ὁ Λυσανίου.	*Neque AEſchines Lyſaniæ F.*

Eum Æſchinem ſupra dixit fuiſſe Πλάτωνος συμφοιτὴν, (ubi credo legendum συμφοιτητὴν.) Ideo nullus alius fuit quam Æſchines ille Eleuſinius, de quo Apollonius in exegeſi, de altero Æſchine ita ſcribit: ἦν δὲ καὶ ἕτερος ῥήτωρ Αἰσχίνης Ἐλευσίνιος. Ideo forte hoc loco pro ὁ Λυσανίου legendum Ἐλευσίνιος, vel apud Apollonium pro Ἐλευσίνιος legendum ὁ Λυσανίου. Forte & utrobique bene ſcribitur: nam nihil vetat Æſchinem Eleuſinium fuiſſe Lyſanii filium. Alter autem rhetor Æſchines, quem Demoſthenes accuſavit, fuit Athenienſis Atrometi filius.

Pag. 93.

Τί οὖν εἰ Ἀρχέλαος τὸν αὑτοῦ δεσπότην καὶ θεῖον ἀποκτείνας, κάτεσχε τὴν ἀρχήν.	*Si ergo Archelaus hero ſuo & patruo occiſo imperium occupavit.*

Hanc hiſtoriam habemus apud Platonem in Gorgia alibi non memoratam. Dominus & avunculus Archelai ſimul fuit Alcetas frater Perdiccæ patris Archelai, eo quod Archelaus matrem habuit Smichen ancillam Alcetæ, ideo jure erat ſervus Alcetæ, quando (ut ajunt Juriſconſulti) partus ventrem ſequitur. De eodem negotio rurſus Ariſtides noſter infra pag. 199 & 327.

In

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In Platonica II. Pag. 209.

Τὸ ἢ αὐτὸ κἀν τοῖς ὕϛερον οἶμαι Ἀδράϛῳ τῷ Γοργίȣ φασὶ συμβῆναι.	*Quod idem etiam Adraſto Gorgiæ F. poſterioribus ajunt temporibus contigiſſe.*

Hiſtoriam vide apud Herodotum lib. 1 ſect. 43, & pro Γοργίȣ lego hoc loco Γορδίȣ, ut legit interpres.

Pag. 381.

Νυῦ δὲ Ἀρχύτας ἦν ὁ κωλύσας, καὶ Διονύσιος Ἀρχύταν μὲν ἐπιςέλλοντα ᾐσχύνθη.	*Nunc vero Archytas id prohibuit, atque eum Dionyſius, poſtquam legatos ad eum miſiſſet, reveritus eſt.*

Hiſtoriam hanc habes apud Plutarchum in Dione.

Pag. 413.

Τοσȣ́τῳ δ' ὕϛερον χρόνῳ καὶ ὅτ' ἐκ τοσȣ́των κακῶν ἡ πόλις αὐτὴν ἀνελάμβανε &c.	*Tanto poſt tempore, cumque ex tot malis receperat ſe ipſam urbs.*

Ex hoc loco ut & ex multis aliis, Ælianus falſi damnatur, qui variæ hiſt. lib. 2 cap. 13 vult Ariſtophanem ab Anyto & Melito Socratis accuſatoribus pecunia emptum fuiſſe, ut Socratem ad populum traduceret, & Nebulas comœdiam fuiſſe veluti accuſationis præparationem. Sed de hoc plura dicemus infra ad Ariſtophanis Nebulas, ubi Deo dante demonſtrabimus eam fabulam præceſſiſſe Socratis condemnationem annis circiter 25.

Pag. 429.

Ἐξεῦρε τὰ κλητικὰ, ὑφ' ὧν ἅμα σώζεσθαι καὶ τῶν ἐναντίων κρείττοσιν εἶναι περιῆν αὐτοῖς.	*Rationem inſtruendæ aciei repperit, qua ſimul & ipſi ſervari & hoſtibus potiores eſſe poſſent.*

Non eſt dubium, quin reſcribendum ſit τὰ τακτικά. Nam ἡ τακτικὴ ſcientia eſt militaris, qua ſervantur exercitus & victores fiunt, & ita videtur legiſſe interpres.

Pag. 474.

Τῆς δὲ ἐν Κορίνθῳ μάχης, καὶ	*Eubulides autem inter Corin-*

 thiacam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

τῆς ἐν Λεχαίῳ μέσος ἄρχων Εὐβουλίδης. | *thiacam & eam, quæ fuit in Lechæo commiſſa, pugnam imperavit.*

Ea pugna, quæ ἐν Κορίνθῳ hic dicitur, à Demoſthene contra Leptinem magna pugna dicitur: [1] ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἡ μεγάλη μάχη πρὸς Λακεδαιμονίους ἐγένετο ἡ ἐν Κορίνθῳ. Debet autem utrobique τὸ ἐν Κορίνθῳ intelligi ἐν Κορινθίων χώρᾳ. Facta enim eſt ea pugna, ut ait Diodorus, περὶ τὸν Νεμέαν ποταμὸν, qui quidem fluvius teſte Strabone Corinthiorum & Sicyoniorum ditiones dividebat.

[1] Sed quando magna pugna contra Lacedæmonios commiſſa eſt, quæ ad Corinthum.

Pag. 475.

Ὁμοῦ τε γὰρ ἑξκαίδεκα οἱ σύμπαντες ἄρχοντες εἰς τὴν εἰρήνην ἀπὸ Λάχητος ἄρχοντος. | *Nam in univerſum à Lachete ad pacem uſque ſedecim ponuntur imperatores.*

Errat hic calculus, & τεσσαρεσκαίδεκα ſcribendum. Nam & ex verbis Ariſtidis, & numeris, quæ ſupra computat, quatuordecim tantum Archontes ex additione Summarum numerantur. Dixit enim ſupra: [2] ἀπὸ μὲν Λάχητος εἰς Εὐβουλίδην ἕβδομος ἄρχων Εὐβουλίδης αὐτός, ἀπὸ δὲ Εὐβουλίδου πάλιν ἄρχων ὄγδοος Θεόδοτος. Sciendum eſt autem Græcos ſemper duos extremos terminos numerare, & ſic à Lachete ad Eubulidem ſeptem fuerunt Archontes, numerando & Lachetem & Eubulidem: rurſus ab Eubulide octavus Archon Theodotus, numerando ſcilicet & Eubulidem & Theodotum, unde colligitur Summa Archontum quatuordecim, & ſic eos numerat Diodorus, 1 Laches. 2 Ariſtocrates. 3 Ithycles. 4 Phormion. 5 Lyſiades. 6 Diophantus. 7 Eubulides. 8 Demoſiſtratus. 9 Philocles. 10 Micoteles. 11 Demoſtratus. 12 Antipater. 13 Pyrrhion. 14 Theodotus.

[2] A Lachete ad Eubulidem, ſeptimus Archon fuit ipſe Eubulides: ab Eubulide rurſus octavus Theodotus.

Ibidem.

Διῳκίσθησαν δὲ γε Μαντινεῖς ὑπὸ Λακεδαιμονίων τῆς εἰρήνης ὀμωμοσμένης. | *At Mantinenſes à Lacedæmoniis fuerunt diſſipati pace jam juramentis confirmata.*

Id factum eſt ſecundum Euſebium & ejus computum Dexitheo Archonte anno 4 Olympiadis nonageſimæ octavæ.

Pag. 504.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 504.

Καὶ Θεμιστοκλῆς μὲν Ἀρίθμιον ἐστηλίτευσεν.	*Et Themiſtocles quidem Arithmii nomen in columnam retulit.*

Sic eum virum etiam nominavit ſupra pag. 357 hujus tomi. At Demoſthenes in oratione de Cherronneſo aliter id nomen profert. [1] Ἄρθμιος φησὶν ὁ Πυθώνακτος ὁ Ζελείτης ἄτιμος ἔσω. Et in oratione de falſa legatione: [2] Ἄρθμιον τὸν Πυθώνακτος τὸν Ζελείτην. Et Æſchines in fine orationis contra Cteſiphontem: [3] οἱ μὲν πατέρες ὑμῶν Ἄρθμιον τὸν Ζελείτην τὸν κομίσαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐκ Μήδων χρυσίον. Et Plutarchus in Themiſtocle: [4] ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ Ἄρθμιον τὸν Ζελείτην. Et Dinarchus contra Philoclem: [5] ὅτε φασὶν Ἄρθμιον τὸν Πυθώνακτος τὸν Ζελείτην κομίσαι τὸ χρυσίον. Hæc antiquorum turba in id nomen conſentientium jubet corrigere hunc locum, & legere Ἄρθμιον.

[1] Arthmius Zelites infamis eſto.
[2] Arthmium Pythonactis Zelitem.
[3] Patres noſtri Arthmium Zelitem, qui aurum Medorum in Græciam attulerat.
[4] Et id quod de Arthmio Zelite.
[5] Quando ajunt Arthmium Zelitem aſportaſſe aurum.

In Ægyptiaca. Pag. 607.

Ἐπεὶ καὶ Φάρον ἐν τοῖς ἔπεσιν εἴρηκεν Ὅμηρος διαῤῥήδην ἡμερήσιον πλοῦν ἀπέχειν Αἰγύπτου.	*Etenim Pharum quoque diſerte Homerus dixerit diurno itinere ab Ægypto diſtare.*

Hic Homeri verſus exercuit omnes antiquos; extat in Odyſ. δ'.

[6] Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Αἰγύπτου προπάροιθε, (Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι)
Τόσσον ἄνευθ' ὅσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς
Ἤνυσεν ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν.

Eratoſthenes & alii ignorantiam Homeri in hoc loco reprehendunt, quaſi ignoraverit Homerus, ubi ſita fuerit Pharus inſula, ut qui eam in alto mari collocaverit. Alii eum excuſant & Strabo lib. I plura adverſus Eratoſthenem dixit, ut ab Homero τοῦ ἀτόπου opinionem removeret. Sed id præcipue apud Strabonem notandum eſt, Eratoſthenem non videri attribuiſſe Homero monſtrum opinionis, quod ei tribuit hoc loco Ariſtides, quod ex eo patet, quod Strabo nullam de tali accuſatione mentionem facit, ſed tantum ait, Homerum ab Eratoſthene & aliis eo nomine reprehendi, quod Pharum inſulam πελαγίαν dixerit, quæ terræ copulatur, & in eo conſiſtit præcipue Strabonis apologia, quod mutatio facta fuerit ab Homeri ſeculo ad Eratoſthenem, & per terræ aggeſtionem à Nilo factam

[6] Inſula deinde quædam eſt valde undoſo in ponto Ægyptum ante (Pharum vero ipſam vocant) Tantum ſemota, quantum tota die cava navis Confecerit, cui ſtridulus ventus aſpirat à puppi.

junctam fuiſſe continenti Pharum, quæ Homeri tempore mari circumluebatur. Sic enim eorum reprehenſionem proponit: οὐκ εὖ δ' οὐδὲ τοῦτο προφέρουσιν αὐτῷ τῷ περὶ τῆς νήσου τῆς Φαρίας, ὅτι φησὶ πελαγίαν ὡς κατ' ἄγνοιαν λέγοντι, id eſt, *nec bene etiam hoc contra eum proponunt de inſula Pharia, quod ait eam in alto ſitam, tamquam id per ignorantiam dixerit.* At non uſus foret tali defenſione, ſi putaviſſet Homerum intellexiſſe Phariam inſulam diſtare à terræ continente unius diei navigatione proſpera: quis enim id tuliſſet, paucorum ſeculorum ſpatio tantam aggeſtionem factam fuiſſe? Non igitur id dixit aut putavit Homerus, nec Eratoſthenes & alii id monſtrum ſententiæ Homero tribuebant. Sed Ariſtides poſt Plinium, & cum eo alii recentiores male apud Homerum intellexerunt vocem Αἰγύπτου, & cum deberent de Nilo intelligere, de continente Pharo inſulæ oppoſita intellexerunt: nam Homero Νεῖλος vox fuit incognita, ſed ſemper Ægyptum vocat eum fluvium. Sic Menelaus Odyſſ. 4:

Ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο Στῆσα νέας —

Id eſt, *Rurſus ad Ægypti fluvii à Iove cadentis* (fauces ſup.) *naves firmavi.* Unius igitur diei navigatione diſtabat à Nili oſtio præcipuo tunc temporis, quod Homerus intellexit, & Heracleoticum oſtium forte Menelai & belli Trojani temporibus nondum erat frequentatum, forte nec apertum, nam ea regio plures mutationes accepit, & plures διώλυγες facti ſunt in ea, & Nilus, qui tempore Romanorum per ſeptem ora tantum in mare ſuas aquas eructabat, nunc decem aut plus effluxiones habet, ut nos docent mappæ recentiores. Tum oſtium Heracleoticum, per quod ramus Nili effluit, qui ἀγαθὸς δαίμων dicebatur, cum habeat nomen Græcum, ut & ipſe ramus, non videtur eſſe tam antiquum, quam ii, qui nomina Ægyptiaca, habent, ut Pharmathiacus fluvius, qui per oſtium Sebennyticum effluit. Deſinant igitur ii, qui Plinium & Ariſtidem ſequuntur, Homero tale ἀτόπημα tribuere, quod antiqui critici & ejus obtrectatores non tribuerunt, nec tribuet, quicunque accurate & cum judicio eum locum ejus rhapſodiæ legerit. Quod ſi quis inſtet, & dicat de altero Nili oſtio non poſſe intelligi, quam de Heracleotico, quoniam Canobus Menelai navis fuit gubernator, à quo Canobus urbs denominata fuit, quæ non longe ab Heracleotico oſtio ſita, etiam ei ſuum nomen communicavit (nam & Canobicum ab ea urbe dictum eſt.) pro me reſpondebit ipſe Ariſtides, qui pagina ſequenti aſſerit, ſe à ſacerdotibus Ægyptiis didiciſſe, Canobum urbem ſic appellatam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

uiſſe multum ante Menelai tempora. Sed & ut concedamus de Heacleotico debere intelligi, ab illo ore ad Pharum inſulam Strabo ib. 17 centum quinquaginta ſtadia numerat, hoc eſt, milliaria 19 irciter, quod ſpatium tempore Menelai, quo navigatio remorum uxilio fiebat, non ita expedite ut nunc arte ea multum provecta ſit, erat [1] πανημέριος πλοῦς ordinarius: non enim per captiva mancipia iebat violenta & coacta verberibus navigatio, ut nunc fit, ſed remigibus utebantur voluntariis militibus, imo & heroibus ipſis, ut in Argonautarum expeditione. Ideo ſæpe intermittebant remigandi aborem: nam & ipſe Menelaus apud Homerum, poſtquam ἀντιθέους ἑταίρους nominavit, de iis ait:

> [2] Ἐν δ᾽ ἄρ᾽ αὐτοὶ βαίνοντες ἐπὶ κληῗσι κάθιζον
> Ἑξῆς δ᾽ ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Addit autem Poëta, *cum ventus ſtridulus pone flaret:* nam eo reflante non potuiſſent tantum ſpacium permeare, imo nullum, ſi violentius ingruiſſet. Ideo neceſſe erat & hoc addere. At cavendum eſt nobis à Plinii interpretatione, qui libro 2 cap. 85 videtur ſententiam Homeri abſurdiorem facere velle, dum πανημερίη interpretatur *noctis & diei curſum*, nam in ea voce ne umbra quidem eſt noctis, ſed ut παννύχιος per totam noctem ſignificat nulla diei parte intellecta, ſic πανημέριος per totam diem ſine ulla noctis parte intelligi debet. Ad hæc omnia ſi addas defenſionem, qua utitur Strabo, ſcilicet Homerum ex perſona Menelai ea dixiſſe ſuas peregrinationes in majus tradentis, [3] ἀλαζὼν γὰρ δὴ πᾶς ὁ πλάνην αὑτοῦ διηγούμενος, τούτων δ᾽ εἷς καὶ ὁ Μενέλαος, facile abſolvetur omnibus calculis bonus Homerus, ſi ex perſona Menelai πανημέριον πλοῦν vocabit ſpatium à Pharo ad Nilum. Sed & in eo erravit noſter Ariſtides, quod Canobum à Pharo diſtare ait ſtadiis tantum centum viginti: nam id quidem verum erat terreſtri itinere, de quo non agitur hîc, & quod brevius erat. Audi Strabonem: [4] Κάνωβος ἐστὶ πόλις ἐν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Ἀλεξανδρείας πεζῇ ἰοῦσιν. Sed ab ipſo Canobico vel Heracleotico oſtio ſtadia ſemper centum quinquaginta per mare eunti numerat Strabo: ἐντεῦθεν δ᾽ ἐπὶ Φάρον τὴν νῆσον ἄλλοι στάδιοι πεντήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατόν. Male id ſpatium contraxit noſter rhetor, ut Homerum inſectaretur.

[1] *Diurna navigatio.*

[2] *Ipſi autem navim intrantes ad ſcalmos ſedebant, Et poſtea ſedentes canum mare remis verberabant.*

[3] *Vaniloquus enim eſt omnis, qui peregrinationem ſuam narrat, & talis erat Menelaus.*

[4] *Canobus eſt urbs ab Alexandria diſtans centum viginti ſtadiis pedeſtri itinere.*

In

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In oratione de Paraphthegmate. Pag. 658.

Κ' ἄπιστα κλύουσι λέγω τά δε, & quæ ſequuntur.	*Atque hæc non cuivis dican credenda repente.*

Latent hîc verſuum elegiacorum veſtigia, ſed mendoſa & mal diſtincta, quæ ſic reſtituo:

Κ' ἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε, φημὶ γὰρ ἤδη
Τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆς δε σοφῆς
Χεῖρος ὑφ' ἡμετέρης, ἀνυπέρβλητος δὴ πάγεν οὖρος
Ἀλλ' ἀμώμητον μηδὲν ἐγένετο βροτοῖς.

Pag. 686.

Ἡμετέραις βουλαῖς &c.	*Noſtris conſiliis.*

Extat integrum hoc de Epaminonda epigramma in Anthologi in epitaphiis, quæ ex vetere Mediceæ bibliothecæ codice deſcript teſtatur Henricus Stephanus. Id vide pag. 503 in editione Henric Stephani.

In

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES
AD
ATHENÆI DIPNOSOPHISTAS.
LIBRO I.

Editionis Caſaubonianæ

Pag. 22.

Εὔμηλος ἢ Ἀρκτῖνος ὁ Κορίνθιος τὸν Δία ὀρχούμενόν που παράγει.	*Eumelus ſive Arctinus Corinthius Iovem ſaltantem inducit.*

Infra pag. 277 invenies, ubi id finxit ille Poëta, nempe in Titanomachia. Id enim poëma tribuit illi Eumelo vel Arctino: fuit autem unus è Cyclicis ille auctor Titanomachiæ, ſive Eumelus fuit, ſive Arctinus, ut ex eodem loco infra colligitur, & Salmaſius id ipſum ad Solinum notavit.

Pag. 27.

Αἱ Παγασικαὶ δοῦλαι.	*E Tagaſis ſervi.*

Scriptum erat in editionibus vulgatis Ταγασικαὶ, mutavit Caſaubonus ſummus vir, & qui optimam operam navavit in Athenæo illuſtrando,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſtrando, emendando, & interpretando, & cujus memoriæ eo nomine gratias gratiſſimas agere debent omnes, qui litteraturam Græcam amant. Mutavit ex manuſcripto, & ait Ταγασὰς urbem nullibi memoratam fuiſſe. Quod verum eſt; ſed niſi manuſcripti auctoritas accederet, poterat minimo negotio emendari & defendi vulgata lectio, legendo cum apoſtrophe: αἵ τ' Ἀγασσαὶ. Nam Titus Livius lib. 44 Agaſſam urbem in Macedonia habet, quam lectionem fruſtra Turnebus ſollicitat, & legit *Pagauſam*. Nam rurſus idem Livius lib. 45 *Agaſſas* in plurali numero nominat Macedoniæ urbem, idque non ſemel. Ideo non auſim affirmare debere legi, ut Caſaubonus affirmat Παγασαὶ. Sed Livius male Agaſſas cum duplici σ ſcribit, ut ex hoc loco colligo.

Pag. 28.

Ἀμύγδαλα σιγαλόεντα. | *Molluſca amygdala.*

Interpretatur magnus Caſaubonus magna & admirabilia, vel compuncta & parvis foraminibus diſtincta. Ego vero, niſi tanti viri auctoritas me inhiberet, interpretarer molluſcas amygdalas, de quibus Plinius lib. 15 cap. 22, quarum ſcilicet fragile putamen eſt, & & ideo ſine ſtrepitu frangi & manducari poſſunt. Talia olim vidi Avenione, poſtea etiam Pariſiis in manibus Robini botaniſtæ curioſi: ajunt abundare ea Neapoli, & alibi in Italia. Id epithetum σιγαλόεντα ab Homero datum eſt habenis, oppoſitione, ut puto, ad flagrum ſeu μάστιγα, quod eſt maxime ſtrepitoſum (ut ita dicam) at habenæ nullo ſtrepitu facto inhibent aut flectunt equos. Sic & εἵματα σιγαλόεντα, dixit veſtes exquiſitæ mollitiei, & ideo ſine ullo ſtrepitu tractabiles. De hoc loco fuſe tractavimus in notis ad Heſychium, quas ad Schrevelium Batavum eruditum Heſychii novam editionem adornantem miſimus, brevi prodituras, ut ſperare nos fecit.

Pag. 30.

Ἀλλ' ἀνθοσμίας, καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.	*Sed quod maturum nectarea ſaliva bene olet.*

Interpretantur Dalecampius & doctus commentator νεκταροσταγεῖ πέπονι de vino: ego vero, ut verba ſonant, de pepone dulciſſimo intelligo, ſic: *Sed anthoſmia & pepone nectareum liquorem ſtillante.* Nam ſi Athenienſes ab auſteris abhorrebant, & dulcibus delectabantur, quid dulcius optimo pepone? tum πέπων improprie de vino diceretur,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

tur, quod non ſtillat, ſed funditur, & ea de cauſa Caſaubonus, ut vitaret eam improprietatem, ſic interpretatus eſt: *ſed anthoſmiam & uvam maturam, ex qua ſtillat in torculari nectar merum.* Sed duo incommoda mihi habere videtur ea interpretatio: primum, non animadvertit vir ſummus, ſe duo adjectiva ſeu epitheta ſine ſubſtantivo ſubjecto conjungere, & ſic pendere ſententiam, & ideo coactus fuit de ſuo addere *uvam*, de qua in Græco non fit mentio. Secundo, vinum ex torculari ſtillans non poteſt dici πέπον, quod adjective de vino veteri & maturo dici forte poſſet, de recenter expreſſo vero minime. Itaque credo πέπονι eſſe ſubſtantivum, νεκταροσαγεῖ vero epithetum peponi dulciſſimo valde proprium.

Pag. 31.

Κώμην τὴν πρότερον μὲν καλουμένην Λητοΐδα.	*Vicum olim vocatum Latoida.*

Euſtathius ad Iliad. λ hunc locum citat; & legit καλουμένην Λητοῦς. Sed nulla eſt differentia, quod ad ſignificatum.

Pag. 39.

Ε'σθίοντες κρέα πολλὰ, καὶ, Πίνοντες κρητῆρας Οἴνου ἐπιστεφέας.	*Comedentes carnes multas, &, Bibentes crateras coronatos vini.*

Ad hæc ita doctiſſimus Caſaubonus: *horum verſuum priorem cenſuit Ariſtarchus tollendum, quia inquit auctor* ἐπὶ κρεωφαγίας αὐχεῖν ποιεῖ τοὺς Ἕλληνας. *Hoc ſonat iſta lectio omnium librorum, quos falſi omnes damnandos ſuſpicamur, & ſcribendum* ἀπὸ κρεωφαγίας: *apud Poëtam Heroës non gloriantur de eſu carnium, & viſcerationibus ſuis, apage iſtam inſaniam lurconibus, non heroibus, convenientem.* Hæc vir magnus, ſed non meminerat, dum ea ſcribebat, Pauſaniam in 1 Heliacorum hæc ſcripſiſſe: ἐλέγετο δὲ καὶ ὡς πρὸς Ἡρακλέα ἐρίσειεν ὁ Λέπρεος, μὴ ἀποδεῖν τοῦ Ἡρακλέους ἐσθίων, ἐπειδὴ ἡ ἑκάτερος αὐτῶν βοῦν, ἐν ἴσῳ τῷ καιρῷ κατέσφαξεν, καὶ ἀπετρέπεσεν εἰς τὸ δεῖπνον, καὶ ὥσπερ καὶ ὑφίσατο ὁ Λεπρέος φαγεῖν οὐκ ἀδυνατότερος τοῦ Ἡρακλέους, ἐτόλμησε καὶ μετὰ τοῦτο προσκαλέσασθαι καὶ ἐς ἀγῶνα ὅπλων αὐτὸν, id eſt, *dicitur etiam, quod de edacitate certavit cum Hercule Lepreus: cum autem uterque bovem eodem temporis ſpatio occidiſſet & ad cœnam præparaſſet & ut promiſerat Lepreus, non viſus eſt minus potens in edendo ipſo Hercule, auſus eſt poſtea illum ad certamen armorum provocare.*

Pag. 62.

Δοκεῖ δὲ ἡδὺ σφόδρα τοῦτ' εἶναι καὶ τὴν ὀσμὴν ἔχειν κρεώδη.	*Quod ſuaviſſimi guſtus credunt, odore carnis.*

Loquitur de bulbis, & iis, quæ ſub terra naſcuntur, & de quodam bulbo ejus generis, quod apud Cyrenenſes naſcitur, de quo hæc ait, *eſſe guſtu multum ſuave, & odorem habere carnis.* Apage ab iſto guſtu in radice vel in fructu, non enim ferendus foret talis ſapor. Si mihi credis lector, leges mecum καὶ τὴν ὀσμὴν ἔχειν καρυώδη, id eſt, *nucum vel juglandium habere odorem*, quod & verum eſt in tuberibus.

Lib. 2. Pag. 68.

Οὐχ ὁρᾷς ὧδ' ὁ Μελέαγρος Γλαύκωνος ὢν μεγάλου γένους — σικύου πέπονος εὐνούχου κνήμας ἔχων.	*Nonne vides Meleagrum Glauconis filium, ortum claro genere, tibiis ſicyo peponi ſterili ſimilibus.*

Hæc ſic vertit interpres. At ego τὸ μεγάλου γένους de corporum amplitudine & vaſtitate ejus gentis intelligo. Nam quando Plato Meleagrum illum inſectatur & traducit, male conveniret comico ſcommati nobilitatem ejus prædicare. Erat ſcil. ille Meleager natus ex parentibus, quorum moles corporis erat vaſta & inconcinna; ideo luſit comicus in ambiguitate vocis μεγάλου, quod ſic intelligi debere patet ex eo, quod ſequitur, σικύου πέπονος εὐνούχου κνήμας ἔχων. Nam intelligi debent ea de ſuris magnis, & peponum magnorum more protuberantibus. Eunuchi enim ſæpe in ampliſſimam corporis molem creſcunt, ut boves caſtrati, qui tauris multo majores evadunt. Sic forte εὐνοῦχος πέπων dicitur magnus & protuberans; & ſic intelligi debere ſuadet Anaxilas, cujus locus ſtatim ſequitur, τὰ δὲ σφυρὰ ᾤδει μᾶλλον ἢ σικυὸς πέπων, *malleoli vero tumebant magis, quam pepo.* Aliter quidem cenſet Caſaubonus, & de gracilitate aurium intelligit, nempe quod cucumeres Scytalici ſint oblongi & tenues. Sed aliter Athenæus intellexit, quando de peponibus loquitur, & vox σίκυος πέπων, qua utitur Plato, de pepone, non de cucumere, oblongo intelligitur. Et ex hoc loco mihi videntur antiqui Græci noſtros pepones ſeu melones non ignoraſſe. Id tamen non admittunt viri eximii & πολυμαθέστατοι, ideo in hoc loco tractando aliquantulum immorabor. Vox σίκυος generaliter mihi videtur ſumi apud Græcos pro cucumere, melone, melopepone, aliquando & pro cucurbita (quæ tamen in fœminino genere σικύα à Theophraſto dicitur.) Sic etiam Latinis vox *cucumis* generalis

generalis eſt, quæ etiam pepones ſeu melones & melopepones complectitur, ut aperte ſatis Virgilius Georgic. 4.

—— tortuſque per herbam
Creſceret in ventrem cucumis ——

Quæ verba de cucumere oblongo & tereti, & ſine ventre, non poſſunt intelligi. Sed de pepone, qui protuberat & creſcit in ventrem ſphæræ ſimilis. Idem firmat etiam Plinius lib. 19 cap. 5. *Cartilaginei generis*, inquit, *extraque terram & cucumis mira voluptate Tiberio principi expetitus, quippe nullo non die contigit illi, penſiles eorum promoventibus in ſoles rotis olitoribus, rurſuſque hibernis diebus inter ſpecularium munimenta revocantibus, quin & lacte & mulſo ſemine eorum biduo macerato, apud antiquos Græciæ auctores ſcriptum eſt ſeri oportere, ut dulciores fiant.* Et paulo poſt de iiſdem cucumeribus: *ecce cum maxime nova forma eorum in Campania provenit mali cotonei effigie — melopepones vocant, non pendent hi, ſed humi rotundantur.* In quibus Plinii verbis plura conſideranda ſunt. Primo, guſtus illam inſignem voluptatem Tiberio principi expetitam meloni noſtro optime convenire, cucumeri vero noſtrati nequaquam, qui nulla guſtus ſuavitate inſignitus eſt: nam (ut Medici loquuntur) eſt ἄποιος. Secundo illa in ſemine macerando diligentia vel lacte vel mulſo vel vino Hiſpanico nobiliore, etiam hodie adhibetur in melonibus ſerendis, ut dulciores fiant: at in cucumere, qui dulcedinem non recipit, nihil tale fit. Tertio, melopepones vocatos mali cotonei effigie ſub cucumerum genere à Plinio poni: at ea effigies parvis melopeponibus rotundis ſatis convenit, cucumeri noſtrati minime, qui non rotundatur. Tertio, dum ait, *hi non pendent, ſed humi rotundantur*, nos docet etiam ſub cucumerum nomine olim cenſitas fuiſſe cucurbitas pendentes in trichilis, quas vocamus *courges & calebaces*: nam cucumis noſtras humi ſerpit, non pendet. Cæterum ea fere omnia habet Plinius ex Theophraſto. Sic enim Theophraſtus lib. 2 de cauſis plantarum cap. 19: διὸ καὶ ἐπὶ τῶν σικύων ἐλέχθη πρότερον, ὅτι βρεχομένων ἐν γάλακτι τῶν σπερμάτων ἢ ἐν μελικράτῳ γλυκερώτεροι γίνονται, id eſt, *quapropter & de cucumeribus prius dictum eſt, quod ſemine macerato in lacte ſeu melicrato* (quod Plinius *mulſum* vocat) *dulciores fiunt.* Et lib. 5 cap. 6 ἐὰν γάρ τις χειμῶνος ἐν ταλάροις φυτεύσῃ σικύου σπέρματα, καὶ ἄρδῃ τε θερμῷ, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἐκφέρῃ, καὶ πρὸς τὸ πῦρ τιθῇ, καὶ ὅταν ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκῃ, σὺν αὐτοῖς ταλάροις φυτεύῃ, πρώϊοι σφόδρα γίνονται. *Nam ſi aliquis hieme in calathis cucumeris grana ſeminet, & tepida aqua irriget, & in ſole exponat,*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

& admoveat igni, & quando ſerendi tempus erit, cum ipſis calathis tranſplantet, præcoces admodum fient. Ex his locis, ni fallor, colligi poteſt vocem Σίκυος Græcis & *Cucumis* Latinis eſſe genus, cujus ſunt ſpecies melones, melopepones, cucumeres noſtrates cucurbitæ: Græcis σίκυος πέπων, μηλοπέπων, σίκυος, κολοκύντη. Inter σίκυος ſimpliciter dictum pro ſpecie & σίκυος πέπων ratio differentiæ eſt manifeſta: nam σίκυοι πέπονες dicti ſunt à maturitate, eo quod non manduntur niſi maturi, at cucumis noſtras, oblongus & κυλινδροειδὴς maturus non manditur, ſed multo ante, quam ad maturitatem perveniat; & πέπων differentia tractu temporis nomen proprium fructus facta eſt, dum ii, qui ἐν σικυῶνι, id eſt, in loco melonibus conſito fructus quærebant, in maturum & odorum incidentes dicebant πέπων, id eſt, *maturus eſt*, brevitatis cauſa omnes πέπονας pro σικύους πέπονας dixerunt. Melopepones vero dicti ſunt ii, quos vocamus Gallice *ſucrins* à dulcedine, cum à figura rotunda ſæpe ad malorum figuram accedentia, tum præcipue eo, quod carnem duram habeant, ut poma, ad differentiam eorum, qui molliorem & humore plurimo diffluenten habent, quales ſunt melones majores & protuberantes, qui intu cavum habent ſpacioſum. Eas duas melonum ſpecies optime di ſtinguit Galenus ...... οἱ μηλοπέπονες, ἧττον μὲν τῶν πεπόνων εἰσὶ ὑγροὶ, καὶ ἧττον κακόχυμοι, καὶ ἧττον ὑπέρχονται κάτω, τὸ δὲ ἐς ἔμετο ἐξορμᾷν ὁμοίως τοῖς πέποσιν οὐκ ἔχουσι· τῶν δὲ πεπόνων οὐκ ἐσθίοντες ο ἄνθρωποι τὸ τῆς σαρκὸς ἔνδον, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, τὸ τῶν μηλοπεπόνων ἐσθίουσι, κ τοῦτ' αὐτοῖς συντελεῖ πρὸς διαχώρησιν, οἱ δὲ τὴν οἷον σάρκα μόνην ἐσθίοντε αὐτῶν ἧττον τῶν πεπόνων διαχωροῦσιν αὐτήν, id eſt, *melopepones peponibu minus humidi ſunt, & melioris ſucci, & minus infra pervadunt, & minus a vomitum provocant peponibus. Peponum vero homines non comedentes, quo intra carnem exiſtit, ubi eſt ſemen, melopeponum id ipſum comedunt, & id e confert ad excretionem, qui vero carnem ſolam comedunt eorum, non tam be ne excernunt eam.* Ex hoc loco patet pepones Galeno eſſe noſtro melones intus cavos multo humore diffluentes, quorum ſemen i involucro quodam pendente & lacero comprehenditur, quod qui dem involucrum non manditur: melopepones vero eſſe noſtros ſu crinos, quorum carnis conſiſtentia durior, qui intus ſolidi & ſin cavo, ut malum, & quorum ſemen non pendet, ſed in ipſa carne fir miter collocatur, quorum tota interior illa pulpa in qua ſemen latet comeditur. Ariſtoteles etiam eos optime noverat, nam problema tum lib. 20 cap. 32 proponit, [1] διὰ τί οἱ σίκυοι πέπονες ἄριστοι γίνονται

[1] *Quare pepones optimi gignuntur in paluſtribus campis humidis, ut circa Orchomenum & in Ægypto.*

ἐν

ν τοῖς ἑλώδεσι πεδίοις ἐστὶν ἐνύδροις, οἷον περὶ Ὀρχόμενον καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Quod & hodierna experientia confirmat in noſtris melonibus, qui ptime proveniunt, & optimi evadunt in argilloſo ſolo, ut in Auiæ noſtræ vallibus. Quod ſi cucumeres noſtros noviſſet ſolos Aritoteles, σικύους πέπονας non nominaviſſet. Nulla enim eſt ratio cuumeres longos noſtrates ſic vocandi, quando maturi nihil valent. His omnibus ſi addas, etiam hodie apud nos idem nomen obtinere *epons* vel *popons*, & idem ſignificare, ſatis credo patebit noſtros meones ſeu pepones antiquis notos fuiſſe, primum Græcis, poſtea veo & Italis. Nam licet Pariſiis & in noſtra Armorica ii fructus vulo vocentur *melons*, tamen in tota meridionali Gallia vocantur *Pons*. Hæc ni fallor ſufficiunt ad firmandam noſtram ſententiam, cilicet melones noſtros & ſucrinos notos fuiſſe antiquis Græcis & Romanis etiam tempore Tiberii, & vocem σίκυος Græcam & *cucunis* Latinam fuiſſe nomen generale, cujus diverſæ fuerint ſpecies ucumis noſtras, qui immaturus manditur, Melo, Melopepon, &c. Caſaubonus, qui primum fuerat in contraria opinione, & dubitabat, n melopepones noſtri antiquis noti fuiſſent, tandem faſſus eſt, ſe on tam firmiter adhærere priori ſuæ ſententiæ ad Athenæi locum b. 3 cap. 1, ad hæc verba: Τὸν σίκυον τρώγουσα γυναι τὴν χλαῖναν φαινε, ubi ſic ait, *in hoc verſu & cucumerem & peponem poſſumus interretari.* Si vox σίκυος interpretari poſſe cenſet de pepone, manifeto à ſua priore ſententia abſcedit. Nam ſi Græcis non fuiſſent noti epones, ille proverbialis verſus de peponibus intelligi non poſſet. At in ſuis ad Capitolinum notis aliam protulerat opinionem his verois: *Cucumeris genus ætate Plinii in Campania primo natum, poſtea latius ropagatum, & diligenter cultum, melopepones initio dicti, & Græcis quoque nelopepones, poſtea contracta voce melones, ut hic & apud Palladium: nihil nelones iſti ad hodiernos, quos omnis vetuſtas ignoravit, etſi fuiſſe, & veterum nelones à cupediariis expetitos ex hoc loco & alio in Gallieni vita poſſis colligee, meminit & Vopiſcus in Carino.* Hæc ſunt Caſauboni verba, in quious videtur fluctuare ejus ſententia. Sed ut ſunt δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι, mutaſſe ſententiam videtur in loco ad Athenæum ſupra citato, ubi ait vocem σίκυον poſſe de melone etiam intelligi. Reſtat nunc, ut dicamus, quare Cratinus & alii melones vocaverint σικύους σπερματίας, cujus nominis aliam rationem non video, niſi quod meonum ſemen cum multa cura eligebatur, & ab exteris etiam regionibus aſportabatur, ut & hodie etiam prima ea cura eſt, ut opti-

morum

morum melonum ſemen habeamus : at cucumerum noſtratium ſe minis nullus eſt delectus, nulla cura de optimo ſemine. Ideo cred σικύους σπερματίας primum Græcos nominaviſſe melones, quoru ſemen aliunde importatum fuerat, puta Ægypto, vel Perſide, vel In dia. Sed apponendi ſunt Cratini verſus ab Athenæo citati,

—— Πώποτ' εἶδες εἰπέ μοι
Τὸν ἄνδρα ποῦ Λαέρτου φίλος ἐν Πάρῳ
Σίκυον μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον,

Id eſt, *numquam ne vidiſti, dic mihi, ô fili Laërtæ amice, illum virum in Pa cucumerem ſeminalem maximum ementem.* Ad quæ verba Athenæus, ὅτι τοὺς πέπονας σικύους σπερματίας κέκληκεν ἐν 'Οδυσσεῦσι, id eſt, *quod pepo nes, cucumeres ſeminales vocavit in Vlyſſibus.* Et in ea interpretation conſentit Heſychius : [1] σίκυος σπερματίας ὃν ἡμεῖς μηλοπέπονα. In e tantum differt, quod μηλοπέπονα interpretatur, quod Athenæus ſim plicius &, ut credo, melius πέπονα dixerat. Nam quod Cratinus di xit σίκυον μέγιστον peponi optime convenit, qui aliquando in magna molem creſcit, ut Capuæ & Neapoli, ubi audio melones quadril bres ſæpe, aliquando & ſelibres venales proſtare : melopeponi ver qui in mediocrem molem tantum evadit, minus convenire videtu multo minus cucumeri, qui ſuam menſuram numquam excedit, qu ut plurimum eſt ſemipedalis Cylindri. Hæc ſunt, quæ me nutan tem & ob ſummi viri maximam apud me auctoritatem fluctuante impulerunt, ut ab ejus opinione diſceſſerim, de quo judicab æquus lector.

[1] *Cucumis ſeminalis, quem nos Melopeponem vocamus.*

Ad Lib. 3. Pag. 72.

Ἐστὶ δὲ ἐν Σικυῶνι Κολοκασίας Ἀθηνᾶς ἱερόν.	*Eſt apud Sicyonios Colocaſi Minervæ delubrum.*

Vult Athenæus Minervam Sicyone Colocaſiam dictam à planta Æ gyptia, nec ejus etymi rationem reddit. At non poterat à planta Ægy ptiaca nominari id ſimulachrum Sicyone ſitum, quando ea planta i Græcia non naſcebatur. Unde igitur id nomen habuit? à veſtis ſpeci & amictu, in quo effícta fuerat Κάσης vel Κάσας vel Κάσσα vel Κάσσο nam ſic variat id nomen apud auctores, erat veſtis ſpecies. Heſy chius : [2] Κάσας, ἀμφιτάπης καὶ πίλωτα. Κασσὸν ἱμάτιον παχὺ καὶ τρα χὺ περιβόλαιον. Julius Pollux : κάσσας δὲ ἱππικοὺς Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τ παιδίᾳ, αἱ δ' εἰσὶν ἐσθῆτες εἰλιταί. Et paulo poſt : ἐστὶ δὲ ἐξ ἐρίων πίλημ φοινικοῦν, ᾧ φαιδρύνουσι τὰ ἔδη τῶν θεῶν, id eſt, *eſt autem è lana coactil phœniceu*

[2] Κάσας *utriuſque villoſi tapetes & coactilia.* Κάσσον *veſtis ſpiſſa & aſperum involucrum.* Κάσσας *eques tres Xenophon dixit in Pædia, ſunt autem veſtes, ...*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

phœniceum, quo ornant deorum ſtatuas. Itaque Ἀθηνᾶ κολοκάσια à curta palla ſeu involucro nominata eſt, ut ego conjicio: nam protheſis κολο brevitatem quandam & decurtationem ſemper ſignificat.

Pag. 75. & 76.

Παρμένων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς Ἰάμβοις τὰ ἀπὸ Καύνων τῆς Αἰολικῆς πόλεως ὡς διάφορα ἐπαινῶν φησιν, Ἦλθον μακρὴν θάλασσαν, οὐκ ἄγων σύκα Καύνεα φόρτου. ὅτι καὶ τὰ ἀπὸ Καύνου τῆς Καρίας ἐπαινεῖται κοινόν.	*Parmeno Byzantius in Iambis è Cauno, quod oppidum AEolicum eſt, laudans ut excellentes ait: Per longa maris ſpatia ego acceſſi, nec tamen ficuum Cauniarum faſces advexi. Caunias è Caria ficus celebrari pervulgatum eſt.*

Ad hunc locum ſic commentatur doctiſſimus Caſaubonus: *melius ſcribas* Καυνῶν, *ut rectum ſit* Καυναὶ (male legitur Καυναῖ) *unde fit gentile nomen* Καυναῖος, *atque ita ſcribi debet in ſequenti verſu Parmenonis* Καυναῖα φόρτον, *non* Καύνεα φόρτου. *Etiam apud Ciceronem Caunæas ſcribendum, quod exauditum eſt, cave ne eas. Cauneas caret analogia. Caunias alienum ab eo ſono. Caunæ Æolidis oppidi nomen: Caunus alterius oppidi in Caria. A* Καῦνος *fit* Καύνιος, *at* Καυναῖος *fit à* Καυναὶ, *ut* Ἀθηναῖος *&* Θηβαῖος. Hæc omnia mihi valde arrident excepto uno, quod nimis fiſus vulgatæ lectioni hujus Athenæi loci vult oppidum Æolidis nomen habuiſſe Καυναὶ. Sed & Strabo & Livius & omnes, quos vidi auctores, uno conſenſu Καναὶ vocant: nec ullibi potui invenire id oppidum vocatum fuiſſe Καυναὶ, ut vult doctus commentator ex hoc Athenæi loco forte mendoſo perſuaſus, licet in Geophraphicis Græciæ ſatis deſudaverim. Sed cætera valde probo: nam proculdubio mutandæ ſunt eæ voces Καύνεα φόρτου, quomodo vero mutandæ ſint, videndum accuratius: nam ſi in textu Athenæi non irrepſit Αἰολικῆς ut ſuſpicor, legendum foret ἀπὸ Κανῶν τῆς Αἰολικῆς, & in verſu Parmenonis Καναῖα φόρτον. Sed ſi tollas illud gloſſema Αἰολικῆς, quod, ut puto, è margine male in textum receptum eſt, legendum erit proculdubio, Καυναῖα φόρτον, ut vult ſummus vir, & ſic optime procederet hujus loci lectio, Παρμένων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς Ἰάμβοις τὰ ἀπὸ Καυνῶν τῆς πόλεως ὡς διάφορα ἐπαινῶν φησιν·

Ἦλθον μακρὴν θάλασσαν οὐκ ἄγων σύκα

Καυναῖα φόρτον

Ὅτι ᾗ τὰ ἀπὸ Καύνου τῆς Καρίας ἐπαινεῖσθαι κοινόν.

A voce Καῦνος bene dicitur Καυναῖος cum analogia, quod pace tanti viri ſalva dixerim, ut ab Ἐχῖνος Ἐχιναῖος, ab urbe Κιῶος Κιωαῖος, à Κύρνος Κυρναῖος, à Αλῶος Αλωαῖος. Ideo non male Stephanus, qui à Cauno Cariæ dici Καύνιος & Καυναῖος nos docet: non enim rejicienda eſt ea in Parmenone lectio, qui non mihi videtur de Canis in Æolide intellexiſſe, quam urbem non video à ficuum præſtantia vel abundantia celebratam, ſed de Cauno Cariæ urbe ob id ipſum celebratiſſima, & quæ vel à Byzantio, ubi Parmeno ſcribebat, erat longe remota; ideo dixit μακρὰν θάλασσαν. Quod ſi ita eſt, & Athenæus ſcripſerit Αἰολικῆς, ut editum eſt, fuit ejus μνημονικὸν σφάλμα vel πάρεργμα, vel ſi manet in omnibus manuſcriptis ea vox, legendum eſt in Athenæo ἀπὸ Κανῶν, & apud Parmenonem Καναῖα φόρτον. Cæterum ingenioſiſſime Caſaubonus & veriſſime concludit legendum eſſe apud Ciceronem *Caunæas*, & ita etiam legendum eſſe apud Plinium dicendum eſt: nam mendoſa codici Ciceroniani lectio codices Plinianos proculdubio inquinavit, ub nunc legitur lib. 15 cap. 19. *quæque conſcendenti navim adverſus Partho omen fecere M. Craſſo venales prædicantis voce Cauneæ.* Non enim feciſſe ea vox omen Craſſo, niſi penultima longa pronunciaſſet ille *Caunæas*, quaſi *cave ne eas*. Ideo fruſtra eſt Claudius Salmaſius ὁ πάνυ, qu apud Papinium Statium in Saturnaliorum poëmate Sylvarum I in hoc verſu:

Et quas præcoquit Ebosia cannas.

mutat, & vult legi *Cauneas*, de ficubus id intelligens ſcilicet. Sec multa ſunt, quæ me ab ea mutatione demovent. Primo omnium codicum & editionum conſenſus, quæ omnes *Cannas* exhibent Tum ratio metri, quæ non patitur *Caunæas* triſſyllabum per craſi fieri *Cauneas* diſſylabum. Nam à Cauno non fit *Cauneus* ſecundum analogiam, ſed *Caunius* aut *Caunæus*. Sic enim Stephanus in Καῦνος τὸ ἐθνικὸν Καύνιος, καὶ Καύνια, καὶ Καυναῖος. Tum Cauneæ non dicebantur abſolute ficus cujuſcunque loci, ut Caricæ, ſed Cauniæ intelligebantur tantum ficus Cauno advectæ, ut loquitur Cicero, qu interpretatur *Caunæas* ficus Cauno advectas, quod ſuperfluum fuiſſet, ſi vox *Caunæa* eundem uſum habuiſſet, quem vox Caricæ Nulla igitur ratio eſt, quare ficus Ebuſo advectæ *Cauneæ* dictæ fuiſſent, quæ Ebuſicæ dici debuiſſent. Ad ea Salmaſii fautores reſpondent

lent vocem *Caunæas* generali nomine ſignificaſſe etiam ficus ubicunque natas, ut *Caricas*, & locum Columellæ proferunt, quem ſic egunt, ut in quibuſdam editis legitur: *Livia Chalcidicis, & caunis æmula Chiis.* Sed valde miror eos non advertere mendum manifeſtum eſſe in ea lectione. Nam à Cauno urbe ficus non dicebantur *Caunæ*, id eſſet contra omnem analogiam, ſed *Cauniæ* vel *Caunææ*, ut ſupra ex Stephano probavimus. Itaque cum ea vox ſit contra analogiam, & alibi non inveniatur, mendoſa cenſeri debet, & legendum eſt *canis*, id eſt, albis, ut dicuntur *cana lilia*, id eſt, candida, &, *cana pruna* apud Martialem in eo ſignificatu, lib. 7 epigr. 52.

Parvaque cum canis venerunt coctana prunis.

Nam & de Chiis albis facit mentionem ex Cloatio Macrobius lib. 3, & ex Plinio diſcimus ficus candicantes dici delicatas lib. 15 cap. 18, & idem Plinius lib. 47 cap. 25 expreſſe ait ficus albas præſtantiores, nigras vero deteriores, dum ſic ait: *& contra gravi oſtento, cum in deteriora mutantur, ex olea in oleaſtrum, ex candida uva & ficu in nigras.* Et ſcio ipſe guſtus experimento & omnium conſenſu, ficuum, quæ in Gallia naſcuntur, optimas eſſe albas, quæ Maſſilienſes dicuntur, & à Volſcis Arecomicis vocantur *blanquettes de Marſeille.* Et ſuper eo audiendus Neapolitanus à Porta, qui de ficubus ſic ſcribit: *tot generum præſtantiſſimum eſt, quod vulgo fico gentile dicimus, quaſi nobilitate cætera antecedat, principemque locum ſibi vendicat albedine decora, ſapore inſigni, pinguedine, ſuavitate, jucunditate ac dulcedine, cum hiaſcit, candidiſſima demonſtrat viſcera.* Ideo nihil eſt dubii, quin apud Columellam legendum ſit *canis æmula Chiis*, id eſt, albis. Sed & notandum eſt Papinium Statium in loco à Salmaſio ſollicitato, dum Cæſaris magnificentiam celebrat, & ea, quæ per cuneos populi Romani in Amphitheatro ſedentis à velariis pluebant bellaria, res raras & pretioſas recenſere. At Caricæ aridæ, cibus erat vilis, quo plebs ſæpe veſcebatur, & apud Lucianum in Vitarum Auctione ut vilis traducitur, ubi de Epicuro Mercurius ait: [1] τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας: & reſpondet emptor: [2] χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν Καρικῶν. Et in Dialogo Dorionis & Myrtales recenſens Dorion multas res, ſed viles & parvi pretii, quas Myrtalæ dono dederat ut magnum quid, ſic ait: [3] τί οὖν καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικοὺς ἐν γυργαθῷ ξηροὺς, καὶ ἰσχάδων βῖκον ἐκ Καρίας. Ex his liquet ficus è Cauno Cariæ advectas fuiſſe vilem cibum & plebeium, ideo in pretioſa illa Cæſaris pluvia non debuiſſet recenſere Caunæas viles exiſtimatas.

[1] *Dulcia comedit & mellita & præcipue ficus aridas.*

[2] *Nihil in eo difficile: emam enim illi ficuum è Caria maſſas.*

[3] *Quid igitur? nonne & octo panes nauticos in qualo ſiccos, & ficuum aridarum è Caria urceolum?*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſtimatas. At non erant viles cannæ illæ dulces Ebuſicæ, quæ rar adhuc & parum cognitæ populo Romano, ut nec pruna Damaſcen è Syria adducta, nec Caryotides Idumææ, de quibus etiam hoc loc mentionem facit Statius. Sed & ipſe Salmaſius in Solinum pag. 93 hæc ait: *cum Cicero Caricas cauneas appellarit, quod carica generale no men ſit de omnibus ficis ſiccatis.* Quibus verbis innuit Cauneæ no fuiſſe generale nomen ficus, ut Caricæ, & ideo Eboſicæ ficui no poteſt attribui. Sed & alia ratio eſt, quare ficus Eboſicæ non potue rint vocari Cauneæ ipſo Salmaſio judice in Plinianis Exercitationi bus pag. 938. *Plinius (ait) qui in hoc Ariſtotelis loco* ἰσχάδα *Caricam ver tit, ſi de ea Carica, quæ ibi peculiaris eſt, intellexit, pro genere minoris fic poſuerit.* Caricæ è Caria ficus ſunt minores & parvæ molis ſecundu Salmaſium. At Eboſicas ficus ampliſſimas fuiſſe teſtatur Plinius lib 15 cap. 19. *Ebuſo inſula præſtantiſſimas ampliſſimaſque.* Male igitur vo caviſſet Statius ficus Eboſicas Cauneas, & contra propoſitum ſuum quod erat magnificentiam Cæſaris celebrare, viliori nomine de preſſiſſet Cæſaris munera. Nam Eboſicæ ficus præſtantiſſimæ & ampliſſimæ, Cauneæ vero exiles & vilis pretii. Ergo ſi mihi credi lector, leges apud Statium, ut legitur in omnibus editis & manuſcri ptis *Cannas.* Nam ut audio in partibus Hiſpaniæ meridionalibus, u Seviliæ, Cartagenæ, Malagæ, & in iis littoribus coluntur in horti illæ cannæ dulcedine inſignes, & pro bellariis in ultimis ferculis ap ponuntur.

Pag. 85.

Τὴν Τελλίνην λεγομένην ἴσως δηλοῖ ἣν Ῥωμαῖοι μύτιλον καλοῦσι.	*Tellinam is ſcilicet vocatan innuit, quam mitulum Ro mani dicunt.*

Lege μίτλον. Nam ſi fuit Romana vox, non potuit habere τὸ υ: e litera non utebantur Romani, niſi in vocibus Græcis, & Plinius li bro 9 cap. 51 & lib. 52 cap. 9 *Mitulos* ſemper ſcribit, non *mytulos.*

Pag. 88.

Πλὴν τῶν ἐν τῷ Εὐρίπῳ τῶν Πυῤ-ῥαίων.	*Exceptis ruffis in Euripo de gentibus.*

Ita vertit Dalecampius, quaſi Πυῤῥαῖος & πύῤῥος idem eſſet. Ca ſaubonus vel non advertit, vel condonavit bono Dalecampio ho erratum. Verte meo periculo: *exceptis iis, qui in Euripo Pyrrhæorun inveniuntur.* Duo Euripi apud Græcos celebres & maxime memora-

t

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

i fuerunt, unus Eubœæ inſulæ, qui major & nobilior Εὔριπος κατ' ἐξοχὴν nulla adjecta differentia dicebatur ſæpiſſime, alter Lesbi inſulæ, de quo Ariſtoteles de hiſt. animal. lib. 5 cap. 15, & lib. 8 cap. 20, & expreſſius lib. 9 cap. 37, & de partu animal. lib. 4 cap. 5, & Strabo lib. 13, cui ſemper adjicitur epithetum Πυῤῥαῖος, & ubicunque Εὔριπος Πυῤῥαῖος invenitur, intelligi debet de eo, qui ad Pyrrham urbem Lesbi inſulæ fluebat.

Pag. 90.

Κατ' εὐφημισμὸν γὰρ τῆς ἀντιφράσεως ὠνόμασται, οὐ γὰρ πραεῖα ἐστὶ καὶ ἁπαλὴ τῇ ἁφῇ, τραχεῖα δὲ καὶ ἀηδής.	*Quam boni ominis gratia ſignificatu diverſo ita nominant: quaſi tactui mollem ac lenem, cum aſpera & infeſta ſit.*

Hanc urticæ etymologiam videtur probare Caſaubonus in ſuis notis, ſed ab ἁπαλὸς non bene deducitur: nam non aſpiratur ἀκαλήφη, at ἁπαλὸς aſpiratur, ab ἀκαλὸς autem melius deduceretur. Et forte ſcripſerat Athenæus hoc loco: ἀκαλὴ τῇ ἁφῇ. Sed non mihi arridet id etymum: nam ἀκαλὸς ad motum non ad tactum refertur, & quietus interpretatur, non lævis. Ideo præfero etymon, quod vulgo traditur à privativa α & καλὴ ἁφὴ, ὅτι οὐ καλὴν ἁφὴν ἔχει, *quod bellum tactum non habeat.*

Pag. 93.

Οὐ διέγλυπται, ἀλλὰ λεῖον ὄστρακον ἔχει καὶ δασύ.	*Concha ſpiſſa, non ſtriata, ſed lævi operitur.*

Difficultatem parere hunc Androſthenis locum fatetur Caſaubonus, eo quod eandem concham λείαν καὶ δασεῖαν faciat. Sed puto conciliari poſſe, ſi referatur τὸ δασὺ ad cirrhos & radiculas, quas eas conchas emittere ait ſequenti capite: [1] ὅσαι δ' ἂν πέτραις ἢ σπιλάσι προσφυῶσι, ῥιζοβολοῦσι. Et quas radices byſſum & lanas etiam vocari & texi probavit ipſe Caſaubonus luculenter ex Baſilio & Procopio ſupra ad caput undecimum. Λεῖον autem hoc loco non opponitur τῷ δασεῖ, ſed τῷ γλυπτῷ & τῷ τραχεῖ. Sunt enim Concharum ſpecies aliæ ſtriatæ & tamquam ſcalptæ, aliæ aſperæ, aliæ læves.

[1] *Quotquot autem petris & ſcopulis innaſcuntur, radices emittunt.*

Pag. 98.

Θαυμαστὴ δὲ ἡ Ῥωμαίων	*Admirabile Romanorum imperium*

ἀρχὴ καὶ ἀνυπόστατος. | *perium & cujus potentiam nemo ſuſtinere poſſit.*

Athenæum hoc loco reprehendit Caſaubonus, eo quod no[n] probat hoc genus loquendi, & ea notione dici ἀνυπόστατον, dici no[n] concedit. At ſi mihi licuerit Athenæum defendere contra tantu[m] virum, dicam Athenæum optimo jure ſub perſona Cynulci exagita re & irridere illum oratorem, qui in encomio Romanæ reipublica dixerat Ῥωμαίων ἀρχὴν ἀνυπόστατον. Non enim rejicit eam vocem u[t] parum Græcam, quod ſummus vir putat, & in caſſum adducit plure[s] locos, in quibus uſi ſunt ea voce optimi auctores Helleniſmi, ſe[d] damnat Cynulcus ejus abuſum; optime enim dicitur βία vel ῥώμ[η] ἀνυπόστατος, & ἀνὴρ ῥώμην καὶ θάρσος ἀνυπόστατος, qui vires corpori[s] & animi firmitatem tantam habet, ut nemo ei reſiſtere poſſit. Sic & ἀρχὴ ἀνυπόστατος bene diceretur de tyrannide & violento regimine quod ſufferri non poteſt: at vituperatio eſt non laus, & ideo Cynulcus jure tale loquendi genus reprehendit, debebat enim dicere [1] Ῥωμαίων ἀρχὴν ῥώμην ἔχειν ἐν πολέμῳ ἀνυπόστατον, at peſſime ille encomiaſtes & contra ſuum propoſitum vituperavit Romanorum imperium, quod dicere debebat leve & tolerabile, non vero ἀνυπόστατον quod ſufferri nequit.

Pag. 99.

Τὴν δὲ Σάμον ἀπόρρωγα τῆς πόλεως. | *Samum vero urbis foſſas.*

Ad hæc ita commentatur vir ſummus. *Samum miſſa fuerat Atheniensium colonia, hanc vocat* ἀπόρρωγα *Athenienſium.* Vellem nos docuiſſet, quando miſſa fuit Samum illa Athenienſium colonia, id enim ignoro. Samus non fuit magis Athenienſium colonia, quam cæterorum Ionum, Epidauriorum fuit magis. Sic enim Pauſanias in Achaïcis de iis, qui Samum inſulam occupaverant duce Procle: [2] ἡγεμὼν δὲ ἦν τοῖς Ἴωσι Προκλῆς ὁ Πιτυρέως αὐτός τε Ἐπιδαύριος καὶ Ἐπιδαυρίους τὸ πολὺ ἄγων, οἳ ἀπὸ Δηϊφόντου καὶ Ἀργείων ἐκ τῆς Ἐπιδαυρίας ἐξεπεπτώκεσαν. Non fuit igitur Athenienſium colonia, ſed eo, quod Athenienſes ejus inſulæ domini facti ea utebantur ad bellum gerendum contra Lacedæmonios & regem Perſarum, & durante ſtatu quadringentorum, & triginta tyrannorum, quicunque non delectabantur ſtatu politico Athenarum, ii Samum ad exercitum ſecedebant. Facta eſt Samus eo tempore [3] Ἀθηνῶν ἀπορρὼξ, & eſt, quod intelligebat Demades, & puto ſic intellexiſſe etiam doctum commentatorem, ſed abuſus eſt voce *coloniæ*.

[1] *Romanorum imperium vires habere, quibus in bello non poteſt reſiſti.*

[2] *Dux erat Ionum Procles Pityrei ipſe Epidaurius domo, & Epidaurios ut plurimum ducens, qui Epidauria excíderant à Deiphonte & Argivis pulſi.*

[3] *Athenarum fruſtum abruptum.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 109.

Ἀχαΐνας τούτου τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὀγδόῳ Δηλιάδος, λέγων τοῖς Θεσμοφόροις γίνεσθαι· εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι καὶ ἑορτὴ καλεῖται μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων, Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεον τράγον.	*Achaini meminit Semus octavo libro, cumque parari ſcribit per Theſmophoria: fuiſſe magnum & μεγαλάρτια dictos fuiſſe illos feſtos dies cantantibus, qui hæc geſtabant, de Cerere Achainem plenum adipe Dea comedebat.*

Ille panis, ut puto, Ἀχαΐνης dicebatur non à quodam loco vel oppido, unde Ἀχαΐνους cervos Poëtæ appellarunt, quod cenſet doctus commentator, ſed eo, quod magni erant panes, qui non ſine maximo oris hiatu morderi poterant, ab α intenſivo & χαίνω *hio* dicebantur. unde feſta dies μεγαλάρτια. Ἀχαΐνα urbs nullibi invenitur. Species fuit quædam Cervi ſic appellati à venatoribus vel ruſticis, ut ait Apollonius Rhodius Argon. 4, ad quem locum equidem Scholiaſtes ait Achaïam eſſe Cretæ urbem, à qua Cervi ita denominantur. Sed ex epigrammate antiquo, ubi legitur, [1] καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν Ἀχαΐνεω, videtur hæc vox ſignificaſſe νέβρον *hinnulum cervi*, ſoli enim juniores cervi ſeu hinnuli ſunt στικτοὶ, & pellem habent maculatam, & duo pugiones, id eſt, cornua ſine ramis. Cæterum nihil mutandum puto in Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεον τράγον: nam τράγος eſt farris ſpecies, de quo Plinius lib. 18 cap. 10. Eſt etiam pultis ſpecies ex eodem Plinii libro cap. 8. Ideo non eſt leviter damnanda vulgata lectio Ἀχαΐνη στέατος ἔμπλεον τράγον, eſt quippe velut definitio Ἀχαΐνης, quæ fiebat ex tritico trago dicto cum adipe ſubacto, τράγος tritici ſpecies barbati fuit, & multis ariſtis armati.

[1] *Et pellem punctim variegatam Achaini utrinque lanceati.*

Pag. 116.

Καὶ περιενεχθέντος τοῦ καλουμένου ὡραίου.	*Tum allato ſalſamento, quod Oraion vocant.*

Heſychius ὡραῖον dictum vult [2] τάριχος τὸ κατὰ τὸ ἔαρ συντεθειμένον. Poteſt tamen ſic dictum intelligi, διὰ τὸ ἐκ πηλαμύδος πεποιῆσθαι ὡραίας καὶ δι' μεγέθους οὔσης. Ex verbis Strabonis id conjicio lib. 7 de Pelamydum captura: [3] εἰς δὲ Σινώπην προϊοῦσα ὡραιότερα πρός τε τὴν θήραν καὶ τὴν ταριχείαν ἐστί.

[2] *Salſamentum vere compoſitum.*

[3] *Cum vero uſque ad Sinopen venit, ad venationem & inſalationem tempore commodior eſt.*

Pag. 117.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 117.

Ἀβάκων ψῆφον λέγε. | *Tabulam ſume & calculos.*

Emendat Caſaubonus ἀβακίου ψῆφον λάβε: mallem ἀβάκιον ψήφων λάβε, *loculum calculorum accipe*, ut ſcilicet computaret & rationes ſubduceret.

Pag. 122.

Τὸ δὲ Ταυρεῖον ὕδωρ ὠνόμασεν, ὦ φίλε, Σοφοκλῆς ἐν γαι.... ἀπὸ τοῦ περὶ Τροιζῆνα ποταμοῦ Ταύρου, παρ' ᾧ κρήνη τις Ὑόεσσα. | *Taurinam aquam Sophocles dixit in * à Tauro fluvio prope Træzena labente, juxta quam fons Hyoëſſa ductus manat.*

Hujus fluvii Pauſanias meminit in Argolicis, eumque Ταύρον vocat, non Ταῦρον, & eum poſtea Ὕλυκον dictum fuiſſe teſtatur. Niſi conſenſus codicum & Heſychius me inhiberet, legerem libenter Ἰόεσσα, vel à multitudine violarum, vel ἀπὸ τοῦ ἰοῦ, à rubigine, quæ fontibus plurimis ſupernatat, præſertim mineralibus, nam à porcorum multitudine fontem dici non arridet. Cæterum optime Caſaubonus ſupplevit hiatum ἐν γαι..... & legit ἐν Αἰγεῖ.

Ad Lib. 4. Pag. 131.

Ὅτε ἤγετο Κότυος τοῦ Θρακῶν βασιλέως θυγατέρα. | *Cum regis Thraciæ Cotyis filiam in uxorem duxit.*

Nomen ejus regiæ virginis, quæ nupſit Iphicrati, ſi quis ſcire velit, Tarſa vocabatur, & id nos docuit Cornelius Nepos in vita Iphicratis.

Pag. 137.

Ὡς μακρόθεν οὐκ ἀστείας παρεδύσεως γνωμένης. | *Quod inhoneſtus fuiſſet illius hominis acceſſus.*

Totum hunc Athenæi locum peſſime interpretatus fuerat Dalecampius, optime correxit Caſaubonus, unum tamen aliter mihi videtur intellexiſſe, quam intelligi debet, nempe verba ſupra ſcripta, quæ ſic vertit, *res longe poſita, non ritè quæſita atque intus recepta eſſet.* Sed ut ea melius intelligantur, altius repetenda res eſt. Frugalitatem menſarum antiquarum Atticæ traducit ex Alexide, Chione, & aliis, poſtea vero de ſuo narrat duo conviviorum non tam antiquorum inter Athenienſes apparatum, quorum unum in Academia, alterum

erum in Lycæo dabatur, & ait, cum coquus vas quoddam figlinum ſeu patellam nomine λοπάδα ad quendam uſum intuliſſet, miniſtros ſacrorum omnes uno conſenſu id vas fregiſſe, ὡς μακρόθεν, οὐκ ἀστείας παρεισδύσεως γινομένης, quod interpretor, *quod è longinquo, & non in ipſa urbe facta* (patella) *apportata & male ingeſta fuiſſet.* Scilicet ἀστείας intelligo ἀπ' ἄστεος, *urbanæ, in urbe factæ*, quod mihi videtur magis convenire. Nolebant ſcilicet illi ἱεροποιοὶ Athenienſes uti opere figlino aliunde apportato, quam ex Ceramico Athenarum ſuburbio, ubi erant figlinæ urbi & viciniæ ſufficientes, & id erat ex antiquis moribus, & ex reipublicæ etiam utilitate.

Pag. 139.

Παρὰ τὴν καλουμένην Τίασον ἐστί.	*Prope Tiaſan fluvium ſitum.*

Ad hæc ſummus vir commentatur. *Lego* Τίασαν, *ac verto prope Tiaſſam fontem.* Optime ex Heſychio reponit Τίασαν, ſed quod addit, *nam de fluvio dixiſſet* τὸν *non* τὴν, quaſi fluviorum nomina non invenirentur fœminini generis, id non eſt ſemper verum, ſed tantum ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Nam aliquando etiam inveniuntur, ut Ἤλεκτρα apud Pauſaniam in Meſſenicis, Βάλυρα ἡ ibidem, Λευκασία ibid. Περοὴ ἡ apud eundem in Bœoticis, Δίρκη cognominis fonti in Bœotia Euripidi & Pindaro. Sed quod rarius eſt Καύκων Elidis fluvius in terminatione maſculina, fœminini tamen eſt generis, ut notat Strabo lib. 8: [1] ὄντος δὲ καὶ ποταμοῦ ἐν τῇ Δυμαίᾳ μεταξὺ Δύμης καὶ Τριταίας, ὃς καλεῖται καὶ Καύκων θηλυκῶς. Id vir magnus non ignoravit, qui tam bonam operam & utilem in Strabone illuſtrando impendit, ſed memoria hominis res eſt labilis & fallax.

> [1] *Cum ſit etiam fluvius in Dymæa inter Dymen & Tritæam, qui vocatur Caucon fœminini generis.*

Pag. 160.

Οὔτε μοι ἐκταίη μᾶζ' αὐδάνει.	*Mihi neque placet maza ante diem ſextum cocta.*

Optime reſpuit Caſaubonus eorum interpretationem, qui vertunt ἐκταίη *ante diem ſextum cocta*: non enim convenit. Sed quid ſi quis putet legendum οὔτε μοι εὐκταίη μᾶζ' αὐδάνει, οὔτε καρύκη, *neque mihi expetibilis eſt maza, neque placet caryca.* Auctoritas tamen Caſauboni me rapit, ut credam potius latere in ea voce nomen loci cujuſdam ob mazam optimam celebris. Ideo forte legendum eſt ἐκ Τηΐου: erat enim Τήϊον oppidum Bithyniæ memoratum Straboni lib. 12, Polybio, Diodoro &c.

Ad Lib. 5. Pag. 199.

Ζῶα πετορνευμένα.

Animantium imagines torn ſculptæ.

Cl. Salmaſius vult legi πεπορευμένα, & hoc loco, & paulo infra, 8 ut mihi videtur, optimo jure id cenſet. Sed non eget noſtro præco nio tantus vir, nec noſtra approbatione ejus cenſura.

Pag. 203.

Ἐφανώθησαν δὲ ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ στεφάνοις χρυσοῖς εἴκοσι. Πτολεμαῖος τε (ſic legendum, non δὲ) ὁ πρῶτος καὶ ἡ Βερενίκη εἴκοσι τρισὶν ἐφ' ἁρμάτων χρυσῶν, καὶ τεμένεσιν ἐν Δωδώνῃ.

Ludis quidem publicis aurei coronis viginti Ptolemæu primus donatus eſt: Bere nice vero tribus & vigint ſuper aureis curribus adve ctis & luco Dodonæ.

Optime Caſaubonus ἐστεφανώθησαν, & notanda eſt locutio, ἐστεφανώθησαν τεμένεσιν ἐν Δωδώνῃ, id eſt, *donati ſunt*, *honorati ſunt*. Nan ut coronæ ſunt imperii & honoris notæ, quæ etiam diis attribuuntur ſic & templorum dedicationes ſummi honoris etiam erant teſti monia, quibus imperatores ſuos ut deos beneficos, & tutelares co lebant. Ex A. Gellio lib. 5 cap. 6, & ex Codice Theodoſiano no tum eſt, quid ſit aurum coronarium, quod imperatoribus, vel ol ſuſceptum nuper imperium, vel in triumphi honorem & ornamen tum, vel propter lætitiam quandam publicam à populis vel urbibu imperatoribus mittebatur, ut hoc loco ad feſti celebritatem & pom pam exornandam. Nam non poſſum conſentire ſummo viro, qu mutat verba ſequentia, ut impenſam coronarum regibus attribuat non populis. Sed de hoc deinceps fuſius. Nunc conſiderandum eſt quare regibus Ægypti templa potius procul in Græcia ponenda vo verint populi, quam in ipſa Ægypto: ratio, ut credo, eſt, quod lice Ægyptii natalibus, tamen Macedonia oriundi, Græcos honore affectabant, & Cyprum & Ciliciam obtinebant, ubi plures urbe erant Græcæ originis, quæ forte id voverant. Nam & ipſe Ptolemæus urbem Arſinoëm ad Acheloum in Ætolia ædificari curaverat

Ibidem.

Καὶ ἐγένετο δαπάνημα τοῦ νομίσματος τάλαντα διχι-

Pecuniæ in ea impenſæ ſumma fuit talenta bis mille ducenta

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

λια διακόσια τριάκοντα ἔννεα, μναῖ πεντήκοντα· καὶ ταῦτ᾽ ἠριθμήθη πάντα παρὰ τοῖς οἰκονόμοις διὰ τὴν τῶν στεφανούντων προθυμίαν πρὸ τοῦ τὰς θέας παρελθεῖν.

centa triginta novem, minæ quinquaginta. Apud regiarum facultatum procuratores & diſpenſatores hæc omnia repræſentata ſupputataque ſunt, ſingulari donantium alacritate, priuſquam accederent ludorum ſpectacula.

Doctiſſimus & incomparabilis vir Caſaubonus magis probat hîc egi προμηθείαν, & per τῶν στεφανούντων intelligit regem Ptolemæum & eginam. Sed ſi fuerint στεφανοῦντες, quinam erunt οἱ στεφανούμενοι: erte inglorium & abſurdum fuiſſet regem à ſeipſo coronari, quaſi uarum virtutum approbatores non haberet alios, quam ſeipſum; um ſi ea pecunia repræſentata fuiſſet à ſui fiſci & pecuniæ adminitris, dixiſſet παρὰ τῶν οἰκονόμων, non παρὰ τοῖς οἰκονόμοις. Scilicet numerata fuit ea pecunia ad coronarum & templorum impenſam à egatis urbium vel populorum apud procuratores regios, antequam lies illius feſti tali pompæ dicati præterirent; tanta erat eorum populorum & urbium alacritas & affectus προθυμία. Non enim (ut puto) Coronæ fuſæ & cælatæ ab urbibus longinquis apportatæ fuerant cum fracturæ periculo, ſed aurum ad pondus dictum coronæ, quam voverant, ſignatum numerabatur, vel rude pendebatur. Coronæ vero, quæ in pompa traducebantur, non erant ipſæ coronæ aureæ, ſed earum formulæ ex ligno vel papyro Ægyptia inauratæ cum titulo pondus continente & nomen urbis, quæ dederat. Id ſuadet ipſe Athenæus paulo ſupra, ubi ait παιδίσκας *puellulas* portaſſe coronam, cujus ambitus erat cubitorum ſexdecim, altitudo vero bicubitalis: at ſi ea corona ex auro fuſa fuiſſet, quænam puellæ ſuffeciſſent ad tale pondus & maſſam ejuſmodi ferendam. Sic (credo) & templorum, quæ ædificari debebant, ferebantur formulæ cum titulo, cui Deo, & quantis impenſis, & à quibus populis ædificari debebat. Tuenda igitur mihi videtur vulgata lectio, & per στεφανούντων intelligendi ſunt Ptolemæus rex & Berenice ejus uxor regina, qui coronabantur ab urbibus, populis & collegiis regi Ptolemæo ſubditis, aut faventibus, qui in ejus gloriam tales impenſas facere voverant.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 207.

Διὰ τρυπάνων γὰρ ἦσαν ἡρμοσμένοι.	*Qui coaſſamentis terebra percuſis adaptati.*

Concludit ex his verbis eruditiſſimus commentator, hos clavo licet decem aut quindecim pondo, non fuiſſe craſſiores ſeſquidigitc quod extra hunc modum terebra non habeat explicationem ex V truvio. Sed non viderat unquam, credo, vir magnus, & in re littera ria conſummatiſſimus, ſed fabrilis artis non ſatis gnarus, fabros ligna rios maxima foramina terebra ſatis modica facientes : plura ſcilico foramina circumferentiam circuli majoris in ligno deſcripti tangen tia interius faciunt, & eorum interſtitia poſtea ſcalpro incidunt, & ſic maximum foramen rotundant, & ideo clavi illi quindecim pond fuerunt ſine dubio craſſiores multo, quam putavit vir ille ſummus.

Ibidem.

Ἦν δ' ἡ ναῦς τῇ μὲν κατασκευῇ εἰκόσορος.	*Viginti remorum ordines in navi fuerunt.*

Bene ita vertit interpres ſecundum rei veritatem, male ſecundun verba mendoſa, quæ vertit. Putavit nempe εἰκόσορον ναῦν fuiſſe na vem viginti remorum ordinum, ſed debuit in Græco ſecundun ſuam verſionem mutare vocem εἰκόσορος in εἰκοσήρης : maxima enin eſt differentia. Εἰκόσορος navis eſt actuaria, non magni pretii, quæ viginti tantum remis agitur, ut dicitur τριακόντορος, quæ triginta : a εἰκοσήρης navis erat maxima & molis extraordinariæ & ſtupendæ quæ viginti remorum ordines habebat.

Ibidem.

Ἐν οἷς κῆποι παντοῖοι θαυμασίως ἦσαν περιβάλλοντες ταῖς φυτείαις.	*In his horti omnibus plantis ad miraculum uſque conſiti.*

Multum me fallit conjectura, aut ſcripſerat Athenæus περιθάλλοντες. Nam [1] κῆποι περιβάλλοντες in navi habet aliquid duri, imo abſurdi, & magis conveniret περιβαλλόμενοι.

[1] *Circum virentes & ramoſi.*

Pag. 209.

Ἣν ἐνίκησε τῶν Πτολεμαίου στρατηγοὺς περὶ Λεύκωλλαν τῆς Κώας.	*Qua Ptolemæi duces ad Leucollam Coæ ſuperavit.*

Caſaubonus ait omnes MSS. habere Λεύκωλαν : mallem haberent Λεύκολαν, ut Plinius ; Strabo habet Λεύκολλαν, ubi etiam legendum credo Λεύκολαν. Nam licet de hac Coorum Leucola nihil di-

xerint

xerint Geographi, eadem eſt ubique nominis ratio, ab albedine ſcilicet lapidis, ἀπὸ λευκοῦ λᾶ, dicta ſunt ea promontoria. De hac autem pugna tali nomine inſignita magnum apud alios auctores ſilentium. Demetrius quidem Antigoni filius ſuperavit Cillem Ptolemæi ducem, ſed Antigono abſente, & pugna terreſtri in Syria: pepulit & Menelaum Ptolemæi fratrem, at locus non dicitur, & ſi Demetrium nominaſſet Athenæus, reponerem ex Plutarcho pro τῆς Κώας, τῆς Κύπρου. Nam ex illius pugnæ narratione, non procul à Leucola Cypri promontorio pugnata eſt ea inſignis pugna navalis, ſed in ea Ptolemæus ipſe affuiſſe dicitur, non autem Antigonus. Ideo non auſim aliquid mutare. Mirum tamen eſt Diodorum, qui libro 19 & 20 Antigoni facta exequitur, nullam de hac ad Leucolam pugna mentionem feciſſe. Si qua fuit, tunc debuit fieri, quando Ptolemæum Halicarnaſſum obſidentem Demetrius pepulit, & obſidionem ſolvit, quod narrat Plutarchus in Demetrio.

Pag. 210.

Ὁ γὰρ τῷ προειρημένῳ Ἀντιόχῳ ὁμώνυμος βασιλεὺς, Δημητρίου ὁ υἱός.	*Cum Antiocho jam memorato ejuſdem nominis rex Demetrii filius.*

Maximam in hiſtoria confuſionem generat ea nominum ſimilitudo in eadem familia: fuit tamen, ut ego conjicio, Antiochus iſte Grypus dictus, filius Demetrii Nicatoris.

Pag. 211.

Ἀντιόχου δὲ τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱὸς ὑποβληθείς.	*Antiochi Epiphanis filii ſuppoſititii.*

Ille fuit, qui & Prompalus & Alexander Balas dictus eſt, de quo mentio fit Maccab. cap. 10, & apud Strabonem lib. 13, & Juſtinum lib. 35.

Pag. 218.

Πρὸ τοῦ τὰς ἐνιαυσίας ἐπὶ Ἰσάρχου ἐλαφηβολιῶνος συντελεσθῆναι σπονδάς.	*Anteaquam ſub Iſarcho, Februario menſe in annum pacta eſſent induciæ.*

Ad hunc locum notandum eſt ſummi viri commentatoris μνημονικὸν σφάλμα, qui negat de iis induciis Thucydidem feciſſe mentionem: at eas prolixe ſatis memorat lib. 4 pag. 328 editionis Henrici Stephani, eum vide.

Ad Lib. 6. Pag. 227.

Ἡ δὲ γὰρ δαμάζεται Ἑφθοῖς προσώποις ἰχθύων χειρουμένη· Ἄγουσ' ἐπ' αὐτὰ τὰ σώματα ἀρίστου πύλας, Ἀσύμβολον κλίνειν τ' ἀναγκάζει φύσιν.

Is enim domatur piſcium elixa facie ſubactus, corporique ſubjicit cibi fores. Id naturam cogit ſcilicet conquiniſcere ejus qui pecunia non collata immunis paſcitur.

Ad hæc verba fatetur commentator ſe neſcire, quid intelligendum ſit per ἑφθὰ πρόσωπα piſcium, & mutat τὸ ἀρίστου πύλας in εἰς ᾅδου πύλας. At ego credo nihil mutandum eſſe, & ni valde fallor, puto me intelligere verum hujus loci ſenſum. Sed ἀπίτω φθόνος, nam non ideo me ſupparem facio tali viro, qui fatetur ſe non capere hujus loci ſenſum. Nam fateor illum mille auctorum locos ſalebroſos explanaſſe, & intellexiſſe, quos ego ſine ejus adminiculo forte numquam intellexiſſem. *Sed non omnia poſſumus omnes.* Locus hic eſt aliquantulum ænigmaticus (nam & res obſcœnæ ſic debent tractari) ſed lepidus admodum & ingenioſus, qui ut melius intelligatur, altius repetenda eſt totius orationis ſeries & ſenſus, à verbis ὡραῖον μειρακύλλιον. Piſcator inducitur ſuam artem extollens & laudans, & inter cætera encomia, quibus eam celebrat, ait etiam in amatoriis rebus multum pollere, & amantibus utilem eſſe admodum, *quibus* (inquit) *bellus puer incantationibus & ſermonibus capitur? quibus? dic mihi, ſi piſcatoriam artem auferas? ea enim illum domat piſcium elixis faciebus captans, & adducens ipſa corpora ad prandii portas.* Utitur eo genere loquendi προσώποις ἑφθοῖς, quia πρόσωπον πόθου καὶ ἔρωτος θελκτήριον ἐστί, facies eſt, quæ amorem præcipue accendit, & eſt eſca, quali capiuntur amantes, & ſæpe etiam piſcatores piſciculorum capitibus & fruſtis utuntur ad ineſcandos hamos. Tralaticie igitur piſcator ad ſuam artem alludens ait, ſe amaſios pueros ineſcare piſcium faciebus elixis, eo quod piſcium multorum capita ſunt ſuaviora & guloſis maxime expetita. Sollicitavit Petitus in ſuis Miſcellaneis hunc locum & maluerat legere, προσωδοῖς, ſed nulla neceſſitate. Cum igitur deformes pæderaſtæ non poſſint aliter placere ſuis catamitis, eos conviviorum impenſis & gulæ diverſis incitamentis alliciunt, & ars piſcatoria (ait) tamquam Mercurius ipſa corpora adducit *ad prandii portas*, ἀρίστου πύλας, alludens ſcilicet ad ᾅδου πύλας, quo Mercurius mortuos

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

mortuos adducit. Melius igitur ars piſcatoria, quæ eos leviter & ſine mœrore & ejulatibus pueros adducit ad prandii portas. Hæc fuit ut arbitror ſententia Anaxandridæ Poëtæ, cujus ſunt hi verſiculi. Sed reſtat verſus ultimus explicandus, qui ſenſum reconditum habet & Græcanicæ obſcœnitatis plenum, ſed ænigmatice propoſitum: ἀσύμβολον κλίνειν τ' ἀναγκάζει φύσιν. Hæ voces convivales ſunt, & ad conviviorum morem alludunt & prima facie de convivio videntur intelligendæ, in quo conſiſtit poëtæ artificium, qui aliud oſtendit, aliud intelligit. Nemo neſcit, quid ſit conviva ἀσύμβολος; κλίνειν etiam ad convivia pertinet, & ad lectos, in quibus accumbebant convivæ. Sed ſubeſt alius ſenſus reconditus & obſcœnus & Græcorum παιδεραστῶν moribus conveniens: ἀσύμβολον φύσιν vocat maſculinum ſexum puerorum, cujus natura non patitur eos maribus adjungi, nam συμβάλλω *conjungo* ſignificat, & σύμβολον etiam *commiſſuram* & *juncturam* ſignificat, unde ἀσύμβολος, qui non conjungitur, aut conjungi non poteſt. Κλίνειν vero hoc loco neutraliter accipitur, non active, ut dicitur ſol κλίνειν, quando ad Occaſum vergit. Ergo ἀσύμβολον κλίνειν τ' ἀναγκάζει φύσιν nihil aliud innuit, quam pueros (quorum natura eſt non conjungi cum viris) nihilominus cogit ea ars κλίνειν, ſeſe inclinare & infanda pati, & ex ſuperioribus neceſſe eſt ſic intelligere, ut aliquid acuminis habeant hi verſus. Et illud eſt ex moribus Græcorum, qui in eam ſordidam, deteſtandam & igne puniendam libidinem propenſi libenter ad infames & monſtroſas illas cupiditates alludebant.

Pag. 237.

Εἶθ' οἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ ἀλλυόμεν.	*Deinde idcirco alii bonis affluunt, alii errabundi mendicant.*

Hic Alexidis verſus melius procedet, ſi legeris, οἱ δ' ἀλύομεν, id eſt, *anxii vagamur.*

Pag. 241.

Ἀλλ' ἐγὼ, ἔφη, μνημονεύω, ὅτε ὁ Κόρυδος ὀβολοῦ ἦν.	*Atqui recordor, ait, Corydum obolo tantum olim conſtitiſſe.*

Jocus Philoxeni fuit in Homonymia vocis κόρυδος, quæ nomen erat galeritæ aviculæ minimi pretii, & proprium nomen viri, quem traducebat ut ὀλίγου μισθοῦ πορνευθέντος.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 244.

Οὐδ' ἔστιν αὐτῷ πάτριον ὄντ' ἀσύμβολον Ἰχθυῶ ἔχοντ' ἄψηφον ἀδικεῖν οὐδένα.

Præterea more patrio non licet, cum cœnat abſque ſymbola ſine ſuffragiis ſcienter alicui facere injuriam.

Caſaubonus multa ad hunc locum ingenioſe, ut ſolet, commentatus eſt, & ait Scaligerum legiſſe ἔχοντα vel ἑκόντα, & locum aliter interpretatum eſſe. Vellem nos docuiſſet, quænam fuit illius Heroïs interpretatio, forte nos onere levaſſet, ſed quando non ita illi placuit, proferam etiam in medium noſtram de hoc loco conjecturam. Gobio piſcis marinus, de quo loquitur, vel eſt λεπιδωτὸς vel ἀλεπιδωτὸς (non enim unquam mihi contigit vidiſſe marinum Gobionem) ſi ſquamas habet conſpicuas, credo legendum eſſe ἔχοντα ψῆφον. Si vero non eſt ſquamatus, tunc cum Scaligero legerem ἑκόντ' ἄψηφον, & ſic in utraque lectione intelligo. Archephon paraſitus gratis cœnabat, & erat ἀσύμβολος, & non habebat ψῆφον *calculum*, ſcilicet qui erat nota eorum, qui impenſarum convivii ſuam contribuerant partem, quos par erat ab iis, qui gratis admiſſi fuerant, revereri. Ideo Alcenor ait illum revereri gobiones, qui ψήφους habebant, ſquamæ enim piſcium non male calculis computatoriis aſſimulantur. Si vero legas ἑκόντ' ἄψηφον intelligo ſenſum Alcenoris fuiſſe, Archephontem ἀσύμβολον gobiones ἀσυμβόλους, ut ille fuit, & cum eo ejuſdem ſortis (eo quod non habebant calculos, id eſt, ſquamas) non voluiſſe attingere, aut concidere & injuria afficere ultro, & ſine inediæ neceſſitate: aderant enim alii piſces, ut mulli ſquamati multo ſuaviores, quos concidere ut alienos à ſorte ſua malebat. Elige, ut voles, lector.

Pag. 252.

Ὕστερον γενέσθαι κόλακα δεινὸν Πτολεμαίου τοῦ ἑβδόμου βασιλέως τοῦ καὶ Εὐεργέτου κληθέντος καὶ τὰ μέγιστα δυνηθέντα παρ' αὐτῷ, καθάπερ καὶ περὶ Φιλομήτορα

Aſſentatorem poſt fuiſſe Ptolemæi regis Ægyptiorum ſeptimi, Euergetis cognomine, arte illa palpandi egregium, qua plurimum apud eum regem potuit, deinde apud

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ διαφθαρῆναι.	*apud ejus ſucceſſorem Philometorem, à quo tandem eſt interfectus.*

Interpres addit aliquid de ſuo, cum vertit, *deinde apud ejus ſucceſſorem Philometorem.* Non enim dicit Athenæus ſucceſſorem Euergeti fuiſſe Philometorem eum, de quo loquitur. Ptolemæus ille, qui omnibus Philometor dictus eſt, & nullum aliud cognomen habuit, fuit ſextus ordine, frater natu major Euergetis, ideo poteſt recipere hic locus aliam interpretationem, nempe *qui plurimum apud eum regem potuit* (*ut etiam apud Philometorem poterat*) *poſtea ab eodem eſt interfectus.* Includens ſcilicet parentheſi hæc verba (καθ' ἅπερ καὶ παρὰ Φιλομήτορι) non ignoro Ptolemæum Lathyrum à quibuſdam etiam dictum ironice Philometora ob odium ſuæ matris internecinum, ſed quando Philometor abſolute nullo alio cognomine addito dicitur, credo de primo Philometore intelligi debere, qui nullo alio nomine inſignitus fuit; ut tamen ſuper eo certi aliquid decernatur, expectanda eſt lux aliunde, ſufficit notaſſe hunc locum varie interpretari poſſe.

Pag. 253.

Ἅμα παρῆν ὁ καιρός. | *Opportune præſto eſſe.*

Ad hæc verba plura ſubtiliter & docte Caſaubonus, in uno tamen mihi videtur impegiſſe, quod Liberalia τὰ ἀστικὰ, quæ Elaphebolione menſe celebrabantur, ait fuiſſe τελεστηρικά. Vellem antiquorum teſtimonia de ea re adduxiſſet; non potuit: nulla enim inveniuntur. Dixit item Dionyſia & myſteria alia fuiſſe majora, alia minora, & de myſteriis quidem nihil verius. Dionyſia in majora & minora diſtincta fuiſſe nullus antiquorum dixit. Solus Ulpianus id aſſerit non ſatis idoneus auctor, & forte ſecundum ſui ſeculi morem id loquutus eſt. Nam antiquorum Gtæcorum tempore Dionyſia diſtinguebantur in ἀρχαῖα, & ἀστικὰ vel τὰ κατ' ἄστυ & Λιμναῖα ſive τὰ κατ' ἀγρούς: tria enim quotannis celebrabantur Dionyſia, non duo, ut ſupponere videtur. Dionyſia ἀρχαῖα, quæ cum olim celebria fuiſſent, tempore Ariſtophanis jam minus celebria evaſerant, quæ Antheſterionis die 12 celebrabantur. Dionyſia ἀστικὰ vel τὰ κατ' ἄστυ, celeberrima Elaphebolionis die 16. Dionyſia κατ' ἀγρούς, quæ & Λιμναῖα, menſe Poſideone hyeme, & quotannis recurrebant, ut ex Ariſtophane & ejus Scholiaſtis die clarius patet. Sed, ut puto,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

to, Orgia Thebanorum Dionyſia, Bacchi feſtum, quæ erant trieterica, cum Liberalibus Athenienſium confudit memoria labeſcente. De his poſt Scaligerum in libro de Emendatione temporum & Samuelem Petitum in legibus Atticis pluribus tractare ſupervacaneum foret, & actum agere, ad eos te remitto lector curioſe: unum tamen te notare velim, ſcilicet pugnare cum ratione videri, & cum aliorum feſtorum & celebritatum more, quod aſſerit hîc doctus vir, majora Liberalia fuiſſe annua, minora vero trieterica. Nam Athenis Panathenæa minora annua erant, majora vero pentaëterica, & celebriora erant feſta, quæ per plures annos intermittebantur, ut Olympia & Pythia.

Pag. 268.

Ἐρρεῖ δὲ θ' ὕδωρ ἀνεκχέτι.	*Exundanſque & effuſa illabetur.*

Vult legi doctiſſimus vir, ἐπεὶ ῥ' θ' ὕδωρ ἀναχαλιεῖ. Sed retineri poteſt vulgata lectio ſolo ε ſublato à principio, ſic (ῥεῖ ῥ' θ' ὕδωρ ἀνεκχέτι) & id intelligi debet dictum per parentheſim (*fluit autem aqua ſine effuſione*) extra patinam ſcilicet: miracula facit ille coquus, qui loquitur, & ait omnia ſibi ſponte affutura ſine ſervorum miniſterio & calidam ſponte affuſum iri in ſuos piſces, ſed ea moderatione, ut quod neceſſe erit, tantum influat abſque ulla ex patina effuſione ſine exundatione, & pulcherrimum adverbium formavit ἀνεκχέτι à privativa α & ἐκχέω *effundo*, eadem terminatione & analogia, qua dicitur ἀνάτι, *ſine damno*, ἀναιμωτὶ *ſine ſanguine*, ἀναυλὶ *ſine mercede ſeu naulo*, ἀνεπιστρεπτὶ *ſine converſione*, & ſexcenta alia. Si vero quis pertendat legendum eſſe ἀνεκχέτι, eo ſenſu, *fluit aqua ſine infuſione*, id eſt, licet nullus eam infundat, non pugnabo.

Pag. 271.

Καταναγκοφόρους καλεῖσθαι δούλους.	*Appellari ſervos quoſdam Catanancophoros.*

Putarem ex typographi incuria editum fuiſſe καταναγκοφόρους in notis maximi viri, niſi pluries repetita fuiſſet, & Latine etiam *catanacophoros* interpretatus fuiſſet: optime enim viderat τὸ καταναγκοφόρους in mendo cubare, & emendandum eſſe, ſed vel memoria eum fefellit, vel calamus nimis properavit. Nam ex Ariſtophane in Concionantibus patet legendum eſſe καιτωνακοφόρους, ubi Scholiaſtes hanc vocem interpretatur de veſte ſervili: [1] ἱμάτιον ἐστὶ ἐκ τοῦ κάτω μέρους νάκος.

[1] *Veſtis eſt in inferiori parte vellus, id eſt, pellem aſſutam habens, hoc loco vero ſervilis eſt & illiberalis tunica.*

νάκος, τουτέστι διφθέραν περιερραμμένον, ἐνταῦθα δὲ δουλικὸς καὶ ἀνελεύθερος χιτών. Igitur ἀπὸ τοῦ κάτω νάκος ἔχειν dicta eſt καωνάκη.

Ibidem.

Ἀρκαδίους φησὶ κεκτῆσθαι Προσπελάτων ὥσπερ Εἱλώτων τριάκοντα μυριάδας.	*Scribit Arcadibus eſſe Proſpelatarum, qui Eilotibus non ſunt diſſimiles, triginta myriadas.*

Vox Ἀρκαδίους eſt proculdubio corrupta, non enim ſic vocant Græci Arcadiæ populos, ſed Ἀρκάδας. Idem Theopompi locus citatur infra, ubi pro Ἀρκαδίους ſcriptum eſt Ἀρδαίους, quod optime, ut ſolet, Caſaubonus mutavit in Ἀρδιαίους. Idem facere debebat etiam hoc loco. Nec turbare debet aliquem vox Græca προσπελάτων, nam non eſt forte nomen, quo illi Barbari Ardiæi ſuos clientes vocabant, ſed puto eſſe interpretationem Græcam eorum officii, vel potuerunt etiam illi populi eam vocem à Græcis non ita remotis mutuaviſſe. Repone igitur confidenter Ἀρδιαίους φησί.

Ad Lib. 7. Pag. 307.

Ἐνῆν δὲ σκιατίδες.	*Aderant & Vmbræ.*

Sic vertit Dalecampius, in qua interpretatione nulla eſt umbra veriſimilitudinis. Σκιαδεῦς quidem & σκίαινα (de quibus Athenæus infra pag. 322) *umbratilis* potuiſſet interpretari, licet ſatis improprie (non enim forte ἀπὸ τῆς σκιᾶς *ab umbra*, ſed potius à figura τοῦ σκιαδίου, id eſt, *umbraculis ſimili* dicebantur) & quoſdam *umbras* interpretari dicit Henricus Stephanus. At σκιαθίδες non ἀπὸ τῆς σκιᾶς ſed ἀπὸ τῆς Σκιάθου νήσου dicuntur, mugiles nempe ex Sciatho inſula Σκιαθίδες dicebantur, & ut optimi celebrabantur, teſtis Pollux lib. 6 cap. 10, & Clemens Alexandrinus pædagog. lib. 2. Legendum igitur Σκιαθίδες cum majuſcula.

Pag. 309.

Ἄλλοι δὲ ἐπώλουν (ὡς ἔοικ') Ὀτρυνικούς.	*Alii vero, ut manifeſtum eſt, vendebant alienigenas.*

Verterat Dalecampius *extraneos*, optime Caſaubonus *Otrynicos* ab Otryno pago Atticæ interpretatur. Sed non videtur cepiſſe hujus loci verum ſenſum & acumen poëtæ: putat enim Otrynicos gobiones fuiſſe nullius pretii & omnium peſſimos: at non eſt ita intelligendum, ſed ridet poëta fatuum & loquacem piſcatorem, qui dum ſuos

ſuos gobiones venales prædicabat, addebat eſſe Phalericos, *quaſi (inquit) alii venderent Otrynicos.* Ridet facete piſcatorem, qui cum Athenis venderet gobiones, quaſi rarum & extraordinarium aliquid, addebat Phalericos eſſe: at Phalerus fuit proximus locus maritimus, & aliunde non tam facile erat gobiones Athenas adferre. Otrynium vero demus fuit mediterraneus, unde non apportabantur piſces, nam licet ſolus Demoſthenes de illo demo fecerit mentionem, id ipſum argumentum eſt fuiſſe mediterraneum: nam de litoralibus demis ſæpius apud auctores fit mentio, & nullus eorum ignoratur, eo quod erant ἐν παράπλῳ, & ſæpe de iis loquendi occurrebat occaſio. Eſt igitur jocus poëtæ ſatis acutus in loquacem piſcatorem, qui rem notam inculcabat, & ridiculi gratia de Otrynico pago mediterraneo facit mentionem, quaſi inde gobiones advehi potuerint, quod erat abſurdum.

Ad Libr. 8. Pag. 334.

Εἰς τὴν Βολύκην λίμνην. | *In lacum Bolycen.*

Aſſerit Caſaubonus ſcripturam veterem quorundam librorum exhibere Βόλβην λίμνην, & ait quærendum eſſe, an de eo lacu loquatur Athenæus, de quo nullam video dubitandi rationem. Primum enim tribus lineis inferius legitur Βολύην, quod idem eſt, ac ſi dixiſſet Βόλβην: nam in nominibus propriis ſæpe υ & ου pro β ſupponuntur, *Beneventum* Βενεουέντον. Tum nullibi de Boluce vel Boluca lacu fit mentio: at Bolbe ponitur à Scylace prope Apolloniam, de qua hoc loco loquitur Athenæus, & memoratur Thucydidi lib. 4, & Æſchylo in Perſis, & Ariſtoteli de hiſt. animal. lib. 2 cap. 17, Stephano & aliis. Ergo lege meo periculo Βόλβην. Ortelius videtur legiſſe Κόμβην, peſſime.

Pag. 339.

Ἀνδροβάρειστον κωβιὸν πηδῶντ' ἔτι. | *Gobium ſalſamentarium hominem adhuc ſalientem.*

Inter cæcos ablegat doctiſſimus commentator eos, qui non viderunt hoc legendum eſſe ἀνδρῶν τ' ἄριστον Κωβιόν. Cedo bacillum & ductorem, nam fateor me inter illos cœcos debere numerari: non enim video, quomodo Antiphanes virorum optimum vocare debuiſſet eum, quem ut mulieroſum & ſcortatorem vult traducere: ſimul extinxiſſet omnem jocum, quem (ut puto) ex nominis ambiguitate excitare conatur, ſi ſtatim à principio de viro ſe loqui manifeſte

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ṇifeſte declaraſſet. Adde, quod de piſcibus eſt ſermo, non de viris, licet facete ad virorum nomina alludat ex piſcium nominibus. Credo igitur retinendum ἀνδροτάριχον, quod nihil aliud ſignificat, quam id, quod nos docuit idem vir ſummus ſupra, ad cap. 32 lib. 3, nimirum ταρίχους dici viros nequam ſordidos & improbos, metaphora ducta à piſcibus ſalitis, malum odorem exhalantibus. Πηδῶντ' ἐπ addidit ridiculi gratia (nam piſces ſaliti non ſaliunt) & ut ita innueret ſe de homine vivo loqui. Aliquando putavi legendum ἁδρὸν κ' ἄριστον κώβιον. Nam magnos gobiones fuiſſe in pretio ipſe nos docuit Athenæus ſupra pag. 244, ubi in Ptolemæi convivio Machon poëta ait: [1] λοπάδος δ' εἰσενεχθείσης ἁδρᾶς Ἐν ᾗ τεμαχῖται τρεῖς ἐνῆσαν κώβιοι Οὓς κατεπλάγησαν πάντες οἱ κεκλημένοι. Sed quando omnes meliores codices ἀνδροτάριχον exhibent, & habet aliquid acuminis & ridiculi, puto ita legi debere.

[1] *Patella vero allata ampla in qua tres erant gobiones quos mirabantur omnes invitati.*

Ibidem.

Ὁπόταν Χαιρεφίλου στοῦ δύο σκόμβρους ξενίσῃ μεγάλους ἡδομένη.	*Cum læta Chærephili duos filios, ſcombros, excipit hoſpitio.*

Nihil aliud intelligit Caſaubonus, niſi quod perpetuum ſtolidorum epithetum eſt, ut vocentur magni. Sed participium ἡδομένη, quod ſequitur, videtur innuere ſenſum aliquem improbiorem in voce μεγάλους, & intellexiſſe poëtam res turpiculas prægrandes, quas dum recipiebat, ἐξένισεν ἡ Πυθιονίκη, ἥδετο, & erant duo illius ſcortatoris Chærephili filii.

Ibidem.

Καὶ σύνεστιν ἅπερ δὴ εἰς δυσὶν.	*Quoniam ei conſuetudo eſt cum duobus ſalſamentariis.*

Ingenioſiſſime & fœliciter admodum Joſephus Scaliger nos docuit legere, συνέστι σαπέρδαις, ſed quod addit εἰς δύσιν, non tam placet, & mihi videtur redundare τὸ εἰς, & male mutatum fuiſſe accentum δυσὶν in δύσιν. Mallem legere σαπέρδαις δυσὶν, id eſt, *Saperdis duabus*, non *Saperdis uſque ad occaſum.* Nam ſcortatio in ſolis occaſu non ceſſat, imo potius incipit. Nam tenebras quærunt crimina & latebras, & paulo ſupra δύο σκόμβρους, & magis etiam accedit ad lectionem vulgatam. Per Saperdas autem intelligit viros nullius pretii & putidos. Nam Archeſtratus apud noſtrum Athenæum lib. 3 ait

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ait eſſe [1] φαῦλον ἔδεσμα καὶ ἀκιδνόν. Ii autem piſces ſaliti è Ponto advehebantur.

[1] Ferculum vile &…

Pag. 359.

Ἐγχελίδια, Θήβη μὲν ἐνίοτ' ἔρχεται, ἐκ τούτου λάβε.	*Anguillulæ, Thebes huc interdum venit, ab eo ſume.*

Volunt interpres & doctus commentator hoc loco Θήβη eſſe nomen proprium. Ego vero minima mutatione locum ſic reſtituo corruptum: ἐγχελίδια Θήβηθεν ἐνίοτ' ἔρχεται, ἐκ τούτων λάβε, id eſt *anguillæ aliquando Thebis huc afferuntur, de his obſona.* Scimus ex Ariſtophanis Acharnenſibus anguillas venales ſolitas eſſe aſportari Thebis Athenas, nam quandiu Athenienſes contra Bœotos bellum gerebant, nullæ proſtabant venales anguillæ è Copaïde lacu. Itaque non eſt dubium, quin Θήβηθεν debeamus legere. Si poſt ἔρχεται ponas punctum, tunc non erit opus mutare ἐκ τούτου λάβε, quod ad ſequentia referetur, & legendum erit ἐκ τούτου λάβε ἀλεκτρυόνιον, *poſtea accipe gallinulam,* ſeu *pullum gallinaceum.*

Pag. 360.

Οἱ περὶ Φάλανθον ἐν τῇ Ἰαλύσῳ πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην.	*Phalantum cum prope Ialyſum oppidum præſidio teneret munitiſſimum.*

Ex Diodoro facile hic locus emendari poteſt, quem viri docti, ut ait Caſaubonus mutarunt, legentes, πρὸς τῇ Ἰαλύσῳ. Sed Diodorus lib. 5 ſic habet: [2] ἐν τῇ Ἰαλυσίᾳ κτίσαντες πόλιν Ἀχαΐαν. Optime, unde hoc loco legendum cenſeo Ἰαλυσίᾳ.

[2] In Ialyſio cum condidiſſent urbem Achaiam.

Pag. 361.

Παρίλια. | *Parilium.*

Euſtathius ad Odyſſ. δ citans hunc locum legit Παρείλια, ſed male, & ex hoc loco corrigendus eſt.

Ad Lib. 9. Pag. 374.

Ὁλόφωνος ἀλέκτωρ. | *Gallus alta voce.*

Interpretatur Caſaubonus, *qui totus eſt vox & præterea nihil.* Hoc de Luſcinia dixerat olim Spartanus auceps. Sed mihi non videtur convenire epithetum gallo gallinaceo, qui corporis mole deprimitur adeo, ut non multum nec in magnum ſpatium volare poſſit, & hunc locum Cratini videtur duobus modis legiſſe Heſychius, cum ſcripſit [3] Ὁλόφωνος ἀλεκτρυὼν, ἢ ἀπὸ τοῦ λόφου ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ᾄδειν ὅλον αἴρεσθαι καὶ

[3] Vel ab apice, vel ab eo, quod dum cantat, totus erigitur & elevatur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

καὶ μετεωρίζεσθαι. Et veriſimile eſt ex hoc Athenæi loco corrupto quoſdam corrupiſſe, non correxiſſe Heſychium: nam neutra earum, quas affert, interpretationum, convenit huic voci ut ſcripta eſt. Sed ſi ἀπὸ τοῦ λόφου dicatur, legendum foret ὁ λοφωτὸς, quæ vox ab Heſychio interpretatur ἐπίσημος, *inſignis*, criſta ſcilicet. Si vero ἀπὸ τοῦ αἴρεσθαι καὶ μετεωρίζεσθαι, legendum foret ὁλόφανος, διὰ τὸ ὅλον φαίνεσθαι, *totum apparere & erectum eſſe*. At ὁλόφωνος luſciniæ, cicadæ, & ſi quod animal aliud exiguæ molis vocem ſonoram habet, optime conveniret, nequaquam vero gallo, qui maxime inſignis eſt criſta, & ideo *criſtatus* eſt perpetuum ejus epithetum, λοφωτὸς Græce, & credo ita Cratinum ſcripſiſſe, & poſt eum Athenæum noſtrum.

Pag. 383.

Ὄξος λαβὼν τοῦ εἰς λεκάνην ἐγχέας ψυχρὸν ξυνεῖς.	*Accepto porco acetum in pelvim effundito, injicitoque frigidum.*

Non concoquit Caſaubonus τὸ ξυνεῖς, nec mirum eſt, cum ſit mendoſum. Sed mirum eſt eum virum fateri ſe neſcire emendare, quod tamen nullo negotio fieri poteſt legendo ξυνίης cum interrogationis nota, & in parentheſi dictum intelligendo. Inſtruit enim coquus quendam collocutorem, diſcipulum forte ſuum, quomodo medendum ſit porcello exuſto, & dum rem narrat, ait per parentheſin (ξυνίης; *intelligis?*)

Pag. 397.

Δῆμον τὸν Πυριλάμπους.	*Populum prænitidos.*

Lapſum hoc loco graviter Dalecampium, qui mutabat & legebat Περιλάμπους, & de Athenienſi populo interpretabatur, optime correxit Caſaubonus & Δῆμον eſſe κύριον & Πυριλάμπους eſſe nomen patris illius Demi, pluribus auctoritatibus confirmavit, quibus majoris elucidationis gratia duo veterum teſtimonia addam, unum Lyſiæ in oratione de Ariſtophanis opibus, quod ſic habet: Δῆμος γὰρ ὁ Πυριλάμπους τριηραρχῶν ἐς Κύπρον. Alterum eſt Plutarchi in Pericle: [1] εἴς τε τὰς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίας, ὃς ἑταῖρος ὢν Περικλέους αἰτίαν εἶχε ταῶνας ὑφιέναι ταῖς γυναιξὶν, αἷς ὁ Περικλῆς ἐπλησίαζε. In quem Plutarchi locum plura ſupra diximus, ad ejus auctoris paginam 160 & vocem ταῶνας mutavimus in ταωνᾶς.

[1] *Et in aviaria Pyrilampis, qui cum eſſet Periclis ſodalis, accuſabatur ſubjeciſſe mulieribus, quibuſcum Pericles rem habebat, pavonum ſpolia.*

Ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad Lib. 10. Pag. 412.

Τὸν Ληπρέα ὃν τὸν Ἡρακλέα κελεῦσαι δεθῆναι, ὅτε Αὐγέαν τὸν μισθὸν ἀπήτει.

Lepreum juſſu Herculis in vincula conjectum, cum ab Augea laboris ſui merceden exigeret.

Hæc non mihi videntur cum Herculis hiſtoria concordare, u ſcripta ſunt. Hercules ſolus erat, & ſolo flumine adjutus Augiæ ſtabulum repurgavit, ideo non habebat, cui juberet, ſed juſſu Augiæ al Elide diſceſſit; non enim poterat ſine exercitu cogere regem, & eum in ordinem redigere. Lego igitur, ὃ τὸν Ἡρακλέα κελεύσας δεθῆναι. Lepreus erat ex Aſtydamia Phorbantis nepos, Augias vert Phorbantis filius. Lepreus igitur Augiæ regis fuit ex ſorore nepos qui juvenis & ferox Herculem cum Augia avunculo jurgantem & immodeſtius mercedem repoſcentem vinciri auctor erat avunculo inde Herculis in eum odium. Omnino ita legendum eſt. Cæterun ejus viri nomen diverſe ſcribitur, Zenodotus Λεπρέα vocat à recto Λεπρεὺς, alii Λέπρεον à Λέπρεος.

Ibidem.

Καὶ δεηθείσης Ἀστυδαμείας διαλύεται πρὸς Λεπρέα.

Aſtydamiæ rogatu vinctum ſolviſſe Lepreum.

Facete profecto interpretatus eſt hæc verba Dalecampius. Scilicet juſſerat eum vinciri ſupra Hercules, ut legebat Dalecampius ideo putavit rogatu Aſtydamiæ ſolutum vinculis fuiſſe ab Hercule Tu vero lector intellige, *cum Leprea reconciliatur*, vel, *componit jurgium.* Hoc enim eſt διαλύεσθαι πρὸς τίνα. Interpretatur etiam iden vir ἔρχεται ἐπὶ Καύκωνας, *ad Cauconem diverſatur.* legebat nempe ἐπὶ Καύκωνα. Sed male: Caucon enim, qui pater fuit Lepreæ, non amplius vivebat: aliter non de ſola matre Aſtydamæa in eo negotic Zenodotus mentionem feciſſet, & ſi Hercules Lepream habuerat in vinculis per totum certaminum tempus, quomodo apud Cauconem Lepreæ patrem inimicum ſuum diverſatus fuiſſet. Caucones populi fuerunt à Caucone denominati, in quorum regionem veni Hercules, ut ulciſceretur injuriam, quam à Leprea acceperat, dun ab Augia mercedem repoſcebat, ſed precibus matris Lepreæ Aſtydamiæ cum eo in gratiam rediit.

Pag. 415.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 415.

Τὸν πομπικὸν περιθέτην ἔχουσα, καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.	*Veſtes indutam, quæ parantur ad pomparum magnificentiam, criſtam in capite geſtantem.*

Ornatus proculdubio fuit tubicinum, qui huic mulieri tribuitur, ſed περιθέτην non poſſum intelligere πηνήκην hoc loco, nam cui bono? ut ſexum nempe diſſimularet? at id præcipue in ea pompa affectabat Ptolemæus, ut aliquid rarum oſtenderet populo: id vero rarum fuit, & inſolitum mulier tuba canens. Igitur per περιθέτην intelligo φορβείαν ſive ἐπιστομίδα, Latine quidam *ligulam*, alii *capiſtrum* vocant: erat autem coriacei ligamenti ſpecies, quo buccæ & labia tubicinum cohibebantur, ne nimia contentione rumperentur. Bene autem dicitur περιθέτη, nam circumponebatur capiti, & deponebatur, quando opus erat, ut galerus aut corymbium. Cæterum pro τὸν πομπικὸν legendum (ut optime cenſet Caſaubonus) τὸ πομπικὸν, & referendum eſt ad verbum ἐσάλπισεν. Sic dicitur σημαίνειν τὸ ἀνακλητικὸν, ᾄδειν τὸ ἐνδόσιμον.

Pag. 417.

Ὡς ἀκίνητοι νῦν εἶναι βοᾶν καὶ πονεῖν μόνον.	*Ad motum inertes, vociferari ſolum eſurie.*

Optime emendavit Caſaubonus, & repoſuit ἀνίκητοι, ſed eadem manu debebat etiam corrigere vocem πονεῖν & reponere πίνειν. Nam ſi maneret πονεῖν, tunc non foret διασυρμὸς *vituperatio*, ſed potius laus & encomium. At ex ſuperioribus patet eſſe Thebanorum vituperationem, τοῖς διασύρειν ὑμᾶς εἰθισμένοις, ὡς ἀνίκητοι νῦν εἶναι βοᾶν καὶ πίνειν μόνον, id eſt, *iis, qui vos traducere ſolent, ut nunc ſolum in clamando & bibendo invictos.* Itaque proculdubio legendum eſt πίνειν.

Pag. 418.

Τὸν Βόκχοριν καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Νεόχαβιν.	*Bocchorin, ejuſque patrem Neochabin.*

Ex hoc loco corrigendum credo Plutarchum in Iſide & Oſiride, ubi Βάκχορις & pater ejus Τέχνακτις vocatur, nam Bocchoris multis aliis nominatur, Νεόχαβις autem magis ad Ægyptia nomina accedit, ut Νεκτέναβιν.

Pag. 425.

Ἐν ταῖς δημοτελέσι τῶν θυσιῶν πάντα σχεδὸν Αἰολεῖς μιμούμενοι, ὡς καὶ κατὰ σχεδὸν τόνους τῆς φωνῆς.	*In publicis ſacris, omnibu modis AEolas imitantes quemadmodum & voci ſono.*

Conſtat inter doctos in utraque lingua veriſſimum eſſe, quod ho loco nos docet Athenæus, ſive is, ex cujus perſona loquitur, ſcilice Romanos plura verba & vocabula mutuaſſe ab Æolica potiſſimur dialecto: cauſam vero, quod ſciam inveſtigavit nemo. Tentab rationes ejus rei idoneas & veriſimiles reddere. Primum igitur Æo licam dialectum olim per totam fere Græciam obtinuiſſe teſtatu Strabo lib. 8. Nam & Achæi & Arcades & Elei in Peloponneſ Æolicam dialectum antiquam retinuerunt, ſed Argos & Sparta 8 Meſſene una cum Heraclidis, qui earum regionum domini fact ſunt, Doricam dialectum acceperunt abolita Æolica: Extra Iſth mum vero omnes exceptis Atticis & Megaricis & Doribus pauci circa Parnaſſum habitantibus Æolica dialecto gaudebant, & Athe nienſibus quidem ſua Ionica antiqua dialectus manſit, eo quod o ſoli ſterilitatem non fuerunt exterarum gentium invaſionibus obno xii. Ideo αὐτόχθονες habiti ſunt & indigenæ. Idem de Doribu dicendum eſt. Non eſt igitur mirum, ſi Romani ea loca incolentes quæ antea ab Arcadibus & Euandro habitata fuerant, Æolica mult vocabula uſurpaverint. Pelaſgorum etiam, quorum antiquiſſim origo fuit ex Arcadia, pars quædam in Italia ſedes poſuit. Tur Acarnania, Curetis, Ætolia, Elis, antiqua Achaia, id eſt, Laconia 8 Meſſenia regiones erant Italiæ ex adverſo poſitæ, magnamque eju partem urbibus & pagis cultam reddiderant: ex iis enim oppoſiti & vicinis regionibus tranſmigraſſe Græcos, qui primi Italiam fre quentavere, non ſolum credibile eſt, ſed valde veriſimile. Sic poſ Euandrum & Pelaſgos Diomedes Ætolus Argyrippam condidit ſed cum de lingua Latina ſit quæſtio, eorum potiſſimum habend ratio, qui Latium incoluerunt. Fuerunt autem Aborigines ex Ar cadia oriundi, ut ex M. Catone, & C. Sempronio aſſerit Dionyſiu Halicarnaſſeus, qui pulſis Siculis Latium & Tuſciæ partem occupa vere: ab illa, credo, antiquiſſima gente defluxit Æoliſmus in La tium.

Pag. 432.

Pag. 432.

ζαλησίμωσα πῶμα καύματος λύσιν.	*Poculum inſigne paravi quod æſtum leniat.*

Hæc ita interpres vertit, & miratur Caſaubonus καταισιμοῦν in novo ſignificatu pro conficere, parare. Sed quid opus eſt inuſitatam ſignificationem tribuere ei voci, cum ordinaria bene conveniat ſententiæ. Ἀισιμοῦν, ut notat ſummus vir, eſt *conſumere*: ſic καταισιμοῦν *omnino conſumere.* Vertendum igitur erat *exhauſi poculum*, non vero *paravi*, nam qui exhaurit poculum, conſumit potum, & πῶμα ſignificat etiam potum & liquorem, quí bibitur.

Pag. 437.

Πρὸς τὸ ἐν Λίμναις τέμενος.	*In eo nemore quod lacus ambit.*

Inſuper habita verſione non ſequenda, quæ ita habet, notabo tantum id, quod dixit ſummus vir ad hunc locum: *Limnæ loci nomen fuit Athenis, ubi in honorem Bacchi Lenæa agitabant.* Bene, modo vocem Lenæa pro Liberalia generaliter intelligas pro quocunque Bacchi feſto. Nam ſi eam accipias cum oppoſitione ad alia feſta Aſtyca, ut fere ſemper, errabis verba doctiſſimi viri ſequutus (non mentem, ut puto.) Lenæa enim ſpecialiter dicebantur non ea, quæ ἐν λίμναις & τὰ κατ᾽ ἄςυ, ſed ea quæ κατ᾽ ἀγροὺς extra urbem menſe Poſideone celebrabantur. Cave ergo, ne fallaris.

Pag. 442.

Μύρτων πινακίσκος, χθὲς παρατετιλμένων, λύχνων γὰρ ὀσμὰς οὐ φιλοῦσι δαίμονες.	*Myrtorum lanx, decerptorum interdiu, adverſantur enim lucernarum odorem dæmones.*

Hæc non intellexit interpres, & nihil ad ea ſummus vir commentatus eſt. Ænigmatice notat meretricium morem & Græcum, nam & probæ etiam illud factitabant. Scis lector μύρτον eſſe μέρος τι τοῦ γυναικείου αἰδοίου: at hic Synecdochice partem pro toto accipit. Solebant autem Græcæ mulieres λεύειν τὸ αἰδοῖον λύχνῳ ἢ δαδίῳ τινὶ: at nitidius fiebat id opus χθὲς παρατιλλούσῃ, & malus odor ex uſtulatione vitabatur: ideo ait λύχνων γὰρ ὀσμὰς &c.

Pag. eadem.

Κυβδάσοι τριώβολον.	*Cybdaſo triobolus.*

Mutant & legunt Κυβδάσῳ. Sed nihil mutandum: eſt enim dati-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

vus caſus à recto Κυβδασῶ, οῦς, ut Λητῶ, Λητοῖ: mutandus eſt tantum accentus, & legendum Κυβδασοῖ, nec à Κίβδης formatum eſt id nomen, ſed à κύβδα, adverbio, quod ſignificat inclinato capite. Habent enim hæc omnia ſignificationes turpeculas. Pro τελώβολον legerem libenter τελέμβολον continuata ſerie turpecularum ſignificationum. Ea voce utitur Ariſtophanes in Avibus.

Pag. 449.

Νόμον ἐκ νόμου ἕλκων. | *Numeros ex numeris habet.*

Subtiliter & acute hæc explicat Caſaubonus de ſtrepitu canoro podicis, ſed quoniam non occurrit exemplum ejus ſignificatus τοῦ ἕλκειν νόμον, pro, *concentum edere* vel *cantilenas cantare*, & vox ἕλκειν non videtur quadrare. Nam ii, qui talem ſtrepitum edunt, non ἕλκουσι, ſed potius ὠθοῦσι, non attrahunt ſed pellunt. Suſpicor debere intelligi cibum ex cibo attrahere: nam ex cibo ore devorato, & ab eo attracto podex attrahit cibum veluti ſuum τὴν μίνθην: mihi tamen valde arrideret interpretatio ſummi viri; niſi diſſuaderet illam ſequi illud verbum ἕλκειν.

Pag. 450.

Μὴ πρόστομος. | *Roſtrum acutum.*

Hoc epithetum Ichneumonis exercuit ſummum virum commentatorem, qui plura & optima & eximiæ eruditionis plena notavit, & quæ maxime probo: ut habeat tamen lector, quod eligat, addam, poſſe etiam intelligi μὴ πρόστομος de genere dimicationis illius animalis, qui & ἀμφικέφαλος immediate poſtea vocatur, quod optime de eo genere pugnæ interpretatur Caſaubonus, ſcilicet dum pugnat cum aſpide, cauda velitatur averſo capite. Ideo non male diceretur ὀπισθόστομος, quod eſt μὴ πρόστομος.

Pag. 453.

Ἐνέβαλον γὰρ ἄν σου φησὶν εἰς τὰ ἴσχια λίθον, εἰ μὴ καταῤῥαίνειν ἔμελλον τοὺς περιεστηκότας.	*In tua, inquit, femora lapidem jacerem, niſi vererer circumſtantes aſpergere.*

Optime Caſaubonus concludit, non τὸ εὐρύστομον, ſed τὸ εὐρυπρωκτον exprobrari Cephiſocli à Soſiphane, ſed quod mutat καταῤῥαίνειν in καταπερδεῖν, fruſtra eſt, & non cepit hujus loci ſenſum, & leporem Græcanicum, ſed obſcœnitatis plenum: exprobrat enim Soſiphanes Cephiſocli, non ſolum εὐρυπρωκτίαν, ſed ἑταιρισμὸν & γυναικοπάθειαν, καὶ τὴν ἐν τοῖς ἰσχίοις ἀποπλύσεως δρόσου συῤῥοήν, & ait in ejus nates

ſe

ſe lapidem jacturum, niſi timeret aſpergere circumſtantes; nam qui in lacunam lapidem violenter jacit, aſpergit circumſtantes. Sed magis immorari talibus obſcœnitatibus curioſius explicandis non decet, nec lubet, & forte plura jam dicta ſunt, quam oportebat.

Ad Lib. 11. Pag. 460.

Κατὰ τὴν Ἀνθέων χώραν. | *In Antheorum tractu.*

Repone Ἀνθείων: nam ea urbs Pauſaniæ ter nominatur Ἄνθεια in Achaïcis, ut eſt in Stephano, & Heſychio.

Pag. 464.

Μετὰ γὰρ ἀρωμάτων συμφυραθείσης τῆς γῆς ὀπτᾶται.	*Subacta cum odoribus terra ea coquuntur.*

Ex hoc loco Athenæi ſingulari certe & notabili conjicere licet, quare vaſa quædam fictilia dicta fuerint Romanis Myrrhina, quæ ab odore etiam commendari ait Plinius.

Pag. 466.

Περὶ Γρᾶ διηγούμενος τοῦ τὴν ἀποικίαν εἰς Λέσβον στείλαντος.	*Cum de Gra loquitur, eo nimirum, qui in Lesbum coloniam miſit.*

Optime Caſaubonus ex hoc loco Pauſaniam emendat in Laconicis, ubi male Γραΐδι ſcriptum eſt, tamquam à recto Γραΐς, quod ut firmem etiam aliquo teſtimonio, locum apponam Scholiaſtis Lycophronis ad Alexandram verſu 1369: ἀπόγονος δὲ τούτου (Oreſtis ſcil.) καλούμενος Γρᾶς μετὰ ἑκατὸν ἔτη κυριεύσας τῆς Λέσβου πόλιν ἔκτισε. quæ non dubito eum habere ex Theone antiquo ejus poëmatis explicatore.

Pag. 473.

Φοινικίου φησὶν οἴνου κάδον. | *Phœnicii, inquit, vini cadum.*

Sic optime hunc locum reſtituit Caſaubonus, ſed quod de voce κάδον ait *vas ubi vinum habetur aut portatur*, nimis ſtrictam & anguſtam ſignificationem huic voci tribuit: nam etiam ad hauriendum & exhauriendum cadis utebantur, ſi fides Scholiaſtæ Demoſthenis ad orationem contra Midiam. Sic enim ait: [1] κάδος δὲ γυναικεῖον ἀγγεῖον ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ῥύσεις τῶν ὑδάτων ἢ τὰς νῦν σίτλας. Hæc ultima vox non eſt antiqui Helleniſmi, ſed Latina eſt in Græcum detorta *Situla*, nempe unde noſtra vox vernacula *une ſeille.*

[1] *Cadus eſt vas fœminarum proprium, quo utuntur ad fuſiones aquarum, quæ nunc Situlæ dicuntur.*

Pag. 480.

Κρουνεῖα. | *Crouneia.*

Non poſſum mihi perſuadere integrum eſſe hoc loco Athenæi codicem, non video enim, quare de Cratere nihil dixerit, cujus uſus maximus fuit in conviviis. Deeſt igitur ea vox, & deſunt, quæcunque ſuper ea dixerat, ut & paulo poſt deeſt etiam Κύαθος.

Ibidem.

Δώσων πιεῖν ἔγχυτα. | *Da, quod bibam, pocillator.*

Legendum δώσω πιεῖν ἔγχυτα, & verto, *dabo bibere enchyta.* quod eſt potionis genus, non vero vocativus Æolicus à recto ἐγχύτης, ut putavit Dalecampius. Nam pincerna ſive pocillator ἐγχύτης dici poſſet ab affundendo, male vero diceretur ἐκχύτης ab effundendo, nam qui dat bibere, infundit in calicem, non effundit. Id autem potionis genus (ut ex etymo conjicio) eodem modo fiebat, quo apud nos fit ea potio, quæ ex ſucco pomorum Medicorum fit, & vocatur *Limonade.* Fit enim infundendo & effundendo ſæpius; at ut interpretatur Dalecampius, legendum foret, pro δώσων δὸς majore mutatione.

Pag. 489.

Καὶ πάνυ τὶς εὐκαίρως προπίνων, φησὶ πατριῶται, Μάνην δ᾽ εἶχε κεραμεοῦν ἁδρὸν χωροῦντα κοτύλας πέντε, ἴσως ἐδεξάμην.	*Et opportune admodum popularis quidam meus præbibens, fictilem manen amplum habebat, qui propemodum cotylas decem caperet, eum non recuſavi.*

Mutat Caſaubonus εἶχε in λάβε ſine neceſſitate: debent enim duo ultimi verſus includi parentheſi uſque ad ἴσως excluſive, & legendum eſt προπίνω, & omnia optime quadrabunt ſic legendo:

Καὶ πάνυ τὶς εὐκαίρως, προπίνω φησὶ πατριῶται
(Μάνην δ᾽ εἶχε κεραμεοῦν ἁδρὸν
Χωροῦντα κοτύλας πέντε) ἴσως ἐδεξάμην.

Id eſt, *Et aliquis omnino opportune dixit, præbibo tibi concivis. (Manem autem habebat fictilem amplum capientem cotylas quinque) forte accepiſſem.*

Ibidem.

Καλεῖται δὲ Μάνης καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηκὸς, ἀφ᾽ οὗ ἐν	*Vocatur & Manes id quod extat in cottabo, in quod ludentes*

παιδία τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον.	*dentes demittebant latagas.*

Legendum eſt ἐφ' ὃν, non vero ἀφ' οὗ, *in eum*, non *ab eo*: erat enim Manes effigies ſervi vetuli, cujus caput eminebat in pelvi, in cujus caput λατάγη ſive πλάστιγξ, dum gravata per infuſionem vini è poculo à Cottabiſante factam deſcendebat, ſonum edebat. Ideo manifeſtum eſt legendum eſſe ἐφ' ὃν. Quod autem dixi de Mane, ex ſequentibus apud Athenæum colligitur.

Pag 496.

Ἀνδρότερον ἢ τῶν Ῥοδιακῶν ἢ τῶν Ῥυτῶν.	*Hominem alterum vel Rhodiacis vel Rhytis.*

Vel ex Diogene Laërtio hîc reponendum Ῥοιάκων pro Ῥοδιακῶν, vel ex hoc loco corrigendus eſt Diogenes Laërtius, ſic enim habet in teſtamento Lyconis: [1] δίδωμι δὲ τῷ Καλλίνου παιδίῳ Θηρικλείων ζεῦγος, καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ῥοιάκων ζεῦγος. Quod autem magis credam hunc locum Athenæi ex Diogene Laërtio corrigendum eſſe, facit titulus hujus loci, qui legitur apud Athenæum Ῥόδιας: nam ex recto Ῥόδιας non poteſt formari genitivus pluralis Ῥοδιακῶν, ſed à recto Ῥοδιακὸς formaretur. Itaque credo pro Ῥόδιας in titulo reponendum Ῥοίαξ, à quo genitivus pluralis Ῥοιάκων. Id poculum credo dictum fuiſſe à ſimilitudine mali granati, quod Græcis dicebatur ῥοιά.

[1] *Dono Callini puero par Thericleorum, & ejus uxori Rœacorum jugum.*

Pag. 501.

Φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.	*Phialam appoſuit ignis expertem.*

Ad vocem ἀπύρωτον ea commentatus eſt vir ſummus, quæ in errorem poſſent abducere homines, niſi aliter docerentur. Ideo vincat veritas, nec patiamur eam obrui tanti viri auctoritate. Hæc igitur ait: *Vocis* ἀπύρωτος *duplex ſequitur interpretatio*, ἢ ψυχρήλατος, ἢ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη: *vocant autem* ψυχρήλατα *Græci non frigidis malleis ducta, id enim eſt ineptum, ſed* τὰ μετὰ τὸ ἐλαθῆναι ψυχρῷ βαφέντα, *quæ, poſtquam ſunt malleo ducta, in frigidam fuere merſa.* Peccat hoc loco vir ſummus non ignorantia literarum, quis enim in libris doctior illo? Sed fabrilis artis ignoratione, & primum quidem optime vocat ineptum interpretari ψυχρήλατα *frigidis malleis ducta*, quaſi forent quædam, quæ calidis malleis ducerentur, quod numquam fit. Nam ſi mallei candentes forent, eſſent ad ducenda metalla

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

talla inepti, utpote & ipſi ductiles & molles. Sed in eo, quod interpretatur ψυχρήλατα ea, *quæ poſtquam ſunt malleo ducta, in frigidam merguntur*, prorſus eum fugit ratio, & male ſequutus eſt Henricum Stephanum ἀνεξετάςως, qui ſic eam vocem in ſuo Theſauro interpretatus eſt. Nam ea, quæ in frigidam merguntur, ut ςόμωςιν accipiant & duriora fiant, ψυχρόβαπτα dicuntur vel ψυχροβάφη, non ψυχρήλατα, & locus quem affert ex Plutarcho in Bruto Henricus Stephanus, id nullo modo evincit. Ψυχρήλατα τῶν ξίφων optime duritiem multam habere dixit Plutarchus, nam & Thoraces ferrei, ut ictibus ſclopetorum impenetrabiles evadant, ſæpe ita tunduntur, ſic enim ſine magna dilatatione denſatur ferrum & ſolidatur maxime. Ψυχρήλατα igitur ſunt ea metalla, arma, vel vaſa, quæ frigida & ſine ignis uſu tunduntur, non vero, quæ poſtquam ducta ſunt ab igne post dilatationem malleis factam in frigidam merguntur. Deinde quis unquam fando audivit, phialas ex auro vel argento ductas frigidæ immergi debere? Num ut duriora fiant? at in auro & argento durities vitium eſt, & quo magis mollia & ductilia ſunt ea metalla, eo magis in pretio habentur. Igitur φιάλην ἀπύρωτον interpretare ψυχρήλατον, id eſt, non in igne fuſam, ſed malleo ſive igne ductam, & ideo pretioſiorem: nam talia vaſa non tam facile franguntur, & etiam hodie ſunt in majori pretio. Si vero in frigidam poſt dilatationem calidæ mergerentur, duriora quidem in ſuperficie fierent, & cœlo reſiſterent magis, ſed facilius multo frangerentur caſu quodam vel ictu. Sic videmus cultros, qui multum ςομώσεως, id eſt, *aciei* acceperunt, frigidiſſima aqua merſos, licet duriſſimos & omnia dura ſecantes facile frangi, ſi quis eos curvare tantillum aggrediatur.

Pag. 509.

Ὥσπερ καὶ Χαίρων ὁ Πελλωνεύς. | *Qualis fuit Chæron Pelleneus.*

Ex hoc loco ſupra emendavimus Pauſaniam in Achaïcis pag. 235, & illuſtravimus eum locum antea multis involutum tenebris, eum vide.

Ad Lib. 12. Pag. 518.

Ἀνὴρ Συβαρίτης εἰς ἀγρὸν ποτὲ πορευόμενος, ἔφη ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, ἑαυτοῖς ῥῆγμα λαβεῖν.	*Virum Sybariticum aliquando profectum in agrum, cum fodientes operas vidiſſet, dixiſſe, ruptam ſibi fibram.*

Hoc loco mihi videtur Dalecampius optime vertiſſe, & melius intel-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

tellexiſſe, quid ſit hoc loco ῥῆγμα, quam doctus commentator, ui Dalecampium (quod nondum acciderat) hoc loco male reprendit. Ῥήγματα nempe *rupturæ* fiunt vel caſu vel nimia virium contentione, quod & aliquando evenit iis, qui ligone fodiunt. Ideo naginationis vi delicatiſſimi illius Sybaritæ, qui fodientem videat ligonem ſuum violenter impingentem, factum eſt, ut ſibi videtur rupturam quandam pati: at vult vir ſummus intelligi ὄρυγμα, on video quare, nam ὀρύττεσθαι non eſt ἀνθρώπινον πάθος.

Pag. 524.

αἱ ἐλαίαν ἱερὰν αὐτομάτην ἀναφθῆναι.	*Et oleam ſacram ſponte accenſam eſſe.*

Videtur Caſaubonus velle legi ἀναυανθῆναι, quod mihi etiam prima facie videbatur, & multum mihi arridebat eamutatio, ſed poſtuam accuratius rem conſideravi, nihil mutandum cenſeo. Nam ὐτομάτην melius refertur ad ἀναφθῆναι *ſponte flammam concepit*, quam d ἀναυανθῆναι *ſponte exaruit*, & proigium uotabile fuit: at quantæ rbores quotannis ſponte exarent, nulla vi exterius ingruente? ergo l non mirum fuiſſet.

Pag. 531.

ιημιλλῆσθαι φησὶν αὐτὸν Νικοκλεῖ τῷ ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος βασιλεύσαντι * ἀποθανεῖν δὲ ἀμφοτέρους βιαίως.	*Narrat certamen illi fuiſſe cum Nicocle rege Salaminis Cypriorum * & utrumque per vim occiſum.*

Polyænus lib. 8 Nicoclis mortem violentam narrat, & ait Ptolenæi exercitu ingruente, ut eum regno deturbaret, laqueo ſponte ſe uſpendiſſe, quod puto de eodem hoc Nicocle intelligendum. Alier tamen rem narrat Maximus Tyrius ſermone 4, qui eum vivum aptum fuiſſe ait, & in vinculis ſervatum.

Pag. 534.

ρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος.	*Cupidinem qui ulnis fulmen amplecteretur.*

Sic vertit Dalecampius, & ſilet Caſaubonus: mihi tamen ea inerpretatio non probatur, nam *amplecti fulmen* quid foret? verto *Cuidinem curvato cubito fulmen vibrantem.* Et ſic eam vocem intelligit Budæus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 535.

Τίω τε Λαΐδος τῆς Κορινθίας μητέρα Τιμάνδραν.	*Timandram Laïdis Corinth matrem.*

Nomen ejus fœminæ variat apud auctores. Ipſe Athenæus in pag. 574 *Damaſandram* vocat. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Plutu *Epimandram* nominat. At Plutarchus in Alcibiade cum hoc lo Athenæi concordat, & *Timandram* eam appellat. Ideo credo pr ferendam eam lectionem. Sed idem Plutarchus cum Athenæo etia pugnat. Nam eam Timandram matrem prioris Laïdis facit, q Hyccaris urbe Siciliæ Athenas advecta fuit. At Athenæus infra Δ μασάνδραν τῆς Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητέρα dicit expreſſe: quis veri difficile eſt decernere, ratio temporis certe videtur magis cum Pl tarcho concordare.

Pag. 536. & 537.

Οὐκ Ἀντοκλέης, καὶ Ἐπικλέης οἱ μετ' ἀλλήλων ζῆν προελόμενοι.	*Nonne Antocles & Epicles qui cum vivere ſimul d crevißent.*

Ælianus in Varia Hiſtoria hanc hiſtoriam habet, ſed eam diver narrat. Nam pro Antocle & Epicle habet unum Periclem, & eu in convivii ſocietate & commoriendi propoſito cum Callia & Ni ſociat. eum vide lib. 4 cap. 23.

Pag. 552.

Ἀρχέστρατον φησὶ τὸν μάντιν ἁλόντα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀναβληθέντα, ὀβόλου ὁλκὴν εὑρεθῆναι ἔχοντα.	*Narrat Archeſtratum vate captum ab hoſtibus, & ſtateram injectum obolu tantum pependiſſe.*

Vidit ſummus vir τὸ ἄτοπον, & damnavit, ſed eo, quod Ælian huic narrationi conſentit, nihil auſus eſt mutare. Sed non dubito Polemonis exemplari, unde uterque auctor hæc habet, defuiſſe lit ram numeralem. Si ὁ ὀβόλων ὁλκὴν legas, manet ἄτοπον: nam pondus hominis ad libræ decimam partem non accederet. Si leg ρ ὀβόλον, tunc nimis foret, & hominis pondus fuiſſet librarum 91 a circiter, & nihil in eo mirum fuiſſet. Defuit certe quædam litte numeralis, ſed quam ſupplere difficile eſt. Forte legendum: ϙ ὀβόλων ὁλκὴν, & ſic pondus fuiſſet librarum novem circiter, quod cert miraculum fuit & merebatur literis mandari. Nam Auguſtus L

ciu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

am quendam pumilum librarum ſeptemdecim populo exhibuit, rarum quid, teſte Suetonio in Auguſto.

Ad Lib. 13. Pag. 557.

ελιβοίαν τὴν Αἴαντος μητέρα.	*Melibœam Ajacis matrem.*

Hanc Eribœam vocat Pindarus Iſthmiorum 6, cum quo conſen- Sophoclis Scholiaſtes in Ajace Maſtigophoro. Pauſanias vero in tticis Peribœam vocat minima cum Pindaro & Sophoclis Scho- iſte differentia, Alcathoi filiam, Telamonis uxorem.

Pag. eadem.

ʼυδάταν Ἰλλυρίδα γήμας ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρα Κύνναν.	*Ex Audata Illyria, quæ illi nupſerat, filiam Cynnam ſuſcepit.*

Non concinit Arrianus apud Photium, nam Cynnæ matrem Eu- ydicen vocat.

Pag. 576.

Μύρτιον ἢ μία τῶν ἀποδεδειγμένων Δεικηλειάδων.	*Myrtium vero una ex publicis & vulgatis Deicſariadibus.*

Quæ fuerint illæ δεικηλειάδες, non eſt in proclivi demonſtrare, um alibi ea vox non occurrat. Forte fuerunt eæ, quæ deploratæ rorſus pudicitiæ habebantur, & digito δεικηλικῷ paſſim monſtraban- ur tamquam vulgo notæ, quæ meretriciam palam profitebantur. Vel forte ἀπὸ δεικηλείου, quod erat locus in urbe Samo, ubi mercium ſpecimina proponebantur, & talis locus Athenis Δεῖγμα vocabatur, & ab eo loco, ubi proſtabant meretrices, ut ſui ſpecimen exhiberent populo, dictæ meretrices vulgo proſtitutæ δεικηλειάδες. Vir doctus nterpretatur *mimas* ex loco Diodori lib. 34 in excerptis, ubi legitur μίμοις καὶ προδίκταις, vel, ut melius legit Suidas, καὶ προδείκταις, & ait ἀπὸ τοῦ δεικνύειν dici *προδείκτας histriones ac mimos, qui ridicula & jocu- laria quædam in ſcena fundebant, quæ δεικήλεια dicebantur.* Et hæc qui- dem ſubtiliter excogitata de hiſtrionibus concedi poſſunt, minime vero de mimis, qui ore muto ſolo geſtu verſus quoſdam notos & ſenſus exprimebant, & loci, quos attulit, ut probet ſuam ſenten- tiam, id quod pertendit, evincere non videntur, quorum unus eſt hic locus Athenæi, alter eſt Varronis in ὄνος λύρας, *neque orthopſal- ticum attulit Pſalterium, quibus ſonant in Græcia dicteria.* Si ſonabant di- cteria, certe à mimis non fundebantur, qui ſonum non emittebant, ſed ſolo geſtu ſenſus ſignificabant. Ergo niſi aliunde plus lucis afful-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

geat, non poſſum accedere doctiſſimi illius viri ſententiæ, quæ m
mas interpretatur. Nam apud Heſychium, quem citat, μιμολόγος
dicitur δεικηλίτης, non à δεικνύειν, ſed à δείκηλον, quod ibidem Heſy
chius interpretatur εἴδωλον, μίμημα, & nihil facit hic locus ad δεικη
ελάδας.

Pag. 581.

Εἰς νύκτ' ἀποδώσεις τῷ θυγατρίῳ μου διπλοῦν.	*Filiolæ in hanc noctem me daturum te duplum.*

Præter ſenſum planum & cuique obvium (mille drachmæ valer duplum quinque minarum) ſubeſt alius ſenſus ſubtilior & obſcœ nus, καὶ σκώπτει εἰς τὸ ἄστυλον τοῦ γέροντος καὶ εἰς ἀναδίπλωσιν τοῦ αἰδοίου, ὡ οὐ δυναμένου αὐτὸ ἁπλοῦν καὶ τείνειν. Latinam interpretationem appo nere pudor vetat.

Pag. 588.

Λαΐδος ἦν τῆς ἐξ Ὑκκάρων * ἧς καὶ Ἀρίστιππος ἤρα καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ.	*Laidem ex Hyccaris * ama verunt Demoſthenes ora tor, Ariſtippus.*

Peccat in temporum rationem Athenæus, nam illam Laïden non potuit deperire Demoſthenes, quæ ſeptennis Chabria Archon te Athenas advecta fuit, & trigeſimum annum agebat Dexithe Archonte, quo anno Demoſthenes natus fuit ſecundum Plutar chum, qui altius ejus natalia ponit, nam alii Demophilo Archont natum dicunt, & ideo anus erat florente Demoſthene, ſi tamen ad huc vivebat. Multo minus potuit eam deperire Ariſtippus, qui poſ Demoſthenem vixit, & apud Magam Cyrenarum regem multum diverſabatur, ut ſupra ad Diogenem Laërtium notavimus. Ad ju niorem igitur Laïdem referenda ſunt ea, quæ de Demoſthene di cuntur: de Ariſtippo vix credibile eſt, qui quadraginta vel circite annis poſt Demoſthenis mortem florebat. Si eam deperiit, oporte adhuc adoleſcentem eum fuiſſe, Laïdem vero jam ætate provectam.

Pag. 593.

Πτολεμαῖός τε ὁ τῶν ἐν Ἐφέσῳ διέπων φρουρὰν υἱὸς ὢν τοῦ Φιλαδέλφου βασιλέως.	*Ptolemæus Philadelphi regi filius, qui præſidiariis mili tibus impoſitis Epheſo præ erat.*

Si bene ſe habet hic locus, nothus filius fuit Philadelphi hic Pto- lemæus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

lemæus. Nam præfectura præſidii non conveniebat regis filio Euergetæ. Sed forte redundat υἱὸς ὢν, à quodam ſciolo additæ voces, qui putabat omnes Ptolemæos fuiſſe ex regia Ægypti regum progenie.

Ibidem.

Ὁ δὲ συλλαβὼν καὶ προσποιηθεὶς συγχωρεῖν, περὶ ὧν λέγει δι' ἡμέρας παρῃτήσατο εἰς σκέψιν &c.	*Quibus cognitis, ſimulavit dubium ac incertum id ſibi eſſe, quod ſciſcitabantur, biduumque petiit ad id memoria recolendum.*

Optime Caſaubonus emendavit & legit δύ' ἡμέρας (nam ſic apud eum lego.) Sed quod ad hiſtoriam, quæ hoc loco narratur, attinet, cum putavit Laodicen, de qua hîc loquitur Athenæus, fuiſſe Sophronis illius uxorem, toto cœlo erravit. Cur enim Sophron, ſi noviſſet inſidias ſibi ab uxore ſtructas & venenum præparatum, non ipſam uxorem comprehendiſſet, & uſus fuiſſet ſuo jure? ſed Epheſum aufugit. Tum ſi Laodice fuiſſet Sophronis viri privati uxor mulier privata, quo jure juſſiſſet Danaën præcipitari. Certe tanta poteſtas non niſi reginæ conveniebat. Fuit igitur Laodice non ejus uxor ſed regina & domina. Ex Appiano in Syriacis & Polyæno lib. 8 diſco Laodicem fuiſſe Antiochi Dei dicti uxorem, quæ etiam eum veneno ſuſtulit, & poſt eum ita veneno ſublatum hanc de Sophrone narrationem intelligi debere patet ex iis, quæ infra ait Danaë, dum ad mortem ducitur, ſcilicet, *jure* dixit *plures deos contemnunt, ego enim, quæ meum virum ſervavi, hanc gratiam à Deo accipio: Laodice vero, quæ proprium virum necavit, tantis honoribus digna cenſetur.* De illa igitur Laodice, quæ poſt virum veneno ſublatum cum filio Seleuco Callinico adhuc juvene regnabat, & cuncta ad libitum moderabatur, hæc intelligenda ſunt. Sophron autem, qui Epheſum aufugerat, morte uxoris vel amaſiæ ſuæ Danaës territus rebellavit, & Epheſi tyrannus factus eſt, ut ex hoc loco conjicio. Hoc eveniſſe neceſſe eſt poſt Olympiadem 133, qua Seleucus Callinicus una cum matre juvenis regnare cœpit.

Pag. 593.

Μύστα Σελεύκου τοῦ βασιλέως ἐρωμένη.	*Myſta Seleuci regis amica.*

De Seleuco Callinico hæc intelligenda ſunt. A Polyæno hæc

 ejus

ejus amica vocatur Πύςα lib. 8, ſed puto ex hoc loco emendandum eſſe Polyænum, & ibi legendum Μύςα, ut hîc.

Ad Lib. 14. Pag. 622.

Τὸ γελᾷν δ' ἐκειδδέμεν. | *Ridere ἐκειδδέμεν.*

Ad hunc locum ſic doctus commentator. *Falſum eſt Thebanorum dialecto dici τὸ γελᾷν ἐκειδδέμεν: verum eſt quod reponemus, τὸ γελᾷν δὲ κειαδέμεν. Auctor & fundus hujus emendationis Heſychius, qui Bœoticam eſſe hanc vocem ſcribit, ſignificantem γυναῖν, ſed narro tibi lector vitioſi etiam hîc doctiſſimi illius critici ſunt codices, & ſcribendum ex Strattidis verſibus γελᾷν.* Nimis confidenter, ut videtur, hanc lectionem falſi damnat vir magnus ex auctoritate ſolius Heſychii, cujus codicem eodem loco etiam corruptum emendare ex hoc loco cogitur. Ego vero puto ex hoc loco emendandum eſſe Heſychium, & apud eum pro γελᾷν ἢ κειαδέμεν legendum γελᾷν δ' ἐκειδδέμεν. Primum enim in tota Græcanica literatura nullus auctor magis corruptus eſt & tantis ſcatet erroribus, quam Heſychius: & quamvis Athenæi codices in multis locis mendoſi deprehendantur, non verebor dicere Heſychium in una pagina plures errores habere, quam Athenæus in quatuor. Ideo ex eo non ſemper ſecurum eſt antiquiores auctores emendare. Tum illud ἐκειδδέμεν Bœoticum magis ſapit, quam κειαδέμεν. Nam Bœotorum propriæ erant conſonantium duplicationes, ut ex Ariſtophane in Acharnenſibus diſcimus, ubi Bœotum loquentem Bœotice introducit, ſic ſtatim initio: Ἴττω Ἡρακλῆς pro ἴςω: *ſciat Hercules*, μικκὸς pro μικρὸς, θερίδδειν pro θερίζειν. Itaq; non dubito, quin apud Heſychium olim ſcriptum fuerit δ' ἐκειδδέμεν, ſed τοῦ δ ſuperiore parte exeſa & fugiente ex reſiduo ο fecerunt α, & ab ea Æolica voce ſuum *ridere* acceperunt Romani; nam abjecta præpoſitione ἐκ, ειδέμεν Æolice eſt in dialecto communi ῥιδεῖν, ab indicativo ῥιδέω ῶ, unde Latine *rideo*, & id etymum debemus Athenæo. At Bœoti, qui conſonantes amabant duplicare, pro ειδέμεν ειδδέμεν dicebant. Optime vero Caſaubonus emendat Heſychium & pro γυνᾷν repoſuit γελᾷν.

Ibidem.

Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρώμενος διὰ μέσου βαδίζειν.	*Erectus Deus malleo ductus, per medium theatrum ambulare vult.*

Interpretatur Dalecampius ἐσφυρώμενος *malleo ductus*, tamquam

ſi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſι σφυρήλατος ſcriptum fuiſſet. At longe aliud ſignificat, ſive à σφύρα formatum ſit, ſive à σφυρὸν, quod eſt malleolus, & eminentia, quæ protuberat utrinque in extremitate tibiæ. Itaque hic ἐσφυρωμένος nihil aliud eſt, quam [1] σφυρὸν παχὺ ἐπ' ἄκρον ἔχων, quæ figura eſt τοῦ φάλλου, cujus tentio dicitur ῥοπαλισμὸς ob eam figuram, & male meo judicio Henricus Stephanus in verbo σφυρόω hanc Athenæi vocem ἐσφυρωμένος interpretatur *corrigia ſubſtrictus*, quid enim corrigia ad phallum?

[1] *Tuberculũ craſſum in ſummitatẽ habens.*

Pag. 624.

Ἀναλαμβάνων τὴν λύραν ἐκιθάριζε.	*Lyra ſumpta ludebat.*

Ex hoc loco colligitur Citharam & Lyram vel idem fuiſſe vel congenerum quid, & aut nullam aut parvam fuiſſe inter ea organa differentiam.

Pag. 629.

Οἱ περὶ Πτολεμαῖον.	*Ptolemæus.*

Ptolemæus, de quo hîc ſermo, ille fuit, qui Alorites dictus fuit ab Aloro urbe, unde credo erat oriundus. Extat hæc hiſtoria apud Diodorum Siculum lib. 15 & 16.

Pag. 639.

Ἀναγγεῖλαι τῷ Πελάσγῳ.	*Pelaſgo denuntiaſſe.*

Pelaſgus iſte non fuit primus ille αὐτόχθων antiquiſſimus, nec alius paulo poſterior tempore Inachi filius, ſed alius poſterior multo. Staphylus apud Apollonii Scholiaſtem pag. 27 ait eum, qui Theſſaliam migravit, fuiſſe Argivum, & à ſuo nomine eam regionem Pelaſgiam appellaſſe. Euſtathius vero Iliad. β verſu 683 eum Itæmone & Argiva muliere natum ait, & Achæi & Phthii fratrem fuiſſe.

Pag. 650.

Τῶν ἐπινεόντων τὴν πεπαιτάτην ἀεί.	*Ex iis quæ adventant, quod maturum eſt maxime.*

Vertit Dalecampius ἐπινεόντων *adventantium*, faceto certe ſenſu. Nimirum gradiebantur, ut convivæ unus poſt alium adventantes. At tu lector verte *ſupernatantium*. Fuerunt ſcilicet æſtiva pyra parvæ molis, quæ in aqua multa apponebantur, ut frigidiora forent, & quo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

quo magis ea leviora erant nimio humore à ſole exſiccato, & ideo ſuaviora, ſupernatabant, & à convivis eligebantur.

Pag. 651.

Ὁ δὲ τόπος τοῦτ' ἔχει τὸ φυτὸν ἐν αὐτῷ πλεῖστον, ἀφ' οὗ τὴν ἐξ ἀρχῆς εἴληφε προσηγορίαν καὶ ἐνίκησε.	*In hoc tractu plurimæ ſunt mali Punicæ, indeque principio nomen eſt inditum.*

Hæc ſummus vir interpretatur aliter, quam ego puto debere intelligi. Sic enim ait: *videntur initio* σίδαι *appellata ea mala, quæ in Sideno agro naſcerentur, paulatim vero obtinuiſſe, ut omnia ſic vocarentur à Bœotis. Poterat contrarium verius videri, copiam nimirum* σιδῶν *loco Sidæ nomen dediſſe: nam multa loca de iis rebus, quarum feraces erant, nomen adepta. Cum Epaminonda tamen hiſtoria conſentit, quæ oppidulum Sidam à Danai filia Sida denominatum teſtatur referente Pauſania.* Hæc vir magnus, in quibus miror, cum meliora viderit, ſequiora ſequutum eſſe in interpretatione. Nempe fefellit eum ultimum hujus loci membrum καὶ ἐνίκησε, quod intellexit de fructus nomine, ſcilicet tandem eam appellationem τῶν σιδῶν viciſſe, & obtinuiſſe, ut ſic vocarentur ea mala in omni Bœotia. Sed τὸ καὶ ἐνίκησε referri debet ad Epaminondam, qui eo argumento uſus vicit & obtinuit, ut is locus Thebanis adjudicaretur, eo quod ex nomine malorum, quibus abundabat ille locus, manifeſtum erat Bœotos loco nomen dediſſe, non Athenienſes, & ideo à Bœotis antiquitus poſſeſſum fuiſſe. Locum Pauſaniæ quem citat, nihil facit ad hanc hiſtoriam. Nam locus ille Σίδη nomine, de quo Pauſanias, erat in Laconia inter Bœam & Epidaurum Limeram longe ab eo, de quo hic agitur, inter Athenienſes & Bœotos litigioſo.

Pag. 655.

Ὄρνιθες Μελεαγρίδες, ὁ δὲ τόπος ἐστὶν ἑλώδης, ἐν ᾧ τρέφονται, ἐστὶ δὲ ἄστοργον πρὸς τὰ ἔκγονα τὸ ὄρνεον.	*Aves, quas Meleagridas appellant. Locus paluſtris eſt, in quo nutriuntur. Animal illud non ita prolem amat.*

Ex hoc loco cogor invitus à ſummis viris diſſentire Caſaubono ſcilicet, & qui ejus opinionem ſequitur, Johanne Gerardo Voſſio Idololatriæ lib. 3 cap. 24, quorum primus ad hunc locum ait: *nemo non videt gallinis iis convenire, quas vulgo Indicas vocamus.* Imo nihil convenit:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

venit: nam & τὸ ἄστοργον non ineſt, pugnant enim egregie cum canibus, quum pullos habent, pro eis, & tanto ardore, ut ſæpe à canibus grandioribus multis morſibus lacerentur. Deinde τὸ ἐν ἑλώδεσι τρέφεσθαι nullo modo convenit, imo nihil magis earum pullis nocet, quam vel rore vel pluvia madefieri. Deinde τὸ σκληρὸν καὶ ξυλοειδὲς τοῦ λόφου omnino cum ea ſententia pugnat, quippe molliſſimum & pendulum τὸν λόφον habent Indicæ gallinæ. Adde quod ſunt ἄνευ καλλαίων *ſine barbis vel paleis*, quod pugnat cum hac Meleagridum deſcriptione, παρὰ δὲ ταῖς γνάθοις ἀπὸ τοῦ στόματος ἀρξαμένην ἀντὶ πώγωνος μακρὰν σάρκα, *ad malas vero ab ore incipientem pro barba carnem prolixam.* Tum quod ait magnitudinem habere gallinæ generoſæ, non convenit cum noſtris Indicis, quæ in multo majorem corporis molem augentur. Ideo audacter pronuntiamus, meleagridas non eſſe noſtras Indicas, quod & firmatur ex relatione eorum, qui in India Aſiatica peregrinati ſunt, qui teſtantur non eſſe in ea regione eas gallinas, quæ à noſtris Indicæ vocantur, nec in tota Aſia, niſi ſi quæ ibi ex Europa noſtra importatæ fuerint. Vide ſuper eo obſervationes Domini *de la Boulaye le Gens* Andegavenſis pag. 442. Mihi vero videntur ea, quæ de Meleagridibus hoc loco dicuntur, ſatis convenire cum iis gallinis, quas Numidicas vocarunt Romani, nos vero *poules de Barbarie*: nam τὸ σκληρὸν καὶ ξυλοειδὲς τοῦ λόφου maxime convenit, moles corporis etiam gallinis gallinaceis majoribus æqualis. Sed optime conveniunt, quæ ſequuntur: τὸ δὲ σῶμα ἅπαν ποίκιλον, μέλανος ὄντος τοῦ χρώματος ὅλου, πτίλοις λευκοῖς καὶ πυκνοῖς διειλημμένον μείζοσι φακῶν, id eſt, *corpus totum varium, nigro quidem in univerſum, ſed pinnulis albis & ſpiſſis notatum, lentis grano majoribus.* Si quis velit accurate hunc locum cum Numidicis gallinis conferre, mihi aſſentiri non dubitabit: nam illud *lentis grano majoribus* non poteſt convenire noſtris Indicis, quæ maculas multo majores habent. At ſi quis unquam vidit flores pratenſes, quas Meleagridas vocant, in mea ſententia firmabitur, & credet vel florem ab ave vel avem à flore tale nomen mutuaſſe, color enim omnino ſimilis eſt. Voſſius autem licet fluctuare videatur, tamen cum Caſaubono conſentit, cum ait dicto loco. *Ideo & Tauros coloris* (rubeus ſcil.) *efferat, imo & gallinas Numidicas*, & ex eo coloris rubri odio, quo flagrant noſtræ Indicæ, conjicio, per Numidicas eum intelligere noſtras Indicas: in quo non poſſum ei aſſentiri. Gallinæ noſtræ Indicæ ignotæ fuerant ante Americanas navigationes. In Braſiliana & aliis Americæ provinciis frequentes

 ſunt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſunt, & inde ad nos tranſportatæ fuerunt, & eo quod India Occidentalis vocatur ſæpe America, gallinæ Indicæ dictæ ſunt. Apud nos nunc frequentes ſunt, & vilis pretii: at memini me, dum adhuc puer eram, vidiſſe eas raras & caras eſſe, adeo ut gallus Indicus grandior duobus aureis æſtimaretur.

Pag. 666.

Κότταβος δ᾽ ἐκαλεῖτο τὸ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ, ὡς Εὐριπίδης παρίστησιν ἐν Οἰνεῖ λέγων οὕτως: Πυκνοῖς δ᾽ ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος· τὸν βάλλοντα δὲ στέφειν, Ἐγὼ τετάγμην, ἆθλα κοττάβων διδούς.	*Cottabum etiam appellarunt præmium quod meretur, qui potando vicerit, ut declarat Euripides in Oeneo his verbis: Crebris percuſſerunt Bacchi ſagittis caput ſenis: at qui feriit, eum coronari juſſi, cottabumque præmium dedi.*

Caſaubonus legit κότταβον διδούς. Et certe ex verbis Athenæi colligitur eum ſic legiſſe, quod forte aliquis ex Euripidis codice emendatiore correxit. Nam & erit trimetrum elegantius, ſi legatur κοττάβων, & ſententia etiam multo melior emerget. Sed licet legamus κότταβον, non ex eo ſequetur, quod inducit Athenæus, ſcilicet cottabum dici præmium, quod dabatur in convivio ei, qui bibendo viciſſet. Cottabus fuit vas cum imagine vetuli ſervi, quæ imago *Manes* vocabatur: in eo ludebant Cottabizantes. Locus Euripidis ait, convivatorem dediſſe præmia iis non qui bibebant, ſed qui feriebant τὸν Μάνην, & dediſſe ipſum cottabum, id eſt, ipſum vas. Sed inde non ſequeretur in omnibus conviviis eum morem obtinuiſſe. Sed omnino credo, Euripidem ſcripſiſſe ἆθλα κοττάβων διδούς, *præmia cottabiſmi*. Id eſt, ejus qui vicerat in eo ludo, & ſæpius & magis ſonore ferierat τὸν Μάνην. Nam ſi ipſum vas ſtatim ferienti dediſſet convivator, ludendi finem feciſſet à primo fœlici jactu.

Pag. 672.

Θεασάμενος τὴν τῆς Ἥρας ἐπιφάνειαν.	*Conſpicatam ædis Iunonis extimam faciem.*

Vertit ita Dalecampius, vellem bene. Sed non dubito alium fuiſſe ſenſum Menodoti Samii, qui eam rem narravit. Verte, *cum vidiſſet Iunonis ſpeciem*. Id eſt, cum ſibi apparuiſſet Junonis ſpecies.

ἐπιφάνεια

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ἐπιφάνεια enim non ſolum eſt exterior ſuperficies, ſed eſt etiam ſpecies apparens alicujus rei, *apparitio*. Sic dicitur feſtum diei, quo apparuit ſtella ſapientibus, *Epiphania*.

Pag. 675.

Διὰ τοῦθ' οἱ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ δεῖπνον ἀκράτῳ προσδιδομένῳ τὸν ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι δαίμονα * τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον κεκραμένῳ πρώτῳ προσδιδομένῳ ποτηρίῳ Δία Σωτῆρα ἐπιλέγουσι.	*Quapropter Græci, cum temetum inter cœnandum infertur menſæ, elato clamore bonum Deum invocant * Cum vero poſt cœnam primum aqua temperatum poculum miniſtratur, Iovem Servatorem exſultantes acclamant.*

Pugnat ſecum infra pag. 692 & 693, ubi plures antiquos poëtas in teſtimonium vocat, ut probet poculum, quod poſt cœnam exhibetur, vocatum fuiſſe ἀγαθοῦ δαίμονος. & Dionyſii Tyranni hiſtoriam narrat, quæ id neceſſario evincit. Ergo hoc loco præpoſitiones παρὰ & μετὰ locum mutarunt, quod etiam evincit vox πρώτῳ. Sed & tertius etiam calix Jovi Servatori propinabatur, de quo vide Eraſmum.

Ibidem.

Λευκόϊον δὲ κινητικὸν ὄντα κεφαλῆς.	*Violas, quæ odore caput feriunt.*

Ex hoc loco patet Leucoïum nihil minus eſſe, quam violam albam noſtram, ut volunt quidam botaniſtæ. Nam is flos minime omnium capitis gravedinem affert.

Pag. 677.

Τὴν ἐν Μουσῶν αὐτῷ σίτησιν ἔχειν ἐχαρίσατο.	*Annonam ex Muſarum reditibus ei largitus eſt.*

Caſaubonus mallet legi ἐν Μουσείῳ. Sed ſic Romani olim *ad Pacis, ad Veſtæ, ad Concordiæ*. Ideo nihil puto mutandum eſſe, nec mirum, ſi cum Romæ eſſent Sophiſtæ, aliquando Romanorum more loquebantur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 678.

Πομπεύειν τε ἐν τῇ τῶν Ἑλλωτίων ἑορτῇ.	*Eamque in Ellotiorum feſto i… pompa vehi.*

De hoc feſto ita commentatur Caſaubonus: *de Ellotiorum autei feſto ſcribit idem Heſychius.* Ἑλλώτια ἑορτὴ Εὐρώτης ἐν Κρήτῃ. *A Cretenſi bus igitur acceperunt Lacedæmonii.* Metuo, ne lapſus memoria Lace dæmonios poſuerit. Nam Ellotia Corinthi celebrabantur, teſt ipſo Athenæo infra paucis lineis & Pindari Scholiaſta ad Olymp. 13 Sed forte aliunde habet vir ille ſummus. Nam plura ſcivit, quæ no ignorare non erubeſcimus, tum multa à Cretenſibus acceperan Lacones.

Pag. 679.

Στέφανον πολυποίκιλον ἀνθέων χευπόταλον.	*Variam è floribus coronan mollisſimam.*

Caſaubonus vult legi γελπόταλον, & *rapacisſimam* interpretatui Verum qualis erit gradus poſitivus ejus ſuperlativi? Nam γέλπος non ſignificat *rapax*, ſed *rete*: γελπεὺς autem eſt *piſcator*. ſubſtantiv non recipiunt gradus comparationis. Vereor igitur, ne nimis pro peranter hæc ſcripſerit vir incomparabilis. Tum quale foret illu attributum *corona rapacisſima*. Ergo ut aliquid etiam in medium affe ram, forte legendum eſt τελπόθητον, non magna mutatione & optim ſenſu.

Pag. 680.

Ὑφ᾽ ὧν διὰ τὸ Παρτάμιδος μῖσος ἀποφανθῆναι βασιλέα.	*A quibus, quod eſſet inviſu & odioſus Partamis, rex creatus fuerit.*

Fuit igitur Partamis ille, qui Herodoto eſt Apries, Scripturæ vero Hophrah vocant, utrumque nomen longe à Partamide. Sed aliquid profecto deeſt, & iſte Partamis is eſt, qui Herodoto Πατάρβημις, ob cujus lanienam ab Aprie rege factam irati Ægyptii defecerunt ad Amaſin omnes. Si vero nihil deeſt, intelligendum eſt Παρτάμιδος μῖσος, ob odium, quod propter Partamidis injuriam habebant, contra Apriem ſcilicet. Sed dum hæc ſcribo, ſuggerit mihi memoria veram & genuinam lectionem. Lego igitur confidenter διὰ τὸ Παρτάμιδος μύσος, *ob ſcelus in Partamide commisſum.*

Pag. 683.

Pag. 683.

Οὐδ᾽ ἐ αὐτὴ Λδύκοφρυ ἀγασαμβύης ἐπιμεμφής. Ληθαίς Μάγνητ☉ ἐφ᾽ ὕδαζιν δ᾽θαλέϰσα.	*Nec Leucophrys improbanda, ſi cui placet earum ſitus. Provenit & optime roſa ad Magnetis aquas Mæandri.*

Mutat doctiſſimus Caſaubonus, & legit Λδύκοφρυς ἀγασαμβύοις, non incommodo certe ſenſu. Ut tamen etiam aliquid ad hanc ῥῆσιν dicam, vellem legi Λδύκοφρυ ἀγασαμβύαις, & per Λδύκοφρυ intelligo Dianam, quæ Λδύκοφρυς cognomine dicebatur, & ἀγασαμβύαις refero ad Magneſias mulieres, qui eam deam colebant, nam ἀγάσαϑαι eſt σέβεϑαι teſte Heſychio.

Pag. 689.

Ε῎φεζ☉ γέ τοι πρότερον φασὶ τοῖς μύροις διέφερε, καὶ μάλιςα ἐν τῷ Μεγαλείῳ.	*Nam Epheſus olim unguentis clara fuit, & præcipue Megalio.*

Ex hoc loco corrigendus eſt Clemens Alexandrinus Pædag. lib. 2 cap. 8, ubi pro μεγαλεῖον legitur μετάλλιον, fœdo errore, ſed proclivi præſertim in majuſculis Γ & Τ, nam τω ἐπεςραμμένον Η ſimile eſt τῷ γ. Idem error deprehenditur & apud Helladium Beſantinoum apud Photium pag. 870, nec de ea emendatione dubitandum eſt. Nam Plinius lib. 13 cap. 1 rationem nominis reddit. *Poſtea multo ſucceſſit propter gloriam appellatum Megalium.* Et Galenus pluries μαγαλείϰ μύρϰ meminit, & ipſe Athenæus paginis ſequentibus 692 & 693 à Megallo quodam Siculo inventore dictum fuiſſe ait. Non dubito, lector candide; plures fore, quibus mirum & inſolens videbitur, me in his ad Athenæum notis, ſæpiſſime à Caſaubono viro tali diſſentire, ſed cogites, me tantum 30 vel circiter locos notaſſe, in quibus non mihi viſus eſt tam bene litaſſe τῇ δ᾽ςοχίᾳ. Sed cæteros, qui ut puto, duo vel tria millia reſtant, me ſilentio meo approbaſſe, & nunc verbis expreſſis profiteri, me in cæteris ſummi illius viri πολυμάθειαν & ἀγχίνοιαν mirari, & in ejus notis me didiciſſe centies plura, quam in his exercitationibus me notaſſe, plures forte mirabuntur, & id omnibus publice teſtatum hoc loco volo.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES
AD
LVCIANVM.
TOMO PRIMO.

Editionis Baſileenſis Sebaſt. Henricpetri in octavo. Pariſienſis in Folio.

IN SOMNIO.

Pag. 15. Pariſ. 7.

Τελέσπερος ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι.	*Trinoctiale, qualis & ipſe Hercules eſt.*

Hæc ait per alluſionem ad Lycophronem in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic:

> Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη
> Καὶ πρόσθε μὲν πεύκησιν οὐλαμηφόροις
> Τελεσπέρου λέοντος.

Quem Herculem τελέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per treis dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In Prometheo. pag. 31. Pariſ. 11.

τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε φροντιστὰς καὶ μετεωρολέσχας.

Dialogi ſectatores ac ſocios utplurimum irridebat ac ſubſannabat curarum exercitores ac vanos ſublimium rerum diſceptatores.

Socratem proculdubio innuit ab Ariſtophane in Nebulis ſubſannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum.

In Nigrino. pag. 62. Pariſ. 23.

καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῄει καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας.

Perſequendo verbis & eos, qui in urbe fiunt tumultus & quo pacto alii ab aliis impelluntur. Præterea & theatra & circum & aurigarum ſtatuas.

Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam ſcilicet περὶ τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεξῄει, & ne diſſimulem, vix ab ea ſententia diſcedo. Notum eſt, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas ſeditiones excitarint, ideo ut ſæpe milite opus fuerit, ut ſedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum ſermonibus, magis agitatum, quam Circenſium eventus, & Praſinorum, Venetorum, Ruſſatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non poſſum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. 5 epigr. 26, ubi de Scorpi nobiliſſimi agitatoris imaginibus loquitur, ſic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuſo permaduiſſe croco?
Quam non ſenſuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi naſus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero teſtatur equo Circenſi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero imperatore factum aureum ſimulachrum. Itaque non mirum, ſi agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuiſſe autem in circo poſita ea ſimulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi conſentaneum videtur.

Ibidem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

Multa enim revera equorum paſſim ibi inſania eſt. Iam & multos eorum, qui pro ſtudioſis ac gravibus habentur, reprehendebat.

Hæc ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.*

Pag. 63. Pariſ. 24.

Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐγχέοντας.

Vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt.

Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habe plauſus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μετὰ κρόκω vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων, ea enim optime conjunguntur, ut & crocu vino. Nam ea miſceri ſolere, & in deliciis fuiſſe eam mixtionen teſtis eſt Plinius lib. 21 cap. 6, ubi de croco loquitur. *Uſus ejus in co ronis nuſquam, herba enim eſt folio anguſto pene in capillamenti modum. Se vino mire congruit, præcipue dulci tritum* &c. Hæc Plinii verba omnin firmant noſtram conjecturam.

Pag. 64. Pariſ. ibid.

Οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ᾐτιᾶτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασιν τοῦ στεφάνου τὸν τόπον· εἰ γὰρ τοι (ἔφη) τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι.

Ita ſcil. & ipſe accuſabat eos qui coronas geſtabant, quo locum ubi eas adhibere de berent, neſcirent. Nam ſ afflatu, inquit, violarun roſarumque delectantur ſub naſum eos potiſſimun coronari oportebat.

Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græc & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus Sympoſ. 3 cap. 1 & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut meliu cenſere videtur Athenæus lib. 15 pag. 678 his verbis: ὑποθυμὶς καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοῦ τραχήλου περιετίθεντο,

περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν, ἐκ τοῦ Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id eſt, *hypothymis & hypothymiades coronæ ſunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcæi & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν à ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum poſitæ cerebrum ſuo ſuffitu juvabant, ut ait Plutarchus dicto loco.

Pag. 68. & 69. Pariſ. 26.

Τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος, οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων.

Tum demum tincta atque infecta ſagitta non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque reſina, perinde ut Curetum.

Mirum eſt Lucianum tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam ſcutum & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus ſeu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi peritiam ſignificet. Imo contra eos [1] ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & [2] χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Jovem:

[3] Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες.

Idem ait Apollodorus lib. 1: [4] οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο· κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id eſt, *quando Iovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu & membrorum motibus.* Strabo lib. 10, ubi de Creta: [5] τούτους δὲ ὠνόμαζον Κουρῆτας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσποιησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως. Plinius lib. 7 cap. 56: *ſaltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & Pindari Scholiaſtes ad Pythiorum 2, & ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunq; de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt, nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes & à quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum ſagittarium funda proſtravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum

[1] Armatos ſatellites.

[2] Æricrepos Martis arma habentes.

[3] Alacriter autem Curetes Pyrrhicam ſaltabant Scuta ferientes.

[4] Curetes autem armati in antro infantem ſervantes lanceis clypeos verberabant.

[5] Eos vocabant Curetas juvenes quoſdam motum in armis cum ſaltatione exhibentes, de quibus fabula perhibetur circa Iovis nativitatem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

cianum hoc loco pro Κυρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Ne mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretenſibus Cureti bus, ſcrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter pluriur rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: [1] τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod ſolius Dio dori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſur mihi parum valere videtur, recantat ipſe Diodorus, & contra ſe ipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Cret natum, [2] εὑρετὴν δὲ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν το ξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qu ante Apollinem natum & ipſo Jove antiquiores in Creta habita bant. Jure igitur Luciani lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mend & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum ſ temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe no vem homines è fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationer opponat & comparet. Ergo lego confidenter, & ſi mihi credis, le ges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & Micyllus etiam hoc loco caſtigandu qui ὀπῷ interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſ nam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam re ſinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium eſt ῥητίνη: pro Silphio cert ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vir medicamenti, unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbaru ſucco*, opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod e ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indig Scythia, regio frigida.

[1] *Sagittationem & venationes introduxiſſe.*

[2] *Inventorem arcus docuiſſe incolas ſagittandi artem.*

In Timone. Pag. 90. Pariſ. 33.

Καθάπερ ὑπὸ Μανδραγόρᾳ καθεύδεις.	*Vbi tu perinde ac ſub mandra gora ſtertis.*

Ita vertit Eraſmus, bene ſecundum vulgatam lectionem, mal ſecundum rationem. Henricus Stephanus in voce Μανδραγόρας vi detur legiſſe ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta ſatis e ſententia verſionis Eraſmi, qui mandragoram herbam lactucæ no abſimilem, ut ex Theophraſto & Plinio patet, in arborem um bram dormientibus facientem transformat. Certe non ita ſcripſi non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo: ἀπὸ μανδραγόρου id eſt, *poſt mandragoram ſumptam*, vel, *poſt mandragoræ potionem.* Sic &

a

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ad eundem ſenſum infra in Demoſthenis encomio pag. 908: οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id eſt, *à mandragora potu vel eſu.* Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμόνης, ἀπὸ φαρμάκου, id eſt, *ſtatim poſt repletionem, ſtatim poſt pharmaci potionem.* Mandragoram vero eſſe ναρκωτικὸν φάρμακον, & ſomnum inducere notum eſt vulgo.

Pag. 94. Pariſ. 34.

Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν περιτετραμμένος.

Ad extrema redactus conſilia.

Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, Eraſmi dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit. At nihil aliud eſt ἐσχατιὰ, quam prædium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticæ. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuæ indicia.

Pag. 128. Pariſ. 48.

Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον.

Porro quum illi ſorte obveniſſet ut Erechtheidi tribui diſtribueret ærarium, atque ego audiens, id quod ad me redibat poſcerem.

Hæc ultima verba in mendo deliteſcunt. Lege, αἰτῶν τό γε νόμιμον, & videtur bene legiſſe Eraſmus, qui vertit, *id quod ad me redibat, poſcerem.* Sed non tam bene ei ſucceſſit, quando θεωρικὸν interpretatus eſt *ærarium.* Debebat potius interpretari *donativum.* Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quæ ex publico populo tribuebatur ad ſpectaculorum impenſas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon ſupra non ſemel Κολυττεὺς dictus eſt. At Κολυττὸς demus ſeu pagus Atticæ vel potius pars Athenarum Harpocrationi & Suidæ Ægeidi tribui tribuitur, quomodo igitur hîc Timon dicit ſe acceſſiſſe ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum Theoricum diſtribuebat, ut ſuam legitimam partem acciperet, qui cum eſſet Colyttenſis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falſus eſt Harpocration, & qui eum ſequitur Suidas, & male Colyttum pagum accenſuerunt Ægeidi (quod magis puto) vel ma-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

le Lucianus Timonem Colyttenſem facit, quod non eſt veriſimile cum id non ſemel dixerit.

In Mercede conductis. Pag. 318. Pariſ. 242.

Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν.	*Verum ſpe quinque obolorum.*

Ex hoc loco licet conjicere temporibus Luciani quinque obolos Græcos æſtimatos fuiſſe centum quadrantibus Romanis, & idem potuiſſe. Nam omnia officia ſalutationum & deductionum, quæ regibus ſuis præbebantur à clientibus & paraſitis, mercedem habebant diurnam ſportulam vel cœnam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem paſſim diſcimus, quam ſummam Græcis ſuis videtur Lucianus per πέντε ὀβολοὺς exprimere voluiſſe.

Pag. 341. Pariſ. 252.

Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης.	*Proinde illud ſemper curas ut auro argentove bibas, ne colore prodente palam fiat te uſque adeo contemtum neglectumque eſſe convivam.*

Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Cæterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore vitrum fuiſſe in uſu vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam Cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Græculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo Herodotus lib. 3, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium.

Pag. 343. Pariſ. ibid.

Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγέναι.	*Quapropter terreſtris in morem ranæ ſitiens vocifereris neceſſe eſt.*

Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρυνὸν intellexiſſe, hoc eſt, *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranæ terreſtres, quæ in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eæ, quæ in paludibus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore admiſſa aqua, ut notat Plinius lib. XI cap. 37 & 51. Ergo proculdubio Lucianus per χερσαίου βατράχου rubetam intellexit.

Ibidem. Pariſ. 253.

Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί.	*Propterea quod regis plures ſunt aures & oculi.*

Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus ſuis, ex Juvenali & Martiale notum: regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo luſit cum multo riſu Ariſtophanes in Acharnis.

Pag. 344. Pariſ. ibid.

Ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος συντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, διαπείρει τῷ οἰστῷ μεταξὺ πίνοντος τὴν γνάθον.	*Moxque alter eunuchus, cui jamdudum arcus in manu tenſus eſt, quia videris quæ videre nefas, inter bibendum malam jaculo tranſfigat.*

De hoc Perſarum more tyrannico prorſus & minime συμποτικῷ nihil memini me legiſſe, & quis credat Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi lætitiam extingui mortis cogitatione & metu? id certe nec credo nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ οἰστόν. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo, alius forte aliter.

Pag. 351. Pariſ. 256.

Οἶδα ᾗ ἐγὼ ῥήτορα τῶν Καρχάρων.	*Carcharorum oratorem novi.*

Sic vertit Eraſmus, nimirum putavit Carcharos fuiſſe populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phœnices, Eteobutadæ. At longe à veritate aberravit doctiſſimus ille vir. Legendum eſt ſine majuſcula καρχάρων, & interpretandum eſt *mordacium, aſperorum, exertos dentes habentium*, nam κάρχαρος nihil

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

hil aliud eſt quam καρχαρόδους. Sed ex hoc loco & aliis, quos jai ſuperius notavi, conjicio Eraſmum adhuc juvenem & nondum Græ cæ linguæ ſatis callentem hanc verſionem aggreſſum fuiſſe : nam ſæ pe peccat ejus dialecti ignoratione.

Pag. 353. Pariſ. ibid.

Πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον.

Miſera quæpiam umbella tib mittatur.

Interpretatur Eraſmus ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Græcı σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum, pænulam*, vel tale quid.

In Apologia de Mercede conductis. Pag. 369. Pariſ. 261.

Παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινὶ χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷα ἐστὶ τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφίγγια καὶ τὰ κουράλια.

Tamen præbeat ſeſe alieno ar bitrio huc atque illuc diſ trahendum, perinde ac ſ collario quopiam aureo fo ret innexus, non aliter quam à divitum illorum a delicatorum collo amuleta illa & coralia dependent.

Hæc ultima vox κουράλια non mihi videtur ſana, & credo corruptam fuiſſe ab iis, qui σφίγγια intellexerunt armillas vel collaria quaſi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφίγγιον, omne id quod premit au ſtringit aliquam corporis partem. At ego non poſſum ſic intelligere σφίγγιον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas geſtabant, Barbaricus mos erat geſtandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus eſt Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat à monomachia cum Gallo torque aureo inſignis, quem detraxerat hoſti, & eo ſpolio gloriabatur, cum mos non eſſet Romanis torques geſtandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam ſi plures Romani ſoliti fuiſſent talia ornamenta geſtare, non fuiſſet ratio eum ita cognominandi ex re ſolita, & ei cum aliis Romanis communi. Moſellanus interpretatur σφίγγιον *amuletum*, ſed nullum auctorem habet ejus ſignificatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀποτρόπαιον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis uſitatas ſignificari poterat, voluiſſe uti voce, cujus ſignificatus erat omnino inſolitus, & ignotus. Igitur σφίγγιον, ut arbitror,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

arbitror, diminutivum eſt vocis σφὶγξ, quod eſt animal è ſimiarum genere, quo minus & exilius, eo pretioſius & magis æſtimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches & apajous.* Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6 cap. 29, ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum teſtudinum, ſphingia, mancipia.* Et rurſus eodem capite: *animal ſphingion.* Talia animalia ſæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia ſtipiti aliquando & ſphæræ è ligno vel metallo, ne libere vagari ſinantur, & ſic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι κλοίῳ δεθέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari ſolita fuiſſe teſtatur ipſe Lucianus infra adverſus indoctum: [1] πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His poſitis pro κουρέλια (quam vocem Moſellanus interpretatur *coralia*, tamquam ſi κορέλια ſcriptum eſſet) legendum puto κουράσια vel κοράσια vel κωράλλια, quarum vocum idem eſt ſignificatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco poſuit, frequentiſſima occurrunt exempla, ultimam κωράλλια Heſychius habet ſic: Κωράλλιον, παιδάριον, κάριον, & paulo poſt: κωράλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio eſt, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie inſignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὴ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde ſimplex ex iis, qui nudi ſine veſte auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iiſdem loquitur Dio Caſſius lib. 48: παιδίον τι τῶν ψιθύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς τὸ πλῆθος ἀθυράστα τρέφουσι. Quæ ſic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronæ nudos delectationis cauſa alere ſolent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἕλκεσθαι & κλοίῳ δεθέντα: vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφίγγια, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quæ puellum ſignificant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοῖον ſimiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in noſtra interpretatione nulla eſt abſurditas.

[1] *Simia enim ſemper Simia, ut ait proverbium, licet aurea habeat ſymbola.*

Pag. 371.

Pag. 371. Pariſ. 262.

Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον.	*Vbi eſt lucrum, natura adacta ſervies.*

Verſus eſt Euripidis, ad quem olim parodia alluſit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio ſuadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam ætate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inæqualitatem ætatis eas nuptias aſpernabatur; dixit filio pater: [1] Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον. Refert Plutarchus in Demetrio.

[1] *Vbi eſt utilitas, præter naturam uxorem ducere oportet.*

Pag. 385. Pariſ. 267.

Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι.	*Si tuo ſuffragio candido plenoque noſtra cauſa probetur.*

Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον, *non perforatum calculum*, quod abſolvebat, ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις abſolvebant, & ut fabæ albæ, ſed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. vide Scholiaſten Ariſtophanis ad Veſpas pag. 500.

In Abdicato. Pag. 497. Pariſ. 452.

Ἆρ' οὖν σοὶ πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν· οὐδαμῶς, τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσι.	*Num tibi liceret, utcunque contigerit, rurſus in eandem revocare ſervitutem? Minime liceret. Iſtiuſmodi igitur acta, leges firma volunt eſſe ac perpetuo valere.*

Tale forte fuit Græcorum jus, ſed in eo jus Romanum à Græco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adverſus libertum ingratum, qui ſi cauſa cadebat, retrahebatur ad ſervitutem per ſententiam judicis. Lege *Divus* 5. ff. de jure patronatus, & lege *Qui manumittitur* 1·2 Cod. de operis libertorum, & lege *Si manumiſſus* 2, & lege *Liberti* 3, & lege *Libertinæ* 4 Cod. de libertis & eorum liberis.

In Pſeudomanti. Pag. 524. Pariſ. 474.

Οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἴδην κατατρέχων, οὐδ' ὀλίγα	*Neque qui Minyam tantum aut Idam ſit pergraſſatus, neque*

τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λεηλατῶν. | *neque paucas quaſdam Aſiæ partes, videlicet deſertiores, perpopulatus.*

Quæ ſit illa Μινύα regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. Μινύας γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Bœotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Ægæo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quædam regio, quæ Μιλύας dicebatur, non Μινύας. Sed & hæc nimis longe ab Ida & locis, ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu lector, ſi mihi credis, leges confidenter, Μυσίαν. Nam Myſiæ provinciæ erat Ida mons in Aſia, ſi Aſiæ vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiæ proprie dictæ. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba.

Pag. 552. Pariſ. 485.

Ὁ γ᾽ οὖν Σηουηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου. | *Itaque quod Severiano redditum eſt ſuper expeditione in Armeniam ſuſcepta.*

Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæſus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam ſub Trajano floruit ante ejus impoſtoris tempora, & hic paullo poſt Gallus Κελτὸς dicitur, & mortuus eſt, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: [1] ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεὶς. Nam hæ voces ἀπήλλαξεν κατακοπεὶς, non mihi videntur aliter poſſe intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod ſciam, antiquorum memoravit, niſi forte aliquid muſſitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ ſuppreſſit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda ſunt hæc Capitolini verba de Vero imperatore. *Nam cum interfecto legato, cæſis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vaſtaretur, ille in Apulia venabatur & apud Corinthum & Athenas inter Symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priſcus & Avidius Caßius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata eam fuiſſe Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illuſtratur Capitolinus, & nomen legati adjiciendum, qui fuit Severianus Celta, & nomen ducis Perſarum Othryades, quod tamen

[1] Quando perſuaſus ſimplex ille Gallus invaſit, & acceſſit ab Othryade cum toto exercitu cæſus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

men Græcum ſonat: & non dubito aliter apud Perſas expreſſum fuiſſe, ſed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad ſuum ſonum accommodare.

Pag. 568. Pariſ. 492.

Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου.	*Cum adoleſcentulus amne adverſo in Ægyptum navigaſſet, ad inundationem uſque ſubducto navigio.*

Ita vertit Eraſmus. At ſi Ptolemæum conſuluiſſet l. 4 tab. Afr. 3, didiciſſet Κλύσμα eſſe nomen proprium loci in littore maris Rubri, ubi præſidium erat, dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui à Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & ſic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuſcula Κλύσματος, & verte *uſque ad Clyſma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuiſſe à Græcis impoſitum ei loco Ptolemæis regnantibus ob acceſſiones maris rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον lavabant. Vide quæ ſupra notavi ad Strabonem pag. 804.

Pag. 573. Pariſ. 494.

Σαλάγει κατὰ δῶμα.	*In ædibus ſtuprat.*

Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuiſſe deterioris notæ, ut ſæpe obſcœna verba à ſola viliore plebe uſurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis ſolis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ σαλεύειν deduci.

In Toxari. Pag. 605. Pariſ. 617.

Καὶ μῆλα τινὰ ἀποδεδηγμένα.	*Et mala quædam admorſa.*

Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore ſic ait:

[1] Ἤρατο δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοις οὔτε κικίννοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morſibus amaſiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium.

[1] *Amabat autem non tantum ut qui roſas donant vel mala vel cincinnos, ſed furioſe agitatus.*

Pag. 612. Pariſ. 620.

Ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἁρμοστὴν ὃς ἥρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε.	*Adducunt ad præfectum, qui per id tempus Aſiam moderabatur.*

Cur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile eſt dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus lib. 13 his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii ſuos præfectos in regiones ſibi ſubjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Aſia, de qua hic ſermo, & quæ tempore Luciani & hujus Dialogi ſub Romanis erat, ut ex ipſo dialogo patet, proconſularis erat provincia, & à proconſule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum ſolvere, & dicebam forte Lucianum ſervaſſe decorum, & cum Mneſippum Laconem introduceret loquentem, eum de induſtria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magiſtratuum habentem induxiſſe. Sed ut verum fatear, id non mihi ſatisfacit, nam nec in tota orationis ſerie utitur alia voce, quæ Laconiſmum redoleat, nec ipſum nomen Μνήσιππος videtur eſſe Laconis, ſed Μνάσιππος dicendum fuiſſet. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex ſua perſona, [1] ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuiſſe nomen Græci magiſtratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent ſpeciem quandam regiminis & magiſtratus quoſdam ex ſua gente, ſibi tamen ſubditos & ſine juriſdictione ſuprema, ſed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi ſuadet Budæus in commentariis ſuis, qui hæc ait: ἁρμοστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, ſed ex eo loco colligitur fuiſſe Athenis ἁρμοστῆρας id, quod Romæ Cenſores, & credo ad exemplar Cenſorum Romanorum inſtitutos, nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; niſi ſic ſit, cur ita loquutus fuerit Lucianus, mihi non liquet.

[1] *Ad Harmoſtem Aſiæ adductum eſſe.*

In Icaromenippo. Pag. 684. Pariſ. 729.

Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσι.	*Nihilo aliuſmodi eos inducunt, quam cujuſmodi in comœdiis induci ſolent ſatellitia.*

Sic etiam infra tom. 2 πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν pag. 365: [2] μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερομένην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι ſunt regum, Dynaſtarum & Tyrannorum, qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, numquam vero in comicam.

[2] *Neque ut comicum ſatellitium ſilens præterirem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Nam comœdia circa communem vitam civilem verſatur, & cives Athenienſes, aut aliunde mediocris fortunæ viros libertos, ſervos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium inducit ſic dicentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut ſit comœdia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic ſervos quoque partes habet
Faciam ut commiſta ſit tragicomœdia.

Utitur igitur vel potius abutitur comœdiæ nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine ſumit etiam pro tragœdia, in qua ſæpe inducebatur Satellitium regis vel Tyranni mutum ſolo rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus *je viens de la comœdie*, licet tragœdia fuerit in ſcenam inducta.

Pag. 694. Pariſ. 732.

Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον.	*Antigonum filii uxorem adulterio ſtuprantem, Attalo venenum porrigentem filium.*

Vellem nos docuiſſet Lucianus, quis fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille à filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui extant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium uſque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit, Moloſſidis regis filiam, numquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri auxilium laturus ivit. De Antigono Gonata dicto crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria.

Pag. 698. Pariſ. 734.

Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χω-	*Deinde terram Cynoſuræ ſubjectam aſpexiſſem, veniebat in mentem pro quantu-*

la

εἰς * τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων.	*la regione* tam ingens Argivorum & Lacedæmoniorum multitudo cecidiſſet.*

Prima verba interpretatur Eraſmus ſupine & aliud agens, vel, ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod poſtea pervenit. Nam in proclivi erat emendare, & legere Κυνουρίαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas ſemper controverſa. Thucyd. lib. 5. [1] καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι ἢ ἐς πόλιν τινὰ ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ περὶ διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hiſtoria nota eſt ex Strabone lib. 8, ex Herodoto lib. 1, Plutarcho in parallelis & aliis.

In Anacharſide. Pag. 727. Pariſ. 788.

Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ.	*Porro autem in Pythiis poma ſacerdotes Apollinis proponere conſueverunt.*

Hæc ſic vertit Vincentius Opſopœus, neſcio quam bene: nam in Græco de ſacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur à recto ἱερὸς, id eſt, *ſacer*, non à ἱερεὺς, quod eſt *ſacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo ſacra proponebantur.* Olim ſuſpicabar μῆλα hoc loco interpretari debere non poma, ſed oves, ut & apud Maximum Tyrium ſermone 37, & in Anthologia primi lib. primo epigrammate: eo quod campus Criſſæus vel Cirrhæus, qui erat Apollini ſacer, ad oves paſcendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat ſine arboribus. Sic enim de eo Pauſanias in Phocicis: [2] τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλόν ἐστιν ἅπαν καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἀρᾶς ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quæ paſcebantur in eo campo non arato nec arboribus conſito, erant Apollini ſacræ, è quibus, ut putabam, quædam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter ſentire me coëgit Libanius Sophiſta in laudatione palmæ & pomi arboris, ubi hæc leguntur: [3] φοίνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θαλλὸν ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem non fructum ſignificat, & videntur poma ſola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur,

[1] *Et primum quidem Argivi volebant ſibi judicium per arbitros fieri vel per quandam civitatem, vel per privatum virum de Cynuria terra, de qua in limite ſita ſemper diſceptabant.*

[2] *Campus vero Cirrha nudus eſt, & plantare arbores ibi nolunt, ſeu ex voto, ſeu quod terram ad arbores nutriendas inutilem judicaſſent.*

[3] *Palma quidem omnis certaminis fit corona, & ramum habet victoriæ ſignum. Pomum vero rurſus coronat Pythicum certamen.*

 intel-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

intelligo victorem coronatum fuiſſe ramuſculis ejus arboris ſuo fructu oneratis. Sed notandum eſt bravium mutatum fuiſſe à temporibus Pauſaniæ: nam à ſecunda Pythiade coronas pro bravio inſtitutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: [1] δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τοῦ Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero ejus rei cauſam refert Ælianus Var. lib. 3 cap. 1, ſcilicet eo, quod Apollo, poſtquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpſit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim præmium erat victoribus datum in Pythiis, ſed tempore Luciani & Libanii vel id mutatum fuerat, vel poma data ſunt pro bravio in agone quodam multum poſtea introducto & recepto laurea manente pro præmio curſoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodorus in Æthiopicis armatis curſoribus palmæ ramum pro bravio datum fuiſſe dicit. Sed in omnibus ſacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuiſſe aſſerit Pauſanias in Arcadicis pag. 276, & Plutarchus Sympoſ. 8 cap. 4. Heliodorus tamen nullum aliud præmium pro victoria ſuo Theageni adjudicat præter ramum illum palmæ arboris. Sed non eſt diſſimulanda viri ſummi ſententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, ſed ſine exemplo. Auſonium etiam reprehendit enumerantem diverſa bravia ſic:

[1] Secunda vero Pithyade non invitaverunt ad certamen præmiis, ſed coronarium certamen inſtituerunt -- Laurea vero in Pythiis victori non propter aliud (ut exiſtimo) dabatur, quam eo, quod fama ferebat, Ladonis filiam ab Apolline adamatam fuiſſe.

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo conſentit Libanius loco citato, qui μηλέα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Auſonium, qui dum Græcum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non poſſe capere, quomodo intelligi poſſint poma.

Lib. Calumniæ non temere credendum.
Pag. 839. Pariſ. 877.

Ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ, ὁ δὲ Ἀπελλῆς οὐχ᾽ ἑωράκει πότε μὲν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν.

Conjurationis, quæ in Tyro auctore Theodota facta eſt, inſimulatus, quanquam neque Tyrum viderat unquam, neque Theodotam noverat.

Quem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Quem hîc vocat bis Θεοδότων, Polybius ſemper Θεοδότον vocat, Etolum præcipitis audaciæ virum, eum vide libro 5 hiſtoriarum.

In Demoſthenis encomio. Pag. 908. Pariſ. 1087.

τό γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἵλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας καὶ Πύλον ἔχομεν.	*Nam quantum in ipſo fuit, non potuiſſemus Amphipoli, non Olyntho, non Phocenſibus, non Pylo potiri.*

Manifeſtiſſimum mendum non vidit doctus interpres Philippus Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem numquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Meſſenia ſitus, remotiſſimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demoſthenes ipſe in oratione de Cherronneſo: [1] κύριος τῶν Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et in oratione de falſa legatione: [2] τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίους εἶναι Πυλῶν Φωκέας ἥ τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rurſus ibidem: περὶ τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω τῶν Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι & ſæpius Πύλαι dicebatur, erat Græciæ porta & aditus, & numquam potuiſſet Philippus Phocenſes evertere, niſi potitus fuiſſet illis anguſtiis. Ideo ſæpiſſime Demoſthenes in ſuis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod reſpicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus.

[1] Dominus portarum & locorum, per quos ad Græcos itur.

[2] Quis veſtrum non novit, quod per Phocenſium bellum & eo quod Phocenſes domini erant Pylarum, ſecuri eratis à Thebanis.

AD TOMUM II.

In Charonte. Pag. 133. Pariſ. 168.

Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὤν.	*Et navigationis ſocius & noſtræ reip. ex parte legatus.*

Hæc vox συνδιάτορος olet mendum: ita autem eam interpretatur Moſellanus, & ſic videtur legiſſe συνδιαίτωρ, quæ vox etiam alibi forte non invenitur, ſed quæ melius à συνδιαιτῶμαι formatur, quam συνδιάτορος vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτήτης, id eſt, *convictor, contubernalis*, vel etiam *arbiter ſimul cum alio*, nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης.

Pag. 135. Pariſ. 169.

Ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ	*Cum autem te, cui ſemper*

cum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

σιωόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός. | *cum mortuorum ſimulacris commercium fuit, Iovis regiam calcare minime liceat*

Ἔιδωλα hoc loco pro umbris defunctorum ſumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expreſſit Æneid. 4

Et nunc magna mei ſub terras ibit imago.

Pag. 164. Pariſ. 180.

Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς. | *Ninus quidem, ô portitor, jan eſt everſa, ita ut ne veſtigium ejus ſit reliquum.*

Lucianus cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in re bus Aſſyriæ videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium reman ſiſſet. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12 Annal. de expedition Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima ſedes Aſſy riæ.* Sed & Straboni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. *Ni nus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavi* Ergo contra Strabonem Amaſenum & Lucianum Samoſatenu Orientales viros & doctos non mihi videtur Tacitus audiendus Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine, & eam Ninum oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidio ne in tranſitu male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa ur be, quæ fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & uſque ad miracu lum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere Strabonem nec Lu cianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expedi tione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cuju nomen accedebat ad ſonum nominis antiquæ illius Ninives, putave runt vel gloriabundi finxerunt ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyri regum cepiſſe, & ita publicantes famæ pro vero tradiderunt tal mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim uſque per veniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hieroſolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt ve negotiati ſunt, audivi ſæpe aſſeverantes ſe vidiſſe antiquæ Troj ruinas, nec aliter unquam eis perſuadere potui. At Troadis (de qu Paulus Apoſtolus epiſt. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, no

Trojæ

Trojæ, cujus jam tempore Strabonis nulla extabant veſtigia, ut ait ille lib. 13: οὐδὲν δ' ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id eſt, *nullum enim veſtigium reſtat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vaſtatis vicinis urbibus; non vero funditus everſis, ea vero à fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum inſtaurationem tranſportati ſunt. Itaque Archæanactem ajunt Mitylenenſem Sigæum muro circumdediſſe ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum veſtigium extabat tempore Strabonis & Auguſti, ſub quo Strabo florebat, non poterat extare tempore Meherdatis ſub Claudio. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in litteris virum caſtigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſcilicet ad Euſebium, ſcribere: *Ninive autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed ſuperfluum foret, cum id argumentum abunde ſimul & doctiſſime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in ſuo Phaleg. lib. 4 cap. 20, ad eum te remitto lector, & ſileo.

In Hermotimo. Pag. 286. Pariſ. 320.

Καὶ λήθη τις ἔσω αὐτῶν, ὥσπερ ἡ περὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος.	*Et ſit ſempiterna quædam omnium illorum oblivio, qualem fuiſſe perhibent ſub Euclide duce Athenis.*

Duo inveniuntur Euclidæ inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2 Olympiadis 88 quinto anno belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hîc ſermo. Alter anno 2 Olymp. 94, quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim Præturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat Xenophon lib. 2 Hellenicorum. Ideo ſæpe apud auctores hiſtoriæ & rhetoras fit mentio τῶν περὶ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, facta inter cives pace.

In Harmonide. Pag. 338. Pariſ. 339.

Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ τὰ μεγάλα Ὀλύμπια νενικηκότι.	*Quippe omne ſtudium minus reformidandum eſt ei, qui magna Olympia devicerit.*

Hoc loco τὰ μεγάλα non παρέλκει, ſed eo, quod in pluribus locis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Græciæ certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine ideo dixit Olympia magna ad differentiam eorum, quæ minus cele bria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Piſæ ad Alpheun celebrabantur, quæ & antiquiſſima à Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in tota Hellade, ſed etiam Italia, Sicilia, A ſia, Ægypto, Syria, Cyrenaïca, concurrentibus ad ſpectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: minora vero Olympia erant quæ celebrabantur Dio Macedoniæ ab Archelao rege inſtituta quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ παραπρεσβείας his verbis: [1] τὰ Ὀλύμπια ὁ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὥς φησιν, ἡμέρας ἰσαρίθμους ταῖς μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindar Schol. ad Olymp. 7 ad hæc verba, κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. Sic enin commentatur: [2] εἴη δὲ ἂν ἤτοι Παναθήναια ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀ λύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua Joſephus Scalige lib. de emendatione temp. quinto pag. 476 Olympia etiam poſt Pa nathenæa recenſet & Heſychius Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνῃσιν ἀγών. Iten alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia, quæ Pergami, & alia Alexan driæ, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem Scaliger Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quæ ſub nomine O lympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magn ea, quæ Piſæ committebantur.

[1] Olympia primus Archelaus in Dio Macedoniæ inſtituit, celebrabantur vero per novem dies, quot erant numero Muſæ.

[2] Erant igitur Panathenæa vel Heraclia vel Olympia.

In Scytha. Pag. 356. Pariſ. 345.

Παιδείᾳ δὲ καὶ λόγων δυνάμει τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν.	*Cæterum diſciplinarum cogni tione ac dicendi facultat Atticæ Muſæ eos non abſur de comparaveris.*

Vincentius Opſopœus interpres ſic vertit; quomodo legerit ne ſcio: videtur tamen legiſſe Ἀττικῇ δεκάτῃ, & ſibi intellexiſſe μούσῃ quaſi fuerit quædam decima muſa Athenis. Sed ea δεκὰς non ad mu ſas referri debet, ſed ad decem illos oratores celebriores, qui Athe nis floruerunt, & quorum vitas ſcripſit Plutarchus, quod (credo) ſa tis manifeſtum videbitur noſtro lectori.

Pag. 357. Pariſ. ibid.

Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδυσάμενος.	*Ducet te revinctum ab auribus.*

Lege

Lege ἑλκύσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres.

In Lib. quomodo Hiſtoria ſcrib. Pag. 363. & 364. Pariſ. 347.

Ἀλλ᾽ ἀφ᾽ οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος, ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅστις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες.

Sed ex quo obvia illa & velut ante pedes expoſita ſemel moveri cœpere, puta bellum iſtud adverſus Barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, continuaque victoriæ illæ; nemo unus jam eſt, qui non hiſtoriam ſcribere velit: immo vero Herodoti & Xenophontes cuncti nobis facti ſunt.

Libet hîc miſereri ſortem humanam & imperium fati in famam virorum illuſtrium, & temporis injurias in literas & monumenta hiſtorica. Ecce ex tanto hiſtoricorum numero, quorum multitudinem perſtringit, & Satyrice irridet Lucianus, quis uſque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum eſt? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & breviſſime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent hæc Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus &, dux Romani exercitus contra Oſroën regem miſſus, ab Othryade quodam Parthorum duce cæſus eſt, & copiæ deletæ, ut nos docet Lucianus hîc & ſupra in Pſeudomanti. Continuæ vero victoriæ, de quibus hîc loquitur noſter, intelligi debent de bello Parthico, quod poſt illam in Armenia cladem geſtum eſt per quadriennium ducibus Statio Priſco, Avidio Caſſio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum, Mediæ urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem uſque penetrarunt, ut diſcimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto inſignis ea expeditio, & quæ proculdubio famam merebatur, ſed ite famæ avidi homunculi, & æternum nomen ſperate ex facinoribus veſtris, quorum memoriam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

pauca ſecula penitus abolent, nos certe ut plurimum pluſquam Lethæa oblivio manet.

Pag. 373. Pariſ. 351.

Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεννάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν.

Nihil vetat ab Hercule prognatum eſſe Nicoſtratum illum Iſidoti filium, generoſus cum ſit, & utroque colluctatore ſuo fortior, etiamſi ipſe quidem, quoad faciem attinet, turpiſſimus videtur.

Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius præcedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſint, non impediet, quominus præmia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in toto eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo Lucianum ſcripſiſſe οὐδὲν κωλύσει ή ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicoſtratum è proſapia Herculis & octavum ab Hercule fuiſſe, quod eſt trinepotis filium, & videntes id impoſſibile eſſe ex ratione temporis, literam numeralem ή ſuſtulerunt. At ὀγδόον ἀφ' Ἡρακλέους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed de ordine eorum, qui luctæ & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprus Eleius*, de quo jam ſupra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Alexandrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Ægaates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigendus eſt Olympionicarum catalogus à Joſepho Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλην

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

νικ ςρατ ς, unde divinavit exſcriptor νίκων ςράτις. Cum ergo Nicoſtratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, à Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifeſtum eſt Nicoſtratum illum non poſſe numerari octavum ab Hercule ſecundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix ſufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius eſt debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de ſtirpe, ſed de victoriis Olympiacis luctæ, & Pancratii.

Pag. 405. Pariſ. 364.

Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα.	*Vel ex Conone Titormum, vel ex Leotrophide Milonem.*

Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem : nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, à comico Ariſtophane in Avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaſte ut talis notatur : de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide Ælianum lib. 12 cap. 22.

Pag. 407. Pariſ. 365.

Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ.	*Neque Philippum oculo ab Aſtere Amphipolitano iſto ſagittario privatum circa Olynthum.*

Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. Diodorus lib. 7: [1] ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διαφθαρῆναι τὴν ὅρασιν. de Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τοῖσιν αὐτῇ γεγραφοις Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus cap. 14. *in regione Magneſiæ Methone oppidum ſitum eſt, quod cum obſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat à Magneſiaca ex verbis expreſſis Strabonis lib. 9: [2] ἑξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται,

[1] *Philippus autem urbem quidem evertit, regionem vero partitus eſt inter Macedonas : in hac autem obſidione accidit, Philippum ſagitta percuſſum viſu damno affectum fuiſſe.*

[2] *Poſtea urbes, quæ ſub Philoctete erant, recenſentur. Methone igitur alia eſt à Thracica Methone, quam evertit Philippus.*

γοντι, ἡ μὲν ἐν Μεθώνῃ ἑτέρα ἐςὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη: [1] Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θρᾴκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: [2] Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θρᾴκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀςέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallellis cauſam forte erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio: [3] Φίλιππος Ὄλυνθον καὶ Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀςέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait ex Calliſthene in 3 Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille ſive Calliſthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud Juſtinum lib. 7 ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi.

Verarum hiſt. lib. II. Pag. 496. Pariſ. 499.

Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους.	*Lucta quidem vicit Carus, qui ab Hercule ſtabat.*

Sic vertit interpres, nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus ad paginam Luciani hujus tomi 373.

Pag. 497. Pariſ. ibid.

Ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἑτέρους.	*In quem convocatis aliis.*

Sic legit interpres. At ego puto legendum ἑταίρους, nam & infra in Demonacte diſcipulos Socratis, de quo hîc loquitur, ἑταίρους vocat: [4] εἰπόντος γάρ τινος τῶν ἑταίρων, & rurſus: τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα.

[1] *Demoſthenes in Philippicis dicit forte de ea, quæ eſt in Thracia, quam obſidens Philippus oculum dextrum amiſit.*

[2] *Methonenſibus vero, qui in Thracia, bellum inferens, oculo orbatus eſt Aſtere quodam nomine telo eum petente.*

[3] *Philippus Olynthum & Methonem cum vellet vaſtare, & per vim volens Sandanum fluvium trajicere à quodam Olynthio nomine Aſter, in oculum ſagitta vulneratus eſt.*

[4] *Dicente quodam ex ſociis.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In Demonacte. Pag. 568. Pariſ. 549.

Τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

Etenim antehac nunquam litaſtis.

Innuit credo Socratis condemnationem & mortem, cujus pœnitentia cœpit paulo poſt Athenienſes, ideo in ea hoſtia non litavere, nam hoſtia, de qua litatur, non eſt pœnitenda.

Pag. 569. Pariſ. ibid.

Καὶ μάλιστα τὸ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα ὡς ἀγεννές.

Maxime vero membrorum in illis nimium fractas delicias.

Sic hæc verba bonus Opſopœus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μελῶν de membris accipiendum eſſet. Infœliciter certe, ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generoſa.*

Pag. 576. Pariſ. 552.

Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

Accedit, inquit, Apollonius & ejus Argonautæ.

Jocus eſt in voce *Argonautæ*. Nam Apollonium & ejus diſcipulos inſimulabat avaritiæ, utpote qui Romam cum magiſtro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, ſicut Argonautæ ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit.

Pag. 580. Pariſ. 554.

Ἕνα γ᾽ οὖν ἰδὼν κυνικὸν τρίβωνα καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους καὶ Κράτητος καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτής· μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερείδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

Itaque cum vidiſſet Cynicum pallium quidem & perám habentem, cæterum pro baculo ſupra modum faſtuoſe & arroganter vociferante, dicentemque, Antiſthenis & Cratetis ac Diogenis ſum æmulus: cave impudenter mentiaris, inquit, ſiquidem tu Hyperidæ diſcipulus exiſtis.

Hæc, ut leguntur, ſunt nive frigidiora, & ne micam quidem ſalis habent.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus ſatis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Jocus eſt quod Cynicus ille innixus baculo, quod geſtamen erat Cynicorum contenta voce clamans ſe eſſe Antiſthenis, Cratetis & Diogenis & eorum ſectæ imitatorem, à Demonacte irriſus eſt & ſubſannatus *Imo* (inquit) *Hyperidis videris eſſe diſcipulus.* Ludens in voce Ὑπερείδης, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod eſt *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenienſis celeberrimus, forte fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi.

In Somnio ſeu Gallo. Pag. 594. Pariſ. 706.

Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα, καὶ ἑφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς.	*Si tergora direpta ſerpere vidiſſes, ſi carnes boum mugire ſemiaſſas coctaſque verubus transfixas.*

Nihil ad hunc locum Gilbertus Cognatus commentator, qui tamen de Argus navis carina & Dodonæ quercu ſatis multa, quæ omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alluſit Lucianus Odyſſ. μ.

[1] Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προύφαινον,
Εἷρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

[1] *Iis vero ſtatim poſtea Dii prodigio monſtraverunt, Serpebant quidem coria, carnes vero in verubus mugiebant, Cocta & cruda, & vox erat tamquam boum.*

Id portentum nempe factum eſt, quando Ulyſſis ſocii fame coacti ſolis boves mactavere.

Pag. 617. Pariſ. 711.

Ὥστε θεὸν ἰδών με.	*Vt me perinde ac Deum ſuſpicerent.*

Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με.

Pag. 627. Pariſ. 719.

Μυιῶν πλῆθος ἢ μεγάλων.	*Muſcarum muſtelarumque vim.*

Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id eſt, *ſoricum & murum araneorum copia.* Nam Sorices & mures aranei melius conveniunt quam muſcæ.

In bis accuſato. Pag. 663. Pariſ. 746.

Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σου-	*Abeamus, Iuſtitia, recta verſus*

νίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν, ἐπὶ τὰ λαιὰ τοῦ Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι.	*ſus Sunium paululum ſub Hymetto, ad ſiniſtram Parnethis deflectentes, ubi duo illi vertices.*

Athenarum hoc loco τοποθεσίαν deſcribit, & tamquam ab oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad ſiniſtra Parnethis ponit, duæ vero illæ ſummitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervæ coloſſus à Phidia elaboratus, & Areopagus, fuerunt enim Athenæ bicipites, ut Parnaſſus.

In Rhetorum præceptore. Pag. 729. Pariſ. 822.

Τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ.	*Quid enim Pæanienſis in mei eſt comparationem.*

Gilbertus Cognatus commentator miſere hoc loco prodit memoriæ ſuæ defectum, dum neſcire videtur Demoſthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demoſthene nos docet, Plebiſcita à Demoſthene promulgata ſemper ita cœpiſſe. Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς τάδε εἶπεν, id eſt, *Demoſthenes Demoſthenis filius Pæanius hæc dixit.*

Pag. 732. Pariſ. 824.

Ὑπὲρ Ξόϊν καὶ Θμοῦϊν δεδουλευκότος.	*Qui ſuper Xoin & Thmuim ſervitutem ſervierit.*

Ex hoc loco patet Lucianum traducere quendam rhetorem Ægyptium. Sunt enim Xois & Thmuïs urbium nomina in inferiore Ægypto, unde nomi duo Ξοΐτης & Θμουΐτης nominabantur.

Pag. 733. Pariſ. ibid.

Πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ᾽ ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι.	*Primum igitur haud amplius deſiderabilis appellor, ſed jam Iovis & Ledæ filiis cognomine ſimilis ſu effectus.*

Et ex hoc loco patet rhetorem, quem ſubſannat Lucianus, primum Ποθεινὸν (ſic enim legendum, non ποτεινὸν) deinde Διόσκουρον vel Διοσκουρίδην vocatum fuiſſe.

In Hippia. pag. 742. Pariſ. 846.

Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσά-	*Ac Soſtratum illum Cnidium: quorum alter de Ptolemæo*

μένον καὶ τὴν Μέμφιν αὐτῆς πολιορκίας ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ.	*lemæo ſubjugato victoriam reportavit, ac Memphin ſine obſidione fluminis intercepti averſione occupavit.*

Soſtratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille architectus, qui turrim in Pharo inſula ædificavit, de quo Strabo lib. 17, Plinius lib. 36 cap. 12. Ipſe vero noſter Lucianus ſupra, lib. quomodo hiſt. ſcrib. pag. 426. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemæo & Memphi capta per Nili diverſionem, expecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi eam hiſtoriam, & quis fuerit ille Ptolemæus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellione ſilent hiſtoriæ. Tentabam me extricare legendo τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id eſt, *qui Ptolemæo ſubjecit Memphin.* Nam Ptolemæus Philadelphus, cujus tempore vixit ille Soſtratus, & quo imperante & ſumptus ſuppeditante extruxit illam celebrem turrim in Pharo inſula, inter amicos habuit illum Soſtratum Cnidium, nec unquam, quod ſciam, nec ab illo nec ab alio captus eſt. De Ptolemæo Ceranno dicto incidit mihi quædam ſuſpicio hæc intelligenda eſſe, ſed ſine auctoritate. Nam Ptolemæus ille Ceraunus dictus vir præceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui cum major natu filiorum Ptolemæi I Soteris dicti eſſet, à minore natu Philadelpho ſupplantatus fuerat patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque ſuſpicor eum Memphin occupaſſe, in qua obſeſſus à fratre jam regnante fuit & captus. Sed tamen, ſi captus fuit, credendum eſt patre adhuc vivente Ptolemæo Sotere ſeu Lagi dicto id accidiſſe, ſcilicet jam privato & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam ſi patre jam mortuo rebellaſſet & captus fuiſſet, non eſt credibile Philadelphum eum vivum dimiſiſſe, qui poſt patris mortem duos fratres Leontiſcum & Argæum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam præcipitis audaciæ viros nec tanta injuria affectos. Si conjecturæ credendum eſt, iſta hæc mea non eſt ſine veriſimilitudine. Si quis ſuper hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentiſſime.

Pag. 747. Pariſ. 848.

Νομάδι λίθῳ διακεκοσμημένος. | *Nomade lapide extructus.*

Sic vertit Opſopœus. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil

nihil legi. *Numidico lapide* debebat credo vertere, nam *Numidæ* dicuntur Græce Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *extructus*, melius, ſi *incruſtatus* dixiſſet.

Lib. adverſus indoctum. Pag. 758. Pariſ. 866.

Ὁ δὲ ἵππον κλήσαιτο Μῆδον ἢ Κενταυρίδην ἢ Καππαφόρον.	*Hic vero centauro ſatum aut generoſiſſimæ notæ equum.*

Per equum Centauridem intelligit credo Theſſalum: nam & equi Theſſali olim in pretio, & Centauri Pelium Theſſaliæ montem & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inuſta erat nota K: tales Ariſtophanes Κοππατίας vocabat in Nebulis pag. 123, ad quem locum vide Scholiaſten.

Lib. de Domo. Pag. 811. Pariſ. 910.

Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα.	*Orion portat Cedalionem.*

Quia hæc fabula non eſt vulgo nota, non erit credo ingratum meo lectori, ſi aliquid de ea dixero. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excæcatus & in littus maris expoſitus, Cedaliona puerum fabrum rapuit, & humeris impoſitum eo ductore uſus eſt, ut ad orientem ſolem ab eo duceretur, ubi ſolis calore viſum recepit. Naxius autem fuit, & ei Juno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Euſtathius ad Iliad. ξ, & Apollodorus lib. 1, qui tamen eum non nominat, ſed hanc hiſtoriam narrat.

In Macrobiis. Pag. 822. Pariſ. 914.

Ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλλιστιανός.	*Sicut Demetrius Calliſtianus.*

Mendum eſt in nomine hujus Demetrii: nullibi enim de Calliſta urbe nec de hiſtorico illo Calliſtiano mentio facta eſt. Lege confidenter Καλλατιανός, de quo Dionyſius Halicarnaſſeus περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diogenes Laërtius in Demetrio, ubi ait eum ſcripſiſſe de Aſia & Europa lib. 20, Theocriti Schol. ad idyllium 1, ubi eum de Siciliæ rebus ſcripſiſſe patet, alii plures. Calatis vero ſeu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciæ ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodorus, Strabo, Memnon, Steph. & alii.

Ibidem.

Τήρης δὲ ὁ Δρύσων βασιλεύς.	*Teres rex Dryſorum.*

Sic legit Opſopœus interpres & vertit; at tu lector melius doctus lege Ὀδρύσων, & verte *Odryſarum rex*, conjungendo, quæ male divi-

ſa ſunt. Id notum eſt etiam mediocriter litteratis ex Herodoto, & ex Thucydide lib. 2 præcipue diſces, qui fuerint Odryſæ, & quis eorum rex Teres Sitalcis pater.

Pag. 827. Pariſ. 916.

Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ προσθεμένους ἀπεχόμενος σιτίων ἐτελεύτησε.	*Qui ut animadvertit Scribonio rem militarem commendatam, cibo abſtinens diem ſuum obiit.*

Ita vertit interpres, quam bene, viderint alii; certe non id tinniunt verba Luciani, quæ ſic vertere debebat: *ut autem vidit eos, qui ſub ipſum pugnæ tempus ad Scribonium deficiebant.* Ea hiſtoria extat apud Dionem Caſſium lib. 54. Scribonius, qui ſe à Mithridate ortum gloriabatur, regnum Boſpori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad anguſtias maximas redactus Aſander rex Boſpori inedia mortem ſibi conſcivit, in cujus locum regnavit Scribonius, qui expeditionis ſuæ & regni affectati Auguſtum auctorem mentiebatur. Sed paulo poſt à Boſporanis ipſis, qui dolum deprehenderant, cæſus eſt; & in ejus locum regnavit Polemo, quem Vipſanius Agrippa contra Scribonium adornaverat.

In Navigio. Pag. 859. Pariſ. 933.

Ἑβδομαίους ἰδεῖν τὸν Ἀκάμαντα.	*Septimo die eo fuiſſe provectos, ut jam Acamantem viderent.*

Acamas mons eſt & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod à dextris videtur iis, qui Alexandria vel Ægypto verſus Rhodum & Aſiam tendunt.

In Deorum conſilio. Pag. 911. Pariſ. 1098.

Τὶς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην καὶ τὸν Τιθωνὸν καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα καὶ τὸν Ἰάσονα.	*Quis enim ignorat Anchiſen & Tithonum, & Endymiona & Iaſonem.*

Sic legit interpres, &, licet obvium ſit emendare, Jaſonem iis accenſet, qui dearum concubitu potiti ſunt, & Medeæ ἀποθέωσιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores à Iove zelotypo fulminatus eſt. Homerus Odyſſ. ε.

[1] Ὡς δὲ ὁπότ' Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ
Ὧ θύμῳ εἴξασα μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ

[1] Veluti quando Iaſioni cincinnata Ceres Suæ cupidini obſequens mixta & concubitu & lecto, In agro novali ter verſato, neque diu manſit ignorans Iupiter, qui eum occidit candenti fulmine.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Νείῳ ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.

In decreto. Pag. 921. Pariſ. 1011.

Ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν καὶ θύλλην ἐπιστῆσαι ἀντὶ βωμοῦ.	*Illis autem urbs congeſta terra ſepulcrum accumulet & aræ loco ſtatuam reponat.*

Pro θύλλην, quæ vox eſt nihili, manifeſtum eſt debere legi στήλην. Sed interpres, qui ſtatuam vertit, neſcio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero ſit *ſtatuo*, tamen ſtatua Latinis dicitur Græce ἄγαλμα, ἀνδριάς, βρέτας, non vero στήλη, quæ hoc loco *cippus* debebat verti.

AD TOMUM III.

In Dialogis mortuorum.
Pag. 63. Pariſ. 151.

Ὁ δὲ Λάμπις δι᾽ ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν.	*Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis ſeipſum jugularat.*

Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemæus Philadelphus, ut narrat Athenæus lib. 13. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem, quæ Lampidi cauſa mortis fuit, ſi rationem temporum habuit hoc loco Lucianus, vel dicendum foret Ptolemæum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui ſimul ad inferos deſcendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus eſt, quo Alexander, hoc eſt, Olympiade 114: Philadelphus vero regnare cœpit circa Olympiadem 123. Computa & invenies non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50 regnante Philadelpho.

In vitarum auctione. Pag. 103. Pariſ. 189.

Ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ καὶ τρίγωνον ἐντελές.	*Decem ſunt ea, quæ tibi videntur quatuor, & perfectum trigonum.*

Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς *triangulum perfectum*, nihil aliud eſt quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigoniſmus

niſmus ſic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & ſic ad infinitum h[…] modo. ∴∵. decem numerus ſic poſitus efficit triangulum æq[…] laterum arithmetice, cujus latera ſunt quatuor.

Pag. 105. Pariſ. 190.

Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας.	*Peram dependentem habe[…] ex humeris.*

Ita vertit interpres. quaſi ὠμία inveniatur pro humero, & legi[…] deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat à vera int[…] pretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet & ea inſignis eſt. ἐξω[…] autem eſt veſtis ſervilis, ſic dicta, eo, quod humerum nudum & ex[…] tum oſtendebat. Vide Gellium lib. 7 cap. 12, ubi eam vocem int[…] pretatur. Vide Heſychium & Suidam in ea voce.

Pag. 111. Pariſ. 195.

Ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.	*Emam enim illi maſſas car[…] carum.*

Sic vertit interpres, male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶ[…] debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſ[…] *ficuum è Caria.* Nam & παλάθη teſte Euſtathio eſt τῶν καρικῶν ἐπι[…] σύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus h[…] loco agitur, nam dixerat [1] τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, […] infra in Reviviſcentibus παλάθην ἰσχάδων dicit pag. 167. At Cary[…] fuit intritum quoddam vel condimentum ex ſanguine aliis rebus a[…] mixto factum, de quo nulla hîc mentio: ficus vero è Rhodo & Ca[…] no Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam uſque po[…] tabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud Ciceronem lib. 7 de d[…] vinatione. *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in po[…] tu Caricas Cauno advectas vendens Caunæ has clamitabat.* Sic & Chelidoni[…] ficus à Chelidoniis inſulis non longe à Cariæ littore ſic dictæ. Erg[…] totus ille tractus Cariæ à Rhodo uſque ad Chelidonias ficubu[…] abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores a[…] mancipia paſcenda, quod hîc ſpectat emptor Diogenis. De ficubu[…] autem è Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide Athenæum lib. 3 cap. 3[…] Plura poſſem congerere, ſed hæc credo ſufficiunt ad firmandam le[…] ctionem καρικῶν.

[1] *Dulcibus veſcitur & præcipue ficubus aridis.*

In[…]

In Lib. de Lapſu inter ſalutandum.
Pag. 185. Pariſ. 270.

Πρῶτος δὲ αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας.	*Primus autem hoc Philippides is, qui uno eodemque die curſu itinere peracto.*

Erratum eſt ſæpiſſime in nomine ejus viri: multo melius Herodotus lib. 6, qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen proculdubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Græcis nomina ſæpe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη [1] ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πήνην. Sic Ἠλέκτρα [2] διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος [3] ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς [4] ὅτι διὰ τὴν Ἥραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυΐδος [5] διὰ τὸ μάντις ὢν πολλὰ ἴδε. Sic Βελλεροφόντης [6] ἀπὸ τοῦ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπερμνήστρα [7] ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευσε, & ſexcenta talia.

[1] Eo quod detexebat.
[2] Eo quod diu cœlebs fuit.
[3] Eo quod curam ceperat venationis apri Calydonii.
[4] Quod propter Iunonem gloriam adeptus eſt.
[5] Quod augur multa videbat.
[6] A Belleri cæde.
[7] Quod propter procum Lynceum periclitata eſt.

In Herodoto. Pag. 201. Pariſ. 327.

Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας.	*Cum enim relicta patria ſolviſſet ex Caria.*

Cum Plinio non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plinius lib. 12 cap. 4 de ebore hæc ait: *tanta erat eboris auctoritas urbis noſtræ* CCCX *anno; Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur è Caria ſolvens adiit Græcos & conventum Olympiacum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτος: μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θʹ, id eſt, *ſeceſſit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Græcanicæ antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore extabant, habet. Conjecturæ etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis ejus fœminæ nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet eum non amplius Halicarnaſſum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

licarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica diale-ctus ibi erat in uſu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbi Ciceronis utar) nullo præjudicio te onerabo lector, & integrum ho-σκέμμα tibi relinquam examinandum.

In Phalaride primo. Pag. 226. Pariſ. 467.

Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι, μεταξὺ καταλούμενον.	*Ita ut ille inter modulandum tormentis crucietur, tu vero ſingulari voluptate afficiaris.*

Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηλούμενον, id eſt, *delenitam*, ſenſu manifeſto & apto.

In Imaginibus. Pag. 277. Pariſ. 594.

Παρεστήξῃ γάρ.	*Adductus demulceberis.*

Sic interpres vertit. Quomodo legerit neſcio. Forte legendum eſt παρεξεστήσῃ à παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus *tu feras ravi*.

In Paraſito. Pag. 490. Pariſ. 774.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ Μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν.	*Ariſtoxenus autem Muſicus vir clarus atque memorabilis & ipſe Nelei paraſitus fuit.*

Quis fuerit ille Neleus, qui paraſitum habuit Ariſtoxenum, diſcimus ex Strabone lib. 13: [1] ὁ δὲ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὧν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non eſt mirum, ſi παράσιτον habuerit Ariſtoxenum. Nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, & Ariſtoxenus eandem cum Neleo Philoſophiæ ſectam profitebatur. Ariſtotelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſic Suidas: [2] Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ, φιλόσοφος γέγονε καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησε ἀκουστὴς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo ſubjungit, quæ videbis, & tandem addit συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα: ex his patet eundem eſſe, de quo hic Lucianus.

[1] *Coriſci filius Neleus vir Ariſtotelis auditor & Theophraſti — primus eorum, quos novimus, libros congeſſit, & docuit Ægypti reges libros adunare.*

[2] *Ariſtoxenus filius Mneſii, qui & Spintharus Muſicus, Tarantinus, & Mantineæ habitans, Philoſophus fuit, & Muſicæ deditus & ſucceſſit auditor patris & Lampri Erythræi & Xenophili Pythagorici & tandem Ariſtotelis.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 497. Pariſ. 777.

Μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν.	*Solus autem ſapiens ex illorum numero Socrates ſumta fiducia in bellum, quod civitati fuit adverſus Lacedæmonios, exire auſus, fuga inde ſaluti conſulens ex Parnethe in Taurei palæſtram.*

Mirum eſt neque interpretem neque commentatorem hunc locum emendaſſe, at mendum fœdum eſt, & manifeſtum: emendatio vero in proclivi. Quid enim eſt τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην? quænam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis deorum Parnethen montem à Bœotiæ finibus in Athenas ipſas tranſportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira eſt hoc loco interpretis confidentia ſimul & ignorantia, qui de ſuo addidit *adverſus Lacedæmonios*. At ea pugna contra Bœotos facta fuit, & quod dicit inferius ἀνδρεὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna & Socratis in ea ſtrenuitate loquuti ſunt, ſufficiet ad emendationis noſtræ confirmationem Plutarchus in Alcibiade: [1] ἐπὶ δὲ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης καὶ φευγόντων Ἀθηναίων ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Cæterum ex hoc loco credo Ortelius in ſuo lexico imaginatus eſt urbem in Attica vel pagum nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipſa urbe Athenis is locus, & ipſe Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodeſtius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palæſtræ erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur ſub quodam exercitationum magiſtro. Sic apud Theocritum Idyll. 2 Simætha Delphin Myndium ſuum amaſium arceſſit è palæſtra Timageti.

[2] — ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεῖ δὲ οἱ ἡδὺ καθῆσθαι.

[1] Sed & in pugna ad Delium cum fugerent Athenienſes, Alcibiades equo vectus non neglexit Socratem, cum eum videret cum paucis recedentem.

[2] ---- ſed vadens Inſpice in Timageti palæſtram. Ibi enim vadit, ibi illi placet ſedere.

In Philopſeude. Pag. 538. Pariſ. 827.

Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ	*Vir gravis Eucrates eſt, & nemo*

οὐδεὶς ἂν πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος οὕτω πώγωνα βαθὺν καθειμένος.

mo certe crediderit illum tam promiſſa barba.

Eucrates quidam Athenienſis olim fuit prolixa barba inſignis, & eo nomine traducitur ab Ariſtophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem: [1] Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα. Ad quæ ſic Scholiaſtes: [2] οὗτος εἰς δασύτητα κωμῳδεῖται, ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς οὗτος, μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος. Ergo ſi quendam Eucratem prolixa & ampla barba inſignem ſuo tempore noverat Lucianus, & in nomine & in piloſitate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum ſectis & cum Eucrate diſſerentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticæ ſectæ auctor Ariſtoteles poſt Ariſtophanem & Eucratem vixit.

[1] Ego vero Eucratis non parum pulchriorem.

[2] Ille taxatur comœdia ob piloſitatem: erat autem rhetor, & populi ambitor, & cum prolixam barbam haberet, vocabatur Scutiger.

Pag. 553. Pariſ. 833.

Ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων σοφιστήν.

Verum omnes noverunt, Sy- rus ille ex Palæſtina, qu- harum rerum artifex eſt.

Non dubito, quin per Syrum illum è Palæſtina intellexerit ali- quem ex Apoſtolorum diſcipulis Chriſtianum: iis enim, ut Domi- nus *Chriſtus* prædixerat, ſubjecta erant dæmonia, & talia miracul- paſſim fiebant in prima illa ætate Eccleſiæ.

In Pſeudologiſta. Pag. 599. Pariſ. 887.

Τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ σχολῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ.

Iis qui in jamborum eju- otium incurrerent.

Sic legit interpres & vertit. Melius certe vertiſſet *ſcholam*, no- *ocium*. Sed licet non omnino abſurdus ſit ſenſus, qui è vulgata le- ctione elicitur, non dubito, quin Lucianus ſcripſerit τῇ χολῇ, & ſi- vertendum eſſe, *qui in ejus Iamborum bilem inciderint*. Nam bilis ama- ritudo propria eſt Jamborum.

Pag. 602. Pariſ. 888.

Ὑπὲρ τὸν Ἀρίφραδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα, ὑπὲρ

Supra Ariphraden adeo & ſu- pra Sybaritam Miſthonen

&

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

τὸ Χίον ἐκεῖνον Βάσταν τὸ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν.	*& ſupra Chium illum Baſtan, qui in iiſdem rebus doctus & excellens fuit.*

De Ariphradis ſpurcitie & ἀσελγείᾳ plura imo nimia dixit Ariſtophanes in Equitibus, in Veſpis, & in Concionantibus: de Myſthone vero Sybarita & Chio Baſta ſolus forte Lucianus mentionem fecit, nihil de iis me legiſſe memini.

Pag. 609.

Πρὸς Πανδήμου καὶ Γενετύλλιδος καὶ Κυβίβης.	*Per Pandemum & Genetyllidem & magnam matrem.*

Legendum Κυβήβης, & eſt epithetum Veneris, ut & πάνδημος & γενέτυλλις, & intelligo *Pronam*, non vero ut interpres *magnam matrem*. Nam licet ſciam hoc etiam nomine aliquando vocatam fuiſſe magnam matrem Cybelem, eo quod Gallos ſuos in furorem agebat, & κυβιστᾷν faciebat, id eſt, *capite prono in terram ruere*. Sed hoc loco non improperat furorem adverſario, ſed omne genus infanda Veneris. Ideo credo eſſe Veneris epithetum. Ea lucidius explicare pudor vetat.

In Diſſertatione cum Heſiodo. Pag. 638.

Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σε καὶ ποιητικῆς ἀστρολογίας.

Hæc verba non agnoſcit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexit, de induſtria ſuppreſſit. Sed proculdubio legendum eſt ἀπολογίας.

In Tragopodagra. Pag. 646.

Φρυγίου κατ᾽ ὄρεα Τμώλου.	*Phrygii ſuper juga Tmoli.*

Omnes alii Lydiæ Tmolum montem adjudicant, & jure: fuit enim vicinus Sardibus ad meridiem; Sardes vero fuiſſe Lydiæ metropolin inter omnes Geographos & Hiſtoricos conſtat. Ut tamen aliquid pro Luciano dicam, uſus eſt Phrygiæ nomine latiſſime ſumpto, cujus confinia cum Lydia numquam fuerunt certa & ſtabiliter conſtituta. Nam ſic Strabo lib. 13:[1] τὰ δὲ ἑξῆς εἰς τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὰς ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὥς τὰ Φρύγια καὶ τὰ Λύδια καὶ τὰ Καρικὰ καὶ ἔτι τὰ τῶν Μύσων δυσδιάκριτα εἶναι, παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα. Eum vide, ubi plures rationes reddit talis confuſionis, & patet Lucianum promiſcue Phrygiæ & Lydiæ nomina ſumpſiſſe,

[1] *Quæ ſequuntur vero, meridiem verſus ab iis locis inflexiones habet uſque ad Taurum, adeo ut ea, quæ ſunt Phrygiæ & Lydiæ & Cariæ & Myſiæ, diſcernere difficile ſit, mutuo in ſe incidentia.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſumpſiſſe, quando ſubjungit in ſequenti verſu κῶμον βοῶσι Λύδοι.

In Syria dea. Pag. 716.

Ἡλικίην καὶ οἱ δὲ τριηκοσίων ὀργυιέων.	*Trecentorum etiam iſti circiter paſſuum.*

Numerus hic excedit fidem & eſt juſto major. Interpres ita vertit, neſcio quare, nam ὀργυιὰ eſt τετράπηχυς vel ἑξάπους: at quatuor cubiti vel ſex pedes multum excedunt unius paſſus menſuram. Pro τριηκοσίων credo legendum eſſe τριάκοντα, & ſic debere legi evincunt ea, quæ inferius ait de catena, qua homo in ſummitate Phalli poſitus, ea, quæ ſunt ad victum & alios uſus neceſſaria, veſtes, vaſa & alimenta, attrahebat. Nam nullius hominis nedum hominum quatuor aut plurium ſunt tantæ vires, ut poſſint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere.

Pag. 717.

Σειρῇ μακρῇ ἑωϋτόν τε ἅμα καὶ τὸν φαλλὸν περιβάλλει, μετὰ δὲ ἐπιβαίνει, ξύλων προσφυῶν τῷ φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδός, ἀνιὼν δὲ ἅμα ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέροθεν, ὅκως περ ἡνιοχέων· εἰ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὄπωπε, ὄπωπε δὲ φοινικοβατέοντας ἢ ἐν Ἀραβίῃ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, οἶδε τὸ λέγω.	*Catena longa ſe ipſum pariter & Priapum circumdat: deinde aſcendit in ligna quædam ex ipſo Priapo prominentia, ſpatio, quantum ad ſummum capiendum pedem ſufficit. Adſcendens autem pariter & catenam utrinque attollit, hanc perinde ut auriga habenas moderans. Quod ſi vero iſtud quiſpiam non vidit, vidit autem eos qui palmas conſcendunt ſive in Arabia ſive in Ægypto, intelligit, quod dico.*

Hic locus apprime facit ad locum Plinii intelligendum, quem ſollicitavit, ſed infœliciter, ſummus vir Cl. Salmaſius in ſuis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illuſtretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hîc apponam, extant in cap. 4. lib. 13, ubi de palmis loquitur: *Reliquæ teretes atque*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

procera densis gradatiſque corticum pollicibus auctioribus, faciles ſe ad ſcandendum Orientis populis præbent, utilem ſibi arboriſque induviis circulum mira pernicitate tum homine ſubeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots*. Hunc Plinii locum ſane ſalebroſum & mendoſum ita debere legi contendit Salmaſius, *utilem ſibi arborique inductis circulum*. Quæ lectio mihi videtur aliquid habere abſurditatis, qua enim utilitate affici poteſt arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine noſtri Plinii codicis emendaveram, *vitilem ſibi arborique indutis circulum*, & ita cenſueram legi debere doctus à quodam nobili navarcho de modo, quo incolæ Palmiferæ regionis in Africa celeriter cum ſuo circulo ſcandunt excelſas palmarum arbores: ſcilicet induunt ſe una cum arbore ipſa circulo è vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & ſubſultim attollentes, celerrime uſque ad arboris ſummum, ubi ſunt rami & fructus, ſcandunt. Id ſæpe facientes, ut lagenas ſuas ramis ſucciſis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic appo-

ſui hominis ita cum circulo ſuo ſcandentis. Quæ emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco, unde non mediocriter gaviſus ſum. Expende rem accuratius lector candide, & confer cum noſtra emendatione, & ut ſpero, non ſolũ eam approbabis, ſed plauſũ dabis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 730.

Ἀλλ' ἐστὶν ἀλεκτρυὼν ἱερός.	*Sed gallus quidam ſacer eſt.*

Mirum eſt profecto ἀλεκτρυὼν de homine dici, at ſupra pluries, ubi de Gallis Cybeles ſacerdotibus caſtratis mentionem fecit, ſemper eos Γάλλους non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex verſione in textum irrepſit. Quidam ſciolus putavit γάλλον non eſſe vocem Græcam, & gallum Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam vocem, quæ nunc in Græco legitur: vel forte ſcripſerat Lucianus ἀλέκτωρ, quæ vox etiam de caſtrato poteſt uſurpari, qui eſt ſine lecto conjugali. Nam ut Ἠλέκτρα dicta eſt ſecundum Scholiaſten Euripidis in Oreſte à privativa α & λέκτρον, [1] διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον μεῖναι χόλῳ Κλυταιμνήστρας. Sic & ἀλέκτωρ poteſt dici caſtratus ab eodem etymo, quod videlicet cœlebs maneat. Ejus vocis in ea ſignificatione reperiuntur exempla, ſed duntaxat in fœminino, forte & in maſculino Lucianus uſurpavit, ut ſit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ

[1] *Eo quod diu cœlebs manſit ira Clytemnæſtræ.*

AD TOMUM IV.

In Dialogo Proteſilai & Plutonis.

Pag. 47. Pariſ. 146.

Καὶ τὴν ὁμογνιὴν μοῦ Ἄλκηστιν παρεπέμψατε.	*Et cognatam meam Alceſtin emiſiſtis.*

Si velis ſcire, lector, in quo gradu conſanguinitatis fuerint Proteſilaus & Alceſtis, en tibi ſtemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaſte, Plutarcho, Pauſania & aliis.

Æolus.

Creteus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alceſtis	Iphiclus.
	Proteſilaus,

In Cataplo. Pag. 62. Pariſ. 224.

Μεγαπένθης Λακύδου τύραννος.	*Megapenthes Lacydæ F. tyrannus.*

De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legiſſe memini

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Græcus; ex iis vero, quæ infra dicit pag. 64, ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τὸν φόρους, videtur fuiſſe tyrannus cujuſdam urbis in partibus Cariæ vel Ioniæ. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam.

In Lib. de Saltatione. Pag. 113. Pariſ. 508.

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενέμηκεν, οἷα δάων, καὶ τιβίων καὶ μαγείρων πρόσωπα.

Partem perſonarum omnium maxime ridiculam & oblectationis plenam huic tribuit, videlicet lampadum & tibicinum & coquorum perſonas.

Hæc ultima ſic vertit bonus Opſopœus, ſupine ſane, imo ridicule: putavit ſcilicet legendum δάδων, vel ex δάδων per craſim poſſe fieri δάων, ut ex κεράτων κεράων, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *Lampadum perſonas?* meræ nugæ, & ægri ſomnia. lege cum majuſcula Δάων καὶ Τιβίων. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſæpe in comœdiis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam Δάοι Herodoto ſunt quædam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. Τίβιοι vero ſunt Phryges. Nam teſte Suida Τιβία erat Φρυγία ὅλη. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius à nomine Δᾶος ſuum Davum formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit Opſopœus.

Pag. 114. Pariſ. 509.

Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη.

Vt civitatem in Italia Chalcidici generis præſtantiſſimam.

Neapolim credo intelligit, quæ à Cumæis condita fuit. Cumæ vero Italicæ Chalcidem in Eubœa metropolin agnoſcebant: & Neapolis utpote Græca ſcenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo à Nerone electa, ubi primum in ſcenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus Annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet ſaltationem theatralem à Neapoli toti Italiæ traditam fuiſſe.

Pag. 142.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 142. Pariſ. 520.

Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν.	*Et Herculis editarum in certamine virtutum.*

Lego ἐν ἀσκήσει, & ſic etiam videtur legiſſe interpres. Aliqui poſſet etiam jure ſuſpicari legendum eſſe κακῶν, nam pugillatus, in qua plagas multas pati neceſſe erat, potius videtur dici debere ἀσκήσις κακῶν.

Pag. 144. Pariſ. 521.

Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις.	*Quidam enim Iovis parentes ſaltans.*

Interpres ſic vertit, & videtur legiſſe τοὺς γοῦν Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id eſt, *nativitatem, natalitia.*

Pag. 149. Pariſ. 522.

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιώτων.	*Poſtulantibus iterum æqualibus.*

Interpres rurſus ita vertit, ſed male: συστασιώτων enim hoc loco aliud ſignificat, & uno quidem verbo Latine dici vix poteſt ejus vocis ſignificatus, *fautor* tamen maxime accedit, ſed generalius ſumitur. Συστασιώτης ille eſt, qui à partibus ſaltatoris ſtat, qui illi favet, & eſt ex ejus factione. Nam diverſæ erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mneſteri, alii Paridi favebant, & ſæpe ea de cauſa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιωτης, & compoſita συστασιώτης. Verte igitur *poſtulantibus iterum partium ejus fautoribus.*

In Amoribus. Pag. 185. Pariſ. 563.

Εἰς ἃς τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόως δὲ ὁ πολιτικὸς ὄχλος πανηγύριζεν.	*In quas urbanorum quidem rari commeabant ulli, ſed populi frequentes turbæ ſolenniter conveniebant.*

Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀστικοὺς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ: nam πόλις & ἀστὺ urbem ſignificant, & ſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum τῶν μὲν ἀγροικῶν. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilæ & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amœnitates & arborum comæ luxuriantes.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

xuriantes. Nam ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant.

Pag. 224. Pariſ. 579.

Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ γενετυλλίδας καὶ τὴν Φρυγίαν δαίμονα.	*Et omnis ſpectator atterens atque enecans maritos. Quorum nonnullorum infelices viri ne ipſa quidem nomina norunt Coliadas, ſi fors ita ferat, & Genetyllidas, aut Phrygiam illam deam.*

Locus iſte eſt mutilus, ſi quid in his video, & poſt γεγαμηκότας ponenda eſt hiatus nota. Nam Κολιάδαι & Γενετυλλίδες non ſunt nomina eorum ſpectatorum, qui miſeros maritos zelotypia conciant, ſed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Græcæ mulieres. Deeſt igitur aliquid, ut ſi hæc deſint aut tale quid: [1] γεγαμηκότας, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων, &c. Sic ſenſus conſtaret, qui nullus eſt, ut nunc legitur.

[1] *Et itiones ad templa deorum, quorum ne nomina, &c.*

Pag. 226. Pariſ. 580.

Κάτω κεκυφὼς καὶ μηδένα τῶν ἁπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων.	*Demiſſo in terram vultu, ac neminem ex omnibus ex adverſo intuens.*

Si quid mihi credis lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἁπάντων, id eſt, *occurrentium*: meliore multo ſententia.

In morte Peregrini. Pag. 273. Pariſ. 995.

Ἐπὶ τὴν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας.	*Ad præfectum Aſiæ duceretur.*

Vox ἁρμοστὴς olim nomen fuit magiſtratus apud Spartiatas, qui mittebatur præfectus alicujus urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem deſierat uſus ejus magiſtratus & vocis, nam ἀνθύπατος à Græcis, *Proconſul* à Latinis vocabatur magiſtratus, qui Roma miſſus Aſiam regebat. Nec video, quare hanc vocem à tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut deſignaret Romanum proconſulem, penes quem erat jus gladii ad punienda crimina.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 279. Pariſ. 998.

Εἶτα παρανομήσας τι καὶ εἰς ἐκείνους (ὤφθη γάρ τοι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς.)	*Tandem admiſſo neſcio quo adverſus illos flagitio (ſiquidem viſus erat, ut opinor, aliquid ex interdictis comediſſe.)*

Impius Lucianus & qui Chriſtianos ſæpe ſuggillat, licet eos & eorum legem ſanctiſſimam non noverit. Hoc loco manifeſte confundit Judaicos ritus cum Chriſtianorum lege. Judæi enim erant ii, qui offendebantur quodam ciborum genere, at Chriſtianis (ut Petrus Apoſtolus docet) cibi nulli polluti exiſtimabantur.

Pag. 293. Pariſ. 1003.

Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος.	*Relicto à tergo præconum certamine.*

Hunc locum ſollicitavit vir doctus, & contendit legendum eſſe κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιᾶς. Ignoſcat, ſi non poſſum accedere ſuæ ſententiæ: locus enim Luciani ſanus eſt, nec minimam recipit mendi ſuſpicionem. Κηρύκων ἄγων locus erat, ubi præcones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Teſtis Diodorus lib. 18, ubi de epiſtola regis Alexandri, quam miſerat, ut in Olympica celebritate recitaretur, ſic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικήσαντος κήρυκος ἀναγνωσθῆναι, id eſt, *eam autem juſsit in publico cœtu legi à præcone, qui victoriam obtinuiſſet.* Julius Pollux lib. 4 cap. 12: πρότερον δὲ Ὀλυμπιάσι τῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ τὰς ἱερουργίας ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἠγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοῖ δὲ ἐνίκα, καὶ εἰκών τις ἦν αὐτῷ Πυθική.

> Ὑβλαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχίᾳ Εὐκλέος υἱῷ
> Δέξαι ἄγαλμ' εὔφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ
> Ὃς τρὶς ἐκάρυξε τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα
> Οὔθ' ὑποσαλπίγγων, οὔτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id eſt, *Primum autem Olympiæ, cum ſoli ejus regionis præcones, qui in ſacris miniſtrabant, admitterentur, Primus exterorum certavit Archias Hyblæus, qui tres continue Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & extat ejus quædam imago Pythica:*

> *Hyblæi præconis hanc Archiæ Eucleis filii*
> *Accipe ſtatuam lubens, Phœbe, ob ejus incolumitatem,*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Qui ter ipſe certavit præconio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet præcones etiam de voce certaſſe, & inde ſequitur fuiſſe illi certamini locum aſſignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208 poſt Olympiadem 88, ubi inveniuntur hæc verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προσετέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, id eſt, *Tubicinum & præconum certamen aliis certaminibus additum eſt Olympiæ.* Videſis Joſephi Scaligeri epiſtolam numero 448. Cæterum de interpretatione vocum ὑποσαλπίζων & ἀναδείγματα non contendam, ſi quis certiora docuerit, nam ex ſola noſtra conjectura eas interpretatus ſum ſine auctoritate, niſi quod Heſychius habet ἀναδείγματα ἱμάντας περὶ τραχήλοις, quod ſatis firmat noſtram interpretationem, ſcilicet collum faſciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriæ, & ut ſonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπίγγων, quam ex ſola conjectura interpretatus ſum, expecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Heſychius in voce Σάλπιγξ hæc habet: σιγηνοσάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. Unde conjeci, præcones uſos fuiſſe quodam tubulo argenteo vel æreo tamquam tuba, ut eorum vox major & clarior audiretur.

Pag. 297. Pariſ. 1004.

Δᾶδες ἦσαν τὰ πολλά.	*Crebræ faces præſto erant.*

Interpres ſic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyræ formam & materiam deſcribit. Putavit interpres δᾶς non aliud ſignificare quam *fax*. Sed eſt arboris ſpecies, quæ Latinis *tæda* dicitur, de qua Plinius paſſim, & ideo vertendum erat, *è tæda ut plurimum conſtabat.*

In Fugitivis. Pag. 327. Pariſ. 1016.

Ἕβρος μὲν οὗτος, ἡ δὲ πόλις ἔργον Φιλίππου ἐκείνου.	*Hebrus eſt, civitas vero Philippi illius opus.*

Cum paulo ſupra dixerit de hac eadem urbe: [1] καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, non eſt difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quæ & Trimontium & antea Poneropolis & Pulpudena & Eumolpias, ſita ad Hebrum inter Hæmum & Rhodopen, quæ Trimontium vocata eſt eo, quod tres montes ſuorum murorum ambitu complectebatur.

1 *Et quoſdam tres colles omnino pulchros excelſos.*

Pag. 332. Pariſ. 1018.

Τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει, κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος.

Igitur non diu poſthac Cleanthem ipſum videbit: à barba etenim, cum jam ſceleſtus ſit, ſuſpendetur.

Nullum jocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam alluſionem ad vocem κρεμήσεται. Ideo ſuſpicor non ita ſcripſiſſe Lucianum, & forte Χρέμητα ſcripſerat, ad quod alludebat κρεμήσεται, ut paulo ſupra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit.

In Dialogis meretriciis. Pag. 400. Pariſ. 971.

Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμενοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνήρ, &c.

Ex Bœotia tibicina quadam Iſmenodora nomine, cun illa quæ Epheſtria apud ipſo dicuntur, enarret fuiſſ Thebis quendam ex mu liere virum.

Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια, non eſt facile divinare, ea vo alibi non legitur. Nihil igitur certi à me expectes, conjecturas nu das tibi proponam. Si bene ſe habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις e vox deduci debere: eſt autem veſtis quædam ſpecies, quæ ſuperin duebatur. Suidas μανδύαν & βίρρον interpretatur, & ὕφασμα ἐξ αἰ- γείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλανὶς vertunt. Quidquid tame fuerit, quoniam ab eo genere veſtis τὰ ἐφέστρια dicuntur, ſuſpico eas veſtes texi ſolitas à mulieribus ſimul adunatis, quæ texendo fa bulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus & laborem quæ ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic noſtrates dicunt l comtes du veilleri. At forte mendoſa eſt ea vox, & legendum vel ἐφ ἑστίᾳ disiunctim, & mutandum τὰ in τε, ſic, διηγουμένης τε ἐφ' ἑστίᾳ, i eſt, *ad lares, ad focum*, vel Ἡφαίστια ob eandem rationem, id eſt, *quæ a ignem* hyeme narrantur, nam (ut notum eſt) Ἥφαιστος ſæpe pro ign ſumitur, & erant Ἡφαίστια fabulæ, quæ ad Vulcanum ſeu igne aſſidentes fœminæ nendo vel texendo narrabant in Vulcani feſt quod Athenis Ἡφαίστια, ut ex Andocide patet in ſermone de myſte riis. Hæc ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora lecto cogitabis, utinam & nobis impertiaris.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

In Philopatride. Pag. 470. Pariſ. 1123.

Οὐχὶ μῷ Αἰγίσθῳ.	*Annon AEgyſtho.*

Lego οὐ μοίχῳ Αἰγίσθῳ.

In Charidemo. Pag. 508. Pariſ. 1138.

Καὶ προῆλθε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ φόνος.	*Ac proceſſit cædes ea, donec tredecim eorum juvenum interficerentur.*

Non concordat Pauſanias de numero procorum ab Oenomao interfectorum, ſexdecim enim ponit, quorum nomina videſis apud eum auctorem Heliacorum 2.

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES
AD
THEOPHRASTVM,

A Daniele Heinſio emendatum & publicatum, editum Lugduni Batavorum ab Henrico Haeſtens, anno 1613.

Ad Lib. 1. de hiſtoria plantarum. Cap. 5. pag. 6.

Ἐῶσι δὲ καὶ τὰς ἐλάτας κοπάδας.	*Oleas quoque multifidas dimittere ſolent.*

Lege τὰς ἐλαίας, ut bene legit interpres: nam abies eſt, ſi quæ alia, μονοστελεχὴς, & cæſa non repullulat.

Cap. 8. pag. 9.

Καὶ τὰ μὲν λοξὰ, οἷον τὰ τῆς ἀκτῆς, τὰ δ᾽ ὀξώδη.	*Aliæ item enodes, ut ſambucus: aliæ nodoſæ.*

Lege τὰ μὲν ἄοζα, & τὰ δὲ ὀζώδη, & ſic legiſſe videtur interpres.

Cap. 16. pag. 18.

Τὰ δ᾽ ὥσπερ ἀραιόφυλλα καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρος.	*Alius rara, ut pino, abieti, cedro.*

Interpres vertit ἀραιόφυλλα *rara*. Sed non poſſum divinare, quomodo

modo legerit, aut quare ſic interpretatus fuerit. Puto eum legiſſe σπανόφυλλα: nam σπαθόφυλλα potius ſignificaret *denſa*, quando σπάθη dicitur radius textorius, quo telam denſant. Sed ſi qui legunt σπανόφυλλα, ii non mihi videntur unquam vidiſſe piceas aut pinus aut cedros, quæ arbores ſunt ſatis denſæ foliis. Lectio vulgata σπαθόφυλλα optime convenit, id eſt, *pectinata*, figuram habentia pectinis: nam σπάθη teſte Polluce πτέρῳ ἐοικὸς ξύλον, τὸ καθαῖρον τὴν τρίχα, id eſt, *filici ſimile lignum, quo purgantur crines*, lib. 1 cap. περὶ ἱππικῶν ὀνομάτων. At eæ arbores habent eam foliorum figuram: acutæ enim ſunt & anguſtæ, ut pectinis dentes, & utrinque dentatæ. Nec eſt dubium, quin Plinius perpetuus Theophraſti interpres σπαθόφυλλα legerit: nam vertit *inſecta pectinum modo* lib. 16 cap. 24.

Ibidem.

Τὰ δὲ οἷον σαρκόφυλλα — οἷον κυπάριττος, μυρίκη, μηλέα.	*Aliis veluti carnoſa, ut cupreſſo, myricæ, malo.*

Facilius eſt damnare hanc lectionem μηλέα, quam meliorem ſubſtituere. Mendoſam eſſe non dubito: nam quænam eſt ſpecies mali, quæ folium habeat carnoſum, ut cypreſſus & myrica? nulla profecto. Quid autem reponendum ſit, non ſuccurrit. Plinius certe lib. 16 cap. 24, ubi de foliorum diverſis figuris, & proprietatibus agit, & plura à Theophraſto, ut ſolet, accepit, carnoſa folia tribuit cupreſſo, & tamariſco, & ſuo tempore videtur defuiſſe apud Theophraſtum vox μηλέα, quæ jure exulare debet.

Ibidem.

Τὰ δὲ καὶ παρακαθίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ ἐκ τῶν πλαγίων.	*Quædam cum extremo tum lateribus ſinuata conſidunt.*

Sic vertit interpres. Sed ea verſio non mihi videtur convenire foliorum naturæ, quæ in lateribus poſſunt quidem ſinuata conſidere, non vero in extremo folii acumine, qui nec ſinuari nec conſidere poteſt dici. Itaque minima mutatione lego παρακανθίζοντα, & vertendum *ſpinoſa* vel *quaſi ſpinoſa*, & ſic legendum eſſe liquet ex exemplis foliorum, quæ affert, ſcilicet ilicis, ſmilacis ſeu acuifoliæ, rubi & paliuri, quæ duo ultima infra inter ἀκανθώδη recenſet, quod ad vocem δρυὰς attinet, non agnoſcit eam Plinius hoc loco. Nam poſtquam dixit *aculeata acuifolio & ilicum generi*, tribus infra lineis addit *ſinuoſa toto ambitu robori*, quæ ſi à Theophraſto accepit, neceſſe eſt aliquid deeſſe, & forte παρακαθίζοντα dixerat de ſola quercu, quod Plinius

nius expreſſit per *ſinuata toto ambitu*: παρακανθίζοντα vero de ilice & aliis, quas ob viciniam ſoni confuderunt, & dum putant bis idem male repetitum eſſe, quatuor ea foliorum genera ſub eadem claſſi poſuerunt. Sed quoniam id verbum παρακαθίζειν alibi non legitur, malo putare τὰ τῆς δρυὸς eſſe irreptitia. Cæterum poſtquam hæc ſcripſi, reperi apud Henricum Stephanum eandem correctionem quam hîc proponimus ab eo factam fuiſſe. Non ergo primus ſum qui ita legendum eſſe monui, reddatur illi ſuus honos, & contenti ſimus cum tanto viro eandem ſententiam habere.

Cap. 17. pag. 19.

Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν σαρκῶν.	*Fructus quoque ſimili modo.*

Interpres legit ἐπὶ τῶν καρπῶν, optime.

Cap. 18. pag. 20.

Καὶ τὸ Εὐβοϊκόν.	*Et Euboicum.*

Subintellige κάρυον, id eſt, Caſtaneam glandem.

Ad Lib. II. Cap. 8. pag. 34.

Καὶ γὰρ ἐν Βαβυλῶν φησίν.	*Quippe apud Babylonem ajunt.*

Lege ἐν Βαβυλῶνι φασίν, id obvium eſt.

Ibidem.

Καὶ τῆς Συρίας δὲ τῆς κοίλης, ἣν Ἰουδαῖοι πλεῖστοι τυγχάνουσιν ἔχοντες.	*In Syria quoque cava cognominata.*

Hæc ultima verba interpres non agnoſcit, & ut opinor jure: videntur enim ἐπίσακτα, & forte ſunt ſcholium, quod in textum irrepſit.

Pag. 35.

Ὃ φασὶ γίνεσθαι πλεῖστον περὶ τὴν Αἰθιοπίαν, ὃ καλοῦσι Κύκας.	*Quod plurimum gigni in AEthiopia fertur, Cyce vocatum.*

Monuit me vir doctiſſimus & nobis (de quo magnopere glorior) amiciſſimus Samuel Bochartus ὁ πάνυ, quem de Orientalibus vocibus ſæpe conſulo, legendum eſſe ex Heſychio κοῖκας. Sic autem Heſychius: κοῖκες ἐν Αἰθιοπίᾳ, φοινίκων εἶδος, καὶ τὰ πεπλεγμένα ἐκ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου σκεύη. Et in hac ultima ſignificatione profert eam vocem Julius Pollux, ubi ea vox pluries legitur. Non eſt dubitandum,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

dum, quin ex iis Theophraſtus ſit hoc loco emendandus. Gratias ſummo illi viro, qui nos id docuit ut & innumera alia.

Pag. 37.

Καθάπερ καὶ χαρτόδρας. | *Vt & chartodræ.*

Plures ad emendandum hunc locum deſudarunt. Budæus vult legi περιστέρας, nec ſine magna ratione; nam veriſſimum eſt columbæ fimum eſſe omnium acerrimum & calidiſſimum, ſed nimis differt à ductu literarum hæc emendatio. Alius apud eundem Budæum καὶ γὰρ ταῦτα ὁ ἄρτος δεῖ, quæ emendatio mihi videtur habere plus ſubtilitatis quam veriſimilitudinis: nam & ταῦτα non convenit præcedentibus, & homo non veſcitur pane ſolo, nec ſolus, nam & canes etiam pane veſcuntur. Interpres Gaza, vel interpolator Heinſius nihil mutant, & de quodam animali ſumunt hanc vocem. Vellem dixiſſent, ubi gentium χαρτόδρας animal invenitur; ibi non debet eſſe ferum nec rarum, quando ex eo fimus in domo accumulatur, & eo utuntur homines. Alii, ſi diis placet, de quodam auctore intelligunt, qui ita vocatus fuerit. Omnium optime meo quidem judicio Dionyſius Petavius, qui legit καίπερ ἀκαθαρτοτέρα. Sed melius, ſi non mutaſſet, τὸ καθάπερ καὶ in καίπερ, & legiſſet καθάπερ καὶ ἀκαθαρτοτέρα, id eſt, *utpote immundior*. Nam male putavit Petavius immunditiem in fimo eſſe vitium. Nam fimus equinus, qui omnium aliorum eſt mundiſſimus & non peſſimi odoris, eſt infirmus, & parum pingueſcit, ſolo calore utilis: porcinus vero immundiſſimus pinguiſſimus eſt, & fere omnibus præfertur. Itaque legendum eſt καθάπερ καὶ ἀκαθαρτοτέρα.

Cap. 9. pag. 38.

Καὶ τὴν τῆς πτελέας κύπεριν. | *Et ulmi folliculis.*

Monet nos Henricus Stephanus in hac voce quoſdam legere κνιπήραν, quaſi κνίπων πήραν, quæ lectio ex ſequentibus apud Theophraſtum ſatis aſtruitur. Certe κύπερις alibi non invenitur, ut nec κνίπηρα. Poſſet etiam legi minori mutatione κνίπεριν ab eodem etymo, ſcilicet ἀπὸ τῶν κνίπων, ſed etiam ſine auctoritate. Talia poma ſeu receptacula infra cap. 14 κωρύκους vocat.

Ad Lib. 3. Cap. 3. Pag. 42.

Τὰ φίλυδρα καὶ παραποτάμια καὶ ἀσώδη.	*Quæ aquas amant, ſecuſque fluvios degunt, & in lucos aſſurgere ſolita.*

Interpres legit ἀλσώδη, melius: nam ἀσώδη hoc loco non convenit.

Cap. 4. pag. eadem.

Πεύκη, πίτυς ἀγρία, φίλυρα.	*Pinaſtrum, picea, aquifolia, tilia.*

Dubitari poteſt & in hoc loco, & in aliis, ubi πίτυς ἀγρία occurrit, an intelligi debeant hæ voces conjunctim *pinus ſylveſtris* vel *agreſtis*, an diviſim *pinus*, *agria*. Nam cum infra hoc eodem lib. cap. 17 dicat eandem arborem, quæ Arcadibus dicitur φελλόδρυς, à Dorienſibus vocari ἀγρίαν, non eſt ſine dubio hic locus, & aliquis poſſe non ſine ratione contendere legendum eſſe πίτυς, ἀγρία diviſim. u & Gaza interpres ſine dubio legit, qui ἀγρία aquifoliam vertit. Si & ſupra lib. 1 cap. 8, ubi legitur: τὰ δὲ παχύφλοια καθάπερ ἀγρία δρῦς. Et paulo poſt: τὰ δὲ τραχύφλοια καθάπερ ἀγρία δρῦς. Sic & infra cap. 6 legendum credo Ὀξύην, ἀγρίαν. diviſim, non Ὀξύη ἀγρίαν, ut legitur, de quo paulo infra dicemus. Sed in hoc loc aliud notandum eſt, ſcilicet interpretem (ſive ille ſit Gaza ſive Heinſius interpolator, quod magis credo) hoc loco πεύκη vertiſſe *pinaſtrum*: πίτυς vero *picea*, & ſic ſemper ubique πίτυν *piceam* interpretatur. Infra vero cap. 8 pagina 47 πεύκη vertit *pinus*. At ego putabam πεύκην eſſe *piceam*, πίτυν vero *pinum*. Nam videbam Pliniu ita intellexiſſe, dum ait lib. 15 cap. 10. *Pinea corona victores apud Iſthmum coronantur*. At conſtat arborem, de qua coronabantur athlet in agone Iſthmico, à Græcis πίτυν vocatam fuiſſe. Teſtis Archia antiquus Poëta, cujus epigramma extat in ipſo Anthologiæ limine

Ἀρχίου εἰς τοὺς τεσσάρας ἀγῶνας.

Τέσσαρες εἰσὶν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί.
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων
Ζηνὸς, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο,
Ἆθλα δὲ τῶν κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Ergo πίτυς dicebatur Græcis arbos, ex cujus ramis coronabantu victores in agone Iſthmico, eam arborem Plinius *pinum* vocat, qui dubitare poteſt πίτυν debere verti Latine *pinum*? Sed idem ho Archiæ epigramma verſibus Latinis reddidit Auſonius in eclogario, ſic:

Quatuor antiquos celebravit Achaia ludos.
Cœlicolum duo ſunt & duo feſta hominum,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Sacra Iovis, Phœbique, Palæmonis, Archemorique.
Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Et hoc epigramma nos docet pinum eſſe Latinis eam arborem, quæ Græcis πίτυς dicebatur. Sed & audiamus Plinium in deſcriptione earum arborum lib. 16 cap. 10: *In Europa ſex genera cognatarum arborum reſinam ferunt, ex iis Pinus atque pinaſter folium habent capillamenti modo prætenue longumque & mucrone aculeatum. — Pinaſter nihil aliud eſt, quam Pinus Silveſtris, mira altitudine & in medio ramoſa, ſicut pinus in vertice.* Et paulo poſt: *Piceæ rami pene ſtatim ab radice modici velut brachia lateribus inhærent.* Pinum ait ramoſam eſſe in vertice, quod apprime convenit arbori, quam nos Galli vocamus *un Pin.* Ait item piceam habere ramos ſtatim ab radice: at in eo multum differt à pinu noſtrate, unde aperte colligo, piceam non eſſe πίτυν, hoc eſt, *pinum.* Sed eſſe multum diverſam ab ea arborem, licet congenerem & reſinam ferentem ut & pinus. Ergo ubicunque apud auctores antiquos πίτυν invenies, intellige *pinum*, nil motus auctoritate recentiorum, qui Gazæ vel Heinſii interpretationem ſequuti πίτυν per *piceam* reddunt: nam picea, ut puto, ea eſt, quæ πεύκη Græcis. Gorræus ſequutus eſt Gazam ſine examine & πίτυν ſemper *piceam* interpretatur: [1] ἐγὼ δ᾽ ἔλις οὐ ταχυπείθης. Nam & Plinius ait, Piceam frigora & montes amare, Pinum vero hortis aſſignat. Virgilius & Pinetum, quod erat olim (neſcio enim an adhuc extet) in loco arenoſo pone Baſilicam fontebellaquenſem in calido ſatis climate & ſolo, nos docet Pinum non eſſe piceam, quæ amat montes, frigora & nives. Sed de hoc ſatis.

[1] *At ego non credulus illis.*

Ibidem.

Ὄστρυα, κύλαστρον.	*Oſtrya, celaſtrus.*

Lege cum interprete κήλαστρον.

Ibidem.

Ἄκανθος ἣν μὲν ἐν τῷ ὄρει πεφυκῦαν ζυγίαν καλοῦσιν.	*Spina, Acer, quam in monte carpinum vocant.*

Hîc evanuit vox σφένδαμνος, ut patet ex capite undecimo infra eodem hoc libro. Sic igitur lege: [2] ἄκανθος, σφένδαμνος ἣν μὲν ἐν τῷ ὄρει πεφυκῦαν, & ſic interpres legiſſe videtur.

[2] *Spina, Acer quam in monte natam, &c.*

Cap. 6. pag. 44.

Ἄρκευθον, ὀξύην ἀγρίαν, σφένδαμνον.	*Iuniperum, ſciſſimam agreſtem, acerem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Lego diviſim Ὀξύην, ἀγρίαν, σφένδαμνον. Nam infra cap. 10 ejuſdem libri ſic ait: [1] Ὀξύη δ' οὐκ ἔχει διαφορὰς, ἀλλ' ἐστὶ μονογενής. Ideo quando non habet plures ſpecies ea arbor, non poteſt dici aliquam eſſe ἀγρίαν, alteram vero minime, & manifeſtum debere legi diviſim ὀξύην, ἀγρίαν, & eſſe duas diverſas arbores.

[1] *Oxya non habet differentias, ſed eſt unica.*

Ibidem.

Οἷον ἀνδράχνη, ἀβάρκη. | *Vt portulaca, apharca.*

Lege cum interprete ἀφάρκη.

Ibidem.

Ἄρια, πετραγωΐνα. | *Aria, quadratoria.*

Infra pag. ſequenti legitur γώνια arbor, quam vocem capite minutam eſſe indicat interpres, qui *quadratoria* vertit, ut & hoc loco πετραγωΐνα etiam eodem nomine Latino expreſſit: unde ſuſpicor, imo credo, hoc loco legi debere τετραγωνία, & interpretor de quadam ſpecie arboris ſeu frutricis, cujus truncus & rami quatuor angulos videntur habere, & quæ fert ſemen incluſum in folle eximie rubente, referente figuram pilei quadrati corniculati, quem gerunt judices & advocati. Ruſtici noſtrates in Normania eam fruticem vocant *un fovacier*, eo quod figuram referat panis, cujus ſuperior pars in quatuor partes dividitur, quem vocant *une fovace.*

Pag. 45.

Ὀξύκαρπα δὲ καὶ κιττὸς. | *Serotinæ & hedera.*

Lege Ὀψίκαρπα, quod firmatur ex rei natura, & ex eo, quod paulo infra ait, [2] ἐκ δὲ τούτων ὀψικαρπότερα.

[2] *In his autem, quæ tardius fructum ferunt.*

Ibidem.

Γώνια, θύία, μίλος. | *Quadratoria, thuia, taxus.*

Lege cum interprete τετραγωνία, de eo paulo ſupra.

Ibidem.

Πᾶν γὰρ δὴ δένδρον ὅταν βλαστάνῃ, λιπᾷ.	*Omnis enim arbos, cum germinat ſquamas corticum ſpargit.*

Hæc ſic vertit interpres. Ex qua verſione patet interpretem legiſſe λοπᾷ. Sed melior eſt lectio λιπᾷ, id eſt, *humore radicali turgeſcit.* & ex Theophraſti ſententia manifeſtum eſt debere ſic legi: nam omnes arbores, cum germinant, λιπῶσι, non omnes vero λοπῶσι, *cortices ſpargunt*: multæ enim arbores cortices nunquam emittunt, ut

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

fagus, quam ſic vocamus, quæ Theophraſto eſt ὀξύη, & multæ aliæ. Sunt etiam quædam, quæ cortices ſpargunt, ſed raro poſt plureis annos, at bis aut ter in anno unaquæque arbor λιπᾷ & βλαςάνει. Hoc dicimus Gallice *eſtre en ſeue.*

Cap. 7. pag. 47.

Τῆς ἐξ ἀρχῆς ἐπιδέσεως.	*Inter antecedentem obſtruſionem.*

Sic vertit interpres. Quod interpretamentum mihi videtur eſſe folium Sibyllæ. Lego, ἐπιδόσεως, id eſt, *à primo incremento, à primula germinatione,* & ſic omnino credo ſcripſiſſe Theophraſtum.

Ibidem.

Τῇ δὲ ἡρακλεωτικῇ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ καρποῦ φύεται τὸ ῥυῶδες.	*Nuci avellanæ poſtquam fructus decidit, racematum quiddam emergit.*

Lego βρυῶδες *muſcoſum,* & credo interpretem ſic legiſſe, dum vertit, licet male, *racematum quiddam.* Nam eo quod βρύον aliquando ſignificat uvam, non quidem vitis fructum, ſed albæ populi nucamentum, putavit βρύον & racemum idem eſſe.

Ibidem.

Ἐςὶ δὲ καὶ τὰ μὲν εὐαυξῆ, τὰ δὲ δυσαυξῆ.	*Sunt præterea quædam auctu faciles, quædam difficiles.*

Hæc ita vertit Gaza ſeu Heinſius, quæ cum verbis Græcis videntur ſatis concordare, ſed cum ſententia Theophraſti pugnant è diametro: nam cum inter ea εὐαυξῆ poſtea numeret quercum, quam ait omnium εὐαυξέςατον, manifeſtum eſt non debere ſic intelligi, ut expreſſit interpres: omnium enim arborum nulla difficilius & tardius augeſcit. Ideo interpretor, *ſunt præterea quædam, quæ multum creſcunt, aliæ quæ parum,* & ſic optime convenit τὸ εὐαυξέςατον quercui, nulla enim arbor in tantam molem creſcit, niſi forte fagus.

Cap. 8. pag. 48.

Ὅταν δὲ κοπῇ ἢ κολουθῇ ὑπὸ πνεύματος ἢ καὶ ἄλλου τινὸς περὶ τὸ πλεῖον τοῦ στελέχους, ἔχει γὰρ μέχρι τινὸς λεῖον καὶ ἄοζον καὶ	*Cum enim præciſa vel aliquo pacto diminuta afflatu fuerit, circa lævem partem ſui caudicis (habet enim quadantenus levem, enodem,*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ὅμοιον ἢ καὶ ἡλικὸν πλοῖον. | *ſimilem ac etiam æquiparandam naviculæ.)*

Hic locus medica manu indiget: eſt enim ulceroſus, & ab interprete nec ſanatus nec intellectus. Et primum quidem περὶ τὸ πλεῖον manifeſte mendum redolet. Ideo interpres legit λεῖον. Sed ita legendo mendacium aſcribitur Theophraſto, cujus ſententia cum natura pugnabit. Nam cum pars inferior abietum ſit λεῖος, ſuperior vero ramis denſa & hirta in ipſo cortice, certum eſt & experientia notum, abietes in parte inferiore ſtipitis cæſos vel fractos non reviviſcere, in parte vero ſuperiore fracto vertice ſæpe ſurculum alium emittere. Itaque ſi legendum eſt λεῖον, & ita Theophraſtus ſcripſit, non eſt dubium, quin pro περὶ legendum ſit ὑπὲρ, & ſic non male procedet ſententia ὑπὲρ τὸ λεῖον τοῦ στελέχους. Sed ſi retinetur præpoſitio περὶ, putarem debere legi περὶ τὸ ἀλιζνὸν, id eſt, *circa partem, ubi truncus eſt exilis & infirmus*: nam Heſychius ἀλιζνὸν per ἀσθενὲς & λεπτὸν interpretatur. In poſterioribus hujus loci verbis occurrit aliud mendum. Ea vertit interpres, *ac etiam æquiparandam naviculæ*, quod quid ſit & quomodo intelligi poſſit, alii viderint, ego certe non video, quid ſimile ſit naviculæ in abietis trunco. In proclivi tamen erat emendare vitium lectionis & legere φλοῖον, & licet in vocibus ἢ καὶ ἡλικὸν ſit aliquid obſcuritatis, tamen ſic videntur ea verba poſſe interpretari: *habet enim quadantenus lævem, enodem, & ſibi ſimilem, quantus eſt, corticem.* Niſi forte aliquid deſit, & legendum ſit (ut pridem emendavit Conſtantinus) καὶ ἡλικὸν πλοίου ἱστῷ, id eſt, *ſimilem, & æqualem navis malo.*

Pag. 49.

Ἔχει πυρῆνα ἐλαιώδρου φύσιν | *Nuclei oleæ ſpeciem oſtendit.*

Lego ἐλαιηροφύσιν, id eſt, *naturam oleaginoſam habentem.*

Cap. 9. pag. 50.

Καὶ ἔνιοί γε εὐθὺς τὴν μὲν ἥμερον καλοῦσι, τὴν δὲ ἀγρίαν, οὐ τῇ γλυκύτητι τοῦ καρποῦ διαιροῦντες (ἐπεὶ γλυκύτατος ὁ τῆς φηγοῦ, ταύτην ἣν ἀγρίαν ποιοῦσι) ἀλλὰ τῷ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργασίμοις	*Et quidam obiter aliud urbanum aliud ſilveſtre appellant: non quod fructus diſtinguant dulcedine (nam dulciſſimus fago, quam reddunt ſilveſtrem) ſed quoniam cultis magis proveniat,*

φύεσθαι, καὶ τὸ ξύλον ἔχειν λειότερον, τὴν δὲ φηγὸν τραχὺ καὶ ἐν τοῖς ὀρεινοῖς.

niat, lignumque lævius habeat. Fagus autem ſcabra montuoſiſque naſcens.

Ex hoc loco & ex ſequentis capitis initio, ubi ait φηγὸν τὰς στρογγύλας, *fagum glandes rotundas* ferre, cogor concludere eas arbores, quas Græci φηγοὺς vocaverunt, non eaſdem eſſe arbores, quas Plinius & Latini *fagos*, nos ab illis mutuati *fauqs* & *fauteaux* vocamus. Igitur neſcio quo fato nomen φηγός, quæ ſpecies fuit quercus, à Latinis datum eſſe arbori, quæ & cortice & folio & fructu omnino à quercu differt. Caveant igitur medici & botaniſtæ & naturæ arborum contemplatores, ne φηγὸν *fagum* interpretentur, quod faciunt ubique Theophraſti interpretes: nam licet vox idem ſonet, res omnino alia eſt. Credo Latinos in ſuo Latio non habuiſſe τὰς φηγοὺς, & ideo id nomen alii arbori tribuiſſe. Noſtra fagus eſt lævitate corticis non dehiſcentis inſignis: at φηγὸς hoc loco dicitur τραχὺς *aſpera*. Fagus noſtra glandem habet triangularem, ut Plinius notavit: φηγὸς vero rotundam, ut ait expreſſe Theophraſtus initio ſequentis capitis. φηγὸς & à Pauſania in Arcadicis & à noſtro Theophraſto ubique inter quercus ſpecies ponitur: fagus noſtra à quercu omnino differt & trunci & foliorum & glandis figura; quibus ſi addas, quod infra ſequenti capite dicit, [1] ξύλον τῆς φηγοῦ ἰσχυρότατον καὶ ἀσηπέστατον, omnino, credo, dabis manus: nam faginum lignum molle eſt & minime durabile.

[1] *Lignum fagi firmiſſimum & minime verminoſum.*

Pag. 51.

Ὅμοια γίνεται κοιλώματα τοῖς ἐπὶ τῶν ζώων.

Concava perinde atque in animalibus relinquuntur.

Sic legit etiam Gaza. Sed tu lege meo periculo ἐπὶ τῶν ὠῶν, & intellige de illo concavo, quod in ſummitate ovi conſpicitur.

Ibidem.

Ὃ δὲ καλοῦσι τινὲς φάσκον ὁμοίως τοῖς βραγχίοις ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει πολιὸν καὶ βραχίον.

Quod autem penem quidem appellant branchiis ſimile, cerrus ſola producit canum mucoſumque.

Pro φάσκον interpres videtur legiſſe φαλλὸν, qui *penem* vertit: niſi forte, quod magis credo, typographus errans *penem* pro *panum* poſuerit. Nam Plinius *panos arentes* vocat id, credo, quod nos vocamus

barbes

barbes de chieune. Non poſſum autem divinare, quomodo legerit πολιὸν καὶ βράχιον, qui *canum mucoſumque* vertit, niſi legerit βρυώδη, quod multum recedit à ductu litterarum vulgatæ ſcripturæ, lice non recedat à rei veritate. Profecto illud καὶ βράχιον purum putum mendum eſt. Forte legendum κατὰ βράγχιον. Sed id non placet: nam quando jam dixit ὁμοίως τοῖς βραγχίοις, vix credo uſum fuiſſe Theophraſtum inſulſa repetitione. Putavi & κατὰ βραχίονα, id eſt, *brachii longitudine*, eo quod ait πηχυαῖον κατακρεμάννυται; nam quod habet cubiti longitudinem, eſt κατὰ βραχίονα. Sed ut verum dicam, hæc non mihi ſatis arrident; cedo alteri criticam lampadem.

Cap. 10. pag. 52.

Καὶ τὰ πολλὰ λαμβάνεσθαι περικεφάλαια. | *Magnaque ex parte caput tentari.*

Lego κεφαλαλγίᾳ & forte ita legit interpres, qui *caput tentari* interpretatur: nam de hoc περικεφαλαίας ſignificatu nullum unquam vidi exemplum.

Cap. 10. pag. 52.

Μοχθηρὰ δὲ καὶ τὰ ξύλα πελεκηθέντα μὲν &c. | *Materies quoque improba, & dolata quidem.*

Laborat ab interpunctione hic locus. Lege cum Gaza μοχθηρὰ δὲ καὶ τὰ ξύλα, πελεκηθέντα μὲν ὅλως ἀχρεῖα.

Pag. 54. linea ult.

Καὶ εὐαξὴς. | *Auctu inſignis.*

Interpres legit εὐαυξὴς, ut & Henricus Stephanus; &, ut puto, melius. Si error eſt, occurrit infra pluribus locis, de quibus ſufficiat hoc loco te monere: εὐαξὴς tamen poteſt interpretari *fractu facilis*, ab ἄγω *frango*, & is ſignificatus non male conveniret.

Pag. 55.

Τὸ μὲν ἄνθος καλυκῶδες παρὰ τὸν τοῦ ξύλου μίσχον. | *Flos calicula intectus præter folii pediculum.*

Lege παρὰ τὸν τοῦ φύλλου μίσχον, & ita legit Gaza.

Cap. 11. pag. 56.

Τρίτον δὲ κλινότροχον. | *Tertium lectirotarium.*

Doctiſſimus Salmaſius vult legi καὶ ἰνότροχον, cui libenter aſſentior.

Ibidem.

Ibidem.

καρχαρμὸν δέ τινα ἔχοντα κύκλῳ καὶ ἐπικαθίζοντα.	*Et ambitu leviter ſerrata ac ſubſidentia.*

Credo legendum eſſe ἀπακανθίζοντα, id eſt, *veluti in aculeos figurata*, quod bene convenit fraxini foliis.

Pag. 57.

πλὴν ἀπίου, καὶ μελίας, καὶ ἀχράδος.	*Præterquam pirus & fraxinus.*

Sic legit Gaza & vertit: τὸ ἀχράδος diſſimulavit, credo, eo quod Latina lingua non habet ejus arboris nomen. Sunt tamen, qui pirum ſilveſtrem vel piraſtrum interpretentur. At Columella non ita, qui ipſam Græcam vocem retinuit, & dixit, *& aſpera ſylvis Achrados.* Unde colligo aliud eſſe ἀχράς, aliud vero pirus ſilveſtris. Nam Columella, ſi vocem habuiſſet Latinam, non uſus fuiſſet voce Græca. Sed in voce μελίας etiam erravit: debebat enim emendare mendum & legere μελέας, & vertere *malus.* Nam ſic legendum eſſe patet ex iis, quæ ſequuntur: [1] ταῦτα δ' ἐν τῷ πεδίῳ κρείττω καὶ τῷ καρπῷ καὶ τοῖς ξύλοις. Nam fraxinus nullum fert fructum. Et rurſus: [2] καὶ τὸν καρπὸν ἔχουσι γλυκύτερον καὶ σαρκωδέστερον, quæ fraxino non conveniunt, malo vero optime.

[1] *Ea autem in campo meliora & fructu & ligno.*
[2] *Et fructum habent dulciorem & carnoſiorem.*

Cap. 12. pag. 59.

Ἐκ τῶν πλαγίων πτερυγοειδῶν.	*Modo alæ lateribus.*

Lego πτερυγοειδῶς, id eſt, *in modum* ſeu *ſpeciem pennæ.*

Cap. 15. pag. 63.

Φέρει δὲ καὶ κωρυώδη τινὰ κοῖλα, καθάπερ ἡ πτελέα.	*Fert & ad nucis ſimilitudinem quædam concava, ut ulmus.*

Gaza, qui ſic interpretatur, proculdubio legebat καρυώδη. Sed fruſtra eſt; errorem mutavit, non emendavit. Lege confidenter κωρυκώδη. Nam ſupra capite præcedenti de ulmo ſic ſcribit: [3] ἀλλὰ ἐν τοῖς κωρύκοις (vel ut legit Henricus Steph. κωρυκίοι) τὸ κόμμι καὶ θηρία ἄττα κωνωποειδῆ φέρει. Confer eum locum cum hoc, & proculdubio noſtræ emendationi plauſum dabis.

[3] *Sed in Corycis gummi & beſtiæ quædam, quæ culicum ſpeciem habent.*

Ibidem.

Ῥυτινῶδες.	*Reſinoſum.*

Lege ῥητινῶδες, & paulo poſt, ubi bis legitur ῥυτίνη & ῥυτίνης, lege

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ῥητίνη & ῥητίνης: talia menda ab jotaciſmo neotericorum proveniunt, nec aliunde amplior mendorum meſſis in libris colligitur: Scriba enim, qui excipit ex ore dictantis, non capit, utrum η vel ει vel ι, vel υ &c. ſcribi debeat.

Ibidem.

Ὁ μὲν λευκὸς καὶ ἄπεπτος ἐπὶ πλεῖον.	*Candidus probeque maturus ſupernatat.*

Lege ἄπεπτος ἐπιπολαῖος, & ſic videtur legiſſe interpres.

Cap. 17. pag. 65.

Ταῖς λεπταῖς εἰσὶ.	*Fibris.*

Lege λεπταῖς ἶσι, & interpres, qui vertit *fibris*, ſic proculdubio legebat.

Ad Lib. 4. Cap. 1. pag. 70.

Χαίρει δὲ σφόδρα καὶ ἡ μίλητος τοῖς παλισκίοις.	*Taxus quoque vehementer gaudet umbroſis.*

Lege καὶ ἡ μίλος, cum Gaza, qui *taxum* vertit.

Ibidem.

Θεία μὲν φύεται εἰς ὕψος.	*Montium cacuminibus thuia naſcitur.*

Lege θυία μὲν.

Cap. 4. pag. 75.

Τὸ οὖν Ὀφέλλου στρατόπεδον ἡνίκα ἐβάδιζεν ἐς Καρχηδόνα.	*Exercitum itaque Ophelli cum in Carthaginem proficiſceretur.*

De hac hiſtoria, ſi vis, adi Diodorum lib. 20, & ex hoc loco ſupple ejus narrationem.

Cap. 6. pag. 80.

Καὶ ῥοιαὶ ἢ περισκεπαζόμεναι.	*Et punicæ amplæ opacitatis.*

Ita vertit interpres, unde videtur legiſſe περισκιαζόμεναι, quod tamen id non ſignificat, nam περισκιαζόμενος non eſt, qui umbram præbet, ſed qui eſt in umbra, & ab aliquo inumbratur. Puto probam eſſe lectionem περισκεπαζόμεναι, & intelligo *circumtectæ* vel *circumopertæ*, ſcilicet in regione Ponti, de qua loquitur, frigus nimium eſt, ut poſſint eæ arbores hyemes pati ſine integumento, ut nec apud nos, ubi nunc magna cura eæ arbores coluntur, ut & citri & arauciæ integumentis opertæ per totam hyemem.

Ibidem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Πεύκη δὲ καὶ ἐλάτη καὶ πίτυς οὐκ ἐστὶν, οὐδ᾽ ὅλως οὐδὲν ἔνδαδον. ὑγρὰ δ᾽ αὐτή.	*Sed pinaſtrum, abies, atque picea deſunt, & omnino quæ tædam in ſeſe gerunt. Humida autem hæc.*

Hæc uſque ad ἔνδαδον incluſive debent per parentheſin intelligi, & includi nota parentheſeos, ut, quod ſequitur ὑγρὰ δ᾽ poſſit referri ad ὕλης, aliter videretur deeſſe aliquid ante ὑγρά.

Cap. 7. pag. 81.

Καὶ οὐδὲν ὑπερέχον ὡς εἰπεῖν τῆς ἐλάτης.	*Et nihil fere ſuper mare emicat.*

Lego τῆς θαλάττης, ut optime legit interpres.

Ibidem.

Τοῦ γὰρ φύκους τὸ μὲν ἐστὶ πλατύφυλλόν τε ταινοειδές.	*Nam algæ quoddam genus folio lato.*

Legit Gaza una voce πεταινοειδὲς, & vertit *folio lato*, vel potius diſſimulat τε ταινοειδὲς, nam *folio lato* eſt interpretatio vocis πλατύφυλλον. Salmaſius vero in ſuis ad Solinum exercitationibus vult legi ταινυειδὲς in eodem ſignificatu. Ego vero non ſolum puto, ſed contendo debere legi [1] ταινιοειδὲς. Sciunt quicunque maris litora frequentant, & diverſas algæ ſpecies conſideraverunt, quam bene quadret cum natura noſtra emendatio: eſt enim quædam algæ ſpecies maxima, quam mare ad littus pellit, quæ omnino ſimilis eſt tæniis latioribus. Earum ſæpe obſervavi folia vel tænias, quæ duas ulnas excedebant, latas tres vel quatuor digitos, viridanti colore, parumper in quibuſdam locis purpuraſcente: eam ſpeciem piſcatores noſtrates in litore Baiocenſi vocant *de la vaubare*, & eas agricolæ cum cura legunt, & in litore accumulant, & ad uſum ſtercorationis agrorum reponunt, & ei bene convenit, quod ait Theophraſtus ὃ δὴ καὶ πράσον καλοῦσι: nam & porri folia ſunt ταινιοειδῆ, quidam vero, ut ait idem auctor, ζωστῆρα vocant, & non male aſſimulant zonæ.

[1] *Tæniæ ſimile.*

Ibidem.

Ῥίζαν δ᾽ ἔχει δασεῖαν ἔξωθεν, ἄνωθεν δ᾽ λεπύρια.	*Radice hirta extrinſecus, ſquamata intrinſecus.*

Sic vertit interpres. Legebat igitur ἔνδοθεν δ᾽ λεπυριώδη. At Salmaſius vult legi ῥίζαν δ᾽ ἔχει δασεῖαν, ἔξωθεν δ᾽ πυῤῥάν. Emendatio hu-

jus loci pendet à natura rei & ejus radicis curioſa inſpectione, quam quoniam numquam vidi, non habeo, quod dicam.

Cap. 8. pag. 84.

Ἄνθος δὲ τοῖς οἴζοις.	*Florem violæ.*

Interpres legit τοῖς ἴοις, nam vertit *florem violæ*, & forte non male. οἴσοις magis accederet ad vulgatam, id eſt, *ſalicibus.*

Cap. 12. pag. 92.

Συμμύειν δὲ τὸ στόμα τῶν γλωττῶν ὃ πρὸς τὴν διακλορείαν εἶναι χρήσιμον.	*Sed ora linguarum comprimi, quod erat illis theatrorum moribus utilius.*

Hæc ultima ſic vertit Gaza. Quomodo legerit, dubito: puto tamen legiſſe ὃ πρὸς τὴν δὲ θεωρείαν. Nam θεωρεία ſæpe ſpectationem ludorum in theatro ſignificat. Sed non dubito, quin διατορείαν ſcripſerit Theophraſtus, licet alibi forte non reperiatur ea vox, ſed quæ optime & cum analogia formatur à διάτορος, unde adverbium διατορῶς ſæpe uſurpatum, id eſt, *altè claro & contento ſono*, quod optime convenit huic loco, ubi de tibiis agitur.

Pag. 93.

Τῷ μεγέθει μεγάλοι καὶ εὐπαχεῖς, ὥστε ἀκοντίαις χρῆσθαι.	*Magnitudine præſtantes atque robuſtæ, ut vicem haſtarum præbeant.*

Hodierna experientia eorum, qui in India peregrinati ſunt, ſecundum eorum relationes typis mandatas nobis ſuadet legendum eſſe hoc loco pro ἀκοντίαις ἀκατίοις, quod pridem vidit vir ſummus Salmaſius, & notavit in ſuis ad Solinum Exercitationibus, ſed nimis timide contra ſuum morem: ſic enim ille pag. 1017. *niſi conſtaret Plinium legiſſe in Theophraſti verbis* ὥστε ἀκοντίοις χρῆσθαι, *omnino apud eum legendum contenderem* τῷ μεγέθει μεγάλοι καὶ εὐπαχεῖς ὥστε ἀκατίοις χρῆσθαι. At non video, quomodo conſtet Plinium legiſſe ἀκοντίοις, imo omnino conſtat eum legiſſe ἀκατίοις: nam lib. 7 cap. 2 ſic ſcribit de India. *Arundines vero tantæ proceritatis, ut ſingula internodia alveo navigabili ternos interdum homines ferant.* Et lib. 16 cap. 36, *navigiorum etiam vicem præſtant, ſi credimus, ſingula internodia.* Dixit equidem Plinius hoc eodem loco paulo ſupra de Indicis arundinibus: *haſtarum vicem præbent additis cuſpidibus.* Et is locus eſt, qui torſit Salmaſium. Sed non animadvertit locum Plinii, ubi ait ſingula internodia navigiorum

rum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

rum vicem præbere, eſſe manifeſte expreſſum ex hoc loco Theophraſti, quem tractamus; ſic enim Theophraſtus, ὥστε ἀκατίοις χρῆσθαι, φύονται δὲ ὅτοι περὶ τὸν Ἀκεσίνην ποταμόν. Sic autem Plinius: *navigiorum etiam vicem præbent ſingula internodia, circa Aceſinem amnem maxime naſcuntur.* Plinius igitur eum firmare debebat in ea emendatione, non inhibere.

Cap. 17. pag. 99.

Ἐγένετο ἢ πρότερόν τε πολλάκις ἤδη καὶ ἐπ᾽ Ἀρχιώπου δι᾽ ἐτῶν τετταράκοντα.	*Hæc ſæpe alias & Archippo Athenis magiſtratu anno quadrageſimo facta.*

Legit interpres Ἀρχίππου optime, ſed non correxit fœdum mendum in numero; nam pro τετταράκοντα legendum τεττάρων, idque ſic demonſtrare conabor. Theophraſtus ipſe infra lib. de lapidibus pag. 400 innuit ſe Praxibuló Archonte eum librum ſcripſiſſe, ſcilicet anno 2 Olymp. 116. Item Plinius de tempore Theophraſti ſic ait lib. 13 cap. 16. *Theophraſtus, qui primus ab Alexandri Magni ætate ſcribit, quæ circa urbis Romæ quadringenteſimum quadrageſimum geſta ſunt annum.* Et lib. 15 in initio: *Oleam Theophraſtus celeberrimus è Græcorum auctoribus urbis Romæ circiter quadringenteſimo quadrageſimo.* Ex hoc Plinii loco ſcripſit Theophraſtus hanc hiſtoriam plantarum A. V. C. 440, quibus ſi addas annos 22, qui fluxerunt à 1 Olympiade ad urbem conditam, exurget numerus 462, qui Olympiadas facit integras 115 & duos annos. Cadit igitur exacte Plinii calculus in annum 2 Olympiadis 116, quo Praxibulus fuit Archon auctore Diodoro: at Archippus, de quo hoc loco loquitur Theophraſtus, fuit Archon anno 3 Olympiadis 115, eodem Diodoro teſte. Ergo ab Archippo Archonte numeratur quartus annus currens ſub Praxibulo, & inde demonſtratur ſcribendum eſſe hoc loco τεττάρων, non vero τετταράκοντα, ut male legitur.

Cap. 19. pag. 101.

Πελέκησιν.	*Securim.*

Dolationem intellige, quæ fit ſecuri, ut ex ſequentibus patet. Gaza vertit *ſecurim ita tolerant*, ſed non ſatis rem explicat. Idem paucis lineis infra ἐπελέκησαν vertit *trunco ſecuri luxato*, quod mirum eſt: neque enim unquam fando audivi, *luxare* ſignificaſſe *dolare*; at tandem paucis lineis infra melius ſapit, & περιεπεπελεκημένη vertit *circumdolata.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Ἐκπεσούσης δὲ ὡς ἀπέκοψαν τοὺς ἀκρέμονας καὶ ἐπελέκησαν, ἀνεφύη νύκτωρ πλάτανος κουφισθεῖσα τοῦ βάρους καὶ ἀνεβίω.

Cum enim platanus procidiſſet ramis amputatis, truncoque ſecuri luxato, reſurrexit noctu levata onere atque revixit.

Ne quis fidem deroget hoc loco Theophraſto, libet narrare aliquid tale, non ex alterius relatione notum aut auditum, ſed quod meis oculis ipſe vidi. Militabam apud Hollandos voluntarius (ut ajunt) miles anno ſalutis 1624 & 1625 ſub excellentiſſimo Mauricio principe Auriaco, qui dum Ambroſius Spinola Bredam obſidione premebat, Roſendalium caſtris occupaverat in Brabantino ducatu, ut inde hoſtilem exercitum pabulatu arceret. Ibi dum diutius per hyemem moramur, accidit, ut juxta quoddam molendinum, tribus aut quatuor ſtadiis à noſtris caſtris diſſitum, quercus, quæ truncum habebat longum 25 pedes aut circiter, craſſum vero unius pedis aut paulo minus diametro, ventorum violentia dejecta & humi proſtrata jacuerit per duorum menſium ſpatium: poſtea vero ramis amputatis onere levata denuo ſponte reſurrexit, & tamquam nihil paſſa viguit. Id fere omnibus miraculum videbatur, & multus fiebat ad eam arborem concurſus, nobilium præcipue virorum. Ego vero poſtquam curioſius ejus arboris ſitum & radicum ordinem & loci naturam contemplatus ſum, nihil in eo eſſe miraculi audacter reclamantibus fere cunctis pronuntiavi, & tandem in meam ſententiam & inclytum ducem Bullionæum & Comitem Candalæum (nam & illi forte tum aderant) traxi. Cauſa naturalis erat, quod ea arbor in extremo angulo fundi ſita, ubi duæ foſſæ ſatis profundæ angulum rectum conſtituebant, radices nullas habebat ex iis lateribus, ſed tantum ex interiori latere, ubi ager erat. Incubuit ventus in eam arborem ex anguli parte, ubi nullæ erant radices; cecidit arbor in latus, ex qua parte radices habebat, quæ craſſæ & robuſtæ fractæ non fuerunt, ſed arcuatim tantum inflexæ, eæ, quandiu arbor multorum ramorum pondere onerata fuit, eam erigere & ſeipſas explicare non valuerunt: poſtquam vero ramis amputatis facta eſt levior, tunc vim ſuam exeruere, & dum ſe in priſtinam rectitudinem & naturalem ſitum reponere nituntur, una ſecum & arboris truncum erexerunt. Plures ſtolide ſuperſtitioſi ejus arboris corticem aut ſurculos

tamquam

amquam reliquias ſacras aut amuleta in loculis reponebant: mille redo hominum adhuc vivunt, qui id teſtari poſſunt.

Ad Lib. 5. cap. 3. Pag. 106.

καὶ φασὶν ἀρίστην μὲν εἶναι τὴν Μακεδονικὴν, λεία τε γὰρ καὶ ἀστραβὴς καὶ ἔχουσα τύϊον. δευτέραν δὲ τὴν Ποντικήν. τρίτην τὴν ἀπὸ τοῦ Ῥυνδάκου. τετάρτην δὲ τὴν Αἰανικήν.	*Ajuntque optimam Macedonicam eſſe: levis enim eſt, obediens, & tyium nimirum continens. Secundam Ponticam tradunt. Tertiam Rhyndacicam. Quartam AEanicam.*

Vocem τύϊον, quæ alibi, credo, non invenitur, nec interpres intellexit, nec ego intelligo. Vox fuit proculdubio fabrorum propria lignariorum, de qua libri tacent. Τὴν Αἰανικὴν putabam primo debere intelligi, quæ ex Æa urbe Colchorum afferebatur: nam & Colchis lignis abundabat. Sed vir quidam doctus (quem non nominabo, quoniam ei aſſentiri non poſſum) in margine mei codicis ſcripſit hæc verba poſt meam notam, *non, ſed ex Æane urbe Macedoniæ, de qua Stephanus.* Et darem equidem manus, niſi ſupra Macedonicam materiem omnibus prætuliſſet. Non enim convenit ei, qui primatum detulit Macedonicis lignis, ſtatim ea quarto loco ponere. Tum ea urbs à ſolo Stephano & poſt eum à Suida, qui ex Stephano habet, memoratur. Ideo credendum eſt fuiſſe ignobile quoddam oppidulum, à quo denominari materies non debuit, quando cætera loca, à quibus eam denominavit Theophraſtus, ſunt regiones vel montes noti & celebres. Si ergo non placet id nomen deduci ab Æa Colchorum, quæ forte tempore Theophraſti non amplius extabat, putarem legi debere Αἰνιανικήν. Nam Ænianes Oetam montem incolebant arboribus refertum, ubi pyram ſibi conſtrui curavit Hercules. Fuit & Αἰνεία Acarnaniæ ad Acheloum. Fuerunt & aliæ, quas memorat Stephanus.

Ibidem.

Λόγιον ἦν ἁλῶναι καὶ διαρπαθῆναι τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐγένετο Δημήτριος.	*Vrbem capi ac dirui oraculum erat, ſicuti actum eſt.*

Hanc ultimam vocem non agnoſcit interpres, & quidem vel exulare debet, vel legendum ὑπὸ Δημητρίου.

Ibidem.

Ibidem & pag. 107.

Καὶ ἄλλα ἄτlα τῆς Ἀτlικῆς κερμησὶ, ὅ ἐςὶν ἐν κοτίνῳ.	*Et alia quædam Attici ritus.*

Ex his ſalebris facile ſe expedivit interpres, qui omiſit ea, quæ non intelligebat: & ſane non ſine judicio id fecit, non enim eſt facile divinare, quid intellexerit Theophraſtus; tamen ut aliquid tentemus, forte legendum eſt: καὶ ἄλλα ἄτlα τῆς Ἀτlικῆς κρέμαςα, ἃ ἐςὶν ἐν κοτίνῳ, nempe, *quædam alia, quæ appendi ſolent ex Attica, quæ adhuc ſunt in ea arbore.* nam poſtea addit, τούτου δὲ ἔτι μικρὸν τὸ λοιπὸν, nempe quando Demetrius Megaram cepit & vaſtavit. Plures ſine dubio Athenienſes erant in ejus caſtris, illi enim tunc maxime favebant Athenienſes, qui ad eum Oleaſtrum celebrem in ea urbe quædam poſuerunt monimenta Demetrii victoriæ. Niſi ita intelligendus ſit hic locus & emendandus, aliis trado lampadem.

Cap. 5. pag. 109.

Μετὰ τὰ κυπαρίτlινα καὶ τὰ θυώδη.	*Poſt cupreſſum ac thuiam.*

Mallem legi θυώδη, id eſt, *odora.* Nam ſi de Thuia arbore intellexiſſet, dixiſſet θύϊνα.

Pag. 110.

Βραχέντος τοῦ βερέθρου.	*Obſtruſis faucibus.*

Lege φραχθέντος, ut & interpres legiſſe videtur.

Cap. 6. pag. ead.

Ὅταν δὲ τὶς ῥίψη πρὸς ςερεότερον τόπον καταγίνεσθαι.	*Cumque in ſolidiora quiſquam projecerit, fragilem.*

Interpres legit, κατάγνυσθαι, optime.

Ibidem.

Πάντων δὲ τὰ πρὸς τὴν ῥίζαν θᾶτlον δύεται καθ' ὕδατος, καὶ ἐπινεῖ μᾶλλον.	*Quæ radici propiora ſunt, citius deſcendunt, vel ſi fluitent, plus deorſum verſus ſane inclinantur.*

Hæc ſunt ἀσύςατα, & proculdubio mendoſa. Interpres aliter legiſſe videtur, qui ſic vertit. Ideo videtur ſic legiſſe, κἂν ἐπινεῖ μᾶλλον κάτω ῥέπει, & certe neceſſe eſt aliquid tale deeſſe.

Cap. 10. pag. 116.

βέλτιστοι δὲ οἱ τῶν ἐν ἀκμῇ τῶν μάλιστα οἱ τῶν κολάβων.	*Optimi, quos ætate vigens materies fecit.*

Omiſit interpretari hoc ultimum membrum Gaza, nec ſupplevit Heinſius, qui Gazæ verſionem interpolavit; ideo, quod ex hoc loco, ut legitur, commodus ſenſus non elicitur, ſed puto mendoſum eſſe, & legi debere τῶν κολόβων, & interpretor *& maxime eorum, qui decurtantur.* Id eſt, eorum, quorum rami per ſtatos annos amputantur ad morem cæduæ ſylvæ. Putaveram & οἱ τῶν κολώνων, ſed mihi magis arridet altera emendatio prius poſita.

Ad Lib. 6. Cap. 2. pag. 120.

Διὸ οὐδὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ γίνεται θύμβρα τὲ καὶ ὀρίγανον καί τοι τοιαῦτα πολλὰ καὶ πολλαχοῦ.	*Qua de cauſa nec in Arcadia Satyreia & origanum provenire poſſunt. Quanquam ſimilia multa, multiſque in locis.*

Laborat ab interpunctione hic locus, qui Gazam fefellit, qui ita vertit: quod pugnat ex diametro contra auctoris ſententiam. Loquitur de Thymo, & ait aliquid habere particulare circa loca, non enim provenire, ubi ſpiritus ſeu afflatus maris non pervenit, & ſubjungit: διὸ οὐδὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ γίνεται, eo quod Arcadia mediterranea procul eſt à mari: at thymbra & origanum ibi plurima ſunt & in pluribus locis naſcuntur. Sic igitur lege & diſtingue: [1] διὸ οὐδὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ γίνεται. θύμβρα δὲ καὶ ὀρίγανον, καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰ καὶ πολλαχοῦ. Sic olim diſtinxiſſe Plinium videmus apud eum lib. 21 c. 10, ubi ſic ait: *Ergo tranſlatum eſt ex Attica thymum, & vix flore uti docuimus ſatum, ſed alia ratio naturæ obſiſtit, non durante Attico thymo, niſi in afflatu maris ſeratur.* Hæc deſumpta eſſe ex Theophraſto, unde pleraque deſumpſit Plinius, non negabit, quiſquis ejus verba in eo capite cum Theophraſto contulerit.

[1] *Ideo in Arcadia non naſcitur. Satyreia vero & Origanum & alia id genus abundanter & ubique.*

Cap. 7. pag. 130.

Ὁ δ᾽ ἕτερος ἄχρους, λευκός, ᾧ χρῶνται περί τε τάφους.	*Alterum decolor, album, quo in ſepulcris uti mos eſt.*

Hunc locum ex Theophraſto lib. 6 de plantis citat Athenæus lib. 15. cap. 7, ſed correctiorem: ideo ex eo licet hunc locum emendare ſic legendo: [2] καὶ τὸ κρίνον (nunc legitur κνηκίνθον) ἢ ἴφυον

[2] *Et lilium & — &*

amaracus Phrygius, & etiam qui Pothus vocatur: ille autem duplex eſt, unus quidem hyacyntho flore ſimilis, alter vero ſine colore, ſubalbidus, quo utuntur in funeribus.

καὶ ἀμάρακος ὁ Φρύγιος, ἔτι δ' ὁ πόθος καλούμενος. οὗτος δὲ ἐστὶ διττός, ὁ μὲν ἔχων τὸ ἄνθος ὅμοιον ὑακίνθῳ, ὁ δὲ ἕτερος ἄχρως, ἔκλευκος ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους.

Ibidem.

Οὐ μόνον ἐπομβρίαις καὶ αὐχοῖς.

Non imbrium ſiccitatumqu[e] tantum ratione.

Lege καὶ αὐχμοῖς cum interprete.

Ad Lib. 8. Cap. 3. pag. 155.

Γίνεσθαι δὲ οὔτε ὄψιμα ταῦτα οὔτε πολλὰ παρ' αὐτοῖς.

Sed hæc nec coctu facilia ne[c] multa apud eos fieri tradi[n]tur.

Hic locus & vitium ſonat, & male expreſſus eſt Latine à Gaz[a] cum ſic vertit. Peccat in pluribus interpres. ὄψιμα *coctu facilia* interpretatur: putavit credo ab ὀπτάω formari ὄψιμα, non vero ab ὀψ[ὲ] at *ſerotina* debebat interpretari. Deinde dum ſequitur errorem vulgatæ lectionis, *nec multa fieri* vertit: at id eſt omnino contra Theophraſti ſenſum, qui Melum inſulam ab eximia fertilitate laudat. Legendum eſt proculdubio οὔτε φαῦλα, & ſic interpretor, *ſed hæc nec ſerotina nec evanida fieri apud eos.* Quicunque attente & præcedentia [&] quæ ſequuntur conſiderabit, accedet ad noſtram ſententiam.

Ad Lib. 9. Cap. 11. pag. 181.

Ὡραῖος δὲ μετοπώρου, τοῦ δὲ ἦρος ἄωρος, ἀλλὰ πρὸς τὴν Πυλαίαν οἱ ἐκ τῆς Οἴτης συλλέγουσι, πλεῖστος δὲ ἐνταῦθα φύεται καὶ ἄριστος, μοναχοῦ δὲ φύεται τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυρὰν.

Tempeſtivus autumno, ver[e] autem intempeſtivus. Ve[rum] rum Oetæ montis inco[læ] prope Pylæam eo tempor[e] legunt. Plurimus enim opt[i]muſque eo loco proveni[t]. Non tamen ubique, ſe[d] parte una tantummodo Oetæ, quam Pyram vocant.

Interpres vertit πρὸς τὴν πυλαίαν *prope Pylæam*, quaſi hellebor[um] prope locum, ubi Pylæa conventus in ipſis Thermopylarum fauc[i]bus adunabatur, proveniret. At alia eſt mens auctoris. Nam cum dic[it] helleborum naſci præcipue in loco Oetæ montis, cui Pyra nome[n] eſt, ſi intelligendum eſſet de eo loco, Πυραίαν legendum foret, no[n]

Πυλαίαν

Ιυλαίαν. Tum locus *Pyra* dictus in Oeta monte fuit cacumen aut ocus ſinę oppido, ſine habitatoribus, ſic dictus eo quod Hercules bi dicebatur ſe uſſiſſe, & qui non poterat dare nomen regioni. Tum le regione non dicitur πρὸς τὴν Ἀττικὴν, ſed ἐν τῇ Ἀττικῇ. Itaque ıon de loco intelligit Theophraſtus, ſed de tempore, quo Pylaicus lle conventus celebrabatur. Duplex autem in toto anni tempore uit Πύλαια, una, qua vere; altera qua autumno conveniebant Pylagoræ, teſte Strabone lib. 9: [1] τὴν δὲ σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν τὴν μὲν ἐαρινὴν, τὴν δὲ μετοπωρινήν. Ait igitur Theophraſtus helleborum ıon eſſe maturum vere, ſed tantum autumno circa tempus Pylaici conventus.

[1] *Conventum vero Pylæam vocabant unam quidem vernam, alteram vero autumnalem.*

Cap. 15. pag. 188.

Καὶ τὸ τιθύμαλλον, ἐξ οὗ τὸ ἱππομανὲς.	*Ad hæc lactaria, ex qua hippophaes.*

Salmaſius ad Solinum pag. 941 hunc locum ſollicitat, & vult legi ἐξ οὗ ὁ ὀπὸς μόνος, & ne illi objiciatur locus Theocriti idyllii 2. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ᾽ Ἀρκάσι, id etiam mutat: quam bene ejus fautores viderint, ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπείθης.

Cap. 16. pag. 189.

Αὕτη δὲ ἐστὶ κώμη τις τῶν Περιανδυνῶν.	*Is autem vicus eſt Periandynorum.*

Lege Μαριανδυνῶν, & malo credere eſſe mendum typographicum, quam Gazam & Heinſium accuſare tantæ ἀγεωγραφησίας vel ſupinitatis.

Cap. 20. pag. 194.

Ἐν Ἡρακλείᾳ δὲ, ὥς φασιν, τῆς Ἀρκαδίας.	*Apud Heracliam Arcadiæ, ut ferunt.*

Nulla fuit Heraclea in Arcadia. Stephanus ejus nominis urbes recenſet 23, earum nullam in Arcadia ponit. Ergo legendum vel Ἡρακλείᾳ τῆς Ἀκαρνανίας, vel Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας. Et præferenda eſt hæc ultima emendatio Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ex auctoritate Plinii, qui ex Theophraſto proculdubio habet, quæ dicit lib. 14 cap. 18: *ſunt & in vino prodigia: dicitur in Arcadia fieri, quod fœcunditatem fœminis importet, viris rabiem.* In quo notandum eſt Plinium hoc loco legiſſe εὐτεκνούσας, non, ut legitur, ἀτεκνούσας ποιεῖ. Mihi tamen magis arridet vulgata lectio ἀτεκνούσας: nam non tam facile notari poterat in eo fonte vis τοῦ εὐτεκνούσας facere, quam ἀτεκνούσας.

Ad Lib. 1. de Cauſis plantarum. Cap. 13. pag. 213.

Τὰ δὲ τοῦ ἀέρος ἐπὶ τὸ πολύ. |

Hæc verba non agnoſcit interpres, & quidem jure: nam & cor- rupta ſunt in voce ἀέρος, ubi legendum foret ἔαρος, & attento le- ctori videntur inſerta, & continuitatem ſententiæ Theophraſti diſ- ſolventia. Eſt proculdubio gloſſema, quod in textum irrepſit: ſ mei arbitrii res foret, exulare juberem.

Cap. 21. pag. 224.

Ὃ ἑκατοστῷ ἔτει μυθολογοῦσι φέρειν καρπόν.	*Quæ anno centeſimo fructifi- care narratur.*

Legendum cum Gaza ἑκατοστῷ ex ſermonis conſequentia.

Cap. 26. pag. 229.

Τὰ μὲν θερμὰ ἐν τοῖς θερμοῖς, τὰ δὲ ψυχρὰ ἐν τοῖς ψυχροῖς.	*Calida frigidis, frigida cali- dis.*

Quis ſciolus id ita mutavit? Nam Gaza aliter & optime legit, τὰ μὲν θερμὰ ἐν τοῖς ψυχροῖς, τὰ δὲ ψυχρὰ ἐν ταῖς θερμοῖς.

Ad Lib. 2. Cap. 2. pag. 233.

Διά τε τὴν ἀτροφίαν.	*Tum bonitate alimentorum.*

Lege εὐτροφίαν, ut & interpres legit, & ut patet eſſe legendum ex ſermonis conſequentia.

Cap. 4. pag. 235.

Τῶν χύχρων.	*Frigidæ.*

Lege ψυχρῶν.

Cap. 5. pag. 237.

Ἡ δὲ πίειρα πάμπαν οὐδενὶ ξυμφέρει φυτῶν, ξηραίνει γὰρ μᾶλλον τοῦ δέοντος.	*Solum tamen, quod pingue ad- modum eſt, nulli planta conducit.*

Niſi repeteret hanc ſententiam capite ſequenti, dubitarem de fi- de hujus loci: mihi enim videtur habere aliquid παράδοξον, ſed ſileo.

Cap. 9. pag. 243.

Ἡ γὰρ ἄπνοια κατὰ τὴν αἴθησιν ἀπόλλυσιν.	*Silens enim ſpiritus ſenſu con- ſpicuus eſt.*

Interpres, qui ita vertit, legiſſe videtur αἴσθησιν, non αἴθησιν, & proq

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

pro ἀπόλλυσιν aliud quid, quod nequeo divinare. Sed ſenſus Theophraſti planus eſt. Ait circa Tarentum oleis florentibus tranquillitatem & ventorum ceſſationem nocere, quoniam aduruntur flores nimio calore ſcilicet. Sed totus hic locus obſcurus eſt, & emendatione indigere videtur. Itaque denuo locum integrum hîc apponemus: ἡ γὰρ ἄπνοια κατὰ τὴν ἄνθησιν, ἀπόλλυσι. ἀποκαίεται γὰρ πολλά, καὶ ὅταν πνέῃ τοιοῦτον τι πνεῦμα πόντιον, ἢ τῇ ἅλμῃ τῇ ἐπιφερομένῃ κατεσθίει καὶ λυμαίνεται τὰ ἄνθη, δοκεῖ δὲ καὶ ὁμίχλη τις ἄνευ πνοῆς ἐκβαίνειν, ἣ ὅταν ἅψηται τῶν ἀνθῶν, ἀποκαίει, id eſt, *nam tranquillitas ſine vento florum tempore eas peſſundat: uruntur enim ut plurimum, & quando ſpirat talis aliquis ventus marinus, ſalſugine invecta corrodit & vitiat flores, videtur & nebula quædam ſine ſpiritu exire, quæ, quando flores attingit, adurit.* Hæc mihi videntur parvo negotio clara & ſententiæ auctoris convenientia fieri, ſi ita legantur: ἀποκαίεται γὰρ πολλά, καὶ ὅταν πνέῃ τοιοῦτον τι πνεῦμα ἐναντίον τῇ ἅλμῃ τῇ ἐπιφερομένῃ, οὐ κατεσθίει καὶ λυμαίνεται τὰ ἄνθη. *Comburuntur* (inquit) *flores oleæ: at ſi flat talis aliquis ventus contrarius ſalſugini, quæ à mari infertur, non corrodit atque corrumpit flores.* De ſententia non dubito, quin vera ſit, de verbis non contendo, quin forte alia fuerint.

Cap. 10. pag. ead.

Κατὰ συμβεβηκός.	*Per eventum.*

Sic vertit Gaza, ſed aliter loquuntur, quotquot ſunt Philoſophorum filii, qui ſemper Latine eam vocem ſic exprimunt *per accidens.*

Cap. 19. pag. 255.

Διὸ καὶ ἐπὶ τῶν συκίων ἐλέχθη πρότερον, ὅτι βρεχομένων ἐν γάλακτι τῶν σπερμάτων ἢ ἐν μελικράτῳ, γλυκύτεροι γίνονται.	*Quamobrem de cucumeribus dictum eſt, quod ſeminibus in lacte mulſove maceratis, dulciores redduntur.*

Lege ἐπὶ τῶν σικύων, ut manifeſtum eſt. De hoc loco plura diximus ſupra ad Athenæum lib. 2 pag. 68.

Cap. 23. pag. 258.

Καθάπερ ἡ ἰξία ἢ ἡ στελὶς καὶ τὸ ὕφεαρ.	*Vt viſcum, ſtelis, atque hyphear.*

Ex ſequentibus patet legendum eſſe, [1] καθάπερ ἡ ἰξία, ἣ καὶ στελὶς, καὶ τὸ ὕφεαρ. Subjungit enim [2] ὧν τὴν μὲν καλοῦσιν Εὐβοεῖς, τὸ δὲ ὕφεαρ Ἀρκάδες, ἡ δὲ ἰξία κοινῇ φασιν, ubi tertius caſus κοινῇ nos monet ſub-

1 Quomodo ixia, quæ & ſtelis, & hyphear.

2 Quarum vocum hanc Euboeenſes habent, hyphear Arcades, ixia communis dialectus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

intelligendum eſſe διαλέκτῳ, & eſt Theophraſti ſententia, ἰξία eſſe communem vocem, id eſt, communis dialecti: Eubœenſes vero eam plantam vocare στελὶν, Arcades vero ὕφεαρ eam nominare.

Ibidem. pag. 260.

Εἰ γὰρ ἦν ἐκ διαφορᾶς τινός.	*Etenim ſi qua corruptione alicujus.*

Interpres legit διαφθορᾶς, multo melius.

Cap. 15. pag. 279.

Συνηϋμένων ἤδη καὶ συνεκτεθραμμένων, ὥσπερ γὰρ μία φύσις ἐγεγένητο διὰ τὸν χρόνον * ὑμενέων ὄντων εὐθὺς παρεῖλεν οὐχ' ὅτι ἀνεφύανεν.	*Quæ ſimul creverint atque coaluerint, longinquum enim tempus quaſi naturam unam ex ambabus confuderat. Nam ſi cum novellæ adhuc eſſent, alterutram quis evulſiſſet, reliqua non modo non peſſum iviſſet.*

Hunc locum ἕλκεσι βρύοντα & pluribus mendis deformatum ſic reſtituere tentabo: συνηνωμένων ἤδη καὶ συνεκτεθραμμένων, ὥσπερ γὰρ μία φύσις ἐγεγένητο διὰ τὸν χρόνον, καὶ εἰ μὲν νέων ὄντων εὐθὺς παρεῖλον, οὐ πότε ἂν ἀφηύανεν, id eſt, *unitis jam & coalitis; una enim quaſi natura facta fuerat propter temporis ſpatium, & ſi quidem cum novellæ erant, ſtatim avulſiſſent, numquam forte aruiſſent.* Sententiam viderat interpres, & ſenſum expreſſit; & εἰ μὲν νέων ὄντων proculdubio legit, cætera verbis generalibus expreſſit.

Cap. 16. pag. eadem.

Ἔχει γὰρ ἡ μὲν μανὴ πολλὴν ἔχει μήτραν.	*Habet enim quæ ſoluta eſt, plus medullæ.*

In alterutro loco, ubi legitur ἔχει, legendum eſt ἐκεῖ, id eſt, ἐν τοῖς νεοῖς τῶν κλημάτων, de quibus loquitur.

Ad Lib. 4. Cap. 6. pag. 305.

Ἡ δὲ λευκὴ τὸ μὲν ὅλον οὐ πόρρω τῆς αἰγείρου, καὶ τῇ ὅλῃ μορφῇ καὶ τοῖς φύλλοις, ἔτι ἀπογηράσκουσα δὲ ἐξομοιοῦται.	*Populus alba, quæ in totum nigræ diſſimilis fronde formaque tota eſt; ſimillima efficitur in ſenecta.*

Aliter

Aliter videtur legiſſe Gaza, cum ſic interpretatur, & quidem melius. Sic igitur, ut puto, legebat: ἡ δὲ λευκὴ τὸ μὲν ὅλον πόῤῥω τῆς αἰγείρου, καὶ τῇ ὅλῃ μορφῇ καὶ τοῖς φύλλοις ἐστὶ, ἀπογηρασκοῦσα δὲ ἐξομοιοῦται.

Ibidem.

Ἅμα τοῖς γινομένοις ὀρκᾶν λέγει.	*Vna cum eis ipſis naſcentibus exoriri putaverit.*

Lego ὀργᾶν, id eſt, *germen habere*, *turgere*. Quomodo autem Gaza legerit, qui *exoriri* vertit, nequeo divinare.

Ad Lib. 5. Cap. 20. pag. 345.

Καθάπερ οἱ περὶ Λάρισσαν τὴν ἐν Θετταλίᾳ. τότε μὲν γὰρ ἐνεστηκότος ὕδατος πολλοῦ, καὶ λελιμνωμένου τοῦ πεδίου, παχὺς ὁ ἀὴρ ἦν καὶ ἡ χώρα θερμοτέρα. τούτου δὲ ἐξαχθέντος.	*Vt apud Lariſſam Theſſaliæ. Prius enim quod aqua ſtagnante pigraque campus eſſet repletus, aër craſſus & calidior erat: poſtea vero cum aqua educta eſſet.*

Intelligit de palude Neſonide, quæ modo hominum arte exſiccata fuit, & poſtea à fluvio Peneo denuo repleta, ut narrat Strabo lib. 9, de quo ſupra ad Strabonem pag. 440.

Ibidem.

Σημεῖον τὸ περιγινόμενον.	*Argumentum, quod circa evenerat.*

Nullus ſenſus commodus elicitur ex his verbis, quæ non intellexit interpres: mendoſa enim ſunt. Sed lege meo periculo, [1] τὸ [1] *Quod circa Ænum fit.*
περὶ Αἶνον γινόμενον. Quod deprehenditur ex Hebri fluvii vicinia, de quo loquitur: eſt enim Ænus urbs Thraciæ non longe ab Hebri oſtio.

Cap. 21. pag. 346.

Ὅπου δὲ ἀποῤῥοὴ γίνεται, κἂν ἔχῃ βάθος, διαφθείρουσι μᾶλλον.	*Vbi tamen aqua poſſit effluere, licet alte ingurgitatæ melius tolerant arbores.*

Aliter & melius videtur interpres legere διαφέρουσι: vertit enim *tolerant*. In eo namque ſignificatu ſumitur quandoque διαφέρω, licet raro. Sic igitur intellige cum Gaza.

Cap. 7.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Cap. 7. pag. 360.

Καὶ ὥσπερ διηρθομένου πλείονος ἀεὶ τοῦ ὑγροῦ. | *Ac velut articulato perfectius humore.*

Legit Gaza διηρθρομένου, & *articulato* vertit, nullo ſenſu. At tu lege διηθομένου, & ſic verte: *& quaſi colata ſemper humiditate pleniore,* vel, *humore nimio,* quod omnino quadrat cum auctoris ſententia.

Cap. 10. pag 363.

Ἢ ἐπὶ τῆς τοῦ ἄστρου ἐπιπολῆς παρακινήσῃ. | *Aut ſyderis ortu fuerit leviter per ſummaque immutatum.*

Cuique patet legi debere ἐπιτολῆς. At Gaza utrumque recipit, &, tamquam ſi legiſſet ἐπιτολῆς ἐπιπολῆς παρακινήσῃ, interpretatur, quæ nec Græca exprimunt, nec optimam exhibent ſententiam. Verte: *vel in ſyderis ortu id* (vinum ſcilicet) *male moveris.* Ex hoc loco diſcimus non eſſe movendum vinum eo tempore, quo ſidus, id eſt, Sirius oritur.

Cap. 12. pag. 365.

Τὸ μὲν τῶν Αἰγυπτίων καλουμένων ἐλαιῶν γένος, τῶν πολυσάρκων τε καὶ μεγάλων, ἀνέλαιόν ἐστι, θάτερον δὲ ἐλαιῶδες. | *Genus olearum, quod Ægyptium appellamus, ubertate ac magnitudine fructus excellit: reliquum abunde oleum fert.*

Omiſit Gaza hæc verba ἀνέλαιόν ἐστι, quæ tamen mihi neceſſaria videntur ad ſententiæ complementum: ἀνέλαιον eſt, *quod nihil olei reddit.*

Cap. 14. pag. 367.

Καὶ ἐν τοῖς συκίοις. | *Et cucumerum.*

Legit Gaza σικύοις, multo melius.

Cap. 22. pag. 377.

Καὶ γεωδεστέροις οὐ τι μέμικταί τις ὑδατώδης δύναμις. | *Et in terrenioribus poſita ſunt. Quibuſque vis quædam aquoſa permiſta eſt.*

Lege, καὶ γεωδεστέροις οὖσι μέμικται, *quibus, cum terrena ſint, miſcetur* &c. Gaza videtur legiſſe ἐν γεωδεστέροις, qui vertit *& in terrenioribus poſita,* mira certe latinitate.

Cap. 23.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Cap. 23. pag. 378.

Πλὴν τὰ μὲν χλωρὰ μᾶλλον καὶ πόῤῥωθεν ὄζει. ταῦτ' οὐδὲ τὸ αἴτιον.

Virides tamen eminus redolent, ſiccæ non niſi propius admotæ. Ratio.

Hunc locum perverſo ordine & à mala interpunctione laborantem nec correxit Gaza, nec intellexit, qui ſic vertit. In quo interpretamento non liquet, an de roſis an de violis intellexerit. At ego ita legendum & diſtinguendum puto: πλὴν τὰ μὲν, χλωρὰ μᾶλλον, καὶ πόῤῥωθεν ὄζει, ταῦτα δ' οὔ. τὸ αἴτιον ὅτι &c. Id eſt, *tamen ea quidem, viridia magis redolent, & è longinquo, hæc vero minime; cauſa eſt, quod &c.* Non opponit viridia ſiccis, ut putavit Gaza, ſed violas roſis, & ait violas virides magis redolere, & è longinquo; roſas vero è longinquo non redolere, quod verum eſſe experientia docet: nam roſæ eminus non redolent, nec ſpargunt odorem, ut violæ, quæ ſuaviorem odorem ſpirant è longinquo, quam naribus admotæ.

Cap. 24. pag. 380.

Τοὺς διηθικοὺς τῶν οἴνων, λεπτότεροι γάρ.

Genus vini, quod morale vocatum eſt. Eſt etenim tenuius.

Gaza videtur legiſſe, τοὺς δ' ἠθικοὺς, nam interpretatur *morales:* ſunt enim, puto, quædam vina, quæ ad bonos mores faciunt. Dii boni! id ne excidiſſe homini Græco? cui facillimum erat emendare, ut hic ſcriptum eſt, & vertere, ut decet, *vina colata*, vel, *quæ colari ſolent*. Non habet opus hæc interpretatio tibicine, ſatis per ſe ſtat, & primo aſpectu ſagaci lectori probabitur.

Cap. 26. pag. 383.

Τῶν δένδρων καὶ ὅλως τῶν ὑλημάτων εὔοσμα πολλά, ζώων δὲ οὐδεν, εἰ μὴ τὴν πάρδαλιν.

In arboribus & ad ſummam in genere plantarum odorata permulta, animal nullum, niſi pardalum.

Nimis audacter hoc pronuntiavit Theophraſtus, nam hodierna experientia contrarium docet: animal enim eſt quoddam ex Simiarum genere, quod ex longinquis Orientalibus regionibus affertur, odoratiſſimum & ſuaviter moſchum redolens. Tale ego ſæpius non ſolum vidi, ſed & tractavi, cujus tanta erat ſuaveolentia, ut meæ veſtes, in quibus recubuerat, eum ſuavem odorem per plures horas

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

exhalarent. Id animal erat nobiliſſimæ matronæ *Mariæ de Clermont*, uxoris Marchionis *de Courtomer*, qui dum peditum legioni præfectus in Hollandia militabat, id animal dilectiſſimæ conjugi dono miſerat.

Cap. 29. pag. 388.

χειμῶνος μὲν γὰρ ὑγρὰ, ξηρανθέντα.	*Quippe hyeme nimis humida, æſtate ſicca immodice ſunt.*

Deeſt manifeſte aliquid. Lege θέρους δὲ ξηρανθέντα, ut neceſſario ſententia requirit, & ſic legit interpres, qui ita vertit optime.

Ad Lib. de Lapidibus. Pag. 395.

Καὶ ἐν τῇ νήσῳ τῇ ἐπικειμένῃ Καρχηδόνι.	*Et in inſula, quæ Carthagini adjacet.*

Salmaſius ad Solinum pag. 717 hunc locum ſollicitavit, & quidem jure: nam nihil certius eſt quam debere legi Χαλκηδόνι, ut cenſet. Et jam ante Salmaſium Petrus Gillius apud Ariſtotelem eam vocem emendaverat, ubi mentio fit ejus inſulæ, quæ *Demoneſus* vel alio nomine *Chalcitis* appellatur. Ideo Salmaſius dicto loco cenſet legendum καὶ ἐν τῇ Δημονήσῳ τῇ ἐπικειμένῃ Χαλκηδόνι. In ea voce millies erratum eſt apud excuſos auctores, & unum pro altero ſcriptum eſt. Videndus omnino Petrus Gillius, qui lib. 3 de Boſporo Thracico cap. 14, de ea inſula, cujus fuit inſpector, pluribus tractat.

Ibidem.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ ἤλεκτρον λίθος, &c.	*Cum autem & ſuccinum lapis ſit.*

In his & iis quæ ſequuntur, deſunt quædam proculdubio, & aliquid muginaverat de Magnete, ut & interpres innuit. Si nihil deeſt putarem debere legi pro τὸ ἤλεκτρον, τὸ ἡρακλεῖον, ut ſic vocaſſe Theophraſtus τὴν ἡρακλείαν λίθον, in neutro tamen genere m alibi legiſſe non memini.

Pag. 398.

Ἐν δὲ τῷ μικρῷ.	*In Lemno autem.*

Interpres legit ἐν δὲ τῇ Λήμνῳ, melius.

Pag. 399.

Τὰς δὲ ἑτέρας μισθοῦσι.	*Nam alias commiſcet.*

Lege cum interprete μιγνύουσι.

Pag. 400

Pag. 400.

Οὐ παλαιὸν δέ ἐστι, ἀλλὰ περὶ ἔτη μάλιστα ἐννενήκοντα εἰς ἄρχοντα Πραξίβουλον Ἀθήνησι.	*Nec vetus adeo eventus hoc eſt: fuit enim* LXXXX *annis ante magiſtratum Athenis Praxibuli.*

Ex hoc loco deprehenditur Theophraſtum hæc ſcripſiſſe Praxibulo Archonte anno 2 Olymp. 116, quam vicit Demoſthenes vel Dinomenes Laco: nam Græca ita debent intelligi, *nonaginta circiter annis ante Praxibulum Archontem Athenis*, & ſic etiam vertit interpres.

Ibidem.

Σχεδὸν τρεῖς εἰσὶν ἢ τέτταρες, ἥ τε Μηλία, καὶ ἡ Κιμωλία, καὶ ἡ Σαμία, καὶ ἡ Τυμφαϊκὴ, καὶ τετάρτη περὶ ταύτας ἡ γύψος.	*Tres fere aut quatuor numerantur: Melina ſcil. Cimolia, Samia & Tymphaica: vel gypſum præter has quarto loco.*

Ut quadret ſecum Theophraſtus, & cum enumeratione numerus enumeratorum, legendum eſt, καὶ ἡ Τυμφαϊκὴ τετάρτη περὶ ταύτας ἡ γύψος, *& quarta præter ipſas Tymphaica, quæ eſt gypſus.* Nam idem & unum eſſe γύψος & Τυμφαϊκὴ γῆ, nos docet Plinius lib. 35 cap. 17, his verbis: *Græcia pro Cimolia Tymphaico utitur gypſo.*

Pag. 401.

Χρῶνται γὰρ πρός τε τὰ οἰκοδομήματα τοῦτον τὸν λίθον περιέχοντες.	*Vtuntur enim in ædificiis hoc lapide aqua conſperſo.*

Lego, τούτῳ τὸν λίθον περιέχοντες, hoc ſenſu; gypſo pro cæmento utuntur, quo lapides involvunt & glutinant: nam & quod ſequitur, ita probat legendum eſſe, κἂν τι ἄλλο βούλωνται τοιοῦτο κολλῆσαι. At interpres videtur aliter omnino legiſſe, cum ſic vertit. Ergo videtur legiſſe, ὕδατι τὸν λίθον περιβρέχοντες, vel potius βρέχοντες, nam περιβρέχω alibi non invenitur.

Ibidem.

Περὶ δὲ Ἰταλίαν καὶ εἰς τὸν οἰκεῖον, καὶ οἱ γραφεῖς ἔνια τῶν κατὰ τὴν τέχνην.	*Et in condiendo vino & pictores in quibuſdam, quæ ad artem faciunt.*

Gaza pro οἰκεῖον legit οἶνον, ſed ea lectio non arridet: nam Plinius,

nius, qui tanta & tam varia de vino Italico ſcripſit, de eo tacet, & ſolis Afris eum uſum attribuit lib. 14 cap. 19: *Africa* (ait) *gypſo mitigat aſperitatem, nec non aliquibus ſui partibus calce.* Cur, ſi Italia eum uſum habuiſſet, aut id de Italia dixiſſet Theophraſtus, id tacuiſſet qui Theophraſtum identidem exſcribit? Tum & idem Plinius, ubi de variis gypſi uſibus tractat lib. 36 cap. 24, & plura ex hoc Theophraſti libro tranſtulit, de vino nullam facit mentionem. Sic igitur Plinius dicto loco: *Gypſo madido ſtatim utendum eſt, quoniam celerrime coït ac ſiccatur: tamen rurſus tundi & in farinam reſolvi patitur. Vſus gypſi in albariis ſigillis ædificiorum, & coronis gratiſſimus.* In quibus agnoſco ea, quæ ex Theophraſti eodem hoc loco, quem tractamus, habet. Sic enim Theophraſtus paulo ante: βρέχουσι δὲ τὸ διάχριμα πρὸς τὴν χρείαν, ἐὰν μικρὸν πρότερον, ταχὺ πήγνυται. Inde Plinius: *gypſo madido ſtatim utendum, quoniam celerrime coït ac ſiccatur.* Theophraſtus ibidem: δύναται δὲ καὶ ὑφαιρουμένη πάλιν καὶ πάλιν ὀπτᾶσθαι καὶ γίνεσθαι χρησίμη. Inde Plinius, *tamen rurſus tundi & in farinam reſolvi patitur.* Et ex hac Plinii verſione credo apud Theophraſtum legi debere κόπτεσθαι, non ὀπτᾶσθαι: nam, ut audio, non rurſus coquitur gypſus, ſed tunditur. Deinde ait Plinius: *uſus gypſi in albariis ſigillis ædificiorum, & coronis gratiſſimus.* de ſigillis ſic Theophraſtus ibidem: διαφέρειν δοκεῖ πρὸς τὰ ἀπομάγματα. Unde ſuſpicor & de albariis aliquid dixiſſe Theophraſtum, & ſic, ubi ſcribitur hîc εἰς τὸ οἰκεῖον, non male quis reponeret εἰς τὸ λευκαίνειν; nam de vino non poſſum mihi perſuadere eum loquutum fuiſſe ob cauſas ſupra dictas. Ergo totum locum ſic lego: [1] περὶ δὲ τὴν Ἰταλίαν καὶ εἰς τὸ λευκαίνειν, καὶ οἱ γραφεῖς εἰς ἔνια τῶν κατὰ τὴν τέχνην. Præpoſitio εἰς ob finem præcedentis dictionis, quæ etiam in εις deſinit, evanuerat, quæ omnino reponenda eſt.

[1] *Circa Italiam vero & ad dealbandum, & pictores ad quædam ſuæ artis.*

Ad Lib. de Ventis. Pag. 402.

Ἡ τῶν ἀνέμων φύσις ἐκ τίνων μὲν καὶ πῶς καὶ διὰ τίνας αἰτίας γίνονται, τεθεώρηται πρότερον.	*Ventorum naturæ quæ ſit materies, quæ ortus ratio, quæ cauſæ, prius nobis traditum eſt.*

Ex his verbis manifeſtum eſt hunc librum præpoſtero ordine locatum eſſe ante eum, qui ſequitur de Cauſis ventorum, qui præcedere debet.

Ibidem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Τὸ δὲ ἐφ' ἑκάτερον ῥέον.	*Quæ vero aut huc aut illuc vergunt.*

Lego ῥέπων, nam de locis cum loquatur, non potuit dicere ea ῥεῖν *fluere*, niſi improprie, imo abſurde.

Pag. 415.

Οἱ μὲν οὖν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ Σκίρωνα, οἱ περὶ Σικελίαν Δερκίαν.	*Alii Olympium, alii Scironem nominant, Derciam Siculi.*

Sic legit Gaza. At Dercias ille ventus nulli unquam alii memoratus eſt. Sed cum Theophraſtus fuerit Ariſtotelis diſcipulus, non aliunde melius expiſcari poſſumus veram hujus loci lectionem, quam ex Ariſtotele. Is in libro περὶ σημείων ſic ait: [1] κατὰ δὲ τὴν Μεγαρικὴν Σκίρρων ἀπὸ τῶν Σκιρρωνίδων πετρῶν, ἐν δὲ Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Κιρκίας διὰ τὸ πνεῖν ἀπὸ τοῦ Κιρκαίου. Ex hoc loco Ariſtotelis omnino perſuadeor legendum eſſe hoc loco apud Theophraſtum Κιρκίαν. Sed Salmaſio mirum videtur Ariſtotelem putaſſe Κιρκίαν dici ἀπὸ τοῦ Κιρκαίου, eo quod commode ab ea voce formari non poſſit, & certe non ſine cauſa miratur. Ideo ſi quis locus ſit conjecturæ, putarem dictum fuiſſe Κιρκίαν vel ἀπὸ τῶν κίρκων *à circulis*, eo quod ob turbinum frequentiam ſæpe videtur circulariter flare: Vel forte ἀπὸ τῶν κίρκων, à ſpecie avium rapacium, eo quod vel rapaciter & violenter flat, ut illæ aves; vel potius, quod eo flante eæ aves in Siciliam feruntur, & tunc advolant. Vide Salmaſium ad Solinum pag. 1259.

[1] *In Megarica autem Sciron à Scironidis petris, in Italia vero & Sicilia Circias, eo quod flat à Circæo.*

Ad Lib. de ſignis pluviarum. Pag. 418.

Καὶ Φρύνη λουμένη, καὶ βάτραχοι μᾶλλον ᾄδοντες, σημαίνουσιν ὕδωρ, καὶ ἡ σαῦρα φαινομένη, ἣν καλοῦσι Σαλαμάνδραν.	*Et rubeta, ſi aqua mergatur: & ranæ præter ſolitum vocales pluviam ſignificant: & lacerta, quæ Salamandra dicitur, ſi appareat.*

De Salamandra agitata eſt quæſtio in Academico conſeſſu virorum eruditorum Cadomi, utrum ſit id animal, quod Cadomi & in tota Normania vocatur *un Mouron*, in Cœnomania *un ſourd*, in Pictavis & Lemovicis *un Mirtil*, in Delphinatu & Sabaudia *une pluvine*, à Vaſconibus vero & Pyrenæorum accolis *une Salimandre*, ab Anglis *Salmender*. Pleraque ea varia nomina recenſentur à Petro Belone

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Cœnomano in ſuis obſervationibus lib. 1 cap. 2. Rationes, quæ ab utraque parte allatæ ſunt, non erit credo lectori injucundum hoc loco referre, ex quibus judicabit, utri melius divinarint, & quibus aſſentiendum ſit. Qui pertendebant idem eſſe animal, hunc Theophraſti locum adducebant, unde probatur, primo, Salamandram eſſe ex lacertorum genere, quando eam σαύραν, id eſt, *lacertam*, vocat Theophraſtus: at noſtrum muronem ſeu ſurdum ſeu pluvinam lacerti ſpeciem eſſe à nullo negari, & corporis figura id omnino evincit, & corporis mole lacertam plerunque non excedit, quam ſtellionem vocant; & ita cenſet Suidas: [1] Σαλάμανδρα ζῶον ὡς σαῦρα τὸ μέγεθος ψυχρότατον τὴν φύσιν, &c. Secundo, inter lacertos ſoli noſtro muroni vel ſurdo convenit imbribus ingruentibus foras exire, & apparere, cum cæteræ lacertorum ſpecies prodeant ad ſolem, & in ſerenitate videantur muſcas venantes in locis apricis & ſoli expoſitis, & id etiam de Salamandra notavit Plinius lib. 10 cap. 67 *Sicut Salamandra animal lacerti figura ſtellatum magnis imbribus proveniens & ſerenitate deficiens.* Et hoc habet ex Theophraſto. Afferebant etiam alium Theophraſti locum lib. de igne, ubi de Salamandra, quæ ignem extinguere dicitur: ψυχρὸν γὰρ τῇ φύσει τὸ ζῶον, καὶ ἡ ἀποῤῥέουσα ὑγρότης γλισχρὰ, καὶ ἅμα χύλον τιν' ἔχουσα τὸν αὐτὸν, ὥστε διικνεῖσθαι πορρωτέρω. σημεῖον δὲ καὶ τὰ ὕδατα ὀλέθρια γίνεσθαι, καὶ τοὺς καρποὺς ἐὰν καταμιχθῇ, καὶ μᾶλλον τεθνεώσης. ἔτι δὲ καὶ τὸ νωθὲς τῆς πορείας συνεργεῖ, πλεῖον γὰρ χρόνον ἐπιμένον μᾶλλον σβέννυσιν, ἡ δὲ σβέσις οὐκ ἐᾷ ὁποσονοῦν ἦν τὸ πῦρ, ἀλλ' ἐὰν σύμμετρον πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν δύναμιν. Id eſt, ut Turnebus vertit, *nam beſtia frigida eſt ſua natura, humore, qui effluit, lento, eumque habente ſuccum, qui penitus pervadat. Argumento eſt letales reddi aquas & fructus, ſi miſceatur magiſque ea mortua. Sed & inceſſus quoque languor confert, diutius morante, magiſque reſtinguente, nec ignem quantumcunque reſtinguit, ſed pro naturæ viriumque modo.* Hunc locum utrique ad ſuum ſenſum trahebant, & qui idem eſſe aſſerebant, notabant præcipue in hoc loco τὸ νωθὲς τῆς πορείας tamquam proprium accidens noſtri muronis: tarditate inceſſus enim ſuperat vel ipſam teſtudinem, cum cæteræ lacertorum ſpecies ſatis vivide moveantur. Item caudæ brevitate notatur Salamandra ab auctoribus, ſed & noſter ſurdus reſpectu aliarum lacertarum caudam habet brevem & craſſam. Sed & idem animal eſſe putaverunt (ajebant) ii, qui Franciſci primi Gallorum regis emblema publicaverunt; Salamandram enim finxerunt capite in humerum reflexo: at ſic ſemper inveniuntur

[1] *Salamandra animal ut lacerta magnum, frigidiſſimum natura.*

ur in ſuis latebris Murones ſeu Surdi noſtri capite in humerum verſus caudam reflexo. Tum qui Salamandræ figuram deſcripſit, eam omnino Muroni ſimilem depingit. Opponebat is, qui contrariam tuebatur ſententiam (ſolus enim erat) locum Plinii, ubi id animal ſtellatum vocat, quod non convenit Muroni, qui non ſtellis ut ſtelliones, ſed tæniis oblongis à capite ad caudam pertinentibus notatur, & eſt virgatus, non ſtellatus. Opponebat etiam noſtrum Surdum ſeu Muronem nullam habere vim reſtinguendi ignis, quam omnes antiqui in Salamandra notarunt. Item opponebat vim immenſam veneni. Nam Plinius lib. 29 cap. 4 ſic ait: *Salamandræ ſcelus maximum eſt. — Salamandra populos pariter necare improvidos poteſt: nam ſi arbori irrepſerit, omnia poma inficit veneno, & eos, qui ederint, necat frigida vi nihil aconito diſtans.* At in noſtro Murone (ajebat) non ineſt tanta vis veneni. Item opponebat & validiſſimo telo pugnabat ex loco Plinii, ubi dicitur Salamandra nihil gignere, nec habere ſexum maſculinum aut fœmininum. Conſtare autem noſtros murones parere, & in iis maſculos & fœminas notari, & id concedebatur ab adverſariis. Ad hæc argumenta ſic reſpondebant adverſarii, & unus eorum aſſerebat ſe vidiſſe muronis vel Salamandræ ſpeciem circa latera notis velut ſtellis compunctam: alius ajebat apud Plinium debere legi *Stelatum* cum unico *l*, nempe voce formata à *ſtela*, id eſt, cippo vel columna, qua voce utitur Plinius lib. 6 cap. 29, quæ ſolutio non admittebatur, eo quod *Stelatus* alibi non reperitur. Ad vim reſtinguendi ignis, quæ Salamandræ ab antiquis tribuitur, reſpondebant, id pridem pro fabula habitum & exploſum fuiſſe. Nam & Ariſtoteles (ajebant) cum de ea vi loquitur, ait, ὡς φασὶν, *ut ajunt*: & idem Plinius lib. 29 cap. 4 ait Seſtium negare reſtingui ignem à Salamandra, & Theophraſtus lib. de igne ait de eadem vi Salamandræ: [1] ἡ δὲ σβέσις οὐκ ἐστὶ ὁποσονοῦν τῷ πῦρ, ἀλλὰ ἐὰν σύμμετρον πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν δύναμιν. Et ad eundem ſenſum Franciſcus Rabeleſius medicus ait ignem quidem ex palea levem & infirmum id animal non lædere, ſed ignem validum id conſumere. Quod ad veneni vim tam immenſam, reſpondebatur id animal etiam hodie venenatiſſimum haberi apud nos, ſed id in majus traditum fuiſſe, ut ſæpe fit in talibus, forte & in quibuſdam mundi partibus vim venenoſam majorem ineſſe, quam in cœlo Gallico: tum de ea immenſa vi Plinium nec auctoritatem nec exemplum adduxiſſe. Ad id quod Plinius dixit Salamandram non gignere nec habere ſexum maſculinum aut fœmi-

[1] *Extinctio autem non ceſſare facit ignem quantumcumque: ſed ſi proportionem habeat ad naturam animalis.*

fœmininum: detrectabant Plinii auctoritatem, qui id ſine auctore tradidit, & in eo ut in multis aliis hallucinatus eſt, & contra naturæ legem eſſe, & Ariſtotelem de hiſtoria animal. lib. 3 cap. 1, & de gener. anim. lib. 1 cap. 3 lacertis inſtrumenta generationis tribuere; &, ſi conſtitiſſet, Salamandram, quæ ſpecies eſt lacertæ, non habere ſexum, & nihil gignere, eam proculdubio excepiſſet ab eorum numero naturæ & generationis animalium curioſiſſimus ſcrutator, utpote mirum & notabile. Hæc ſunt, quæ ab utraque parte dicta fuiſſe memini. Integrum, lector erudite, tibi judicium relinquo.

Ad Lib. de ſignis ſerenitatis. Pag. 440.

Ὁ τοῦ σχοίνου καρπὸς σημαίνει τοὺς ἀρότους.	*Lentiſci fructus ſationum tempora ſignificat.*

Interpres legit σχίνου, melius: nam fructum non fert juncus. Millies erratum eſt in earum vocum ſimilitudine, cauſa erroris in jotaciſmo, ut ſæpe ſupra in aliis locis notavi.

Ad Lib. de odoribus. Pag. 446.

Ἀπ' ἀνθῶν μὲν οἷον τὸ ῥόδινον, καὶ τὸ λευκόϊον καὶ τὸ σούσινον (καὶ γὰρ τοῦτο ἐκ τῶν κρίνων.)	*E floribus, ut rhodinum, violaceum, ſuſinum: hoc enim ex liliis fit.*

Puto legendum eſſe καὶ τὸ λευκόϊνον, nam λευκόϊον eſt ipſe flos, unde μύρον λευκόϊνον debet formari. Cæterum ex hoc loco, ubi ait Suſinum unguentum fieri ex liliis, licet ſuſpicari lilia vocata fuiſſe Suſina, forte à Suſis urbe Perſidis, & ab Arabibus Hiſpanos accepiſſe vocem ſuam, qua florem liliorum indigitant: eum enim vocant Hiſpanice *açuçena* eliſo in articulo *al* elemento *l*, & pro *al çuçena açuçena* pronunciantes; ſic enim aliquando ante *c* literam *l* elidunt ut in *açafran, açucar, açypres*, & aliis.

Ad Lib. de Ethicis Charact. In procemio. Pag. 476.

Καὶ βεβιωκὼς ἔτη ἐννενήκοντα ἐννέα.	*Quippe qui annos* XCIX *jam vixerim.*

Hic locus non concordat cum Diogene Laërtio, ut notavit doctiſſimus Caſaubonus, qui vult ex hoc loco corrigi numeros Laërtii, & putat errorem ex notis ortum, & ο´ θ´ perperam apud Laërtium ſcriptum pro ρ´ θ´. Sed non animadvertit doctus vir Laërtium non notaſſe annum, quo Characteres ſcripſit, ſed quo mortuus eſt, ideo non poteſt error inde manaſſe: nam apud Laërtium dicitur vixiſſe

xiſſe ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα, qui numerus in notis eſt π′ ε′, quæ notæ non accedunt ad ρ′ ζ′ aut ρ′ θ′. Theophraſtus autem ad Polyclem ſcribens, cui librum ſuum mittebat, ait ſe vixiſſe annos ἐννενήκοντα ἐννέα. Ideo nihil in eo decernendum puto. Et certe eo quod, ut notavit Caſaubonus, nec Lucianus nec Cenſorinus nec alii, qui de longævis ſcripſerunt, de eo meminerunt, credo potius ex Diogene Laërtio corrigendum hunc Theophraſti locum, quam ex hoc loco corrigendum Laërtium: nam & apud Theophraſtum numerus ο′ θ′ facile mutari potuit in ρ′ θ′, & ita primum Caſaubonus putaverat, nec video rationem, quare ab ea ſententia diſceſſerit: nam locus Hieronymi in epiſtola ad Nepotianum infirmum ſatis eſt argumentum, ubi *Themiſtocles* legitur, non *Theophraſtus*.

Cap. de Adulatione. Pag. 478.

Καὶ σκώψαντι, πικρῶς ἐπιγελάσαι.	*Quod ſi quem ille ſale aliquo perſtrinxerit, eundem iſte acerbe irridebit.*

Doctiſſimus commentator mutat diſtinctionem, & jure probat aliam lectionem, quæ habet σκώψαντι ψυχρῶς: eſt enim optima, & ſic puto ſcripſiſſe Theophraſtum. Sed ut habeat etiam lector, quod eligat (quando aliquid mutandum eſt) poteſt etiam retineri πικρῶς ſic legendo, καὶ σκώψαντι, πικρῶς! ἐπιφωνῆσαι, ut ſit acclamatio adulatoris πικρῶς! ut σοφῶς! Nam ii optimi ſunt joci, qui aliquid habent amaritudinis. Sed mutatio major foret, τοῦ ἐπιγελάσαι in ἐπιφωνῆσαι, quam τοῦ πικρῶς in ψυχρῶς, ideo præfero doctiſſimi Caſauboni emendationem.

Cap. de Garrulitate. Pag. 479.

Ποσιδεῶνος δὲ τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια.	*Poſideone vero quæ ruri agitantur Dionyſia.*

Ad hæc ſic commentatur Caſaubonus: *hæc ſunt, quæ minora Dionyſia dicebantur.* Et hoc quidem optime; at quod addit, *nam majora menſe Antheſterione peragebantur*, non quidem ſine auctoritate dixit: habet enim Ulpianum auctorem in Scholio ad orationem Demoſthenis contra Leptinem, ubi ſic ait: [1] τοῖς δὲ μεγάλοις Διονυσίοις Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς, πλείονος αὐτῷ γιγνομένης δαπάνης. Sed non videtur is Scholiaſtes ſolus ſatis idoneus teſtis, cum fuerint Διονύσια τὰ κατ' ἄστυ multo celebriora, quæ Elaphebolionis decimo ſexto (quæ eſt ἑβδόμη ἱσταμένου) celebrabantur, ut elicitur in loco Æſchinis

[1] *Magnis vero Liberalibus menſe Antheſterione, cum plus ille impenſarum feciſſet.*

contra Cteſiphontem, ubi ſic ait, & de Elaphebolione menſe loquitur: ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὰ ἐν ἄστει Διονύσια τῇ ὀγδόῃ καὶ ἐννάτῃ ἐπὶ δέκα. Ideo Scholiaſtes Ariſtophanis duo tantum Liberalia recenſet, nulla facta mentione τῶν ἀρχαίων. Sic enim ille ad Acharnenſes, ad hæc verba, οὑπὶ Ληναίῳ τε ἀγὼν, ſic ait: ὁ τῶν Διονυσίων ἀγὼν ἐτελεῖτο δὶς τοῦ ἔτους, τὸ μὲν πρῶτον ἔαρος ἐν ἄστει, ὅτε οἱ φόροι Ἀθήναζεν ἐφέροντο. τὸ δεύτερον ἐν ἀγροῖς ὁ ἐπὶ Ληναίῳ λεγόμενος, id eſt, *Liberalia bis in anno celebrabantur, primum quidem vere in urbe, quando tributa afferebantur: ſecundo autem rure, & ad Lenæum vocabatur.* Et rurſus ad fabulam *Aves*, ad hæc verba,[1] ὦ φίλη, ὦ ξουθὴ, ait: ὅτι τῷ ἔαρι τελοῦσι τὰ Διονύσια. Ea Dionyſia, quæ in urbe celebrabantur, ἀστικὰ *urbana* vocabantur, & erant celeberrima, eo quod tunc mari jam aperto tributa afferebantur Athenas ex inſulis & aliis locis, & ideo extraneorum hominum turba tunc erat urbs referta, & comœdiæ & alia oblectamenta populo dabantur in Bacchi honorem. In antiquis vero Liberalibus non memini me legiſſe comœdias aut alia ſpectacula exhibita fuiſſe, poſtquam altera illa Liberalia ἀστικὰ & τὰ κατ' ἀγροὺς inſtituta fuerunt. Nec ſufficit Ulpiani auctoritas, ut ab ea opinione me demoveat, apud quem forte male legitur ἀνθεστηριῶνος pro ἐλαφηβολιῶνος. Thucydides enim, cujus fides multo potior, Dionyſia, quæ Antheſterionis die duodecima celebrabantur, ἀρχαιότερα vocat, non μεγάλα, cujus verba audire operæ pretium eſt: καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ ἀνθεστηριῶνι, ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσι, id eſt, *& Bacchi* (templum) *quod eſt in Limnis, cui antiquiora Liberalia celebrantur duodecimo Antheſterionis menſis, ut & ab Athenienſibus oriundi Iones adhuc etiam obſervant.* His verbis innuit Thucydides hæc antiquiora Liberalia eviluiſſe, & non manſiſſe celebria, ut olim apud Athenienſes, quod contra evenerat apud Ionas, qui morem antiquum retinentes ea celebrabant. Nam ſi apud Athenienſes celebria ut olim manſiſſent, non fuiſſet opus exemplo Ionum. Tum notandum eſt etiam in procemiis Comœdiarum Ariſtophanis nullam inveniri, quæ acta ſit ἀρχαίοις Διονυσίοις, vel ἐν Λίμναις, ſed ſemper vel ἐν ἄστει & εἰς ἄστυ, vel ἐν πόλει, vel εἰς Λήναια, & ἐπὶ Ληναίῳ, vel ἐν Ληναίοις. Bene igitur antiquus Scholiaſtes, qui dixit, ut ſupra citavi,[2] ὁ τῶν Διονυσίων ἀγὼν ἐτελεῖτο δὶς τοῦ ἔτους. Nam in illis antiquis Liberalibus nulli, ut credo, Ariſtophanis tempore committebantur ἀγῶνες. Et quando de Liberalium feſto agitur, alterum Heſychii locum afferam, qui de iis

[1] *Eo quod vere in urbe celebrant Liberalia.*

[2] *Liberaliorum agon celebrabatur bis in anno.*

is agit, ſed maxime morboſum & medica manu indigentem, qui ſic habet: [1] Διονύσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἣ Διονύσῳ ἤγετο, τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσιδεῶνος, τὰ δὲ κλαῖα μηνὸς Λιωαιῶνος· τὰ δὲ ἐν ἄστει ἐλαφηβολιῶνος. Hujus loci caput & pedes ſani, media infirma ſunt, quæ ut ſanentur, poſt Ποσιδεῶνος legendum τὰ δὲ λήναια μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος. Nam Ληναιὼν & Ποσιδεὼν erant unus & idem menſis, qui Ληναιὼν dicebatur eo, quod eo menſe Λήναια feſtum celebrabatur teſte Proclo ad Heſiodum: [2] ἐπειδὴ Διονύσῳ ἐποίουν ἑορτὴν τῷ μηνὶ τούτῳ. Ibidem ait eum menſem eſſe [3] ἀρχὴν χειμῶνος, & ad eundem Heſiodi locum Moſchopulus ſic ait: ληναιῶνα, ὅς τις ἐστὶ Ἰανουάριος. Unde etiam patet eundem eſſe cum Poſideone menſem. Nam Plutarchus in Cæſare ait Poſideonem reſpondere Januario. Non ita igitur ſcripſit Heſychius. Sed quando certum eſt ex Thucydide ἀρχαῖα Διονύσια cadere in duodecimum diem Antheſterionis, ut ſupra citavimus, ut Demoſthenes etiam in oratione contra Neæram diſtricte ait, non dubium eſt, quin legendus ſit Heſychii locus, ut emendavi. Sed ut ad quæſtionem de Liberalibus redeam, quoniam de loco Demoſthenis contra Neæram mentionem feci, ejus verba apponam: faciunt enim ad propoſitum. Ait igitur: καὶ διὰ ταῦτα ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ τοῦ Διονύσου ἱερῷ ἐν Λίμναις ἔστησαν (de columna lapidea loquitur, in qua lex quædam inſculpta erat) ἵνα μὴ πολλοὶ εἰδῶσι τὰ γεγραμμένα, ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀνοίγεται τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς, id eſt, *& propterea in antiquiſsimo Bacchi ſacello in Limnis erexerant, ne multi viderent, quæ ſcripta ſunt, ſemel enim in anno aperitur duodecima die menſis Antheſterionis.* Ex his verbis patet templum illud Bacchi in Limnis non amplius celebre fuiſſe, quando ſemel tantum in anno aperiebatur, ut antiquus mos defunctorie ſervaretur. Ideo non erant Liberalia magna, quæ in eo loco ex antiquo more agitabantur, ſed celebritatem omnem ad ſe attraxerant Liberalia Aſtyca ſeu κατ' ἄστυ & Lenæa. Sed nimis in eo argumento moramur.

[1] *Dionyſia feſtum Athenis, quod Baccho fiebat, unum in agro menſe Poſideone, Clea vero menſe Lenæone, in urbe vero menſe Elaphebolione.*
[2] *Quoniam Baccho faciebant feſtum eo menſe.*
[3] *Initium hyemis.*

Cap. de Deſperatione. Pag. 480.

Ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα.	*Saltare cordacem etiam ſobrium.*

Doctiſſimus Caſaubonus ad hunc locum ait, ſe putare, ad reſtim cordaca ſaltari, eo quod dicitur ἕλκειν & ἑλκύειν κόρδακα. Ego vero, ſi à tanto viro diſſentire liceret, putarem ἕλκειν dici de eo ſaltationis modo non ob funem quendam tractum, ſed quia erat fracta quædam &

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

& elumbis ſaltatio, in qua videbantur ſaltatores magis ἕλκειν τὸ σῶμα, quam ἅλλεσθαι. Id Petronius dixit *exoſſam explicare ſaltationem.*

Cap. de Loquacitate. Pag. 481.

Προσδιηγήσασθαι δὲ καὶ τὴν ἐπ' Ἀριστοφῶντός ποτε γενομένην μάχην.	*Tum de eo prælio, quod prætore Ariſtophonte commiſſum eſt, longam narrationem contexet.*

Doctiſſimus Caſaubonus hunc locum intelligit de pugna ad Arbela, qua Alexander Darium vicit, quam fatetur accidiſſe uno anno, prius ſub Ariſtophane Archonte, ſed cujus fama in Græciam pervenit tantum Ariſtophonte Archonte. Sed ignoſcant mihi venerandi omnibus literatis tanti viri manes, ſi ab eo hoc loco diſſentio. Intelligo enim magnam illam & in tota Græcia celeberrimam pugnam, qua Agis Archidami filius rex Lacedæmoniorum cecidit heroice pugnans ad Megalopolin, ubi à Macedonibus & Antipatro victi Græci jugum Macedonicum ſubire coacti ſunt, & in ea pugna cum Agide una cecidit ſpes libertatis Græciæ. Ea pugna evenit Ariſtophonte Archonte teſte Diodoro lib. 17, & Plutarcho in Agide, & in Demoſthene, & de ea proculdubio multi fiebant in Græcia ſermones; fuit enim negotiorum Græciæ veluti κρίσις, & ultimus Græciæ ad libertatem aſpirantis & ſe erigere cupientis conatus. Quam celebris ea pugna fuerit, ſi ſcire cupis, vide Curtium initio libri 6. De ea etiam Arrianus lib. 2, & Juſtinus lib. 12.

Cap. de Impuritate. Pag. 485.

Φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐκκεκρουμένῳ.	*Phidonia menſura ſi quid metiatur, eam adhibet, cujus ſit fundum colliſum.*

Bene mihi videtur ſentire doctus commentator, qui vult legi εἰσκεκρουμένῳ vel εἰσκεκρουσμένῳ. (nam quod legitur in ejus notis εἰσκεκρουμένα & ἐγκεκρουμένα & εἰσκεκρουσμένα, eſt proculdubio error typographi, ut ex ipſis notis patet.) Quod autem ait ſe explicare non poſſe, quare menſura Phidonia dicatur, videtur eſſe viri illius magni μνημονικὸν σφάλμα. Nam Strabo, quem doctiſſimis commentariis illuſtravit, rationem reddit, quare ita vocata fuerit, lib. 8, nempe ab Argivorum rege Phidone, qui eam menſuram in uſum adduxit. Sed forte eſt etiam alia ratio, quare ea voce nunc utatur. Ludit enim in ea, & Φειδώνια μέτρα vocat ea, quæ ſunt viri φειδωλοῦ, ἀπὸ τοῦ φείδεσθαι dicta,

licta, quia φείδονται τοῦ σίτου, & minus, quam oportet, præbent, & ut id aſſequantur, τὸν πύνδακα εἰσκρούουσι, fundum modii intus impellunt, ut minor ſit menſura modii.

Cap. de Diffidentia. Pag. 488.

καὶ τὸ ἱμάτιον δὲ ἐκδοῦναι δεινός.	*Veſtem poliendam dealbandamque dare non ſolet.*

Omnino probo emendationem ſummi viri, qui vult legi ἐκδῦναι, ſed & ſequentem vocem emendandam eſſe puto, & melius mihi videretur procedere ſententia, ſi pro δεινὸς legeretur δειλός: nam proprium eſt diffidentis, ut timide omnia faciat, & ſic legendo τὸ ἐκδοῦναι retineri poſſet.

Cap. de Sera Inſtitutione. Pag. 493.

τὴν κεφαλὴν καλεχέναι.	*Caput deturpare.*

Hoc mendum ſanat Caſaubonus, & legit καταισχῦναι, id eſt, *turpare* vel *dehonorare*. Ego vero mallem legi καταγνῦναι, id eſt, *fractam eſſe*.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII A GRENTEMESNIL, MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES AD DEMOSTHENEM ET EJUS SCHOLIASTEN.

Editionis Hervagianæ Baſileæ anno 1532 *& anno* 1572.

AD OLYNTHIACAM III.

Prioris pag. 28. Poſterioris 12.

Δημοσίᾳ μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν.	*Publice igitur ædificia & ornamenta talia & tanta instruxere nobis.*

[1] *Non de ædificiis loquitur, ſed de donariis: eorum enim forte exceſſus ſunt.*

Ad hæc ſic ait Scholiaſtes: [1] οὐ περὶ τῶν οἰκοδομημάτων λέγει, ἀλλὰ τῶν ἀναθημάτων, καὶ γὰρ τούτων εἰσὶν ἴσως ὑπερβολαί. Non video, quare Ulpianus non admittat hæc verba oratoris debere intelligi de ædificiis, ſed tantum de donariis. Nam & magnifice ædificaverat Pericles Propylæa & O-

dæum, uſus opera Mneſicli Architecti, de quibus Plutarchus in Pericle, & de Propylæis quidem gloriabantur Athenienſes; teſtis Æſchines in oratione περὶ παραπρεσβείας: [1] ἀνιστάμενοι γὰρ οἱ συντεταγμένοι ῥήτορες, περὶ μὲν τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως οὐδὲν ἐνεχείρουν λέγειν, ἀποβλέπειν δ' εἰς τὰ προπύλαια τῆς πόλεως ἐκέλευον ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τοὺς Πέρσας ναυμαχίας μεμνῆσθαι καὶ τῶν τάφων καὶ τῶν προγόνων, &c. Et ob ejus ædificii magnificentiam in invidiam adducebantur à vicinis, teſtis idem Æſchines in eadem oratione: [2] Ἐπαμινώνδας στρατηγὸς οὐχ ὑποπλήξας τὸ μὲν τῶν Ἀθηναίων ἀξίωμα, εἶπε διαῤῥήδην ἐν τῷ πλήθει τῶν Θηβαίων, ὡς δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας. Ex his patet, quantum hallucinatus ſit Scholiaſtes, locum Demoſthenis non debere intelligi de ædificiis; ſed tantum de donariis περὶ ἀναθημάτων, tamquam ſi Minervam Phidiæ tantum & alia donaria ſola digna admiratione fuiſſe cenſuiſſet. Nam & ipſe Demoſthenes infra contra Androtionem ædificia magnifica recenſet, ſic: [3] προπύλαια, ὁ Παρθενὼν, στοαὶ, νεώσοικοι.

Ad Philippicam I. Pr. pag. 36. Poſt. 16.

Εἰς Πύλας. | *In Pylas.*

Ad hæc Scholiaſtes: [4] Πύλαι ἦσαν τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ τοῦ τε Παρνάσου καὶ τῆς θαλάττης ποδῶν εἰκοσίπεντε τὸ πλάτος. Ignorantiam ſuam in Geographicis prodit hoc loco Ulpianus; cave credas. Pro Parnaſſo debuit dicere Καλλιδρόμου vel τῆς Οἴτης.

Ibidem.

Ἐπιστολιμαίας ταύτας δυνάμεις. | *Conductitios illos exercitus.*

Intelligit (credo) minas per epiſtolas ad Philippum miſſas, de quibus infra ait: ταῖς ἐπιστολαῖς πολεμήτε Φιλίππῳ.

Pr. pag. 37. Poſt. 17.

Ἰφικράτης καὶ Χαβρίας καὶ ἄλλοι τινὲς. | *Iphicrates & Chabrias & alii quidam.*

Ex iis aliis unus fuit *Callias Hipponici*, ut ex Xenophonte diſcimus lib. 4 Hellenicorum.

Ad orationem de Cherronneſo. Pr. pag. 62. Poſt. 40.

Ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. | *In barathro hibernare.*

Fuit proverbiale dicendi genus, ut arbitror, de iis dici ſolitum, qui in loco incommodo immorantur, & ad id etiam nos ducit Scholiaſtes, qui ἐν βαράθρῳ interpretatur metaphorice ἐν ὀλέθρῳ *in pernicie.*

Ad

[1] *Surgentes autem rhetores ad id præparati, de urbis ſalute nihil dicere aggreſſi ſunt, ſed jubebant nos reſpicere Propylæa urbis, & naumachiæ ad Salaminem meminiſſe, & ſepulchrorum majorum.*

[2] *Epaminondas dux exercitus non reveritus Athenarum dignitatem dixit diſtricte ad multitudinem Thebanorum, quod oportebat Propylæa, quæ in Athenarum Acropoli, tranſportare ad Cadmeæ veſtibulum.*

[3] *Propylæa, Parthenon, Porticus, Navalia.*

[4] *Portæ erant Græciæ inter Parnaſſum & mare pedum 25 in latitudine.*

Ad Philippicam 3. Pr. pag. 69. Poſt. 46.

Καίτοι προστάται μὲν ὑμεῖς ἑβδομήκοντα ἔτη καὶ τρία τῶν Ἑλλήνων ἐγένεσθε.	*Atqui patroni vos* LXXIII *annos Græcorum fuiſtis.*

Scilicet à Timoſthene Archonte uſque ad cladem in Ægoſpotamis acceptam Alexio Archonte.

Ibidem.

Προστάται δὲ τριάκοντα ἑνὸς δέοντα Λακεδαιμόνιοι.	*Patroni item undetriginta Lacedæmonii.*

Ab Alexio ſcilicet Archonte uſque ad Calliam poſt Nauſinicum Archontem, quo anno Græci fere omnes à Lacedæmoniis defecerunt. Sed annum inchoatum numerat pro completo; nam annorum 28 tantum completorum hoc ſpatium foret.

Pr. Ibidem. Poſt. 47.

Καὶ τετραδαρχίας κατέστησε.	*In quatuor præfecturas diviſit.*

Putaveram debere legi δεκαδαρχίας, eo quod ea voce uſus eſt ſupra Philippica 2 de iiſdem Theſſalis, de quibus hoc loco agitur: ſed poſtea cum cogitaſſem Theſſalos in quatuor regiones diviſos fuiſſe in Phthiotidem ſcilicet, Eſtiæotidem, Theſſaliotidem, & Pelaſgiotidem, & vidiſſem eandem vocem ab Ariſtide in hoc eodem argumento & ex hoc loco proculdubio uſurpatam fuiſſe in oratione περὶ συμμαχίας, ἐπέχω. Vide ſupra ad Ariſtidis pag. 229.

Pr. pag. 78. Poſt. 54.

Φερρὰς.	*Pheras.*

Lego Φέρας: nam quinque aut ſex urbes nomine Φέραι, nullam quod ſciam, Φερραὶ, & in aliis codicibus Φέρας legitur.

Pr. pag. 113. Poſt. 74.

Τῶν πρώτων, ἑκατὸν πέντε, καὶ τῶν δευτέρων ἑκατὸν πέντε, καὶ τῶν τρίτων, ἑκατὸν πέντε.	*Primæ centuriæ quinque & ſecundæ centuriæ quinque & tertiæ centuriæ quinque.*

Laborat à mala interpunctione hic locus, ex quo non poteſt elici commodus ſenſus, ut ſcriptus eſt. Sic igitur interpunge: [1] τῶν πρώτων ἑκατὸν, πέντε. καὶ τῶν δευτέρων ἑκατὸν, πέντε. καὶ τῶν τρίτων ἑκατὸν, πέντε. ἑκάστῳ μέρει διδόντας. Intelligit tercentum triremes in quindecim claſſes dividi, quarum unaquæque habeat triremes viginti, & ſic priores centum habebunt quinque claſſes ſeu partes, & altera cen-

[1] *Primi Centenarii quinque, & ſecundi quinque, & tertii quoque quinque, unicuique parti dantes.*

centum totidem claſſes quinque, & ultimæ ſeu tertiæ centum iterum partes quinque: & ſic fit πεντεκαιδεκάναια, & ſic etiam inveni hunc locum diſtinctum in editione Benenati.

De Rhodiorum Libertate. Pr. 126. Poſt. 81.

Οὐ δικαιοσύνην ἀλλ' αἰδείαν ἡγοῦμαι.	*Eam ego non juſtitiam, ſed ignaviam exiſtimarim.*

Ex anterioribus & ſubſequentibus manifeſtum eſt debere legi ἀλλ' ἀνανδρείαν ἡγοῦμαι, ut & habent alia exemplaria.

De pactis cum Alexandro. Pr. pag. 136. Poſt. 87.

Τοὺς μὲν ἐκ Λέσβου τυράννους οἷον ἐξ Ἀντίσσης καὶ Αἰρέσου ἐκβαλεῖν.	*Quum Lesbii tyranni ſint ejecti Antiſſa & Ereſo.*

Lege καὶ Ἐρέσσου, nam fuit urbs Lesbi inſulæ Ereſſus.

Pr. pag. 137. Poſt. 88.

Χαίρωνα ἢ τὸν παλαιστὴν τύραννον ἐγκατέστησεν.	*Chærone palæſtrita tyranno impoſito.*

Ex hoc loco emendavi Pauſaniæ locum mendo fœdiſſimo corruptum. Vide ſupra ad Pauſaniam pag. 235.

Ad Orat. de Corona. Pr. pag. 148. Poſt. 316.

Ἐπὶ Ἄρχοντος Μνησιφίλου.	*Prætore Mneſiphilo.*

Mneſiphilus Archon Eponymus, non invenitur in Olympiadum recenſione, nec apud Diodorum. Sed hoc anno videtur Theophilus fuiſſe Archon Eponymus. At idem Mneſiphilus repetitur in alio pſephiſmate infra pag. ſequenti. Item pluribus in locis infra nomina Archontum præfixa decretis non concordant cum anno eponymorum. Ideo dubito, an nomina eponymorum præfigi ſolerent decretis ejuſdem anni, an vero alterius Archontis nomen, qui præſidebat eccleſiæ & ſuffragiis: erant enim Archontes novem numero. Ideo ἐπέχω.

Pr. pag. 153. Poſt. 320.

Ἐν πυκνὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.	*In Pnyce pro concione.*

Millies erratum eſt in hac voce apud auctores, credo, eo quod forte crediderunt exſcriptores ob multitudinem confertorum hominum & quaſi πυκνότητος ſic dictum eum locum fuiſſe. Sed quod ſcribendum ſit πυυκὶ, non vero πυκνὶ, argumentum eſt rectus caſus ἡ πνὺξ, à quo πυυκὸς & πυυκὶ & πύυκα inclinatur. Nam qualis foret

rectus caſus dativi πυκνὶ? πύκνξ nimirum non pronuntiabile. Ergo ubique & hic & in aliis auctoribus, reponendum ſemper πυκὸς & πυκὶ & πύκα, quæ lectio etiam reperitur in melioribus editionibus.

Pr. pag. 164 Poſt. 327.

Ἐπ' ἄρχοντος Πολυκλέους. | *Prætore Polycle.*

Iterum hoc loco & infra pag. 166, ubi legitur ἄρχων Δημόνικος Φλυεὺς, nomina Eponymorum non concordant, unde augetur noſtra ſuſpicio, & ſic in pluribus locis infra, quod notare ſuperſedebo.

Pr. pag. 176. Poſt. 336.

Εὐθύδημος Φλιάσιος. | *Euthydemus Phliaſius.*

Reſcribe Φιλάσιος. Nam Φιλαϊδαὶ fuit demus Ægeidis tribus: a Φλιοῦς urbs Peloponneſi, à qua formatur Φλιάσιος, ea nihil ad remp. Athenienſium pertinebat.

Pr. pag. 182. Poſt. 342.

Εἰ γὰρ ταῦτα προεῖτο ἀκονιτί. | *Nam ſi illa ſine certamine abjeciſſet.*

Aliæ editiones exhibent ἀκονητὶ, ſed legendum eſt ἀκονιτί. Vox eſt palæſtrica, & metaphora ducta à luctatoribus, qui ſine pulveris inſperſione vincebant nullo antagoniſta in medium procedere auſo.

Pr. pag. 191. Poſt. 350.

Ἔνθρυπτα, καὶ στρεπτοὺς καὶ νεήλατα. | *Placentas & ſcriblitas & recentes panes.*

Placentarum ſunt ſpecies, quas habet etiam Athenæus Dipnoſoph. lib. 14, & hunc locum citat.

Ibidem.

Σιμμύκκα καὶ Σωκράτει. | *Simmiccæ & Socrati.*

Notatur aſteriſco vox Σιμμύκκα, & jure: nam Harpocration hunc locum citans legit Σιμύλῳ καὶ Σωκράτει, eum vide in Σίμυλος & teſtatur editio Benenati in margine ſic legi in aliis codicibus.

Pr. pag. 196. Poſt. 354.

Εὐκαλπίδας, Ἀργείους, Μύρτις, Τελάδαμος, Μιασέας. | *Eucalpidas, Argivos, Myrtis, Teledamus, Mnaſeas.*

Pro Εὐκαλπίδας Pauſanias in Arcadicis habet Εὐκαμπίδας: Harpocration vero hunc locum citat in μύρτις, & legit Μύρτις, Τελέδαμος, Μνασέας, & ait Theopompum in 51 libro pro Μύρτις & Μνα-

σέας

πέας habere Ἀμυρταῖος & Πασέας. Sed forte apud Theopompum male legebatur: nam Ἀμυρταῖος nomen eſt Ægyptium, Πασέας raro occurrit. Ideo puto legendum cum Harpocratione una litterula immutata, Μύρτις, Τηλέδαμος, Μνασέας.

Pr. pag. 198. Poſt. 357.

Ὑποκριτὴς ἄριστος, τραγικὸς, Θεοκρίνης.	*Optimus hiſtrio tragicus Theocrines.*

Niſi Θεοκρίνης ſit κύριον, nomen alicujus fabularum actoris tunc celebris, quod ſuſpicor, videtur hæc vox, quæ alibi non occurrit, ſignificare *à Deo electus.*

Ad Orationem περὶ τῆς παραπρεσβείας.

Pr. pag. 214. Poſt. 204.

Οὐδὲ Τιμαγόραν οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος.	*Ne Timagoræ quidem, quem capitis damnavit populus.*

De hoc Timagora vide Plutarch. in Pelopida & in Artaxerxe.

Pr. pag. 240. Poſt. 216.

Οὗτος εἰς τὰ ἐπινίκια τῶν πραγμάτων, &c.	*Iſte ad triumphales epulas.*

Lege οὗτος ἐς, τὰ ἐπινίκια, &c. id eſt, *hic ſolus epulatus eſt.* ſenſu plano: nam ut ſcriptum eſt, nec bene hellenizat oratio, nec bene procedit ſententia.

Pr. pag. 256. Poſt. 225.

Συσσεσιτευκώς.	*Communem menſam habuit.*

Id eſt, συμπρυτανεύσας. Nam ut dixit ſupra, [1] οἱ πρυτάνεις θύουσιν ἑκάστοτε κοινῇ, καὶ συνδειπνοῦσιν ἀλλήλοις.

[1] *Prytanes ſæpe ſacrum commune faciunt, & ſimul mutuo cœnant.*

Pr. pag. 257. Poſt. ibid.

Τὸν υἱὸν τοῦ Φαιδίμου τοῦ τῶν τριάκοντα.	*Phædimi fil. unius è 30 tyrannis.*

Xenophon in recenſione triginta tyrannorum Φαιδρίαν, non Φαίδιμον ponit.

Pr. pag. 255. Poſt. 230.

Τοῦτον μὲν τοίνυν οὐκ ἔκρινεν Αἰσχίνης.	*Hunc non accuſavit Æſchines.*

Ἔκρινεν hoc loco eſt κατηγόρησεν, *accuſavit, reum detulit,* ut alibi etiam in eo ſignificatu reperitur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pr. pag. 269. Poſt. 232.

Ψυχὴν τε φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἄν.	*Mentem tacitoſque ſenſus pectoris, antequam.*

Ad complendum trimetrum deeſt particula καὶ. Sic ergo lege: ψυχὴν τε καὶ φρόνημα, &c. & ſic inveni in aliis editionibus.

Pr. pag. 275. Poſt. 237.

Ὅτι δῶρα λαβεῖν ἔδοξε πρεσβεύσας, μικροῦ μὲν ἀπέκτειναν.	*Quod in legatione munera accepiſſe viſus fuit, parum abfuit, quin occidiſſent.*

At in Cimonis vita Plutarchus contrarium aſſerit, & Calliam, de quo hîc ſermo, dicit multum honoris & reverentiæ adeptum fuiſſe ex hac legatione apud Athenienſes. Cui credendum? utrique, ut credo. Callias accuſatus vitæ periculum adiit: at crimine δωροδοκίας abſolutus multum honoris adeptus eſt.

Pr. pag. 279. Poſt. 239.

Εἴς τε τὸ τίμημα.	*Et ad litis æſtimationem.*

Lege εἴς τε τό τε βῆμα, ſenſu manifeſto, & ita habet editio Benenati in margine aſſcriptum.

In Orat. contra Leptinen. Pr. pag. 306. Poſt. 367.

Ἐπικέρδης ὁ Κερκυραῖος.	*Epicerdes Cyrenæus.*

Si Scholiaſti credimus, legendum Κυρηναῖος.

Pr. pag. 310. Poſt. 366.

Ἡ μεγάλη μάχη.	*Magnum illud prælium.*

Facta eſt ea pugna Diophante Archonte anno 2 Olymp. 96. eam ſatis fuſe narrat Xenophon lib. 4 Hellenicorum.

Pr. pag. 311. Poſt. 369.

Οἱ παραδόντες ὑμῖν Θάσον.	*Qui Thaſo vobis tradita.*

Extat hæc hiſtoria apud Diodorum Siculum lib. 13, qui huic loco lucem dat, & ab eo viciſſim accipit.

Pr. pag. 314. Poſt. 370.

Κατεναυμάχησε Λακεδαιμονίους.	*Navali prælio Lacedæmonios ſuperavit.*

Naumachia ad Cnidum; extat hiſtoria apud Xenophontem lib. 4 Hellenicorum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pr. pag. 316. Poſt. 371.

Ἐνίκησε μὲν τοίνυν Λακεδαιμονίους ναυμαχίᾳ. | *Prælio igitur navali vicit Lacedæmonios.*

Ad Naxum inſulam, de qua pugna navali vide Plutarchum in Camillo.

Pr. pag. 323. Poſt. 375.

Μετὰ τῶν ὁμοίων. | *Cum æqualibus.*

Ὅμοιοι apud Lacedæmonios aliud ſignificabat, quam apud alios Græcos. Sic enim vocabant nobiles ſuos, ex quibus Senatus, ἡ γερουσία, conſtituebatur. Sic apud Xenophontem lib. 3 Hellenicorum de Cinadonis conjuratione: [1] οὗτος ἦν ἰδεῖν καὶ τὸ εἶδος νεανίσκος καὶ τὴν ψυχὴν εὔρωστος, οὐ μέντοι τῶν ὁμοίων.

[1] *Ille vero erat & ſpecie juvenis & animo firmatus, non tamen ex numero parium.*

Ad Orat. contra Midiam. Pr. pag. 346. Poſt. 386.

Τῇ ὑστεραίᾳ ἐν Πανδίονι. | *Poſtridie Iovialia.*

Ex ſequentibus paulo poſt verbis ejuſdem Demoſthenis videtur legi debere τῇ ὑστεραίᾳ τῶν Πανδίων, id eſt, *poſtridie ludorum Iovialium.* Nam ſic hæc verba legis explicat, ἐν Διονύσου μετὰ τὰ Πάνδια. Hoc feſtum, ſi Suidæ fides, fiebat poſt Dionyſia (magna, ut puto) & ſic incidebat in decimum octavum Elaphebolionis diem. Sed timeo, ne Suidas id acceperit ex hoc loco Demoſthenis, &, eo quod ait ἐν Διονύσου, eum putaſſe id intelligendum eſſe de feſto Liberalium, ſed aliud eſt: nam intelligendum eſt de loco, non de tempore: ἐν Διονύσου (ſupple ἱεροῦ, vel τεμένους) & ſic intelligit Scholiaſtes. De hoc feſto ſic loquitur Etymologicum magnum: [2] Πάνδια ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀπὸ Πανδίας τῆς Σελήνης, ἢ ἀπὸ Πανδίονος, οὗ καὶ ἡ φυλὴ ἐπώνυμος, ἢ ὅτι τῷ Διὶ ἄγονται τὰ Πάνδια. De Luna & Pandione fruſtra eſt: nam ſine dubio dicuntur Πάνδια, ut Παναθήναια. Sed donec aliunde lux affulgeat, ſequendus eſt Suidas, nam & quæ ſequuntur apud Demoſthenem, nihil contrarium tinniunt.

[2] *Pandia feſtum Athenis, vel à Pandia Lunæ filia, vel à Pandione, cujus tribus nomen habet, vel quod Iovi celebrantur Pandia.*

Pr. pag. 370. Poſt. 396.

Διόγνητος Θεωρίσκος. | *Diognetus Theoriſcus.*

Lege Θορίκιος; nomen fuit Demi ſeu pagi Atticæ Θορικός, gentile ſecundum Stephanum Θορίκιος.

Pr. pag. 383. Poſt. 401.

Παρεῖδε δὲ ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα. | *Prætereaque permiſerit, ut ſacerdos venerandis Deabus*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων τρίτον αὐτὸν, καὶ καταρξάμενον τῶν ἱερῶν.	*deligerer ex omnibus Athenienſibus, cum duobus collegis, victimamque ferirem.*

Sollicitavit hunc locum Philippus Jacobus Mauſſacus doctus vir in ſuis ad Harpocrationem notis pag. 360, & adeo audacter pronuntiat eum eſſe corruptum, ut fere minetur plagas iis, qui contrarium ſentiunt. Sed quibus viris? Ulpiano primum antiquo Demoſthenis Scholiaſtæ, deinde Budæo, Sigonio, & omni ferme eruditorum catervæ. Operæ pretium eſt audire ejus verba. Sic igitur ille de hoc Demoſthenis loco: *Quæ verba hactenus ita lacera & corrupta remanſerunt, nec eſt ullus ex his, qui aliquid in Demoſthenem contulerunt, qui non crediderit veram eſſe hanc hujus loci lectionem, & qui non concluſerit cum Vlpiano ex horum verborum auctoritate tres tantum fuiſſe dearum illarum* ἱεροποιοὺς. *Vlpianus,* τρεῖς δὲ ἴσως ὑπέστησεν, ἐπεὶ καὶ τρεῖς δοκοῦσιν εἶναι θεαί. *Eandem opinionem amplexati ſunt viri doctiſſimi poſt illum; Budæus, Sigonius & omnis ferme eruditorum caterva. Nos primi monere volumus textum Demoſthenis eſſe corruptiſſimum, & non tres tantum dearum illarum* ἱεροποιοὺς *tantum fuiſſe, ſed decem. Togam compone lector, & te à regina veritate abduci patere. Verba Demoſthenis ſic corrigo:* περὶ εἶδε ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, καὶ περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν καταρξάμενον. *Ex* περὶ τὸν *fecerunt* τρίτον *notarii, & vocem* καιρὸν *prætermiſere. Quæ cum ita ſe habeant, corruit omne fundamentum, quo ſuffulta videbatur ſententia prior: ex verbis enim Demoſthenis conjiciebant omnes tres tantum fuiſſe* ἱεροποιοὺς *Eumenidum. Sed non ſufficit corruiſſe fundamentum, niſi tota domus aut ædificium ſuſque deque vertatur & peſſundetur. Supereſt probandum decem fuiſſe* ἱεροποιοὺς *venerandarum dearum, ut noſtra melius adſtruatur opinio, quod exequimur breviter, ne vadimonium videamur deſerere. Nam fidejuſſorem dabimus Dinarchum, qui eſt ſolvendo, & in oratione* κατὰ Λυκούργου εὐθυνῶν, *quæ nobis periit, ita locutus eſt:* Καὶ ταῖς σεμναῖς θεαῖς, αἷς ἐκεῖνος ἱεροποιὸς καταστὰς δέκατος αὐτός. *Quiſquis ille erit, qui in poſterum ibit inficias, & hæc negare audebit, næ cerritus ille, & qui ad Prætorem & cognatos amandetur, dignus erit.* Hæc Mauſſacus maximo verborum apparatu, & ſatis quidem pro imperio minis agit cum omnibus litteratis. Sed tandem modeſtius agat, & bacchari deſinat, vel illi ſua verba reddentur, & pro cerrito circumferri jubebitur, qui tam confidenter ex loco Dinarchi & oratione, quæ non extat, textum Demoſthenis anti-

quiſſimis Ulpiani Scholiis confirmatum & optimum ſenſum habentem mutare non erubeſcit, & ex τρίτον αὐτὸν facit καὶ περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν ſine neceſſitate, ſine veriſimilitudine, additis decem litteris. Sed dicat, ſi poteſt, quare potius Demoſthenes ex Dinarcho, quam Dinarchus ex Demoſthene corrigendus: nam multo facilius ex δέκατος fiet τρίτος, quam ex τρίτον αὐτὸν fiat καὶ περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ut vult Mauſſacus. Sed demus Dinarchi locum non eſſe ex Demoſthene corrigendum (quod facio lubens, utpote qui credam utrumque locum eſſe ſanum) quis nobis præs eſt non variaſſe numerum τῶν ἱεροποιῶν, prout res exigebat, vel ex populi libitu, vel ex oraculorum monitis, vel ex vatum reſponſis. Quis denique negare poteſt, non potuiſſe ex illis decem, de quibus loquitur Dinarchus (ſi numerus ille fuit ordinarius & ſtatus, quod non probatur) populum tres eligere ἐξαιρέτους ad ſacrificium quoddam vel ad θεωρίαν, id eſt, *ſacram legationem*, vel aliud quod miniſterium ſacrum exequendum? Certe quod ait Demoſthenes τρίτον αὐτὸν, non παρέλκει, ſed ad ejus dignitatem augendam pertinet: nam quo pauciores fuerant, eo digniores videbantur: & phraſis τρίτος αὐτὸς manat ex puriore Helleniſmo; ea uſus eſt ſæpe Thucydides. Sed & ipſe Dinarchus in loco à Mauſſaco citato δέκατος αὐτὸς debebat monere eum, ut pruritum ſuum corrumpendi, non corrigendi, Demoſthenis ſedaret, & ab hoc loco manus ſuas contineret. Ego certe cum Ulpiano, Budæo, Sigonio malo cerritus vocari, quam eſſe Mauſſaci nimiæ confidentiæ hoc loco συνθιασώτης.

Pr. pag. 389. & 390. Poſt. 404.

Ἐπ' ἀστράβης δὲ ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας.	*Mulo vectus ex Argura Eubœæ.*

Ulpianus hoc loco non caret culpa, qui legit ἐξ ἀργυρᾶς, & ſic ait: [1] τὸ γὰρ ἠργυρῶσθαι τὴν καθέδραν δεῖγμα ἦν τοῦ ἐπιτηδεύοντος καὶ ἐντρυφῶντος τούτῳ τῷ εἴδει. Sed debebat meminiſſe paucis lineis ſupra Demoſthenem dixiſſe: [2] περὶ δὲ τῶν συστρατευομένων ἱππέων εἰς Ἀργούραν, & infra hac eadem oratione: [3] ἐπειδὴ δὲ ὁ στρατηγὸς Φωκίων μετεπέμπετο τοὺς ἐξ Ἀργούρας ἱππέας. Itaque non fuit argentata cathedra, ſed cathedra vehebatur in reditu ex Argura Eubœæ loco vel oppido, de quo Stephanus.

[1] *Nam cathedra argentata indicium erat viri, qui eo luxu delectabatur.*

[2] *De equitibus vero, qui adfuerint in expeditione ad Arguram.*

[3] *Quoniam Phocion dux advocaverat ab Argura equites.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pr. pag. 393. Poſt. 405.

Πρὸς δὲ μητρὸς Ἱππονίκου. | *Maternum ab Hipponico.*

Cum loquatur hoc loco Demoſthenes de Alcibiade illo celeberrimo duce, non conſentit cum Plutarcho, nec cum Andocide, qui in hoc negotio fide dignior, utpote qui contemporaneus fuerit Alcibiadis, & contra eum orationem compoſuerit, in qua ejus genus curioſe recenſet. Sed credo oratoria aſtutia Demoſthenem de illo Alcibiade dixiſſe, quæ Alcibiadi juniori prioris illius filio conveniebant. Nam Alcibiades dux ille celebratus duxerat Hippareten filiam Hipponici & ſororem Calliæ, ex qua genuerat Alcibiadem juniorem, quem accuſans Lyſias λιποταξίου. Ergo erat ille junior πρὸς μητρὸς Ἱππονίκου, quod ait hoc loco Demoſthenes de Alcibiade patre, cui mater erat Dinomache filia Megaclis Alcmæonidæ. Tranſtulit ergo ſtemma filii ad patrem, non credo ignoratione veri, ſed eo quod ad propoſitum ſuum faciebat. Fallebat igitur Demoſthenes vel falſus erat. En tibi, benigne lector, Alcibiadis ſtemma ex Herodoto, Lyſia, Platone, Plutarcho, Pauſania deſcriptum.

Alcmæon.

Megacles, *Cylonii piaculi auctor.*

Alcmæon, *quem Crœſus auro donavit.*

Megacles, *Paralorum caput, Piſiſtrati ſocer.* — Agariſte *Cliſthenis Sicyonii filia.*

Hippocrates | Cliſthenes, *qui Piſiſtratidas expulit, & remp. ordinavit.* | Cœſura, *uxor Piſiſtrati ſecunda & ἄπαις: fuerunt ejus item uxores*

Hippocrates:
- Megacles *bis exul per oſtraciſmum*
  - Euryptolemus
    - Iſodice *uxor Cimonis*
- Agariſte, *cujus maritus* — Xanthippus
  - Pericles
    - Xanthippus, Paralus
  - Dinomache *cujus mariti*
    - 1 Clinias *Alcibiadis bis exulis oſtraciſmo filius*
      - Alcibiades *dux celebris.* — *ex alia conjuge* Hipparete
        - Alcibiades *junior, quem Lyſias accuſavit.*
        - Anonyma *ab Hipponico repudiata ob inceſti cum fratre ſuſpicionem.*
    - 2 Hipponicus *Calliæ ad regem Perſarum legati filius, cui*
      - *ex alia conjuge* Hipparete
      - *ex Dinomache* Callias
        - Hipponicus

Cœſura ... *fuerunt ejus item uxores*:
- 1 Anonyma *unde Hippias & Hipparchus*
- 3 Timonaſſa *unde Sophon, Theſſalus.*

Pr. pag. 395. Poſt. 406.

Ὃς δύο καὶ τριάκοντα ἔτη γέγονα.	*Qui annum ago alterum & trigeſimum.*

Ergo Euthydemo, vel, ut Diodorus, Eudemo Archonte anno 4 Olymp. 106 egit hanc cauſam Demoſthenes. Nam ſecundum Plutarchum in decem oratorum vitis natus fuit Dexitheo Archonte anno 4 Olymp. 98.

Pr. pag. 401. Poſt. 407.

Ὀρχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς: | *Per forum incedere.*

Melius legitur in aliis editionibus ὀχεῖσθαι.

Contra Ariſtocratem. Pr. pag. 454. Poſt. 218.

Scholiaſtes.

Ζητήσειε δ' ἄν τις, πῶς ἐξετάζων τὸν νομικὸν κέφαλον.	*Quæri autem poteſt, quo pacto in examinando legitimo capite.*

Lege [1] τὸν νόμον κεφαλαιωδῶς, vel τὸ νόμιμον κεφαλαιωδῶς. In editione Benenati legitur τὸ νόμιμον κεφαλαῖον nullo ſenſu.

[1] *Legem ſummatim*, vel *quod eſt ſecundum legem ſummatim.*

Pag. 455.

Στὰς ἐπὶ τῶν τομίων, κάπρου, καὶ κριοῦ, καὶ ταύρου.	

A Græcis igitur Romani acceperunt ſua Suovetaurilia, ut & pleroſque deos ſuos.

Pr. pag. 465. Poſt. 445.

Ἰφικράτην Ἐφιάλτου. | *Iphicrates Ephialtæ F.*

Dubito de fide hujus loci. Iphicrates dux ille celebratus coriarii filius audiebat. Ideo raro invenitur nomen ejus patris. Pauſanias tamen in Bœoticis Timothei filium facit. In margine autem mei codicis ſcriptum inveni Φιλοκράτην Ἐφιάλτου manu alicujus non ineruditi viri, cujus olim fuit, unde habuerit neſcio.

Pag. eadem.

Πύθωνα καὶ Ἡρακλείδην. | *Pythonem & Heraclidem.*

De his Diogenes Laërtius in Platone, quos diſcipulis Platonis accenſet, ſed Πίθωνα vocat, non Πύθωνα. Ariſtoteles vero politic. 5 cap. 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

cap. 10 ſic habet: [1] Πάρων ἢ καὶ Ἡρακλείδης οἱ Αἴνιοι Κότυν διέφθειραν τῷ πατρὶ τιμωροῦντες. In tanta diverſitate præfero hujus loci lectionem. Nam & repetitur hac eadem pag. Πύθωνα, & rurſus pagina ſequenti Πύθων nominatur. De his jam ſupra diximus ad Diogenem Laërtium.

[1] *Paron & Heraclides Ænii Cotyn occiderunt in patris eorum vindictam.*

Pr. pag. 476. Poſt. 447.

Κότυν ὅτι κηδεστὴς ἦν Ἰφικράτει.	*Cotym Iphicratis fuiſſe ſocerum.*

Duxerat enim Iphicrates Tarſen filiam Cotyis Thracum dynaſtæ vel regis, ut narrat Æmilius Probus vel Cornelius Nepos in Iphicrate.

Contra Timocratem. Pr. pag. 493. Poſt. 465.

Ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος πρώτης, ἑνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας.	*Præſidente tribu Pandionia, undecimo ſenatus die.*

Ex hoc loco videtur colligi poſſe unamquamque tribum vel φυλὴν diviſam fuiſſe in decem partes ſeu προεδρίας, & unamquamque obtinuiſſe, id eſt, præfuiſſe concilio unum diem uſque ad ultimam vel decimam, & ſic indigitari, Πανδιονὶς πρώτη, Πανδιονὶς δευτέρα, Πανδιονὶς τρίτη uſque ad decimam, poſtquam prima recurrebat ad undecimum diem τῆς πρυτανείας, & ſic deinceps. Ideo hoc loco præſidet prima Pandionis undecimo Prytaniæ die.

Pr. pag. 498. Poſt. 468.

Περὶ τούτων οὐδὲν ἐν Παραβύστῳ.	*Occulte.*

Ad hæc Scholiaſtes aliquis hæc mira commentatur: [2] ἐν παραβύστῳ, ἀντὶ τοῦ λάθρα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παραπληρωμάτων τῶν ἐκβαλλομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις ἔνδον. Ex his doceri debemus non admittenda eſſe omnia, quæcunque in antiquorum auctorum Scholiis inveniuntur, & Scholia conflata eſſe ex variis auctoribus, quorum alii eruditi erant, alii vero ſcioli nullius pretii: quid enim dicere poterat hic Scholiaſtes, quo plus ſuam Græcæ antiquitatis ignorantiam manifeſtam faceret. Primum enim, dum ἐν Παραβύστῳ interpretatur λάθρα, eloquentiſſimo Demoſtheni ταυτολογίαν ſatis indecentem tribuit: nam dicit Demoſthenes in eadem periodo, λάθρα τὸν νόμον εἰσήνεγκε. Sed ignorabat mirus ille Scholiaſtes cum ſua metaphora Παράβυστον fuiſſe quandam Curiam Athenis ita dictam, quod [3] ἐν ἀφανεῖ πόλεως ἦν, καὶ ἐπ' ἐλαχίστοις συνήεσαν εἰς αὐτὸ, ut ait Pauſanias in Atticis. Ideo arguit Timocraten, quod legem contra morem & conſti-

[2] *In Parabyſto, pro in ſecreto, clam, metaphora reſiduorum, quæ in ædificationibus intus ejiciuntur.*

[3] *In loco ſecreto urbis erat, & ad minora negotia conveniebant ibi.*

conſtitutiones tulerit in Curia, ubi parum frequentes erant Athenienſes, non vero [1] ἐν πυκνὶ εἰς τὸν δῆμον, vel ἐν βουλευτηρίῳ εἰς τὴν βουλήν: nam & παρέμβυστον ſignificative eſt infartum, inculcatum potius quam ſecretum. Ideo jure hoc Scholium dici poteſt παρέμβυστον, nam infartum & inſertum eſt melioribus, nec credo eſſe Ulpiani. Sed & peccat locus Demoſthenis male interpunctus: legendum enim eſt περὶ τούτων οὐδέν· ἐν Παρεμβύστῳ τῆς βουλῆς, &c.

[1] *In Pnyce ad populum,* vel, *in curia ad ſenatum.*

Pr. pag. 517. Poſt. 479.

Θρασύβουλον τὸν Κολυττέα. | *Thraſybulum Colyttenſem.*

Cave confundas hunc Thraſybulum cum illo libertatis Athenienſium aſſertore celebri, qui dicebatur Θρασύβουλος ὁ Λύκου Στειριεύς. Hic tamen, de quo hoc loco agitur, fuit etiam de numero eorum, qui contra triginta Tyrannos pugnaverunt è Piræeo prodeuntes, & forte fuit Θρασύβουλος ὁ Θράσωνος, Alcibiadis inimicus, de quo Plutarchus in Alcibiade.

Contra Ariſtogitonem I. partis 2. Pr. pag. 9. Poſt. 503.

Καὶ ὅταν συκοφάντην καὶ πικρὸν καὶ ἔχειν τὴν φύσιν ἄνθρωπον ἴδητε.	*Etiam cum calumniatorem & acerbum & natura ſerpentina præditum hominem videritis.*

Manifeſtum eſt debere legi καὶ ἔχιν, & ita inveni ſcriptum in editione Benenati.

Contra Aphobum I. Pr. pag. 13. Poſt. 548.

Ἀργυρίου δὲ εἰς τάλαντον ἐπὶ δραχμῇ δεδανεισμένου.	*Argenti ad unum talentum drachmæ fœnore mutuo dati.*

Intelligo ἑκάστης ἡμέρας, ut talentum produceret drachmam unoquoque die, & ſic erat mediocre fœnus. Nam annus Atticus erat dierum 360, qui numerus drachmarum pars eſt totius ſummæ capitalis $16\frac{2}{3}$, & ſic centum nummi ſex tantum annuos producebant. Sed paucis infra lineis pro τέτταρα τάλαντα καὶ πεντακισχίλια lege καὶ πεντακισχιλίαι, ſupple δραχμαί, & ſic erunt omnia plana, quæ aliter non poſſunt intelligi.

Contra

Contra Onetorem. Pr. pag. 29. Poſt. 569.

Ἐγὼ δὲ εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους δοκιμασθείς.	*Ego vero ſtatim poſt nuptias ſumta virili toga.*

Hoc loco per δοκιμασθεὶς intelligo *tutelæ exemptus, vir judicatus, mei juris factus*, Gallice *paſſé aagé.*

Ibidem.

Μετὰ τοίνυν τοῦτον τὸν ἄρχοντα Κηφισόδωρος Χίων.	*Huic igitur in prætura ſucceſſit Cephiſodorus Chius.*

Lege diſtinctim Κηφισόδωρος, Χίων. Nam Χίων eſt nomen Archontis, qui ſucceſſit Cephiſodoro, & eum magiſtratum geſſerunt annis tertio & quarto Olymp. centeſimæ tertiæ.

Contra Apaturium. Paragr. Pr. pag. 37. Poſt. 580.

Τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης.	*Menſa everſa.*

Id eſt, menſa è foro exempta, quod dicunt Itali *banco rotto.*

Pr. pag. 38. Poſt. 582.

Αἱ δὲ λήξεις τῶν δικῶν.	*Sortitiones autem judiciorum.*

Ne quis putet intelligi debere juſtitium, ceſſationem juris dictionis, non enim à λήγω hæc vox λήξεις, ſed ab inuſitato λήχω, τὸ λαγχάνω. Intellige igitur *cauſarum ſortitiones.*

Contra Lacritum. Pr. pag. 46. Poſt. 592.

Ἐὰν δὲ μετ᾽ ἀρκτοῦρον ἐκπλεύσωσιν ἐκ τοῦ Πόντου ἐφ᾽ ἱερόν.	*Sin poſt Arcturum ſolverint è Ponto, templum.*

Doctiſſimus Samuel Petitus in ſuo de legibus Atticis utiliſſimo & laborioſo opere vocem ἐφ᾽ ἱερὸν interpretatus eſt *locum ſacrum, ubi incolæ non violent Athenienſes.* Ingenioſe certe, vellem tam vere. Firmat eam interpretationem ex eo, quod in eadem ſyngrapha dicitur infra: ὅπου μὴ συλάωσιν (ſic vult legi) Ἀθηναῖοι, quod interpretatur, *ubi non violent Athenienſes.* Sed legendum foret συλῶσιν, nam Atticorum ſunt propriæ contractiones. Harpocration vero legit σύλαι ὦσιν, & videtur intelligere clarigationes ſeu, ut dicimus, *repreſailles,* quod commodum ſatis habet ſenſum, & ſic ſentit etiam Henricus Stephanus. At longiſſime aberravit Petitus à vera interpretatione hujus ſyngraphæ in voce ἐφ᾽ ἱερὸν: erat enim locus in ore Boſpori ſeptentrionali ſic vocatus τὸ ἱερόν, de quo Herodotus lib. 4: τοῦ δὲ Βοσπόρου ὁ χῶρος τὸν ἔζευξε βασιλεὺς Δαρεῖος, ὡς ἐμοὶ δοκέει, συμβαλλομένῳ μέσον ἐστὶ Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱροῦ. *Boſpori autem locus, quem ponte jun-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

xit Darius, ut conjectura aſſequor, medius eſt inter Byzantium & Sacrum ſeu Templum, quod ſitum eſt ad os Ponti. Polybius lib. 4: [1] ἀρχὴ δὲ τοῦ στόματος ἀπὸ μὲν Προποντίδος τὸ κατὰ Χαλκηδόνα καὶ Βυζάντιον διάστημα, ὃ δεκατεσσάρων ἐστὶ σταδίων, ἀπὸ δὲ τοῦ Πόντου τὸ καλούμενον Ἱερὸν — ὃ κεῖται μὲν ἐπὶ τῆς Ἀσίας, ἀπέχει δὲ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ δώδεκα στάδια. Et eodem lib. inferius de Pruſia bellum inferente Byzantinis: [2] παρείλετο μὲν αὐτῶν τὸ καλούμενον ἐπὶ τοῦ στόματος Ἱερὸν, ὃ Βυζάντιοι μικροῖς αἰώτερον χρόνοις μεγάλων ὠνησάμενοι χρημάτων, ἐσφετερίσαντο διὰ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ τόπου. Strabo lib. 7: [3] τοσοῦτον δὲ διέχει καὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Βυζαντίων, καὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Χαλκηδονίων, ὅπερ ἐστὶ τοῦ στόματος τοῦ Εὐξείνου τὸ στενότατον. Et lib. 12 de Sinope: διέχει δὲ τοῦ μὲν Ἱεροῦ τρισχιλίους, *diſtat à ſacro ter mille ſtadiis.* Ex his patet, quam parum feliciter intellexerit doctiſſimus alioqui vir hunc locum propter ἀγεωγραφησίαν, quam omnis doctus vitare debet, & de locorum ſitu bene intelligendo ſollicitus eſſe, niſi velit ſæpius in talibus impingere. Pluribus infra ſeculis de eo loco mentionem fecit Procopius lib. 1 de bello Vandalico, & de ædificiis Juſtiniani lib. 1. Sed & nunc etiam manet illud nomen antiquum. Turcis enim dicitur *Algiro*, quod eſt τὸ ἱερὸν; Arabice enim *al* eſt articulus antecedens. Hæc dicta ſint cum bona venia manium Petiti doctiſſimi viri & de literis optime meriti & ſine offenſione amicorum ejus, cujus memoria mihi ſancta & cara eſt. Sed veritas debet eſſe carior. In ejus vocis interpretatione erravit etiam Nicolaus Alamannus in notis ad Procopii ἀνέκδοτα pag. 105, ubi citat verba Theophanis de Jirene Imperatrice, quæ ſic habent: τῆς Ἀβύδου καὶ τοῦ Ἱεροῦ τὰ λεγόμενα κομμέρκια ἐκούφισε, ſic interpretatur: *Abydi & templi vectigalium, quæ commercia vocantur, modum ſtatuit.* Et deinde addit: *templi Blacherniani ſcilicet, quod eſt ad oſtia Euxini maris, ut ſupra dixi ad paginam 15.* Oſtia autem Euxini intelligit Boſpori in Propontidem defluentis os, ut videre eſt in ejus verbis ad paginam 15, ubi ſic ait: *templum Dei matris, quod Byzantii ſanctiſſimum fuit, erat ad ipſa urbis mœnia & oſtia Euxini maris in Blacherniano.* Sed de eo templo non loquitur Theophanes, ſed de loco ἱερὸν dicto, ubi vectigalia rerum, quæ è Ponto Euxino afferebantur, colligebantur; ut rerum, quæ ab Ægæo & meridionalibus partibus ſubvehebantur, vectigal ſolvebatur in Abydo. Ita intelligendum eſſe patet ex ejuſdem Procopii Anecdotis pag. 109: [4] πορθμὼ δύο ἑκατέρωθεν Βυζαντίου ἐστὸν, ἕτερος μὲν ἐφ' Ἑλλησπόντου ἀμφὶ Σηστόν τε καὶ Ἄβυδον, ὁ δὴ ἕτερος ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Εὐξείνου.

[1] Initium oris à Propontide eſt ad Chalcedonem & Byzantium, quod diſtat ſtadiis 14, à Ponto vero Sacrum vocatum, quod in Aſia ſitum eſt: diſtat vero ab Europa ſtadiis duodecim.

[2] Abſtulit autem iis, quod in ore vocatur Sacrum, quod Byzantini paulo ante magno pretio cum emiſſent, ſibi acquiſiverant, ob loci opportunitatem.

[3] Tantum abeſt à Sacro Byzantiorum, & à Sacro Chalcedoniorum, quod eſt anguſtiſſimum ſpatium oris Euxini ponti.

[4] Duæ maris anguſtiæ hinc & inde Byzantii erant, una ad Helleſpontum circa Seſtum & Abydum, alia ad os Euxini ponti, ubi Sacrum vocatur.

ξένυ καλυμβῦ Πόντυ ὃ τὸ ἱερὸν ὀνομάζεται. Et paulo poſt: [1] τελώνιον [1] *Telonium*
ἢ δημόσιον κατεστήσατο ἐν πορθμῷ ἑκατέρῳ. Tum Palatium Blacherna- *publicum*
rum, quod olim extra urbem erat, longe ab oſtio Euxini maris, licet *conſtituit in*
oſtium illud intelligatur improprie, quomodo Alamannus intelligit. *duabus an-*
Itaque non poteſt vocari στενὸν, ibi enim non ſunt anguſtiæ Boſpori. *guſtiis.*

Ibidem.

Ἀντιφρονησθέντα. | *Coemptas.*

Lege ἀντιφορηθέντα, eundem errorem habent & aliæ editiones.

Pr. pag. 47. Poſt. 593.

Συλλαλῶσιν. | *Pignora capere non licet.*

Lege cum Harpocratione σύλας ὦσιν. Benenati editio habet in margine aſcriptum σύλα ὦσιν, de voce σύλας diximus paulo ſupra.

Pr. ibidem. Poſt. 594.

Ἐξ Ὑπαιτέων. | *Hypæteenſis.*

Lege ἐκ Ξυπεταίων, vel Ξυπετέων, nam ille Demus varie ſcribitur.

Pr. pag. 48. Poſt. 595.

Εἰσφορῶν ἢ λιμένα. | *Sed in furum portum.*

Disjunge & lege εἰς Φορῶν ἢ λιμένα, & linea ſequenti ſimiliter εἰς Φορῶν λιμένα. Nam Φορῶν λίμην fuit Atticæ portus ſic vocatus *furum portus*, eo quod Piratæ & decoctores, qui non audebant Piræeum portum intrare, ibi appellebant. Sic ipſe Demoſthenes in hac ipſa oratione infra pag. 51, ἐν Φορῶν λιμένι.

Pr. pag. 49. Poſt. 596.

Κτησικλέυς Ξυμπεταίων. | *Cteſiclis F. Xypetæon.*

Lege Ξυπεταιέως, vel ἐκ Ξυπεταίων.

Ad Orat. in Pantænetum. In argumento.
Poſt. pag. 623.

Ἐργαστήριον ἐν Μαρωνείᾳ μεταλλικόν. τόπος ἢ ὗτος τῆς Ἀττικῆς.	*Officinam in Maronea metallicam (eſt autem is Atticæ locus.)*

Imperitus fuit ſitus Maroniæ & ἀγεωγραφητὸς ille, quicunque ſcripſit hanc hypotheſin, qui eum locum in Attica ponit, ſi ita ſcripſit. Itaque ſi vox Μαρωνείᾳ ſana eſt, lege, τόπος ἢ ὗτος τῆς Θρᾴκης.

Contra

Contra Bœotum. Pr. p 67. Poſt. 636.

Καὶ Μενεκλέα τὸν τὴν Νῖνον ἑλόντα ἐκεῖνον.	*Et Menecle illo, qui Ninum ream peregit.*

Idem ſcomma contra eundem Meneclem repetitur infra in oratione de dote contra eundem Bœotum. Sine ariolo difficile eſt dicere, quid ſignificet τὴν Νῖνον ἑλόντα. Notum eſt Ninum fuiſſe olim urbem maximam Aſſyriorum regum ſedem & regiam, forte ille Menecles habebat quoddam ſcortum nomine Νινὼ, ideo ridebant de eo & dicebant eum τὴν Νῖνον ἑλεῖν, *Ninum cepiſſe.* Sed hoc eſt εἰκάζειν, quod in talibus ſolum licet.

Pr. pag. 68. Poſt. 638.

Ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ δεκάτην ἐποίησεν ὥσπερ ἐμοῦ.	*Patrem pro ſe perinde ut pro me feciſſe decimam.*

Ad hunc locum intelligendum & illuſtrandum facit omnino locus Suidæ in voce δεκάτην, ubi ſic ait: ἔθος ἦν παίδων συγγενομένων ἐν τοῖς Ἀθηναίων ἀστοῖς τῇ δεκάτῃ τῶν νυκτῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως συγκαλεῖσθαι τοὺς ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρὸς οἰκείους, καὶ τοὺς ἐγγύτατα φίλους, καὶ παρόντων ἐκείνων τά τε ὀνόματα τοῖς παισὶ τίθεσθαι, καὶ καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς, ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας, καὶ τοῦτο ἦν ἡ δεκάτη, id eſt, *mos erat Athenienſibus, quando liberi naſcebantur, decima à nativitate nocte convocare paternos & maternos cognatos & familiares amicos, & in eorum præſentia nomen infantibus imponere, & diis ſacrificare, & convivio convocatos excipere, & hoc erat, quod decima vocabatur.* Sic Demoſthenes infra pag. 76: τὸν πατέρα μου δεκάτην αὐτῷ ἑστιᾶσαι.

Pr. pag. 69. Poſt. 639.

Εἰς γὰρ Ἀκαμαντίδα ὁμοίως ἐξῆν σοι φοιτᾶν.	*Nam Acamanteam æque tibi frequentare libuiſſet.*

Supra dixit Mantiam patrem fuiſſe Thoricium. Thoricus autem fuit Acamantidis tribus. Ideo contra Bœotum concludit eum ſeipſum non exiſtimaſſe fuiſſe Mantiæ filium, quando Hippothoontidi ſe accenſebat.

Ad Macatartum. Pr. pag. 83. Poſt. 658.

Ἀγνίᾳ τῷ ἐξόιου.	*Agniæ Polemonis filio.*

Lege diviſim τῷ ἐξ Οἴου. Fuit enim Οἶον nomen pagi ſeu demi Attici, & ſic etiam corrige infra, ubi id nomen & is error ſæpius repetitus eſt.

Pr. pag

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pr. pag. 85. Poſt. 660.

Βούσελος γὰρ ἦν ἐξοίνου. | *Buſelus Exœi filius.*

Lege ἐξ Ὄιου.

Pr. ibidem. Poſt. 661.

Ὁ γὰρ Φίλαγρος ἀδελφὸς ἦν Εὐβουλίδου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγνίου.	*Philager enim filius fuit Eubulidæ, fratris Hagniæ.*

Redundat vox ἀδελφὸς, ut ex tota oratione patet. Lege ὁ γὰρ Φίλαγρος υἱὸς Εὐβουλίδου. Tum manifeſte vitioſa eſt vulgata lectio: nam ſi Philagrus fuiſſet frater fratris Agniæ, fuiſſet etiam frater Agniæ, & fruſtra diceretur frater Eubulidis, de cujus hæreditate non agitur; ſed dici debebat Agniæ frater, de cujus clero quæritur. Sed ut planiora hæc fiant & non laboret lector in legenda hac oratione, ecce tibi proponimus Agniæ ſtemma, ut ex ipſa oratione colligitur.

Buſelos ἐξ Οἴου

Hagnias | Eubulides | Stratios cujus | Habron. | Cleocritus

Polemon | Philomache Philagro nupta. | Philagros, cujus duæ uxores | Euctemon ὁ βασιλεύσας | Phanoſtrate. | Charidemus. | Filia

Hagnias de cujus ſucceſione lis eſt. | 1 Philomache Hagniæ ex qua natus | 2 Teleſippa ex qua | Stratocles | Theopompus cui ex Apolexide filia Proſpaltii, Macartati ſorore | Neptis uxor Calliſtrati, qui parentes Soſithei

Eubulides | Meneſtheus

Calliſtratus qui ex Habronis nepte matrem Soſithei genuit | Philomache, cui maritus, qui perorat, Soſiſtheus, Soſiæ F. & horum liberi | Macartatos qui in jus vocatur

Soſias ab avo paterno dictus | Eubulides ab avo materno adoptatus, & contra Macartatum litem habens de Hagniæ ſucceſſione. | Meneſtheus | Calliſtratus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pr. pag. 87. Poſt. 664.

Προσκλαίουσα ἔτι ζῆν Εὐκτήμονα ἐκ πατραδέλφων ἀδελφὸν ὄντα Εὐκτήμονι.	*Inſtituta, adhuc ſuperſtitem fuiſſe Euctemonem, fratrem patruelem Polemonis.*

Lege ἐκ πατραδέλφων ἀνεψιὸν ὄντα, aliter ſenſus abſurdus foret.

Pr. pag. 88. Poſt. 665.

Τινὸς ὢν πατρὸς; Εὐβουλίδου τοῦ Ἁγνίου ἀνεψιοῦ. μητρὸς δὲ τινὸς; Φιλομάχης ἣν Ἁγνίᾳ ἀνεψιοῦ παῖς πρὸς πατρὸς· ὁ Εὐβουλίδης δὲ τινὸς ἦν πατρὸς;	*Quo patre natus? Eubulide Hagniæ patrueli. qua matre? Philomache ex Hagniæ patrueli fratre nata. Eubulides cujus fuit patris?*

Putaveram primo debere ſcribi pro Εὐβουλίδου τοῦ Ἁγνίου ἀνεψιοῦ Σωσιθέου τοῦ &c. Sed mutavi ſententiam, nam puto ſe bene habere hanc lectionem. Nam quamvis Soſitheus fuerit natura pater, tamen dixit ſupra eum dediſſe filium Eubulidæ, & duxiſſe ad ejus gentiles. Sed puto aliquid deeſſe in ſequentibus, & ſic debere legi: μητρὸς δὲ τινὸς; Φιλομάχης, ἥτις ἦν Ἁγνίᾳ ἀνεψιοῦ παῖς πρὸς πατρὸς &c.

Contra Leocharin. Pr. pag. 93. Poſt. 671.

Δίκαια δὲ καὶ φιλάνα φαινῶνται λέγοντες.	*Sed æqua tamen & humana dicere videbuntur.*

Pro φιλάνα aliæ editiones habent φιλάνθρωπα, at ego mallem πιθανά.

Ibidem.

Λυσίου τοῦ Κριοσέως θυγατέρα.	*Lyſippi Crioenſis filiam.*

Lege meo periculo τοῦ Κριωέως, fuit enim Κριωα Atticæ pagus vel demus.

Contra Stephanum de Falſo Teſtimonio.

Pr. pag. 103. Poſt. 614.

Ἀπολλόδωρος Πασίωνος Ἀχαρνεύς, Στέφανος Μενεκλέους Ἀχαρνεῖ.	*Apollodorus Paſionis f. Acharnenſis Stephanum Meneclis f. Acharnenſem.*

Sic habent editiones: at legendum Στεφάνῳ Μενεκλέους Ἀχαρνεῖ, ut exigit formula.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pr. pag. 106. Poſt. 617.

Καὶ ἡ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε.	*Quæ enim initiarat.*

De hoc more affuſionum, quæ fiebant, quando ſervos recenter emptos in domini domum recipiebant, vide Scholiaſten Ariſtophanis ad fabulæ Plutus hæc verba actus tertii ſcenæ ſecundæ: Φέρε νυῦ ἰοῦσα εἴσω κομίσω καταχύσματα, *age nunc intro ibo, & afferam catachyſmata.*

Pr. pag. 108. Poſt. 621.

Ἐπὶ Νικοδήμου ἄρχοντος.	*Nicodemo prætore.*

Lege Νικοφήμου, ut ſupra pag. 86.

Contra Euergum & Mneſibulum. Pr. pag. 111. Poſt. 680.

Πολλοὶ περιέστανται ἐπακούοντες.	*Multi circumſiſtunt auſcultantes.*

Sic habent editiones, mallem tamen παρέστανται, id eſt, adſunt, præſentes ſunt.

Pr. pag. 112. Poſt. 681.

Ἵνα εἰδῆτε ὅτι οὐ μόνον ἐμοῦ ἀδίκως καταδικάσατο τοὺς δικαστὰς ἀλλὰ καὶ ἐξαπάτησας τῆς βουλῆς ἅμα τῶν πεντακοσίων τῇ αὐτῇ ψήφῳ.	*Vt ſciatis non me ſolum iniquo per eum judicio circumventum, deceptis judicibus, ſed & ſenatum quingentorum eadem ſententia eſſe condemnatum.*

Hæc luxata ſunt & confuſa. Editio Benenati habet ad marginem aſſcriptum ſic: κατεδικάσατο ἀλλὰ καὶ ἐξαπάτησε τοὺς δικαστὰς καὶ τὴν βουλὴν ἅμα τῶν πεντακοσίων, quæ lectio multo melior eſt. Sed mihi venit in mentem altera lectio, quæ minimum recedit à vulgata, & meliorem ſententiam exhibet. Nam non mihi arridet hæc phraſis: ἐμοῦ κατεδικάσατο, quæ litiganti non convenit, ſed judici: nam litigant partes, judex vero καταδικάζει *condemnat.* Itaque ſic mallem legi: οὐ μόνον καὶ ἐμοῦ ἀδίκως. κατεδεκάσατο τοὺς δικαστὰς, ἀλλὰ καὶ ἐξαπατήσας ἅμα τὴν βουλὴν, &c. id eſt, *non ſolum injuſte contra me judices corrupit, ſed etiam &c.* Δεκάζειν optime convenit huic loco, & ſumitur in proprio ſignificatu. Sic Syneſius epiſt. dixit, δεκάσαι τὰς ψήφους, *corrumpere ſuffragia,* in eodem ſenſu.

Ibidem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibidem.

Τοὺς ὀφείλοντας παραλαβεῖν τὰ σκεύη.	*Eos qui armamenta deberent, recipere.*

Senſus mihi videretur planior & melior, ſi legeretur παραβάλλειν τὰ σκεύη, id eſt, *ii qui ſunt debitores* (publico ſcil.) *deponere debent inſtrumenta.*

Pr. pag. 113. Poſt. 683.

Καὶ ἀκούων τὸν Θεόφημον τῶν πεπλησιακότων, οἷος εἴη περὶ τὰ διάφορα.	*Et audirem ex iis, quibus cum Theophemo res fuerat, quo eſſet in controverſiis ingenio.*

Sic habent editiones, quæ mihi contigit videre: at nullum commodum ſenſum elicere licet ex his verbis, ut leguntur, quæ ſic emendare tentabam: ὡς εἴη περὶ τὸ διαφορεῖν, id eſt, *quod erat attentus ad diſtractionem inſtrumentorum*, quod idem eſt ac ſi dixiſſet, *quod bona diſtrahebat.*

Pr. pag. 114. Poſt. 684.

Ἡ δὲ αἰκία, τοῦτ' ἐστὶν ὃς ἂν ἄρξῃ πρότερος χειρῶν ἀδίκων.	*Ea vero verberatio eſt, ſi quis prior per injuriam alteri manus attulerit.*

Si quid habeo acuminis, legendum eſt ἡ δ' αἰτία, id eſt, *controverſia, quæſtio, cauſa in eo vertitur, uter prior cœperit vim intentare.*

Pr. pag. 115. Poſt. 685.

Καὶ ὁ στρατηγὸς Ἄλκιμος.	*Quod Alcimus Imperator.*

Infra pag. 117 vocatur Ἀλκίμαχος: utrum nomen verius ſit, dubium. Suidas Ἀλκίμαχον Ἀναγυράσιον στρατηγὸν habet, ſed non eſt certum de hoc intelligi debere, tamen eo inclinat animus.

Pr. ibidem. Poſt. 686.

Ἐπὶ τοὺς οἰκέτας ἦξαν.	*In famulos impetum fecerunt.*

Legendum ᾖξαν.

Pr. pag. 117. Poſt. 688.

Ὡς ῥᾷστα τῇ συμφορᾷ φέρειν.	*Quam æquiſſimo animo ferto calamitatem.*

Lege τὴν συμφοράν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Contra Olympiodorum. Ad argumentum.

Pr. pag. 118. Poſt. 690.

Ὡς δὲ ἐπανῆλθεν ἀπὸ τῆς στρατείας Ὀλυμπιόδωρος, πάλιν δι' ἐκεῖνα χρῆται.	*Vt autem è bello redit Olympiodorus, iterato judicio adverſus victores utitur.*

Sic editiones. Sed abſurdum ſonat ea lectio. Puto legendum πάλιν διαδικασίᾳ χρῆται, optimo ſenſu, id eſt, *rurſus experitur judicio.*

Contra Timotheum. Pr. pag. 125. Poſt. 698.

Ἐπειδὴ γὰρ ἀπεχειροτονήθη ὑφ' ὑμῶν στρατηγός.	*Cum vero veſtro ſuffragio improbaretur.*

Hæc hiſtoria extat, ſed ſummatim, apud Xenophontem Hellenicorum 6 pag. 342, & ex hoc loco & tota hac oratione quædam addi poſſunt ad vitam Timothei, quam ſcripſit Cornelius Nepos.

Pr. pag. 126. Poſt. 700.

Καὶ καταγομένων εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐν Πειραιεῖ, τὴν ἐν τῇ Ἱπποδαμείᾳ.	*Et in ejus ædes in Piræeo, quæ ſunt in Equidomitorio.*

Ἱπποδαμεία vel Ἱπποδάμειος ἀγορὰ fuit, cujus mentionem fecit Xenophon Hellenicorum ſecundo, & Andocides in orat. de Myſteriis. Suidas in hac voce ait forum illud ita vocatum ab Architecto Hippodamo, qui Piræeum portum ædificaverat.

Pr. pag. 131. Poſt. 707.

Ὕστερον γὰρ καταπλεύσας καταλαβεῖν.	*Et poſt reverſus deprehendi.*

Sententia requirit, ut legatur κατέλαβεν.

Pr. pag. 135. Poſt. 712.

Ἀναβαίνει Κάλλιππος ὁ Φίλωνος ὁ ἐξωνεύς.	*Conſcenſa Callippus Philonis f. AExonenſis.*

Lege ὁ Αἰξωνεύς, à pago ſeu demo, qui Αἰξώνη vocabatur in Attica.

De Corona Trierarchiæ. In argumento.

Poſt. pag. 715.

Τὸν δὲ μὴ περὶ τῆς ἕνης καὶ νέας — περιορμίσαντα τὴν	*Qui vero ante pridie Calendarum — navem ad vallum*

ναῦν ἐπὶ τὸ χῶμα τεθῆναι. | *lum non perduxiſſet, vinciretur.*

Melius editio Benenati exhibet δεθῆναι. Nam patet ſic legendum eſſe ex ipſa oratione, ubi ait δῆσαι καὶ δικαστηρίῳ παραδοῦναι.

Pr. pag. 137. Poſt. 716.

Ὥς ἂν ἐπειρῶντο ἐμοῦ πρότεροι. | *Se ante me conatos eſſe.*

Lege conjunctim ἀνεπειρῶντο. Verbum eſt ſolenne in eo ſignificatu, id eſt, *periculum fecerunt, num triremis bene inſtructa foret remigibus & cætero inſtrumento.* Ea voce in eo ſignificatu & alii.

Pr. pag. 138. Poſt. ibidem.

Ταῦτα τοίνυν εἰδότες οὗτοι πεπραγμένα. | *Cum autem iſti ſciunt ſe eſſe in delicto & crimine.*

Tolle accentum circumflexum, & lege τ' αὐτὰ, id eſt, *eadem.*

Pr. pag. ibidem. Poſt. 717.

Προδικάζειν ἑτέρους ἀδίκους εἶναι. | *Cæteros ad injuriam faciendam incitari.*

Sic & aliæ editiones; ſed in margine Benenatianæ adſcriptum eſt προδιδάσκειν, quod melius.

Contra Callippum. Pr. pag. 140. Poſt. 719.

Ἀρχεβιάδης Λαμπρέας. | *Archebiades Lamprenſis.*

Lege Λαμπρεὺς ex nomine demi, cui nomen erat Λαμπραί.

Contra Cononem. Pr. pag. 146. Poſt. 728.

Φανοστράτου τοῦ Κηφισέως. | *Phænoſtrato Cephiſienſe.*

Lege τοῦ Κηφισιέως, cujus rectus Κηφισιεὺς à demo Attico, cui nomen Κηφισιά.

Pr. pag. 147. Poſt. ibidem.

Κρατεῖν τοῖς ἄλλωσι. | *Plangere cubitis.*

Benenatus habet τοῖς ἀγκῶσι, & in margine κροτεῖν, unde efficitur κροτεῖν τοῖς ἀγκῶσι, optime.

Pr. pag. 148. Poſt. 730.

Καὶ ὑγιὴς ἐξελθὼν φοράδην ἦλθον οἴκαδε. | *Et ſanus egreſſus domum reportarer.*

Male congruit ſenſus; credo Demoſthenem ſcripſiſſe καὶ ἡμιθνὴς ἐξελθών.

Ibidem.

Ibidem.

Εἰ γὰρ οὕτως τοὺς ἑαυτοῦ προῆκ᾽ παῖδας.	*Si enim ſic educaſſet filios ſuos.*

Legendum προάγει, vel προῆγε, vel προῆχε, *Inſtituit, educat* vel *educavit.*

Contra Theocrinem. Pr. pag. 172. Poſt. 516.

Ὑπὲρ ἧς Ἀριστοκράτης ὁ Σκελ-λιούθιος.	*Pro qua Ariſtocrates Scelli f. avunculus.*

Lege ὁ Σκελλίου. De hoc Ariſtocrate Scellii filio & de demolitione Eetioniæ, de qua hic fit mentio, vide Thucydidem lib. 8.

Contra Neæram. Pr. pag. 181. Poſt. 528.

Ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀνοίγεται τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός.	*Quotannis enim ſemel aperitur pridie Idus Novembris.*

Scilicet hoc feſtum eſt, quod ἀρχαῖα Διονύσια dicebatur: triplex enim erat feſtus dies Dionyſo dicatus Athenis, hic ſcilicet, de quo hîc ſermo. Διονύσια Λήναια, qui & τὰ κατ᾽ ἀγροὺς in fine menſis Poſideonis celebrabantur: & Διονύσια τὰ κατ᾽ ἄστυ, quæ & *magna Dionyſia* dicebantur, & in decimum ſextum Elaphebolionis diem cadebant.

Pr. pag. 183. Poſt. 531.

Περιτειχίσαντες δέκα ἔτη.	*Decennium muro circumdato.*

Peccat contra hiſtoriam hic numerus. Lege δύο ἔτη ex Thucydide & aliis.

Pr. pag. 187. Poſt. 534.

Λυσίμαχος Λυσίππου Αἰγιαλεύς.	*Lyſimachus Lyſippi f. AEgialenſis.*

Lege Αἰγιλεύς, vel Ἀγγελεύς. Nam fuit Αἰγίλα pagus ſeu demus Antiochidis tribus, & Ἀγγέλη Pandionidis.

Ad Epitaphium. Pr. pag. 189. Poſt. 156.

Ἃς Ὑακινθίδας καλοῦσιν.	*Quas Hyacinthidas vocant.*

Eo nomine dictæ ſunt, quod una ex iis Luſia nomine filia erat Hyacinthi cujuſdam. Ideo non omnes erant Erechthei filiæ. Hæc ait Stephanus in Λουσία.

JACOBI

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Jacobi Palmerii
A Grentemesnil,
Militis Cadomensis,

EXERCITATIONES
AD
GRÆCOS RHETORAS
IMPRESSIONIS ALDINÆ.
AD
ÆSCHINIS EXEGESIN
Ab Apollonio ſcriptam.

Pag. 4.

Ἦν δὲ καὶ ἕτερος ῥήτωρ Αἰσχί-
νης Ἐλευσίνιος.

Ex hoc loco dubium emergit, an corrigendus ſit ex eo Ælius Ariſtides in oratione Platonica prima pro rhetorica, ubi legitur Αἰσχίνης ὁ Λυσανίου, & legendum ſit ibi pro ὁ Λυσανίου Ἐλευσίνιος; an contra ex loco Ariſtidis corrigendus ſit Apollonii textus, & legendum ſit ὁ Λυσανίου pro Ἐλευσίνιος. Aliunde lux non affulget, & potuit eſſe idem Αἰσχί-

 νης

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

νης ὁ Λυσανίου Ἐλευσίνιος. Ideo nihil mutandum eſt, donec aliunde veritas emergat.

Ibidem.

Καὶ συμπαραπέμπων μετ' Ἀλ-
κιβιάδου καὶ τῶν ξένων τὴν
εἰς Φλιοῦντα πομπήν.

Quænam fuit hæc pompa? nulla, mendum eſt, repone ex ipſo Æſchine infra in oratione περὶ παραπρεσβείας pag. 50 τῶν ξένων τὴν εἰς Φλιοῦντα παραπομπήν, id eſt, *deductionem*.

Pag. 5.

Μὴ δηγόρειν.

Lege δημηγορεῖν.

Pag. 11.

Πειρεεῖ.

Lege Πειραιεῖ.

Pag. 14.

Τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς.

Lege ἐξανθρώπους, id eſt, *inhumanas, crudeles*.

Ibidem.

Ἀρισοφῶντι τῷ Ἀξηνιεῖ.

Vel legendum eſt Αἰξωνεῖ, vel Ἀζηνιεῖ, quod ultimum præfero: ſæpiſſime enim accidit, ut ζ & ξ unum pro altero ponantur. Ἀζηνιὰ demus eſt Hippothoontidis tribus, de quo Heſychius, Suidas, Harpocration, Stephanus, ipſe Æſchines infra pag. 26 & 70 & 77, ubi ſemper gentile Ἀζηνιεύς.

Pag. 15.

Ἡγήσανδρος Διφίλου Σπειριεύς.

Repone Στειριεύς. Στειρία enim demus eſt Pandionidis, de quo Pauſanias in Phocicis, qui Στίριν videtur nominare, Heſychius, Harpocration, Stephanus. Ariſtophanis Scholiaſtes ad Ranas habet Στηριεύς, in eo credo corrigendus. Inde domo fuit Thraſybulus ille decantatus, qui ubique Στειριεύς dicitur, ut apud Plutarchum in Alcibiade & aliis.

Pag. ead.

Τιμάρχῳ ὁμιλῶν τῇ αὐτῇ ἄρσ
ᾗ καὶ τὸ πρότερον Λασθά-
μαντι.

Puto legendum τῇ αὐτῇ αἱρέσει, id eſt, *eodem vitæ genere.*

Contra Timarchum. pag. 16.

Οὐδ' ἂν λαβεῖν αὐτοὺς ἠδυνήθητε.	*Riſu pene emortui eſſetis.*

Manifeſtum eſt debere legi, οὐδ' ἀναλαβεῖν ἑαυτοὺς, id eſt, *non potuiſtis vos recolligere & à riſu temperare.*

Pag. 17.

Ἠτιάσατο τινὰς εἶναι οἵπερ ἄρξαι ἐνεχείρουν συνδικάζειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τ' ἄλλα δικαστήρια.	*Conqueſtus eſt eſſe quoſdam qui inſtituerent corrumpere concionem cæteraque judicia.*

Ex hoc loco colligitur non licuiſſe Athenis privata judicia exercere, dum populus in Pnyce convocatus erat ad deliberandum de reipublicæ negotiis, & legem fuiſſe [1] Ἐκκλησίας γινομένης μηδένα δικάζειν, quod elicitur etiam ex Demoſthene contra Timocratem, ex his verbis: ἀδυνάτου ὄντος αὐθήμερον ἐκκλησίαν ἅμα καὶ δικαστήριον γενέσθαι.

[1] *Dum convocatio populi fit, litigare nemini.*

Ad Orationem περὶ παραπρεσβείας. pag. 34.

Περὶ Πτολεμαίου, ὃς ἦν ἐπίτροπος καθεστηκὼς τῶν πραγμάτων.	*De Ptolemæo, cujus auctoritati ſumma rerum commiſſa fuerat.*

Ptolemæus ille erat, qui Alorites dicebatur, & Amynta rege necato regnum Macedoniæ occupaverat, & poſtea à Perdicca necatus eſt. Vide Diodorum lib. 16 & Plutarchum in Pelopida.

Ibidem.

Ὡς Περδίκκας εἰς τὴν ἀρχὴν καταστάς.	*Vt Perdiccas ſuſcepto regno.*

Lege κατασταθεὶς.

Ibidem.

Ἐψηφίσατο Ἀμφίπολιν.	*Decreviſſet Amphipolim.*

Ex ſequentibus patet legendum ἀπεψηφίσατο.

Pag. 38.

Οἱ τῶν μὲν ταλαιπώρους νησιώτας καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἑξήκοντα τάλαντα εἰσέπραττον.	*Qui à miſeris inſularibus quotannis LX talenta exigebant tributi nomine.*

Totus hic locus cum præcedentibus & ſequentibus non bene cohæret,

hæret, & videtur eſſe hiulcus; certe oratio non eſt perfecta, & deeſt quoddam verbum, & forte plura, ut ſententia commoda perficiatur: at ſine ope manuſcriptorum, qui mihi deſunt, ſuppleri non poteſt.

Pag. 42.

Καὶ δεκαταλάντους δίκας ἑαυτῷ τῶν ἐπιτρόπων λαγχανῶν.	*Et in ſuos tutores denum talentum actiones inſtituiſſet.*

Lege δίκας κατὰ τῶν ἐπιτρόπων λαγχανῶν, plano ſenſu.

Ibidem.

Βοιωτῶν τὰ χείχη.	*Bœotias civitates.*

Lege τὰ τείχη.

Pag. 43.

Λέγων ὅτι πέμψει ἡμᾶς Ἀθηναῖοι.	*Præfatus miſſos eſſe nos ab Athenienſibus legatos.*

Solœciſat hæc oratio. Lege ἔπεμψαν ἡμᾶς.

Pag. 44.

Κατηριθμησάμην ἔθνη δώδεκα τὰ μετέχοντα τοῦ ἱεροῦ Θετταλοὺς, Βοιωτοὺς, &c.	*Enumerabam porro gentes* XII, *quæ templi participes eſſent: Theſſalos, Bœotios*, &c.

Diverſus ab ea enumeratione eſt catalogus Pauſaniæ, quem vide in Phocicis. Id non eſt mirum: nam ex eodem Pauſaniæ loco diſces aliquando mutationes in eo factas, & ſublatis Phocenſibus Macedonas inſertos fuiſſe in eum numerum.

Pag. 45.

Ἀλπωνόν.	*Alponum.*

Herodotus in ſexto Ἀλπηνὸν habet per η. Hellanicus vero vocaverat Ἀλπωνὸν, ut hic Æſchines, ſi fides Stephano.

Pag. 49.

Εὐφιλήτου Κηφισέα.	*Euphileti f. Cephiſienſem.*

Scribendum Κηφισιέα. Nam nomen Demi, à quo hoc gentile deducitur, eſt Κηφισία Erechtheidis tribus, à quo fit Κηφισιεὺς, ut Antiphon & alii innumeri.

Pag. 50.

Πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν	*Primum in militiam profectus ſum,*

τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην.	*ſum, quæ Mereſiana nominatur.*

Quid ſit στρατεία ἐν τοῖς μέρεσι, non cuivis tam notum eſt. Olim putaveram quandam expeditionem ſic nominatam fuiſſe, & intelligebam de ea ad Phliuntem, de qua ſtatim loquitur: at ejus appellationis rationem excogitare incaſſum laborabam. Poſtea vero ex Suida aliquantum lucis affulſit, unde deprehendi fuiſſe corpus quoddam militiæ, quod componebant Tirones, qui nuper exceſſerant ætatem τῶν περιπόλων; ſic enim ille Grammaticus in voce Τερθρεία. Καὶ τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην μάχην, οἱ δὲ ὅτι ἔθος ἦν τοὺς ἐφήβους, μετὰ τὸ γενέσθαι περιπόλους τῆς χώρας, στρατεύεσθαι μὲν, εἰ συμβαίη πόλεμος, μὴ μέντοι μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις τῆς μάχης, διὸ τὴν στρατείαν καλεῖσθαι τὴν ἐν τοῖς μέρεσι, id eſt, *& eam, quam in partibus vocant pugnam, alii dicunt, quod mos erat, ephebos, poſtquam circuitores regionis fuiſſent, in milites legi ſolere, ſi bellum ingrueret, non quidem cum aliis, ſed ſeparatim in tutioribus partibus totius aciei: ideo eam militiam vocari in partibus.* Hæc Suidas, quæ amplecti neceſſe eſt, cum nihil alibi inveniatur, & mirum eſt certe tam raram ejus rei apud auctores factam fuiſſe mentionem.

Ibidem.

Τὴν ἐν τοῖς ἐπωνύμοις καὶ τοῖς μέρεσιν ἐξῆλθον.	*Vt Eponymianæ & Mereſianæ interfui.*

Gratias quam maximas Harpocrationi lexicographo, qui locum Ariſtotelis ex Athenienſium republica nobis ſervavit, ex quo intelligere poſſumus, quid fuerit στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, & qui fuerint iſti ἐπώνυμοι. Nam hic ſolus Æſchinis locus de iis mentionem fecit præter illum Ariſtotelis libri, qui non extat. Sic igitur Harpocration: τίς ἦν ἐν τοῖς ἐπωνύμοις στρατεία, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ λέγων. Εἰσὶ γὰρ ἐπώνυμοι δέκα ἐκ τῶν φυλῶν, δύο καὶ τετταράκοντα οἱ τῶν ἡλικιῶν. οἱ δὲ ἔφηβοι ἐγγραφόμενοι πρότερον μὲν εἰς λελουκωμένα γραμματεῖα ἐνεγράφοντο, καὶ ἐπεγράφοντο αὐτοῖς ὅ τε Ἄρχων, ἐφ' οὗ ἐπεγράφησαν, καὶ ὁ ἐπώνυμος ὁ τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπιδεδημηκώς. νῦν δὲ εἰς τὴν βουλὴν ἀναγράφονται. Καὶ μετ' ὀλίγα· Χρῶνται δὲ τοῖς ἐπωνύμοις καὶ πρὸς τὰς στρατείας, καὶ ὅταν ἡλικίαν ἐκπέμπωσι, προσγράφουσι, ἀπὸ τίνος ἄρχοντος Ἐπωνύμου μέχρι τίνος δεῖ στρατεύεσθαι. Hæc Latinè ſic redduntur: *quænam erat militia in Eponymis, oſtendit Ariſtoteles in Athenienſium rep. dicens. Sunt Eponymi decem quidem, qui tribuum dicuntur,*

quadraginta duo vero qui ætatum. Ephebi enim primum quidem in dealbatis tabellis inſcribebantur, & adſcribebatur Archon, ſub quo inſcripti fuerant, & Eponymus, qui primo anno erat in urbe; nunc vero in conſilio inſcribuntur. Et *paulo poſt: Vtuntur autem eponymis ad expeditiones militares, & quando ætates foras mittunt, inſcribunt à quonam Archonte eponymo, & uſque ad quem debent militare.* Ergo στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις dicebatur ea, quæ jam computabatur viro utiliter in numerum annorum 42, quibus ex lege tenebatur militare, & ſic opponebatur τῇ στρατείᾳ τῇ ἐν τοῖς μέρεσι, & τῶν περιπόλων, & ideo eas conjungit Æſchines, ut omne genus militiæ comprehendat. Eponymi igitur Archontes erant unicuique viro quadraginta duo ab anno octodecimo uſque ad ſexageſimum.

Contra Cteſiphontem. pag. 63.

Οὗτός ἐστιν, ὦ Ἀθηναῖοι, ὁ πρῶτος ἐξευρὼν Σέρριον τεῖχος, καὶ Δόρισκον, καὶ Ἐργίσκην, καὶ Μουργίσκην, καὶ Γάνος, καὶ Γανίδα, χωρία.	*Hic ille eſt, Athenienſes, qui primus Serrium murum, Doriſcum, Ergiſcam, Murgiſcam, Ganos, Ganidem reperit loca.*

Vocem Μουργίσκην non puto debere aut tolli aut emendari, licet nullibi forte fuerit ea urbs ſeu caſtrum, & in proclivi foret reponere Μύρτιον. Sed eam Μουργίσκην finxit, credo, Æſchines ridiculi cauſa ex locorum eorum communi ignoratione, quos recenſuerat Demoſthenes, ut Philippi uſurpationes plures notaret, & ſic nomina ignorabilia & non ſatis nota fingebat è ſua memoria elapſa fuiſſe, & ſic ſubſannabat Demoſthenem, qui nullius nominis & momenti loca magni faciebat, ut populum Athenienſem deciperet, terreret, & contra Philippum irritaret.

Pag. 66.

Καὶ συναθροίσαντες δύναμιν ἱκανὴν ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐξηνδραποδίσαντο τοὺς ἀνθρώπους, &c.	*Magno itaque ex Amphyctionibus exercitu comparato, belloque illato, eos in ſervitutem redegerunt.*

In hac expeditione narranda diſſentiunt Strabo & Pauſanias. Ille enim lib. 9 hujus expeditionis ducem facit Eurylochum Theſſalum: Pauſanias vero in Phocicis Cliſthenem Sicyoniorum tyrannum cum Solone Athenienſi nulla Eurylochi facta mentione. Polyænus vero Strategematum lib. 6 Eurylocho tribuit ſtratagema, quod ab aliis

Soloni

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Soloni tribuitur, hellebori ſcilicet mixturam aquæ, qua utebantur obſeſſi. Sic variant in rebus tam antiquis auctorum teſtimonia.

Ibidem.

Τοῖς Ἀμφισσῶσιν.	*Amphiſſenſibus.*

Lege τοῖς Ἀμφισσεῦσιν.

Pag. 67.

Δελφῶν ὅσοι ἐπιδόντες ἡβῶσιν.	*Quotquot è Delphis pubertatem ſuperaſſent.*

Lego, ὅσοι ἐπιδημοῦντες, id eſt, *quotquot erant tunc in urbe puberes.*

Pag. 70.

Θράσων ὁ Ἀρχιεύς.	*Thraſo Archieus.*

Lege Ἐρχιεύς. nam Ἔρχια vel Ἔρχεια demus fuit Atticæ tribus Ægeidis multis auctoribus memoratus.

Pag. 73.

Λακεδαιμόνιοι μὲν καὶ τὸ ξενικὸν ἐπέτυχον μάχῃ.	*Lacedæmonii & externus exercitus ſecundum fecerant prælium.*

Forte legendum εὐτύχουν.

Pag. 76.

Ἐστί που τὸ τῶν στρατηγῶν ὄνομα· οὐδαμοῦ, ἀλλὰ τὸ τοῦ δήμου.	*Eſtne hic uſquam ducum nomen literis expreſſum? nuſquam, ſed eſt populi.*

Si quis velit diſcere, quis fuit ille dux ſeu στρατηγὸς, cujus nomen ſuppreſſerunt hæc epigrammata, ſciat fuiſſe Cimonem Miltiadis filium, & adeat Plutarchum in ejus vita.

Pag. 77.

Ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν.	*Hærebat enim etiam tum in auribus atque animis omnium.*

Elegans locutio & ſatis rara; eſt autem metaphora ſumpta ab iis, quibus poſt tibiarum ſonum aures adhuc perſonant. Id eſt, *notum eſt & inculcatum auribus ut tibiarum ſonus.*

Pag. 81.

Ἐλθὼν εἰς τὰ ἔννατα.	*Quum ad ſacrificia novendialia venerit.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ἔννατα puto fuiſſe novendiale epulum, quod poſt novem dies cadavere condito dabatur conſanguineis.

Pag. 85.

Abſoluta oratione contra Cteſiphontem aliquid de tempore quo perorata fuit, dicendum eſt, quando ea oratio anſas quaſdam nobis præbet, unde aliquid decernere poſſumus de anno, quo factum eſt id celebre certamen judiciale. Dixit Æſchines ſupra pag. 84. [1] ἡμερῶν μὲν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι. Unde neceſſario colligimus hoc judicium incidiſſe in tertium alicujus Olympiadis annum. Nam Pythicus agon ſemper in tertium Olympiadis annum recurrebat. Rurſus ait ſupra pag. 73: [2] ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἄρκτ[ου] καὶ οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης μεθειστήκει. Loquitur autem, ut ait ibi ὑπὲρ τῶν νυνὶ καθεστηκότων, id eſt, *de ſtatu rerum, ut tunc erat*. Hæc autem tam longinqua Alexandri expeditio evenit anno poſt pugnam in Arbelis pugnatam, quæ incidit in annum, quo Ariſtophanes erat Archon Athenis menſe Pyanepſione, ut nos docet Arrianus lib. Poſt Ariſtophanem vero Ariſtophon fuit Archon. Ergo Ariſtophonte Archonte orationem hanc oravit Æſchines, & concordat is annus cum iis, quæ dixit de Pythiis imminentibus. Nam Ariſtophon fuit Archon anno 3 Olympiadis 112. Pythia autem Mæmacterione menſe vel circiter celebrabantur, ut conjicitur ex Demoſthenis oratione de Corona, & oratione de vitioſa legatione ſimul collatis. Nam in oratione de Corona recitat decretum menſe Mæmacterione factum, dum Philippus Phocenſes evertebat: oratione vero de falſa legatione ait ob eas turbas non potuiſſe Athenienſes mittere Theoros ad Pythia. Ex ſupra notatis igitur neceſſario concluditur hanc orationem contra Cteſiphontem pronuntiatam fuiſſe Ariſtophonte Archonte anno tertio Olympiadis centeſimæ duodecimæ menſe Pyanepſione finiente vel Mæmacterione incipiente. Hæc ſcripſeram, cum incidi in locum Plutarchi in Demoſthenis vita, & maxime gaviſus ſum, cum eum vidi meam ſententiam firmare: ait enim expreſſe Ariſtophonte Archonte hoc judicium factum fuiſſe.

[1] *Poſt paucos dies incidebant Pythia.*

[2] *Alexander autem extra urſam & terram habitabilem fere omnem exierat.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

AD

LYSIAM.

DE

ERATOSTHENIS CÆDE.

Pag. 94. Et edit. Hanovienſis 1615. pag. 511.

Πανδημεὶ γέραν εἰ κατέλαβον.	*Vniverſi ſimul Geraniam occupaverunt.*

Lego Γερανέιαν κατέλαβον: eſt autem Γερανεῖα mons & anguſtiæ, per quas Corintho Athenas itur.

Ibidem. Han. 513.

Ἀπολλυμένων γὰρ τῶν νεῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ.	*Navibus enim omnibus in Helleſponto perditis.*

In pugna ſcilicet ad Αἰγὸς ποταμοὺς, de qua Xenophon & alii.

Adv. Simonem. pag. 96. Han. 25.

Ὑπὲρ ὧν ἐγὼ αἰσχυνόμενος, εἰ μελλοίεν πολλοί μοι συνείσεσθαι.	*Ob quæ ego pudore ſuffuſus, quam plures hujus turpitudinis mihi habere conſcios.*

Legendum εἰ καὶ μέλλοιεν, ut ſenſus conſtet.

Pag. 99. Han. 39.

Καὶ καταγεὶς τὴν κεφαλήν.	*Capiteque obtrito.*

Licet τὸ καταγεὶς bene inclinetur ab ἄγω frango, ſecundum leges, tamen non eſt in uſu, & alibi me legiſſe non memini, & credo legendum καταγὼς.

Pag. 101. Han. 48.

Ἢ ἐγὼ πρότερον τοῦτον μετέπαξα.	*An ego prior percuſſerim.*

Illud μετέπαξα eſt à mala manu, & non convenit huic loco, ἐπάταξα ſenſu plano.

Contra Andocidem. pag. 102. Han. 58.

Ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ.	*Ex ipſo forium templi annulo.*

Acephalus eſt hic ſermo, ut & præcedens colurus & in fine mutilus. Hæ ſunt reliquiæ orationis κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, ut ex ipſis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

reliquiis conſtat; quod etiam olim notavit Canterus Novarum Lectionum lib. 8 cap. 4. Cæterum ex Harpocratione licet tria tantum verba addere, ſic enim ille in voce ῥόπτρον: [1] Λυσίας καὶ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ.

[1] *Alligavit equum ad ſacram clavam.*

Pag. 103. Han. 59.

Τὰ μὲν ἐν τῷ ἐνθάδε ἐν Ἐλευσῖνι, τὰ δὲ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ ἱερῷ.	*Tum hic Eleuſine, tum in Eleuſiniorum templo.*

Hæc ſonant vitium. Lege τὰ μὲν ἐν τῷ ἐνθάδε Ἐλευσινίῳ, τὰ δὲ ἐν τῷ Ἐλευσίνισι ἱερῷ. Fuit Athenis locus ſacer Eleuſinium dictum, ut notum eſt ex Thucydide lib. 2, ex ipſo Lyſia pag. 106, ex Andocide infra pag. 15, ex Plutarcho περὶ φυγῆς, ex Philoſtrato in Herode & aliis. Ubicunque ergo occurrit Ἐλευσίνιον, de loco, qui Athenis erat, intelligi debet, ubi etiam fiebant ſacra Cereri, ut ex hoc loco colligitur. Aliud igitur fuit τὸ Ἐλευσίνιον, aliud τὸ Ἐλευσίνισι ἱερὸν. Illud Athenis erat, hoc vero Eleuſine.

Ibidem. Han. 62.

Φάσκων τὸν Ἀρίσιππον ἀσεβεῖν περὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν αὐτοῦ πατρῷον· ὁ δὲ Ἄρχιππος ἀντιδίκου — ὅμως μέν τοι ἵνα μὴ ὑπὸ τούτου τοιούτου ὄντος πράγματα ἔχῃ, δοὺς ἀργύριον ἀπηλλάγη.	*Cum diceret Archippum Mercurialem violaſſe ſtatuam ſibi gentilitiam; contradiceretque Archippus — ne ab hoc viro tanto periculum ſibi crearetur, pecunia data ſe redemit.*

Primum in hoc loco notanda eſt diverſitas nominis, & primo loco pro Ἀρίσιππον legendum eſt Ἄρχιππον, vel ſecundo pro Ἄρχιππος Ἀρίσιππος. Deinde notandum eſt Andocidem moviſſe litem de Herme ſive ſtatua Mercurii, quaſi ſua & à ſuis majoribus poſita: at contra Æſchines & Plutarchus in Andocide ajunt eam ſtatuam non fuiſſe majorum Andocidis ἀνάθημα, ſed Ægeidis tribus, ſed eo quod erat ſita in vicinia domus Andocidis, ſic vocatam fuiſſe: adde & forte eo, quod in jus vocaverat Archippum ſive Ariſtippum propter hujus ſtatuæ mutilationem. Ideo magis vocata eſt Andocidis Hermes. Sed mirum mihi videtur hoc loco Lyſiam non notaviſſe hominis vanitatem, ſi ea ſtatua non fuit majorum ſuorum donarium, ut volunt Æſchines & Plutarchus. Forte id ignorabat, & ſequebatur communem errorem.

Pag. 105.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 105. Han. 72.

Τῆς γὰρ ἀρχῆς καὶ τῶν κακῶν ὑμεῖς αἴτιοι ἐστε.	*Voſne tumultus & malorum ullam præbuiſtis cauſam.*

Lego τῆς γὰρ ταραχῆς meliore ſenſu; ea voce uſus eſt paulo ſupra, ἀπαλλάξας δέους καὶ ταραχῆς τῆς τότε.

Pag. 106. Han. 76.

Αὐτὸν σωθέντα	*Quod ſit ſervatus.*

Hæc verba nec præcedentibus, nec ſequentibus jungi poſſunt. Hic locus eſt proculdubio mutilus, ſed ſine ope melioris codicis vix ſanari poterit hoc ulcus, aut impleri hæc lacuna.

Ibidem. Han. 78.

Ἐπεδείκνυε τοῖς ἀμλωύτοις.	*Oſtendit profanis.*

Lege audacter τοῖς ἀμυητοῖς.

Pag. 107. Han. 86.

Ἐπὶ Σουνιάδου ἄρχοντος.	*Suniade Archonte.*

Apud Diodorum Λυσιάδης hic Archon nominatur, non Σουνιάδης.

Pag. 108. Han. 89.

Ἔτι τοίνυν εἰ τῶν εἰκότων παρεστήκει μοὶ μηδὲν φροντίζειν.	*Præterea etſi nihil horum, quæ timere par erat, veritus eſſem.*

Hæc mendoſa ſunt. Lege[1] ἔτι τοίνυν εἰ τῶν οἰκετῶν παρεστήκει μοι.

[1] *Tum ſi mihi ſedebat domeſticos ſervos nihil curare.*

Ad Familiares obtrect. Pag. 110. Han. 102.

Ἵνα μή τις ὑμῶν, τάχα δὲ βοηθῶν οἷς ἡμάρτηκε, πρόφασιν πορίσεσθαι τῆς ἁμαρτίας.	*Ne quis peccati excuſationem comminiſcens ſua ſtudeat ex tempore delicta diluere.*

Imperfecta eſt hæc enunciatio, & deeſſe videtur ἔχοι, ut legatur πρόφασιν ἔχοι πορίσεσθαι; vel ſi nihil deeſt legendum πορίσηται, & erit aoriſtus primus medius ſubjunctivi.

Ibidem.

Καίτοι οὕτως ἐνοχλεῖ, ὥστε περὶ πλείονος ἐποιήσατο δοκεῖν ἐμοῦ κήδεσθαι, ἢ μᾶλλον ἐμοῦ κατειπεῖν. ὧν δ' ἔλεγε, ταῦτα μὲν οὐκ ἂν εἴποιμι.	*Idque eo ſtudio, ut incertum reddatis magiſne me tueri an prodere videri velitis. At non facile commemoravero omnia, quæ ipſi dixiſtis.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Hæc emendatione indigent; laborant enim & à mendo & à mala interpunctione. Lege καίτοι οὗτος ἐνοχλεῖ, ὅς γε περὶ πλείονος ἐποιήσατο δοκεῖν ἐμοῦ κήδεσθαι, ἢ μᾶλλον ἐμοῦ κατειπεῖν· ἃ δ' ἔλεγε, πάντα μὲν οὐκ ἂν εἴποιμι, id eſt, *nam & ille turbam facit, qui multo pluris fecit videri mei curam agere, quam contra me aliquid dicere: quæ vero dixit, omnia non dicam.*

Ad Orat. de Milite. Pag. 12. Han. 114.

Γράψαντες εἰς λεύκωνα.	*In tabulis deſcriptam.*

Patet legendum eſſe λεύκωμα ſenſu manifeſto.

Contra Theomneſtum. Pag. 114. Han. 123.

Ἐμοὶ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἔτη εἰσὶ τριάκοντα.	*Sum enim, judices, nunc* XXXII *annorum.*

Lege δύο καὶ τριάκοντα ex iis, quæ ſequuntur, & ex ſecunda oratione infra pag. 116, ubi calculus bene procedit, ſic enim habet: [1] ἔτη γὰρ ἐστί μοι δύο καὶ τριάκοντα, ἐξ οὗ δ' ὑμεῖς κατήλθετε, εἰκοστὸν τοῦτο, φαίνομαι οὖν δωδεκάτης ὤν, ὅτε ὁ πατὴρ ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀπέθνησκεν.

[1] *Triginta duo enim annos natus ſum, à veſtro vero reditu vigeſimus currit annus. Itaque mihi videor duodecennis fuiſſe, quando pater à triginta viris occiſus eſt.*

Pag. 115. Han. 129.

Ἀλλ' εἰ μὴ σίδηρον ἐστὶν οἴομαι αὐτὸν ἄνευ γεγονέναι.	*Sed niſi ſit plane ferreus, exiſtimo ipſum facile percepturum.*

Lego ἀλλ' εἰ μὴ σιδηροῦς ἐστίν, οἴομαι αὐτὸν ἔννουν γεγονέναι, id eſt, *ſed niſi ferreus eſt, credo eum intellexiſſe,* &c.

Ibidem. Han. 130.

Πολὺ μεῖζον κακὸν ἐστὶν ἀκούσαντα τὸν πατέρα ἀποβεβληκέναι.	*Longe gravius eſſe exprobrare, quod patrem abjecerit*

Hic locus eſt mutilus, nec dubitandum eſt ſic legendum eſſe [2] ἀκούσαντα τὸν πατέρα ἀπεκτονέναι, ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβεβληκέναι. Id omnino patet ex ſequentibus.

[2] *Multo majus malum eſt audire parricida, quam ſcutum abjeciſſe.*

Ibidem. Han. 131.

Καλὴν ἐκείνην δῶρον.	*Inſigni facilitate.*

Manifeſtum eſt legi debere δωρεάν.

Contra Eratoſthenem. Pag. 118. Han. 148.

Τετρακοσίους Κυζικηνούς, καὶ ἑκατὸν Καρικούς.	*Quadringentos Cyzicenos & centum Daricos.*

Puto legendum καὶ ἑκατὸν Δαρεικούς. Fuerunt enim Δαρεικοὶ aurei nummi

nummi notiſſimi ſic vocati ob Darii Perſarum regis effigiem, quam impreſſam habebant: at Caricorum non memini aliquem feciſſe mentionem.

Pag. 120. Han. 161.

Πέντε ἄνδρες ἔφοροι κατέστησαν ὑπὸ τῶν καλουμένων ἑτέρων.	*Quinque viri Ephori à vocatis ſociis ſunt conſtituti.*

Lego ἑταίρων, ut & infra pag. ſequenti, ubi legitur ἕτεροι μὲν ἦσαν οἱ λέγοντες καὶ πράττοντες. Lego ἑταῖροι, & hæc emendatio firmatur & ex ipſa ſenſus ἀκολουθία, & ex ipſis Lyſiæ verbis infra eadem pag. 121, ubi de Critiæ & Chariclis ἑταιρείᾳ loquitur. Habebant enim quadringenti & eorum etiam ſinguli ſuas ἑταιρείας & factiones, qũibus opprimebant rempublicam, & iis utebantur ad ſua privata emolumenta. Thucyd. lib. 8: [1] ἐλθόντες οἱ τετρακόσιοι μετὰ ξιφιδίου ἀφανοῦς ἕκαστος, καὶ οἱ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν μετ' αὐτῶν Ἕλληνες νεανίσκοι (οἷς ἐχρῶντο εἴ τι που δέοι χειρουργεῖν.) Quos autem hîc Lyſias vocat ἐφόρους, Thucydides eodem libro videtur vocare πρυτάνεις.

[1] *Advenientes quadringenti cum pugione latente unusquisque, & centum viginti cum eis juvenes Græci, quibus utebantur, ubi manu opus erat.*

Pag. 121. Han. 164.

Ὅτι ἐκεῖνα τε αὐτὰ ᾧ ἤρεσκε.	*Quod omnia illa grata ipſi fuerunt.*

Lege, ut neceſſe eſt, ἐκεῖνα τε αὐτῷ ἤρεσκε.

Pag. 123. Han. 176.

Καὶ τῷ καλλίστῳ ὀνόματι χρώμενος.	*Qui honeſtiſſimo quidem orationis genere utebatur.*

Innuit agnomen, quod Therameni vulgo tribuebatur, κόθορνος ſcilicet, quod ei nomen inditum fuit ob ejus mutationes, & parum conſtantem in partibus animum, eo quod cothurnus ſpecies erat calceamenti tragici, quod utrique pedi accommodabatur.

Contra Agoratum. Pag. 125. Han. 191.

Ἐπειδὴ γὰρ νῆες αἱ ὑμέτεραι διεφθάρησαν.	*Navibus veſtris perditis.*

In pugna ſcilicet ad Ægoſpotamos, ubi univerſa fere claſſe amiſſa Athenienſes à Lyſandro victi ſunt, & res eorum omnino depreſſæ.

Pag. 126. Han. 193.

Νομίζων διαθείη ὑμᾶς ἀπόρως.	*Exiſtimabat, ſi in ſummam vos deſperationem adduxiſſet.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Lego [x] νομίζων εἰ διαθείη ὑμᾶς ἀπόρους optimo ſenſu.

[x] Putans, ſi vos feciſſet indigentes.

Pag. 129. Han. 211.

Καὶ Ξενοφῶν ὁ Καριδεύς. | *Et Xenophon Carius.*

Nullus fuit demus Καρία in Attica, unde gentile formari poſſit Καριδεύς. Tu lege meo periculo Ἰκαριδεύς, à pago ſeu demo Ἰκαρία, à quo gentile Ἰκαριδεύς invenitur apud Demoſthenem contra Cononem, & de illo demo, quem alii Ἰκάριον, alii Ἰκαρίαν vocant, marmoris Arundeliani Chronicon loquitur pag. 3 linea 55. Tum Harpocration, Stephanus, Suidas, & alii.

Pag. 131. Han. 218.

Φρύνιχον ἀπέκτεινε. | *Phrynichum occidit.*

Confer cum hoc loco Lycurgum contra Leocratem infra tomi ſecundi pag. 146, ex eo hanc hiſtoriam de morte Phrynichi licebit melius noſcere.

Pag. 132. Han. 223.

Ἐπειδὴ δὲ πρὸς ταῖς φύλαις ἦσαν.	*Cum autem portis jam appropinquarent.*

Lege ταῖς πύλαις, ut patet eſſe legendum ex ſuperioribus.

Pag. 133. Han. 227.

Οὐδένα γὰρ ὅρκον οἱ ἐν Πειραιεῖ τοῖς ἐν ἄστει ὤμοσαν.	*Nullo enim jurejurando, qui in Piræeo fuerunt, obſtricti ſunt his, qui una cum ipſis in Piræeo fuerunt.*

Non ita ſcripſerat proculdubio Lyſias, nam omnino falſam ſententiam exhibet hæc lectio: ſed aliquis corrector non ſatis expenſis ſuperioribus, nec ſatis intellecta rhetoris ſententia ita mutavit. Lege confidenter lector & meo periculo, οἱ ἐν Πειραιεῖ τοῖς ἐν Πειραιεῖ. Audio debere (inquit) Agoratum in ſua defenſione proponere fœdera ſacramento ſancita inter eos, qui Athenis erant, & eos, qui Piræeum occupabant, & iis nititur, quaſi contra jus ſacramenti & fœderum accuſaretur. At ſi ille quidem tunc Athenis fuiſſet, nos vero Piræeo, tunc aliquid coloris haberet ea defenſio: ſed fuit in Piræeo nobiſcum, & omnes alii, qui eum ulciſci cupiunt. Non vetant igitur ea fœdera, ne jus noſtrum contra Agoratum perſequamur. Non enim ii, qui Piræeo erant cum iis, qui etiam Piræeo erant, quicquam pacti ſunt, nec inter eos ulla fœdera facta. Hæc eſt

Lyſiæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Lyſiæ manifeſta ſententia, qua intellecta probabis credo noſtram emendationem.

Contra Alcibiadem. Pag. 134. Han. 237.

Ὅτι καταλεγεὶς ὦ πατὴρ οὐκ ἐπεξῆλθεν μεθ' ἡμῶν.	*Quod gravis armaturæ miles delectus vobiſcum non excurrerit.*

Dele voces ὦ πατὴρ, quæ turbant ſententiam, & tenebras affundunt huic loco; aliter ea mutare in melius non poſſum ſine ope correctioris codicis.

Pag. 136. Han. 245.

Παρ' Ἀρχεδήμῳ τῷ γλάμωνι. | *Apud Archedemum lippum.*

Hunc Archedemum in Theatro traduxit Ariſtophanes, ut in Ranis pag. 231. Traducitur autem ut extraneus, & lippus, ut malus etiam, & qui funditus perire debebat pag. 240, de eo etiam Xenophon Hellenicorum 1.

Ibidem.

Ὅστις κἀκείνῳ ταῦτα ἐπιτηδεύων διεβέβλητο ὡς καὶ ἄλλους ταῦτ' ἐδίδασκε.	*Qui eo tempore hujuſmodi ſtudiis deditus etiam alios, ut ferebatur, talia docebat.*

Senſus claudicat, niſi legatur διαβεβληκὼς καὶ ἄλλους ἐδίδασκε.

Ibidem. Han. 246.

Τελευτήσαντος ἐκείνου, ἐραστὴς γενόμενος Ἀλκιβιάδης, ὡς υἱὸν ἐλύσατο.	*At illo mortuo amore hujus captus Archibiades, ut filium redemit.*

Tenebricoſus locus & obſcurus, ſi ſic legatur. De Theotimo quidem intelligo, quæ dixit ſupra: [1] πρότερον μὲν ὕβριζεν αὐτὸν ὥραιον ὄντα & quæ ſequuntur, ſed ſi pro ἐραστὴς γενόμενος legatur ἐγκρατὴς γενόμενος, omnia erunt plana. Sic igitur intellige. Alcibiades junior, de quo hîc agitur, proditione cum quodam Theotimo ordita illi tradidit Oreos locum circa Cherſoneſum, quem muniverat pater ſuus Alcibiades (nam eum ſibi muniviſſe caſtella quædam circa Biſanthem & Cherroneſum in Thracia ſcribit Plutarchus in ejus vita) & amaſius etiam illius Theotimi factus eſt. Sed ille Theotimus metuens (ut eſt veriſimile) ne qui patrem ſuum prodiderat, etiam eum proderet, Alcibiadem habuit in vinculis ſperans inſuper ſe à patre accepturum pecuniam pro filii redemptione. At pater iratus negavit

[1] *Primum quidem eo abutebatur, qui pulcher erat & in flore ætatis.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

negavit ſe vel oſſa mortui requiſiturum, poſtea vero Theotimo mortuo Alcibiades pater Oreos recuperavit, & ejus loci factus dominus id eſt ἐγκρατής, Alcibiadem juniorem utpote filium liberavit. Sic intelligendus eſt meo quidem judicio hic locus, & ex eo emendandus Conſtantini Porphyrogenetæ locus Themate Occidentali primo, ubi ſic legitur: [1] ἐπαρχία Θράκης ἤγουν Εὐρώπης ὑπὸ Κονσιλιαρίων, τοῦτ᾽ ἐστὶ βουλευτῶν πόλεις ιδ᾽. Εὐδοξία πόλις, Ἡράκλεια, Ἀρκαδιούπολις, Βιζύη, Πάνιον, Ὄρνοι, Γάνος, &c. Legendum eſt autem Βιζάνθη, Πάνιον Ὄρεος, Γάνος &c. ut pluribus probamus in noſtra Græcia.

[1] Præfectura Thraciæ vel Europæ ſub conſiliario urbes 14 Eudoxia urbs, Heraclea, Arcadiopolis, Bizya, Panium, Orni, Ganos, &c.

Pag. eadem. Han. 247.

Καὶ ταῦτα υἱὸς ὢν Ἀλκιβιάδου, ἔπεισε μὲν Δεκελείαν.

Præſertim cum filius eſſet Alcibiadis, cujus conſilio Decelian.

Deeſt aliquid ad ſententiæ intelligentiam. Sic lego, υἱὸς ὢν Ἀλκιβιάδου, ὃς ἔπεισε &c. & ſic legendum eſſe cogit hiſtoria.

Pro Mantitheo. Pag. 140. Han. 267.

Ὅτε τὴν συμμαχίαν ἐποιήσατε πρὸς τοὺς Βοιωτούς.

Societate cum Bœotiis inita.

De hac ſocietate Athenienſium cum Bœotis vide Xenophontem Hellenicor. 3.

Ibidem. Han. 269.

Ὕστερον ἀνεχώρησα τοῦ σεμνοῦ Στειριέως.

Tandem ceſſi, gravi illo Stiriaco.

Thraſybulum proculdubio intelligit, qui domo erat Stirienſis, & ſic ab aliis ejuſdem cum eo nominis diſtinguebatur Θρασύβουλος ὁ Στειριεύς.

Pro fratre Niciæ. Pag. 143. Han. 284.

Ἀλλ᾽ εἰς τοῦτ᾽ ἀρετῆς ἦλθεν, ὥστε μᾶλλον ὠργίζετο τοῖς εἰς ὑμᾶς ἡμαρτηκόσιν, ἢ τοῖς αὐτῷ τοῦ καθόδου αἰτίοις γεγενημένοις.

Sed eo probitatis pervenerat, ut eis magis ſuccenſeret, qui in vos delinquerent, quam qui ipſi cauſa diſceſſus fuiſſent.

Hæc verba, ut leguntur, nullum commodum ſenſum exhibent itaque emendatione indigent, vel additione verbi. Nam ſi pro καθόδου legas φυγῆς, ſententia exurget plana & recta. Sed ſi vis retine-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

re καθόδου, neceſſe erit aliquid addere ad perficiendam enunciationem, veluti[1] ἢ τοῖς αὐτῷ τῆς καθόδου αἰτίοις γεγενημένοις, ἥδετο, vel χάριν εἴδετο, vel tale quid.

[1] *Quam gratiam habebat iis, qui cauſa fuerant ejus reditus.*

Ibidem.

Λαβὼν τὸν Νικηράτου.	*Sumto Nicerati filio.*

De Nicia juniore intelligo: fuit enim moris Athenienſium nomina avorum in nepotibus repetere, & ſæpe duo nomina ſic alternatim imponebantur in una familia. Sic Callias Hipponici filius & rurſus Hipponicus Calliæ, & rurſus Callias, & iterum Hipponicus. Sic in gente Miltiadis Cimon & Miltiades alternabantur. Sic in Alcmæonidarum gente Alcmæon & Megacles invicem ſibi ſuccedebant. Sic itaque in Niciæ domo Νικίας ὁ Νικηράτου dux ille celebratus, quem oppreſſit clades in Sicilia: ejus filius fuit rurſus Niceratus, quem occiderunt triginta Tyranni: hujus filius fuit alius Nicias, (ut conjicio) de quo hîc ſermo fit, & de quo mentionem fecit Ariſtophanes in Concionantibus, forte etiam de eo Ælianus variæ hiſt. lib. 4 cap. 23.

Pro Ariſtophane. Pag. 145. Han. 300.

Ἀλλὰ τὴν μὲν Φιλομήλῳ τῷ Παιανιεῖ .... τὴν δὲ πένητι γεγενημένῳ.	*Sed unam quidem Philomelo Pæanienſi .... alteram viro ad paupertatem redacto.*

Deeſt nomen viri, & apponenda eſt nota hiatus ſic: τὴν δὲ ...... πένητι γεγενημένῳ. Ex poſterioribus autem videtur debere poni ſic: τὴν δὲ Ἀριστοφάνει πένητι γεγενημένῳ, *Ariſtophani in paupertatem delapſo.*

Pag. 147. Han. 310.

Ἐλάττω ἐὰν ἐξ αὐτῶν λάβοι τὴν ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους γεγένηται.	*Pauciora fortaſſis recipiatis, quam ab Ariſtophane ad vos pervenerunt.*

Hæc turbata ſunt & divulſa. Lego: ἐὰν ἐλάττω ἐξ αὐτῶν λάβοιτ' ἢ ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους.

De Donorum acceptione. Pag. 153. Han. 344.

Ἡ ναῦς ἀρίστη μοι πλεῖστα πάντος τοῦ στρατοπέδου.	*Navis fuit mihi totius claſſis optima.*

Manifeſtum eſt debere legi[2] ἄριστα μοι πλέουσα. non eget confirmatione ea emendatio.

[2] *Optime navigans.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 154. Han. 346.

Κάλεσον δὲ καὶ Λυσίμαχον.	*Vocetur autem & Nauſimachus.*

Ex inferioribus & ſuperioribus liquet debere legi Ναυσίμαχον.

Ibidem. Han. 350.

Καὶ ὧν Κινησίας οὕτω διακείμενος πλείους στρατείας ἐστράτευται.	*Et cum ipſi minus Cineſiâ, qui corpore ita eſt affecto & mutilo, rempub. bello juverint.*

Adducit in comparationem Cineſiam, eo quod vulgo habebatur parum virilis & mulieroſus, & eo nomine traducitur ab Ariſtophane in Lyſiſtrate.

Contra Nicomachum. Pag. 171. Han. 452.

Ἐπειδὴ γὰρ ἀπολομένων τῶν νεῶν, ἡ μετάστασις ἐπράττετο, Κλεοφῶν τὴν βουλὴν ἐλοιδόρει φάσκων συνεστάναι, καὶ τὰ βέλτιστα βουλεύειν τῇ πόλει.	*Poſtquam enim navibus amiſſis reipubl. commutatio adornabatur, Cleophon graviter apud Senatum offendebat, cum diſſidentes conciliare ſtuderet, & reipub. optima ſuadere.*

Per μετάστασις ἐπράττετο intellige de ſtatu quadringentorum. Hæc mutatio facta fuit ſecundum Diodorum Callia Archonte anno 3 Olympiadis 93. In poſterioribus hujus loci lineis deeſt negatio, & ſic legendum eſt: φάσκων συνεστάναι, καὶ τὰ βέλτιστα μὴ βουλεύειν τῇ πόλει, id eſt, *dicens conſpirationem feciſſe, & non bene conſulere urbi.*

Ibidem.

Σάτυρος δὲ Κηφισεύς.	*Satyrus vero Cephiſius.*

Lege Κηφισιεύς.

Ibidem.

Πείθουσι Νικομαχίδην.	*Suadent Nicomachicam.*

Lege Νικόμαχον.

Ibidem. Han. 453.

Καὶ ὅτι Σάτυρος καὶ Κλεοφῶν οἱ τῶν τριάκοντα γενόμενοι, οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν ὀρ-	*Et quod Satyrus ac Chremon, qui ex XXX viris fuerunt, non veſtri commodi cauſa*

ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

γιζόμενοι, Κλεοφῶντος κατηγόρουν. | *ad Cleophontem accuſandum.*

Adverte Lector, ſi benè ſe habet is locus. Duo fuere Cleophontes, & diverſarum partium, alter popularis, alter unus è triginta tyrannis. Sed in numero triginta tyrannorum, quem nobis dedit Xenophon, non inveniuntur hi duo, Satyrus & Cleophon. Subſtituti ergo fuerant iis, qui deceſſerant, vel ex eorum albo deleti fuerant, ut delevit Critias Theramenem. Cæterum de hoc Cleophontis negotio, aliquid muſſitat Ariſtophanes in Ranis, & de Nicomacho, & eos ut malos & brevi perituros à Plutone arceſſi fingit.

AD
ANDOCIDEM
ORATIONE DE MYSTERIIS.

Pag. 6. & Edit. Hanovienſis 1619. pag. 184.

Καὶ ἐάν τις ἐλέξῃ με ὅτι ψεύδομαι. | *Et ſi quis mentiri me convincet.*

Lege ἐλέγξῃ με.

Pag. 11. Han. 211.

Ἢ τῶν ἐφεςῶν. | *At præfectorum.*

Lege ἐφέτων. Nam ἔφεται fuerunt Athenis, qui de cædibus judicabant numero quadraginta.

Ibidem. Han. 212.

Καὶ ἔδοξε μὴ μνησικακεῖν ἀλλήλοις. | *Et ut mutuarum injuriarum memoria deleretur, viſum eſt.*

Verbum ſolenne fuit in eo negotio uſurpatum μνησικακεῖν. Ita enim edictum fuerat poſt reditum exulum è Piræeo, ut narrat Xenophon in fine lib. 2 Hellenicorum: [1] καὶ ὀμόσαντες ὅρκους ἦ μὴν μὴ μνησικακήσειν, ἔτι καὶ νῦν ὁμοῦ πολιτεύονται.

[1] *Et jurejurando ſancientes ſe memoriam malefactorum non ſervaturos: uſque ad nunc ſimul in urbe vivunt & gubernantur.*

Pag. 15. Han. 229.

Ἀναςὰς Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τὴν σκευὴν ἔχων, λέγει ὅτι | *Callias Hipponici f. aſſurgens, habitu ſacerdotali indutus*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ἱκετηρία κεῖται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.	*icteriam in altari jacere dixit.*

Quænam fuit hæc σκευὴ & habitus, quem habuit Callias Hipponici? Proculdubio veſtis ſacra τοῦ δᾳδούχου, id eſt, ejus qui facem præferebat myſteriis Cereris: fuit enim id ſacerdotium in Calliæ familia πατροπαράδοτον. Jam à primo illo Callia, qui Laccoplutus ob divitias dicebatur, & δᾳδοῦχος etiam ex officio vocabatur, ut videre eſt apud Plutarchum in Ariſtide, & apud Scholiaſten Ariſtophanis ad Nubes, cujus verba hîc apponam, quoniam ad rem faciunt maxime: [1] Καλλίας ἦν ὁ δᾳδοῦχος προσελθὼν ἐν τῇ ἱερᾷ στολῇ κατὰ Περσῶν ἐν Μαραθῶνι, καὶ ἀριστεύσας κατὰ βαρβάρων, καὶ τρίτον Ὀλύμπια νικήσας ἅρματι τὸν υἱὸν Ἱππόνικον ὠνόμασε. Quam veſtem appellat Scholiaſtes ἱερὰν στολὴν, Andocides hoc loco alio nomine σκευὴν vocavit.

[1] Callias tædifer autem cum ſacra veſte contra Perſas in Marathone procedens, & egregie pugnans contra barbaros, & cum ter viciſſet Olympia curru, filium ſuum Hipponicum nominavit.

Pag. 17. Han. 239.

Εἷς ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς τρίτον ἔτος.	*Vnus fuit anno tertio quinquageſimæ Olympiadis.*

Per εἷς τῆς πεντηκοστῆς intelligo πεντηκοστολόγος, id eſt, *publicanus*, qui ſcilicet hoc tributum redemerat à publico, & à ſingulis exigebat. Semper autem male audierunt tales homines, & probroſum exiſtimatum eſt id òfficium, nec injuria in ſacris ſcripturis cum ethnicis & infidelibus conjunguntur.

De Pace cum Lacedæmoniis. Pag. 24. Han. 275.

Τότε μὲν ἐν Κορίνθῳ πάντας πανδημεὶ τοὺς συμμάχους παρόντας.	*Tunc circa Corinthum cunctis auxiliaribus præſentibus.*

Pugnam intelligit, quæ μεγάλη μάχη dicta eſt, de qua Xenophon lib. 4 Hellenicorum, quæ pugnata eſt Diophanto Archonte anno 2 Olymp. 96.

Pag. 26. Han. 286.

Καὶ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἐν ὀγδοήκοντα καὶ πέντε ἔτεσιν ἡμῖν ἐγένετο.	*Hæcq; nobis per annos LXXXV proſpera perdurarunt.*

Exacte computat: nam à pugna Marathonia, quæ facta eſt Phænippo Archonte, uſque ad pugnam navalem in Ægoſpotamis, quæ finem impoſuit potentiæ Athenienſium, & evenit Alexia Archonte, intercedunt anni 85.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Contra Alcibiadem. Pag. 30. Han. 305.

Τῇ προτέρᾳ τῆς ὁσίας.	*Vtenſilium prima die.*

Fœdum mendum, quod nullum ſenſum exhibet, & totam ſententiæ connexionem ſolvit & turbat. Tentabam τῇ πρώτῃ καὶ τῇ ἐπιούσῃ, ut ſit prima & ſecunda die Myſteriorum: nam ἡ ἐπιοῦσα eſt dies, quæ aliam ſequitur, unde forte ſecundus à primo Myſteriorum ἡ ἐπιοῦσα dicebatur. Sic nos Gallice *le lendemain de la feſte*. Alcibiades petierat commodato vaſa ſacra tamquam iis uſurus, antequam iis opus foret publico, & urbi in feſto myſteriorum: at ea non reddidit [1] βουλόμενος τῇ ὑστεραίᾳ πρότερος τῆς πόλεως χρήσασθαι τοῖς χρυσοῖς χερνίβοις. Erant autem quinque dies Myſteriorum, quorum ultimo pompa ducebatur, quæ vocabatur Ἴακχος.

[1] *Cum vellet die ſequenti primus in urbe uti aureis lancibus.*

Pag. 32. Han. 312 & 313.

Καίτοι τυγχάνω νενικηκὼς ἐν ἀνδρείᾳ λαμπάδι καὶ τραγῳδοῖς.	*Inſuper in certaminibus fortitudinis, lampadum & tragœdiarum.*

Vox Ἀνδρεία mihi ſuſpecta eſt, & de eo agone nihil unquam legi. Λαμπαδηφορία ἀγὼν celebrabatur in Academia, & ibi Lampas accendebatur in altari Cupidinis, unde dubito, num Andria vox irrepſerit pro Academia, quæ vox forte per abbreviationem quandam ſcripta fuerat.

AD ISÆUM, DE DICÆOGENIS HÆREDITATE.

Pag. 49. Han. 441.

Τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ καὶ πυῤῥιέταις ὕστατος.	*Dionyſiacis ſumptum pro tribu faciens, quartus fuit, in tragœdiis vero & anniverſariis choreis poſtremus.*

Vox πυῤῥιέταις ne hilum quidem valet. Lego πυῤῥιχισταῖς, *iis, qui Pyrrhicam ſaltabant*. Fuit enim ſpecies ſaltationis πυῤῥίχη, qua armati

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

armati ſaltabant, cujus plures imagines nobis luculenter exhibuit Xenophon lib. 6.

Pag. 50. Han. 444.

Δικαιογένης τοῦ Μενεξένου τοῦ ἐμοῦ πάππου πατὴρ στρατηγῶν ὅτε ἡ ἐν Ἐλευσῖνι μάχη ἐγένετο.	*Dicæogenes Menexeni proavi mei pater, dux exercitus, quando in Eleuſina pugnatum eſt.*

De ea in Eleuſini pugna, in qua Dicæogenes dux fuit, nihil invenio. Ex temporis ratione ſuſpicor eſſe unam è pugnis, quas narrat Diodorus lib. undecimo, factis inter Megarenſes & eorum ſocios Athenienſes cum Corinthiis, qui de finibus cum Megarenſibus litem habebant. Sed Myronidem ducem fuiſſe ait: at plures ſæpiſſime in eadem expeditione erant duces, & forte Dicæogenes poterat fuiſſe una cum Myronide dux copiarum: temporis ſpatium certe ſatis congruit. Nam quando Menexenus ejus filius periit in Spartolo, quæ pugna commiſſa eſt Epaminone Archonte anno 4 Olymp. 87: bellum vero, de quo ſupra dixi, geſtum Myronide duce incidit in Bionem Archontem anno 3 Olymp. 80, ſpatium intercedit annorum 29 inter mortem patris & filii, ſatis congruens rationi. Eleuſis certe fuit in finibus Megarenſium ſita, & in itinere, qua itur Athenis Corinthum, & ideo locus etiam non abhorret ab ea conjectura. Sed & forte in hoc loco fuit Andocidis καύχησις, qui avum ſuum στρατηγὸν vocat, qui tantum fuit ὑποστρατηγὸς. Hæc ego velut in tenebris tentabundus, ſi quis certiora docuerit, lubens amplectar.

Ibidem.

Φυλάρχων τῆς Ὀλυζίας ἐν Σπαρτώλῳ.	*Dux tribus Olyſiæ in Spartalo.*

Quid ſit φυλάρχων τῆς Ὀλυζίας, fateor me ignorare; nulla fuit Ὀλυζία φύλη Athenis. Si quæ fuiſſet ejus nominis in Spartolo, non habuiſſet Phylarchum Athenienſem: eſt enim tribulis, non extranei, officium τὸ φυλαρχεῖν. Incaſſum laborabit, quicunque hanc lectionem tueri contendet. Lege meo periculo τῆς Ὀλυνθίας ἐν Σπαρτώλῳ, & interpunge poſt φυλάρχων. Menexenus ſuæ tribus ductor erat, & occubuit in pugna ad Spartolum, qui locus fuit in Olynthiorum ditione. De ea pugna, quæ facta eſt ad Spartolum non longe ab Olyntho, adi Thucydidem lib. 2, & proculdubio dabis manus noſtræ emendationi.

De

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

De Philoctemonis clero. Pag. 52. Han. 453.

Λημνίαν σκεψάμενον. | *Lemniam defendens.*

Subintellige βουλὴν, id eſt, audax & omnino præceps conſilium cepit. Omnibus notum eſt, quid ſint Λημνία κακὰ, & Λεμνία δίκη ex Suida.

Ibidem. Han. 454.

Ἐστὶ δύο καὶ πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ Ἀριμνήστου ἄρχοντος.	*Anni duo & quinquaginta fluxerunt ab Arimneſto prætore.*

Ex hoc loco colligitur hanc cauſam actam fuiſſe Chione vel Timocrate Archonte circa Olympiadem 104. Nam Arimneſtus Archon fuit Olymp. 91; unde ſequitur, ſi annos completos intelligit, hoc judicium factum fuiſſe Timocrate Archonte Olympiade 104. Si vero quinquageſimum ſecundum annum currentem & affectum tantum intelligit, Chione Archonte anno 4 Olymp. 103.

Pag. 53. Han. 458.

Ἀλλ' ἀπενέχθη τὸ κούρειον. | *Sed puer ablatus fuit.*

Hæc vox κούρειον raro occurrit. Fuit autem, ut ex hoc loco conjicio, codex ſeu liber publicus τῶν φυλετῶν καὶ φρατόρων, ubi inſcribebantur nomina adoleſcentium, qui in quaque familia ex legitimo matrimonio nati, à patre vel aliis agnatis, conſentientibus & approbantibus ex eadem gente propinquis, in album τῶν φρατόρων inſerebantur: nomen factum à vocibus κοῦρος & κούρη, quæ adoleſcentulum & adoleſcentulam, puerum & puellam ſignificant. Lycurgus rhetor infra alium codicem vocat τὸ ληξιαρχικὸν, quod eſt juvenum epheborum, qui inter viros cenſendi erant, & eos, qui jam ad functiones publicas petendas admittebantur, [1] ἀπὸ τοῦ λαγχάνειν τὰς ἀρχάς.

[1] *Ab eo quod magiſtratus ſortiebantur.*

Ad Orat. de Cironis clero. Pag. 62. Han. 503.

Πρὸς Διοκλέα τὸν Φιλέα.	*Contra Diocleum illum Phileum.*

Lege, ſi mihi credis, τὸν Φλυέα à pago ſeu demo Φλυεῦς, à quo gentile Φλυεὺς. Nam à Φύλη alio demo fit Φυλάσιος, non Φυλεὺς, teſte Stephano.

Pag. 63.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 63. Han. 505.

Ναυσιμένους λοχαργεῖ.	*Nauſimeni agminis præfecto.*

Lege, Χολαργεῖ cum Meurſio, qui pridem id ulcus ſanavit in ſuis populis Atticis, quibus litteratos omnes beavit.

Pag. 64. Han. 514.

Οὐδένα λεῖον ἐμοῦ πω ποιούμενος.	*Ne verbum quidem me facientem.*

Lege οὐδένα λόγον.

Pag. 65. Han. 517.

Τῶν δὲ χρημάτων οὐκ ἂν ἄλλοι γενόμενοι παῖδες.	*Bonorum autem, non etſi alii filii nati fuiſſent.*

Lege & diſtingue, τῶν δὲ χρημάτων οὐκ, ἀλλ' οἱ γενόμενοι παῖδες, ſenſu optimo.

De Aſtyphili clero. Pag. 68. Han. 530.

Οὐχ' ἡγούμενος δ' ἂν αὐτὸν πολεμῆσαί τι ψεύσασθαι.	*Non tamen mihi perſuadens, illum aliquid mentiri auſurum.*

Lege τολμῆσαι τι ψεύσασθαι.

Pag. 69. Han. 535.

Ὡς δὲ ταῦτ' ἐστιν ἀληθῆ, ἴσως μὲν καὶ ῥαφηνίων, καὶ πολλοὶ τῶν τότε συγγεωργούντων μαρτυρήσαιεν ἄν.	*Hæc autem vera eſſe & Rafenio & multi alii ex eis, qui tunc agrum colebant, teſtes mihi eſſent.*

Ut hæc ſcripta ſunt, videtur ῥαφηνίων eſſe nomen proprium viri. Sed mendum eſt. Lege confidenter, [1] ἴσως μὲν καὶ Ἀραφηνίων οἱ πολλοὶ τῶν τότε συγγεωρ. Ἀραφὴν demus fuit Atticæ, de quo Demoſthenes in oratione contra Macartatum, & Ἀραφηνάδε adverbio ad locum uſus eſt Harpocration, & Stephanus & Suidas de eo demo meminerunt.

[1] *Forte & Arapheniorum plures, qui tunc cum eo arabant.*

Contra Xenænetum. Pag. 72. Han. 549.

Ἀρίσταρχος γὰρ ἦν ὦ ἄνδρες συπαλλήτιος.	*Ariſtarchus erat, judices, Stitypalletius.*

Lege Συπαλλήτιος ex Diogene Laërtio in Zenone, Heſychio & Stephano.

Ibidem

Ibidem. Han. 550.

Ἐπελέσας.	*Cogitans.*

Lege μελήσας.

AD DINARCHUM CONTRA ARISTOGITONEM.

Pag. 94. Han. 66.

Πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλῦσαι τάχα τις κολάζων δυνηθείη· ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγενημένην τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν ἀδύνατον εἶναι λέγουσι.	*Malum enim naſcens facile quis in illud animadvertens prohibere poteſt; ſeneſcens vero & validis præſidiis firmatum, non facile tolli poſſe aſſerunt.*

Manifeſtum eſt deeſſe aliquid ad ſententiæ perfectionem. Puto legendum: καὶ γεγενημένην τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν κρείττω ἀδύνατον &c.

Pag. 95. Han. 74.

Ὡς οὐδ' ἐνερετίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος.	*Vt neque in Erytria genitore ſuo morte abſumpto.*

Lege ἐν Ἐρετρίᾳ.

Pag. 96. Han. 77.

Ἄρθμιον τὸν Πυθώνακτος, τὸν Ζελείτην κομίσαι τὸ χρησίον ἐκ Μήδων.	*Arthmium Pythonacti Zeleutenſem aurum ex Medis adducere.*

Lege κομίσαι τὸ χρυσίον. De eo negotio vide Demoſthenem in oratione de Cherronneſo, & de vitioſa legatione, & Æſchinem contra Cteſiphontem in fine, Plutarchum in Themiſtocle & alios.

Contra Philoclem. Pag. 98. Han. 86.

Ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφήρων ἐπιμελείας.	*Eum epheborum cura abrogarunt.*

Lege τῶν ἐφήβων ſenſu plano, & ſic legendum eſſe nos docent, quæ præcedunt.

AD ANTIPHONTEM,

In Accuſatione de Cæde ſine nomine.

Pag. 104. Han. 32.

Τοῦτο μόνον ἔφη τῶν παρόντων γνῶναι αὐτοὺς.	*Hoc tantum dixit inter præſentes eos cognoſcere.*

Hæc obſcura ſunt & ſine recto ſenſu videntur eſſe. Forte legendum τοῦτο μόνον ἔφη τῶν παρόντων γνῶναι αὐτὸν, id eſt, *id ſolum eum hoc noviſſe eorum, qui aderant.* Sic ſenſus foret clarus & manifeſtus.

Περὶ τοῦ Χορευτοῦ. Pag. 128. Han. 145.

Καὶ τοῦ ὅρκω τοῦ ἀκούουσιν.	*Et eum, qui jusjurandum accepit, audiunt.*

Junge, quæ male disjuncta ſunt, & lege τοῦ ὁρκωτοῦ. Eſt enim ὁρκωτὴς ille, qui ad jurandum adigit, & ea voce uſus eſt Xenophon Hellenicorum.

AD LYCURGUM CONTRA LEOCRATEM.

Pag. 135. Han. 118.

Φιλόμηλος Χολαρεὺς, καὶ Μενέλαος ὁ πρεσβεύσας πρὸς βασιλέα.	*Philomelus Cholarenſis & Menelaus is, qui legatione ad regem functus eſt.*

Lege Φιλόμηλος Χολαργεὺς, καὶ Μενέλαος ὁ πρεσβεύσας. Fuit pagus ſeu demus Atticæ Χόλαργος vel Χόλαργον, quibuſdam etiam Χολαργεῖς. Ejus demi mentionem fecerunt Ariſtophanes in Acharnenſibus & ibi Scholiaſtes, Demoſthenes contra Androtionem, Æſchines ſupra contra Timarchum, Plutarchus in Pericle, Heſychius, Stephanus, Suidas.

Ibidem. Han. 120.

Εἰς Ἑλλάδα ἐσιτήγει, καὶ ἐκεῖθεν ἐς Κόρινθον.	*In Græciam frumentum vexit.*

Ex anterioribus puto legendum eſſe, εἰς Μέγαρα ἐσιτήγει &c. Quid enim foret εἰς Ἑλλάδα καὶ ἐκεῖθεν ἐς Κόρινθον; quaſi Corinthus non fuiſſet ἐν Ἑλλάδι. Sed εἰς Μέγαρα optime convenit ei, qui Megara habitabat non longe à Corintho.

Pag. 141. Han. 150.

Οὐδεμίαν ἀνάστευτο ποιήσω.	*Nullam ſedibus pellam.*

Lege ἀνάστατον. Tacuit Herodotus de hoc ſacramento in narratione belli, quod ad Platæas contra Perſas geſtum eſt, quod mirum videtur, cum tam exacte & ſigillatim omnia narraverit.

Pag. 143. Han. 158.

Φορτίου δὲ οἶμαι προσγενομένου καὶ αὐτὸς ἐγκατελήφθη.	*Onere autem, ut opinor, ingraveſcente, cum patre iſtic filius fuit.*

Lego ῥοθίου δ᾽ οἶμαι προσγενομένου καὶ αὐτὸς ἐγκατελήφθη. Nam ῥό-

θιον nomen eſt aptiſſimum, quod violentiam, impetum & ſtrepitum etiam undarum ſignificat.

Ibidem. Han. 159.

Γυναῖκα ἔχοντα Πραξιθέαν τὴν Κηφισοῦ θυγατέρα.	*Conjugem habuiſſe Praxitheam Cephiſi filiam.*

Aliter Apollodorus deducit Praxitheam Erechthei uxorem à Cephiſo: non enim ejus filiam facit, ſed neptem per matrem Diogeniam Cephiſi filiam & Phraſimi uxorem.

Pag. 146. Han. 171.

Ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου.	*Apud vitæ terminos.*

Vox τοῦ βίου non intellecta nobis, mendoſa credo eſt. In proclivi foret reponere τοῦ Ῥίου minima differentia ductus litteræ ρ & β, ſed non memini me legiſſe circa Thermopylas fuiſſe Ῥίον. Nihil certe melius ſuccurrit, & ῥίον eſt etiam vox ſignificativa, eminentiam & præcipitem locum ſignificat, & non ſolum appellativa. Sed hoc loco videtur κυρίως & appellative ſumi. Si quis melius quid cogitaverit, plauſum dabo.

Ad Herodem de Politia. Pag. 161. Han. 223.

Τὸν διάλογον γὰρ οὐκ ἐστὶν εὑρεῖν.	*Vix enim conciliatorem invenias.*

Hæc lectio videtur abſurda. Lego τὸν διαλλακτὴν, ſenſu obvio, plano, & manifeſto: at legendo διάλογον, ut ſcriptum eſt, nullus inde emerget commodus ſenſus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Jacobi Palmerii A Grentemesnil, Militis Cadomensis,

SUPPLEMENTA ET NOTÆ AD CHRONICVM MARMORIS ARONDELIANI,

A clariſſimo SELDENO Publicati.

Hactenus in auctoribus antiquis, olim notis & publicatis, emendandis & illuſtrandis opellam noſtram contulimus, lector erudite: nunc antequam Poëtas aggrediamur, pro mantiſſa addere proponimus auctorem ante 33 annos ignotum, cujus autographum marmoreum ſtudio & impenſis illuſtriſſimi Comitis Arundeliani in Aſia è terra erutum & Smyrna in Angliam aſportatum Londinii in horto palatii Arundeliani nunc jacet, antiquiſſimum omnium, quotquot extant, autographum (excepta Duilliana inſcriptione) Chronica-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

rum Epocharum collectionem continens âb ipſo Deucalione deductam. Sed quod multis lacunis deformatum magis dolere licet, quam ſanare & in integrum reſtituere. Id deſcripſit & publicavit clariſſimus vir & noſtro præconio major Johannes Seldenus, commentariis doctiſſimis mehercule & omnis reconditæ eruditionis refertis illuſtravit, ſagaciſſimis conjecturis multa ſupplevit, plura ut deſperata non attigit, quædam vero ultro (credo) hiulca reliquit, vel ut crucem figeret literatis, vel potius ad exercenda aliorum ingenia, ſcilicet ut aliquod ſpicilegium lectoribus relinqueret, & eos in partem ſuæ gloriæ vocaret. Nam & ipſe ſic in procœmio ſuo: *& qua fieri potuit, juſtam hiatuum & lacunarum proportionem exhiberi, ut tum facilior eſſet lectori, & ſua de iis ſupplendis conjectura.* Quando igitur ipſe Clariſſimus Seldenus hortatur ſuos lectores ad eas lacunas ſuis conjecturis ſupplendas, non erit ejus manibus, credo, ingratum, vel mihi invidioſum, ſi aliquid ſuper eo tentare aggreſſus fuero, non ut paria facere cum tanto viro audeam, abſit à nobis talis καύχησις, ſed ut ad ejus invitationem reſpondeam, & pro virili parte aliquid etiam de meo conferam ad tale κειμήλιον exornandum, & in priſtinum nitorem reſtituendum. Si in quibuſdam à vero forte non aberravit noſtra conjectura, ſi in aliis non ſaltem à veriſimili, tuum erit, lector, judicium. Ipſum marmor nobis vidiſſe numquam contigit: ætas enim ingraveſcens & morbi ingruentes me cupientem id vetarunt; quod ſi licuiſſet, forte excitaſſet ipſius marmoris inſpectio alias conjecturas. Nam licet in eo multam curam adhibuerit Seldenus, multa ſunt in eo lapide quadratarii, multa in ejus exemplo excuſſo typographi errata, cujus ſæpe ignorantia & contumacia pugnat cum auctoris ingenio. Certe lacunarum ſpatia, non ubique bene expreſſa fuiſſe ex quibuſdam locis manifeſto deprehenditur, duo tantum exempla afferam: unum in linea 56, ubi poſt vocem ἄρχοντος lacuna ſequitur, cujus ſpatium deſcriptum vix ſufficit ad unam litteram; cum tamen neceſſe ſit ibi ſcriptum fuiſſe ΑΘΗΝΗΣΙ ſecundum perpetuum Marmoris ordinem: alterum eſt in linea 70, ubi cum ex Seldeni ſententia & veriſſima conjectura ſupplendum ſit σεΑΙΝΟΥΝΤΙΟΣΕ νίκησεν, ſpatium lacunæ, quod debebat eſſe undecim litterarum, vix ſufficit ad tres vel ad ſummum quatuor litteras. Sed id non erit mirum ei, qui cogitabit id genus impreſſionis typographis non fuiſſe uſitatum, & ut omnia bene quadraſſent, opus fuiſſe, ut operarum diligentia, & cum exercitatione ſagacitas doctiſſimi publica-

publicatoris ingenio obſecundaſſent, quod vel numquam vel raro accidit. Cæterum hoc qualecunque noſtrum ἐπιχείρημα ipſi Seldeno examinandum mittere propoſitum fuit una cum epiſtola, quam hîc adſcribere lubet, ut ſciant omnes, quo animo & qua adverſus publicatorem Seldenum reverentia id opus aggreſſus fuerim. Ea ſic habebat.

VIRO CLARISSIMO

SELDENO,

JAC. PALMERIUS à GRENTEMESNIL

S. P. D.

VIR CLARISSIME,

Non dubito, quin ſtatim ac nomen meum in capite hujus epiſtolæ legeris, veniat tibi in mentem illud Homericum:

Τίς πόθεν εἰ ἀνδρῶν, πόθε τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;

Novum nempe & inauditum tibi videbitur ab ignoto non ſolum epiſtola compellari, ſed etiam quodam officii genere, quod non niſi in notos conferri ſolet, ſollicitari: fateor me audaculum eſſe. Sed quocunque modo in amicitiam tuam irrepere decrevi, & ut illud obtineam, aliquid inſolitum & παράβολον *audendum pridem in animo ſtatueram jam ab eo tempore, quo eximium tuum & aureum à doctis omnibus jure nuncupatum de diis Syris libellum mihi contigit legere. Verum dico, ut vidi, ut ſtupui: & ex illo tempore Seldenus mihi in ore multus, in animo vero perpetuus incola fuit. Poſtea vero mihi in manus venerunt tua marmora Arundeliana, dignus tali patre fœtus &* θεόσπορόν τι κύημα. *Quem libellum dum ſæpius retracto, ordinem, quo omnia, quæ complectitur, tam apte diſpoſuiſti, & tuam in ſupplendis lacunis* εὐστοχίαν *& in notis & canone* πολυμαθείαν *demiratus ſum. Enimvero illam Spartam adeo excoluiſti, ut fateri cogantur vel invidi tui vel æmuli, ſi quos habes, magnas ex eo labore gratias ab univerſa litteratorum republica tibi deberi. Sed cum in tuis prolegomenis dixeris,* qua fieri potuit, juſtam hiatuum & lacunarum proportionem curaviſſe exhiberi, ut tū facilior eſſet lectori & ſua de his ſupplendis conjectura, *non ingratū tibi fore putavi, ſi tuæ tam humanæ invitationi reſponderem, & aliquid etiam de meo ſupplere, & aliquod ſpicilegium poſt tuam ampliſſimam*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

mam meſſem facere tentavero. Id ſpicilegium cum in tuo fundo factum ſit, qualecumque tandem ſit, tibi deberi non invitus fateor. Accipe ergo munuſculum ab ignoto viro, ſed tuæ famæ amantiſſimo, & dotum tuarum miratore, & tuere quod tuum eſt. Id enim tibi do conſecroque: tuere inquam in locis, ubi tibi videbor veritati litaſſe. In quibuſdam certe locis ſpero me non aberraſſe à vero, in cæteris ſaltem non à veriſimili. Unum in tuo marmoris exemplo me torquet, ſuper quo requiro tuam ſententiam. Non capio, quomodo fiat, ut in trapezio ejuſdem ubique latitudinis, in quo lineæ ſine ulla verborum aut periodorum diſtinctione procedunt, quædam lineæ ſint litterarum centum viginti duo, ut linea 72, quæ in tuo antigrapho implet duas lineas integras cum quadrante, quod faciunt etiam lineæ 58, 59, 61, 62, 69, 70, & 71, aliæ vero lineæ impleant tantum in eodem antigrapho ſpatium unius lineæ cum dimidia, ut lineæ 8, 9, 10, 11, 12, 13, &c. Sed cum ipſum marmor non viderim, tibi, qui id accurate vidiſti, & benigne publicaſti, & cui quotidie id reviſere licet, omnia ea examinanda relinquo, & tuæ cenſuræ noſtram opellam ſuppono: ſi quæ minus apte nobis exciderunt, utere obelo vel ſpongia, damna, muta, confirma, dabo ego manus, & mihi ſatis erit ad mutandam ſententiam dicere αὐτὸς ἔφα: cave enim putes me tibi ſupparem fore in animum induxiſſe, aut ex hoc tantillo labore aliquam gloriolam adipiſci velle, cujus tu non ſis fundus & auctor præcipuus. Si noſtræ conjecturæ tibi placuerint, ab aliis laudari non recuſem, neque enim mihi cornea fibra eſt: ſi eas reſpuis, non renuo, quin ab omnibus rejiciantur. Nam ex hac opella in notitiam & amicitiam tuam inſinuari præcipuum mihi fuit propoſitum. Quod ut bene & fœliciter tibi & mihi cedat, faxit Deus omnipotens, quem ut tibi omnia bona, & cum fide & pietate πλουθυγίειαν largiri velit, pronus obteſtor & oro. Vale.

Hanc epiſtolam una cum meo autographo Londinium ad Seldenum miſeram, ſed hei mihi! tardius quam oportuit. Nam dum intenſiſſimis calculi laboribus corpus vexatum ab ea cura animum aliquantum avocavit, & commoditatem navis & ventorum expectavi, non accepit noſtrum munuſculum Seldenus, ſed & epiſtola & meum autographum Londinium miſſum ad me ſine reſponſo rediit: fato enim functus fuerat vir ille incomparabilis & omnibus litteratis lugendus. Itaque mutato propoſito δεύτερος πλοῦς fuit id cum aliis noſtris criticis exercitationibus edere. Tu lector, utere fruere hac quacunque opella noſtra; ſi quid male nobis excidiſſe videbitur, placido animo corrige, & parce humanitati: ea vero, quæ nos fugerunt, tu felicioribus conjecturis ſupple, & literatos juva.

Addenda vide male in indice auctorum diſpoſita.

JACOBI

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII A GRENTEMESNIL, MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES AD CHRONICVM MARMORIS ARUNDELIANI,

à JOHANNE SELDENO PVBLICATVM.

Impreſſum Londini apud Joannem Billium, Anno 1629.

Ad lineam 7, ubi ſic ſe habent lacunæ: ΠΡΟ...ΟΝ ΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΤΟ... Δ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ...... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ. Sic ſuppleo: ΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΙΤΟΥ ΔΙΟΣΠΑΥΟΜΕΝΟΥΔΙΕΑΥΤΟΥΤΟΙΡΟΝ ΑΠΟΛΛΟΝΙΔΟΜΗΣΑΤΟΚΑΙΤΑΣΩΤΗΡΙΑ, & ſic procedet tota ſententia: ϗ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρότερον ϗ τοῦ Διὸς παυομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο ϗ τὰ σωτήρια ἔθυσεν, i.e. *& Deucalion imbres effugit ex Lycoreia Athenas primum, & Iove ceſſante per ſeipſum templum Apollini ædificavit, & ob ſalutem ſacra fecit.* Nunc conjecturæ noſtræ firmandæ ſunt & ea-

 rum

rum ratio explicanda, & de voce ΠΡΟ ΤΕ ΡΟΝ nihil eſt credo dubii: nam ea ſæpe uſus eſt auctor marmoris in eo uſu. ΔΙΟ ΣΠΑΥΟ ΜΕ ΝΟΥ optime dicitur pro ὄμβρων πανομένων: cuilibet enim notum eſt Græcis Δία & Latinis Iovẽ ſæpiſſime ſumi pro imbre. In Δ ΙΕΑΥ ΤΟΥ monendus eſt lector literam M, quæ eſt in marmore immediate ante T, ibi deſcriptam fuiſſe vel errore quadratarii vel exſcriptoris vel operarum in antigrapho. Non enim patitur Helleniſmus litteram M ante T unquam poni. Nam in una voce non poſſunt ſic copulari, & T quidem ante M aliquando ponitur, ut in voce τμῆμα; nunquam autem invenietur vox Græca in antiquo Helleniſmo, in qua M ante T immediate ponatur. Nec in duabus vocibus, quarum primæ M eſſet finalis, ſequentis vero prima litera foret T, id fieri poteſt: litera enim M nunquam eſt finalis in Helleniſmo, niſi aliquando in Ionica dialecto, quando N finalis mutatur in M ob ſequentem B vel M vel Π vel Φ, ut ſupra hoc eodem marmore, ἐμ Πάρῳ pro ἐν Πάρῳ. Aliter numquam invenietur M in fine dictionis. His poſitis neceſſe eſt mutare eam litteram, quæ vel errore quadratarii poſita eſt in marmore, vel tractu temporis quodam accidente mutata, vel ab exſcriptore male excepta, vel denique typographorum incuria male excuſa, & excogitare, quæ littera præceſſerit ΤΟΥ. Ea meo judicio fuit Υ, quæ impactis duabus fiſſuris mutata fuerit in M, & ideo ſupplevi Δ ΙΕΑΥ ΤΟΥ, id eſt, *ſuis manibus, per ſe ipſum, nullo miniſterio uſus* vel ex voto, vel quod verius videtur, eo quod omnes opifices diluvio perierant, quod cenſet Ovidius, dum canit Metamorph. I.

Jupiter ut liquidis ſtagnare paludibus orbem,
Et ſupereſſe videt de tot modo millibus unum,
Et ſupereſſe videt de tot modo millibus unam.

ΤΟΙΡ ΟΝΑΠΟΛΛΟΝΙΔ ΟΜΗΣΑΤΟ ΚΑΙΤΑ &c. aliquis forte id ſupplementum non admittet, eo quod τὸ ἱρὸν vox eſt Ionica. At licet ſæpius utatur dialecto communi marmor, ſæpe etiam Ionicam dialectum ſectatur, ſive id fecerit auctor Chronici, ſive quadratarius, qui, ut ratio ſuadet, fuit Ion, quando ea marmorum fragmenta inventa ſunt Smyrnæ, quæ civitas erat inter Ionicas inſignis. Sic ſupra dixit εἵως Ionice pro ἕως, & ἐμ Πάρῳ pro ἐν Πάρῳ & ἐγ Λυκωρείας pro ἐκ Λυκωρείας. Unum reſtat; quod cum non inveniatur apud ullum antiquũ auctorem, Deucalionem Apollini templum ædificaſſe, id illi nullo auctore per meum ſupplementum tribuo, cum inveniatur Deucalionem Iovi Φυξίῳ aram poſuiſſe, non Apollini. Id fateor. Sed Φυξίῳ

Iovi

Iovi aram poſuit Athenis ob fugam tempeſtivam & evitatum diluvium. Nam Δία Φύξιον interpretatur Tzetzes ad Lycophronem, [1] τὸν δυνάμενον ποιῆσαι φυγεῖν τὸν κίνδυνον. Et poſtea: [2] φεύγων γάρ τις ἐπικαλεῖται Φύξιον Δία. Sic Phryxus novercam fugiens, poſtquam Colchos pervenit [3] Διὶ Φυξίῳ τὸ δέρος ἀνιέρωσεν, ut ait Pindari Schol. ad Pythiorum 4. & ita cogunt ſupplere marmoris reliquiæ, quæ ΟΝΙΔ habent. Nam Κρονίωνι & Κρονίδῃ voces ſunt poëticæ & periphraſticæ, quibus non utitur marmor, ſed vocibus in ſoluta oratione uſurpari ſolitis, & fuit magis rationi conſentaneum, ut Deucalion reverſus Apollinem veneraretur, qui nubes diſcutit, & ſerenitatem facit, quam Jovem, qui νεφεληγερέτης dicitur *nubium coactor & adunator*, & imbres mittit, quibus ſedatis poſt multos dies Sol non viſus ſerenitate reducta tamquam ſalvator & ſoſpitator apparuit. Ideo non tam Iovi debuit rem ſacram facere Deucalion, quam Soli vel Apollini. Quod ſi nullus antiquorum id dixit, cogita, quam pauci libri ex antiquis illis uſque ad nos ex immenſa copia pervenerint, quam fuerint variæ veterum in tanta antiquitate opiniones: adde, quod cum non inveniatur apud antiquos, quis primus Delphicum templum ædificaverit, cujus fuit tanta antiquitas, ut dicatur primum ex Lauri ramis implexis ædificatum fuiſſe caſulæ paſtoritiæ more (quod ait Pauſanias in Phocicis) cui melius tribuetur id ſubitaneum ædificium, quam Deucalioni antiquiſſimo, & qui ſolis ſuis manibus uſus non poterat illud ex materia, quæ magis ad manum eſſet & faciliori ſtruere, &, ut credere eſt, ex eo tempore Deucalion Parnaſſum ſuum Apollini dicavit, qui antea vel Terræ, vel Themidis dicebatur eſſe. Nec mirum, ſi in re tam antiqua conjecturis ago, quando nullus auctor dixit, quis primus eum montem Apollini dicaverit, & ara & templo ædificato conſecraverit ei numini. Itaque non ſine multis probabilibus conjecturis ſupplevi Ἀπόλλωνι δομήσατο, augmento ε in ἐδομήσατο Ionice abjecto.

[1] Qui poteſt facere, ut periculum fugiamus.

[2] Fugiens vero aliquis invocat Iovem Phyxium.

[3] Iovi Phyxio pellem ſacravit.

Linea octava optime à docto Seldeno ſuppleta eſt.

Ad lineam 9, ubi ſic ſe habent lacunæ. Ω .. ΜΑΣΕΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣ ΚΑΙΠ .... ΝΟΥ .. ΚΑΙΝΥΝΕΤΙΘΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ. ſupplevi ΠΥΛΑΙΑΝΟΥΠΕΡΚΑΙ &c. Notum eſt omnibus mediocriter literatis Πυλαιῶν vocatum fuiſſe Amphictyonum conventum ad Thermopylas. Ideo inter Π & Ν nihil mihi videtur commodius ſuppleri poſſe, quam nomen illius conventus, quod ſupplevi, quando de eo conventu agitur: in Ω .. ΜΑΣΕΝ optime ſupplevit Seldenus ὠνόμασεν.

 Ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad lineam 11. in ultima lacuna, ubi literæ ΩΙ præcedunt literas numerales, eſt proculdubio error exſcriptoris, qui non bene excepit marmoris reliquias acciſas. Nam in toto marmore nullo excepto loco, literas numerales ſemper præcedit vox ΕΤΗ. Ideo ex reliquiis ejus vocis ΊΤΗ fecerunt ΩΙ ωι, ut puto. Ergo totam hanc lacunam ſic expleri poſſe exiſtimo ΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘ ΗΝΑΙ ΑΕΘΕΣΑΝ ΕΤ Η. &c.

Ad lineam 12. ubi ita lacuna ſe habet: ΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΑΓΗΝΟΡΟΣ ΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ.......... ΕΚΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙΑΝ. ſupplevi ΑΦΙΚΕΤΟ ΚΑΤΑ ΧΡΗΣΜΟΝ ΚΑΙ ΕΚΤΙΣΕΝ &c. Sic ex hiſtoria vel fabula ſupplevi, in qua antiqui conſentiunt: ſcilicet Cadmo conſulenti Delphicum oraculum reſponſum fuiſſe, ut bovem ſignatam Lunula alba in utroque latere ſequeretur viæ ducem, & ubi tandem illa flexis genibus cubaret, ibi urbem conderet. Si vis ipſa oraculi verba legere, ea inveniuntur apud Scholiaſten Euripidis ad Phœniſſas, & apud Scholiaſten Ariſtophanis ad Ranas. Eſt enim plurium verſuum & prolixius, quam ut his notis brevibus inſeri deceat.

Ad lineam 13 hac lacuna deformatam ΑΦΟΥ ΑΓΗΝΟΡΙΔΑΙΦΟΙΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ, & probabit ut ſpero doctus publicator hoc ſupplementum. Nam & ipſe in ſuis notis de Phœnicia, & Cadmo & Phœnice optime divinavit. At Cadmus & Phœnix Agenoris filii Agenoridæ unica voce bene dicuntur, & ad lacunæ ſpatium ſatis accommodata.

Ad lineas 14 & 15 ubi tales lacunæ videntur: ΑΦΟΥΝΑΥ.......... Η......... ΩΝΕΞΑΙΓΥΠΤΟΥ .. ΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΠΛΕΥΣΕΚΑΙ ΩΝΟΜΑΣΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝ ΤΟΡΟΣΚΑΙ ΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥΓΑΤΕΡΕΣ..........ΩΝΗ. ſupplevi in prima & ſecunda lacuna ΑΦΟΥΝΑΥΣ ΠΡΩΤΗ ΑΙΒΥΩΝ. Aliquis forte putaret ſuppleri debere Αἰγυπτίων, ſed prætuli Λιβύων duabus de cauſis: prima, quod lacunæ ſpatium non videtur poſſe recipere ſeptem litteras ΑΙΓΥΠΤΙ, & quatuor ΛΙΒΥ melius conveniunt: ſecunda, quod ante Ægyptum Beli filium non videtur Ægyptus tale nomen habuiſſe, ſed à nomine regis fluvius primum Ægyptus dictus fuit, & poſtea à fluvio tota regio. Sed pars, quæ Ægypto evenerat, Arabiæ cenſebatur, ea nempe, quæ erat ab oriente fluvii; pars vero occidentalis, quæ Danao obvenerat, Libyæ accenſebatur, & Libya nuncupabatur. Belus pater inter libe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ros ita diviſerat ditionem ſuam. Itaque cum Danaus à fratre Ægypto pulſus in Græciam venit, ex ſua ditione, quæ tunc Libya dicebatur, profectus eſt. Si non mihi credis, en Apollodori verba. Δάναον μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκησεν. Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ, ὃς καὶ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον, id eſt, *Danaum quidem igitur Belus in Libya locavit. Ægyptum vero in Arabia, qui cum Melampodum regionem evertiſſet, à ſuo nomine Ægyptum vocavit.* Sed etiam Herodotus Græcos ait putaſſe partem Ægypti unam eſſe Africæ, aliam vero Aſiæ. Pauſanias certe & cum eo alii dixerunt Danaum ab Ægypto profectum in Græciam navigaſſe. Sed hoc dixerunt κατὰ πρόληψιν, & ſecundum ſui temporis nomen. In lacuna lineæ 15 ΚΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΑΜΥΜΩΝΗ, quoniam ea fuit ex Danai filiabus notiſſima, & reliquiæ, quæ extant non patiuntur aliquem de eo dubitare. Vide Hyginum fabula 169.

Ad lineam 16, quæ lacunam habet ejuſmodi: ΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙ ΥΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝ ....ΑΝΤ..... quoniam linea videtur multo brevior, quam cæteræ lineæ, quas æquales fuiſſe puto, multa verba deeſſe videntur poſt tres illas literas ΑΝΤ. & ſi hoc eſt, ſic ex Apollodoro ſuppleo: ΛΟΙΠΩΝ ΙΔΡΥΣΑΝΤΟ ΛΙΝΔΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΓΑΛΜΑ, vel brevius, ΛΙΝΔΙΑΝ ΑΘΗΝΑΝ. Quod ſi fallor, & ſpatium marmoris reſpuit talem litterarum numerum, tunc erit δεύτερος πλοῦς, ut ajunt, aliud ſupplementum ΥΔΡΕΥΣΑΝΤΟ. Nam & idem Apollodorus, ad id nos ducit, dum ſic ait de Danao: τὰς θυγατέρας ὑδρευσομένας ἔπεμψε, μία δὲ αὐτῶν Ἀμυμώνη ζητοῦσα ὕδωρ &c. Ideo eam ὑδρεύουσαν notat Propertius lib. 2 elegia 25.

Teſtis Amymone, latices cum ferret in arvis,
Compreſſa.

Linea 17 duabus lacunis laborat, quarum prima ſic eſt: ΕΘΥΣΑΝ ΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ .. ΑΔΙΕΝΛΙΝΔΩΤΗΣΡΟΔΙΑΣ. Duo occurrunt ſupplementa, quorum neutrum præfero, electionem integram tibi, lector, relinquere decrevi. Unum eſt ΕΜΠΑΡΑ ΛΙ ΑΔΙ, ut fuerit regiuncula maritima παραλίας dicta, eo quod erat ad littus maris prope Lindum vel in ipſa Lindo, ubi in ipſo littore ſacra fecerunt Danaides illæ. Alterum eſt ΕΜΠΑΡΑ ΣΤ ΑΔΙ, in porticu quadam, vel ad antes templi cujuſdam, quoniam ſcilicet erat clauſum templum, ideo coactæ fuerunt extra id ἐν παραστάδι ſacra facere. Hæc putavi, forte tu meliora. Ultima lacuna, quæ eſt ad finem lineæ, debuit magis extendi: manifeſto enim debuit poſt ΒΑΣΙΛΕΥ continere ΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΑΘΗΝΗΣΙ, & poſtea nomen regis, quod fuit proculdubio vel 'Αμφικτύονος vel 'Εριχθονίου. Sed quoniam Petavius & cum eo omnes fere Chronologi cenſent Amphictyonem decem tantum annos regnaſſe, linea vero 10 noſtri marmoris ponitur jam regnaſſe anno ab Epocha retro 1258, hujus vero lineæ epocha eſt 1247, quæ undecim annorum ſpatium ab altera notat, præferendum videtur 'Εριχθονίου, nam ille annus 1258 non fuit forte primus annus Amphictyonis. Sic igitur ſuppleo ultimam lacunam lineæ 17 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙΝ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥ ΑΦ ΟΥ ΕΡΙΧ.

Ad lineam 18, ubi ſic legitur. ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ .. ΟΝ .... ΑΙ.. .. ſic ſupplendum eſſe arbitror ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΕ ΚΑΙ ΕΔΟΣ ΤΗΣ: & in linea ſequenti, ΘΕΩΝ ΜΗΤΡΟΣ &c. Et quod ad primum ſupplementum, licet non habeam ad manum auctorem, qui id tribuerit Erichthonio, tamen ea nominis impoſitio præcipue convenit ei, qui primus in acropoli Minervæ 'Αθηνᾶς ſimulachrum conſtituit, & Panathenæorum celebritatem ad certos terminos ſolennes deduxit, & legibus poſitis firmavit, & qui ſi non Minerva natus, ab ea educatus fuit, & cui cauſa nativitatis fuit ſecundum fabulam, dum Vulcanus Minervam attentavit. Ideo immortalem eum facere cupiebat, & in ſuo templo educari curaverat. Ideo Minervæ tantorum beneficiorum vicem rependere volens, populos, quos regebat, antea Cecropidas dictos à Minerva vel matre vel educatrice Minervios, hoc eſt, 'Αθηναίους mutato nomine vocavit: nec credo aliter fuiſſe ſcriptum in marmore. De his vide Apollodorum lib. 3. Iſocratem in Panathenaico, Pauſaniam in Atticis. Quod ad litteram Ω attinet, dico proprium eſſe Ionicæ dialecti augmenta detrahere, & ideo μετωνόμασε mutant in Μετονόμασε. In ſecundo ſupplemento ejuſdem lineæ, ΚΑΙ ΕΔΟΣ ΤΗΣ ΘΕΩΝ ΜΗΤΡΟΣ, prætuli vocem ἕδος, eo quod magis convenit ad lacunæ ſpatium, cum tamen lacuna ſit ad finem lineæ; ſi debuit longius extendi, tunc ἄγαλμα ſupplendum foret. Quod autem de ſimulachro Matris deorum intelligendum ſit, docent nos, quæ ſequuntur, ΕΦΑΝΗ ΕΝ ΚΥΒΕΛΟΙΣ. nam Κύβελα mons, à quo Cybele dicta eſt, Δίνδυμον, unde Dindymene, montes ſunt Phrygiæ, qui Sangario flumini & Peſſinunti urbi imminent teſte Strabone lib. 12. At ſimulachrum matris deûm φανῆναι, ſubito apparuiſſe, ibi de cœlo delapſum tradiderunt Phryges teſte Herodiano, cujus verba hîc apponam, ut intelligatur hoc loco marmor. Sic igitur ille lib. 1 de eo ſimulacro: αὐτὸ δὲ τὸ ἄγαλμα διοπετὲς (ὡς λέγουσιν)

λέγουσιν) οὔτε δὲ τὴν ὕλην οὔτε τεχνιτῶν ὅστις ἐποίησεν ἐγνωσμένων, οὐδὲ ψαυστὸν χειρὸς ἀνθρωπίνης, τοῦτο δὲ πάλαι μὲν ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι λόγος ἐς τίνα τῆς Φρυγίας χῶρον, Πεσινοῦς δὲ ὄνομα αὐτῷ, τὴν δὲ προσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσοῦντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι, id eſt, *id autem ipſum ſimulachrum è cœlo delapſum ajunt, neque materia ejus neque artifice, qui fecit, cognitis: neque hominis manu tractatum, ſed olim è cœlo delapſum ſermo eſt in quendam Phrygiæ locum, qui Peſſinus dicitur: hanc autem appellationem accepiſſe eum locum ab eo ſimulachro è cœlo delapſo, & primum ibi viſum fuiſſe.* En rationem, quare dixit marmor ἐφάνη ἐν Κυβέλοις, non vero ἐποιήθη.

In linea 19 hiant hæ lacunæ. ΥΑΓΝΙΣΟΦΡΥΞΑΥΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣ ΗΥΡΕΝΕΓΚ . , ΑΝΝΑΙ .... ΣΦΡ. Sic ſuppleo. ΕΓΚΕΛΑΙΝΑΙΣ. ΤΗΣ ΦΡΥΓΙΑΣΚΑΙΑΡΜΟΝΙΑΝΚΑ- & in linea ſequenti ΛΟΥΜΕΝΗΝ. Supplevi igitur ΕΓΚΕΛΑΙΝΑΙΣΤΗΣΦΡΥΓΙΑΣ, quo nihil commodius poteſt excogitari: nam pro NN in autographo non dubium eſt, quin reponendum ſit IN, & eſt error quadratarii vel exſcriptoris, ut patebit ex iis, quæ afferam. Hyagnis fuit Marſyæ pater, ut nos docet Plutarchus l. de Muſica, Strabo l. 12 & Nonnus Dionyſiacorum l. 10. nam quod ſolus Apollodorus Olympi filium facit Marſyam, id vetant nos credere auctores ſupra citati, & Pauſanias, qui in Phocicis antiquæ tabulæ pictæ argumenta referens inter cætera Marſyam ibi pictum fuiſſe narrat in petra ſedentem & juxta eum puerum formoſum Olympum, qui tibias inflare diſcebat. Fuit igitur Olympus Marſyæ diſcipulus, & id etiam Plutarchus aſſerit eodem libro de Muſica. Ideo non fuit ejus pater, ſed Hyagnis. At quando in confeſſo eſt, Marſyam fuiſſe Celænis oriundum, neceſſe eſt & Hyagnim Celænis habitaſſe, quæ fuit antiqua urbs Phrygiæ. Tum Clemens apud Euſebium præp. euang. lib. 10 id probat, ſi bene legatur, & quando emendatione indiget is locus, eum aſſcribam: Φασὶ δὲ καὶ τὴν πλαγίαν σύριγγα Σάτυρον εὑρεῖν τὸν Φρύγα, τρίχορδον δὲ ὁμοίως καὶ τὴν διάτονον ἁρμονίαν Ἄγνιν τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα· κρούματα δὲ Ὄλυμπον ὁμοίως τὸν Φρύγα, καὶ τὴν μιξοφρύγιον καὶ μιξολύδιον Μαρσύαν τῆς αὐτῆς ὄντα τοῖς προειρημένοις χώρας &c. Lege, καὶ τὴν διάτονον ἁρμονίαν Ὑάγνιν τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα, & quando Hyagnim & Marſyam ait fuiſſe ejuſdem patriæ, concludere licet Hyagnim fuiſſe Celænis oriundum, unde domo fuit Marſyas. Sic autem Latine redditur locus Clementis: *Ajunt autem & obliquam tibiam inveniſſe Satyrum Phrygem: trichordam vero & diatonicam harmoniam, Hyagnim & ipſum Phrygem, Cru-*

mata

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

mata vero Olympum ſimiliter Phrygem, & mixophrygium & mixolydium modum Marſyam eadem patria natum. Supplevi poſtea καὶ ἁρμονίαν καΛΟΥΜΕΝΗΝ &c. Nam ſic & apud Ariſtotelem & alios dicitur ἡ Φρυγιστὶ ἁρμονία, ἡ Δωριστὶ ἁρμονία. Ideo non dubito, quin ita ſcriptum fuerit in marmore, & ita etiam ſuppleri debere judicavit doctiſſimus publicator, quem, poſtquam hæc ſcripſeram, conſului.

Ad lineam 20 & 21, in principio extat hæc lacuna: ΚΑΙΑΛΛΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ.ΜΗΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΠΑΝΟΣΚΑΙΤΟΝΕΠ................ ΕΤΗ. &c. Suppleo ΚΑΙΤΟΝΕΠΙΧΩΡΙΟΝΗΡΩΩΝ, & forte, ſi lacuna finalis patitur, ΕΠΙΧΩΡΙΩΝΘΕΩΝΚΑΙΗΡΩΩΝ. Nam poſtquam majores deos memoravit, ratio & mos requirebat, ut ad minores deos & heroas deflecteret oratio, & eſt veriſimilis conjectura: nam ΕΠ non poteſt eſſe principium nominis dei alicujus. Sic Athenæus lib. 14. ὕμνους καὶ παιᾶνας, οἷς ἕκαστοι κατὰ τὰ πάτρια τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι.

Lineæ 21 talis eſt lacuna finalis. ΑΦΟΥΜΙΝΩΣ..ΠΡ....ΒΑ... .... Sic ſuppleo. ΜΙΝΩΣΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙ, & ſi lacuna finalis id pateretur, ΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΡΗΤΠΣΚΑΙ.

Lineæ 22. lacuna in lineæ principio ſuperioris lineæ ſupplemento conjungenda ſic habet: Δ.... ΑΟΝΙΑΝΩΙΚΙΣΕ. ubi optime Seldenus judicat ſupplendum eſſe ΑΠΟΛΛΟΝΙΑΝ, vel ΚΥΔΩΝΙΑΝ. Sed mihi videtur omnino præferendum ΑΠΟΛΛΟΝΙΑΝ: nam & Δ videtur eſſe reſiduum τοῦ Α & Cydoniæ nomen poſterius eſt Minoe, ſi vera memorant hiſtoriæ, quæ Cydoniam conditam fuiſſe dicunt à Samiis exulibus tempore Polycratis tyranni. Secunda lacuna ſequitur: ΣΙΔΗΡΟΣΗΥΡΗΘΗΕΝΤΗΙΙΔΗΕΥΡΟΟΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑΚΤΥΛΩΝΚΕΛΜΙΟΣΚ......., quam ſic ſuppleo. ΚΑΙΔΑΜΝΑΝΕΩΣ, vel ΔΑΜΝΑΜΕΝΕΩΣ (nam diverſe ſcribitur) ex Phoronidis auctore vetuſtiſſimo.

[1] Κέλμις Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων
Οἳ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστοιο
Εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις ἰόεντα σίδηρον.

Et ex Clemente apud Euſebium præparationis Euangelicæ lib. 10, & ipſo Clemente in Stromatibus [2] Κέλμις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ. Celmin etiam & Damnaneum conjungit Nonnus lib. 14. Sed eos inter Telchinas recenſet in eo diverſus ab aliis:

[3] Ἦλθε Λίκος, καὶ Σκέλμις ἐφέσπετο Δαμναμενῆϊ

[1] Celmis & Damnaneus ingens & ſuperbus Acmon, Qui primi artem multiſcii Vulcani Invenerunt in montium profunditatibus ferrum rubiginoſum.

[2] Celmis rurſus & Damnaneus Idæorum Dactylorum primi ferrum invenerunt in Cypro.

[3] Venit Licus, & Scelmis ſequebatur Damnameneum.

In

In ea linea numerus annorum deeſt, quod ſupplere tentare nimis audax foret, cum Pandion regnaverit annos 40.

Ad lineam 23. ubi finales lacunæ notantur. ΔΗΜΗΤΗΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑΡΠΟΝΕΦΥ...ΥΕΝΚΑΙΠΡ....ΠΡΑ......ΩΤΗΔ. Non dubito, quin de inventis frugibus & victu hominum civiliore intelligendæ ſint hæ reliquiæ. Ideo ſuppleo: ΕΦΥΤΕΥΕΝ ΚΑΙΠΡΙΝΑΓΡΙΟΝΕΠΡΑΥΝΕΤΟΝΒΙΟΝΠΡΩΤΗΔΙΑΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥ. Vel ſi lacuna brevior eſt, quam ut ΠΡΙΝ ΑΓΡΙΟΝ inſeri poſſit, ſuppleri poteſt ΚΑΙΠΡΙΝΙΝΟΝΕΠΡΑΥΝΕ. Elige lector, qui ipſum marmor videre potes, quid melius conveniat ad lacunarum ſpatium. Πελινινος βίος optime de iis dici poteſt, qui glande veſcebantur, quarum feraces οἱ πελινοι.

Ad lineam 24 in fine & initio lineæ 25, ubi reliquiæ manent. ΑΦΟΥΤΡΙΠΤΟ.................ΕΣΠΕΙΡΕΝ. Supplendum eſt ΤΡΙΠΤΟ ΛΕΜΟΣΚΑΡΠΟΝΕΣΠΕΙΡΕΝ, & ad hoc nos ducit doctus publicator in ſuo canone.

Ad lineam 25, ubi numerus annorum eſt hiulcus ſic, ΕΤΗΧ.. ΔΔΔΔΠ, ſupplenda eſt litera numeralis Η. Sic: ΕΤΗΧΗΔΔΔΔΠ, & in fine lineæ ſupplendum eſt nomen regis, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΕΩΣ, quod non poteſt, quin ſit verum: nam & in ſuperiore linea & in inferiore Epochæ ad Erichtheum referuntur, & ex nomine Erichthei bene concluditur unicum Η deeſſe in litteris numeralibus. Nam cum in linea 21 notetur epocha ſub Erichthonio 1242, Pandion vero, qui inter Erichthonium & Erichtheum numeratur, regnaverit annos 40, neceſſe eſt Epocham hujus lineæ 25, quæ Erichtheum regnantem habet, non poſſe recipere Η Η duo centenaria.

Ad lineam 26 & initium 27. Deeſt proculdubio antiquiſſimi Poëtæ & ejus patris nomen, qui Proſerpinæ raptum & Cereris errores ſcripſerat, cujus nomen nunc non ſuccurrit, niſi forte fuerit, ut Seldenus ſuſpicatur, Eumolpus: fuit enim teſte Suida Orphei diſcipulus, & Homero antiquior Poëta, & qui ſacrorum Cereris ritus & cerimonias & Myſteriorum traditionem ſcripſerat. Forte ea fuit poëſis, quæ Eumolpias dicebatur, quam tamen quidam Muſæo tribuunt, & nomen ſuadet fuiſſe potius Eumolpi geſtorum narrationem ab alio, quam ab Eumolpo factam, quam Eumolpi ipſius opus: poëmatum enim tituli non ſumebantur ab auctoribus, ſed à rebus, de quibus agebat poëma. Sic Ilias & Odyſſea, non ab Homero au-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ctore, ſed ab Ilio urbe & ad Ulyſſe Heroë. Sic Æneis non à Maro- ne, ſed ab Ænea, Thebais, Achilleis, & alia poëmata numquam ab auctoribus denominata ſunt. Itaque Eumolpiadem puto potius à rebus geſtis ab Eumolpo dictam fuiſſe. Cæterum tempus ſatis concordat. Nam Eumolpus & Erechtheus contemporanei fuerunt, ut videre eſt apud Pauſaniam in Atticis. Si tamen quis hæc non recipiat, videat, an intelligi debeat de Pampho vetuſtiſſimo Poëta, & qui, ut idem Pauſanias ait, Athenienſibus vetuſtiſſimos hymnos compoſuit. Ille enim de Cereris erroribus & raptu Proſerpinæ ſcripſerat, teſtis idem Pauſanias in Atticis pag. 37, & in Bœoticis pag. 306. eum autem Poëtam Narciſſo antiquiorem facit ibidem. Narciſſus autem fuit Cephiſi filius ſecundum Ovidium & Hyginum. Cephiſus vero fuit Erichtheo antiquior: ejus enim filiam duxit Erichtheus ſecundum Lycurgum, vel neptem ſecundum Apollodorum. Ergo Pamphos ille fuit vel antiquior vel contemporaneus Erichthei, & quadrat ſatis tempus, ſi quis velit ſuſpicari de eo loqui marmor. Hæc tamen omnia meræ ſunt conjecturæ, & quæ vel admitti vel reſpui me judice poſſunt: veriſimilia enim tantum, non vera eſſe contendo. De Muſæo hoc loco mentionem factam fuiſſe non puto quoniam duabus lineis inferius de eo loquitur marmor.

Ad lineam 27 in lacuna finali, quæ hiat poſt ΕΡΙΧΘΕΩΣ, ſic eam ſupplendam eſſe exiſtimo: ΑΦΟΥΚΑΥΚΩΝΟ: & poſtea in principio lineæ 28 quæ ſic incipit .....ΝΟΥ. ſic perſequor, ΚΕΛΑΙ-ΝΟΥ. & ſic continuatur ſupplementum: ΑΦΟΥΚΑΥΚΩΝΟΚΕΛΑΙ-ΝΟΥΤΑΜΥΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙ. Caucon fuit Eleuſinius filius Celæni, qui primus orgia magnarum dearum, quæ & myſteria dicta ſunt, uſque ad Meſſenem in extremam Peloponneſun intulit. Id nos docet Pauſanias in Meſſenicis non longe ab initio 1 παρὰ ταύτην τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καύκων ἦλθεν ἐξ Ἐλευσῖνος ὁ Κελαινοῦ τοῦ Φλύου, &c.

1 *Adeam Meſſenem orgia ferens magnarum Dearum Caucon ex Eleuſine venit Celæni filius Phlui nepos.*

In medio lineæ 28. & deinceps tales ſunt lacunæ: ΚΑΙΤΑΣΤΟΥ. ..... ΟΥΣΑΙΟΥΠΟΙΗΣ .. ΣΕΞΕΘΗΚ. Quæ ita ſuppleri debere puto. ΤΑΣΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥΜΟΥΣΑΙΟΥΠΟΙΗΣ ΕΙΣΕΞΕΘΗΚΕΝΕΤΗΧΗ.... ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΡΙΧΘΕΩΣ. Hujus ſupplementi rationem ut reddam, dico Muſæum fuiſſe antiquun Poëtam Eleuſinium Eumolpi filium ſecundum Diogenem Laërtiun in proœmio: at ſecundum Aceſodorum antiquiſſimum auctorem Sophoclis Scholiaſte in Oedipo ad Colonum citatum filius Anti- phem

phemi filii Eumolpi. Addidi vero παλαιὸν, ut lacuna requirit, eo quod teſte Suida plures fuerunt Muſæi, at antiquiſſimus ille omnium Eleuſinius, qui Eumolpia ſcripſit, & Titanographiam & morborum curationes & Hymnum in Cererem, teſtibus Pauſania in Atticis & in Phocicis, & Euſtathio in prooemio. Ultimum ſupplementum ubi poſui ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΡΙΧΘΕ ΩΣ, non eget fulcimento. Nam ſequitur ex perpetuo marmoris ordine ita ſupplendum eſſe, ut etiam ea, quæ paulo ante ſupplevi ΕΤΗΧΗ .. .... cæteras litteras numerales nec ſupplere tentavi, nec, ut credo, quiſquam exacte ſupplere poteſt.

Ad lineam 29. ubi in principio deſunt quatuor aut quinque litteræ, ut ex lacunæ ſpatio conjicio, ſic ſupplevi: ΕΡΙΧΘΕ ΩΣ, quod infert neceſſario id, quod ſequitur ΤΟΥΠΑΝΔΙΩΝΟΣ. Nam Pandionis fuit filius & ſucceſſor Erechtheus. Ad cæteras lacunas lineæ 29 manũ non admovebo, ea vulnera Pæona vel ipſum Apollinem requirunt. Suſpicor tamen in ſecunda lacuna, ubi legitur: ΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣ ΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ.. ... ΟΥ, debere ſuppleri ΦΟΝ ΟΥ. Putat tamen doctiſſimus publicator hunc locum debere intelligi non de homicidii expiatione, ſed de luſtratione urbis Athenarum, quæ fiebat menſe Thargelione, & ejus auctoritas me raperet, ut ita cum eo cenſerem, niſi & ipſe id dubitans propoſuiſſet. Sed contra eam ſententiam pugnat ratio temporis. Nam ea urbis luſtratio cœpit fieri propter peſtem, quæ ob mortem Androgei Athenas deſolabat, ut ait Helladius apud Photium, quem citat ipſe vir ſummus. At Epocha de Androgei morte & calamitatibus, quibus Athenæ vexatæ fuerunt ob id piaculum, notatur infra linea 34. Non ergo agitur hoc loco linea 29 de ea luſtratione, quæ pluribus luſtris poſteainſtituta eſt. Hæc ratio me cogit hoc loco à doctiſſimo commentatore diſſentire, qui tamen id non omnino aſſerit, ſed nobis dubitandi & inquirendi anſam præbuit, dum in notis hiſtoricis utitur voce *forſan*.

Inter lineam 29 & 30 notandum eſt nullam in marmore epocham notari regnante Cecrope, quem tamen volunt Chronologorum filii regnaſſe annos 40, & id præcipue notabile eſt, eo quod ille Cecrops ab Euſebio ex Caſtore antiquo auctore dicitur Erechthei frater, Pauſaniæ vero & aliis Erechthei filius. Idem Pauſanias ait in Atticis pag. 5 eum Eubœam ſeceſſiſſe, nec dubito, quin ſeceſſus cauſa fuerit bellum contra eum motum à Metione & Orneo Erechthei filiis, ob regni ſucceſſionem. Fuit enim olim ſæpe controverſa inter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

filios & fratres ſuperſtites regis defuncti de regno quæſtio, & ideo forte nulla in hoc marmore Epocha ab eo notatur, eo quod ejus regnum controverſum fuit, nec unquam ſatis firmum aut ſtabilitum.

Ad lineam 30 (in cujus initio deſunt numerales litteræ, quas ſupplere non tentabo, quia nihil certi dare poſſe me exiſtimo) ubi lacunæ duæ ſunt ejuſmodi : ΑΦΟΥ..ΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΓΥΜΝΙΚΟΣ............. ΑΦΟΥ....... & continuata ſerie cum linea 31. ſic .... ΑΙ .. ΤΑ. Sic ego reſarciendas lacunas exiſtimo. ΟΓΥΜΝΙΚΟΣΑΓΩΝΕΘΕΘΗ (ut nobis ad id viam monſtravit Seldenus in ſuis notis) & poſtea ΑΦΟΥΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΑΙΚΑΙΤΑΛΥΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΕΓΕΝΕΤΟ. Sic ſuppleri puto debere ex Pauſania in Arcadicis non longe ab initio, ubi de Lycaone: καὶ Δία ὠνόμασε Λυκαῖον, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε Λυκαῖα. Et paucis lineis inferius: Λυκάων δὲ ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Λυκαίου Διὸς βρέφος ἤνεγκεν ἀνθρώπου καὶ ἔθυσε τὸ βρέφος καὶ ἐσπεισεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ αἷμα. Sed Hyginus & Suidas non ipſi Lycaoni antiquo tribuit eam immanitatem, ſed ejus filiis. Ovidius tamen primo Metamorphoſeon ipſum Lycaonem id piaculum commiſiſſe ait, & ideo à Jove mutatum in lupum fuiſſe. Quicquid ſit, non eſt dubium, quin de hominum mactatione mentio facta fuerit in marmore, & quæ ſupplevi, ſatis congruunt ad ſpatium lacunarum. Sed objicietur hanc epocham multum recedere ab aliorum Chronologorum calculo, qui Lycaonem multo antiquiorem faciunt, & Cecropi τῷ διφυεῖ coævum. Sed proculdubio fuerunt plures Lycaones, ut ego pridem notaveram, & ex hoc marmore in ea ſententia confirmatus ſum. Itaque ea impia ſacra non erant tribuenda antiquiſſimo illo Lycaoni primo ſecundum Pauſaniam, ſecundo ſecundum Halicarnaſſeum, cujus ſecundi ſtemma deducit cum tanta cura Pauſanias, ſed alteri multum inferiori tempore & paucis luſtris tempora Herculis antecedenti. Primus ille vel ſecundus Lycaon filius fuit, ſi bene memini, Pelaſgi & Deianiræ, quæ filia fuit antiquioris Lycaonis, qui fuit Æzei filius, ut Dionyſ. Halicarnaſſeus. Æzeus vero & Phoroneus antiquiſſimi Peloponneſi habitatores, & multum ante tempora diluvii, ut idem Dionyſius aſſerit. Ideo falſus Ovidius, qui antiquiſſimo illi Lycaoni ante diluvium regnanti ea immania ſacra tribuit. Fuit proculdubio alius Lycaon, qui talis impietatis legem & ordinem inſtituit, quod hoc loco marmor nos docet. Sed Poëtarum proprium eſt multa fingere, non vera narrare.

Eadem linea 31. tertia lacuna, quæ talis eſt. ΚΑΙΑ .. ΚΚΕ ..... Λυ ΚΑΟΝΟΣ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ΚΑΟΝΟΣΕΔΟΘΗΣΑΝ. Si bene deſcripta eſt, nihil nobis ſuggerit, quod ſuppleri poſſit. Viderint ingenioſiores: ego libenter iis lampadem trado. Proculdubio de ſacris ritibus & cærimoniis, quæ in Lycæorum πανηγύρει fiebant, legem quandam vel ſcriptum edictum vel poëma publicaverat ille Lycaon, de quo loquebatur marmor. Sed nomen ejus operis divinabit alius, non ego. In cæteris ejuſdem lineæ lacunis, quæ ſic deſcriptæ ſunt, ΕΔΟΘΗΣΑΝ..ΤΟΙΣΕΛΛ..ΣΙ.. ..Η..Ν..ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ, in proclivi eſt ſupplere, ΕΝ ΤΟΙΣΕΛΛΗΣ ΙΝΕΤΗΧ. Sed in ultima hac lacuna, ubi annorum numerus ex more perpetuo Chronologi debet præcedere βασιλεύοντος, littera Ν proculdubio vel errore quadratarii vel exſcriptoris culpa pro alia irrepſit.

Ad lineam 32, ubi de Hercule aliquid ſcriptum fuerat, non habeo quod dicam, perſpicacioribus id ulcus ſanandum relinquo.

Ad lineam 33 & 34, quæ ſic deſcriptæ ſunt, lacunæ, ΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ..... ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ..ΑΘΗΝ ....ΑΛΩΝΕΝΗ.........ΣΥΠΟΣΧΕΝ..Α..ΑΜΜΙΝΩΣ ΑΞΙΩΣΕΙ, ſic à me ſuppleri debere exiſtimantur. ΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙΣΠΑΝΙΣ ΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣΤΟΙΣΑΘΗΝ ΑΙΟΙΣΑΠΟΛΛΩΝΕΝΗΚΕΝΔΕΚΑΣΥΠΟΣΧΕΙΝΑΣΑΜΜΙ ΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΗ. Primum ſupplevi ΣΠΑΝΙΣ, quod mihi videtur magis convenire ad lacunæ ſpatium mediocre, quam ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ, ut ſupplebat doctiſſimus Seldenus, quæ vox etiam non tam proprie dicitur de terræ fructibus, quam de fœtura & ſterilitate animalium. In litteris, quæ tertiam lacunam ſequuntur, non eſt dubium, quin Α poſitum fuerit male pro Λ facili lapſu manus vel quadratarii vel exſcriptoris: ea vero ſupplementa quadrant cum hiſtoria Minois & Androgei. Unicum adducam Apollodorum, quoniam cum hoc loco apprime facit. Is igitur lib. 3 de Minoë, qui ob Androgei filii mortem Athenienſibus bellum inferebat: χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου μὴ δυνάμενος ἑλεῖν Ἀθήνας εὔχεται Διὶ παρ' Ἀθηναίων λαβεῖν δίκας. γινομένου δὲ τῇ πόλει λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ, τὸ μὲν πρῶτον κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν τὰς Ὑακίνθου κόρας Ἀνθηίδα, Ἠνθενίδα, Λυταίαν, ἐπὶ τὸν Γεραίστου τοῦ Κύκλωπος κατέσφαξαν. τούτων δὲ ὁ πατὴρ Ὑάκινθος ἐλθὼν ἐκ Λακεδαίμονος Ἀθήνας κατῴκει, ὡς δὲ οὐδὲν ὄφελος ἦν τούτου, ἐχρῶντο περὶ ἀπαλλαγῆς, ὁ δὲ θεὸς ἀπεῖπεν αὐτοῖς Μινώϊ διδόναι δίκας, ἃς ἂν αὐτὸς αἱρεῖται, id eſt, *Bello vero in moras tracto cum non poſſet Athenas capere, petiit à Jove, ut pœnas ſibi darent Athenienſes: ingruente vero peſte & fame in urbem, primum quidem ex antiquo oraculo Athenienſes Hyacinthi filias, Antheidem, Enthenidem, Lytæam ad Geræſti Cyclopis tumulum mactaverunt:*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

runt: earum vero pater Hyacinthus Lacedæmone veniens, Athenas inhabitabat. Cum autem hoc nihil juviſſet, oraculum conſuluerunt ſuper liberatione. Deus autem edixit eos dare pœnas Minoï, quas ipſe elegerit. Poſt hæc, credo, lector de meo ſupplemento non dubitabis, dabo tibi tamen auctarii vice Diodorum lib. 4. καὶ ὁ αὐχμὸς παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἐπαύσατο, παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις μόνοις διέμεινεν, οὗ δὴ χάριν ἠναγκάσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν θεὸν ἐπερωτῆσαι περὶ τῆς τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆς, εἶθ' ὁ μὲν θεὸς ἔχρησεν, ἐὰν τοῦ Ἀνδρογέω φόνου τῷ Μινώϊ δίκας δῶσιν ἃς ἂν ἐκεῖνος δικάσῃ, id eſt, *Et ſiccitas quidem apud alios Græcos ceſſavit, & apud Athenienſes ſolos remanſit: cujus gratia coacti ſunt Athenienſes, deum interrogare ſuper malorum liberatione. Inde deus reſponſum dedit, ſi de Androgei cæde pœnas darent, quas Minos eis conſtituet.* Cæteræ duæ lacunæ lineæ 34 in verſione Seldeni optime ſuppletæ ſunt.

Ad lineam 35. in lacuna finali, quæ extat poſt litteras ΑΠΡΕΩ ob corruptum ejus vocis principium nihil ſuppleri poteſt: non enim ex ἄπρεω aliquis unquam vocem Græcam eliciet. Ideo ſubtilioribus ingeniis id examinandum relinquo.

Lineæ 36 prima lacuna videtur continuiſſe Theſei non amplius monarchæ ſed reipublicæ moderatoris officium, ſeu officii nomen ut ΝΟΜΟΓΡΑΦΟΣΑΘΗΝΩΝ, vel ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ, vel aliud quid tale. Ultimæ ejus lineæ lacunæ videntur aliquid de Hammonii fani prima conſtructione muginaſſe.

Ad lineam 37. in prima lacuna ſuppleri proculdubio debent litteræ numerales 𐅅ΗΗΗΗ. ut ſit tota ſumma 𐅅ΗΗΗΗ ΔΔΔΔΙΙ quando proxime ſuperior numerus eas habet, quod etiam cenſet Seldenus in ſuo canone. Secundam lacunam ΑΡΓΕΙΟΙΝΕΥΑΔΡΑΣ. .... ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ. Sic ſupplendum & emendandum puto ΑΡΓΕΙΩΝΕΥΑΔΡΑΣΤΟΣΚΑΙΑΜΦΙΑΡΑΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ. Quin de Adraſto loquatur, non eſt dubium ex reliquiis nominis: pluralis vero numerus ἐβασίλευσαν cogit alterum adjungere, & quidem unum ex iis, qui ſeptem ad Thebas dicti ſunt, quoniam ſtatim ſubjungit de agonis inſtitutione: prætuli Amphiaraum, nam is ſolus ex aliis cum Adraſto rex erat, ille ex Melampodis, hic ex Biantis progenie: ex Anaxagoridis vero tunc Iphis regnabat, teſte Euripide in Supplicibus. Cæteri Capaneus, Hippomedon, Tydeus, Polynices, Parthenopæus reges non erant Argis. Ideo ſolus Amphiaraus hoc loco Adraſto jungi poteſt, licet ſpatium lacunæ videatur anguſtum ad id nomen recipiendum. Sed ut ſupra notavi, non ſem-

per

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

per ita exacte ad fidem repræſentata ſunt ea ſpatia. Libenter ſuſtuliſſem duas literas ΕΥ, quæ redundare videntur ante nomen ΑΔΡΑΣΤΟΣ. Sed aliquis forte eas retinendas eſſe cenſeret, ut ſignificent καλῶς: nam & Adraſtus & Amphiaraus inter bonos numerantur. Quinque ultimas lacunas. ΚΑΙΤ ΟΝΑΓΩΝΑ.Ν..Α...ΗΘ..ΑΝ... Sic ſuppleo: ΤΟΝΑΓΩΝΑ ΕΝ ΝΕΜΕΑ ΙΣΥΝΗΘ ΛΕΥΣΑΝ ΠΡΩ ΤΟΙ, ponendo ſcilicet ultimas litteras ΤΟΙ in principio lineæ 38 ante ΕΤΗ. Hæc ſupplementa credo ſatis arridebunt lectori non maligno, quando cum hiſtoria Thebanæ expeditionis omnino concordant, nec mihi videntur egere tibicine. Non diſſimulabo tamen doctiſſimum Seldenum ſuſpicari de agone Olympico poſſe intelligi: de ſua tamen æquitate ſpero eum non improbaturum noſtram conjecturam.

In linea 38 poſt lacunam in capite lineæ jam ſuppletam monendus eſt lector in literis numeralibus redundare unum Δ, & delendum eſſe, ut ſint tantum 𐅅HHHH𐅄ΔΔΔΠII. Quod neceſſario ſequitur, ex eo, quod ſuperior numerus in linea 36 eſt 𐅅HHHH𐅄ΔΔΔΔΠ, quo minor debet eſſe hujus lineæ numerus, qui eum ſequitur: cæteras lacunas optime ſupplevit doctiſſimus Seldenus in ſuis notis.

Ad lineam 39 nihil habeo, quod dicam: omnia enim ſecundum Seldeni emendationes & ſupplementa ita ſe habent, ut non poſſit melius. Vide ejus verſionem & notas hiſtoricas.

Ad lineam 40, in qua prima lacuna ſuppleta eſt à Seldeno, occurrunt aliæ quinque lacunæ, quarum ultima finalis continuatur cum ea, quæ eſt in capite ſequentis lineæ 41, in qua ſequuntur aliæ plures lacunæ, quarum duæ priores ſunt in eadem periodo, & complebant ſententiam. Ideo uno tenore eas omnes abſolvemus. Eæ ſic habent: ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗ..ΙΟΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟ.......ΙΓΙΣΘΟΥΘΥΓΑΤΡΙ..... ΟΝ..... ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥ........ ΑΘΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ....,... ΩΝ....ΕΤΗ. &c. in his lacunis prius emendanda ſunt, quæ ſic, ut leguntur, cum helleniſmo non concordant, & poſtea lacunæ ſupplebuntur. Primum igitur occurrit poſt primam lacunam ΙΟΙΑΙ, ex quibus literis, ſi quis vocem Græcam elicere aut componere poſſit, erit mihi magnus Apollo: proculdubio ea corrupta ſunt, & à tempore exeſa, male, ut puto, deſcripta. Puto primam literam Ι ex Υ exeſis duobus apicibus factam fuiſſe, & Τ degeneraſſe in I, quod facile accidere potuit. Idem dicendum de litera O, quæ ſequitur: in eam enim litteram degeneravit Θ deleto per vetu-

vetuſtatem medio obelo. Ergo pro ΙΟΙΑΙ legendum eſt ΤΘΙΑΙ. Sic poſt quintam, quæ prima eſt lineæ 41, ΑΟΕΝ proculdubio peccat, & cum litteræ Α Ο ſint hoc loco finales cujuſdam vocis (nam quæ ſequuntur, id arguunt) non poſſunt in proſa oratione conſiſtere, & componuntur eæ vocales in fine dictionis in verſu tantum, dum terminant genitivum Ionicum, ut Αἰακίδαο. Ideo hæ finales vocales corruptæ fuerunt, & male exſcriptæ: pro ΑΟ lego ΤΟ, & ſic totum locum ſuppleri debere exiſtimo: ΑΦΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ ΕΝΣΚΥΘΙΑΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΜΑΝΙΩΝ ΙΑΣΘΗ ΚΑΙ ΑΙΓΙΣΘΟΥ ΘΥΓΑΤΡΙ ΗΡΙΓΟΝΗ ΤΗ ΑΙΓΙΣΘΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΩ ΔΙΚΗ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΝ ΑΡΕΙΩΙ ΠΑΓΩΙ ΗΝ ΟΡΕΣΤΗΣ ΕΝΙΚΗΣΕΝ ΙΣΩΝ ΨΗΦΩΝ ΟΥΣΩΝ ΕΤΗ. Nunc ratio reddenda eſt horum ſupplementorum. Primum igitur ſupplevi ΕΝΣΚΥΘΙΑΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΜΑΝΙΩΝ ΙΑΣΘΗ, quoniam nihil celebrius eſt in tota Oreſtis hiſtoria, quam ejus furor à tragicis decantatus; quod autem eo furore liberatus ſit in Scythia, teſtis Euripides in Iphigenia in Tauris, cujus auctoritatem ſequutus eſt auctor Chronici, ut potiorem aliis, qui alibi eum deſiiſſe furere ſcripſerant. Sic igitur Oreſtes apud Euripidem dicto loco alloquens Iphigeniam ſororem in Scythia Taurica.

[1] ΦΟΙΒΟΣ μ' ἔπεμψε δεῦρο, διοπετὲς λαβεῖν
Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί,
Ἀλλ' ἥνπερ ἡμῖν ὥρισεν σωτηρίαν,
Σύμπραξον· ἂν γὰρ θεᾶς κατάσχωμεν βρέτας,
Μανιῶν τε λήξω, &c.

Ex ſententia igitur Euripidis Oreſtes furore liberatus eſt, poſtquam Dianæ ſimulachro potitus eſt in Scythia, quem ſequitur noſter Chronologus. In lacunis 3 4 & 5 ſupplevi ΑΙΓΙΣΘΟΥ ΘΥΓΑΤΡΙ ΗΡΙΓΟΝΗ ΤΗ ΑΙΓΙΣΘΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΩ ΔΙΚΗ ΕΓΕΝΕΤΟ. Nam quando de Ægiſthi filia eſt ſermo, certum eſt ejus nomen adſcriptum fuiſſe, cujus literæ ΟΝ partem faciebant. Fuit autem Ægiſtho filia nomine Erigone, teſte Cynæthone auctore antiquo apud Pauſaniam in Corinthiacis, his verbis: [2] τὸν δὲ Ὀρέστου νόθον Πενθίλον Κιναίθων ἔγραψεν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἠριγόνην τὴν Αἰγίσθου τεκεῖν. Ex quo patet tandem reconciliatis odiis Oreſtem cum ea Erigone, poſtquam rerum potitus eſt, rem habuiſſe. Doctiſſimus Seldenus Helenam hoc loco ſuppleri debere ſuſpicabatur, ex Ptolemæo Hephæſtionis apud Photium, qui Helenam ex Ægiſtho & Clytemnæſtra natam ait. Sed cum pace ſua liceat mihi hoc loco aliter ſentire. Nam & elementa

ΟΝ

[1] *Phœbus me huc miſit, ut è cœlo lapſum accipiam Simulachrum, & id collocem in Athenarum terra Sed quam mihi definivit ſalutem Mecum operare. nam ſi deæ habuerimus ſimulachrum Furere deſinam.*

[2] *Penthilum autem Oreſtis nothum Cinæthon in ſuis verſibus ſcripſit Erigonem Ægiſti filiam peperiſſe.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ON non cadunt in nomen Helenæ, tum ea Helena, ſi vixiſſet, junior fuiſſet, quam ut in judicio ſiſti potuiſſet. Sed non vivebat, ſi fides eſt eidem Ptolemæo: ait enim eam ab Oreſte necatam fuiſſe, quod non accidit, niſi una cum matre. Nam furiis agitatus bis non dicitur homicidiis ſe polluiſſe. Nec Argos poſt Clytæmneſtram necatam reverſus eſt, niſi poſtquam in Areopago abſolutus fuit. Tum Oreſtes erat illius Helenæ frater uterinus. Ideo multo magis conveniebat ea actio, quam Erigonæ, quæ non erat ex Clytæmneſtra nata, ſed ex priore Ægiſthi conjuge, quod ſequitur ex eo, quod ex Erigone Penthilum nothum genuit Oreſtes. At nefas erat Græcis cum ſorore materna ſeu uterina rem habere. Ideo non erat ex Clytæmneſtra Erigone, ſed ex alia priore conjuge, cujus nomen ignoro: cujus ſi forte initium fuit ΑΥ, ſine dubio id exhibebat marmor poſt ΑΙΓΙΣΘΟΥΚΑΙ, & id ſuadet nominis Ἀιγίσθου iteratio in marmore, qua opus non erat, niſi etiam matrem nominaſſet. Quod ſupplevi ΔΙΚΗΕΓΕΝΕΤΟ, ſatis manifeſtum eſt in Æſchylo in Eumenidibus & ex Euripide in Iphigenia in Tauris, & ne te morer, fere omnibus antiquis, qui de eo confeſſu ſcripſerunt, qui omnes Oreſtem ajunt in Areopago cauſam dixiſſe de cæde matris & Ægiſthi; at nulli melius eam accuſationem perſequi conveniebat, quam Erigonæ contra patris occiſorem, omiſſis de Eumenidibus fabulis. In ultimis lacunis ſupplevi ΙΣΩΝΨΗΦΩΝΟΥΣΩΝ, vel, ſi videtur ſpatium lacunæ anguſtius, ut tot literas recipere non poſſit, ΣΩΝΟΥΣΩΝ, quod idem eſt, & ſic loquebantur ſæpe Athenienſes ex ſui juris formula. Sic Ariſtophanes in Ranis, ὡς ἀπολεῖται κἂν ἴσαι γένωνται. Sic & Ariſtides oratione in Minervam, cujus locum, quoniam facit maxime ad confirmandum noſtrum ſupplementum, apponam [1] οἱ περὶ Ὀρέστην λόγοι μαρτύρονται, οὐ φυγόντα μὲν ἐξ Ἄργους Ἀθήναζε, φεύγοντα δὲ Ἀθήνησι δίκην ὑπ' Εὐμενίδων ἴσων τῶν ψήφων γενομένων, προσθεμένη τὴν παρ' αὑτῆς σώζει, καὶ τοίνυν ἔτι νῦν σώζει πάντας, ἐὰν ἴσαι γένωνται. Addam ad hunc Ariſtidis locum id in judicio Areopagitarum de Oreſte ſolenne & notabile fuiſſe, quod calculi damnantes & abſolventes fuerint æquales, locum Æſchyli in Eumenidibus, ubi Minerva ſic loquens inducitur de eo judicio:

[2] Ἀνὴρ ὅ γε ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην,
Ἴσον γάρ ἐστι τ' ἀρίθμημα τῶν πάλων

& non multo poſt

[3] — — ἀλλ' ἰσόψηφος δίκη

[1] *Sermones, qui fiunt de Oreſte, teſtantur, non quidem fugientem ex Argis Athenas, ſed reum factum ab Eumenidibus Athenis, calculis æqualibus addito ſuo ſuffragio Minervam eum ſalvum feciſſe.*

[2] *Vir iſte pœnam ſanguinis effugit. Æqualis enim eſt numerus calculorum.*

[3] *Sed æqualium calculorum Judicium exiit vere.*

ſim legendam redundare ob particulam δὲ ante poſitam. Legeba enim ἐν Συρακούσαις ἦ τῶν γε ὁμόρων (ὅμοροι autem ſunt contermini vicini) & ſuſtulit γε ut ſuperfluum, at legendum erat τῶν γεωμόρων qui quidem erant optimates, nobiles ab iis geniti, qui cum Archi Corinthio Syracuſas condiderant, & territorium circumvicinum inter ſe diviſerant, unde γεωμόροι. In reliqua linea ſunt duæ lacunæ finales, quas dividunt literæ duæ T O, ſi forte litera T male occupa locum literæ Υ, quod facile fieri poteſt, quod viderint marmoris αὐτόπται, tunc audaculus forem & ita ſuppleri debere crederem, ΑΦΟΙ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣΕΝΙΚΗΣΑΝΕΛΟΝΤΕΣΚΥΡΡΑΝ. Hoc enim eſt ex hiſtoria. Æſchines contra Cteſiphontem de eo negotio: καὶ συναθροίσαντες δύναμιν ἱκανὴν ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξηνδραποδίσαντο τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς λιμένας ἔχωσαν, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν κατέσκαψαν καὶ τὴν χώραν αὐτῶν καθιέρωσαν κατὰ τὴν μαντείαν, id eſt, *& cum copi ſufficientes collegiſſent ex Amphictyonum ditionibus, viros in ſervitutem red gerunt, & portus obſtruxerunt, & urbem eorum diruerunt, & eorum regi nem Deo ſacram fecerunt ſecundum oraculum.* Pauſanias in Phocicis ſat fuſe eam hiſtoriam narrat, & tandem ait: [1] Ἀμφικτύονες δὲ ὡς εἷλ τὴν πόλιν ἐπράξαντο ὑπὲρ θεοῦ δίκας παρὰ Κιρραίων. Polyænus lib. Ἀμφικτύονες Κίρραν ἐπολιόρκουν &c. plura poſſem congerere, ſed ha ſatis ſunt ad fidem faciendam noſtræ conjecturæ.

[1] Amphictyones autem poſtquam urbem ceperunt, pœnas à Cirrhæis pro deo exegerunt.

Ad lineam 53. cujus penultimam lacunam, ubi nomen Simon ſcriptum fuerat, recte ſupplevit publicator, nihil eſt quod agam.

Lineæ 54. prima lacuna ab eodem ſummo viro reſtaurata eſt cæteras, quæ ſic habent, ΑΦΟΥΕΝΑΘ...ΑΙΣΚΩΜΩ....Ρ... ΕΘΗ.. ΣΑΝΙ.. ſic ſuppleo: ΑΦΟΥΕΝΑΘΗΝ ΑΙΣΚΩΜΩΔΙΑΠΡΩΤΟ ΕΘ ΕΘΗΕΠΙ ΣΑΝΙΣΙ. Id eſt, ſcena tumultuario opere ex aſſe bus compacta, nondum ſcilicet theatro extructo.

In linea 55 lacunas partim ſupplebimus, partim hiantes reli quemus, quæ ſic reſtant: ΤΩΝΙΚΑΡΙΕΩΝΗΥΡΟΝΤΟΣΣΟΥΣΑΡΙΩΝ ΚΑΙΔΟΛΟΝ..ΤΕΘ..ΠΠΩΤΟΝΙΣΧΑΔ.....ΑΡΣΙΧΟ.....ΝΟΙΝΟΥ.,.. ....ΟΣ..... Quæ, antequam ſuppleantur, videntur emendatio indigere hæc verba, τῶν Ἰκαριέων ηὑρόντος Σουσαρίωνος καὶ Δόλ ſolœciſſat enim hæc oratio, & legendum eſt ηὑρόντων. Δολον enim fi principium nominis ejus, qui cum Suſarione comœdiam inven vel qui fuit ejus ὑποκριτής. Itaque credo ſupplendum eſſe nom Δόλονος, & dona poſtea recenſebantur, quæ acceperant ex publi illi Icarienſes ex Icaria Atticæ pago ſic dicti, quod addo. ne quis

Icar

:aria inſula cogitet. Hæc dona domum auferebant curru quadri-
gi, ut ex his reliquiis colligitur, & ſic ſuppleri debere videntur:
ΑΙΔΟΛΟΝ ΟΣΤΕΘ ΡΙΠΠΩΤΟΝΙΣΧΑΔ ΩΝΑΡΣΙ
Ο ΝΠΙΘΟΝΟΙΝΟΥ. Cætera divinet alius, & fateor nihil me
giſſe de talibus præmiis. Sed reliquiæ omnino ſuadent ita ſcriptum
iſſe. In fine nomen Archontis & numerus annorum deeſſe vide-
ır.

In linea 56 palam eſt erratum eſſe in ſpatio lacunæ deſcribendo,
uæ ſic perperam deſcripta eſt: ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΙΚ... ΟΥ·
am cuivis patere debet ex marmoris perpetuo ordine poſt vocem
ρχοντος ſequi debere Ἀθήνησι. Ergo ſpatium deſcribi debebat ta-
:, ut recipere poſſet ſex literas ΑΘΗΝΗΣ, ut legatur ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΑΘΗΝΗΣΙΚΩΜΙΟΥ. Nam Plutarchus in Solone nos docet, Piſi-
ratum, de quo fit hîc ſermo, Tyrannidem occupaſſe Archonte
Comio, & in eadem linea ex quatuor numeralibus ΔΔΔΔ delenda eſt
na, ut patet ex numero ſequente, ut numerus ſit 287, non vero 297,
t ſcriptum eſt. Cæteræ lacunæ, quæ cum linea 57 continuantur, ſic
habent. ΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣ .. ΑΣΙΑΣ .... ΔΕΛΦΟΣΑ .... ΔΔΔΔΙΙ.
Quæ ſic emendanda & ſupplenda exiſtimo. ΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣ ΕΞ
ΑΣΙΑΣ ΕΙΣΔΕΛΦΟΥΣΑ ΠΕΣΤΕΙΛΕΝΕΤΗΗΗ𐅅ΔΔΔΔΙΙ. In
eadem linea fœdum eſt mendum, quod fraudem fecit ſummo viro,
t ΤΟΥΔΗΜΟΥ verteret *populo*, quaſi hic annus ſine Archontibus
uiſſet & populus Athenienſis ſine regimine. At legendum eſt ΕΥ-
ΘΥΔΗΜΟΥ, qui fuit Archon Olymp. 56, ut notat Olymp. anagra-
phe, à qua Olympiade ad noſtri marmoris epocham numerus 292,
quem optime ſupplendum cenſet Seldenus, apprime convenit.
Cæteras lineæ 57 lacunas ΚΑΙΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟ ......ΗΣΣΦΑΛ.......Sic
ſuppleri poſſe cenſeo. ΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟ ΠΥΘΙΗΣΣΦΑΛ ΛΟΜΕ
ΝΟΝΕΖΩΓΡΗΣΕ. Quæ omnino concordant cum hiſtoria Crœſi,
de qua Herodotus & plures alii.

In linea 58 reſtituenda optimam navavit operam doctus publica-
tor: nihil habeo, quod addam, nam lacunas ΠΟΙΗΤΗΣ...... ΑΧΙ... ΟΣ,
quas non attigit, nec ego attingam. Suſpicor in reliquiis quædam
eſſe mendoſa.

Lineæ 59 lacunas quaſdam ſupplevit Seldenus, alias hiantes reli-
quit, quas nec me reſtituere poſſe fateor, excepta ſecunda, ubi ſup-
pleo numerum annorum ΗΗ𐅅ΙΙΙ, id eſt, 253, ut ex reliquiis & ſe-
quentibus numeris colligitur.

Ad

Ad lineam 46. puto in prima lacuna ſupplendum eſſe ΚΑΙ ΜΕΤΡΑ ΕΣΚΕΥΑΣΕ, cujus ſupplementi duæ aut tres literæ forte ad finem ſuperioris lineæ referri debent. In fine ejuſdem lineæ & in principio ſequentis 47, ubi nomen fuit regis Athenarum ſuppleo ΦΕΡΕΚΛΟΥΣ, quoniam & Diognetum, quem linea 45 notavit, immediate ſequitur in ordine regum Medontidarum, tum quod nullus alius poſt Diognetum in ea ſerie circa ea tempora regnavit, cujus nomen poſſit formare genitivum in ΟΥΣ; cæteras lacunas ejuſdem lineæ ſupplevit Seldenus, ut oportuit.

In linea 48. recte Seldenus ſupplevit primam lacunam: in ſecunda vero, ubi in ſuis notis ponit ΗΡΗΘΗ, puto aliter paululum ſuppleri debere: nam literæ, quæ reſtant ΕΝ, reſpuunt illud ΗΡΗΘΗ. Nam ſic ſe habent lacunæ ΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΗΡ.. ΕΝ.. Ρ.. ΩΝ ΕΤ.. Η. quod ſic ſuppleo ΗΡ . ΕΝ . Ρ . ΩΝ, nam quando alios omnes proprio nomine indigitat, præfero nomen proprium ejus, qui primus Archon annuus factus eſt, quamvis Ο . Ρ . ΩΝ, quod ponit Seldenus, etiam bene congruat. Creontem vero primum Archontem annuum fuiſſe aſſerit Vellejus Paterculus, & poſt eum Euſebius. Cæteras ejuſdem lineæ lacunas, quæ cum prima lacuna lineæ 49 continuantur, nec poſſum ſupplere, nec quiſquam credo ſupplere poteſt, cum nullæ fere ſint reliquiæ.

Ad lineam 49. monendus eſt lector vocem ΛΥΣΙΑ videri mendoſam. Nam Λυσίας in genitivo facit Λυσίου, & eum Archontem Τλήσιαν vocat Pauſanias in Meſſeniacis, cujus nominis ſi forte genitivus fuit Τλήσια, ut ὁ Πύλας τοῦ Πύλα, non eſt dubium, quin reponendum ſit Τλησία pro Λύσια. In eadem linea non erat, quod dubitaret ſummus vir de voce ΔΕΡΔΕΝΕΟΣ, eo quod fuit Antiſſæus patria Terpander; non eſt enim nomen patriæ Terpandri, ſed patris, cujus nomen fuit Δερδενεὺς. In finalibus lacunis, quæ ſic deſcriptæ ſunt, ΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ.... Α... ΩΝ... Δ. ΟΥΣΘΑΙΑΥΛΗΤ.. mendum eſt in hoc ultimo membro: non enim aliquid, quod helleniſmum ſapiat, ex eo eliciet quis. Proculdubio reponendum ΟΥΣ ΚΑΙΑΥΛΗΤ, & ſic totum locum reſtituere tentabo. ΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ ΣΛΥ ΡΑΣΚΑΙΑΥΛΩΝ ΕΔΙΔΑΞΕΙ ΟΥΣ ΚΑΙΑΥΛΗΤ ΑΙΣΣΥΝΗΥ ΛΗΣΕ, quod ultimum eſt in capite lineæ 50. Credo hæc ſatis per ſe ſtare, & literarum reliquiis & lacunarum ſpatio ſatis accommodari. Poſui λύρας, eo quod Suidas de eo Terpandro dixit eum primum νόμους λυρικοὺς ſcripſiſſe. De hoc Terpandro operæ pretium eſt videre

Pollucem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pollucem & eum caſtigare, eo quod putat eos errare, qui νόμους αὐλητικοὺς illi tribuunt, at eos non errare aſſerit hoc loco marmor.

In linea 50 multum laboravit, & ingenioſe multa excogitavit, ut ſolet, doctiſſimus Seldenus, ut aliquem ſenſum commodum tribueret lectioni, quæ extat in voce ΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥ. Sed incaſſum ſe torquebat vir ſummus: eſt enim mendoſa, & unius literæ tranſpoſitione laborat, & proculdubio ſanabitur, ſi legas ΤΗΝΕΜΠΡΟΘΕΣΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝ. προθεσμία Heſychio eſt καιρὸς, ὅρισις (ubi forte legendum καιροῦ ὅρισις) διορία, ὅρισμα. Inde ἐμπρόθεσμος dicitur, qui ad tempus adeſt, qui ad horam præſtitutam aliquid agit. Cum autem de Muſica hîc agatur, ἐμπροθέσμου δίκη, lex rythmi, quam nos vernacule *Cadence, cadentiam*, vocamus, eo quod manus vel pes debet una cum ſono quodam cadere. Itaque Terpander hoc loco dicitur antiquum rythmi morem mutaſſe, & quum olim requireretur, ut exacte ad ἄρσιν vel θέσιν caderent ſoni, eam antiquæ Muſicæ ſimplicitatem mutaſſe, & introduxiſſe alium morem licentiorem, ſed gratiorem, & ſonos aliquando extendiſſe vel contraxiſſe ultra vel citra momenta τῆς ἄρσεως vel θέσεως (quod nunc Syncopas facere vocant, eo quod vox canentis, cum ceſſat in momento τῆς θέσεως ubi exſpectatur ab audiente, videtur Syncopen pati.) Sic ego puto hunc locum intelligendum. Ego memini in adoleſcentia mea nullum uſum fuiſſe earum extenſionum ultra præſtitutum cadentiæ momentum, quas Syncopas vocant in cantilenis aut chorearum modis, ſed eas paulo poſt introductas vidi, & placuiſſe. Si quis tamen certiora docuerit, amplectar lubens.

Lacunas finales lineæ 50 Seldenus optime ſupplevit. pro Λύδων tamen ob elementum Ο, quod reſtat, mallem legi ΛΥΔΟΙΣ, & ad ſpatium lacunæ deſcriptum magis conveniret ΑΡΔΥΣ, ſed epocha forte nimis recederet: regnavit enim ſecundum Herodotum annos 49.

Ad lineam 51. ubi de Sapphus fuga & ejus cauſa videtur aliquid ſcriptum fuiſſe, reliquiæ nimis acciſæ nihil ſuggerunt.

In linea 52 præter lacunam, quæ lineam incipit, quam ſupplevit in ſua verſione Seldenus, notandus eſt error quadratarii, qui duas proculdubio literas vel oblitus eſt notare, vel (quod magis puto) ſponte omiſit, eo quod putavit eas redundare. Sic igitur ſcriptum eſt ΕΝΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜΟΡΩΝΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧΗΝ. ubi luce clarius eſt debere legi ΤΩΝ ΓΙΟΜΟΡΩΝ. Putavit ſculptor marmoris, ignorans, quinam forent illi γεόμοροι, particulam γε divi-

Ἐξῆλθ᾽ ἀληθῶς ——

Et apud Euripidem in Iphigenia in Tauris Oreſtes ſuas fortunas recenſens ſic ait:

> 1 ——— ἴσας δέ μοι
>
> Ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ,
>
> Νικῶν δ᾽ ἀπῆρα φόνια πειρατήρια.

4 Æquales autem mihi Calculos enumeravit Pallas ex ulnis. Victor vero evaſi tentationes mortales.

Ex his locis, credo, ſatis patet noſtram conjecturam cum iis, quæ de Oreſtis judicio ab antiquis tradita ſunt, omnino concordare. Cæterum quod Seldenus vult emendari in ipſo marmore Ἀρείῳ πάγῳ, optime cenſere mihi videtur.

In linea 41 in fine & linea 42 optime lacunam finalem & capitalem continuatas ſupplevit Seldenus in ſuis notis, quas vide: optime etiam de Neleo putavit debere intelligi ſecundam lacunam ΝΗ.. ΕΥΣ, & de migratione Ionica in cæteris cum literis tum lacunis ſermonem factum fuiſſe. Viam monſtravit, eam inſiſtam & cætera miſere deformata, emendare & reſtituere conabor. Sic igitur deſcribuntur eæ lacunæ: ΑΦΟΥΝΗ .. ΕΥΣΩΙΚΙΣ......Γ.... ΑΛΑΗΧΑΡ... ΣΙ.. & in ſecunda linea 43 continuata lacuna ...... ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ.. ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ.. ΙΥΟΥΝΤΑ.... Α...... ΣΑΜΟΝ...... ΤΑ... ΙΩΝΙ.. ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ...... eæ prius conſiderandæ ſunt, & reliquiæ, quæ reſtant, emendandæ. Primum occurrit ΑΛΑΗΧΑΡ, vox vel voces proculdubio corruptæ, quod ſic, ut puto, accidit. Prima litera A eſt finalis vocis præcedentis. ΛΑΗΧΑΡ vox eſt barbara, quæ in Græcas voces non poteſt dividi aut componi. Scriptum fuerat, ut ſuſpicor, ΛΑΘΝΑΓ, in illis reliquiis impactæ ſunt fiſſuræ injuria temporum in Θ tranſverſalis, quæ O mutavit in H, in N vero decuſſavit fiſſura, quod reliquum erat literæ N, & ſic ex N factum eſt X, ultimum vero Γ facile fuit lapide exeſo formare in P, & ſic factum eſt ΛΑΗΧΑΡ ex ΛΑΟΝΑΓ. Hæ ſunt noſtræ conjecturæ, quæ niſi marmor omnino repugnet, non recedunt à veriſimili. Poſt ſecundam lacunam lineæ 43, ſi non erravit deſcriptor in ſpatio lacunæ exprimendo, neceſſe eſt mutare H in Ω; ut cum præcedente T fiat ΤΕΩΝ. Literæ ΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝ, quæ ſequuntur, ſunt proculdubio mendoſæ. Nam cum nullam in cæteris urbibus mentionem faciat Chronologus locorum, in quo ſitæ fuerant, cur de Teo, quæ ad mare jacebat, dixiſſet κατ᾽ ἀγρὸν ὄν, quod & ſolœcum foret. Nam Τέως eſt fœminini generis, non neutrius. Sic ut puto corruptela irrepſit. Forte hæ ſunt in marmore reliquiæ:

ΚΑ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ΚΑΤΑΞΒΙΩΝΟΝ, unde deſcripſerunt ΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝ, cum legere deberent, ΚΑ ΙΛΕΒΕΔ ΟΝ, quod omnino ſuadet receptus ordo in auctoribus, qui fere ſemper Teum & Lèbedon conjungunt, utpote vicinas urbes. Ideo in ea voce ſupplenda audacior fui. Poſt voces ΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ puto errore quadratarii omiſſam fuiſſe vocem ΚΟΛΟΦΩΝΑ, eo quod credidit, male repetitum fuiſſe ejus urbis nomen. Nam ſi non redundat ΥΠΟ ipſius Colophonis mentio non fieret. Ergo vel omittendum eſt ΥΠΟ, vel repetenda & vox ΚΟΛΟΦΩΝΑ, & legendum Τέων καὶ Λέβεδον ὑπὸ Κολόφωνα, Κολόφωνα, Μυόυντα, &c. Certum eſt igitur in marmore enumerationem factam fuiſſe urbium duodecim, quæ in tranſmigratione Ionum à Neleo & ſociis conditæ fuerunt. Itaque ſic totum locum reſtituo. ΑΦΟΥΝΗΛΕΥΣΟΙΚΙΣΙΜΙΛΗΤΟΝΕΓΚΑΡΙΑΙΛΑΟΝ ΑΓΕΙΡΑ ΣΙΟΝΩΝΟΙΕΚΤΙΣΑΝΕΦΕΣΟΝ ΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΞΟΜΕΝΑΣ ΤΕΩΝΚΑΙΛΕΒΕΔΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑΚΟΛΟΦΩΝΑΜΥΟΥΝ ΤΑΦΩΚΑΙΑΝΠΡΙΗΝΗΝΣΑΜΟΝΧΙΟΝΚΑΙ ΤΑΠΑΝ ΙΩΝΙΑ ΕΓΕΝΕΤΟΕΤΗ &c. Conſule, ô quicunque voles ſuper his reliquiis aliquid certius meditari, an hæc ſupplementa poſſint cum marmore quadrare. Certe cum hiſtoria concordant, quam tractavit abunde Herodotus lib. 1, Strabo lib. 8 & 14, & Pauſanias in Achaicis. ibi videbis Neleum condidiſſe Miletum in Caria, & Ionum multitudinem ſecum duxiſſe, unde ea regio Aſiæ, ubi eæ urbes conditæ fuerunt, Ionia vocata fuit: cæteras omnes urbes, quæ hoc loco recenſentur conditas fuiſſe à filio, fratribus & ſociis Nelei, & ſic veriſimiles eſſe, ſi non veras, noſtras conjecturas. In fine lineæ 43 & principio ſequentis 44 numerales literas ſupplere audax foret incœptum, cum in rege poſtea notato error fœdiſſimus noſtrum marmor inquinaverit, quem notavit Seldenus. ego certe non dubito, quin ex errore quadratarii in ea linea 44 male repetita ſint hæc verba ex linea 39. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΣΘΟΣ (lege Μενεσθέως) ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣ, ubi ea ipſiſſima verba leguntur, quæ huic lineæ non conveniunt.

Linea eadem 44 optime ſupplevit ſummus vir Seldenus reliquas lacunas, nec eſt, quod addi poſſit.

Sic & in linea 45 ſecundam & tertiam lacunam optime ſupplevit, de quarta & finali tacuit, & ego tacebo, nam ea hiſtoria τοῦ δημιοῦσεως, non extat, quod ſciam, apud auctores, & quid fuerit illud quod per ΕΥ incipit, non poſſum conjectura aſſequi.

Ad lineam 60 in prima lacuna manifeſtum eſt deeſſe primas li-
teras nominis ΙΠΠΑ ΡΧΟΝ, quod Seldenus vidit: in ſecunda vero
quam non attigit, videtur ſuppleri debere ΑΠΟΓΟΝΟΝ, ſumendo
eam vocem in lata ſignificatione pro oriundo, non vero nepote, fil
filio, niſi quis malit ΑΜΦΙΓΟΝΟΝ, id eſt, natum ex ſecunda uxo-
re, ut interpretatur Heſychius, quod tamen de eo nullibi, credo, in-
venitur. Poſſet etiam quis ſupplere ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Eligat lector
quod convenientius illi videbitur. In tertia lacuna quæ ſic habe
ΠΕΙΣΤΡΑΤΟΥΑ.......ΟΝΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΙΣ..Ρ..ΗΣΑΝΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡ
ΤΙΔΑΣΕΚΙ.... ΚΛΑΣ..ΙΟΥΤΕΙΧΟΥΣ. Pro ΠΕΙΣΤΡΑΤΟΥ manifeſtum
eſt debere legi ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ, & eſt manifeſtus error quadra-
tarii. In cæteris credo auctorem Chronici ab Herodoto ea, quæ de
Piſiſtratidis dixit, accepiſſe, & uſum eſſe eadem voce, qua uſus eſt in
eo negotio Herodotus, qui ſic lib. 5. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τε-
νοισι, ἐπ' οἷσιν ἐβούλοντο οἱ Ἀθηναῖοι ὥστε ἐν πέντε ἡμέρῃσιν ἐκχωρῆσαι ἐκ
τῆς Ἀττικῆς. Ideo ſic ſuppleo ΑΘΗΝΑΙΟΙΣΥΜΠΑΡΕΣΤΗΣΑ
ΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΙΔΑΣΕΚΧΩΡΕΙΝΠΕΛΑΣΓΙΚΟΥΤΙ-
ΧΟΥΣ. Incuria marmorarii omiſſa eſt littera Κ in voce Πελασγίκ
nam ſemper dictum eſt apud antiquos Πελασγικὸν τεῖχος, nunquam
Πελάσγιον. Quod ſi quis dubitet de ſupplemento vocis ἐκχωρεῖν, e
quod in marmore legatur ΕΚΙ, quod videtur non poſſe eſſe reliquum
vocis ἐκχωρεῖν, poterit ſupplere ΕΚΒΑΙΝΕΙΝ, ut ſit Ι reliquum
Β exeſi. Videant accuratius ipſius marmoris inſpectores. In ultima
lacuna, quæ in ſequenti linea continuatur, nomen Archontis deeſt
quod poteſt ſuppleri ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ.
Omnes enim hiſtorici in eo concordant, Cliſthene ſcilicet Archon-
te Piſiſtratidas ejectos fuiſſe, & operæ pretium eſt aſſcribere locum
Plutarchi in Pericle, ubi de Cliſthene: [1] ὃς ἐξέλασε Πεισιστρατίδας καὶ
κατέλυσε τὴν τυραννίδα γενναίως, καὶ νόμους ἔθετο. Sed videtur Chro-
nologus confundere hoc loco duas epochas, & mortem Hipparchi
eodem anno ponere, quo ejecti ſunt Piſiſtratidæ contra fidem hiſto-
ricam. Nam teſte Herodoto lib. 5 & Thucydide lib. 6 poſt Hip-
parchi cædem Hippias tyrannidem exercuit per tres annos, & quar-
to ejectus fuit. Ideo annis quatuor prius evenit Hipparchi mors ſci-
licet Panathenæis magnis anno 3 Olymp. 66. Nam tertio Olympia-
dis anno celebrabantur Panathenæa magna, ut bene notavit Scali-
ger lib. 1 de Emendatione temporum. In numeralibus literis hujus
lineæ videtur redundare unum Ι, ut quadret numerus cum ſuperiori-
bus & inferioribus epochis.

[1] *Qui Piſiſtratidas ejecit, & tyrannidem diſſolvit ſtrenue, & leges poſuit.*

Line-

Lineæ 61 primas lacunas reſarcivit optime Seldenus: eam vero, quæ eſt in numeralibus literis, non eſt difficile ſupplere. Nam Iſagoras, qui hoc loco Lyſagoras dicitur, in Olympiadum recenſione ponitur Olympiade 68, duobus poſt ejectos Piſiſtratidas annis, & ne aliquis auctoritatem ejus recenſionis in dubium revocet, idem firmatur à Dionyſio Halicarnaſſeo lib. 1. Ideo licet hîc ſupplere litteras numerales ΕΤΗΗΗΔΔΔΔΠ, & dum canonem Seldeni retracto, video idem ſentire eum ſummum virum: cæteras ejuſdem lineæ non attingo, in iis enim nihil video certi.

In fine lineæ 62 & initio lineæ 63 lacunæ tres manent hiantes hoc modo: ΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ... ΑΡΙΕΝΤΕΑΣ.... ΩΝΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛ... ....ΝΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝ, quas ſic reſtitui debere exiſtimo. ΚΑΙΑΡΙΕΝΤΕΑΣΣΑΤΡΑΠΗΝΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛΦΙΔΕΟΝΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝ, vel, ſi ſpatium lacunæ patitur (quoniam in voce Σατϱάπλω muto ω in η) ΣΑΤΡΑΠΗΝΤΩΝΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛΦΙΔΩΝ. Vocem Σατϱάπλω in eo loco convenire nemo, credo, negabit: at eum ducem Perſarum, qui in pugna Marathonia Perſas cum Datide regebat, Ἀϱταφέϱνlω vocant. Sed in eo conſentiunt, quod erat Darii ἀδελφιδȣ̃ς. Herodotus quidem in Erato eum [1] Ἀϱταφεϱνέα τὸν Ἀϱταφέϱνεως παῖδα ἀδελφίδεον ἑωϋτȣ̃ vocat, ubi forte ex hoc marmore reponendum Ἀϱιεντέα τὸν Ἀϱταφέϱνεως. Nam raro nomina patrum in filiis repetebantur, ſæpiſſime in nepotibus, & error in Herodoti exſcriptore fuit facilis, ut nomen, quod auribus inſedebat, repeteretur.

[1] *Artaphernem Artaphernis filium ejus conſobrinum, vel nepotem ex fratre vel ſorore.*

Linea 63, cujus prima lacuna reſtituta eſt, habet adhuc tres lacunas, quæ ſic habent, ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ...... ΔΕΥΤΕΡΟΥΦ ... Ν. ΕΝΜΑΧΗ, quas ſic integras facio. ΑΘΗΝΗΣΙΤΟΥΔΕΥΤΕΡΟΥΦΑΙΝΙΠΠΟΥΕΜΜΑΧΗ &c. Plutarchum habeo fidejuſſorem & auctorem hujus ſupplementi: is enim in Ariſtide pugnam Marathoniam eveniſſe ait Phænippo Archonte, & reliquiæ in marmore concordant.

In lineæ 64 principio lacuna extat, quæ proculdubio continebat ætatem Æſchyli, ideo eam, quæ ſic habet, ΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ... ..ΔΔΔΠ. ſic ſuppleo, ΠΟΙΗΤΗΣΕΤΩΝΩΝΔΔΔΠ. Quod ad numerales literas, puto nullam excidiſſe eo quod in Æſchyli vita dicitur fuiſſe contemporaneus Pindaro, qui natus fuit Olympiade 65, quod congruit cum marmore. Nam ab Olympiade 65 ad annum tertium Olymp. 72, quo pugnatum eſt ad Marathona, interſunt an-

ni triginta, nullum aliud argumentum firmius habemus. Nam & annus nativitatis Æſchyli, qui memoratur in ejus vita, numerum habet corruptum, & cætera pugnantia & incerta.

In linea 64, cujus prima lacuna jam repleta eſt, conſideranda eſt ſecunda, quam omnino credo deſcriptam eſſe anguſtiori ſpatio, quam oportuit, quod & in aliis lineis jam notavimus accidiſſe. Ea igitur talis eſt: ΑΦΟΥΣΙΜΩΝΙΔΗΣΣΙΜΩΝΙΔΟΥΠΑΠΠΟΣΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥΠΟΙΗΤΗΣΩΝΚΑΙ .... ΝΗΣΙ. Eam lacunam neceſſe eſt ſic ſuppleri debere, ΠΟΙΗΤΗΣΩΝΚΑΙ ΑΥΤΟΣΕΦΑΝΗ ΑΘΗ ΝΗΣΙ. Ipſe Seldenus videtur ſupplere αὐτὸς in ſua verſione, vox ἐφάνη ſolita uſurpari in hoc marmore appoſite locatur ante Ἀθήνησι. literæ, quæ reſtant ΝΗΣΙ, manifeſte arguunt Ἀθλώνησι ſcriptum fuiſſe. Ego certe non video, quomodo aliter ſuppleri poſſit: in lacuna finali deeſt ΕΤΗ, quæ vox ſemper præcedit literas numerales.

In capite lineæ 65 recte ſupplevit Seldenus literas numerales ſecundum marmoris reliquias, ſed ſuſpicor unum Ι deeſſe inter Π & Α, ut numerus ſit ΗΗΔΔΠΙ. Nam pugna Marathonia notata eſt ſupra anno 227. Ariſtides vero teſte Plutarcho in ejus vita fuit Archon immediate poſt Marathoniam pugnam. Ergo debet cum Ariſtide Archonte notari annus 226. Sed manum de tabula, dum Seldenus ipſe ait incertum eſſe, num in marmore ſcriptum fuerit Π vel ΠΙ, ideo proculdubio legendum eſt ΔΔΠΙ. Cæterum mihi mirum videtur hanc lineam, quæ excepta prima lacuna in capite integra eſt, implere in hoc Seldeni antigrapho duas lineas integras & plus, ut & infra lineam 68, & lineam 70 & 71: ſupra vero eſſe plures lineas, quæ non implent unam lineam cum dimidia in eodem antigrapho. At cum marmor deſcriptum ſit à Seldeno, habens latitudinem pedum 3 & pollicum 5, & ſcripturæ lineas utramque oram contingentes, inde ſequi videtur omnes lineas in eo marmore fuiſſe æquales, & lacunæ finales debuerunt deſcribi adeo, ut pares ſint omnes lineæ. Id equidem me turbat, viderint ipſius marmoris inſpectores, quomodo eæ lineæ ſe habeant. Reſtat notare in fine hujus lineæ neceſſe eſſe deeſſe literas ΕΙΣ, vel in capite lineæ, quæ ſequitur, ut ſenſus quadret, ſive oblitus fuerit eas notare opifex, ſive notare lacunam exſcriptor.

Linea 66 duas tantum habet lacunas. Prima ſic eſt: ΕΙΣΤΗΝΕΛ ΛΑΔΑΑ....ΟΕΤΗ. Proculdubio ſcriptum fuit ΕΙΣΤΗΝΕΛΛΑ

ΔΑ

ΔΑΑΦΙΚΕΤΟ. Nam Steſichorus, de quo ſermo fit, non fuit Hellen, ſed natus Himeræ in Sicilia: ideo notat tempus, quo in Græciam venit, & in ea innotuit. Secunda lacuna non eſt tam facilis, eo quod ſequentes literæ, ut puto, in mendo cubant: quid enim poteſt fieri ex ΕΝΑΙΝ, in helleniſmo eſt terminatio genitivi vel dativi dualis, qui caſus non poſſunt accommodari ad rem, de qua agitur, niſi ſcriptum fuerit ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ. cedo alterius medici manum, quæ hoc ulcus ſanet.

In capite lineæ 67 manifeſtum eſt ex præcedentis lineæ fine ΕΝ ΘΕΡΜΟ debere ſuppleri ΠΥΛΑΙΣ, ut ſit ΕΝΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΜΑΧΗ. In ſecunda lacuna optime Seldenus legit ΚΑΛΛΙΑΔΟΥ, quæ lectio firmatur teſtimonio Herodoti in Urania, qui diſerte ait Καλλιαδέω ἄρχοντος, & ejus teſtimonium præponderat omnibus aliis auctoribus, quos citavit vir doctiſſimus: ab eo enim, ut par eſt credere, acceperunt & Diodorus & Dionyſius & Laërtius.

Lineæ 68 primum hiatum reſarcivit perquam optime Seldenus in ſuo canone. Ultimam etiam, quod ad ſignificatum: ſed ut ea conjectura firmetur, emendandæ ſunt litteræ præcedentis lacunæ ΕΡΥΗΚ & legendum ΕΡΙΥΗΚΕΝΕΝΣΙΚΕΛΙΑ, niſi dicamus unum ΡΟ Ionice detractum, quippe augmentum.

Ad lineam 69. in lacuna ſecunda, ubi deſunt literæ numerales, eas proculdubio optime ſuppleverat vir ſummus, ſed mendum typographicum ei fraudem fecit; dum in Canone ſuo pag. 107 linea 8 pro notis numeralibus ΗΗΔΠΙ, quæ habuit in mente & ſcripſerat, exhibetur numerus ΗΗΠΙ, cui numero litera Δ una ſcilicet decas deeſt. Lacuna tertia etiam bene reſtituta eſt in Canone, ubi intelligit de Gelone Dinomenis filio: nam in verſione δεινομένου videtur interpretari de gravi tyrannide: in voce ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ deeſt Υ, & legere oportet ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΥΣ, ſive ſit error opificis, ſeu typographi. Lacuna 4, quæ & ultima eſt ejus lineæ ſexageſimæ nonæ, ubi videntur hæ reliquiæ, & ſic legitur: ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΥΣ.........Ε ΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝ. ſic ſupplendum cenſeo, ΕΝΓΕΛΑΙ ΕΤΥΡ &c. Nam ſpatium lacunæ non videtur ſatis extendi, ut putemus ſcriptum fuiſſe ΕΝΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣ ſive ΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝ. Nam Gelo prius factus eſt Gelæ Tyrannus, poſtea vero etiam Syracuſarum. Sed hæc Epocha, ut optime notavit Seldenus, non conſonat cum cæteris Chronologis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad lineam 70 nihil addi poteſt iis, quæ docte & optime ſupplevit & commentatus eſt Seldenus.

Lineæ 71 lacunas etiam explevit idem ſummus vir in ſuo canone. Sed in litteris numeralibus videtur deeſſe unum I, ut ſit numerus ΗΗΠΙΙΙΙ, & quadret cum ſuperioribus & inferioribus. Nam cum ſupra Timoſthene Archonte ponat marmor numerum 215, infra vero Apſephione Archonte 206, neceſſe eſt, ut Charete Archonte ponatur numerus 209. Sic enim eorum ordo procedit ſecundum Diodorum & Olympiadum recenſionem, *Timoſthenes*, *Adimantus*, *Phædon*, *Dromoclides*, *Aceſtorides*, *Menon*, *Chares*, *Praxiergus*, *Demotion*, *Apſephion*, *Theagenides*. Si *Timoſthènis* annus refertur ad annum 215, Apſephionis vero ad annum 206, Theagenidæ vero ad 205, neceſſe eſt, ut Charete Archonte notetur annus 209. Ergo addenda unitas, ut dixi, & addendum eſt unum I, ſic, ΗΗΠΙΙΙΙ. Cæterum ex hoc marmore ut ex aliis auctoribus emendandus Diodorus, qui pro *Apſephion* habet *Phædon*, male repetito *Phædonis* nomine ex ſuperioribus, niſi forte Phædon fuerit ſuffectus.

Lineæ 73 lacunæ à doctiſſimo Seldeno reſtitutæ ſunt.

In linea 74 notæ numerales, quæ primum occurrunt, videntur redundare uno I. Nam ſi Theagenidis annus fuit 205, Calliæ vero annus 193, Euthippo vel Euippo debet tribui annus 198, nam ita recenſentur & apud Diodorum & in Olympiadum recenſione: *Theagenides*, *Lyſiſtratus*, *Lyſanias*, *Lyſitheus*, *Archidemides*, *Tlepolemus*, *Conon*, *Euippus*, *Phraſiclides*, *Philocles*, *Bion*, *Mneſithides*, *Callias*. Sed hæc Chronologis accuratius examinanda relinquo. Eadem linea lacuna finalis, quæ cum capite ſequentis lineæ continuatur, & ſic deſcribitur: ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΛ....ΑΙΤΗΣ...ΚΕΛΙΑΣ. ſic reſtitui poteſt: ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝΓΕΛΑΤΗΣΣΙΚΕΛΙΑΣ. ibi enim (ſcilicet Gelæ) in Sicilia diem ultimum clauſiſſe dicitur Æſchylus: caſu teſtudinis ab aquila raptæ occiſum teſtatur Plutarchus lib. de exilio, & auctor ejus vitæ anonymus, ſed antiquus.

In linea 75 & 76. conſiderandus eſt Chronologis annus, quo viciſſe dicitur Euripides annos natus 43. Nam quum auctor vitæ Sophoclis dicat Sophoclem natum fuiſſe Philippo Archonte annis 24 ante Euripidem natum. Thomas vero magiſter in Euripidis vita, dicat Euripidem natum eſſe Calliade Archonte, quo anno ad Salaminem cum Xerxe pugnatum eſt, cum neutro eorum concordat hæc noſtri marmoris epocha, ſed cum ſeipſo quadrat marmor. Nam ſupra

pra linea 65 dixit Euripidem natum Philocrate Archonte ab epocha marmoris retro annis 222, id exacte cum hoc numero concordat. In lacuna finali numerum 179 vellem poni uno anno minus, quam putat debere poni doctiſſimus vir.

Lineæ 76 lacunas impletas à Seldeno non eſt opus attingere. In ſecunda tamen poſt nomen Archontis, quod ſupplevit Seldenus in ſuo canone, credo legi debere ΕΒΙΩΣΑΝ. In lacuna finali puto annum ſcriptum fuiſſe 157 uno anno plus, quam cenſet ſummus ille vir.

Lineæ 77 primam lacunam ſupplere erat in proclivi. Ultimam, quæ cum capitali lacuna lineæ 78 continuatur, ita ſuſpicor debere ſuppleri. ΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΒΙΩΣΑΣΕΤΗ ΔΔΔΠΙΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ. Nam quod doctiſſimus Seldenus in ſuo canone poſuit: *Euripides Poëta moritur ſeptuagenarius*; id puto dixit ἁπλῶς, & rotunde, ut ajunt, non exacte: vel ſequutus eſt auctoritatem Thomæ magiſtri, qui in vita Euripidis ait eum eſſe mortuum annum agentem ſeptuageſimum. Sed ut quadret ſecum marmor, neceſſe eſt eum, qui Philocrate Archonte natus fuit, anno ab epocha marmoris retro 222, & mortuus eſt Antigene Archonte anno ab eadem epocha retro 145, vixiſſe annos 77, & fortaſſe apud Thomam magiſtrum excidit vox *ſeptimum*. nam & Suidas marmori fere conſonat, & ait ἔτη δὲ βιῶναι αὐτὸν ο ε´.

Lineæ 78 jam prima lacuna non hiat, ut nec ſecunda, nec tertia, quas ſupplevit Seldenus, ut & quartam in notis numeralibus. Sed in ultima finali, ubi ſupplevit ΑΝΕΒΑΙΝΕΝ, mallem reponi ΑΝΕΒΗ. Nam in toto marmore non uſus eſt auctor tempore præteriti imperfecti. Sic igitur ſe habet lacuna finalis cum ſequentis lineæ capitali continuata: ΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΡ........ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ &c. quam ſic ſuppleri poſſe & debere exiſtimo: ΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΒΗΠΡΟΤΕΡΟΝΕΤΗΗΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣ &c. numerum annorum ita ſupplevit Seldenus in ſuo canone. Quod ad dubium de mortibus Euripidis & Sophoclis, quas in idem tempus coincidere ait idem doctiſſimus vir apud pleroſque, certe Suidas aliter ſentit, qui Sophoclem ſex annis ſupervixiſſe Euripidem aſſerit, quod tamen cum noſtro marmore non convenit, & jure queritur Seldenus non quadrare has epochas cum Archontum ſerie, quam tamen falſi arguere non audeo. Ideo mihi liceat cum doctiſſimo viro ἐπέχειν. Quod vero ad Cyri aſcenſionem, de qua etiam dubitat, cum ſexennio inferius ſub

Archonte Exæneto ponatur, non eſt, quare dubitet. Duplex enim fuit Cyri aſcenſio. Prima, quando à patre Dario evocatus eſt jam decumbente ſeu morbum fingente, ut ait Xenophon initio lib. 2 Hellenicorum, quæ prior ἀνάβαζις cadit exacte in annum notatum hoc loco in marmore. Secunda vero, qua cum exercitu aſcendit, ut bellum inferret fratri, quæ proprie dicta eſt Xenophonti ἀνάβασις, accidit quinto vel ſexto poſt hanc primam anno. Cavendum eſt igitur, ne hunc marmoris locum de ſecunda aſcenſione accipiamus.

In linea 79 vox ΠΡΟΤΕΡΟΥ non caret ſuſpicione mendi, & timeo, ne eam pro ΔΕΥΤΕΡΟΥ poſuerit quadratarius, niſi hoc ſit, certe mirum videri poteſt eundem Calliam, qui fuit Archon Olymp. 81, duraſſe uſque ad annum 3 Olympiad. 93. Nam conſentaneum eſt credere Archontas illos eponymos non ſolitos eſſe fieri, antequam jam viri forent ætate maturi & rebus agendis idonei & jam experti, nec rurſus, cum jam effœti ſine corporis & animi vigore forent. Tamen quoniam id, licet rarum, non ſit impoſſibile, ut vir octogenarius ſit adhuc ad tractanda negotia idoneus, ἐπέχω, & nihil decerno. In eadem linea nomen Archontis ΜΙΚΩΝ apud Diodorum eſt Μικίων. Lacuna finalis, quæ cum ſequentis lineæ capitali continuatur, debuit, ut puto, longior deſcribi: nam ea talis eſt: ΑΦΟΥ...... ΑΚΥΡΟΥΑΝΑΒΑΝΤΕΣΚΑΙ. At neceſſe videtur eam ſic ſupplere ΑΦΟΥ ΕΠΑΝΕΛΘΟΝΟΙΜΕΤ ΑΚΥΡΟΥ &c. Hoc enim hiſtoria docet, & teſte Xenophonte totum tempus expeditionis in aſcenſu & reditu fuit unius anni & trium menſium, aſcenſus fuit ſub Xenæneto Archonte teſte Diodoro. Ergo conſequens eſt, ut ſub Lachete, qui Xenænetum excepit, reditus acciderit.

Lineæ 80, cujus initialem lacunam cum finali ſuperioris lineæ conjunctam jam ſupplevimus, ſecunda, tertia & quarta lacunæ ſic deſcribuntur: ΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦ ...... ΕΛΕΥΤ ......Ο.. ΕΤΗ. Quas ſic ſuppleo: ΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ ΒΙΟΥΣΕΤΗ. Hæc ſupplementa, ſpero, in dubium non revocabuntur, & id poſtulant numerales ætatis notæ, quæ ſequuntur. In finali lacuna poſt ΛΑΧΗΤΟΣ ſequebatur ſine dubio ΑΦΟΥ: poſt id vero multa exciderunt, quæ divinare non aggrediar, temerarium enim foret, quando Diodorus nos nihil juvat, eo quod in eo anno nullum negotium, quod Athenis geſtum fuerit, narravit, cum tamen ſequentis lineæ initium ..... ΑΘΗΝΗΣΙ innuat de rebus Athenienſium in ea linea tractatum fuiſſe.

Ad

Ad lineam 81 nihil habeo certi, quod dicam: pauca elementa, quæ reſtant in lacunis, nullam anſam præbent noſtris conjecturis.

In linea 82 non dubito, quin cauſam habuerit vir doctiſſimus, cur notaret in ſuo Canone ad hanc lineam *Philoxenus ſexagenarius moritur*, cum in marmore numerus ſit expreſſus ΔΠ, id eſt, quinquaginta quinque. In proxima lacuna manifeſtum eſt ſupplendum eſſe ΕΤΗ ΗΔΠΙ. Nam numerus 116 quadrat cum Pythea Archonte in lacuna finali, quæ (ut ſuſpicor) pluribus punctis notari debuit: de Anaxandridis Comœdi victoria fiebat mentio ita cenſente Seldeno. Itaque ſic ſupplenda eſt finis ejus lineæ ΑΦΟΥ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣΚΩΜΩΔΟΠΟΙΟΣΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣ. quadrat is numerus cum ſuperiore epocha. Nam Callias fuit Archon tribus annis poſt Pytheam, cujus annus notatus eſt ſupra numero 116, & conſentit Seldenus in ſuo canone.

Linea 83 pro ΚΑΛΛΕΟΥ, quod legitur in marmoris antigrapho, errante forte typographo legendum eſt ΚΑΛΛΙΟΥ. Hic fuit Callias Hipponici, quem Xenophon δᾳδοῦχον vocat l. 6, & quem caput & coryphæum fuiſſe ait legationis, ad Thebanos miſſæ de pace cum Lacedæmoniis tractanda, cujus vitam & matrimonia plura vide in Andocide. Cæterum eadem linea optime ſupplevit Seldenus Ἀστὴρ, & ex eo loco emendavit Ariſtotelem. Quod ad ultimam lacunam finalem, optime, ut mihi videtur, intelligit τὸ ΚΑΤΕΚΑΗ de Cometa ſeu Lampade, de qua Ariſtoteles meteorologic. 1 cap. 6. Certe non video, quid melius poſſit excogitari. Nam & de eo Cometa mentionem facit Diodorus lib. 15. Sed quod ſupplevit ΚΑΤΕΚΑΗ ΔΕΤΩΤΕΚΑΙΟΥΡΑΝΟΣ, dubito, an bene conveniat, & an ita ſcriptum fuerit in marmore: nam καταϰαίεσθαι bene dicitur de rebus, quæ igne conſumuntur, ut de domo, de templo, de ſilva, de urbe, ſed de cælo puto non poſſe dici, niſi abuſive id καταϰαίεσθαι, cum cometes in eo fulſit. Diodorus ſic ait de eo cometa: ὤφθη μὲν γὰρ κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας λαμπὰς μεγάλη καιομένη ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα πυρίνη δοκίς. Mallem igitur vel ex Diodoro ſupplere: ΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΚΑΙΠΥΡΙΝΗΔΟΚΙΣΕΝΟΥΡΑΝΩ, vel cum Ariſtotele, ΚΑΙΟΔΟΣΕΝΟΥΡΑΝΩ, nam & ὁδὸν vocatam fuiſſe ait eam Lampadem.

Lineæ 84 prima in capite lacuna, quæ (credo) ex fine præcedentis lineæ continuata eſt, habuit proculdubio ΑΦΟΥΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟ, ut cenſet marmoris publicator, & de Leuctrica pugna optime intel-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

intelligit ex Pauſania, cui addi poteſt & antiquioris Polybii auctoritas, qui lib. 2 ait Elicen & Olenum abſorptas fuiſſe paulo ante Leuctricam pugnam, ubi puto (imo firmiter credo) eum memoria lapſum poſuiſſe *Olenum* pro *Bura*, earum autem urbium calamitas tunc evenit, quando magnus ille cometes, de quo linea ſuperiore dictum eſt, fulſit teſte Ariſtotele loco ſupra citato meteorol. 1 cap. 6. Eadem linea 84 in lacuna finali ſuppleo: ΑΦΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ, quod cum linea ſequente ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ conjungitur, & ita ſuppleo, eo quod de ſolis Perſarum & Macedonum regibus habet rationem marmor eo tempore (nam de Lydiæ regibus egit etiam ſuperioribus ſeculis) & hic annus eſt, quo Amynta mortuo ſucceſſit Alexander, ut notavit Diodorus ad annum tertium Olymp. 102.

Lineæ 85 lacuna finalis, quæ proculdubio multo majus ſpatium occupare debet, quam pauca puncta antigraphi nobis deſcribunt, ſic ſe habet: ΚΑΙΩΙΚΙΣΘΗΜΕΓΑΛΗΠΟΛ....... eam ſic repleri debere cenſeo: ΜΕΓΑΛΗΠΟΛΙΣΕΤΗΗΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ ΔΥΣΚΙΝΗΤΟΥ. Nam ut ordo perpetuus marmoris ſervetur, ſequi debet numerus annorum negotium narratum, & nomen Archontis ſequitur ſemper annorum numerum. Nunc videndum, an bene & numerum annorum & Archontis nomen poſuerimus. Pauſanias certe in Arcadicis ait Megalopolin conditam fuiſſe paucis poſt Leuctricam pugnam menſibus Phraſiclide Archonte, ſed puto eum non exacte perpendiſſe eam epocham, & poſuiſſe Phraſiclide Archonte, eo quod notum erat eo Archonte pugnam Leuctricam commiſſam fuiſſe. Nam quod marmor non habuerit Ἄρχοντος Φρασικλείδου, colligo ex totius marmoris ordine, in quo numquam bis ponitur ejuſdem Archontis nomen, ſed ſemper omnia, quæ ſub eodem Archonte evenerunt, ſimul enumerat, ut optime notavit doctiſſimus Seldenus, quem vide in ſuo canone. Itaque de epochæ hujus veritate & utrum Phraſiclide an Dyſcineto Archonte condita fuerit ea urbs, accuratius viderint Chonologi. Sed certo certius eſt ex ordine marmoris debere ſcribi Δυσκινήτου. Cæterum de conditu Megalopoleos diſſentire videtur Diodorus lib. 15, qui Megalopolin conditam ait Nauſigene Archonte duobus annis poſterius, quam & noſtrum marmor & alii. Ut concilientur eæ diverſæ auctorum ſententiæ, puto Arcadas Epaminondæ monitu urbis mœnia & circuitum notaviſſe, forte & mœniorum fundamenta jeciſſe: ſed tum demum habitari

cœpiſſe,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

cœpiſſe, poſtquam victis Arcadibus in ea pugna, quæ Magna vocata eſt, timor eos coëgit, ut conferti habitarent, & eam urbem munirent, & frequentarent, ut eo propugnaculo adverſus Lacedæmonios uterentur. Ideo ad eum annum ejus urbis natalia retulit Diodorus, alii vero ad primam ejus delineationem.

In linea 86 duæ lacunæ finales ita deſcriptæ ſunt ΚΑΙΑΛΕ ... Ν ... lacuna finalis debet magis extendi, quod fere in omnibus lacunis finalibus accidit. Eas ita hiantes ſic expleri debere puto: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΒΑΣΙΛΕΥΕΙ. Id omnino cum hiſtoria convenit. Nam Ptolemæus Alorites ſeu filius ſeu gener Amyntæ regis (nam in eo variant auctores) occiſo per fraudem Alexandro rege, qui Amyntæ ſucceſſerat, eodem hoc anno regnum Macedoniæ occupavit teſte Diodoro lib. 15, cujus locum in numero annorum ejus regni corruptum emendavimus ſupra pag. 50 in notis ad eum auctorem.

Linea 87 in hiatu ad finem mentio proculdubio fiebat de expilatione templi Delphici à Phocenſibus duce Philomelo facta: jure tamen in eo æſtuat doctus vir, quod certum ſit cum ex teſtimonio Pauſaniæ, tum aliis certiſſimis conjecturis (quarum præcipua ducitur ex regno Philippi Macedonis) eam expilationem factam fuiſſe novennio poſt hunc Cephiſodorum vel ſaltem octennio Philippo jam regnante, & quidem ſecundum Pauſaniam Agathocle Archonte. Ego non dubito erraviſſe auctorem Chronici Marmorei. Cauſa erroris fuit Archontum homonymia, & ambiguitas in vocibus Cephiſodori & Cephiſodoti, qui ſæpe confunduntur. Nam cum Cephiſodotus Archon immediate præceſſerit Agathoclem, facile credo quandam in eo apud Hiſtoricos fuiſſe diverſitatem, ut alii Archonte Cephiſodoto, alii Agathocle id negotium notaverint, dum alii forte à belli initio, alii ab ipſa expilatione templi tempora computabant. Inde auctor noſtri Chronici deceptus ſimilitudine nominis ad primum Cephiſodotum retulerit, quæ ad ſecundum vel ad Cepiſodorum debebant referri. Ideo non dubito, quin lacuna illa finalis lineæ 87 ſic repleri debeat: ΤΟΕΝΔΕΛΦΟΙΣ ΙΡΟΝΕΣΥΛΕΥΣΑΝΕΤΗΗ ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ.

Linea 88 curta eſt, & credo inter eam & lineam 89 plura deeſſe.

Lineæ 89 lacunas optime ſupplevit doctiſſimus Seldenus.

In cæteris præter duo nomina Archontum imperfecta, quæ ſupplevit idem ſummus vir in ſuo canone, nihil ſuppleri poteſt ob nimis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

accifas reliquias, nec nobis aliud ſuppetit, quam dolere, imo lugere, talis theſauri tam exiles reliquias ad nos uſque perveniſſe. Quod ad alterum marmor, quo continentur Smyrnæorum decreta, & fœdus cum Magneſiis, in eo ſupplendo & illuſtrando tam fœliciter laboravit ſummus ille vir, & omni laude dignus Seldenus, ut in eo ne minimum quidem ïota mutare aliquis poſſit, nec nobis ſupereſt aliud agendum, quam illi gratias agere, & plauſum dare, quod facere debent omnes literati.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,
EXERCITATIONES
IN ANTIQUOS
AUCTORES GRÆCOS.
PARS SECUNDA.

Poſt antiquos auctores Græcos, qui pedeſtri ſermone ſcripſerunt, quantum in nobis fuit, emendatos & illuſtratos, propoſitum nobis fuerat & alterum volumen Criticarum Exercitationum in antiquos Poëtas, cum Epicos (excepto Homero quem Didymus, Euſtathius & alii ſatis illuſtrarunt) tum Dramaticos, Elegiographos, Lyricos, Bucolicos, & Epigrammatiſtas componere, & tuo judicio, erudite lector, ſummittere. Nec ab eo propoſito omnino deſtiti. Sed vergens ætas & ingruentes morbi Spem nos vetant inchoare longam. *nobis enim opus eſt tempore, & ſano corpore, ut ea, quæ ſparſa jacent in meorum librorum marginibus, breviter annotata extendere, & compilare liceat. Igitur quas ſolas paratas habeo*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

beo in Ariſtophanem & Theocritum exercitationes, eas volumini præcedenti adjungo: cætera forte aliquando daturus, ſi Deus vitam & vigorem largiri non dedignetur, & ultimam manum Græciæ antiquæ noſtræ, quæ me ab aliis ſtudiis avocat, imponere permittat. Quod faxit ille Deus miſericors & omnipotens, ut amicorum deſiderio, publicæ expectationi, & tuæ utilitati, lector Philelleniſta, opus illud qualecunque eſt, in lucem dare & publicare poſſim. Interim paratis fruere, & noſtra munuſcula animo grato accipe. Vale.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

AD ARISTOPHANEM ET EJUS SCHOLIASTAS.

Editionis Caldorianæ, Genevæ anno 1607.

De Comœdiarum Ariſtophanis vero ordine.

Quantum in auctoribus priſcis intelligendis proſit notitia temporis, quo unumquodque opus ſcriptum fuit, nullus eorum, qui in iis evolvendis & enucleandis curam adhibuerunt (ut arbitror) ignorat. Verum ſi in univerſis hoc verum eſt, id potiſſimum in priſcæ comœdiæ auctoribus & Satyrographis veriſſimum deprehenditur. In iis enim multa obſcura, imo ænigmatica inveniuntur, quæ non poſſunt intelligi, niſi hiſtoria ejus temporis, quo ſcripta illa fuerunt compoſita, Oedipi vice fungatur, & iis tenebris lucem afferat. Idcirco antequam ad ipſum Ariſtophanis textum accedamus, non erit (credo) inutile, ordinem, quo ejus dramata vulgata ſunt, omnino præpoſterum & turbatum, ad verum & genuinum τῶν διδασκαλίων ordinem revocare, & unicuique comœdiæ natalium ſuorum tempus aſſignare. Id ſi præſtiterim, nec ne, tuum erit, lector, judicium. Nam de omnibus id affirmare non auſim, in pleriſque tamen me non aberraſſe confido, ut ex notis infra ad unamquamque comœdiam poſitis tibi patebit. Eum autem laborem lubentius ſuſcepi, eo quod videbam eam temporis ignorationem cauſam fuiſſe, ut perperam quædam interpretati ſint Scholiaſtæ, quos ſine examine ſequuti ſunt viri hujus ſeculi illuſtres in litteris. Ideo aliquem inde fructum bo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

narum litterarum cultores decerpturos ſpero; quod ſi ita evenit, ſatis ſuperque præmii accepero. In id argumentum pridem inſudavit doctiſſimus vir Samuel Petitus, & de literis optime meritus, cujus memoria mihi ſancta & veneranda eſt: ideo ab eo inſectando tam longe abeſſe deſidero, quam qui maxime, & ſi ab ejus ſententia diſcedo aliquando, id veritate cogente faciam, & ſi viveret ὁ μακαρίτης ille, facile mihi permitteret, quod ſibi permitti ab aliis ſummis viris ipſe volebat: nam, ut ipſe alicubi dixit, τῆς ἀληθείας ἐπὶ πολὺ φροντιστέον. Itaque τὸ εὖ νικάτω, & in eo quidem multam laudem meruit: in pleriſque enim fœliciter pronuntiavit, & ſubtilibus conjecturis ſuam munivit ſententiam, non tamen ubique litavit τῇ εὐστοχίᾳ, & à vero, ut credo, aberravit aliquando: homo enim fuit, ut & nos. Itaque in iis, ubi bene cenſuiſſe mihi videtur, multo tibicine illius fulciemus ſententiam: in iis vero, ubi ſequiorem profert opinionem, ab eo abire non reformidabimus. Tali igitur ordine (meo quidem judicio) debent locari Ariſtophanis Comœdiæ, quæ extant. Prima ſit Ἀχαρνῆς. 2ª Ἱππεῖς. 3ª Νεφέλαι. 4ª Σφῆκες. 5ª Εἰρήνη. 6ª Ὄρνιθες. 7ª Θεσμοφοριάζουσαι. 8ª Λυσιστράτη. 9ª Βάτραχοι. 10ª Ἐκκλησιάζουσαι. 11ª & ultima Πλοῦτος, quem ordinem ſecundum tempora τῶν διδασκαλιῶν verum eſſe vel ſaltem veriſimilem ex infraſcriptis notis æquo lectori me ſuadere poſſe confido.

Α Χ Α Ρ Ν Η Σ.

Anno 3. Olympiadis 88 & anno ſexto belli Peloponneſiaci, Euthydemo poſt Euclidem vel ſecundum alios Euthymene Archonte.

In Argumento pag. 365.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου.

Hunc Archontem vocat Εὐθύδημον Diodorus Siculus, quem ſequitur Olympiadum anagraphe. Uter melius difficile eſt decernere: nam & fuit alius Εὐθυμένης Archon anno 4 Olympiadis 85, & alius etiam Εὐθύδημος anno 2 Olymp. 87. Ideo miror, ſive ſcripſerit Εὐθυμένης, ſive Εὐθύδημος, cur non addiderit τοῦ μετ' Εὐκλείδη, ut ſolet fieri, quoties idem nomen pluries occurrit in Archontibus.

Cæte-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Cæterum optime hic Scholiaſtes natalia ejus fabulæ notat, & concordant argumenta, quæ ex ipſa fabula accipiuntur, ut patebit infra, & nugatur Friſchlinus, qui argumentum Latinum huic fabulæ prætexuit, dum putat poſt Lamachi interitum prodiiſſe hoc drama, & Poëtam *totius belli incommoda propoſito Lamachi interitu demonſtrare:* nam nec in ipſa fabula de Lamachi interitu fit ulla mentio, & pluribus annis ante cladem Siculam & Lamachi interitum prodiiſſe demonſtrabimus, & Græci argumenti veritatem firmabimus.

Pag. 370. ad hæc verba προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον. Sic commentatur Scholiaſtes.

Ἀντὶ τοῦ Αἰσχύλου τραγῳδίας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἔχοντες τὰ Αἰσχύλου, Αἰσχύλον λέγομεν ἔχειν, οὐ γὰρ ἔζη κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἐτελεύτησε γὰρ ἐπὶ ἄρχοντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησίθεον τούτοις πρότερον ἐνιαυτόν.

Si credendum foret huic ſcripturæ, & annis 30 prius, & forte ante natum Ariſtophanem caderet hujus fabulæ διδασκαλία. Sed vitium ſcripturæ ſanandum eſt, & pro ἐνιαυτὸν reſcribendum ἐνιαυτῷ λ΄, quod optime concordat: triginta enim exacte ſunt anni à Callia poſt Mneſitheum ad Euthydemum vel Euthymenem poſt Euclidem.

Pag. 373.

Ἐπέμψαθ᾽ ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν,	*Miſiſtis hinc nos ad regem ter maximum,*
Μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας	*Duabus inſtructos drachmis, ſtipendio*
Επ᾽ Εὐθυμένους ἄρχοντος. Αἰ. οἴμοι τῶν δραχμῶν.	*Diurno. DI. væ duabus drachmis: væ mihi.*

Ad quæ ſic Scholiaſtes. πρὸ ιϛ΄ ἐτῶν ἦρχεν ὁ Εὐθυμένης Ἀθήνῃσιν. Optime hic Scholiaſtes: bene etiam alter, qui ſic ait: οὗτος ὁ ἄρχων, ἐφ᾽ οὗ κατελύθη τὸ ψήφισμα, τοῦ μὴ κωμῳδεῖν, γραφὲν ἐπὶ Μορυχίδου, καὶ ἰσχυ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ἴσχυσεν ἐκεῖνόν τε τὸν ἐνιαυτὸν, καὶ δύο ἔτη ἐξῆς, Ἐπιγένους τε καὶ Θεοδώρου, μεθ' οὓς ἐπ' Εὐθυμένους κατελύθη. Hæc optime quadrant, ſed correctione indigent. Nam pro Ἐπιγένους reſcribendum Γλαυκίδου, ut ex Diodoro patet, cui conſentit Olympiadum catalogus. Ariſtophanes autem à bello deterrere volens Athenienſes, magnitudinem ſumptuum iis repræſentat ſimul, & taxat Athenienſium primores & demagogos, qui dum legati mittuntur, producunt legationis tempus, ut pecunias lucrentur. Ideo ridicule introducit legatos dicentes ſe miſſos ad magnum regem ante annos duodecim præmium habentes duo drachmas in diem, ad quod Dicæopolis exclamat, *hei mihi ob drachmas illas*, ſcilicet ob immenſum illum numerum drachmarum. Quando igitur Euthymenes fuit Archon annis undecim completis ante Euthydemum, quo Archonte duodecimus currebat annus ab Euthymene, ſequitur Euthydemo Archonte duodecimo poſt Euthymenem anno prodiiſſe hoc drama, anno 3 Olymp. 88. Nam Euthymenes fuit Archon anno 4 Olympiadis 85.

Pag. 376.

Βάμμα Σαρδινιακόν. | *Tinctura Sardiniaca.*

Jam olim incerta erat hujus loci lectio. Suidas videtur legiſſe Σαρδωνικόν; nam ex hoc loco proculdubio habet, quæ dixit de purpura Sardiniæ inſulæ, & ex Scholiaſte, qui ſic ait: [1] Σαρδινιακόν· ἀντὶ τοῦ ἐρυθρὸν, φοινικοῦν. Σαρδὼ γὰρ νῆσος ἐστὶ τῶν ἑπτὰ — ἐν ταύτῃ γὰρ γίνονται πορφύραι διάφοροι καὶ ὀξύταται. Ego vero nihil motus auctoritate Suidæ, nec Scholiaſtis, qui dubitat de eo, quod dixit (ait enim poſtea, [2] ἢ ὅτι εἰς τὴν Σαρδὼ τῆς Λυδίας πυῤῥὰ βάμματα γίνεται) contendo debere legi Σαρδιανικόν, ut infra in comœdia Εἰρήνη pag. 710. Nam tempore Ariſtophanis parum erat commercii inter Athenienſes & inſulæ Σαρδὼ habitatores; at multum inter Lydos & cæteros Aſiaticos cum omnibus Græcis & præcipue Athenienſibus. Purpura ex inſula Sardo nullis antiquis auctoribus laudata. At Lydi molles & curioſe purpuram eximiam tingebant, ut fatetur hic Scholiaſtes; & ad locum fabulæ Εἰρήνης dictum ad eaſdem voces βάμμα Σαρδιανικὸν ſic vel idem vel alius Scholiaſtes commentatur: διαφέρουσι γὰρ αἱ Κυζικηναὶ βαφαί. Cyzicus autem & Sardes Aſiæ urbes non admodum remotæ. Sed ut preſſius agamus, purpuræ tingendæ artificium Lydis Sardes habitantibus tribuitur à Plinio lib. 7 cap. 56. Item Heſychius in voce βάμμα ſic habet: [3] βάμμα Σαρδιανικὸν τὸ φοινικοῦν. διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. Unde etiam Sardiani

[1] Sardiniacum pro rubro, Phœniceo: nam Sardo inſula una eſt ex ſeptem — in ea enim naſcuntur purpuræ optimæ & acutiſſimæ.

[2] Vel quod Sardibus Lydiæ rubræ tincturæ fiunt.

[3] Tinctura Sardianica Phœnicea: optimæ ſunt enim Sardibus tincturæ.

diani φιλοταπίδες in magno pretio erant apud Perſas, ut ait Athenæus lib. 11. Inde etiam Lydi mercaturam purpuræ exercebant in Græcis urbibus, ut illa Lydia Thyatiris nata mercatrix purpuræ apud Philippenſes, de qua Lucas in Actis Apoſtolorum cap. 16. Ideo concludo certum eſſe hunc locum debere emendari ex loco fabulæ Εἰρήνης, ubi legitur Σαρδιανικὸν, non autem illum ex hoc, & ſic ſentire videtur Biſetus.

Pag. 377.

Ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων.	*Cupiebat farcimina edere ex Apaturiis.*

Ad hunc locum Scholiaſtæ & doctus Biſetus nullum alium jocum agnoſcunt, quam ex alluſione ad vocem ἀπάτη, quæ fraudem ſignificat. Vetus Scholiaſt. [1] χαριέντως ὡς ἐξαπατουμένων τῶν Ἀθηναίων. Biſetus: [2] ἀλλ᾽ ἴσως τοῦτο διὰ τὸ ἀπάτης ὄνομα, κατὰ παίγνιον οὕτως εἴρηται. At ego aliter puto, & potius alludere comicum ad vocem ἀπάτωρ, & ſalſe innuere filium Sitalcis cupere eſſe ſine patre, ut rex ſcilicet fieret.

[1] *Feſtive tamquam deceptis Athenienſibus.*
[2] *Sed forte ob nomen ἀπάτη, fraus ludendo hoc dicitur.*

Pag. 381.

Ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων.	*Conſequebar Phayllum in fuga.*

Hic Phayllus celeberrimus fuit pernicitate & alacritate. Ideo fuit ter Pythionices, ut ait Herodotus in Urania. Scholiaſtes eum etiam facit Olympionicem, quod non credo: nam id decus non tacuiſſet Herodotus, qui eum triremi Crotoniatum præfuiſſe ait, quæ in auxilium Græcorum miſſa fuerat adverſus Xerxem in pugna Salaminia. Epigramma à Scholiaſte citatum ait, eum quinquaginta pedum ſpatium ſaltu ſuperaſſe, quod difficile eſt credere, ſi de unico ſaltu in plano intelligamus.

Pag. 384.

Φαλῆς ἑταῖρε Βακχείου.	*Phales, amice Liberi*
— ἕκτῳ σ᾽ ἔτει προσεῖπον ἐς	*-- Sexto nunc anno te alloquor,*
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος.	*Vt vicum adeas meum lubens.*

Iterum ex hoc loco colligitur hoc drama prodiiſſe anno ſexto belli Peloponneſiaci. Nulla enim alia potuit eſſe cauſa, cur ſex annos à viſenda ſua villa abſtinuerit, quam bellum. Ad quæ verba vetus Scholiaſtes; [3] ἕκτον γὰρ ἦν λοιπὸν ἔτος, ἀφ᾽ οὗ ὁ πόλεμος Ἀθηναίοις

[3] *Sextus enim erat reliquus annus, ex quo inter Athenienſes & Peloponneſios bellum incepit fieri.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

πρὸς Πελοποννησίους συνέστη. Sextus vero ejus belli annus cadit exacte in Euthydemum poſt Euclidem Archontem anno 3 Olymp. 88.

Pag. 395.

Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἄγων.	*Nam ſoli ſumus, & Libero ludus agitur.*

Ille agon, qui & κατ' ἀγρους dicebatur, hieme committebatur, & ideo ſoli erant Athenienſes: nam mare tunc erat clauſum, & inde colligunt Scholiaſtæ hieme prodiiſſe hoc drama.

Pag. 399.

Ὁρῶν πολίους μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι,	*Quod canos in acie video viros,*
Νεανίας δ', οἵους σὺ διαδεδρακότας.	*Et juvenes, qualis tu es, tergum dare hoſtibus.*

Male vertit interpres διαδεδρακότας *tergum dare hoſtibus*. Comparatio eorum cum Lamacho fortiſſimo viro abſurda fuiſſet. Verte *huc illuc curſitantes*, quæ interpretatio ex ſequentibus firmatur.

Pag. 400.

Ἀλλ' ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος.	*Sed Cæſiræ gnatus & hic Lamachus.*

Ex hoc loco, ut puto, ſomniavit Suidas Lamachum fuiſſe Cœſuræ filium, & videtur legiſſe ſine particula καὶ, ὁ Κοισύρας Λάμαχος. Sed Lamachi matrem non fuiſſe eam Cœſuram, ob luxum & magnificentiam celebratam, patet ex eo, quod noſter Ariſtophanes infra in Theſmophoriazuſis eam ut modeſtam fœminam & non affectantem τὰς προεδρίας deſcribit. Nam pro ea indignatur, quod mater Hyperboli juxta eam ſederet. Tum Cœſura fuit Alcmæonis uxor, pater vero Lamachi fuit Xenophanes, ut ait Scholiaſtes ſupra pag. 385. Ergo niſi aliunde firmetur Suidæ ſententia, nollem eam ſequi.

Pag. 408.

Δι. ἅλας οὖν φέρεις; Μεγ. οὐχ' ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε.	*Di. Salemne fers? Me. Annon vos domini eſtis ſalis.*

Ad hæc ita commentatur Scholiaſtes: [1] ἐν Νησαίᾳ τῆς Μεγαρίδος ἅλες πήγνυνται, ἦν δὲ ὁ τόπος ὑπήκοος τῶν Ἀθηναίων. Male hic Scholiaſtes: nam eo tempore nondum erat Niſæa ſub Athenienſium poteſtate, quæ octavo tantum anno belli Peloponneſiaci ſub eorum imperium venit, ut narrat Thucydides lib. 4. Multo melius alius

[1] *Niſææ Megaridis ſales condenſantur: erat autem locus Athenienſibus ſubjectus.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

alius Scholiaſtes, qui veriorem reddit cauſam, [1] διὰ τὸ θαλαττοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἔφη, ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε. Ad quod addo, quod quamvis Athenienſes nondum Niſæam haberent, tamen non erat liberum Megarenſibus ſalium negotium, eo quod Minoam inſulæ Niſææ vicinam & portui imminentem tenebant præſidio, ut ait idem Thucydides lib. 3.

[1] Eo quod Athenienſes in mari dominabantur, dixit, vos eorum domini eſtis.

Pag. 413.

Σκέψασθε παῖδες τὴν ἀρίστην ἐγχέλυν.	*— Videte hanc optimam Anguillam, quæ toties optata cum foret,*
Ἥκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην.	*Vix demum ſexto anno advenit.*

Rurſus his verſibus Ariſtophanes indicatquo tempore prodierit drama Ἀχαρνῆς. Nam Copaïs lacus, unde anguillæ laudatæ afferebantur Athenas, erat in Bœotia. Bœoti vero cum Peloponneſiis conjurati bellum gerebant cum Athenienſibus. Ideo non viderant Copaïdas anguillas Athenienſes à ſex annis interrupto inter eos & Bœotos commercio. Nam bellum jam in ſextum uſque annum Euthydemo Archonte duraverat, ut dictum eſt.

Pag. 418.

Τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται. | *Harmodion accinet.*

Ad ea Scholiaſtes: [2] ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾖδον τι μέλος Ἁρμοδίου καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχὴ, Φίλτατε Ἁρμόδιε οὔτι πους τέθνηκας. Conſentit Ariſtides in funebri ſuper Eteone oratione: [3] καλὸν γὰρ καὶ ἐν σκολιοῖς, ὥστε Ἁρμόδιον ᾄδειν, οὔ πω τέθνηκας λέγοντας. Ex Ariſtide igitur corrigenda ſunt verba Scholiaſtis, & pro οὔτι πους ſcribendum οὔτι πω. multo melius.

[2] In compotationibus cantabant Harmodii cantilenam vocatam, cujus initium erat, Amiciſſime Harmodie, nondum mortuus es.

[3] Bonumne eſt in ſcoliis Harmodium canere, dicentes nondum mortuus es.

Pag. 425.

Ὃν γ' ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος Δεόμενον, ἡ δ' ὀπτημένη Σίζουσα πάραλος.	*Hunc ego aliquando videro Panis inopem, qui coctus & Iam nunc maritimus.*

Quid ſibi velit interpres neſcio, qui hæc ita vertit. Invenit forte apud Heſychium [4] τευθὶς πέμμα πλακουντῶδες, & ideo panem maritimum interpretatus eſt. O hominis acumen! τευθὶς piſcis eſt ſpecies, qui dum frigitur in patella, σίζει, id eſt, ſtridorem edit, & eo, quod è mari venit, eum vocat πάραλον.

[4] Coctum quid placentæ ſpecie.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

AD

FABVLAM ΙΠΠΕΙΣ,

Actam anno 7 belli Peloponneſiaci in Lenæis, Stratocle Archonte, Olymp. 88 *anno* 4.

Pag. 284.

In Hypotheſi fabulæ. ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Λήναια. Hujus dramatis didaſcaliam incidere in tempus ab hoc Scholiaſte notatum ex ipſa fabula infra patebit.

Pag. 291.

—Καὶ πρῴην γ᾽ ἐμοῦ	—*Nam cum ego in Pylo*
Μάζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν,	*Maſſam aliquam pinſuiſſem mihi Laconicam:*
Πανουργότατά πως περιδραμὼν ὑφαρπάσας,	*Homo aſtutiſſime circumivit, clanculum*
Αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ᾽ ἐμοῦ μεμαγμένην.	*Surripuit, & à me piſtam ſuppoſuit pro ſua.*

Innuit negotium in Pyli obſidione tranſactum, quod evenit æſtate anni 7 belli Peloponneſiaci, ut Thucydides lib. 4. Eo autem anno Stratocles Archon factus fuerat. Quod igitur dicit πρῴην, hoc eſt, *nuper*, optime convenit: nam Lenæa feſtum, quo prodiit hoc drama, hieme in fine menſis Poſideonis, qui & Lenæus dicebatur, celebrabatur; Pyli vero obſidio & Laconum in inſula Sphacteria interceptio ſeptem menſes circiter prius facta fuerat. Ex hoc igitur loco firmatur ſententia Scholiaſtæ ſupra notata de tempore didaſcaliæ hujus fabulæ.

Pag. 292. Scholiaſtes.

Λακεδαιμόνιοι προδοσίας κρίνουσι καὶ φονεύουσι Παυσανίαν τὸν ἴδιον βασιλέα, Κλεομβρότου καὶ Ἀλκαθέας υἱόν.

Nomen ejus fœminæ matris Pauſaniæ varie exprimitur apud auctores. Thucydidis Scholiaſtes Ἀλκιθέαν vocat: at Polyænus lib. 8 eam nominat Θεανώ. Fuit forte binominis.

Pag. 297.

Pag. 297.

Τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ᾽ εἰς Καρίαν	*Oculum dextrum detorque hinc in Cariam,*
Τὸν δεξιὸν, τὸν δ᾽ ἕτερον εἰς Καρχηδόνα.	*Siniſtrum vero iſthanc verſus Carthaginem.*

Interpres vertit Carthaginem, & ad id nihil Scholiaſtæ. Ego vero contendo legendum Χαλκηδόνα. In iis vocibus millies erratum eſt ob viciniam ſoni in deſcribendis auctoribus antiquis. Sed hoc loco quomodo conveniret de Carthagine intelligi? nihil rei Athenienſibus fuit cum Carthagine, nullum tributum, nullum vectigal inde accipiebant: at Chalcedo erat ſub eorum imperio, ut & Byzantium. Id nos docet Thucydides lib. 1 & lib. 4, nec minus διεστραμμένος fuiſſet, & diſtortis oculis ſpectaſſet, ſi unum oculum ad Cariam, alterum vero ad Chalcedonem direxiſſet. Nam Caria & Chalcedon erant in duabus extremitatibus peninſulæ magnæ Aſiæ, una ad meridiem, altera ad Boream ſitæ Athenarum reſpectu, toto Ægæo, Helleſponto & Propontide intercedentibus. Nulla igitur lucri ſpes erat Agoracrito & cæteris demagogis ex Carthagine vix illis cognita, & quæ non poterat ab iis περνᾶσθαι: contra vero ex Chalcedone, quæ tunc erat Athenis ſubjecta & tributaria. Certo certius eſt legendum eſſe Χαλκηδόνα.

Pag. 300.

Τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;	*— Quid hoc Agit Chalcidicum poculum? non eſt, uti*
Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.	*Non ad defectionem impellatis populum Chalcidicum.*

Ad hæc Scholiaſtes cætera ſatis bene, hoc vero male: [1] ἔλαβε δὲ πρόφασιν εὔκαιρον τοῦ ὀνόματος τῶν Χαλκιδέων, διὰ τὸ κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀποστῆναι αὐτοὺς τῶν Ἀθηναίων, ἀπέστησαν γὰρ Χαλκιδεῖς ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος. Peccat hoc loco in Chronologiam Scholiaſtes, & non conſuluit Thucydidem, qui facem lucidiſſimam præfert ad intelligentiam noſtri Comici. Nam Euclides erat Archon anno 5 belli Peloponneſiaci & ſexto ineunte: at Chalcidenſium rebellio à Braſida ſollicitata evenit anno octavo ejus belli, ut ait Thucyd. l. 4, quo tempore Iſarchus erat Archon, cujus præturæ deſinentis tempore Sciona rebellavit, ut ſcripſit Philochorus referente Scholiaſte infra

1 Cepit occaſionem commodam ex nomine Chalcidenſium, eo quod eo anno defecerant ab Athenienſibus. defecerunt autem Chalcidenſes Euclide Archonte.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

infra pag. 444. Sed & non ſatis accurate penſitavit Ariſtophanis verba, quæ innuunt quidem ſuſpicionem rebellionis futuræ; non quadrarent vero, ſi jam erupiſſet. nam abſurdum fuiſſet accuſare Demoſthenem & Niciam, quaſi Chalcidenſes ad rebellandum ſollicitarent, ſi jam rebellio facta fuiſſet duobus annis antea & plus. Quod ſi quis pertendat de Potidææ rebellione debere intelligi, tunc multo major abſurditas emergeret: nam Potidæa rebellaverat ante bellum Peloponneſiacum incœptum Pythodoro Archonte, ut Thucydides libris primo & 2. Ergo faceſſat Scholiaſtes ille cum ſuo parachroniſmo.

Pag. 321.

Θόρυβον χρηστὸν Ληναΐτην. | *Strepitum utibilem Lenaiten.*

Et ex hoc loco patet hoc drama prodiiſſe in Lenæorum feſto.

Pag. 323.

Ἡμετέραν ξυνεργὸν	*Auxilii ſodalem*
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταί-ρα,	*Palmam: grata chori quæ comes hujus,*
Τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στα-σιάζει.	*Nobiſcum aggreditur bello inimicos.*

Ex his chori verbis colligo hoc drama prodiiſſe, cum nondum depreſſi fuerant Athenienſes malo ad Megara ſucceſſu, & clade ad Delium accepta, quæ infortunia evenere octavo belli Peloponneſiaci anno, ſed adhuc victoria elatos fuiſſe μεγαλαυχῶντας. Ideo ante octavum belli annum prodiit hæc fabula, quod firmat Scholiaſtis epocham de Stratocle Archonte.

Pag. 324.

Ὥς ὅτ' εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσε-πήδων ἀνδρικῶς, &c.	*Atque ibi in naves, quîs trajici ſolent, inſiluerunt.*

Tangit hiſtoriam, quam narrat Thucydides lib. 4, quando Athenienſes in agrum Corinthiorum claſſe vecti impreſſionem fecerunt circa Solygium collem cum duobus armatorum millibus & ducentis equitibus in hippaginibus vectis, quorum præcipue opera Corinthios pepulerunt loco, & tropæum ſtatuerunt. Hoc factum eſt poſt expeditionem ad Pylum in fine æſtatis anni ſeptimi belli Peloponneſiaci. Sic ex iis, quæ ſcripſimus in ſuperiore nota, & ex iis, quæ præceſſiſſe hoc loco notamus, emergit notitia temporis hujus didaſcaliæ, nempe ſub finem anni ſeptimi belli Peloponneſiaci Stratocle Archonte in Lenæis.

Pag. 335.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 335.

Καὶ πῶς σὺ φιλεῖς; ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναισιν.	*Quomodo ames tu populum, quem cava dolia inhabitare vides,*
Καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαίρεις.	*Turriculas atque cavernas; tamen octo annis nil miſereris.*

Ἔτος ὄγδοον dicit inchoatum. Tum veriſimile eſt, plures ob metum inſtantis belli, quod prævidebant, jam ante bellum inchoatum ſedes mutaſſe, & Athenas migraſſe, qui jam octavo anno currente Athenis male habitabant. Vide Thucydidem lib. 1.

Ibid. Scholiaſt. columna 1.

Κεῖται δὲ ἡ Σαλαμὶς ὀλίγον πρὸ τῆς Σαλαμῖνος πόλεως.

Mendum eſt unicuique obvium. Sed hactenus à nemine (quod ſciam) emendatum. Lege, πρὸ τῆς Ἐλευσῖνος πόλεως.

Pag. 336.

Ἀρχεπτολέμου ἢ φέροντος	*Cum dux bellicus urbi*
Τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας.	*Pacem offerret, tu disjeciſti.*

Ad hæc ſic Scholiaſtes: παρ' ἱστορίαν τοῦ Ἀρχεπτολέμου ἐμνημόνευσεν, ὄγδοον γὰρ ἔτος ἔχοντος τοῦ πολέμου τούτου, ἔτι ζῶντος τοῦ Κλέωνος, ἐνιαύσιον ἐποιήσαντο πρὸς ἀλλήλους ἐκεχειρίαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι, πρεσβείαν πέμψαντες πρὸς ἀλλήλους, οὐ μὴν Ἀρχεπτολέμου πρεσβεύοντός τινος, id eſt, *contra hiſtoriam meminit Archeptolemi; nam cum hoc bellum octo annos duraſſet, vivente adhuc Cleone, annuam ceſſationem ab armis fecerunt inter ſe mutuo Athenienſes & Peloponneſii, legationem mittentes utrinque, ſed nullo Archiptolemo legato.* Hæc ille, qui poſtea recenſet nomina legatorum ex utraque parte. Sed nugatur ſerio, & ſolam audaciam præfractam cum non minore ignorantia conjunctam prodit. Non enim de ea legatione loquitur Comicus, per quam annua fœdera facta ſunt, quæ non fuit exploſa à Cleone, quando fœdus illud annuum obtinuit. Sed aliam intelligit, quæ à Lacedæmoniis ſeptimo anno miſſa fuit ad obtinendam pacem & recipiendos viros, qui in inſula Sphacteria ad Pylum obſeſſi tenebantur, quæ quidem legatio repulſam tulit, ſuadente Cleone, ut fuſe narrat Thucydides lib. 4, & ex hoc loco diſcimus Archeptolemum fuiſſe ejus legationis Coryphæum, cujus nomen tacuit Thucydides. Ea vero legatio, de qua loquitur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

loquitur Scholiaſtes, nondum miſſa fuerat, cum prodiit in Scenam hoc drama. Nam in fine tantum belli octavi vel ſub initium noni eæ legationes miſſæ, & fœdus factum eſt. Vide Thucydidem lib. 4, ubi nomina legatorum à Scholiaſte male prolata melius cognoſcere poteris, & hinc diſcamus non eſſe habendam fidem Scholiis ἀνεξετάστως.

Pag. 345.

Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου.	*Hernioſum te fieri oportet uſque ad caput.*

Ad hæc Scholiaſtes: [1] μέχρι τοῦ μυρρίνου, μέχρι τῆς κεφαλῆς, ἐπειδὴ οἱ ἄρχοντες μυρρίνῃ ἐστεφανοῦντο. Nugæ canoræ, & mera ægri ſomnia: melius, quod ſequitur, alterius credo Scholiaſtæ: [2] ἢ ἀπὸ τοῦ σκολίφθαι τὸ αἰδοῖον εἰς τέλος καὶ ὁλόκληρον. μύρτον δὲ πεποικιλμένον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. At hoc ultimum eſt nequioris notæ: nam τὸ μύρτον in fœminis nihil habet analogum τῷ τῶν ἀνδρῶν μυρρίνῳ. Sed ſicut τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον dicebatur [3] κῆπος, διὰ τὸ λάσιον εἶναι, ſic & in viris τὸ αἰδοῖον dictum eſt [4] μύρρινος διὰ τὸ θαμνῶδες εἶναι καὶ λάσιον.

1 Uſque ad Myrrhinum, uſque ad caput, eo quod Archontes Myrtho coronabantur.

2 Vel eo, quod pudendum prorſus denudatum uſque ad extremum erat. Myrthum autem variegatum vocabãt antiqui muliebria.

3 Hortus, eo quod piloſum erat.

4 Myrrhinus, eo quod erat velut virgultis conſitum & denſum pilis.

Pag. 360.

Ἐς Καρχηδόνα.	*Carthaginem.*

Et rurſus hoc loco irrepſit Καρχηδόνα pro Χαλκηδόνα, ut & apud Scholiaſten, qui aliter proculdubio ſcripſerat: ait enim, [5] Καρχηδὼν δὲ πόλις Θρᾴκης περὶ τὸ Βυζάντιον, ubi reſcribendum Χαλκηδών, & ignoſcendum ei, ſi dixit Chalcedonem eſſe Thraciæ, quæ fuit Bithyniæ: nam Bithyni olim Thraces fuerant.

5 Carchedon ſeu Carthago urbs Thraciæ circa Byzantium.

Pag. 361.

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλείειν, καὶ μαρτύρων ἀπέχεσθαι,	*Date ſilentia linguiſque favete, & jam dimittite teſtes,*
Καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν.	*Putealque & fora claudite, quibus hæc urbs præ aliis undique gaudet.*
Ἐπὶ καιναῖσι δ᾽ εὐτυχίαισι παιωνίζειν τὸ θέατρον.	*Namque novas ob fortunas convenit hoc laudare theatrum.*

Hæc manifeſte probant hoc drama prodiiſſe, dum fœliciter cedebat bellum Athenienſibus, nec adhuc erant fracti infortuniis circa

Megaram

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Megaram & ad Delium, unde firmatur ſententia auctoris hypotheſis hujus fabulæ, ſuperius jam ex pluribus conjecturis noſtris confirmata, ſcilicet prodiiſſe in ſcenam ſeptimo anno belli Peloponneſiaci hieme in Lenæis, quo Stratocles erat Archon anno 4 Olymp. 88.

AD
COMOEDIAM ΝΕΦΕΛΑΙ.

Primo prodiit anno belli Peloponneſiaci 9. Iſarcho Archonte Olymp. 89. Dionyſiis τοῖς κατ' ἄϛυ. Secundo ut quidam volunt, Aminia Archonte Olymp. 89. anno 2.

Comœdiam, quæ Νεφέλαι inſcribitur, παλιγγλωῆ fuiſſe, ut Bacchum, ad cujus feſtum recitata fuit, ϖρεσθεωρία nos docet, quæ quidem ex plurium Scholiaſtarum ſcriptis conſuta varie de ejus tempore loquitur, ſed id etiam ex ipſa fabula colligi poſſe quibuſdam videtur. Nunc autem antequam natalia ſua ei aſſignemus, refutanda eſt quorundam antiquorum ſententia, qui eam comœdiam volunt ab Ariſtophane compoſitam ſuaſu Anyti & Meliti accuſationem Socratis præmeditantium, ut ex ea judicii Athenienſium experimentum facerent. Eorum familiam ducit Ælianus lib. 2 cap. 13, qui quidem aſſerit Anytum & Melitum data pecunia ſubornaſſe Ariſtophanem, ut Socratem ad populum traduceret: eum ſequutus eſt Eunapius in Ædeſio, quibus aſtipulatur etiam Thomas magiſter in hujus fabulæ argumento, & alii Scholiaſtæ; & ſic videntur innuere eam comœdiam prodiiſſe paulo ante Socratis accuſationem & condemnationem. Nam ſi ea fuit præparatio ac veluti proluſio accuſationis, ex ratione conſequens erat, ut recentibus odiis, quæ illud drama excitaverat, vorſis armis accuſationem inſtituerent. Sed eorum ſententiæ ipſa fabula valide repugnat. Nam ex ejus quibuſdam locis (ut infra notabimus) patet eam compoſitam fuiſſe Cleone adhuc vivente. At Cleon occiſus eſt anno 10 belli Peloponneſiaci teſte Thucydide, quo tempore Aminias erat Archon ſecundum Diodorum anno 2 Olymp. 89. Socratis vero accuſatio & condemnatio facta eſt Archonte Lachete anno 1 Olymp. 95, annis poſt Cleonis mortem 23. Itaque annis 24 vel 25 præceſſiſſet paraſceve hæc accuſationem Socratis, quod omnino abſurdum eſt. Faceſſat igitur Ælianus,

qui φιλοσωκράτης potius quam φιλαλήθης tranſverſus rapitur odio Ariſtophanis, in eo ſolo excuſandus, quod eam Ariſtophanis corruptelam tamquam veriſimilem tantum & veluti conjecturam propoſuit. Multo probabiliorem cauſam hujus Socratis inſectationis reddit vetus quidam Scholiaſtes in protheoria huic fabulæ præmiſſa, ſcilicet [1] τῶν κωμικῶν πρὸς τοὺς φιλοσόφους ἐχόντων τινὰ ἀντιλογίαν, ob contentiones, quæ ſubinde naſcebantur inter Philoſophos & Comicos Poëtas, quod idem Scholiaſtes antiquus proculdubio & de meliore nota pluribus probat ad hæc verba actus 1 ſcenæ 1. [2] οἱ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἐστὶ πνιγεύς. ubi ait & Cratetem comœdum acrius multo tetigiſſe Hipponem Philoſophum, & Diphilum acriora ſcommata in Bœdam Philoſophum jeciſſe, & Eupolin etiam ipſum Socratem ſale comico mordaciori inſperſiſſe. Ergo Ariſtophanis in Socratem maledicentia cauſa non fuit corruptela & pecuniarum acceptio ad Anyto & Melito, vel denique odium, ſed ſtudium partium & diſſidia Philoſophorum cum Poëtis dramaticis, quod notare non erit inutile.

1 Poëtis comicis habentibus quædam jurgia cum Philoſophis.

2 Qui de cœlo dicentes ſuadent eſſe furnum.

Pag. 124.

Καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ. | *Et pro rotis Amyniæ.*

Ad hæc verba ſic nugatur quidam Scholiaſtes: [3] καὶ οὗτος τῶν ὑπὲρ ἵππους πταισάντων, μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί. νῦν δὲ οὐκ ἐκείνου καθαπτόμενος μνημονεύει αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἄρχοντα διασύρειν βουλόμενος τῇ ἐκείνου προσηγορίᾳ ἐχρήσατο. τότε γὰρ ἦρχεν Ἀμινίας Προνάπου. Nive frigidior hic jocus foret, niſi forte hic Ἀμεινίας (ſic enim ſcribendum eſt) Archon traduceretur, ut filius τροχοποιοῦ. Sed nec ipſe Scholiaſtes id ait, nec alius. Ergo leniſſimo & futili argumento nititur, ut hoc drama Aminia Archonte prodiiſſe probet, quod prius prodiiſſe Iſarcho Archonte ex ipſa fabula probabimus inferius.

3 Et ille ex iis, qui de equis ceciderant: meminit & illius in Veſpis. nunc vero non, ut eum carpat, meminit ejus, ſed Archontem traducere volens ejus appellatione utitur. Tunc enim erat Archon Aminias Pronapi filius.

Pag. 127. Scholiaſt.

Λέγεται δὲ νικῆσαι μάλιστα.

Manifeſtum eſt τὸ νικῆσαι ex voce νικήσας in ſuperiore linea poſita male hîc irrepſiſſe pro πλουτῆσαι. Sed aliam cauſam divitiarum Calliæ narrat Athenæus Dipnoſ. lib. 10 pag. 537. editionis Caſaubonianæ, quem vide.

Pag. 133.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 133. & ſequenti.

Μα. Τί ἐθαύμασας; τῳ̃ σοι δοκοῦσιν ἐοικέναι;	*DI. Quid mirare? cui ſimiles eſſe videntur hi?*
Στρ. Τοῖς ἐν Πύλῳ ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.	*St. Lacedæmoniis ſimiles captivis è Pylo.*

Ex hoc loco luce clarius patet hanc ſabulam compoſitam fuiſſe poſt adductos à Cleone ex Sphacteria inſula, quæ ante Pylum ſita eſt, Laconas, quod evenit anno 7 belli Peloponneſiaci, teſte Thucydide lib. 4. Stratocle Archonte, quem Iſarchus ſequutus eſt, ſub quo hoc drama prodiit. Ideo memoria adventus Laconum captivorum & eorum triſtitiæ & macilentorum vultuum adhuc erat recens, & eorum imago oculis obverſabatur. Bene ergo & appoſite utitur ea comparatione.

Pag. 158.

Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων᾽ ἔπαισ᾽ ἐς τὴν γαστέρα	*Qui etiam magnum illum Cleonem in ventrem olim perculi,*
Κ᾽ οὐκ ἐτ᾽ εἰσαῦθις γ᾽ ἐπεπήδησά γ᾽ αὐτῷ κειμένῳ.	*Neque demum inſultavi ipſi jacenti.*

Ex his verbis & aliis, quæ in hac parabaſi dicuntur, optime concluditur, eam fabulæ additam ab auctore poſt Cleonis mortem, quod & firmatur ex eo, quod duobus infra verſibus loquitur de Marica Eupolidis comici fabula, in qua notant Scholiaſtæ factam fuiſſe mentionem mortis Cleonis. Ideo, ut notarunt iidem, repulſam paſſus Ariſtophanes, in repræſentatione hujus fabulæ, voluit iterum eam producere, & addiderat hanc parabaſin. Dubium autem eſt, utrum repræſentata fuerit, nec ne, licet in Protheoria quidam Scholiaſtes id aſſerat. nam alius ait: [1] οὐ φέρονται αἱ διδασκαλίαι τῶν δύο νεφελῶν. Id unum certum eſt, Ariſtophanem id habuiſſe in animo, & hanc παράβασιν addidiſſe, in qua queritur, & auditores incuſat ob repulſam ab iis paſſam. Sed ſuſpicor iterum eam in ſcenam non prodiiſſe: aliter id non tacuiſſet Ælianus, nec Eunapius, & unius ſolius Scholiaſtæ fides non ſufficit ad fidem faciendam. Tum Scholiaſtæ locus infra ad Veſpas me demovet, ut credam ſecundas Nubes in theatro recitatas fuiſſe. Nam, qui id affirmant, volunt anno ſequenti ſub Aminia eas prodiiſſe, αἱ δὲ δεύτεραι Νέφελαι ἐπὶ Ἀμεινίου

1 Non extant didaſcaliæ duarum Nubium.

ἄρχοντος ait quidam in πρoθεωρίᾳ Nebularum. Sed quomodo id verum eſſe poſſit, non video. Nam Veſpæ Aminia Archonte prodierunt in Lenæis. At duo dramata ſimul non exhibebantur ab eodem Poëta, nec ejus rei extat exemplum. Si igitur prodierunt ſecundæ Nubes ſub Aminia, oportet eas prodiiſſe in Dionyſiis Aſtycis, vere, eodem quo Veſpæ Aminia Archonte. Sed Scholiaſtes ad hæc Veſparum verba pag. 502 μὴ πέσῃ φαύλως, hæc ait: φυλάττεσθε φησὶ μὴ ἐκφαυλισθῆναι τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος τούτου, καὶ πρὸ ἑνὸς γὰρ ἐνιαυτοῦ τὰς πρώτας νεφέλας διδάξας ἀπεκρίθη. Quæ clare innuunt ſecundas Nebulas nec rejectas nec approbatas ante Veſparum διδασκαλίαν. Aliter locus erat de eo non tacere.

Ibidem.

Τοῦ κόρδακος οὕνεκα. | *Ad deſultandum Cordacem.*

Ad hæc ita Scholiaſtes: [1] τρία εἴδη ὀρχήσεως, ἐμμέλεια μὲν τραγική, σίκυννις σατυρική, κόρδαξ κωμική, ἥτις κινεῖ αἰσχρῶς τὴν ὀσφύν. Ex his patet, quam antiquus ſit mos ſaltationum impudicarum. Nam & ſaltatio, quæ κόρδαξ dicitur, in Græciam ex Aſia jam à Pelopis tempore venerat, ſi fides Pauſaniæ in Heliacorum 2. [2] ὅτι οἱ τοῦ Πέλοπος ἀκόλουθοι τὰ ἐπινίκια ἤγαγον παρὰ τῇ θεῷ ταύτῃ, καὶ ὀρχήσαντο ἐπιχώριον τοῖς περὶ τὸν Σίπυλον ὄρχησιν. Tyrii forte ex Aſia eam accipientes Gades & Bœticam uſque eam attulerunt, ubi invaluit teſte Martiali epigr. lib.

Edere laſcivos ad Bœtica crumata geſtus
Et Gaditanis ludere docta modis.

Et mirum eſt adhuc eam durare in iis partibus, ubi ſub nomine Sarabandæ frequentatur, & inde mos ad nos uſque fluxit, & vox etiam Hiſpanica nunc obtinet: olim vero eam ſaltationis ſpeciem proavi noſtri vocabant Gallica voce *une gaye antiquaille*, ſcilicet ob ejus antiquitatem & laſciviam.

[1] Tres ſunt ſpecies ſaltationis, Emmelia tragica, Sicynis ſatyrica, Cordax comica, quæ movet lumbos turpiter.

[2] Quod Pelopis aſſeclæ victoriam celebrarunt apud hanc Deam, & ſaltarunt ſaltationem quandam habitantibus circa Sipulum familiarem.

Pag. 160.

Εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα	*Equidem Diis infeſtum Paphlagona illum coriarium,*
Ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγὸν, τὰς ὀφρῦς συνήγομεν.	*Quando exercitus ducem creaſtis, nos ſupercilia Contraximus.*

Ex hoc loco patet hanc fabulam primo compoſitam fuiſſe vivente Cleone,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Cleone, & poſt ejus ϛρατηγίαν. Nam ſupra dixit ſe non inſultaſſe jacenti, & non licebat [1] τοὺς τεθνηκότας κωμῳδεῖν.

[1] *Mortuos traducere in comœdia.*

Pag. 161.

Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς	*Si Cleonem larum illum furti damnatum atque ambitus*
Εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.	*Capiatis, gulamque ligno interſtringatis.*

Rurſus ex hoc loco manifeſtius patet, hoc drama prodiiſſe florente Cleone & rempublicam adminiſtrante.

Pag. 172.

Ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.	*Age hinc, Megaclis columnas devoratum abi.*

Hunc locum citat Suidas in ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν, & interpretatur, quaſi Megacli nihil amplius reſidui fuiſſet ex ſuis facultatibus præter marmoreas aulæ columnas; id tamen non evincitur ex hoc loco, niſi aliunde id didicerint Suidas & Scholiaſtæ.

Pag. 173.

Σωκράτης ὁ Μήλιος καὶ Χαιρέφων.	*Noſter Socrates & Chærephon.*

Multa blaterant Scholiaſtæ ſuper hoc loco, & diverſas cauſas reddunt, cur Melienſem Socratem vocarit Ariſtophanes, qui fuit Athenienſis. Sed incaſſum laboraverunt id præſumentes, quod non venit in mentem comico noſtro: peccat enim ſcriptura ob unius virgulæ defectum. Lege, Σωκράτης, ὁ Μήλιος, καὶ Χαιρέφων. nam per ὁ Μήλιος facile intelligitur Διαγόρας, qui Melienſis erat natalibus, & ab omnibus tunc noſcebatur. Sic ſæpe ὁ Σταγείτης pro Ariſtotele dicitur, & ὁ Κιτιεὺς pro Zenone, ὁ Κροτωνιάτης pro Milone, ὁ Χηνεὺς pro Myſone, & in eo nihil eſt dubii.

Pag. 180.

Εἰς Ἀκαδημίαν.	*In Academia.*

Suidas in voce Ἀκαδημία dicit olim eum locum Ἐκαδημίαν vocatum fuiſſe, & hunc locum citat teſtem. Itaque tempore Suidæ legebatur in hoc loco Ἐκαδημία.

Pag. 183. Scholia.

Ἀςυδαμεία ἡ Ἀκάςου γυνή.

Hæc Acaſti uxor varie nominatur apud auctores. Suidas Atalantam

lantam vocat in Ἀτάλαντῃ. Pindari Scholiaſtes Hippolytam vel Creteida. Si Hippolyta fuit, crederem fuiſſe Jaſonis ſororem. Nam Ibycus dixit Jaſonem habuiſſe Hippolyten ſororem citante Apollonii Scholiaſte. Apollodorus tamen Aſtydamiam vocat, & ab eo forte noſter Scholiaſtes.

AD

FABVLAM ΣΦΗΚΕΣ.

Anno 9. belli Peloponneſiaci Archonte Aminia in Lenæis. Olymp. 89. anno 2.

In Fabulæ Hypotheſi.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμυνίου διὰ Φιλωνίδου ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπιάδι ὀγδ. β΄ εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης προάγων Γλαύκων πρέσβεσι τρίτος.

Hic locus non videtur integer: nam quid eſt Φιλωνίδης προάγων? Tum vox τρίτος indicat aliquid deeſſe, nam ut eſt ſcriptum, Γλαύκων πρέσβεσι non foret τρίτος, ſed δεύτερος. Itaque credo προάγων eſſe nomen fabulæ, & deeſſe ante nomen Comici, qui ſecundam palmam acceperat victor, fabula Προάγωνι. Nam quando Philonides fuit actor fabulæ Σφῆκες, & poſtea dicitur ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης, credo id debere referri ad hanc fabulam, in qua actor Philonides primus victor declaratus eſt. Secundus vero, cujus nomen deeſt, vicit fabula, cui nomen erat Προάγων. Tertius denique Glaucon fabula, cui nomen erat Πρέσβεις. Igitur ſic ſcribendum hunc locum cenſeo: καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης δεύτερος .... Προάγωνι, Γλαύκων Πρέσβεσι τρίτος. Cæterum quod ad tempus didaſcaliæ attinet, ex ipſa comœdia patebit, calculum ejus, qui hypotheſin ſcripſit, non erraſſe, niſi quod non capio, quid ſit ἐν τῇ πόλει εἰς Λήναια: nam ut ſupra dictum eſt Lenæa in agro celebrabantur, & vocabantur Διονύσια τὰ κατ᾽ ἀγρούς. Forte oppoſuit πόλιν τῷ ἄστει, & πόλιν latiori appellatione vocat etiam ſuburbana, quæ olim agri erant, urbe ampliata, πόλις vocata ſunt, ſed hoc non placet ſatis.

Pag. 434. Scholia.

Καὶ γὰρ πρὸ δύο ἐτῶν τῆς διδασκαλίας τούτου τοῦ δράματος Λακεδαιμονίων

δαιμονίων περὶ εἰρήνης πρεσβευσαμένων, ὁ Κλέων ἀπήλασε τοὺς πρέσβεις.

Ex computo hujus Scholiaſtæ neceſſario ſequitur, hanc fabulam actam fuiſſe anno 9 belli Peloponneſiaci. Nam ea repulſio legatorum facta eſt anno 7 ejus belli, ut narrat Thucydides lib. 4, at anno nono Aminias fuit Archon.

Pag. 437.

Κλεψύδραν. | *Clepſydram.*

Ad hanc vocem Scholiaſtes: Κλεψύδρα γὰρ ἀγγεῖον τετρημένον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον καὶ εἴων ῥεῖν ἄχρι τῆς ὀπῆς, καὶ οὕτως ἔπαιον τὸν ῥήτορα. Ad quæ Florens Chriſtianus. *Erat enim vas pertuſum, quod aqua implebant, eaque fluxa ad foramen uſque, finem facere cogebantur dicentes: aut ſi ultra res ſerias nugari lubebat, eadem aqua verberabantur: nam id innuere videtur Scholiaſtes Græcus, cum ait* καὶ οὕτως ἔπαιον τὸν ῥήτορα, *ſi tamen mendoſa non eſt lectio (quia hanc pœnam rhetoribus præſcriptam non recordor alibi me legiſſe) & non potius ſcribendum ſit* ἔπαυον, *quod ego malui emendare.* Vidit abſurdum eſſe ſuum intelligendi modum Florens Chriſtianus, & emendatio, quam profert, nequaquam eſt abſurda. Sed non habet opus emendatione lectio ἔπαιον, ſed emendanda erat mala ejus vocis interpretatio: nam ἔπαιον non eſt imperfectum à παίω *verbero* inclinatum, ſed ab ἐπαΐω *audio,* καὶ οὕτως ἐπάϊον τὸν ῥήτορα, vertendum *& ſic audiebant rhetorem.* Ignoſcat mihi docti viri memoria, ſi miſeros rhetoras ab ea verberatione immunes ſervare volui.

Pag. 440.

Οὐκ ἐκφρήσετ' ὦ μιαρώτατε. | *Quin me mittite, ô ſceleſti.*

Emendabat Florens Chriſtianus ὦ μιαρώτατοι: at ego mallem ὦ μιαρωτάτω: erant enim duo, & Atticum magis redolet.

Pag. 445.

Ὡς ἔσται Λάχητι νυνί. | *Namque jus Lacheti dicetur.*

Ad hæc Scholiaſtes: [1] ὡς τοῦ Κλέωνος ἐπαγαγόντος εἰς δίκην τὸν Λάχητα, στρατηγήσαι γὰρ αὐτόν φησι Δημήτριος περὶ τριῶν ἐτῶν εἰς Σικελίαν πεμφθέντα μετὰ νεῶν Λεοντίνοις βοηθήσοντα. Hinc ſequeretur hanc fabulam prodiiſſe anno belli Peloponneſiaci 8. Nam Laches ille miſſus fuit in Siciliam anno 5 ejus belli teſte Thucydide lib. 3. Ideo non quadrat hic locus cum epocha hujus dramatis, quam notavit auctor argumenti, & quæ elicitur ex aliis hujus fabulæ locis, & ſupra notato Scholiaſtæ loco pag. 334. Sed minima mutatione hæc conciliabuntur,

[1] *Tamquam Cleone in judicium adducente Lachetem, ducem autem fuiſſe ait Demetrius tribus annis antea miſſum cum navibus in Siciliam, ut Leontinis opem ferret.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

[1] Duxiſſe copias eum ait Demetrius in Sicilia tribus annis antea, cum miſſus fuiſſet.

ciliabuntur, ſi legas: [1] στρατηγῆσαι γὰρ αὐτόν φησι Δημήτριος πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐν Σικελίᾳ πεμφθέντα &c. Duxit nempe copias tribus annis antea in Sicilia, cum miſſus fuiſſet cum navibus &c. miſſus nempe fuerat ſub finem anni 4 ante hoc drama, anno vero ſequente ante hoc drama tertio copias ducebat in Sicilia. Niſi ſic intelligas, pro τριῶν legendum foret τεσσάρων. Sed puto bene quadrare, ut emendavi. Nam toto ſexto anno currente duxit copias in Sicilia Laches, idque ſolus mortuo Charœada. Narrat Thucyd. lib. 3.

Pag. 448.

Τὰν Σάμῳ. | *Res Sami.*

[2] Quæ in Samo geſta ſunt decimo nono anno prius Pericle Archonte.

Ad hæc Scholiaſtes: [2] τὰ περὶ Σάμου ἐννεακαιδεκάτῳ ἔτει πρότερον ἐπὶ Περικλέους ἄρχοντος γέγονε. Vel falſus eſt hoc loco Scholiaſtes, vel corruptus hic locus, quod magis puto. Nam Pericles non potuit eſſe Archon Eponymus, cum fuit in ea expeditione dux belli & στρατηγὸς: numquam enim mittebantur Archontes Eponymi ad longinqua negotia, ſed in urbe potiſſimum res publicas curabant, Duces vero (qui στρατηγοὶ) ad bella, quæ ingruebant, creabantur extraordinarie, & eorum electioni præſidebant Archontes. Tum ex Plutarcho diſcimus Periclem numquam fuiſſe Archontem. Sic enim ille in ejus vita: [3] ἐχρῆτο κατὰ τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλῆς, ἧς αὐτὸς οὐ μετεῖχε διὰ τὸ μήτ' ἄρχων, μήτε θεσμοθέτης, μήτε βασιλεὺς, μήτε πολέμαρχος λαχεῖν. Ergo erraviſſet toto cœlo Scholiaſtes, ſi ſic ſcripſiſſet. Sed ut eum omnino culpa liberem, contendo legendum: ἐπὶ Τιμοκλέους, non vero ἐπὶ Περικλέους. Fuit enim Timocles Archon anno 4 Olymp. 84, anno 19 ante Aminiam, qui fuit Archon anno 2 Olymp. 89, computando ſcilicet annum decimum nonum currentem, non completum, & ſic omnia optime quadrant.

[3] Eo uſus eſt contra Areopagi conſeſſum, cujus particeps non erat, eo quod neque Archon, neque theſmothetes, neque rex, neque Polemarchus factus fuerat ſorte.

Pag. 455.

Ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους. | *Replens animum Diopitha.*

Vel ſcripſit Ariſtophanes διοπετοῦς, vel ſi ſcripſit, ut editum eſt, & ut legunt Scholiaſtæ, eo quod Διοπείθης fuit nomen rhetoris eo tempore viventis, alluſit proculdubio in hoc viri nomine ad vocem διοπετὴς. Nam cum ex alto in terram deſilire vellet Philocleon tenuis funiculi adjumento, adhortantur eum ſocii, & ajunt eum debere fieri διοπετῆ; nam ſimulachra, quæ è cœlo decidiſſe putabantur, di-

cebantur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

cebantur [1] ἀγάλματα διοπετῆ, tamquam à Jove cadentia, ut ſimulachrum matris deûm in Peſſinunte Phrygiæ.

[1] *Simulachra à Iove cadentia.*

Pag. 462.

τὴν δ' ὑπήνην ἄκυρον τρέφων.	— *Et barbæ Permiſſam alis manticam.*

Ad hæc Biſetus: [2] ὑπήνην δὲ κυρίως καλοῦσιν (ὥς φησιν Εὐστάθιος) τοῦ πώγωνος τὰς κάτω τρίχας, μύστακας δὲ τὰς ἄνω χείλους τρίχας. Ergo tempore Euſtathii mutata erat ejus nominis ſignificatio, ut fit aliquando. Nam priſcis Græcis è contrario ὑπήνη erat ſuperioris labri barba, quæ etiam μύσταξ dicebatur. Ejus rei teſtis Ariſtoteles lib. 3. de hiſtor. animal. cap. 11. [3] περὶ δὲ τὸ γένειον τοῖς μὲν συμβαίνει καὶ τὴν ὑπήνην καὶ τὸ γένειον δασὺ ἔχειν opponit ὑπήνην τῷ γενείῳ, quod eſt mentum. Sed apertius Diodorus lib. 5. οἱ δὲ εὐγενεῖς τὰς μὲν παρειὰς ἀπολειαίνουσι, τὰς δὲ ὑπήνας ἀνειμένας ἐῶσιν, ὥστε τὰ στόματα αὐτῶν ἐπικαλύπτεσθαι, id eſt, *nobiles quidem genas levigant, hypenas vero liberas ſinunt, adeo ut eorum os iis occultetur.* At menti barba non poteſt obumbrare aut occultare os, ſed labri ſuperioris barba, ſi intonſa geratur, id facit. Breviorum Scholiorum auctor ad Odyſſeam, ad verſum 279 libri K. [4] ὑπήνη δέ ἐστι τὸ ἐπάνω χεῖλος, ἀφ' οὗ πρῶτον γεννᾶται χνοῦς. Sed & ipſe Biſetus etiam infra ad Lyſiſtratem pag. 902 ex Suida, ubi [5] ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις dicitur ὑπήνη & μύσταξ. Ergo faceſſat Euſtathius, qui ſecundum ſui temporis morem loquitur, cujus locum citare debebat Biſetus. Jam Heſychii tempore videtur ea vox fuiſſe ambigui ſignificatus, utrique enim interpretationi aſtipulatur. [6] ὑπήνη τὸ γένειον ἤτοι πώγων, ἄλλοι μύσταξ, ἄλλοι ὑπήνη ὅ ἐστιν ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος.

[2] *Hypenem propriè vocavit (ut ait Euſtathius) barbam inferiorem, myſtacas vero pilos in labro ſuperiore.*

[3] *Quod ad mentum attinet, quibuſdam accidit, ut & mentum & labrum ſuperius piloſum habeant.*

[4] *Hypene eſt labrum ſuperius, unde primum erumpit lanugo.*

[5] *Pilorum generatio ſuperioris labri dicitur Hypene & myſtax.*

[6] *Hypene mentum vel barba, aliis myſtax, aliis Hypene locus ſub naſo.*

Pag. 463.

Οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν. | *Non quinque denis ab annis.*

Ad hæc ita Florens Chriſtianus: *nam poſt cæſum ab Harmodio & Ariſtogitone Hipparchum, & paulo poſt ejectis Hippia & Piſiſtratidarum tyrannide (—) fluxerunt circiter quinquaginta anni uſque ad oligarchiam primam & quadringentos abrogatos.* In quibus verbis neſcio, quare Oligarchiam primam incipere dicat poſt quadringentos abrogatos: contra enim ſtatus quadringentorum fuit Oligarchia prima, qui ad ſe attraxerant poteſtatem & jus, quod fuerat univerſi populi. Ideo forte habebat in animo *conſtitutos*, quod inadvertentia mutavit in *abrogatos*. Sed majus ulcus ſanandum eſt in ejus ſententia, & cavendum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

eſt nobis & omnibus ab iſta Chronologia, qua nihil falſius: errat enim calculus ille totis quinquaginta annis. Audi Thucydidem lib. 8. [1] χαλεπὸν γὰρ ἦν τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἐπ' ἔτει ἑκατοστῷ μάλιστα, ἐπειδὰν οἱ τύραννοι κατελύθησαν, ἐλευθερίας παῦσαι. Et Piſiſtratidæ ejecti ſecundum Thucydidem & marmoreum Chronicon anno 2 Olymp. 67. ſecundum Euſebium vero ſex annis prius; Status vero quadringentorum Athenis conſtitutus Olympiade 92, annis 99 poſt Piſiſtratidas ejectos, anno 20 vel 21 belli Peloponneſiaci. Itaque error typographo tribuatur, aut non poteſt excuſari Florens, quin graviſſime lapſus fuerit.

[1] Difficile enim erat populum Athenienſem libertate privare poſt annos centum à Tyrannis ſublatis.

Pag. 483.

Καὶ ταῦτα μόλις ξενίας φεύγων	*Atque id per demenſa puſilla*
Ἔλαβες κατὰ χοίνικα κριθῶν.	*Vix perſuaſi te indigenam eſſe.*

Ad hæc ſic Scholiaſtes: [2] πέρυσι γὰρ ἐπὶ ἄρχοντος Ἱππάρχου ἐστράτευσαν ἐφ' αὐτὴν ὡς Φιλόχορος, μήποτε δὲ περὶ τῆς Αἰγύπτου δωρεᾶς ὁ λόγος, ἣν Φιλόχορος Ψαμμέτιχον πέμψαι τῷ δήμῳ ἐπὶ Λυσιμαχίδου. De hac largitione facta ante annos viginti tres non eſt veriſimile intellexiſſe Ariſtophanem. Nam Lyſimachides fuit Archon anno 4 Olymp. 83. Cæterum pro Ἱππάρχου lege confidenter Ἰσάρχου, nam vox πέρυσι id evincit: anno enim ante Aminiam fuit Archon Iſarchus. Hoc etiam loco animadvertenda eſt inſignis hallucinatio Florentis Chriſtiani, qui putat Pſammetichum illum, de quo hîc Scholiaſtes, qui Lyſimachide Archonte largitus eſt frumentum Athenienſibus, fuiſſe eundem, de quo Herodotus ſcribit in Euterpe, eum Azotum longiſſima obſidione cepiſſe, & putat Chriſtianus eum vixiſſe tempore peſtilentiæ, quæ Athenas vexavit ſub Pericle. Eam tamen peſtilentiæ epocham præceſſit Pſammetichus ille annis circiter 150, nec potuit eſſe alius Pſammetichus Inari pater. Nam Inarus jam regnabat anno poſt Salaminienſem pugnam octavo ſecundum Euſebium. Forte fuit alius Pſammetichus ejus Inari filius, ut ſæpe avorum nomina in nepotibus repetuntur.

[2] Anno enim ſuperiore Hipparcho Archonte exercitum moverunt in eam, ut ait Philochorus, forte vero de dono Ægypto miſſo mentio fit, quod Philochorus ait miſſum populo à Pſammeticho Lyſimachide Archonte.

Pag. 485.

— ποῦ μου ψυχή;	*Vbi nunc animus?*
Πάρες ὦ σκιερά.	*Vmbra recede. haud*
Μὰ τὸν Ἡρακλέα.	*Hercule ſirim,*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖς δικαστοῖς	*Vt judicum ab albo eximar, & non*
Κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.	*Damnem improba furta Cleonis.*

Hæc verba male ab interprete intellecta & Latine verſa, ſic interpretanda ſunt: *ubinam eſt anima? huc ades ô umbratilis* (id eſt, latitans) *Certe nunc cum judicibus ſedens Cleonem de furto vix convincerem.* Id eſt, adeo ſum amens & ſtupidus, ut non poſſem Cleonem furti convincere in judicio, licet ſit fur manifeſtus.

Pag. 488.

Κἀγὼ 'νέκαμψα. | *Truſi in os.*

Schol. intelligit ἐνέκαψα, & ſic legiſſe videtur, & interpretatur ἐνέθηκα τῷ ςόματι, optimo quidem ſenſu: utebantur enim ſæpe ore ad nummos ſervandos, ut videmus ſimias facere. Sed & nihil mutando ἐνέκαμψα optimum ſenſum habet, id eſt, *inflexi, incurvavi dentibus*, ad explorandum ſcilicet, an probus eſſet nummus.

Pag. 493.

Γεῖτον Ἀγυιεῦ. | *Vicine Agyeu.*

Ad hæc Scholiaſtes: [1] περὶ τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος ἰδίως Εὐτυχίας οὕτω γράφει, ἐν ᾗ τῷ ἰατρῷ τούτου διαμένει ἔτι καὶ νῦν. Hunc locum manifeſto corruptum ſonare aggreſſus eſt Mauſſacus in ſuis ad Harpocrationem notis, ſic legens, Διευχίδας οὕτω γράφει, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τούτου διαμένει, & hæc ultima interpretatur, *in tertio libro ejus extat aut legitur*. Sed non omnino acquieſco ejus emendationi. Primum quod ad nomen proprium Hiſtorici attinet, id nomen, ſi quod aliud varie profertur apud auctores, verum eſt Diogenem Laërtium in Solone eum Διευχίδαν vocare, & eum ſequuti ſunt Clemens Alexandrinus ſtromat. 1. & Stephanus in Σκύφαι & Harpocration in Ἀγυιεὺς, quibus calculum ſuum addit Gerardus Voſſius noſtri ſeculi lumen: at Scholiaſtes Apollonii ad Argonaut. lib. 1 Διερχίδαν habet, peſſime. Pindari vero Scholiaſtes optime (meo quidem judicio) profert Διευτυχίδας. Quare id nomen nobis magis arrideat, rationes proferam. Auctor ille Megarenſis ſcripſerat Μεγαρικῶν plures libros, & ſæpe in Megaricis citatur ab auctoribus. Id nomen Doricum ſonat, & hic locus Ariſtophanis Scholiaſtæ, qui Εὐτυχίας habet, mihi ſuadet id nomen ex voce τύχη compoſitum fuiſſe, ut id profert Pindari Scholiaſtes. Διευτυχίδας rationem compoſitionis

[1] *De Apolline Aguyeo ſpeciatim Eutychias ſic ſcribit, in iatro autem remanet etiam adhuc.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

habet pulchram à felicitate dictam. Διευχίδας vero nihil vel parum proprium ad nomen hominis ſignificat. Itaque quando incertum eſt, quomodo proferri debeat id nomen, fruatur quiſque ſuo judicio, ego vix dubito Διευτυχίδας debere præferri. Secundo in Mauſſaci emendatione non poſſum concoquere διαμένει in eo ſignificatu accipi debere, quem illi verbo tribuit Mauſſacus. Nam omnes antiqui critici ſemper utebantur verbo κεῖσθαι. Sic κεῖται παρ' Ἡροδότῳ, κεῖται παρ' Ἀριστοτέλει, unde cognomen antiqui critici, qui dictus eſt Κειτούκειτος, eo quod identidem interrogatus de quadam voce minus uſitata reſpondebat κεῖται. Itaque tentabam aliter emendare, ſic: περὶ δὲ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος, Διευτυχίδας οὕτω γράφει, & poſtea verba auctoris credo ſequi ſic: ἐν δὲ τῷ ἰατρείῳ τοῦτο διαμένει καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστί. nam loquitur de Apollinis Agyæi ſtatua, quæ erat Megaris, & dicit eſſe in Medicorum Schola, & adhuc ſuo tempore durare. Διαμένει in hoc ſenſu multo melius quadrare videtur. Nullibi certe Apollinis ſimulachrum medicinæ inventoris melius locari poterat, quam in medicorum Schola. Fuit quando putabam reponi debere θεάτρῳ, ſed eo quod Pauſanias in recenſione publicorum operum, quæ Megaris extabant ſuo tempore, nullam de Theatro fecit mentionem, & veriſimile omnino videtur Dieutychidam in loco citato tractaſſe de Megaris, quoniam Megarica ſcripſerat, mutavi ſententiam, & minima mutatione lectionem Ἰατρείῳ prætuli. Cæterum non attigit Mauſſacus, quod in reſiduo hujus fragmenti Dieutychidæ ſanandum erat ulcus in his vocibus: τούτοις δὲ ἐπὶ τὰς στρατιὰς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγυιάς, ἱστᾶσιν ἔτι καὶ νῦν τῷ Ἀπόλλωνι. Quæ, ut ſunt, nihil commodi ſenſus habent, ſed levi mutatione ſic emendari debere puto: τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰ τᾶς στρατιᾶς φάσματα, οἱ Δωριεῖς τιμούμενοι τὰς ἀγυιάς, ἱστᾶσι, id eſt, *his enim in exercituum eductionibus Dores ornantes vicos ea ſtatuunt.* De Apollinis ſimulachris nempe loquitur, & Megarice, id eſt, Dorice loquitur. Quod ſi cui videtur inſolens ea ſignificatio vocis φάσματα, diſcat eſſe phraſin Doribus peculiarem. Nam quoties Xenophon de eductionibus exercituum Spartanorum loquitur, ſemper utitur ea Laconica phraſi φαίνειν στρατιάν, unde φάσμα στρατιᾶς apud Lacones, Megarenſes & alios Dorici generis nihil aliud eſt quam eductio exercitus.

Pag. 562.

Μὴ πέσῃ φαύλως. | *Ne cadant prave.*

Ad quæ Scholiaſtes: [1] φυλάττεσθε φησὶ μὴ ἐκφαυλισθῆναι τὴν διδασκαλίαν

[1] Cavendum ait, ne in vanum cadat didaſcalia hujus dramatis: nam uno ante anno, cum primas Nebulas docuiſſet, abjudicatus eſt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

διδασκαλίαν τοῦ δράματος τούτου, καὶ γὰρ πρὸ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ τὰς πρώτας Νεφέλας διδάξας ἀπεκρίθη. Ex his verbis firmatur ſententia de tempore didaſcaliæ hujus dramatis. Nam ſi uno anno prius prodierunt primæ Nebulæ, quæ (ut demonſtratum eſt) recitatæ ſunt Iſarcho Archonte, ſequitur hoc drama prodiiſſe Aminia Archonte, qui Iſarchum excepit. Sed ex hoc loco & Scholiaſtæ hac nota ſupra induximus ſecundas Nebulas non prodiiſſe Aminia Archonte, ut volunt.

Pag. 503.

Ὅτε πρῶτον ἦρξε διδάσκειν. | *Cum primitus ipſe doceret.*

Ad hæc Chriſtianus: *Equites fabulam innuit, quam primam docuiſſe Ariſtophanem teſtantur didaſcaliæ.* Affirmat, quod Scholiaſtes quidam non de meliore nota dubitando proponit: [1] δηλοῖ ὅτι αἱ διδασκαλίαι ἴσως φέρουσι τοὺς Ἱππεῖς πρώτους ὑπ᾽ αὐτοῦ καθιεμένους. περὶ Κλέωνος γὰρ αἰνίσσεται. Sed plus affirmat, nam vult fabulam Equites primam omnium Ariſtophanem docuiſſe. Sed Δαιταλεῖς fuit prima ejus fabula, Babylonii vero ſecunda, ut abunde probavit doctiſſimus Samuel Petitus, ad quem te remitto lector. Id vero hîc non dicit Scholiaſtes Equites primam omnium prodiiſſe: nam vox πρώτους refertur ad Veſpas fabulam, de qua agitur, de quo ordine non debebat dubitare, & addere ἴσως.

[1] *Innuit, quod didaſcaliæ forte aſſerunt Equites primum ab eo inductos fuiſſe, de Cleone enim per ænigma loquitur.*

Pag. 504.

Πέρυσιν. | *Anno præterito.*

Ad hanc vocem Scholiaſtes: [2] πέρυσι γὰρ τὰς νεφέλας ἐδίδαξεν, ἐν αἷς τὸν περὶ Σωκράτην ἐκωμώδησε. Rurſus & ex hoc loco patet, Veſpas prodiiſſe anno, quo dictum eſt ſupra, ſcilicet Aminia Archonte, & Nubes non prodiiſſe eo anno ſecunda vice, aliter illud addidiſſet.

[2] *Anno enim ſuperiore Nebulas docuit, quibus Socratem traduxit.*

Ibidem.

Πάτερας δ᾽ ἐῤῥηγχον. | *Suffocabant patres.*

Ad hæc Chriſtianus: *annus erat, cum docuerat ſecundas Nebulas Ariſtophanes, Archonte Aminia.* Aſſerit, quod antiqui Scholiaſtæ non audent aſſerere; dubitant enim, num prodierint ſecundæ Nebulæ, quando ajunt ſecundarum Nebularum didaſcaliam non extare. In computo Chriſtiani nihil eſt ſani, & quæ ſequuntur, ubi Æliani commentum ſequitur, explodenda ſunt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 516. Scholia.

Τηλεκλείδης καὶ Φραντίδης.

Mauſſacus in diſſertatione Critica pag. 394. legit Ἐκφαντίδης, eum vide.

Pag. 518. Scholia.

Τὴν δὲ χώραν τὴν Διακρίαν Πανδίονα φασὶ τοῖς υἱοῖς διανείμαντα, τὴν ἀρχὴν Λύκῳ δοῦναι.

Supra ad Herodotum pag. 3 pluribus docui hunc locum à mala diſtinctione laborare, & mutando ϛιγμὴν legendum διανείμαντος τὴν ἀρχὴν, ea repetere ſuperfluum foret.

Pag. 526.

Χρυσομηλολόνθιον. | *Lucani fulvi pumile.*

Scholiaſtes & poſt eum Chriſtianus intelligunt id inſectum volatile, quod vernacule dicimus *un haneton*, & ſine dubio id ſignificat μηλόλονθος. Sed quoniam additum eſt χρυσο, ea protheſis mihi ſuadet debere intelligi aliud inſecti genus ſimile & illud melolontho & ſcarabæo. Sed coloris elegantiſſimi viridis cum aureo fulgore. Id inſectum roſas præcipue ſectatur, & alibi raro invenitur.

AD

FABVLAM ΕΙΡΗΝΗ.

Acta anno 13 belli Peloponneſiaci Aſtyphilo Archonte Olympiade 90. In Dionyſiis τοῖς κατ' ἄστυ.

De tempore, quo prodiit drama Εἰρήνη, nihil dixerunt, qui argumenta fabulæ prætexuerunt, nec ipſi Scholiaſtæ. Nihil igitur de ea invenerunt in antiquis didaſcaliis. Reſtat igitur, ut ex iis, quæ in ipſa fabula reperiuntur, eruamus probationes, quibus noſtra de hujus fabulæ didaſcalia ſententia firmetur, quod fiet infra in noſtrarum notarum progreſſu, & huc uſque à Samuëlis Petiti calculo non receſſimus, imo ad ejus probationes alias adjecimus: in hac vero fabula non poſſumus ejus ſententiæ aſtipulari, noſtras conjecturas prius uno tenore proponemus, poſtea vero in fine hujus capituli, antequam ad aliam fabulam tractandam accedamus, conjecturas ejuſdem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ejuſdem Petiti accurato examine explorabimus, & cauſam diſſenſus noſtri adducemus.

Pag. 627.

— κατ' αὐτῷ δ' ἀνὴρ Ἰωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος.	*Dein vir ſuggeret Aſſeſſor illi tale quiddam Ionicus.*

Ex hoc loco inducor, ut credam Dionyſiis τοῖς κατ' ἄστυ vernis prodiiſſe hanc fabulam. Nam Lenæis Liberalibus aderant ſoli Athenienſes, eo quod hieme celebrabantur, quod dixit Ariſtophanes ſupra in Acharnenſibus,

[1] Οὐ γὰρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
Ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, κ' ὐπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.

Cum igitur hîc dicat Jovem quemdam aſtare, veriſimile eſt Liberalibus vernis eam fabulam actam fuiſſe, quando jam mari aperto navigabant Iones Athenas. Nam, ut ait Scholiaſtes ad fabulam Aves pag. 572, [2] τῷ ἔαρι ἐν ἄστει ἐτελοῦσι τὰ Διονύσια.

[1] Non enim me nunc calumniabitur Cleon, quod Extraneis præſentibus de urbe male loquor, Soli enim ſumus, & in Lenæo fit certamen.

[2] Vere in urbe celebrabant Liberalia.

Ibidem.

Τὴν σπατίλην ἐσθίει.	*Veſceretur ſtercore.*

Scribe ἔσθιεν, augmento Ionice ſublato. Ionem enim introducit hoc dicentem: præſens tempus autem ἐσθίει non convenit Cleone pridem mortuo, ut ex pluribus fabulæ locis colligitur.

Pag. 631.

— Γράψομαι, Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.	*— Inſcribam dicam, Mediſque dicam prodere illum Græciam.*

Ad hæc ſic Scholiaſtes: [3] τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι Λακεδαιμονίοις ἐβοήθουν οἱ Πέρσαι ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Πελοποννησιακῷ. Neſcio, quid dicat hic Scholiaſtes πονηροῦ κόμματος. Nam anno tantum 20 ejus belli prima fœdera icta ſunt inter regem & Lacedæmonios, ut narrat Thucydides lib. 8.

[3] Hoc dicit, eo quod Perſæ auxiliabantur Lacedæmoniis in bello Peloponneſiaco.

Pag. 637.

Κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι.	*Et venerit pro pace legatus Laco.*

Ex his verbis colligitur hoc drama prodiiſſe poſt legationem Lacedæmoniorum ſuper captivorum liberatione ab Athenienſibus refutatam.

Pag. 638.

Pag. 638.

Ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι.	*Ter Io quaterq; miſeræ Praſiæ.*

Praſiæ urbs Laconica in finibus Epidauriorum τῶν λιμήρων vaſtata & deſolata fuit ab Athenienſibus anno 2 belli Peloponneſiaci. Thucydides lib. 2.

Ibidem.

Ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δὲ ὡς ἀπόλλυσαι	*Io ut occidiſti & tu ferax Sicania!*
Οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.	*Heu qualis urbs miſella furtim diſperit?*

Hæc intelligi debent de Leontinorum civitate, quæ à Syracuſanis male affecta eſt, ad quam miſerunt copias auxiliares Athenienſes anno 5 ejuſdem belli, quod ait Thucydides lib. 3, ne quis Poëtam loqui putet de clade ad Syracuſas accepta multis poſtea annis.

Pag. 641.

— Ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία.	*Thraciam verſus plagam.*
Χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν εἶτ᾽ ἀπώλεσαν.	*Legatus aliis ferre ſuppetias, perit.*

Braſidæ mortem innuit, qui periit ad Amphipolim anno 10 belli Peloponneſiaci. Thucyd. lib. 5. Ad hæc ita Scholiaſtes: [1] μονομαχήσαντες ὁ Κλέων καὶ Βρασίδας, ἀλλήλους ἀνεῖλον. Non tam honorifice de Cleone Thucydides: nam ſecundum eum periit Cleon fugiens Peltaſtæ cujuſdam Myrcinii manu; ſed iſte Scholiaſtes multam ignorantiam prodit.

[1] *Pugnantes ſingulari duello Cleon & Braſidas ſeſe mutuo occiderunt.*

Pag. 642.

Πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλύσαι τινά.	*Piſtillus illud antequam alius porceat.*

Alcibiadem proculdubio intelligit, qui anno 13 belli Peloponneſiaci vere ineunte Argos profectus eſt, & inde aſſumptis ſociis ad Patras uſque pervenit, & Patrenſibus perſuaſit, ut muros uſque ad mare extenderent, & alia præparabat ad bellum contra Lacedæmonios. Thucyd. lib. 5.

Pag. 653.

Ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος.	*Quique eſſe ſervum & tranſfugam ſeſe parat.*

Super

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Super his ſic ariolatur Scholiaſtes : [1] πάλιν πρὸς Ἀλκιβιάδην, ἐπεὶ πρὸς Λακεδαιμονίους φυγὼν, αἴτιος ἐγένετο τοῦ Δεκελείαν αὐτοὺς ἐπιτειχίσαι. Nullam habet rationem temporis hic Scholiaſtes. Nam hæc multo poſt evenerunt. Sequitur hunc errorem etiam Chriſtianus. Sed fugæ ſervorum evenerant & Helotarum ad Pylum, ut teſtatur Thucydides lib. 5. [2] αὐτομολούντων τε τῶν εἱλώτων, & proculdubio etiam Athenis, dum Peloponneſii ad Acharnas & alios Atticæ pagos caſtra habebant. Quæcunque ad hunc locum notavit Chriſtianus, nullius ſunt momenti, & dum putat ſervum ηὐτομοληκότα vocare, nugas agit; nec melior Scholiaſtes, qui falſo ſcribit Ariſtophanem in Nubibus dixiſſe Cœſuram eſſe ſervam, & ut uno verbo dicam futilis omnino & nullius pretii eſt ille Scholiaſtes, quem proculdubio rejeciſſet Marcus Muſurus, ſi huic editioni præfuiſſet. Suſpicor quendam neotericum Græculum tamquam antiqua Scholia, ſua deliramenta nobis obtrudiſſe. Nam Marcus ille Muſurus vir doctus in ſeptem primas comœdias tantum Scholia antiqua compilavit numerando ſcilicet eodem ordine, quo editæ ſunt, ut ad finem Scholiorum ad Ὄρνιθας ſcriptum eſt.

[1] Rurſus Alcibiadem innuit, quando is ad Lacedæmonios fugiens cauſa fuit Deceleam muniendi.

[2] Deficientibus Helotis.

Pag. 655.

Οὐδ᾽ οἴδε γ᾽ εἷλκον οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,	*Ac nil trahebat prorſus olim Argiva gens,*
Ἀλλ᾽ ἢ καταγελῶν τῶν ταλαιπωρουμένων.	*Riſuque clades differebat bellicas.*

Appoſite hæc dicuntur ad annum didaſcaliæ à nobis aſſignatum. Nam anno 13 belli Peloponneſiaci pacem turbabant Argivi illato Epidauriis bello cum mille Athenienſibus auxiliariis. Thucyd. l. 5.

Ibidem. Scholia.

Ἐπὶ τοῦ Ἀλκμαίωνος.

Lege, ἐπὶ τοῦ Ἀλκαίου, ex Thucydide lib. 5, Diodoro, Athenæo, & aliis.

Pag. eadem.

— ὅσοι γ᾽ αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,	*Quos revinctos nervus & cippus tenent,*
Μόνοι προθυμοῦντ᾽, ἀλλ᾽ ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.	*Hoc poſtulare ſolos ſi cuſtos ſinat?*

Hic rurſus delirat Scholiaſtes, qui ἔχονται τοῦ ξύλου intelligit de iis,

qui è Pylo fuerant adducti, captivis, & ad hæc, ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ ita commentatur: ὅτι ἐδέδεντο, καὶ περιέκειντο αὐτοῖς πέδαι. Florens Chriſtianus vero ἔχονται τοῦ ξύλου interpretatur de cippis ligneis captivorum, & Χαλκεὺς Cleonem putat ſignificare, longiſſime à vero aberrantes. Nam Cleon pridem mortuus erat, ut ex ipſius dramatis verbis colligi demonſtrabimus. Ergo ſimpliciter per eos, qui ἔχονται τοῦ ξύλου, intelligit ξυλουργοὺς, qui aratra, ligones, raſtros, & alia pacis & arationis inſtrumenta faciebant, & ideo pacem expetebant, ideo quod eorum artes in pace magis expetitæ & lucroſæ. At χαλκεὺς, cujus ars arma fabricabat, pacem impedire volebat, ne ſuum lucrum ceſſaret; & ea expoſitio firmatur ex iis, quæ ſatis facete de Athenienſium fabris & artificibus ait hac eadem fabula:

[1] Ἐκείνου γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
Τίλλονθ' ἑαυτὸν, ὁ δὲ καὶ τὰς σμινύας ποιῶν
Πέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κείνου.

[1] Illum enim Criſtarum factorem non vides Seipſum vellicantem: ille vero, qui ligones facit, Pepedit nuper in hunc enſium fabrum.

Senſus planus eſt. Poſſet etiam aliquis non inepte interpretari, οἱ ἔχονται τοῦ ξύλου, magiſtratus, qui manum admovent gubernaculo reipublicæ: nam & eodem loquendi genere utitur infra in Lyſiſtrate,

Τίς συλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;

Id eſt, *quis manum admovebit gubernaculo?* vel, *quis negotia capeſſet?* Sed prior interpretatio eſt ſimplicior, & magis obvia, & ut reor, is fuit ſenſus Poetæ. Faceſſat ergo ea de captivis è Pylo adductis interpretatio, qui ſtatim poſt fœdus initum anni undecimi initio liberati fuerant, ut patet ex Thucydide lib. 5, qui ſola fax in iis negotiis: quod ſi neſciunt vocem mediam ἔχομαι tranſire ſæpe in activam ſignificationem, & ἔχεσθαι τινὸς ſignificare *tenere aliquid*, vel *adhærere alicui*, næ illi ignorantes Helleniſmi cenſeri debent.

Pag. 666. & 667.

Φειδίας. | *Phidiam.*

Ad hanc vocem Scholiaſtes: [2] Φιλόχορος ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος ταῦτά φησι, καὶ τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν &c. & paulo poſt: [3] τοῦτο δὲ ἐξεργασάμενος ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἠλείων ἐπὶ Σκυθοδώρου, ὅς ἐστιν ἀπὸ τούτου ἕβδομος. In nominibus Archontum erratum eſt. Primo loco reſcribe Φιλόχορος ἐπὶ Θεοδώρου. Secundo loco ὑπὸ Ἠλείων ἐπὶ Πυθοδώρου. Nam ex Diodoro, Euſebio, & ipſo Scholiaſte antiquo ſupra pag. 374 conſtat legendum Θεόδωρον primo loco, ſeptem annos ante belli Pelopon. initium, quo tempore Pythodorus fuit Archon, iiſdem auctoribus & ipſo Thucydide libri 2 initio, & rurſus pag. ſequente,

[2] Philochorus Pythodoro Archonte hæc facta ait, & ſtatuam auream.

[3] Hoc opus cum feciſſet, morti addictus eſt ab Heleis Schytodoro Archonte, qui ab illo eſt ſeptimus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſequente, ubi legitur, ὡς Φιλόχορος φησὶν ἐπὶ Πυθοδώρου, lege ἐπὶ Θεοδώρου.

Pag. 670.

Ὁ Βυρσοπώλης. | *Pellio.*

Ad hæc Scholiaſtes: [1] ἐπεὶ μάλιστα ὁ Κλέων ἠνίστατο τῇ εἰρήνῃ· σεσημείωται δὲ, ὅτι νεκροὺς κωμῳδεῖ, διὸ ἐπειδὰν ἐμνήσθη αὐτοῦ ὁ Ἑρμῆς, παῦε, παῦε, φησιν ὁ Τρυγαῖος, ἀποθανὼν γὰρ ἦν, καὶ οὐκ ἐξῆν τεθνηκότας κωμῳδεῖν. Hic Scholiaſtes eſt de meliore nota, & multo melius de hujus dramatis tempore cenſet, & jure ab alio diſſentit, & à Florente Chriſtiano, qui Χαλκεὺς interpretatur Cleon. Cæterum fallitur iterum idem Florens hoc loco, qui Cleonem fuiſſe oriundum Paphlagonia putat; non enim ideo vocatur Παφλαγὼν ab Ariſtophane, ſed ridiculi gratia eum ſic vocat ἀπὸ τοῦ Παφλάζειν, quod eſt æſtuare, tumultuari, ſtrepitum edere.

Pag. 682.

Μηχανοδίφας. | *Machinicrepas.*

Ad hoc verbum Scholiaſtes: [2] Ξενοκλῆς γὰρ ὁ Καρκίνου δοκεῖ μηχανὰς καὶ τερατείας εἰσάγειν ἐν τοῖς δράμασι. Πλάτων Σοφισταῖς. Ξενοκλῆς ὁ δωδεκαμήχανος ὁ Καρκίνου παῖς. Non tetigit Scholiaſtes cauſam joci Platonici. Nam alluſit ad nomen meretricis cujuſdam famoſæ, quæ δωδεκαμήχανος vocabatur, ob varia σχήματα & multiplicem patientiam, de qua infra in Ranis pag. 274 & ibi Schol. Nomen Scorti erat Cyrene, de qua etiam Suidas in δωδεκαμήχανος. Traduxit igitur Plato Xenoclem antagoniſtam ad populum, eo quod machinas inducebat in Theatrum, plures more tragicorum, & nomine ejus Scorti vulgo noti eum ridicule vocavit.

Pag. 691.

Ἐπὶ γῆς παλαίειν. | *Luctari arena.*

Utitur verbis gymnaſticis. Nam athletæ luctatores inſtruebantur etiam ad luctæ ſpeciem, quæ inter eos, qui humi ceciderant, fiebat, ut adverſarium ſcilicet ſubter ſe ponerent ipſi ſuperiores, & docebantur [3] τοὺς χαμαὶ τρόπους, ſic enim vocabantur.

Pag. 697.

Οἷς σοῦ τρυχόμεθ' ἤδη	*Quos tuus annos jam torſit amor*
Τρία καὶ δέκ' ἔτη.	*Tres atque decem.*

[1] Quoniam Cleon multum adverſabatur paci. Notandum eſt autem quod mortuos traducit, & ideo, quoniam de eo meminit Mercurius, Ceſſa, Ceſſa, ait Trygæus: mortuus enim erat, & non licebat mortuos inſectare in comœdia.

[2] Xenocles Carcini filius videtur machinas quaſdam & prodigia in Theatrum induxiſſe. Plato in Sophiſtis. Xenocles duodecimachiniſta filius Carcini.

[3] Humi modos.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Intellige σοῦ πόθῳ, *tui deſiderio.* nam Pacem alloquitur. Ex hoc loco manifeſtum eſt hoc drama prodiiſſe anno 13 belli Peloponneſiaci, & incaſſum objiciunt pacem & ſocietatem factam eſſe anno undecimo. Nam id dubium ſolvit Thucydides lib. 5. [1] ἔτη δὲ ἐς τοῦτο τοῖς ξύμπαντα ἐγένετο τῷ πολέμῳ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, καὶ τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν, εἴ τις μὴ ἀξιώσει πόλεμον νομίζειν οὐκ ὀρθῶς δικαιώσει.

[1] *Anni univerſi belli fuerunt viginti ſeptem, & quod inter eos factum eſt fœdus, ſi quis putet annumerari debere bello, non recte judicat.*

Pag. 708.

Οὐ γάρ ἐστιν ἥδιον ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη σπαρμένα,	*Nam nihil ſuavius quam conſequi quæ jam ſata,*
Τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν.	*Quæque cum Deus rigarit.*

Doctiſſimus Biſetus & conjector ſagaciſſimus & qui ubique alibi Comici ſenſum optime capit, non mihi videtur hoc loco intellexiſſe, quid velit Ariſtophanes. Sic enim interpretatur: οὐδὲν ἐστὶν ἥδιον, ἢ τὸ τῶν μετὰ πόνου καὶ ἐπιμελείας πρῶτον γεωργημένων καὶ ἤδη ἐσπαρμένων ἐν καιρῷ τυγχάνειν καὶ ἀπολαύειν. *nihil dulcius quam iis, quæ ante arata & ſeminata ſunt, in ſuo tempore frui.* Quod quidem verum eſt, ſed hic non eſt ſenſus verborum Poëtæ. Sed ſic, *nihil enim eſt dulcius, quam habere ſementem jam factam, & Iovem imbrem roſcidum immittere.* Itaque bonæ ſpei dulcedinem celebrat, quæ ſæpe ipſam fruitionem æquat vel ſuperat.

Ibidem.

Ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον.	*Cum ſit uda tellus imbribus.*

Strabo legebat ſuo tempore: πορδακόν. ſic enim ille lib. 13. [2] Σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες ἱμᾶσιν, ἀντὶ τοῦ διαβρόχοις: καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ — Πορδακὸν τὸ χωρίον. τὸ λιμνάζον. Ubi non dubito, quin de hoc loco intelligat, licet Henricus Stephanus in πορδακὸν citet Strabonem ex Simonide, quod eſt ejus μνημονικὸν σφάλμα: nam nullus Simonides inter comicos recenſetur, licet plures eo nomine numeret Suidas, quorum præcipuus fuit Lyricus Poëta, qui citatur à Scholiaſte ad hunc locum, ſed qui παρδακὸν dixerit, non πορδακόν.

[2] *Cum pordacis corrigiis, id eſt, humectatis, & in antiqua comœdia, Pordacus eſt locus, id eſt, paluſtris.*

Pag. 710.

Βάμμα Σαρδιανικόν.	*Infectum Sardianicum.*

Ad hanc notam male poſuerunt Scholiaſtæ notam, quæ ſic habet: διαφέρουσι γὰρ αἱ Κυζικηναὶ βαφαί, nam hæc nota ponenda erat ad verſum ſequentem, ad has voces βάμμα Κυζικηνικόν. Cæterum ad hæc verba φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ, quæ extant in ſuperiore verſu, notat Christianus lepido ab ſe commento: *quod autem ait* Κυζικηνὸν βάμμα,

μᾶ, tangit ſalſe ducem, puta Cleonymum, quem ὀξυκέφαλον *vocat, cum ait* ὀξεῖαν Φοινικίδα, *deinde objicit illi* κιναιδίαν *erant autem Cyziceni infames illa libidine & volſura.* Subtiliter certe, ne dicam evanide: nam per ὀξεῖαν Φοινικίδα nihil aliud intelligit comicus, quam tunicam vel chlamydem acutiſſimi coloris (nam quod Scholiaſtes interpretatur περικεφαλαίαν, non ego credulus illi, alibi enim non invenitur) & βάμμα Κυζικηνικὸν intelligit purpuram dilutam & ad pallorem inclinantem, pallor enim eſt pavoris indicium. Ducem igitur illum ut meticuloſum arguit, qui cum opus erat pugnare, pallidus ob timorem fiebat.

Pag. 711.

Ἔθει τὸ κακὸν βλέπων ὀπόν.	*Curſitat peſſimum virus videns.*

Multa dixit Florens Chriſtianus ad hunc locum, ſed ſcopum non attigit. Biſetus vero ad verum ſenſum nobis præluxit, dum [1] κακὸν ὀπὸν δριμύτητα καὶ πικρότητα interpretatur. Ergo κακὸν ὀπὸν βλέπων nihil aliud eſt, quam βλέπων δριμύ. Sic in Ranis pag. 238. [2] ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ. Et in Concionantibus βλέπειν ἀποτέλμμα, & alibi βλέπειν ὀρίγανον, & βλέπειν κάρδαμα.

[1] *Malum ſuccum aſperitatem & amaritudinem.*
[2] *Inſpexit me aſpere.*

AD ARISTOPHANIS AVES.

Anno 18 belli Peloponneſiaci in Dionyſiis τοῖς κατ' ἄστυ *Chabria Archonte Olymp. 91. anno 2.*

Quicunque ſint illi, qui Avium hypotheſes Græce ſcripſerunt, optime de ejus fabulæ didaſcaliæ tempore pronuntiarunt. Sed is, qui ſecundam hypotheſin ſcripſit, poſtquam eam Chabria Archonte prodiiſſe in urbe recte aſſerit, peſſime addit eo tempore claſſem Athenienſium in Sicilia periiſſe, Lamachum & Niciam jam mortuos eſſe, & Agin ex Decelia Atticam infeſtaſſe, & in eo ſe prodit ἀνιστόρητον, & qui rationem temporum non curabat: nam annis duobus poſtea vel paulo minus ſub Cleocrito Archonte ea clades evenit. Sed antequam ex ipſius fabulæ locis fidem huic epochæ adſtruamus, aliquid dicendum eſt ad refellendam eam inſulſam & falſam Chronologiam. Et primum Ariſtophanes nec plane nec ænigmatice

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

gmatice in tota fabula de clade Syracuſana loquitur, quod mirum foret. Sed & periculoſæ plenum opus aleæ fuiſſet tale negotium in Theatrum inducere. Nam ſi mulctam graviſſimam paſſus eſt Phrynichus ille, qui Mileti excidium coram populo repræſentavit, qualem mulctam putamus meritum fuiſſe Ariſtophanem, ſi de Athenienſium calamitate fabulam feciſſet, & riſum ciere voluiſſet in re, quæ omnium lachrymas merebatur? eam igitur opinionem, ut falſam, & non ſolum à vero ſed etiam à veriſimili abhorrentem, rejicimus, & cum ſanioribus aſſerimus hanc fabulam ſcriptam fuiſſe non multo poſt Alcibiadis fugam, & eo potiſſimum tempore, quo Spartæ agens ad muniendam Deceleam Lacedæmonios hortabatur, quod conſilium vel ridet comicus noſter, vel potius monet Athenienſes, ut ad tale negotium animos advertant, & ſic eos à bello Siculo oblique dehortatur, favens, ut ſemper Niciæ & forte ab illo inductus, qui bellum illud Siculum jam ab initio averſabatur, & ejus belli ducatum omnino recuſabat, ut patet ex Thucydide. Quod caute admodum exequitur in hac fabula nullam de Siculo bello imminente mentionem faciens, ne populum offenderet in id maxime propenſum. Sed per ſuam νεφελοκοκκυγίαν, Deorum incommoda graphice repræſentans, & calamitates, quibus Athenas & Atticam vexaturi erant Lacedæmonii, ſatis clare innuens, ſi Decelia ſecundum Alcibiadis conſilium & rumores, qui de illo negotio tunc maxime vigebant, in eorum vicinia muniretur. Nunc ad ipſam fabulã accedamus.

Pag. 545.

Τροχίλος ὄρνις ούτοσί.	*Trochilus avis hic.*

Scholia. ἐστὶ δὲ ὄρνεον καὶ τρόχιλος καὶ λέγεται εἶναι δριμύ. Ergo non eſt ea avicula, quam Gallice vocamus *Roitelet*, licet multi ita cenſeant: nam quæ poteſt aſperitas in tam exiguo animali notari? Tum Herodotus lib. 2 ait avem τρόχιλον hirudines in ore crocodili ſorbere, quod non convenit ori tam exiguo. Tum Ælianus de animalibus lib. 8 cap. 25 ait eſſe paluſtrem avem.

Pag. 546.

Οὐκ, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τὰ ὄρνεα Πτερορρυεῖ.	*Non, ſed hieme omnes aves detrahunt pennas.*

Hæc quidem conſonant tempori aſſignato hujus fabulæ didaſcaliæ. Nam ſi Dionyſiis urbicis prodiit, vere ineunte, hiems nuper finita erat.

erat. Sed non conſonant naturæ avium, quæ æſtate pennas mutant, ut nunc notum eſt omnibus, qui artem falconariam aut accipitrariam exercent. Ignorabat igitur avium naturam Ariſtophanes.

Pag. 547.

—ἵν' ἀνακύψεται Κλητῆρ' ἄγουσα ἕωθεν ἡ Σαλαμίνια.	— *Vbi reflectitur* *Vocatum ducens mane Salaminia.*

Innuit hoc loco proculdubio Alcibiadis calamitatem, quem ad bellum Siculum miſſum populus miſſa Salaminia navi revocavit, ut judicium capitis ſubiret, quod evenerat anno 17 belli Peloponneſiaci, ut narrat Thucydides lib. 6.

Pag. 549.

Λίμῳ Μηλίῳ.	*Fame Melia.*

Scholia. ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς κατὰ πάντων Μηλιέων Νικίαν πέμψαντες. Lege Μηλίων. nam Μηλιεῖς erant ii, qui habitabant ad ſinum Melienſem ſeu Maliacum è regione Eubœæ. At Μήλιοι ii, qui inſulam Melum incolebant in Ægæo, de quibus hic loquitur: eos enim uno anno antea Nicias oppreſſerat fame ad deditionem coactos. Cæterum nota ignorantiam unius è Scholiaſtis, qui Melum facit Theſſaliæ urbem, quam fame obtinuit Nicias, &, quod lepidum eſt, Thucydidem citat auctorem.

Pag. 550.

Ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα.	*Poſtea ſuſcitabis meam luſciniam.*

Scholia. ἀηδόνα τὴν Πρόκνην γαμετὴν οὖσαν, ἥτις εἰς ἀηδόνα μετεβλήθη, id eſt, *Luſciniam, Procnem uxorem, quæ in luſciniam tranſmutata eſt.* Videtur hic Scholiaſtes putare Procnem uxorem Terei in luſciniam transformatam fuiſſe, cum ſit vulgata & melior, credo, opinio eam in hirundinem, Philomelam vero ſororem in luſciniam mutatas fuiſſe, & ſic quidem ex nominis notatione ratio ſuadet: nam Philomela ἀπὸ τοῦ φιλεῖν τὰ μέλη dicta eſt, quod luſciniæ apprime convenit, quæ & plus & multo melius canit, quam quæcunque altera avis; nullo modo vero hirundini, quæ vocem exilem, raucam & minime gratam emittit, & plures ex antiquis ita cenſuerunt. Hyginus certe, qui de fabulis ex profeſſo ſcripſit, cap. 45 eam totam fabulam narrat & Procnem in hirundinem, Philomelam in Luſciniam muta-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

mutatas aſſerit, quod à quodam antiquo Græco proculdubio acceperat, forte ex Nicandro in ἑτεροιουμένοις, & maximæ auctoritatis Poëta Virgilius Georg. 4 ita ſentit, cum ait:

Abſint & picti ſqualentia terga lacerti
Pinguibus à ſtabulis: Meropes aliæque volucres
Et manibus Procne pectus ſignata cruentis,
Omnia nam late vaſtant ipſaſque volantes
Ore ferunt dulcem nidis immitibus eſcam.

Quæ omnia hirundini conveniunt, nequaquam Luſciniæ. Nam hirundines, apes & alia inſecta volatilia aſſequuntur volando, & ea depaſcuntur: at luſciniæ vermes terreſtres, erucas & alia id genus ſectantur, & ibi nugatur ſerio Servius, qui ſic ſcribit: *Nomen poſuit pro nomine. Nam Philomela in hirundinem verſa eſt.* Et Virgilio vim facit, ut eum ad ſuam traducat ſententiam, & ei errorem attribuit, ut Procnem pro Philomela poſuerit, & quamvis in eodem libro inferius eam rurſus proferat ſententiam Virgilius, dum ait:

Qualis populea mœrens Philomela ſub umbra
Amiſſos queritur fœtus, quos durus arator
Obſervans nido implumes detraxit, at illa
Flet noctem, ramoque ſedens miſerabile carmen
Integrat, & mœſtis late loca queſtibus implet.

Ubi palam Virgilius per Philomelam luſciniam intelligit, nulla enim alia avis (præter lucifugas, quæ dirum quid ejulant) nocte canit. Ibi tamen pertinax Servius rurſus Virgilio vim facit, & ait: *Philomela pro quavis ave, nam ſpecies eſt pro genere.* Et rurſus ad hæc verba ejuſdem libri, *revocato à ſanguine Teucri*, ait ſolitos eſſe Poëtas nomina de vicinis mutuare, & nomen pro nomine ponere, & adducit hoc exemplum, *Et manibus Procne pectus ſignata cruentis*, *pro Philomela.* Contra Servium tamen aperte pugnat Martialis epigr. lib. 14.

Flet Philomela nefas inceſti Tereos, & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur avis.

Nam *muta puella* non fuit Procne, ſed Philomela, nec avis ulla magis garrula quam luſcinia, quæ canendo fere rumpitur. Tamen ne quid diſſimulem, Scholiaſtes videtur ſequi Ariſtophanis ſententiam, qui ſatis clare innuit ſe putare uxorem Terei in luſciniam ἀηδόνα mutatam fuiſſe, dum Tereum ſeu Epopen dicentem inducit, τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, & ἄγε σύννομέ μοι, & multo expreſſius, cum ait luſciniam alloquens, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν. Itys enim erat

Terei

Terei & Procnes, non vero Philomelæ, & Ariſtophanis ſententiam ſequutus eſt Varro. Sed in ea quæſtione non eſt altercandum, utra ſit verior ſententia, quando fabula ficta & à veritate aliena eſt. Sed cum conveniat luſciniæ nomen Philomelæ, iis accedo, qui Philomelam luſciniam vocant, Procnem vero hirundinem.

Pag. 553.

Ἔξεδρον χώραν ἔχων.	*Advenam locum habens.*

Hæc Scholiaſtes interpretatur, quaſi Ariſtophanes intellexiſſet *χροίαν παρηλλαγμένην, colorem variegatum*, ſed longe aberrat à vero ſenſu, ſi bene conjicio. Nam ἔξεδρος eſt *μαντικὴ φράσις auguralis vox* & nihil aliud ſignificat, quam *ſiniſtram avem, quæ in parte templi infauſta videtur.* Heſychius [1] ἔξεδρον τὸν οὐκ αἴσιον οἰωνὸν, οὐκ εὔθετον ὄρνιν, οὐκ ἐν δέοντι τὴν ἕδραν ἔχοντα. Dio Nicæus lib. 37. ἔξεδροι γάρ τινες ὄρνιθες ἐπέπταντο, *aves quædam ſiniſtræ advolarunt.*

[1] *Exedrum infauſtum augurium, avem non bene poſitam, non ubi decet, ſedem habentem.*

Pag. 554.

Ἱππόνικος Καλλίου κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας.	*Hipponicus Calliæ & ex Hipponico Callias.*

Accuſat Scholiaſtes comicum noſtrum falſi, eo quod primus Callias fuit Phænippi filius, ſed non ideo mendax Ariſtophanes: nam ab illo primo Callia alternatim Hipponici & Calliæ ſibi invicem ſucceſſerunt plures, ſic enim procedit eorum ſtemma, quod evidentiæ gratia hic appoſui.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Φαίνιππος

|

Καλλίας Herodotus lib. 5. δαδοῦχος & λακκόπλουτος dictus, Piſiſtrati hoſtis, de quo Plutarchus in Ariſtide, Demoſthenis Scholiaſtes pag. 393, Victor equo celete Olympiade 54.

|

Ἱππόνικος, dictus Ἄμμων, Athenæus 12 ditiſſimus Athenienſium. Plutarchus lib. de malignitate Herodoti.

|

Ελπινίκη. ——— Soror Cimonis Plutarc. Athenæus Æmil. Probus.

Καλλίας, dictus etiam λακκόπλουτος ob ſuum avum ita vocatum. Plutarchus in Ariſtide. Legatus Athenienſium ad Artaxerxem, Herodotus lib. 7. reverſus, ab Athenienſibus talentis 50 mulctatus ob ſuſpicionem acceptæ à rege pecuniæ, Demoſthenes περὶ παραπρεσβ.

|

Hipponicus, dux copiarum contra Bœotos Diod. lib. 12. Athenæus lib. 5. cui Alcibiades colaphum inflixit, Plut. in Alcibiade. occubuit in pugna ad Delium. Andocides in oratione contra Alcibiadem. cujus viduam Calliæ matrem duxit Pericles. Plutarch. in Pericle.

|

Filia ——— Glauconis Andocides

Καλλίας, dictus etiam δαδοῦχος, ut ejus abavus. Xenoph. Hellenic. 6. legatus miſſus Spartam ad pacem procurandam. de eo Lyſias orat. de Ariſtophanis bonis, quem ut mulieroſum inſectatur Ariſtophanes in Ranis, & ut helluonem in Concionantibus, de cujus vita & matrimoniis Andocides in Oratione de myſteriis, forte & de ejus morte Ælianus lib. 4. c.23.

|

Ἱππόνικος, qui filiam Alcibiadis illius ducis celeberrimi duxerat uxorem, & eam ob inceſti ſuſpicionem cum fratre Alcibiade juniore dimiſit. Lyſias in orat. contra Alcibiadem.

Ex his patet, quam bene & appoſite dixerit Ariſtophanes Ἱππόνικος Καλλίου καὶ Ἱππονίκου Καλλίας.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 560.

Ἐν Ὀρνέαις. |

Scholia. [1] ἐστί τις ἐν Ἄργει Ἰὰς πόλις. Lege ἐν Ἀργείᾳ πόλις.

[1] *Eſt quadam in Argia urbs Ionica.*

Pag. 571.

Ἐυελπίδης Θριῆθεν. | *Euelpides ex Thracia.*

Scholiaſtes legit Κριῶθεν, & duæ illæ lectiones ferri poſſunt, nam & Θρία vel Θριῶ eſt demus Atticæ, & Κριῶα vel Κριωεῦς alius item demus. Sed cave ſequaris Florentem Chriſtianum, qui vertit *ex Thracia*, nam miſere hallucinatus eſt.

Pag. 577.

Ἐκπερδικκίσαι. | *Experdiciſſare.*

Putant Scholiaſtæ eam vocem alludere ad perdices aves, & ad eum ſenſum multa congerunt. Ego hoc loco audaculus ero, & perfricata fronte novam afferam interpretationem, quæ forte non omnibus arridebit, quam tamen credo veram & genuinam eſſe. Ajo igitur Ariſtophanem alluſiſſe ad nomen Perdiccæ Macedonum regis, quem patet Athenienſium hoſtem fuiſſe adhuc uno aut circiter anno ante hujus fabulæ didaſcaliam in fine anni 16 belli Pelop. ex Thucydide l. 6. Erat autem levis Perdiccas, & ſocios identidem mutabat, modo Lacedæmoniis, modo Athenienſibus amicus. Thucyd. lib. 1. Ergo ut Μηδίζειν dicebatur cum Medis ſentire, & eorum partibus favere, ſic Περδικκίζειν ſumi poteſt pro Perdiccæ favere, & ejus ſocium eſſe, vel etiam ejus mores imitari. Sic Thucydides lib. 3 ἀττικίσαι dixit. Igitur ἐκπερδικκίσαι interpretor à Perdicca deficere, & ejus ſocietatem relinquere, quod non fore turpe ait, eo quod primus inconſtantiæ talis exempla dederat, & ita intelligere ſuadet duplex κ in ἐκπερδικκίσαι; nam ſi ab ave, quæ πέρδιξ dicitur, ea vox deducta fuiſſet, per ſimplex κ debuiſſet ſcribi: nam dicitur πέρδιξ, πέρδικος, at nomen regis Macedonum per duplex κ ſcribitur Περδίκκας.

Pag. 579.

Σὺ Κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.	*Tu Copſicho ſcaphio evulſo.*

Scholia: δύο εἴδη κουρᾶς σκάφιον καὶ κῆπος, τὸ μὲν οὖν σκάφιον τὸ ἐν χρῷ. Non video, quomodo hoc loco σκάφιον accipi poſſit pro tonſura ad cutem, nam qui ſic tondetur, non poteſt ἀποτίλλεσθαι.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 580.

Τὸ Πελαργικὸν. | *Pelargicum.*

[1] Quod Athenis Pelargicus murus erat in acropoli.

Scholia: [1] ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει. Dupliciter errat hic Scholiaſtes. Nam locus ille Πελασγικὸν vocabatur, non Πελαργικὸν, & non erat in acropoli, ſed ſub acropoli. Id nos docet Thucydides lib. 2. Quod ſi legerat apud Callimachum, quem citat, Πελαργικὸν, male legebat, & locus ille erat corruptus. Nam à Pelaſgis, qui olim ibi habitaverant, ille locus dicebatur, non à ciconiis. Quod autem Πελαργικὸν dixit Ariſtophanes, ſic dixit γελοίου χάριν, & alludens ad aves πελαργοὺς, & formavit τὸ Πελαργικὸν, ut dicebant τὸ ξυμμαχικὸν, τὸ ὁπλιτικὸν, τὸ πελταστικόν.

Pag. 582.

Οὐκέτι Κολαινὶς. | *Non amplius Colænis.*

[2] Myrrhinuſii Colænida Dianam nominant, ut Piræenſes Munychiam, Philiatæ vero Brauroniam.

Scholia non futilia illa altera, ſed bonæ notæ: [2] οἱ δὲ Μυῤῥινούσιοι Κολαινίδα ἐπονομάζουσι τὴν Ἄρτεμιν, ὥσπερ Πειραιεῖς τὴν Μουνυχίαν. Φιλιάται δὲ τὴν Βραυρωνίαν. Hæc ultima verba, emendatione egent. Repone, Φιλαΐδαι δὲ. Poſſet & aliquis ſuſpicari Φλυεάται. Nam Φλυεὺς non longe à Braurone, ſed nomen gentile eſt Φλυεὺς, non Φλυεάτης.

Pag. 589.

Μέτων. | *Meton.*

Scholia: ψηφίδας δὲ περὶ Πυθοδώρου ἡλιοτρόπιον. Lege, ἐπ' Ἀψεύδους, & pridem optime emendavit Joſephus Scaliger lib. de emendatione temporum.

Ibidem.

Προσθεὶς οὖν. | *Apponens igitur.*

[3] Quæ ſequuntur, Symmachus ait non eſſe intelligibilia.

Scholia: [3] τὰ δὲ ἑξῆς φησὶν ὁ Σύμμαχος ἀδιανόητα. Verum eſt, ſed prudens & ſciens ea non intelligibilia ſcripſit comicus, ut traduceret ad populum mathematicos.

Pag. 592.

Ἢν ἀποκτείνῃ τις Διαγόραν τὸν Μήλιον. | *Si interficiat aliquis veſtrum Diagoram Melium.*

Hinc conjicere licet hoc drama in ſcenam aſcendiſſe non multo poſt decretum de Diagora Melio factum. Nam de talibus negotiis recenter tranſactis μάλιστ' ἐπαναχορεύεται, & ſermones fiunt ubique in circulis, cum nondum inveteravere: poſt aliquot vero menſes

fatiſcunt

fatiſcunt animi, & ſermones, & alia negotia ſuccedunt, quibus truduntur priora, ut clavus clavo. Diagoras autem ille poſt Meli excidium habitavit Athenis, ſi fides Scholiaſtæ, & ut veriſimile eſt, ibi cum myſteria Cereris vulgaret, ſubſannaret, & ab iis multos homines dehortaretur, condemnatus eſt. De quo negotio Thucydides lib. 6. Hæc autem evenerunt anno belli 17 Archonte Arimneſto, qui Chabriam præceſſit, quod egregie firmat ea, quæ de natalibus hujus fabulæ ſupra diximus, omnia enim concordant. Meli excidium factum eſt ſub finem anni 16, poſtea habitavit Athenis Diagoras, & ob myſteria ſubſannata condemnatus eſt circa finem anni 17. Tunc etiam miſſa Salaminia navis, & aufugit ad Lacedæmonios Alcibiades, prodiit drama Ὄρνιθες initio veris anni 18 Chabria adhuc Archonte. Ideo decretum illud columnæ æreæ inciſum, tunc in ore hominum multum verſabatur, & ideo dixit: τῇ δὲ μὲν τοι θ' ἡμέρᾳ μάλιςʼ ἐπαναγορεύεται, *hac equidem die multum in circulis celebratur*, ἐὰν ἀποκτείνῃ τις Διαγόραν τὸν Μήλιον. Hic autem Diagoras fugiens naufragium fecit, id docet Athenæus lib. 13. Aliorum atheorum celebrium nomina vide apud Euſtathium ad Odyſſ. γ.

Pag. 595.

Οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες. | *Anſeres ſubvolantes.*

Mallem legere ὑπορύττοντες. Nam ad lutum habendum ad cæmenti uſum opus eſt foſſione.

Pag. 604.

Εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου.	*In hæc in Thracia avola, & illic pugna.*

Et hoc cum epocha poſita concordat. Nam anno 18 belli Eucţion Amphipolin in Thracia oppugnabat. Narrat Thucydides l. 7. Ideo convenienter juvenem illum patrem ſuum male habentem mittit in Thraciam, ut ibi militet.

Pag. 606.

Κεκροπίδα φυλήν. | *Cecropidem tribum.*

Credo Ariſtophanem ſcripſiſſe Κερκωπίδα, alludens quidem ad Κεκροπίδα, ſed τοῦ γελοίου χάριν mutans in Κερκωπίδα. Nam & κερκώπη Heſychio eſt cicadæ ſpecies, quæ in cenſum volatilium numerari poteſt, & aves fere omnes κέρκους habent, & ſunt caudatæ.

Pag. 613.

Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν. | Laiſpodias es natura.

Quicquid dixerit Ixion in dictionibus Atticis, quem citat Demetrius apud Scholiaſten ad hanc vocem, puto hoc loco ſic dici ſcævam, qui ſiniſtra manu magis utitur, ὅτι τῇ λαιᾷ ποδεῖ, quod ſiniſtra ſuccutit & ferit, & ſic intelligi debere evincunt ea, quæ præcedunt [1] οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιά. Alludit nihilominus ad virum ejus nominis illo tempore ſatis notum: dux enim fuit claſſis, & Limeram & Praſias vaſtavit anno 18 belli Pelop. ut Thucydides in fine lib. 6, & ſic omnia concordant, & firmant epocham anni 18.

[1] *Nonne transferes veſtem in dextram?*

AD THESMOPHORIAZUSAS.

Anno 21 belli Peloponneſiaci Dionyſiis urbicis, Callia poſt Cleocritum Archonte, Olympiade 92.

Ex ipſa fabula conjecturis probabilibus tantum firmabitur ſuperior aſſertio de tempore, quo deſcendit in Theatrum: deſunt enim Scholia antiqua, deeſt hypotheſis, at non deſunt in ipſo textu auctoris verba quædam, ex quibus conjecturæ probabiles eruuntur, quibus omnino perſuadeor hanc fabulam prodiiſſe anno 21 belli, ut dictum eſt, veris initio. An vero idem tibi perſuadebo, lector erudite, ipſe videris. Sed antequam ad ipſum fabulæ textum accedamus, refutanda eſt conjectura Scholiaſtæ, qui ad Veſparum hunc verſum, οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης, ſic commentatur: κατ' αὐτοῦ γὰρ καθῆκε τὰς Θεσμοφοριαζούσας, φησὶν οὖν οὐ δεύτερον ταυτολογήσω περὶ αὐτοῦ ὡς οἱ ἄλλοι, id eſt, *contra eum enim* (Euripidem) *induxit Theſmophoriazuſas, ait igitur, non iterum eadem dicam de illo, ut alii faciunt*. Ex his putat probari Scholiaſtes Theſmophoriazuſas præceſſiſſe Veſpas. Sed ex eo patet eum non fuiſſe de antiquorum numero, qui omnes Ariſtophanis fabulas habebant, ſed ex recentioribus, qui earum tantum reliquias, quas habemus, viderant. Sed debuit cogitare periiſſe noſtri comici fabulas 30 numero vel circiter, ut teſtatur Athenæus, in quibus veriſimile eſt ſæpius Euripidem exagitatum fuiſſe, ita ſuadent eorum ſimultates, nec in Theſmophoriazuſis ſolis eum traduxiſſe ad populum, cum in pleriſq; eorum, quæ extant, non potuerit abſtinere ab ejus inſectatione. Inſuper habenda eſt igitur illius Scholiaſtæ ſententia, & aliunde inveſtiganda teſtimonia, & ea

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ea quidem de tempore didaſcaliæ diſerte non pronuntiant, ſed tamen aliquid lucis affulgebit ex ipſis comici verbis.

Pag. 768.

Κἀντονομάζει. | *Et antonomaſiis utitur.*

Sæpe enim antithetis multis utebatur Agathon ille, de quo hic agitur, ut ait Ælianus lib. 14.

Pag. 777.

Ἐξυρημένος. | *Deraſus.*

Interpretatur doctus Biſetus τὴν κόμην ἀποβαλών. Sed incogitantia id dixit: nam ſupra verſu proximo opponit τῷ ἐξυρημένῳ τὸν πώγωνα ἔχοντα. Ergo non ſine coma erat, ſed ſine barba.

Pag. 796. & 797.

Στλεγγίδας λαβοῦσαι	*Strigiles accipientes*
Ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν σῖτον.	*Poſtea quaſi per ſiphonem & fiſtulam attrahimus cibum.*

Alii codices habent στρεγγίδας, quod forte melius eſt: nam στρεγγίζειν deducitur à στράγξ, quod eſt ſtilla. στρεγγίζειν igitur eſt ſtillatim irrigare, & στρέγγις inſtrumentum, quo id fit. Sed facilis & ſolita ſatis eſt mutatio τοῦ ρ in λ, immutabilis in immutabilem. Cæterum ad hunc locum cæcutire mihi videntur docti viri Biſetus & Bourdinus; nec ullum commodum ſenſum excogitarunt: nam quod dicunt de cibo attrahendo per gutturis canalem, quid habet communis cum στλεγγίδι? Sed illos fefellit homonymia vocis σῖτον, quæ cibum quidem ſignificat, ſed præcipue & primario frumentum. Igitur per στλεγγίδα intelligo σίφωνα, tubulum, per quem aqua in minutas ſtillas diviſa immititur, quo frumentum ἐσιφώνιζον, ſtillatim aqua irrigabant, ut inflarentur grana, & major fieret acervus, ne furtum ab iis factum deprehenderetur à viris, vel ut emptores deciperent, & plures modios vel heminas lucrifacerent, quod artificium & hodie fit à quadruplatoribus & malæ fidei mercatoribus.

Pag. 801.

Εἰσεκύλυσα. | *Rotavi & impuli.*

Biſetus legit εἰσεκύλησα. Ego puto legendum εἰσεκύλισα, ut infra pag. 807 εἰσκυλίσας.

Pag. 805.

Pag. 805.

Κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοις καὶ τῇ κρόκῃ.	*Malum autem & vaſculis & opibus noſtris & ſubtegmini veſtium.*

Ad hoc doctiſſimus Biſetus: τὸ δὲ κρόκη πέμματος εἶδος ἢ ῥοδάνην δηλοῖ. Ησυχ. Sed cum ſenſus ſit planus de ſubtegmine, non eſt opus tam longe petita ab Heſychio interpretatione. Ebrioſæ mulieres & vino deditæ parum & male texunt, & nihil aliud vult Ariſtophanes.

Pag. 807.

Ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα.	*Lignum quidem & hæc.*

Ad hæc ait eruditus Biſetus: ἐκ τούτων φανερὸν, ὅτι ἐν τοῖς θεάτροις ξύλινά τινα ἀγάλματα πάλαι ἐτίθεντο. In hoc quidem dramate, ubi ſacra Cereris repræſentantur, & ſcena in templo fingitur eſſe, & ubi erat ara, quam ſupra dixit ſe cruentaturum Mneſilochus, erant etiam ſimulachra lignea, ſed non ſequitur in aliis fabulis, quæ ſcenam habebant in profano, id ſemper ita fieri debuiſſe.

Pag. 809.

Ναυσιμάχης μὲν ἥττων ἐστὶ Χαρμῖνος, δῆλα δὲ τἄργα.	*Nauſimacha quidem inferior eſt Charminus,* *Manifeſta ſunt facta utriuſq;.*

In his verbis & iis, quæ ſequuntur, eſt quædam gryphi ſpecies, quæ per hominum nomina res ſignificat, & negotia nuper tranſacta, de quo ludi genere Athenæus lib. 3 cap. 20 & lib. 10 cap. 22. Sub ſpecie igitur ludentis in his vocibus tangit res civitatis, & hoc quidem loco innuit Charminum victum fuiſſe naumachia ab Antiocho Lacone ad Simam inſulam ſex triremibus amiſſis anno 20 belli Peloponneſiaci hieme. Paucis igitur menſibus ante hujus dramatis didaſcaliam, quod validiſſime firmat noſtram de ejus tempore ſententiam, vide Thucydidem lib. 8. Quod autem nuper dixi, firmatur ex eo, quod Charminus periit ſeditione una cum Hyperbolo in Samo inſula anno 21 æſtate, teſte eodem Thucydide lib. 8. Unde ſequitur inter eam pugnam navalem hieme anni vigeſimi factam, & mortem Charmini, quæ ſequenti æſtate evenit, hoc drama prodiiſſe vivente adhuc Charmino: non enim licebat [1] τοὺς τεθνηκότας κωμῳδεῖν, & joci in mortuos crudeles & minime læti & inutiles, quippe

[1] Mortuos traducere in comœdia.

qui

qui non emendant eos, in quos jaciuntur, & lege prohibiti, ut notavit Scholiaſt. ad Pacem ſupra p. 494 ad vocem Βυρσοπώλης. Hic unicus locus ſufficit ad probandam noſtram de tempore hujus dramatis ſententiam. At doctus Petitus contendit actam hanc fabulā an. 4 Olym. 92 tribus annis ſerius, ſed infirmiſſimis fundamentis niſus ſuam tuetur opinionem. Quæ de nece Socratis ait, nihil ad rem, & incerta ſunt, &, ut ſolet, mutat auctorum verba, ut ad ſuum ſenſum eorum verba detorqueat. Quod autem ait Ariſtophanem de fabula dicta *Palamedes* ab Euripide producta in theatrum mentionem feciſſe, verum eſt, ſed ejus fabulæ didaſcalia incertiſſima, & quæ mutat Petitus, ut eam notet, non admittenda: cætera quoq; omnia tam evanida & infirma ſunt, ut in iis elevandis immorari operam foret perdere.

Ibidem.

Ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσι τὶς βουλευτὴς ἐστὶν ἀμείνων.	*Sed Eubule ex ſenatoribus ſuperioris anni quis ſenator eſt melior,*
Παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν.	*Tradens alteri conſilium.*

Nihil ſubodorati ſunt doctiſſimi commentatores de ſenſu horum verſuum, in quibus manifeſte exagitat τοὺς βουλευτὰς ſenatores anterioris anni, qui ignave ſibi paſſi ſunt eripi dignitatem à quadringentis viris, & ob conſilii & vigoris inopiam magiſtratu ceſſerunt, παραδόντες ἑτέροις τὴν βουλείαν. Nam βουλεία eſt ἡ τοῦ βουλεύειν ἀρχὴ, quod factum eſt anno belli Peloponneſiaci 20. Nam licet eam narrationem inſeruerit Thucydides inter alia acta anni 21, tamen ait diſtricte ea prius eveniſſe. Sic enim ille in anni 21 initio: [1] ὑπὸ γὰρ τοῦτον τὸν χρόνον καὶ ἔτι πρότερον ἡ ἐν ταῖς Ἀθήναις δημοκρατία κατελύετο. Ergo ſecundum Thucydidem facta fuit ea mutatio anno 20, & ideo Ariſtophanes optime πέρυσιν dixit, & ex hoc loco firmatur rurſus noſtra de tempore hujus didaſcaliæ ſententia.

[1] *Sub hoc enim tempus & antea democratia Athenis ſoluta eſt.*

Pag. 811.

Τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην.	*Hyperboli ſedere matrem imbutam.*

Et ex hoc loco concludo hoc drama prodiiſſe vivente adhuc Hyperbolo, qui Sami ſeditione periit una cum Charmino, ut ſupra dictum eſt: fuiſſet enim non ſolum ab omni joco & lætitia alienum, ſed & crudele admodum matrem in recenti filii cæde ita exagitare,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

& filii jam mortui famam lacerare præſente miſera matre: tum, ut dixi, cautum erat lege τοὺς τεθνηκότας μὴ κωμῳδεῖν.

Pag. 813.

Ἤ τι κοικύλλεις.	*Vel quid machinaris?*

De hujus vocis interpretatione aliter ſentio, quam doctiſſimus Biſetus, qui cum Suida eam interpretatur περιβλέπεις, qui Suidas unicum hunc locum citat, & non invenitur alibi id verbum, quod Ariſtophanes, ut opinor, finxit, ut murmur Mneſilochi ſignificaret, qui ſecum deliberabat voce ſubmiſſa verbis, quæ non bene intelligebat mulier. Supra in Acharnis imitatus eſt porcorum lactentium grunitum per κοῖ κοῖ. Itaque puto ex tali ſtrepitu verbum κοικύλλειν finxiſſe pro grunitu inarticulato, quem edit homo, dum murmurans ſecum loquitur.

Pag. 815.

Ὦ τρισκακοδαίμων ψεύδεται νὴ τὼ θεώ, Ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέ- κα.	*O infeliciſſimum, mentitur* *per Cererem & Proſerpinam,* *Quoniam mortuus eſt Proteas* *annos jam decem.*

Fuit ille Proteas Epiciclis filius dux Athenienſis ſatis clarus, qui interfuit prælio ad Sybota commiſſo inter Corinthios & Corcyræos, ut ait Thucydides lib. 1, & qui primo belli Pelopon. anno cum aliis ducibus Peloponneſum circumnavigans, Methonem obſedit. Thucyd. ibid. Vivebat igitur anno 1 ejus belli, & ex hoc loco uſque ad undecimum vel circiter vixiſſe deprehenditur.

Pag. 830.

— τοῖσιν ἀνδράσιν, Ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.	*Maritis* *Ab exercitu reverſis & præ-* *ſentibus veſtrum calumnia-* *bor.*

Bene & appoſite pro tempore notato. Nam eo anno & Agidis ex Decelia incurſiones, & obſidio Chiorum urbis & bellum in Helleſponti partibus non patiebantur Athenienſes quieſcere, & domi manere, ſed continuo foris militabant. His conjecturis ſatis, ut mihi videtur, certis, ſufficienter firmatur noſtra ſententia, licet aliter doctus Petitus decreverit.

AD

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

AD LYSISTRATAM.

Anno 21 belli Peloponneſiaci in Lenæis Theopompo Archonte Olympiadis 92 anno ſecundo.

Pag. 840.

Ναὶ σιώ.	*Pol me.*

Ad hæc verba Chriſtianus ait fœminarum proprium fuiſſe jurare μὰ τὼ θεώ, qui ſunt Dioſcuri, quod uſquequaque verum eſſe dubito, & apud Athenienſes credo verum fuiſſe, & id colligi poſſe videtur ex Concionantibus. Sed per τὼ θεὼ intelligi Dioſcuros, Athenis forte non eſt verum, ubi Δημήτηρ καὶ Κόρη eximie colebantur in Theſmophoriis & myſteriis. Itaque inclinat animus, ut credam Athenienſes mulieres, quando jurabant μὰ τὼ θεὼ, intellexiſſe Cereris & Proſerpinæ numina. Spartæ vero ναὶ τὼ σιὼ jurabant tam viri quam fœminæ, & ibi Dioſcuri credo intelligebantur, quorum numina à Lacedæmoniis multum cultum merebantur. Viros Laconas ea jurandi formula uſos fuiſſe evincit locus Xenophontis lib. 4, ubi Pauſimachus Laco ſic loquens inducitur: ναὶ τὼ σιὼ Ἀργεῖοι, &c.

Ibidem.

Ὁ γ᾽ οὖν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν,	*Iam quinque menſes vir mihi infelix abeſt,*
Ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην.	*Thracumque in aſpris ſervat oris Eucratem.*

Thucydides lib. 8 poſt cladem Athenienſium ad Syracuſas ait: [1] οἱ τῶν Ἀθηναίων ὑπήκοοι ἕτοιμοι ἦσαν καὶ παρὰ δύναμιν αὐτῶν ἀφίστασθαι. Ideo dicit Lyſiſtrate ſuum virum φυλάττειν Εὐκράτην, quod proverbialiter dicebatur de iis, qui ſervabant rem, quæ omnibus modis evadere tentabat, & tandem evaſura erat, de Chalcidenſibus Thraciæ intelligens, qui poſt illam cladem erecto erant ad rebellandum animo, ideoque eos obſervabant Athenienſes, & decreverant [2] τὰ τῶν ξυμμάχων εἰς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι.

[1] Qui Athenienſibus ſubjecti erant, ad deficiendum parati erant, quamvis non ſatis potentes.

[2] Res ſociorum in ſecuro ponere.

Ibidem.

Ὁ δ᾽ ἐμός γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.	*Menſem ut meus jam ſeptimum exegit Pyli.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Inde colligo Pylum fuiſſe adhuc in Athenienſium poteſtate. Ergo ante Dioclem Archontem & annum 23 belli, hæc fabula prodiit, nam eo anno & Archonte Pylum receperunt Lacedæmonii, teſte Diodoro lib. 13.

Ibidem.

Ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι.	*Nam tempore ex quo nos fides Mileſia Prodens fefellit.*

Ex hoc verſu manifeſtum eſt Mileſiorum defectionem præceſſiſſe hujus fabulæ διδασκαλίαν, qui quidem initio anni 20 ſuadente Alcibiade defecerunt, ut Thucydides lib. 8. ideo ex ſuperiore nota concludimus ante annum 23 prodiiſſe hoc drama, ex hac vero poſt vigeſimum.

Pag. 844.

Κἂν τοῖς κιτωνίσκοις τοῖς ἀμοργίνοις, Γυμναὶ παριοίμεν δέλτα παρατετιλμέναι.	*Stamuſque nudæ linea in ſubucula Vulſis nitentes Eugii ex horto pilis.*

Ex his patet veſtem Amorginam fuiſſe pellucidam, ut veſtes ſericæ, quando nudas ſe dicunt fœminæ, quæ Amorginis tunicis male coopertæ ſunt.

Pag. 853.

Ὤχετ' ὅπλα παραδοὺς ἐμοί.	*Ceſſit armaque dedit mihi.*

Illud ἐμοὶ non ita accipiendum, quaſi de ipſius ſenis, qui loquitur, debeat intelligi. Sed loquitur in perſona populi Athenienſis, aliter vaniloquus eſt hic ſenex. Nam acropolis capta fuit à Cleomene centum vel circiter annis ante hujus fabulæ didaſcaliam.

Pag. 855.

Τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν.	*Quis ex Sami prætoribus robur prehendet iſtud?*

Ex hoc loco colligere licet hoc drama prodiiſſe anno belli Pelopon. 21, quo præcipue calebant Sami negotia, ſtatu populari ibi inſtaurato, & quadringentorum ſtatu ibi abolito, & electis Thraſybulo & Thraſyllo ducibus democratiæ faventibus. Invocat igitur & invitat eos reip. amatores, & ſtatus popularis, ut capeſſant negotia. De iis Thucydides lib. 8.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 860.

Πρόβουλος. | *Probulus.*

Ex hac etiam Probuli perſona concludimus hoc drama prodiiſſe poſt cladem Siculam. Nam Probulus magiſtratus fuit extraordinarius, qui in rebus dubiis reip. creabatur, poſt infortunium vero Siculæ cladis id factum eſt Athenis, teſte Thucydide initio lib. 8. [1] καὶ ἀρχήν τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἑλέσθαι, οἵ τινες περὶ τῶν παρόντων ὡς ἂν καιρὸς ᾖ, προβουλεύσωσι. Sic etiam Herodotus lib. 7 ait imminente à Xerxe bello probulos fuiſſe congregatos in Iſthmo, electos ex Græciæ civitatibus, quæ melius affectæ erant.

[1] *Et magiſtratum quendam ſeniorum virorum eligere, qui de præſentibus negotiis ſicut tempus requireret, deliberarent prius.*

Ibidem.

Ἔλεγεν ὁ μὴ ὥραισι Δημόστρατος,	*Dum ſe in Sicanos autumat Demoſtratus*
Πλεῖν εἰς Σικελίαν, ἡ γυνὴ δὲ ὀρχουμένη	*Haud tempori ire, ſaltat uxor interim*
Αἰαῖ Ἄδωνιν φησὶν, &c.	*Eheuque Adoni dicit.*

Exagitat Demoſtratum utpote Niciæ ἀντιπολιτευθέντα, cujus amicus fuerat Ariſtophanes, & ob Niciæ flebilem caſum illum inſectatur, nec patitur oblivioni dari illius peſſimum conſilium & infauſtum reip. Athenienſium. Propoſuerat autem Demoſtratus rogationem de bello Siculo die infauſto, quo publice lugebatur Adonis, quod erat mali ominis. Plutarchus in Nicia lucidam facem præfert ad intelligendum hunc locum.

Pag. 868.

Ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν χ' οἱ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,	*Piſander enim prætoreſque ut quò furarentur haberent,*
Ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων.	*Turbas ſemper movere aliquas.*

Ex hoc loco conjicio hanc fabulam publicatam fuiſſe poſt quadringentorum ſtatus everſionem, eo quod utitur tempore præteriti imperfecti ἐκύκων, *miſcebant*, *confundebant*, quod evincit verbum ἔχοι in eodem tempore accipi debere, & ſic eum loqui de Piſandri furtis, ut præteritis, & de politicis machinationibus, quæ fiebant anno 20, dum quadringentorum ſtatus obtinebat. Tum quod in eo ſtatu τῶν υ' tyrannico non auſus fuiſſet Ariſtophanes Piſandrum eorum præcipuum & vaſtiſſimum traducere ut furem contra legem

[1] *Archontes non traducere in comœdia.*

[1] τοὺς ἄρχοντας μὴ κωμῳδεῖν. Fuga autem Piſandri poſt ſtatum quadringentorum everſum accidit æſtate anni 21, ut ait Thucydides lib. 8. Hunc autem Piſandrum ut timidum & non audentem contra tela oculos erigere traducit Xenophon in Sympoſio.

Pag. 869.

Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγέγραψαι.	*Quod de fœderibus conſultum, inque columna ſcriptum eſt.*

Innuit, ut puto, ſubſcriptionem, quæ auctore Alcibiade facta fuerat in columna, in qua fœdus inter Lacedæmonios & Athenienſes inſcriptum erat, qua de cauſa bellum inter eos recruduerat. vide Thucyd. lib. 5.

Pag. 873.

Κἀκπέμψασαι παῖδας ὁπλίτας.	*Natos mittimus arma gerentes.*
Προβ. Σίγα μὴ μνησικακήσῃς.	*Pr. Parce hæc memorare.*

Innuit cladem Siculam, in qua ὁπλιτῶν periit maximus numerus, unde fletus & ejulatus matribus, quæ Athenis erant, de qua volebat quiritare Lyſiſtrate, niſi Probulus ejus clamores compeſcuiſſet, in quo videtur eximium Poëtæ artificium, ne populum doloris ſui admoneret, & pro riſu lachrymas cieret. Thucyd. initio lib. 8. [2] ἅμα μὲν γὰρ στερόμενοι καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος καὶ ἡ πόλις ὁπλιτῶν τε πολλῶν καὶ ἱππέων.

[2] *Simul enim privati & unusquisque & urbs pluribus gravis armaturæ peditibus & equitibus.*

Pag. 878.

Τῷ δέ γ' ἀψήκτῳ τῷ κοθόρνῳ κατάξω τὴν γνάθον.	*Hoc tibi duro cothurno verberaverim genas.*

Legit interpres πατάξω, & interpretatur *verberaverim*, quod melius. Sed ἀψήκτῳ interpretantur ἀκαμάτῳ, σκληρῷ, ἀμαλάκτῳ, forte ex Suida. Sed melius mihi videtur intelligere πηλώδει, μολυσμένῳ, à privativa α & ψήχω τὸ ψάω detergo, & Suidam quidem ſequutus eſt Biſetus, ſed à Suida ad rationem provoco, nam cothurnus non habet tantam duritiem.

Pag. 883.

Ὦ καταγέλασ' ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν·	*O rem jocoſam! caſſidem ſacram gerens*
Κύειν ἔφασκες.	*Vterum inquiebas ferre te.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad hunc locum doctiſſimus Biſetus ait ſe ignorare, quare κυνῆν ἱερὰν vocat, & putat μεγάλην ſignificare: at non meminerat eas mulieres in acropoli fuiſſe, ubi erat Palladis ſimulachrum, quæ Dea armata fingebatur, & galea, credo, erat ad pedes juxta. Eam ergo ceperat mulier, & veſti ſubjecerat, ut prægnans videretur. Ideo eam galeam ſacram vocat Lyſiſtrate, eo quod erat Palladis. De quo dubito, eo quod coloſſæum erat id ſimulachrum. Fuerat cujuſdam ducis, qui eam Palladi ſacraverat.

Pag. 896.

Πρ. Σὺ δὲ εἶ τίς; πότερον ἄνθρωπος ἢ κονίσαλος.	*Pr. Verum quis es tu? homone an Coniſſalus.*
Κη. Κῆρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιώ.	*Cad. Caduceator, ô puer, ſum per Deos.*

Heſychius & ab eo, credo, Suidas interpretantur hanc vocem κυρσάνιε, νεανία, ἔφηβε, ſed hoc loco non poteſt id ſignificare, aut mutanda foret perſona Probuli, quem alloquitur Laco. Nam quomodo virum ætate provectum ſic compellaret? Citavimus ſupra Thucydidem ad pag. 860, qui vocat πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἀρχὴν eum magiſtratum, nec ἀπλέσιν mihi convenire videtur. Suſpicor ſenſum alium, cui ſubeſt aliquid turpeculi & facetiarum comicarum. Probulus Laconem coniſalum vocavit turpi vocabulo: vicem reddens Laco eum vocat κυρσάνιον, κύρσεον, Galenus interpretatur πρωκτὸν. Hinc forte formatur ea vox, nam χαυνόπρωκτον intelligi vult Athenienſem vocari à Lacone quaſi κύρσεον ἀνειμένον habentem. Nam quod ad Heſychium & Suidam, non aliunde habent eam vocem, quam ex hoc loco. Ideo licet eorum conjecturas vel approbare vel rejicere.

Pag. 900.

Ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ καὶ τὰ παρακείμενα.	*Præteriti quippe ſatis eſt mali.*

Cladem Siculam & aliam ad Eretriam acceptam, in qua Athenienſes duce Timochare à Lacedæmoniis duce Hegeſandrida victi ſunt navali pugna, proculdubio innuit, quæ evenit æſtate anni 21 belli Peloponneſiaci, de qua Thucydides lib. 8, & ſi bene memini, Xenophon Hellenic. initio.

Pag. 902.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 902.

Ἕλκοντες ὑπήνας.	*Barbamque trahentes.*

Biſetus vult legi ἔχοντες, ſed meo quidem judicio melius legitur ἕλκοντες: nam qui prolixas myſtaces gerunt, ut faciebant Lacones, eas ſæpius trahunt, ἕλκουσι.

Pag. 903.

Τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.	*Ne, ſigna qui truncare amant, vos viderint.*

Ea Hermarum ἀποκοπὴ, de qua tanti ſermones facti ſunt Athenis, facta eſt paulo ante bellum Siculum anno 17 belli Peloponneſiaci. Laconem vero στύοντα monet Chorus, ut veſtibus velaret τὴν στύσιν, & caveret à Hermocopidis, qui τῶν ἑρμῶν τὰ αἰδοῖα ἐκόπησαν. Vide Thucyd. lib. 6.

Pag. 905.

Ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων στρατεύματι	*Et barbarorum exercitu præſentium*
Ἕλληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.	*Hoſtili & urbes perdidiſtis & viros.*

Aliter atque aliter poſſunt intelligi hi duo verſus. Nam ſi interpungatur poſt βαρβάρων, ſenſus erit, *cum hoſtes barbaros habeamus vicinos, quos bello petere deberemus, tamen Græcos homines & Græcas urbes exercitu collecto perditum itis.* Si vero poſt στρατεύματι ponatur diſtinctio, ſenſus erit, *cum exercitu ex barbaris collecto, viros & urbes Græcas perditum itis.* Quod ſi hanc ultimam interpretationem quis præferat, ſatis quadrabit ad annum ſupra notatum. Nam & Perſarum auxilia aderant Laconibus jam ab anno 20 ejus belli, ut ex Thucydide patet lib. 8, & anno ſuperiore Athenienſes evocaverant Thracas Machærophoros, qui Mycaleſſum everterunt.

Pag. 906.

Ἀδικοῦμες, ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος καὶ καλός.	*Lata iſta culpa eſt, at culus eſt latiſſimus.*

Biſetus ea non capit, & putat de quodam loco mentionem fieri, cujus nomen ad τὸ κακέμφατον accedebat: at non erat, quare ſe torqueret. Senſus eſt: *Injurios nos eſſe dicitis, ſed ſcitote, ſi duriores conditiones pacis proponatis, nos valedicturos mulieribus, & ad Venerem maſculam defecturos, ut remedium* τῆς στύσεως *habeamus.* Hæc Laco breviter,

ut

ut ſolent Lacones, loquitur, in talibus non oportet multum immorari.

Pag. 907.

Πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ	*Echinunta primum, deinde Maliacum ſinum*
Κόλπον τὸν ὄπισθεν, καὶ τὰ Μεγαρικὰ σκέλη.	*Pone adjacentem, & crura utrinque Megarica.*

Ea loca repetunt Athenienſes, quæ in poſſeſſionem Laconum vel ſociorum venerant antea, ſed diverſis temporibus. Nam Megarica crura, quæ repetunt, deſtructa fuerant à Megarenſibus jam à belli Pelopon. anno 1, ut Thucydides lib. 4. Urbes vero ad ſinum Melienſem in Lacedæmoniorum redactæ ſunt ab Agide Decelia profecto hieme anni 19, quæ ſubſecuta eſt cladem in Sicilia acceptam, ut idem Thucydides lib. 8. Et de Echinunte quidem nihil dixit Thucydides nominatim, tamen ad idem tempus referri debet Echinuntis occupatio, & intelligi fuiſſe fructum ejus expeditionis; quam in Oetæos & Melienſis ſinus habitatores fecerat Agis, & ex hoc loco complementum fieri poteſt hiſtoriæ Thucydidis, qui de Echinunte tacuit. Unum me torſit hoc loco, quod nullam mentionem faciat de Decelia, quæ illos ita male vexabat. Sed eum ſcrupulum poſterior exemit cogitatio. Nam ea potiſſimum loca repetunt Athenienſes, quæ erant ad maris imperium opportuna, quippe id affectantes. Decelia vero pace facta prorſus inutilis fuiſſet Lacedæmoniis, erat enim munimentum tantum, non civitas, idque mediterraneum. Cæterum doctiſſimus Biſetus in hoc loco, puto, lapſus eſt, dum hanc Echinuntem, de qua Comicus hoc loco, putat fuiſſe in Acarnania. Fuit quidem ejus nominis locus in Acarnania, de quo Plinius & Stephanus, ſed de illo loco parum celebri non agitur hic, ſed de urbe ſita ad Melienſem ſinum, opportuna ad totum illud littus retinendum. Pejus tamen errat in explicatione vocis Μηλιᾶ, ubi ſic commentatur: Μῆλος νῆσος μία τῶν Κυκλάδων ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Nam Μηλιᾶ contractum eſt à Μηλιέα à recto Μηλιεὺς, non à Μῆλος, quæ inſula antea à Nicia vaſtata fuerat, & erat in Athenienſium poteſtate. Ideo de ea hoc loco non fit mentio, ſed de Melienſi ſinu, qui & à quibuſdam Μαλιακὸς, ab aliis etiam Λαμιακὸς vocatus ab urbe Lamia vicina, ſed Athenienſibus & Thucydidi ſemper Μηλιεὺς κόλπος dictus eſt, quem ſequitur ubique Polybius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Hanc fabulam actam fuiſſe anno 4 Olympiadis 92 Prætore Athenis Diocle, decernit Samuel Petitus, ſed infirma admodum ſunt argumenta, quæ profert; ut ſtare poſſit ſua ſententia. Primum eſt de Hermocopidis, à quibus cavere debebant Lacones, ne virilia illis adimerentur, & putat eo, quod Alcibiades tunc in gratiam redierat cum Athenienſibus, id dici. Sed ille jocus nihil ad tempus demonſtrandum facit, niſi quod probat poſt Hermas mutilatos id dici, ſed id non infert Alcibiadem jam in gratiam Athenienſium rediiſſe: & id tantum ridiculi cauſa dixit Comicus, ut τὴν ςύσιν Laconum irrideret. Aliud item profert non majorum virium ex eo, quod ait mulier Athenienſis: ὁ δὲ ἐμός γε πελέυς ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ, & inde concludit, anno, quo oppugnarunt Pylum Lacedæmonii, actam fuiſſe hanc fabulam. Sed id argumentum retorquetur validius contra eum. Nam ſi mulier queritur ob virum, qui jam ſeptem menſes aberat ad Pylum bellum gerens, & id ait Lenæis Liberalibus hieme, neceſſario ſequitur Pylum adhuc fuiſſe in poteſtate Athenienſium, dum ea ſic loquebatur: nam Pylo à Lacedæmoniis recepto non erat, quare ibi manſiſſet ejus fœminæ vir. Alterum argumentum affert ex expeditione Thracica Thraſibuli, ſed τὸ φυλάττων Ἐυκρέτην (de quibus verbis tacet Petitus) Thracas nondum rebellaſſe indicat, ſed eorum rebellionem timeri, ut ſupra priore ad hanc fabulam nota diximus. Confer, candide lector, noſtras conjecturas cum Petiti allegatis, &, ut puto, nobiſcum ſtabis.

AD
COMOEDIAM ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Anno 26. Belli Peloponneſiaci, Callia poſt Antigenem Archonte, in Lenæis Olympiad. 93 anno 3.

Thomas magiſter, qui ſcripſit hujus fabulæ argumentum, de tempore didaſcaliæ hujus fabulæ ita decernit, ut ſupra poſui. Secundum vero argumentum ſeu hypotheſis videtur antiqui cujuſdam eſſe Scholiaſtæ, qui nomina eorum, qui cum Ariſtophane contenderunt, expoſuit: ejus auctoritatem ſequutus eſt, ut puto, Thomas magiſter. Amborum aſſertioni, quam ſequor, ex ipſius fabulæ locis fidem aſtruere conabimur: ejus vero, qui argumentum Latinum

tinum ſcripſit, nullam rationem habebimus, utpote futilis cujuſdam & miſeri hominis, & qui peſſime de hac fabula pronuntiavit.

Pag. 212.

Ἐπεβάτευον Κλεισθένει. Ηρ.	*Cliſthenem inſcendi. He.*
Κἀναυμάχησας;	*Et navali certaſti prælio?*
Δι. Καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς	*D. Imo aliquot naves hoſtium depreſſimus*
Τῶν πολεμίων ἢ δώδεκα ἢ τρισκαίδεκα.	*Duodecim aut forte tredecim.*

Ex his verſibus patet tunc temporis multos ſermones in civitate fieri de quadam naumachia nuper facta, in qua multæ hoſtium naves depreſſæ fuerant. ſed inferius manifeſtum fiet, de qua naumachia intellexerit.

Pag. 220.

Δοῦλον οὐκ ἄγω,	*Servum non veho,*
Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.	*Niſi qui navali interfuerit prælio,*
	Et fortiter pro carnibus rem geſſerit.

Æſtuant Scholiaſtæ, ut ex his verbis aliquem commodum ſenſum eliciant, verum mihi non ſatisfaciunt, licet dicant quoſdam legiſſe τῶν νεκρῶν, quod equidem planiorem ſenſum exhiberet, ſed vetat Plutarchus, qui jam ſuo tempore τῶν κρεῶν legebat: nam ad hunc locum alludit manifeſto in libro *ne ſuaviter quidem vivi poſſe ſecundum Epicurum*, dum ait, [1] παπαὶ εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν ἔοικας ἐναλεῖσθαι, καὶ τὸν περὶ τῶν κρεῶν ἐπάξειν, ubi ſubintelligere videtur κίνδυνον vel πόλεμον. Sed quare potius in ea pugna de propriis corporibus periclitati fuerint pugnantes, quam in aliis navalibus pugnis, non video. Nam in omni naumachia periculum maximum de proprio corpore & vita pugnantibus imminet, ideo nihil peculiare habuit hæc pugna, quare de carnibus vocari debuerit, quod vult Scholiaſtes, qui ſic commentatur: Φησὶν οὖν οἷον οὐ περὶ χρημάτων καὶ πατρίδος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου σώματος. κρέας γὰρ τὸ σῶμα, id eſt, *ait igitur, quaſi non pro divitiis aut patria, ſed pro corpore proprio: caro enim corpus eſt.* At incidit mihi quædam ſuſpicio de hoc loco, quam tibi, lector candide, non celabo. Ea naumachia ad Lesbum inſulam & ἀντίον τῆς Μιτυλήνης, ut ait Xenophon, commiſſa eſt: fuit autem mons in ea inſula Creon nomine, de quo quidem tacuit Strabo & alii, qui extant Geographi

[1] Papæ! videris in ventrem inſilire iis viris, & periculum de carnibus inferre.

Græci: at Plinius lib. 5 cap. 31 eum nominat, dum de Leſbo inſulâ ſic ait: *Montes habet Lepetymnum, Ordynum, Maciſtum, Creonem, Olympum.* De ſitu ejus montis nihil addit, ſed ſuſpicor de hoc monte Ariſtophanem aliquid muginatum eſſe, & eum fuiſſe ad mare verſus Aſiam & Arginuſas inſulas, & circa eum multa ejus naumachiæ ſymptomata accidiſſe, unde ἡ περὶ τὸν Κρέωνα ναυμαχία vocata fuerit ea pugna, quæ ab nomine notiori ἡ περὶ Ἀργινούσας dicta fuit. Sed quoniam ejus montis nomen Græce prolatum non invenitur, proſodiæ accommodare id nomen non poſſumus, & id proponimus tantum dubitantes, non aſſerimus; ſi cui conjectura noſtra arriſerit, ſatis erit nobis. Cæterum ex hoc loco patet hoc drama prodiiſſe non multo tempore poſt eam navalem pugnam, & ſatis recenti eo negotio, quod ex toto fabulæ contextu colligitur. Ea autem commiſſa fuit Callia poſt Antigenem Archonte, ut ex ipſo Xenophonte patet lib. 1 Hellenicorum. Fuit autem Callias ille Archon anno 26 belli Peloponneſiaci, ſed ſi numeris Xenophontis crederetur, anno tantum 25. Sed ibi numerum errare patet ex ipſo Xenophonte l. 2, ubi recenſionem Ephororum facit. Nam ibi Pityas Ephorus, quem coincidere cum Callia facit, vigeſimum ſeptimum numerat. Sed qui nuper magiſtratum inierat, cum Callias jam plures menſes Archon fuiſſet. Nam Ephori autumni tempore eligebantur. Itaque Pitya illo Ephoro vigeſimo ſeptimo ineunte annus belli Peloponneſiaci 26 currebat. Nam primus Ephorus, quem recenſet Æneſias, ſex menſes ante belli initium cœperat fungi magiſtratu.

Pag. 231.

Σκώψωμεν Ἀρχέδημον,	*Taxemus Archidemum,*
Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας.	*Qui ſeptennis nondum tribules edidit,*
Νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ, &c.	*Nunc remp. adminiſtrat.*

Et ex hoc loco manifeſtum eſt Ranas aſcendiſſe in ſcenam anno 26, ut dictum eſt. Nam eo tempore [1] Ἀρχέδημος τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις καὶ τῆς Δεκελείας ἐπιμελούμενος, Ἐρασινίδῃ ἐπιβολὴν ἐπιβαλὼν &c. quæ narrat Xenophon lib. 1. Cæterum ad hunc locum Scholiaſtes bene notavit jocum Ariſtophanis in eo potiſſimum eſſe, quod Archedemus ut extraneus traducitur, & pro ὀδόντας præter expectationem dixiſſe φράτορας. Sed non notavit alluſionem falſam nominis, nam φράτορας alludens non ad vocem ὀδόντας, quod ait

[1] *Archedemus, qui tunc Athenis eminebat, & qui curam Deceliæ habebat, inſidias faciens Eraſinidi.*

ait Scholiaſtes, ſed ad φραστῆρας, qui φραστῆρες ſunt οἱ γνώμονες τῶν ἡλικιῶν ὀδόντες, ut ait Suidas, ſed à notatione nominis, non eſt dubium, quin ſint dentes anteriores, qui ad loquendum ſunt utiles, ἀπὸ τοῦ φράζειν, quod non notavit ille lexicographus: illi autem dentes anno ſeptimo naſcuntur. Ideo dicit ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φραστῆρας, debebat dicere, ſed quaſi errans pronuntiavit φράτερας, & in eo conſiſtit gratia alluſionis.

Pag. 244.

Φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ	*Cleophonte mage ambitioſa ſuo*
Δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις,	*Cujus ſtrepero ore, gravis*
Δεινὸν ἐπιβρέμεται	*Infremit horriſonum*
Θρῃκία χελιδὼν	*Thracia hirundo melos,*
Ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον,	*Folio reſidens male barbarico,*
Κελαδεῖ δὲ ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον	*Reſonatque uti luſcinia heu miſeram, hoc:*
Νόμον, ὡς ἀπολεῖται,	*Quod ſit periturus,*
Κἂν ἴσαι γένωνται.	*Quamvis paria ſint vota.*

Hæc verba evincunt Cleophontem nondum mortuum fuiſſe, cum hoc drama prodiit, ſed videtur innuere accuſationem illi imminere, vel jam inſtitutam eſſe. Mortuus autem eſt Cleophon teſte Xenophonte lib. 1 in quadam ſeditione, quæ facta eſt Athenis poſt condemnationem Eraſinidis & aliorum ducum, in qua evaſit Callixenus, & alii, quos populus pœnitentia ductus & ægre ferens mortem tot illuſtrium virorum carceri mandaverat, & ſine dubio Cleophon erat è numero eorum, qui hanc accuſationem reformidabant. Sed plures fuerunt eo nomine Athenis. Et de hoc quidem videtur loqui Lyſias in oratione contra Nicomachum, qui periit condemnatus accuſante Satyro. At de alio Cleophonte, qui fuit unus de triginta tyrannis, vide Lyſiam pag. 172. Scholiaſtes ait de hoc Ariſtophanæo Cleophonte extitiſſe drama Platonis comici *Cleophon*, in quo ut Thracem eum traducit: & ait Scholiaſtes matrem ejus fuiſſe Threſſam, & de hoc etiam Scholiaſtes Euripidis in Oreſte loquitur: ſed ubi inſigni mendo Delphi Thraces dicuntur. Sic enim legitur: [1] Θρᾷξ ἦν ἐκ Δελφῶν ὁ Κλεόφων, & citat hunc Ariſtophanis locum,

[1] *Thrax erat è Delphis Cleophon.*

cum, ſed legendum eſt ἐκ Δευέλτου, ut ego ſuſpicor, nulla enim urbs Thraciæ propius accedit ad ſonum vocis Δέλφων.

Pag. 245.

Καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν	*Nam turpe eſt, qui prælio navali interfuerunt ſemel,*
Καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας.	*Hos ſtatim Platæenſes & pro ſervis cenſeri heros.*

Hic locus eſt ſupplementum hiſtoriæ Xenophonteæ, qui lib. 1 Hellenicorum de hoc negotio ita ſcribit de Athenienſibus: [1] ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας δούλους καὶ ἐλευθέρους. Ex hoc loco igitur adde, præmium propoſitum fuiſſe ſervis, qui bonam operam in ea expeditione navaſſent, ſi reverterentur victores, liberos fore, & Athenis eodem jure uſuros, quo Platæenſes, qui in civitatem pridem recepti fuerant.

[1] *Decreverant auxiliari navibus centum & decem imponentes omnes, qui in ætate militari erant ingenuos & ſervos.*

Pag. 257.

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνήρ. | *Theramenes? vir prudens.*

Hinc patet hanc fabulam præceſſiſſe mortem Theramenis, qui periit ſub triginta Tyrannis anno 28 belli Pelopon.

Ibidem.

Οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος. | *Non Chius, ſed Cius.*

Euſtathius ad Odyſſ. α de hoc loco ſic ait: τῶν κατὰ τοὺς ἀστραγάλους βόλων, ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, ὁ δὲ τὰ ἕν, Χῖος, ὅθεν καὶ τὶς παροιμία· Χῖος παραστὰς, Κῷον οὐκ ἐάσω· ἧς μέμνηται Στράττις ἐν τῷ, Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν. ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ. πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος, καὶ νοητέον ὡς ἢ ἔσφαλται ἡ γραφὴ τοῦ Κεῖος, ἢ ἄλλως παρῴδηται ἀπὸ τοῦ κωμικοῦ, id eſt, *in aſtragalorum jactibus is, qui valet ſex, Cous & Sextius dicebatur: qui vero unum, Chius, unde proverbium, Cum Chius adſit, Coum non relinquam, cujus meminit Strattis, ubi ait: cum Chius adſit, Coum tamen dicere non ceſſabo. Vnde intelligendum eſt id, quod dixit Comicus: extra mala cecidit non Chius, ſed Cius, & notandum eſt vel ſcripturam mendoſam eſſe, quæ Cium habet, vel eſſe alluſionem à Comico factam.* Ex his verbis videtur Euſtathius voluiſſe legi hoc loco non Κῖος vel Κεῖος, ſed Κῷος, ut opponatur feliciſſimus jactus aſtragalorum infimo & infelici. Quod autem ait Comicus πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, ideo dicit, quod Theramenes, cum fuiſſet trierarchus in pugna ad Arginuſas, & illi ut aliis impoſitum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

poſitum fuiſſet ad naves ſubverſas opitulari, & enatantes ſervare, tamen calumniando ad populum decem duces ſalvum evaſiſſe. id narrat Xenophon lib. I.

Pag. 262.

Προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι.	*Inferiori remigi in os oppedere.*

De hoc loco & iis, quæ commentati ſunt plures Scholiaſtæ plurimum diverſi, ſupra ad Memnonis pag. 86 tam fuſe tractavimus, ut de iis iterum hoc loco dicere ſuperfluum foret, ad eum locum te remitto, lector.

Pag. 268.

— εὐδαίμων ἄρ' ἦν, Εἰ κἀστρατήγησέ γε μετ' Ἐρασινίδου.	*At beatus ille erat, Si militaſſet cum infelici Eraſinide.*

Hæc ironice dicta, quæ miſerabilem Eraſinidæ ſortem innuunt, manifeſte arguunt hanc fabulam poſt ejus viri condemnationem & mortem actam fuiſſe, & cum aliis locis firmant noſtram & antiqui Scholiaſtæ de ejus didaſcalia ſententiam: periit enim Eraſinides cum aliis ducibus eodem anno, quo ad Arginuſas pugnatum eſt, Callia Archonte anno belli 26.

Pag. 278.

Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.	*Cupit quidem, ſed odit tamen & habere vult.*

Hæc de Alcibiade dicta innuunt, jam eo tempore Alcibiadem abſentem eſſe poſt infelicem ad Epheſum Antiochi ejus ſubpræfecti pugnam, poſt quam in Cherroneſum ſeceſſit, ut notat antiquus Scholiaſtes ad vocem Ἀλκιβιάδου, qui quidem optime de eo tempore judicavit, ſed ei Scholio aſſutus eſt peſſimus cento ex altero Scholaſte, qui ait eum tunc iviſſe Lacedæmonem, & Spartiatas de munienda Decelea monuiſſe, quod eſt rejiciendum ut falſum & contrarium iis, quæ optime decernuntur in Scholii initio.

Pag. 282.

Καὶ Νικομάχῳ.	*Et Nicomacho.*

Hic eſt, ut reor, Nicomachus, contra quem Lyſias accuſationem inſtituit, quæ extat. Fuit autem Scriba, γραμματεὺς, non ὑποκριτὴς, ut quidam Scholiaſtes male autumat.

Pag, 283.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 283.

Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω. | *Cleopho ſua prælia tractat.*

Erat enim ille Cleophon de numero eorum, qui pacem reſpuebant, & ante hoc tempus poſt victoriam Athenienſium ad Cyzicum Endio Laconi, legato pacem petenti multum adverſatus fuerat, ut ait Diodorus lib. 13, & iterum poſtea poſt pugnam ad Cynoſſema Theopompo Archonte, ut ait Euripidis Scholiaſtes ad Oreſtem pag. 153 & 202.

AD

COMOEDIAM ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Annus, quo prodiit, non omnino certus eſt, ſed non multum ante Plutum prodiiſſe, & forte circa Olympiadem 97 conjecturis veriſimilibus aſtruetur.

In Concionantibus potiſſimum nobis hæret aqua, nec de ejus dramatis tempore (ut verum fatear) habeo, quid certi dicam. Nam ad eam fabulam Scholia, quæ habemus, brevia admodum & jejuna ſunt, & ex iis vix ſcintilla lucis affulget, & ipſa fabula tanquam vas ἄμφωτον utrinque anſas præbet, eaſque ſatis infirmas, ut neſcias, unde eam arripere debeas: earum tamen firmitas & robur examinandum eſt, quod in ſequentibus fiet.

Ibidem.

Κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξητημένον. | *Optime in bene ſpeculatoribus expetite.*

Senſus planior foret & melior, ſi legeretur ἐξηρτημένον. Signum nempe erat lucerna accenſa in loco edito ſuſpenſa, ut ibi convenirent mulieres: nam εὔσκοποι τόποι ſunt *loci eminentes*, qui undequaque proſpiciuntur, & utitur ea voce Ariſtoteles lib. 9 de hiſtoria animalium cap. 41, & ideo poſtea dicit Ariſtophanes ex perſona Praxagoræ lucernam alloquentis, [1] ὁρμᾷ φλογὸς σημεῖα τὰ συγκείμενα. Nam fruſtra lucernam accendiſſet ad ſignum dandum, niſi in loco eminente, unde facile videri poſſet, ſuſpendiſſet.

[1] *Excita flammæ ſigna, de quibus conventum eſt.*

Pag. 724.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 724.

Χορδευμλύων σωμάτων.	Motorum corporum.

Suidas ſuo tempore legebat λορδευμλύων, quod ferri poteſt, ſed melior nobis videtur vulgata lectio.

Ibidem.

Ὅσα Σκίροις ἔδοξε τῆς ἐμαῖς φίλαις.	Quæcunque Sciris apparuerunt meis amicis.

Σκίροις interpretantur Scholiaſtæ de feſto, quod Scirophorione menſe fiebat. Sed cum menſis ille fuerit æſtivus & fere Solſtitialis, cui non convenit, ut populi convocatio fiat πρὸς ὄρθρον, *ad diluculum*, ut fit in hac fabula, puto non de feſto, ſed de loco τὸ Σκίροις intelligi debere: nam locus fuit Atticæ in Athenarum ſuburbio Σκίρα, de quo Strabo lib. 9 & Pauſanias in Atticis, Suidas, Stephanus quidem in ſingulari Σκίρον vocat, alii vero omnes pluraliter Σκίρα vel Σκύρα τά.

Pag. 725.

Δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν.	Oportet meretrices & bonas latere.

Doctus Biſetus τὸ ἀγαθιζομένας interpretatur ἀγαθὰ λεγούσας, ſed ſine auctoritate. Ego vero non ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ, ſed ἀπὸ τοῦ ἀγάθιδος id verbum deductum puto: eſt autem ἄγαθις Heſychio δεσμὴ ῥάμματος καὶ στήμονος faſciculus fili & ſubtegminis, glomus, inde ἀγαθίζειν *glomerare*. Henricus Stephanus ſequutus eſt Biſeti interpretationem. Sed ni me fallit opinio, multo melius convenit noſtra interpretatio verbis Sphyromachi illius, quem citat comicus noſter, *oportet meretrices etiam, cum glomerant, latere.*

Pag. 727.

Ἀγύρριος γ' οὖν.	Agyrrius igitur.

Quando & in Pluto comœdia hic Agyrrhius etiam traducitur, veriſimile eſt, hanc fabulam non longe ab illius tempore productam fuiſſe.

Pag. 729.

Τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ' ὅτ' ἐσκοπούμεθα	Auxiliatorium rurſus hoc quando conſiderabamus
Εἰ μὴ γένοιτ' ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν.	Si non fieret, perire dicebant civitatem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ὅτε δή γ' ἐγένετ' ἤχθοντο. τῶν δὲ ῥητόρων	*Quando autem factum fuit, dolebant. horum autem rhetorum*
Ὁ τοῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.	*Hic quando hoc perſuadens, ſtatim fugiens ivit.*

Unicus eſt hic locus in hac fabula, unde poſſit aliquid colligi de tempore didaſcaliæ ejus, ſi quid commentati eſſent Scholiaſtæ, ſed tacent, niſi quod ad ultimum verſum dicit breviter Κόνωνα λέγει, quod non dubito ex ampliori quodam antiquo ſcholio deſumptum fuiſſe: debebat certe adjicere, quibus auctoritatibus aut conjecturis fultus id aſſereret, quod quando non fecit, id tentabo ſupplere. Omnino enim verum puto Cononem innuere voluiſſe Comicum noſtrum, & primum quidem τὸ συμμαχικὸν, non poteſt intelligi, quam de celebri illa ſocietate, quæ inter Athenienſes, Bœotos, Argivos & Corinthios facta eſt contra Lacedæmoniorum nimiam potentiam, unde ortum eſt bellum, quod dictum eſt συμμαχικὸν & Corinthiacum, de qua ſocietate Xenophon, ſed ſine anni annotatione lib. 4. Diodorus vero lib. 14 ad Olympiad. 96 annum 2 Archonte Diophanto eam diſtricte ponit: [1] τούτων δὲ τὴν ἀρχὴν παρειληφότων, Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, πρὸς δὲ τούτοις Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποιήσαντο· μισουμένων γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων &c. quod autem ad ultimum verſum [2] ὁ τοῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο, optime de Conone intelligitur: nam ejus præcipue opera & ſuaſione rex Perſarum pecunias miſit, quibus adjutus Conon ſocios Lacedæmoniorum ad Athenienſes deficere perſuaſit, & capta Cythera Corinthum ivit, & ibi ſocietatem provexit datis pecuniis. Anno vero ſequente, cum muros Athenarum inſtauraſſet, à Teribazo Sardis incarceratus eſt, unde nunquam rediit; ideo dicit Ariſtophanes ᾤχετο. Hæc omnia ex Diodoro lib. 14, & ex Æmilio Probo, ſeu Cornelio Nepote in vita Cononis conſtant. Ideo credo hanc fabulam prodiiſſe poſt Cononis incarcerationem, quæ evenit Eubulide Archonte anno 3 Olymp. 96. Cæterum apud Scholiaſten, ubi verba Philochori adducit, corrigenda eſt vox Λακεδαιμονίων, & pro ea ſubſtituendum Ἀθηναίων ex hiſtoria, & id etiam optime cenſet doctiſſimus Petitus.

[1] Ii vero cum imperium accepiſſent, Bœoti & Athenienſes & cum iis Corinthii & Argivi ſocietatem inter ſe inierunt, cum enim odio eſſent Lacedæmonii.

[2] Qui id ſuaſerat, ſtatim effugiens abiit.

Ibidem.

Ibidem.

Ἱερώνυμος σοφός. | *Hieronymus ſapiens.*

Eodem tempore fuit Hieronymus vir clarus, & quem Conon, dum ad conveniendum regem Artaxerxem pergebat, ducem claſſis regiæ & Athenienſis cum Nicophemo reliquit, ideo & hoc cum ſupradictis concordat, vide Diodorum lib. 14.

Pag. 730.

Θρασύβουλος. | *Thraſybulus.*

Ad hanc vocem ſic Scholiaſtes: [1] οὗτος αὐθάδης καὶ δωροδόχος, ὑπερόπτης ὢν τοῦ δήμου, &c. Non fuit igitur ille Thraſybulus patriæ ſuæ liberator & populi amantiſſimus, ſed alius (credo) Θρασύβουλος ὁ Θράσωνος, de quo Plutarchus in Alcibiade, qui hoc tempore vigebat, & Alcibiadem ad populum calumniatus eſt poſt malam ad Epheſum pugnam.

[1] *Ille ſuperbus erat & donis corruptus, & ſpernebat populum.*

Pag. 731.

Ἐν ταῖς φυγαῖς μετ' ἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυκνί.	*In Phygis cum viro habitavi in Pycni.*

Lege ἐν Πνυκί. Nam licet hæc vox varie ſcribatur in hoc tertio caſu, qualis foret rectus ejus Dativi? num Πύκνς? at foret inpronuntiabilis hic rectus. Cæterum ad illud ἐν ταῖς φυγαῖς neque Scholiaſtes nec Biſetus aliquid dixerunt, & interpres tamquam foret κύριον *in Phygis* interpretatur. Lepide certe, at debebat interpretari *in tempore fugarum:* intelligit enim fugas, quæ factæ ſunt ab agris & pagis in urbem initio belli Peloponneſiaci, quo tempore ob multitudinem migrantium, omnia loca publica tum ſacra tum profana occupata ſunt: [2] τά τε ἔρημα τῆς πόλεως ᾤκησαν, καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡρῷα πάντα — τό τε Πελασγικὸν καλούμενον. & paulo poſt: κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοί, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο. Sic Thucydides lib. 2. ubi ſuſpicor legendum κατεσκηνώσαντο, id eſt, *tentoria vel tuguriola ſibi fecerunt.* Igitur ἡ Πνύξ area publica, in qua eccleſiæ & conciones fiebant, eo quod plurimum ſpatii habebat in circuitu, proculdubio quoſdam etiam ex illis novis incolis accepit: nam in ipſo medio non credo ob neceſſitatem convocandi populum. Ergo ait Praxagora ſe didiciſſe concionari, quando in fugarum tempore habitabat in Pnyce, & ibi ſæpe concionantes rhetoras audiebat.

[2] *Deſerta urbis loca occuparunt & templa & heroibus dicata omnia — & Pelaſgicum vocatum — habitaverunt etiam in turribus murorum multi, & ubi quiſque poterat.*

Pag. 731.

Τί δ᾽ ἢν Νεοκλείδης ὁ Γλάμων σε λοιδορῇ.	*Quid ſi Neoclides Gamon te mordet?*

Hunc Neoclidem in Pluto etiam ut lippum & furem & turbantem in concionibus exagitat; quod etiam argumento eſt, hujus fabulæ natalitia non multum abfuiſſe à Pluti διδασκαλίᾳ.

Ibidem.

Τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε,	*Manus elevare meminerimus tunc,*
Εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.	*Conſuetæ enim ſumus extollere crura.*

Ad hæc Scholiaſtes: ὥσπερ οἱ ῥήτορες οἱ χειρονόμενοι. Hæc ait ad αἴρειν τὰς χεῖρας, nec planum eſt, quid intelligat. Sed certum eſt comicum intelligere de manuum exertatione, quæ fiebat in ferendis ſuffragiis: quod ajunt mulieres ſolitas eſſe αἴρειν τὰ σκέλη, ſenſus eſt obſcœnus, id Martialis dixit *tollere pedes.*

Pag. 732.

Πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους.	*Mane valde tenebræ.*

Hinc oritur non levis ſuſpicio, quod hæc fabula prodierit Lenæis Liberalibus hieme, ut comici fictio concordet cum tempore, quo repræſentabatur fabula. Nam tunc hiems erat, & dies breviſſimi, ideo diluculo cogebatur populus, non vero tam mane verno tempore jam diebus ſatis prolixis.

Pag. 733.

— ἀλλ᾽ οὐχὶ Μυρωνίδης	*Sed non Myronides,*
Ὅτ᾽ ἦρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα	*Quando imperabit ille generoſus, nullus audebat*
Τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀργύριον φέρων.	*Hæc civitatis gubernare argentum ferens:*
Ἀλλ᾽ ἧκεν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρων	*Sed veniebat ſingulus in utriculo ferens:*
Πιεῖν ἅμα τ᾽ ἄρτον αὖ καὶ δύο κρομμύω.	*Bibere ſimulque panem rurſus & duas cepas.*

Prima facie hic locus mihi ſuadebat hanc fabulam debere poni in ordine primarum, quas compoſuerat Comicus; nam illa verba, ἐν ἀσκιδίῳ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ἀσπιδίῳ φέρων πιεῖν ἅμα τ᾽ ἄρτον καὶ δύο κρομμύω, videbantur eſſe ejus, qui viderit & meminerit: at Myronides ille rempublicam tractabat anno 24 poſt fugam Xerxis, & annis 26 ante bellum Peloponneſiacum, & eo anno vel circiter ſuperavit Bœotos ad Oenophyta, ut notat Euſebius in ſua Chronologia. Sed poſtea cum accuratius id penſitavi, & annos numeravi, mutavi ſententiam. Nam & potuit poſt eam victoriam plures annos vixiſſe Myronides, nam de anno, quo mortuus eſt, nihil dicunt Hiſtorici, qui extant, & ſenes ſeptuagenarii potuerant eum vidiſſe adoleſcentes, & ſenes ut plurimum ſe ſeniores faciunt, & omnia ſe vidiſſe mendaciter jactant, quod comice taxat Ariſtophanes. Itaque non pugnat hic locus cum aliis, quos notavi innuere hanc fabulam prodiiſſe non multum ante Plutum.

Pag. 736.

Εὐπρεπὴς νεανίας Λευκός τις ἀνεπήδησεν ὅμοιος Νικίᾳ.	*Pulcher adoleſcens* *Albus quidam inſiluit ſimilis* *Niciæ.*

Nec turbare aliquem debet hic locus, ut inducatur credere, Nicia duce illo celebri adoleſcente hanc fabulam actam fuiſſe. Nam plures eo nomine fuerunt Niciæ, & hic, de quo loquitur Ariſtophanes, fuit, ut puto, Niciæ illius ducis, qui in Sicilia periit, ex Nicerato filio nepos, qui Niceratus ſub triginta tyrannis occiſus eſt, de quo loquitur Lyſias in oratione περὶ τῆς δημεύσεως τοῦ Νικίου ἀδελφοῦ, de quo etiam mentionem fecit Ælianus lib. 4 cap. 23, & tempus bene concordat: nam de Nicia, ut de adoleſcente imberbi, loquitur, cujus pater ante duodecim aut circiter annos Archonte Pythodoro perierat. At ille Nicerati filius, de quo Lyſias loquitur, erat adhuc infans, & poſitus eſt ſuper genua Pauſaniæ. Poterat igitur tempore hujus didaſcaliæ natus eſſe ſexdecim aut ſeptemdecim annos, & imberbis eſſe ut mulier.

Pag. 743.

Εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος.	*Si te oſculabitur Ariſtyllus.*

Hunc Ariſtullum, cujus baſium ait timendum eſſe, exagitavit etiam in Pluto, ut vir, cujus naſus ſtercus olebat, & de nare loquebatur, quod & rurſus indicat hanc fabulam & Plutum non multum differre tempore.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pag. 745.

Θρία διφόρȣ σύκης.	*Folia bis fructiferæ ficus.*

Scholiaſtes hæc verba non intellexit, & neſcio quæ de prurigine, quam facit aſperitas foliorum, & de aliis muginatur. Sed nihil aliud intelligit Comicus per δίφορον σύκην, quam τὸ πέος, membrum virile, quod ſic vocat διὰ τὸ ἔχειν ὄρχεις δύο κρεμαμένȣς ὥσπερ καρπȣ̀ς, ob duo teſticulos appendentes, & ſic ridiculi gratia alludit ad ficus, qui vocantur duplices, eo quod combinatos fructus ferant. Senſus eſt obſcœnus, in quo explicando non eſt immorandum. De interpretatione vocum, quæ à δι & δις incipiunt, ſupra fuſe diximus ad Herodoti pag. 22, ubi explicavimus, quid ſit δίφορος.

Ibidem.

Αηρύκαιναν.	*Lyram novam.*

Interpres ita vertit, mutans proculdubio, & legens λύραν καινὴν. At tu repone meo periculo κηρυκαίνην, id eſt, *præconiſſam*, nec mirum, ſi novis vocibus utitur, & ab eo ipſo formatis in rebus novis & non antea viſis nec cogitatis.

Pag. 746.

Κατωνάκῃ τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.	*Pelle porcum evellentes.*

Inutilis eſt κατωνάκη ad tale miniſterium. Repone ἀποπεπλημένας ab ἀποπλάομαι, quod eſt detergo, ſic ſenſus planus erit.

Pag. 748.

Φιδ. Πανὺ γ' αὐ ȣ̂ν Ἀντισθένης	*Ph. Valde igitur Antiſthenes*
Ἀυτ' εἰσένεγκοι. πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον	*Ipſa inferet. multo enim aptius*
Πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.	*Prius cacare plus quam triginta dies.*
Αν. οἰμώζε. Φι. Καλλίμαχος ἦ ὁ χοροδιδάσκαλος	*Vir. Luge. Ph. Callimachus tripudii præceptor*
Ἀυτοῖσιν εἰσοίσει. τί πλείω Καλλίȣ.	*Ipſis inferet. quid plura? Callia.*

Hæc admodum turbata videntur, nec ex hoc loco, ut legitur, poteſt elici commodus ſenſus, nec ad aliud refero Scholiaſtarum ſilentium, quam quod eum locum deſperatæ ſanitatis exiſtimaverunt, tamen eum reſarcire tentabo. Primum igitur de Antiſthene ſupra lo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

cutus eſt, ut de viro durum cacante pag. 734, hic vero etiam avarum fuiſſe innuit, ut Callimachum pauperem. Pheidolus igitur, qui demovere vult virum deponentem à bonis deponendis allegat & adducit ad exemplum hos viros, quorum alterum propter avaritiam, alterum propter paupertatem nihil depoſituros confidit, & ait, ſi deponendæ forent res, eos promptiſſimos fuiſſe ad deponendum & ſic à contrario ſenſu eos viros Comico ſale inſpergit Poëta. Vir autem deponens ait non mirum eſſe, ſi Antiſthenes nondum deponat, cum adeo ſit avarus, & à deponendo aliquid alienus, ut antequam feces deponat, gemat plus quam triginta dies. Sic ergo lego & diſtinguo.

— Φϵδ. πάνυ γ᾽ ἂν οὖν Ἀντισθένης
Αὐτ᾽ εἰσενέγκοι πολύ γ᾽ ἐμμελέστερον.
Αν. πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ᾽ ἡμέρας
Οἰμώζει. Φϵδ. Καλλίμαχος δ᾽ ὁ χοροδιδάσκαλος
Αὐτοῖσιν εἰσοίσει τι πλείω Καλλίου.

quæ ſic de verbo ad verbum Latine redduntur.

— Vir parcus. *omnino igitur Antiſthenes*
Ea deponet, multo certe curioſius.
Vir deponens. *Prius quam cacet, plus quam triginta dies*
Gemit. Vir parc. *Callimachus vero Chori magiſter*
Suis manibus inferret aliquid plus quam Callias.

Ultimo autem hoc verſu pungit Calliam Hipponici, ut helluonem & dilapidatorem avitarum & paternarum divitiarum, & qui multa deponebat, de cujus vita prodiga & morte voluntaria ob paupertatem imminentem vide Ælianum var. hiſt. lib. 4 cap. 23, & Andocidem περὶ τῶν μυστηρίων, & Ariſtotelem rhetoric. 3 cap. 2.

Ibidem.

Μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων.	*Plenam elevavi peram areorum habens.*

Simiarum ſcilicet more, qui nummos in buccis abſcondunt: nam quod crumenam vertit interpres, eſt ſine exemplo.

Pag. 751.

Ὀρθαγόραν. | *Orthagoram.*

Interpretatur Scholiaſtes τὸ αἰδοῖον, neſcio quam bene: nam apud Platonem in Protagora Orthagoras vocatur aliquis, qui optime tibia canebat. Tzetzes vero ad Lycophronem pag. 94 hæc habet:

Ὀρθάνης

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ὀρθάνης δαίμων πελαπώδης παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ. Hoc loco melius mihi videtur intelligere tibicinem illum celebrem.

Pag. 754.

Ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν. | *Perjurium autem non eſt.*

Ἐξωμοσία ſecundum Scholiaſten & alios eſt excuſatio, quæ proponitur in judicio ob abſentiam ejus, qui in jus vocatus eſt, quæ fiebat juramento interpoſito per procuratorem, qui jurabat ἔξω εἶναι τὸ κληθέντα, *foris eſſe eum, qui in jus vocatus erat*, & à formula illa judiciali Græcorum ἔξω εἶναι ὄμνυμι veriſimile eſt manaſſe vocem illam forenſem & jam obſoletam *exoine*, qua utebantur pro excuſatione majores noſtri. Nam plures tales voces Græcas tritavi noſtri poſt recuperatam à Græcis Conſtantinopolim ad nos attulerunt, ut notare eſt facile. Ex ſuperioribus licet colligere hanc fabulam fere contemporaneam eſſe fabulæ, cujus eſt titulus Πλοῦτος. Anteriorem eſſe ſuadet auctor anonymus vitæ Ariſtophanis, ſed proculdubio antiquus, qui Plutum fabulam omnium ultimam cenſet, poſt quam nullam aliam ſuo nomine compoſuit Ariſtophanes; annum certo notare non auſim, nam argumenta, quibus utitur Petitus, & probare intendit eam ſine dubio prodiiſſe anno 4 Olymp. 96, mihi infirmiora videntur, quam ut quis poſſit ſecundum ea aliquid certi pronuntiare. Nam quod ex Philochoro attulit Scholiaſtes πρὸ δύο ἐτῶν ἐγένετο συμμαχία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν, licet emendetur (ut credo debere fieri) Ἀθηναίων καὶ Βοιωτῶν, id non evincit: nam illud πρὸ δύο ἐτῶν non videmus, ad quem terminum ſeu annum referri debeat. Nimis breviter enim ea verba citavit Scholiaſtes, nec credo Philochorum in ſuis Atticis notaſſe annos, quibus fabulas ſuas docuit Ariſtophanes. Non tamen ibo inficias ſatis veriſimile eſſe hanc fabulam prodiiſſe eo anno, quo eam prodiiſſe decernit Petitus. Sed aliud eſt veriſimile quid proponere, aliud verum quid aſſerere; audacter etiam decernit idem doctus vir eam prodiiſſe Panathenæis, quod falſum eſſe omnino videtur: nam hieme in Lenæis actam fuiſſe, dum diluculo cogebatur eccleſia, ſupra probavimus, & de Sciris loco intelligi debere verba Comici, non de feſto, ob eandem cauſam demonſtravimus, & de thallis quod ait, ſubleſtum eſt omnino: non enim de Panathenæorum pompa agitur, dum vir ſuam omnem profert ſuppellectilem è domo, deponit etiam θαλλοὺς ramos quoſdam olivæ. Sed Scholiaſtes ait Comicum alludere tantum ad Panathe-

næorum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

næorum pompam, in qua ſenes ramos illos ferebant. Ridicule igitur facit virum omnia ſua tam religioſe deponere in publicum, ut etiam ramos illos, quos ſervaverat domi, deponat: ſic noſtri ruſtici die ſancti Joannis circa ſolſtitium ramis arboris nucis domos ſuas ornant, quas ſæpe per totam hiemem uſque ad ſolſtitium anni ſequentis ſervant. In ſumma nihil video, quod me poſſit inducere, ut dubitem tantum hanc fabulam Panathenæis actam fuiſſe. Si quis tamen certiora docuerit, lubens & lætus docebor, & ſi quis quid docere poterit de tempore, quo decreta quædam facta ſunt de ſalis negotio, & de moneta ærea abrogata, quæ tamen paulo poſt antiquata fuerunt, de quibus loquitur Comicus, facem præferet in his tenebris, & ſic annum certo deſignare liceret.

AD COMOEDIAM ΠΛΟΥΤΟΣ.

Anno 4 Olympiad. 97, ut docet vetus quidam Scholiaſtes in argumento fabulæ.

Annum, quo acta fuit fabula Plutus, ex ipſius fabulæ verbis definire, & firmare epocham, quam poſuit Scholiaſtes in fabulæ argumento, non eſt in proclivi. Nam in ea Ariſtophanes contra ſuum morem parum res civitatis & publica negotia tangit, unde conjecturæ de tempore & anno commode elici poſſint. Quod ipſum indicio eſt licentiam illam comicam, qua in cæteris Satyrice utitur, plurimum deferbuiſſe libertate jam imminuta & pura illa democratia vim paſſa; conabimur tamen ex ſcintillis exiguis aliquantum luminis excitare, & faculam accendere, quæ in iis tenebris nobis præluceat, prout in notis ſequentibus occaſionem invenero.

Pag. 18.

Τὸ δὲ ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει.	*Conductum exercitum in Corintho hic non alit.*

Præſidium igitur alebatur ab Athenienſibus Corinthi hujus dramatis tempore, ut ex his verbis patet, quod fiebat, dum bellum gerebant Lacedæmonii cum Athenienſibus, Thebanis, Argivis, & Corinthiis, ſocietate junctis ad id bellum, quod gerebatur in Corinthiorum regione, quod συμμαχικὸν & Corinthiacum vocatum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

eſt, ut videre eſt apud Pauſaniam in Laconicis pag. 91. Duces Athenienſium fuerunt Iphicrates, Callias, Polyſtratus, & Chabrias. Id factum eſt poſt reditum Ageſilai ex Aſia, ut notat Xenophon Hellenicorum 4 & Demoſthenes Philippica prima. Societas illa facta eſt ſecundum Diodorum anno 2 Olymp. 96. Bellum cœpit fieri anno ſequente, duravit ſex annos integros vel plus uſque ad pacem Antalcidæ dictam, quam Artaxerxes Mnemon fieri curavit anno 2 Olymp. 48 ſecundum Diodorum & Euſebium. Notandum eſt autem ad hunc locum Scholiaſten quendam dixiſſe, Plutum bis prodiiſſe in Theatrum, & hac ultima vice 20 annis poſt primam didaſcaliam, quod ſit penes ejus fidem, nam de eo in ipſa fabula nullum apparet veſtigium: nam prima hypotheſis quæ proculdubio eſt antiqui Scholiaſtæ (nam & contendentes cum Ariſtophane recenſet, & multa alia particulariter narrat) de illa ante annos 20 didaſcalia οὐδὲ γρύ. Ideo nihil eſt in eo certi.

Pag. 19.

Ὁ Πάμφιλος. | *Pamphilus.*

Pamphilus dux Athenienſis eo tempore florebat, & Æginam obſidione premebat, ſed ipſe in caſtris ſtatim obſeſſus à Teleutia Lacone primum, poſtea vero ab Hierace & Gorgopa per quinque menſium ſpatium multa paſſus eſt, ut narrat Xenophon lib. 5. Ideo credo hoc negotium tangere velle Ariſtophanem, & Athenienſes monere de miſeria ducis illius, qui ceſſantibus auxiliis in extremam adductus erat neceſſitatem ob Plutum, id eſt, avaritiam & divitiarum amorem Athenienſium, qui auxilium illi mittere inſuper habebant, unde ſequebatur illum ploraturum eſſe. Aliter quidem Scholiaſtes quidam de quodam daniſta interpretatur, ſed non mihi videtur καλῶς εἰκάζειν.

Ibidem.

Ἀργύριος δὲ. | *Argyrius.*

Eodem tempore Argyrius etiam dux claſſis Athenienſis factus eſt poſt Thraſybuli mortem. Xenophon in fine libri 4.

Ibidem.

Ἡ ξυμμαχία δ᾽ οὐχὶ διά σε τοῖς Αἰγυπτίοις.	*Non propter te auxilium Ægyptiis datur.*

Hoc loco præcipue cæcutiunt Scholiaſtæ, dum alii ad Amaſin, alii ad Inarum, alii ad Pſammetichum eam ſocietatem referunt. Ea

ſocietas,

ſocietas, ſi publice fuit cum Ægyptiis facta, nulli hiſtoricorum memoratur. Putavi aliquando debere legi Αἰγεσταίοις, eo quod olim ſpe lucri & divitiarum cauſa, ad quas inſpiciendas legatos miſerant Athenienſes, cum Ægeſtæis Siculis ſocietas inita fuerat, & quod ea ſocietas cauſa fuerat omnium malorum, quæ perpeſſi ſunt Athenienſes, ejus memoriam revocare velle Comicum. Sed δευτέραι φροντὶς mihi aliud ſuggeſſit: credo enim Chabriam notare Comicum, qui eo tempore ſine publica auctoritate cum Nectanebo Ægyptiorum rege præmiorum magnitudine inductus ſocietatem inierat, & ſub illo militabat. Ideo Artaxerxe propter id quiritante publico decreto revocatus eſt, quod diſcimus ex Æmilio Probo in Chabria.

Ibidem.

Ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου.	*An non propter te Lais amat Philonidem?*

Super hoc loco multa blaterant, & in caſſum altercantur Scholiaſtæ, dum tempora putant & ajunt Ariſtophanem non dicere conſentanea tempori, quo ſcripſit. Nam omnino accedo ad Athenæi ſententiam, qui locum hunc emendavit, & cenſuit legendum Ναῒς, quem ſequutus eſt Harpocration, & jure. Nam ſatis evidenter probat Athenæus Ναΐδα fuiſſe Athenienſe ſcortum nobile Philonidi addictum ob divitias, cum foret alioqui, ut notant Scholiaſtæ, ſtolidus, & Lyſiam citat in oratione contra Philonidem, ubi hanc Naïdem illi exprobraverat. eum vide lib. 13 cap. 6 & 7.

Pag. 20.

Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος.	*At Timothei turris?*

Timotheus Cononis filius tunc temporis Antipatro Archonte incipiebat florere, & de eo hunc locum intelligit Suidas in Τιμόθεος & Scholiaſtæ, & ut ex hoc loco colligitur, turrim ædificaverat, propter quam nimis eleganter & magnis ſumptibus extructam in invidiam eum trahit Ariſtophanes, nec de alio eum credo loqui; nam & turris eſſe debuit ædificium potentis & inſignis cujuſdam viri, & tempora concordant.

Pag. 41.

Τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τοῦ Παμφίλου.	*A Pamphili Heraclidis ne tantillum quidem.*

Plures Scholiaſtæ ad hæc verba multa commentati ſunt, & alius per Pamphilum illum intelligit celebrem pictorem, qui Heraclidas ſuppli-

ſupplices depinxerat in quadam porticu Athenis, quod videtur ſatis veriſimile: nam Comicus de iis loquitur, tanquam de re viſibili, cui comparari poſſit alia res, quæ videtur. dum ait: ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος. Alter Pamphilum ait fuiſſe tragicum Poëtam, qui drama fecerat Ἡρακλεῖδαι, ſed ab altero reprehenditur, eo quod Pamphilus ille tragicus poſterior fuit Ariſtophane. Alius denique ad ea verba hæc ἄτοπα commentatur: ὁ Παμφίλος οὗτος εἷς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς μὲν Αἰγιμίου, ἀδελφὸς δὲ Δυμάου καὶ Δώρου, ἀφ' ὧν φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι Παμφιλεῖς καὶ Δυμᾶνεῖς καὶ Δωρεῖς, ἀφ' ἧς οἱ Δωριεῖς, οἵ τινες οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὖσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐπ' Εὐβοίᾳ, ἀφικνοῦν εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνάσου Δωρίδα ἑξάπολιν οὖσαν. ἐστὶ δὲ Ἐρίνεον, Κυτίνιον, Βοῖον, Λίλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη, id eſt, *Pamphilus ille, unus erat ex Heraclidis, filius quidem Ægimii, frater vero Dymai & Dori, à quibus tribus Lacedæmone Pamphiles & Dymenes & Dores, à qua Dorienſes, qui quidem primum habitantes Pindum, quæ una erat ex urbibus tetrapolis, quæ eſt ad Eubœam, migrarunt Doridem, quæ eſt inter Oetam & Parnaſſum ſex urbibus habitatam, ſunt autem Erineum, Cytinium, Bœum, Lilæum, Carphæa, Dryope.* Hic locus multum me exercuit, multa movi, ut lucem afferrem his tenebris, ſed incaſſum: nam tandem animadverti hæc eſſe non commentaria, ſed monſtra Chonologica & Geographica. Nam dum ait de tribu illa, quæ Lacedæmone erat, & vocabatur Δωρεῖς, ἀφ' ἧς οἱ Δωριεῖς, &c. quid abſurdius in ratione temporum dici poteſt? Nam Dores, qui Erineum & Cytinium & Bœum habitabant, antiquiores fuerunt Hercule, qui Æpalium eorum regem à Dryopibus pulſum in regnum reduxit: at Heraclidæ centum poſt Herculis mortem aut circiter annis Lacedæmonem occupaverunt, quod à nemine ignoratur, & videtur ipſe, qui hæc dixit, palinodiam ceciniſſe, dum ait ex hexapoli, quæ eſt inter Parnaſſum & Oetam, Heraclidas cum iis, qui ex Attica migrabant, Lacedæmonem veniſſe. Ideo neſcit, quid ſibi velit. Nec minus in Geographicis peccat, dum Pindum ponit ἐν τετραπόλει ἐπ' Εὐβοίᾳ. Nam omnes, qui de ea tetrapoli tractarunt, nunquam de Pindo mentionem in ea fecerunt, ſed quatuor urbes, quæ eam τετράπολιν conſtituebant, fuerunt *Marathon, Probalinthus, Oenoë & Tricorythus.* Sed originem erroris video. Sequutus eſt hic Scholiaſtes errorem codicum Diodori, ubi legitur lib. 4 καὶ κατῴκησεν ἐν Ἐρινέῳ, καὶ Κυτινίῳ, καὶ Εὐβοίᾳ, quem errorem ſupra emendavimus ad Diodori paginam 187. & docuimus legendum eſſe καὶ ἐν Βοίῳ. Sed ne te teneam lector,

ctor, de hoc Scholio audacter pronunciare potes, οὐδὲν ὑγιές.

Pag. 58.

Ὑμεῖς γ' οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.	*Vos ſane, qui Dionyſium adæquare ſoletis Thraſybulo.*

Ridetur hoc loco comparatio, quæ facta fuerat à quodam adulatore tyrannorum viro, Dionyſii tyranni cum Thraſybulo, ut alieniſſima & ridicula, unde optime concluditur, illum Thraſybulum intelligi debere, qui nuper Athenienſium civitati libertatem reſtituerat. Nam Dionyſius anno ultimo belli Peloponneſiaci ſex menſes aut circiter ante longorum murorum everſionem libertatem ſuorum civium Syracuſanorum oppreſſerat, itaque minime pares erant: nam Dionyſius, quo tempore drama hoc prodiit, jam in tyrannum atrociſſimum & immanem evaſerat. Itaque hoc drama non prodiit Diocle Archonte, ut quidam dixerunt, ſed id decernunt de primo quodam Pluto, de quo, quoniam non extat, taceo.

Pag. 62.

Scholiaſtes ad has voces κοτίνου στεφάνῳ ſic commentatur: [1] οὐ κοτίνῳ γὰρ ἐστεφανοῦντο, ἀλλὰ τῷ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας κλάδῳ ἐστεφανοῦντο. οὐκ ἀκριβῶς οὖν. Certe οὐκ ἀκριβῶς σὺ, ô Scholiaſtes, nam κότινος & ἔλαια καλλιστέφανος, unum & idem eſt teſte Pauſania in Heliacorum primo.

Pag. 78.

Κομίσω καταχύσματα. | *Miſſilia afferam.*

Scholiaſtes ad hunc locum ait boni ominis cauſa, in ſervos nuper emptos, ut & in ſponſum vel nurum ſolitos Græcos fundere bellaria, & fructus, quod egregie firmat Demoſthenes in orat. κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, his verbis: [2] καὶ ἡ καταχύσματα αὐτῷ κατέχει, τόθ' ὠνίκα ἐωνήθη.

Pag. 109.

Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.	*Ne memineris injuriarum, quaſo, qui nunc Phylam habes.*

Argumentum ex hoc loco validiſſimum elicitur, quo probatur hanc fabulam prodiiſſe poſt inſtauratam remp. Athenienſium & triginta tyrannos ſublatos & amneſtiam, quæ ſecuta eſt. Sic enim de eo negotio Xenophon in fine libri 2 Hellenic. [3] καὶ ὀμόσαντες ὅρκους ἦ μὴν μὴ μνησικακήσειν, ἔτι καὶ νῦν ὁμοῦ γε πολιτεύονται, καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένει ὁ δῆμος. Et Andocides ἐν τῷ περὶ μυστηρίων ſic: [4] ἐπειδὰν ἐπανέλθετε

[1] *Non oleaſtro autem coronabantur, ſed ramo olivæ, quæ caliſtephanus vocabatur: non igitur exacte.*

[2] *Et catachyſmata in eum effudit, quando emptus eſt.*

[3] *Et jurantes ſibi invicem non improperaturos mala ſimul remp. adminiſtrant & ſervat populus juramentum.*

[4] *Poſtquam rediiſtis è Piræeo, viſum eſt vobis non debere exprobrari mala invicem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

νέλθετε ἐκ Πειραιέως, ἔδοξε μὴ μνησικακεῖν ἀλλήλοις. Futilis eſt autem & nullius pretii ille Scholiaſtes, qui vult ea nondum eveniſſe.

Pag. 111.

Ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,	*Neque ductore eſt nobis opus,*
Ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμετ' ἔτι.	*Nam Plutus nunc videt.*

Argutiam quandam ſub his verbis latere puto, quam non ſunt ſubodorati Scholiaſtæ, nam ſub plano ſenſu de viſu recuperato & de viæ exploratore & ductore ſuperfluo alius ſubtilior abſconditur. Affectabant Lacones τὸ ἡγεμόνες εἶναι & in pace cum Lyſandro facta inter cætera convenerat [1] σὺν Ἀθηναίους Λακεδαιμονίοις ἕπεσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ὅποι ἂν ἡγῶνται, ut ait Xenophon lib. 2. Tempore autem, quo recitata fuit hæc comœdia, jam recuperata libertate, muris inſtauratis, & magna Græciæ parte contra Lacedæmonios conjurata, & Perſarum pecuniis à Timocrate Rhodio ſummatibus Thebanorum, Argivorum, & Corinthiorum diſtributis, jam poterant ſperare Athenienſes, ſe non amplius fore ſub eorum ἡγεμονίᾳ ſeu ducatu, ſed potius aliorum ἡγεμόνας futuros, quod iis expreſſe promiſerat Thebanorum legatus apud Xenophontem lib. 3 Hellenicorum. [2] νῦν δὲ πάντων καὶ ἡμῶν καὶ Πελοποννησίων, καὶ ὧν πρόσθεν ἤρχετε, καὶ αὐτοῦ βασιλέως τοῦ μεγίστην δύναμιν ἔχοντος ἡγεμόνες αὖ γένησθε. Hoc igitur boni ominis cauſa dicit Ariſtophanes, *jam Deus videt, non amplius opus habebimus duce.* Id eſt, non erimus ſub aliorum ducatu, tamquam ſi, dum ſub imperio Laconum & tyrannorum fuerant, Deus non vidiſſet, &, ut eam calamitatem pateretur, clauſiſſet oculos, & providentiæ ſuæ curam tanquam cæcam ceſſantem habuiſſet. Hæc igitur ludit in verborum ambiguo ſenſu, & populo fauſta ominatur.

[1] *Athenienſes ſequi debere Lacedæmonios & in terra & in mari, ubi eos duxerint.*

[2] *Nunc vero omnium noſtrorum & Peloponneſiorum & eorum omnium, quibus antea imperabatis, & ipſius regis, qui maximam potentiam habet, ductores fietis.*

JACOBI

JACOBI PALMERII
A GRENTEMESNIL,
MILITIS CADOMENSIS,

EXERCITATIONES
AD
THEOCRITI SYRACVSANI IDYLLIA.

AD IDYLLIUM I. VERSU 146.

Καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις.	*Atque comedas ficum ex Ægilo decerptam.*

Plura ad hunc locum doctiſſimus Henſius in lectionibus Theocriticis cap. 4, & contendit legi debere ἀπ' αἰγέρω pro ἀπ' αἰγείρω (αἴγειρος autem populum arborem ſignificat.) Ait enim Grammaticos olim notaſſe αἴγερον χωρὶς τοῦ ι λέγεσθαι, at eos Grammaticos nominare oblitus eſt. At vulgata lectio optima non eget mutatione, quod ex uno Athenæi loco omnino firmabimus, qui lib. 14 cap. 18 ſic habet: Φιλήμων δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων Αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας. Αἴγιλον δὲ εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ ἥρωός τινος Αἰγίλου ὠνομασμένον, id eſt, *Philemon libro de nominibus Atticis ait Ægilidas ficus aridas optimas eſſe: Ægilum vero eſſe pagum Atticæ à quodam Ægilo Heroë denominatum.* Maneat igitur vulgata lectio, quæ pulchre con-

gruit antecedentibus: optat nempe caprarius, ut Thyrſidi omnia optima eveniant, ut melle & favis os plenum habeat, & ficus præſtantes ex Ægilo comedat. Summi viri interpretatio difficultatem ſatis magnam apportat; nam ſi ficus è populo arbore legendæ forent, id non ſine magno labore fieret: populus enim arbor eſt altiſſima, unde decerpere ficus difficile foret, tum ἰσχὰς non eſt ficus recens ex arbore lecta, ſed ficus ad ſolem ſiccata poſt collectionem, hominum opera.

Ad Idyllium 2. verſu 2.

Στέψον τὰν κελέβαν. | *Cinge calicem.*

Caſaubonus ad hunc locum notat apud Nicandrum in theriacis κελέβην eſſe pilam, in qua aliquid pinſitur, hoc eſt, mortarium, & ait nihil vetare, quominus hoc loco ſic intelligatur. Ego vero audacter affirmo ſic accipi debere, nec poſſe aliter intelligi. Hoc Idyllium inſcribitur Φαρμακεύτρια, quæ vox nihil aliud ſonat, quam φάρμακα τρίβουσα, i.e. quæ venena pinſit ſeu medicamenta venefica: & ipſa Simætha ſic ait verſu 58. σαῦραν τοι τρίψασα κακὸν ποτὸν αὔριον οἴσω. *Lacertam pinſens malam potionem cras feram.* At id fieri non poterat ſine pilæ uſu. Ut igitur in ſacris coronabant aras, ſic etiam hæc venefica in magicis ſuis ſacris vult coronari pilam, in qua pinſere volebat lacertam, & alia ſua venena ſeu τὰ θρόνα. Pinſebat autem ad Lunæ fulgorem, ideo ait poſtea, ἀλλὰ Σελάνα, φαῖνε καλὸν, id eſt, *ſed, ô Luna, lucem claram præbe.* Ideo hoc loco κελέβη nihil aliud poteſt eſſe, quam ὅλμος *pila.*

Verſu 3.

Φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. | *Amatorem meum carmine magico perſequar.*

Vir ſummus contendit φίλον hoc loco & ſæpiſſime ſignificare non *amicum* aut *carum*, ſed ἴδιον, id eſt, *proprium*, vel ἐμὸν *meum*, & exemplum citat ex Heſiodi Theogonia, φίλου δ᾽ ἐπὶ μήδεα πατρὸς ἐσσυμένως ἤμησε, quod exemplum mihi videtur omnino contra ſuam ſententiam apponere. Nam ſi per φίλου πατρὸς debet intelligi ἰδίου πατρὸς, illud φίλου παρέλκει: nam neceſſario pater habet ad filium relationem, & non poteſt pater dici ἀλλότριος, ſed ſemper intelligitur πατὴρ de unico & proprio patre. Sed φίλου πατρὸς apud Heſiodum *cari patris* debet interpretari, eo quod carus ſemper debet eſſe pater, & hoc epithetum additur κατὰ τὸ πρέπον.

Verſu 14.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Verſu 14.

Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι. | *Salve Hecate terribilis.*

Multa & diverſa traduntur de hujus vocis etymo. Addam & aliud, quod Hecaten deam nocte errantem ſatis decet, ἀπὸ τοῦ τῇ δᾳδὶ πλήττειν, quod obvios ſibi in nocte face percutit.

Verſu 21.

Πάσσ' ἅμα. | *Sparge ſimul.*

Doctus vir contendit legendum πάσσ' ἅλα, id eſt, *ſparge ſal*, ſed infœliciter: non enim vox ἅλς, ἁλὸς in ſingulari accipitur pro ſale, ſed ſemper ſignificat mare: ſed pro ſale ἅλες pluraliter ſemper uſurpatur. Nihil igitur eſt mutandum, vox enim ἅμα bonum & commodum habet ſenſum: docet enim ancillam Simætha, quod faciundum erat, ut ſimulationem perageret, & jubet, ut ſpargendo farinam ſimul dicat Δελφίδος ὀστέα πάσσω, id eſt, *Delphidis oſſa inſpergo.* Eſt enim ἅμα adverbium temporis, ſed fefellit virum doctiſſimum vox τάκεται, quam non intellexit: eſt enim hoc loco non declarativa ejus, quod fit, ſed imperativa ejus, quod fieri debet. Sic enim loquebantur in ſacris, ut apud Ariſtophanem in Pace Hierocles Chreſmologus monens ſacrificantem Trygæum ait: ἡ γλῶσσα χωρὶς τέμνεται, id eſt, *ſecari debet.* Sic hoc loco ἄλφιτές τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται, id eſt, *debet farina primum conſumi*, & eſt ordo ſacrorum, quem inſinuat ancillæ. Sæpiſſime etiam præſens pro paulo poſt futuro ſumitur, ut infra ſequente Idyllio. Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, & ſexcentis aliis locis. Ideo πάσσ' ἅμα nihil aliud eſt, quam injunctio dominæ, ἄλφιτα πάσσε καὶ λέγε ἅμα, τὰ Δέλφιδος &c. id eſt, *farinam ſparge, & ſimul dic ſpargendo, Oſſa Delphidis &c.* Sic etiam infra verſu 36 τὸ χάλκιον ὡς τάχος ἀχεῖ, id eſt, *vas æneum quam primum ſonat*, pro *ſonet.* Quod autem vox τάκεται non debeat aliter intelligi, quam ut ego dixi, patet ex eo, quod Simætha graviter increpat Theſtylin, quod nondum farinam ſparſerit. Hunc locum imitatus eſt Virgilius ecloga 8. *Necte Amarylli nodos & Veneris dic vincula necto.* Sic enim noſter πάσσ' ἅμα καὶ λέγε.

Verſu 47.

Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι. | *Hippomanes planta eſt apud Arcades.*

Salmaſius ad Solinum pag. 940 &c. pro φυτὸν reponit χυτὸν, & de equa ære fuſa Olympiæ intelligit, de qua Pauſanias Eliacorum 1

pag. 176. Sed quoniam ἀν᾽ ὤρεα, id eſt, *per montes* Syracuſana dialecto non videtur quadrare ad ejus mentem, mutat etiam eas voces, & vult legi ἐν ὥρᾳ. Sed meo judicio infeliciter id tentavit, felicius multo, qui Crateuam ſequuti de quadam planta interpretantur, quam equi & equæ valde expetunt. Nam & Olympia non erat παρ᾽ Ἀρκάσι, ſed παρ᾽ Ἠλείοις: tum θοαὶ ἵπποι *citæ equæ* non inſaniebant circa illam effigiem, ſed tantum mares: & quæ ad ea reſpondet, non ſatisfaciunt. Nam Græci τὴν ἵππον dicunt non de equo ſingulari, ſed de multitudine equorum in exercitu, ut dicimus Gallice in numero ſingulari *la cavallerie*. Sed non invenitur, ut credo, αἱ ἵπποι in plurali pro equis maribus. Adde, quod ſoli mares inſaniebant viſa ea equa, & in textu Theocriti fit mentio utriuſque ſexus, πῶλοι καὶ θοαὶ ἵπποι. Quod ſi, ut vult Salmaſius, θοαὶ ἵπποι intelligendum eſt de equis maribus, bis idem dixiſſet Poëta, & eſſet inconcinna ταυτολογία. Tum mutatio ἐν ὥρᾳ pro ἀν᾽ ὤρεα non quadrat cum Pauſania ab eo citato, cujus hæc ſunt verba: οἱ δὲ ἵπποι οἱ ἄρρενες οὐκ ἐπὶ τοῦ ἦρος μόνον ἀλλὰ καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐπ᾽ αὐτὸν ὀργῶσιν ἡμέραν, id eſt, ut vertit Amaſæus, *ſed illum mares equi non vere tantum ſed plane quavis anni parte appetunt.* Si omni tempore incitantur equi maſculi, non ergo ἐν ὥρᾳ, ut vult doctus vir, ſed & locus Theophraſti lib. 9 hiſtor. cap. 15, ubi de Hippomane medicamento ex Tithymallo compoſito fit mentio, à Salmaſio mutatur, ut quadret cum ſua ſententia: quam bene, viderint docti. Ego certe credo nihil mutandum eſſe nec hîc nec ibi.

Verſu 57.

Σαῦραν τοι τρίψασα.	*Lacertam tibi terens.*

Eam lacertam noſtrates Pharmacopolæ Stincam vocant, quæ ad res Venereas eſt, ut ajunt, utilis, & maxime proritat Venerem. Ægypto advehitur Maſſiliam, & in omnibus Seplaſiariorum officinis in Occitania proſtat venalis, viridis eſt, & eadem, qua Chamæleon, magnitudine.

Verſu 75.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο πότνια Σελάνα.	*Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.*

Interpres ſic vertit, ſed melius meo judicio feciſſet, ſi interpretatus fuiſſet *Adverte, unde amor meus venerit*. Sic enim ubique φράζεο accipitur apud Chreſmologos pro *adverte*, *curam adhibe*, atque aliquando *cave*. Tum Poëtæ ſæpe hortantur Muſas dicere, quæ dicturi

ſunt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ſunt, numquam vero Lunam, quæ non præeſt poëſi. Rogat igitur Simætha lunam, quæ præeſt magicæ arti, ut advertat, dum ei narrat, quomodo amor ſuus cœperit, ut ei medeatur. Sic & paulo poſt ἐφεραστίμαν pro *curabam* & infra verſ. 142 χ᾽ ὡς καί τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα, id eſt, *ac ne tibi diu garriam, ô cara Luna*, & in fine Idyll. ἀλλὰ τὺ μὲν χαιροίσα, ποτ᾽ Ὠκεανὸν τρέπε πώλως, id eſt, *verum tu gaudens ad Oceanum equos flecte.* In his manifeſtum facit Simætham Lunam alloqui, & ei ſuum amorem narrare, non vero eam narrantem inducere.

Verſu 95.

Χαλεπᾶς νόσῳ εὗρέ τι μᾶχος.	*Gravis morbi aliquod remedium inveni.*

Puto Theocritum aliter ſcripſiſſe, nempe εὗρέ τι μ᾽ ἄκος, quæ lectio ſenſum multo meliorem exhibet, nimirum, *morbi remedium mihi reperi.* Sed dicet aliquis, verſus modulus non admittit hanc lectionem: nam ἄκος ubique invenitur prima brevi. Sed cum videam Theocritum parum rationis habere menſuræ ſyllabarum, cum id ſenſus exigit, non poſſum renunciare meæ conjecturæ. Nam quæſo quid foret νόσου μῆχος *morbi machinam?* certe is ſenſus eſt admodum imperfectus, ſed νόσου ἄκος *morbi remedium* optime convenit. Exempla quædam proferam, ubi Theocritus non habuit rationem quantitatis, & in eodem hoc verſu νόσῳ ultima brevi ſcripſit. Sed ex ſolo primo Idyllio plura proferre poſſum. Verſu 113 Καὶ λέγε τὸν βάταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι, ω finalem in νίκῳ corripit. Verſu 116 Χαίρεθ᾽ ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ᾽ ἀν᾽ ὕλαν. & verſu ultimo Οὐ μὴ σκιρτάσητε μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀνάστῃ. ſexcenta talia apud eundem Poëtam licet obſervare.

Verſu 128.

Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ᾽ ὑμέας.	*Omnino & ſecures & faces ad vos veniſſent.*

Hinc notare licet morem Græcorum antiquum, nempe amantes ut amorem intentiſſimum teſtificarentur, ſimul & ut pudori amicarum conſulerent, vim inferebant valvis, idque non putabatur incivile aut odioſum: queſta eſt enim ſupra Simætha verſu 6, quod januam ſuam non fregiſſet Delphis. Mos ille non invaluit apud Romanos, quod ſciam, & forte fuit Siculorum peculiaris. Nam quæ Ovidius Amorum 1 elegia 6 Janitori dicit, id magis ex imitatione

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Græcorum quam ex Romanorum moribus facit, & ſunt tantum in i-
næ effectu carentes, & forte is mos non habuit locum inter Græ-
cos, niſi in meretricibus, qualis erat hæc Simætha, quæ ultro vocat
ad ſe Delphin. Nam licet dicat αὐτὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρ-
θενον ἦμεν, nihil aliud eſt, quam meretricius fucus.

Verſu 146.

Ματὴρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος.	*Mater meæ tibicinæ.*

Forte ſcripſerat Theocritus ἀλετρίδος. Nam quid αὐλητρὶς ad Simætham mediocris fortunæ fœminam, ut ex toto Idyllio patet. Certe habere tibia canentes famulas convenit divitibus & potentibus. Sed ἀλετρίδος optime quadrabit: ea enim erat, cui dabatur frumentum ad molendum. Sic vernacule diceretur *la mere de noſtre meuniere, ou, de noſtre boulengere.* Poteſt tamen (ne quid diſſimulem) vulgata lectio defendi. Nam meretrices, ut Simætha, poterant aliquando locare tibicinas, ut amaſios ſuos delectarent, dum comeſſabundi ad eas ventitabant. Ideo nihil decerno.

Ad Idyllium 3. verſu 12.

—αἴθε γενοίμαν	*Vtinam fierem*
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,	*Suſurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,*
Τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ.	*Penetrans per hederam & filicem, quæ te circumdant.*

Suſpicor ſenſum ſubeſſe αἰπολικὸν, & obſcœnum in vocibus ἄντρον, κισσὸν, διαδὺς, & πτέριν, licet prima facie alter ſenſus ſit apertior: aliter improprie dixiſſet, ᾇ τὺ πυκάσδῃ, ſi ad antrum deberet referri, non autem ad ipſam Amaryllidis perſonam.

Verſu 32.

Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις.	*Quæ nuper ſpicas legebat mercede conducta.*

Scholiaſtes interpretatur vocem ποιολογεῦσα per σταχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς σταχύας ἀναλεγομένη, id eſt, *quæ ſpicas legit*, & eum ſenſum ſequitur interpres. Ignoraverunt ſcilicet præcipuam in ſegetibus curandis curam eſſe ποιολογεῖν, id eſt, *herbas legere & avellere*, quæ frumento nondum adulto nocent quam maxime, id *ſarrire* vocabant Romani, & apud eos, qui eam operam præſtabat, *Sarritor* dicebatur. Itaque ἡ ποιολογεῦσα *Sarritrix* verti poteſt, Gallice *une ſarcleuſe.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad Idyllium 4. verſu 7.

Καὶ πόκα τήνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει.	*Et quando ille unquam oleum oculis ſuis vidit.*

Dubitant Scholiaſtæ, an τὸ ἔλαιον intelligendum ſit de oleo, quo ungebantur palæſtritæ, an de corona ex oleaſtro, qua coronabantur victores. Sed nulla fuit ratio dubitandi: nam de oleo, quo ungebantur, qui palæſtricam artem exercebant, intelligendum eſſe contendo: nam quid profuiſſet Ægoni, vidiſſe ἔλαιον ſeu κότινον (quando Euſtathius vult eandem arborem duobus his nominibus vocatam fuiſſe) id eſt, *oleaſtrum?* num ex ejus arboris viſu luctator eximius evaſiſſet? nugæ. Miratur Battus Ægonem ad Olympicum certamen ineundum profectum eſſe, quod nunquam palæſtram exercuiſſet, & oleo inunctum nunquam fuiſſe, ad tale exercitium neceſſarium. Non recipiebantur enim athletæ ab Hellanedicis ad certandum, niſi præmiſſo juramento, ſe decem menſibus continuis exacte omnia, quæ ad exercitium hoc conferant, obſervaſſe. Pauſan. Heliac. 1 pag. 173 οἱ δὲ ἄνδρες ἀθληταὶ καὶ τόδε ἔτι πρὸς κατόμνυνται, δέκα ἐφεξῆς μηνῶν ἀπηκριβῶσθαι σφίσι πάντα ἐς ἄσκησιν. Jure igitur mirabatur Battus hominem, cui palæſtra & oleum ignota erant, Olympicam affectare coronam.

Verſu 32.

Καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος.	*Pulcra urbs eſt Zacynthus.*

Scholiaſtes ad hunc locum hæc dici per parentheſin putat, & ait eandem eſſe urbem Ζάκυνθος & Κρότων, quod neſcio an verum ſit: nullibi enim hoc invenitur. Ego vero putarem τὸ αἰνέω τάν τε Κρότωνα, & καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος, fuiſſe principia cantilenarum quarumdam vulgo notarum, & quæ in ore omnium tunc erant, quas ſe bene canere jactat Corydon. Hunc locum imitatus eſt (ut conjicio) Virgilius Ecloga 2 his verſibus?

Canto quæ ſolitus ſi quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus, in Actæo Arazyntho.

Imitatus eſt etiam lepidiſſime Jacobus Sannazarus in ſua Arcadia ecloga 2, ubi introducit Montanum & Uranium, & Uranium quidem ad canendum imitantem Montanum, qui ſic Uranio reſpondet:

Hor quella cantero? (che n' ho ben cento)
Quella de'l fier' tormento?

O quella che commincia, alma mia bella?
Diro quell' altra forſa, A hi cruda ſtella.

Itaque ut apud Theocritum αἰνέω τὴν Κρότωνα & καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος ſunt initia cantilenarum, ſic apud Maronem *In Actæo Aracyntho* fuit initium cantilenæ & apud Sannazarum *fier tormento*, &, *alma mia bella*, &, *a hi cruda ſtella.* Ita debent intelligi.

Poſtquam Scholiaſtarum errores ad hoc Idyllium notavimus, aliquid etiam notandum eſt in Caſauboni lectionibus Theocriticis non obtrectandi deſiderio, abſit, ut talem virum, quo majorem in Græca litteratura (vix etiam æqualem) Europa non vidit, & quem maxime miror, deprimere velim, ſed ut veritatem tuear, cui ſemper ſtudere & eam à tenebris eruere debent litterati. Ille igitur magnus vir de Milone, de quo Theocritus in hoc Idyllio verſu 6 loquitur, ſic commentatus eſt: *Sed nulla neceſſitas cogit nos de illo celeberrimi nominis athleta Theocriti locum interpretari: nam poteſt & de alio, qui ipſius Poëtæ fuerit æqualis, intelligi: plures enim variis temporibus fuiſſe antiquo Miloni &* ὁμοτέχνους *&* ὁμωνύμους *ne dubitandum quidem eſt, verum Crotoniatæ illius ea claritudo fuit, ut quidquid de ullo Milone agoniſta diceretur, id omne quaſi de ſe dictum vindicaret. Feramus ſane: At doctos viros quis ferat, alterius neſcio cujus Milonis contumeliam in hujus gloriam* μετασχηματίζοντας. *Extat enim antiquum Lucilii epigramma, quo miſer quidam athleta Milo nomine ſalſe ridetur: quod homines doctiſſimi decepti nominis homonymia ad Crotoniatam Milonem retulerunt, & in contrariam partem acceperunt, abſurde prorſus & contra auctoris mentem. Id ſic habet Anthologiæ lib. 2 cap. 1.*

[1] Εἰς ἱερὸν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαιστής·
Τὸν δ' εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Προσβαίνων δ' ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον. οἱ δ' ἐβόησαν,
Τοῦτον μὴ στεφανοῦν, εἰ μόνος ὢν ἔπεσεν·
Ἀνστὰς δ' ἐν μέσσοισιν ἀνέκραγεν. οὐχὶ τρί' ἐστίν.
Ἓν κεῖμαι, λοιπὸν τ' ἄλλα με τὶς βαλέτω.

Milo iſte, cum ſine antagoniſta in ſtadium prodiiſſet, quaſi eſſet nemo, qui certamen cum ipſo non recuſaret, vocatur ab athlothetis coronam accepturus, ſed cum accedens ad illos cecidiſſet, ſtatim abjudicatur ab eo præmium. Ille tendit contra jure deberi id ſibi, utpote τριάξαντι: *erat enim lex agoniſtica, cujus Apollodorus, Suidas, aliique multi meminerunt, quæ* τριάσσειν *jubebat eum, qui ad præmium adſpiraret. Inde pendet omnis epigrammatis hujus argutiola, quæ in illis verbis eſt ſita,* οὐχὶ τρί' ἐστίν. *Ea tantundem valent, ac ſi diceret,*

[1] *Ad ſacrum certamen aliquando venit ſolus Milo ille luctator, Illum autem ſtatim præſes certaminis vocavit, ut coronaretur. Accedens vero lapſus eſt in coxendicem: clamarunt autem, Ne coronetis eum, qui, cum ſolus ſit, cecidit: Surgens vero in medium clamavit, nonne tria ſunt? Semel cecidi, reſtat ut quis me iterum dejiciat.*

ceret, οὐχὶ ἐτρίαξα, ſtabam, cecidi, ſurrexi, hæc tria ſunt. Vide igitur, quam longe à vera ſententia aberrarint viri in hoc genere litterarum maximi, qui nobilem illum Crotoniatam athletam putarunt à Poëta laudari. Atqui vel Lucilii nomen debuerat eos ſui erroris admonere: nam quæcunque illius extant epigrammata, ſunt σκωπτικὰ & διασυρτικά. Accedit eo, quod titulus ille totus in ignavos & infœlices agoniſtas eſt compoſitus. Hæc vir maximus, & Criticus in aliis acutiſſimus, ſed qui hoc in loco non agit ſuo more, & male (meo quidem judicio) reprehendit viros illos, quos in hoc genere litterarum maximos eſſe fatetur. Ignoſcat mihi veneranda viri memoria, ſi non poſſum ei aſſentiri. Primum enim, quare putat Theocritum ſcripſiſſe de contemporaneo quodam athleta, quaſi Theocritus ſemper de contemporaneis ſuis ſcripſiſſet, qui de Cyclope, de Hercule, & de Hyla Idyllia ſcripſit, qui tot ſeculis illum anteceſſerunt. Unde vero concludit hoc Idyllium in cujuſdam alterius Milonis vituperationem ſcriptum fuiſſe? Num eo, quod cecidiſſe dicitur nullo impellente? at lubrica via poteſt etiam fallere robuſtiorum pedes. Sed caſum ille ſuum optime & argute in ſuam gloriam vertit. Nam (fas mihi ſit hoc eloqui) non intellexit ſummus vir, quod intelligebat ille Milo per οὐχὶ τρία ἐστὶν, & male interpretatur per οὐχὶ ἐτρίαξα, *ſtabam, cecidi, ſurrexi.* quod miror veniſſe in tanti viri mentem. τριάσσειν de iis dicebatur, qui ter vicerant, τριάσσεσθαι, qui ter victi fuerant (interprete Suida, quem citat vir ſummus & exemplum profert) ſtadium, diaulum, dolichum, ſed & in quinquertionibus id præcipue obtinebat, quibus ut victores declararentur, neceſſe erat vincere in tribus ex quinque agonibus. Sed & ex hoc loco patet luctatorem cum eodem antagoniſta ter certare debuiſſe, & ex tribus luctæ aggreſſionibus bis victoriam reportare, ut præmium obtineret. Ideo Milo cum viæ lubrico lapſus fuiſſet, & cavea inclamaſſet non coronari debere, qui, cum ſolus ſine adverſario fuiſſet, ceciderat, inclamavit: nonne tria ſunt (ſupple luctæ certamina παλαίσματα) ſemel cecidi, reliquum eſt, ut quis me rurſus dejiciat, ut corona mihi denegari poſſit. Igitur non eſt vituperatio Milonis, ſed omnium aliorum luctatorum, qui aderant, & non auſi ſunt cum Milone illo tam celebri certare, licet ille unum de tribus certamen gratificaretur illis, & caſum vellet iis pro uno ſui dejectu imputare, & paſſi ſunt eum coronam accipere ἀκονιτὶ, quod erat ſummæ ignaviæ & timiditatis ſignum. In eo igitur epigrammate ſequitur ſuum morem Lucilius, & ſalſe irridet omnem luctatorum turbam,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

turbam, & manifeſto Μίλων ὁ παλαιςὴς intelligendus eſt ille Crotoniates, καθ' ἐξοχὴν dictus Luctator, & ideo ad coronam vocatur cum ſolus eſſet, & nullus ei ſe opponere auderet.

Ad Idyllium 5. verſu 120.

— οὐχὶ παρήσθου;	*Nonne ſenſiſti?*
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.	*Vade cito & ſcillas veteres è ſepulcro evelle.*

Hoc loco inſurgit in Scholiaſtas vir magnus partim jure, partim injuria, ut mihi videtur. Jure, quod non intellexerunt hujus loci verum ſenſum: injuria, quod non debet quis interpretem exagitare, qui non melius interpretatur: οὐχὶ παρήσθου vult intelligi *non inſanis?* & hoc ad Laconem dictum fuiſſe contendit ſubita ad eum ſermonis converſione, ut ſuam interpretationem fulciret, & repelleret vulgatam interpretationem, qui *non advertis* volunt intelligi. Sed ea ſubita ad Laconem converſione non eſt opus. Nam ſi παρήσθου legatur, bene & appoſite ad Morſonem judicem loqui putabitur Comatas, & interpretor: *num ſtupeſcis?* (Id enim eſt proprie παραισθάνεσθαι) *nonne vides eum iraſci & opus habere caſtigatione? Igitur vadens ad illud monumentum, ſcillas veteres* (& non teneras ſcilicet) *avelle, ut eum flagro domes.* Nam patet ex eodem Theocrito Idyll. 7 verſu 107 ad eum uſum eſſe utilem ſcillam, quod non cogitavit vir doctus, dum ad acetum ſcillatum Auſonii nos deducit in ſuis lectionibus Theocriticis cap. 10. Qui *non advertis* interpretantur, videntur legiſſe οὐχὶ περήσθου.

Verſu 131.

Πολλὸς δ' ἐ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.	*Et ſicut roſæ copioſa hedera efflorɛt.*

Claudius Salmaſius ad Solinum vult legi κίσθος. eum vide pagina 1345.

Ad Idyllium 7. verſu 78.

Αἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ, &c.	*Cantabitque quomodo olim incluſum exceperit paſtorem ampla arca.*

Suſpicor huic loco ſubeſſe ſenſum reconditum & αἰνιγματικὸν, quem nec Scholiaſtæ nec recentiores interpretes aſſecuti ſunt. Deflet enim calamitatem Philoxeni Poëtæ ſub nomine caprarii τοῦ αἰ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

πόλου Theocritus præſtantiſſimi Poëtæ Lyrici, quem Dionyſius Syracuſarum Tyrannus in Latomias conjecit, quas optime εὐρέαν λάρνακα vocat ob carceris ejus capacitatem, in quo carcere ab apibus, id eſt, bonis & frugi viris, ejus mellitam poëſin amantibus nutritus eſt, ſumptus ſcilicet ſuppeditantibus ejus amicis, qui etiam eum poſtea Dionyſio reconciliarunt, ſi fides Diodoro lib. 15. Ἔτος ὥρειον quidem Scholiaſtæ ἔαρος ὥραν, id eſt, trimeſtre veris ſpatium, interpretantur, alii annum integrum, alii ſemeſtre ſpatium, certe multum temporis ibi manſiſſe conſtat ex eo, quod conſtat inter auctores eum ibi Galatheam elegantiſſimum poëma compoſuiſſe, ut Ælianus var. hiſt. lib. 12 cap. 44 & Athenæus lib. 1, quam hiſtoriam obiter etiam tangit Plutarchus lib. de fortuna aut virtute Alexandri. Dolet autem Theocritus, quod is Philoxenus non amplius erat in vivis ſuo tempore, ut eum canentem audiret, & hoc certe congruit ei, qui non multis ſeculis anteceſſit, & optime quadrat Philoxeno, qui ſub Dionyſio poſteriore floruit Olympiadis nonageſimæ anno 3, ut Diodorus lib. 15 & Pauſanias lib. 1 non multum ab initio. Theocritus vero floruit ſub finem Ptolemæi Lagi & initia Philadelphi Olymp. 124, eo anno enim Philadelphus patri ſucceſſit, ut patet ex Polybio. Florente igitur Philoxeno nondum natus erat Theocritus, ſed proximo ſeculo floruit. Hæc omnia non ſuadent, ſed cogunt, ut firmiſſime credam de nullo alio loqui hoc loco Theocritum, quæ delirant hîc Scholiaſtæ de paſtore Muſis ſacrificante, vel de Daphnidis expoſitione, non unius aſſis æſtimans. Quod enim non de Daphnide intelligat, cujus mentionem fecit ſupra hoc eodem Idyllio, nec de eo, de quo multa dixit Idyll. 1, patet ex eo, quod hunc, de quo loquitur, Comatam vocat, non Daphnin: nulla enim fuit ratio nominis mutandi. Tum Daphnin βώταν ſeu βουκόλον ſemper vocat & hoc & primo Idyllio, id eſt, *bubulcum*, hunc vero Comatam αἰπόλον, id eſt, *caprarium* vocat inferioris ſortis hominem. Ideo ſi quis velit hæc Scholiaſtæ deliramenta amplecti, ego non ero credulus illis. De Philoxeni incarceratione vide Ariſtophanis Scholiaſten ad Plutum pag. 32. eam etiam innuit Lucianus in Mercede conductis. Vide & Stobæum cap. περὶ παρρησίας.

Ad Idyllium 8. verſu 49.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας Μυρίον.	*O hirce, marite albarum caprarum, ô altitudo ſilvæ immenſa.*

Optime explodit Caſaubonus hanc lectionem, ſed in eo, quod vult legi ῶ βάθος ὕλας ponendo ῶ Dorice pro οὗ, & intelligit de ſilvæ denſitate, non poſſum ei aſſentiri, nec docto Heinſio, qui eum ſequitur. Nam cum vocat hœdos ad aquam vel fluvium, non videtur eos vocare ad ſilvæ locos ſpiſſiores. Lego igitur, ῶ βάθος ὕλας Μυρίον, & intelligo de barba hirci, quam feſtive vocat βάθος ὕλας μυρίον, *innumeram pilorum profunditatem.* Nam Ariſtoteles politic. 1 cap. 8 ait ὕλην dici τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον, οἷον ὑφάντῃ μὲν ἔρια, id eſt, ὕλην *dici materiam, ex qua aliquod ſit opus, ut textori lanæ.* Quod ſi lana optime dicitur ὕλη, eo quod pannus ex ea texitur, eadem ratione & hircorum pili: nam ex iis etiam fiunt textilia optima. Senſus igitur erit optime congruens, *ô hirce, cui barba eſt profundiſsima & ſpiſſa, ô ſimæ capellæ, venite ad aquam & hœdi*, vel, *ô ſimi hœdi venite ad aquam.* Quod ad vulgatam lectionem ὦ à Caſaubono exploſam, non poteſt ſubſiſtere, abſurdum enim eſſet, ſi ſilvam alloqueretur Poëta, & diceret δεῦτε, non enim ambulat ſilva, nec plurali numero convenit ὕλης βάθος.

Ad Idyllium 11. verſu 10.

Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις οὐδὲ κικίνοις.	*Amavit vero non roſis aut pomis aut cicinnis.*

Legendum κικίννοις cum duplici ν, ut apud alios omnes auctores ſcribitur hæc vox. Sed mutat vir ſummus, & vult legi σελίνοις, nulla neceſſitate, imo pervertit omnem hujus loci lepôrem, & ſe prodit fuiſſe (eo tempore, quo ſcribebat ſuas Theocriticas lectiones) plane in amoris ſacris ἀμύητον, dum ait ad hunc locum, *quem locum hîc habere coma & cincinni poſſunt?* ignorabat ſcilicet gratiſſimum eſſe munus amantibus cincinnos accipere ab amata, unde armillas ſeu περιβραχιόνια fieri curant, quod munus licet ſit nullius pretii, tamen ab iis magni æſtimatur, eo quod teſtimonium eſt amoris intenſiſſimi. Quod ad vocem μάλοις attinet, affert clariſſimam lucem huic loco Lucianus in Toxari his verbis: καὶ γραμμάτιά τε εἰσεφοίτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι καὶ μῆλα τινὰ ἀποδεδηγμένα, id eſt, *& epiſtolia illi à fœmina illa ſæpe veniebant, & coronæ ſemimarcidæ & poma*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

poma quædam morſu notata. Scilicet mala admordebant amatæ, & ea ſic morſu notata mittebant amatoribus, qui id munus magni faciebant & tanquam oſculum in malo illo miſſum accipiebant.

Ibidem. verſu 50. &c.

Αἰδέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμες,	*Si vero ego videor tibi eſſe hirſutior,*
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ.	*Sunt mihi querna ligna, & ſub cinere ignis inextinctus :*
Καιόμενος δ᾽ ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,	*Et perferre poſſum, ut etiam anima mea à te comburatur,*
Καὶ τὸν ἕν᾽ ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.	*Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius eſt.*

Locus hic ſi quis alius lepidiſſimus apud Theocritum huc uſque non videtur ab interpretibus bene intellectus, à quibuſdam non correctus, ſed corruptus, qui mutant quarti verſus initio καὶ in ναὶ, ingenioſe certe, ſed infœliciter : volunt enim nihil aliud intelligi, quam Cyclopem minuere velle nauſeam, quam ex ſua piloſitate & hirſutis membris concipere poterat Galathea, ignis perpetui, id eſt, foci perennis conſolatione. Quod ſi nihil aliud intellexit Theocritus, certe nihil eſt eo igne frigidius. At longe aliter intellexit feſtiviſſimus Poëtarum. Notum eſt Lucium Antonium exprobraſſe Octavio Auguſto, quod ſolebat nuce candenti crurum pilos ſuburere, ut molliores reſurgerent, ex Suetonii Octavio cap. 68. Notum & quod de Dionyſio Tyranno narrat M. Tullius, qui timore novaculæ carbone candenti malas & guttur lævigabat. Idem & de Commodo narrat Lampridius in ejus vita : *adurens comam & barbam timore tonſoris.* Id à Græcis Romani acceperant proculdubio, ut alia multa. Nam pridem tale quid Græcos factitaſſe teſtis Ariſtophanes in Theſmophoriazuſis, ubi Euripides licet novaculam haberet, qua barbam raſerat Mneſitheo, tamen λύχνῳ partes inferiores Mneſithei adurit, & depilat. Innuit & idem Plato in Phaone apud Athenæum his verbis : μύρτων πινάκισκος χεὶ παρατετιλμένων, Λύχνων γὰρ ὀσμὰς οὐ φιλοῦσι δαίμονες, quæ verba pudoris cauſa non interpretabor. Id audio etiam nunc facere in Italia meretrices. Itaque Cyclops optime occurrit odio Galatheæ, &, ne eum averſaretur ob hir-

ſutam cutem & piloſa femora, ait ſibi eſſe querneas aſſulas & ignem domi perpetuum, & ſic ſibi eſſe facile piloſitatem (ut ita dicam) deponere, titione querneo ſcilicet adurendo uſque ad cutem pilos, & quoniam id non fiebat ſine timore uſtulationis, ait ſe ita eam amare, ut id propter eam non timeat. Sic igitur optime procedit interpretatio ſine ulla mutatione: *quod ſi tibi videor nimis hirſutus eſſe, ſunt mihi quernea ligna & indefeſſus ignis ſub cinere. Vſtulari autem à te & ipſam animam ſuſtinerem, & unicum oculum, quo mihi dulcius nihil eſt.* Ne timeas, (inquit) ne poſſim uſtulationis dolorem ſuſtinere, nam & ipſam animam & unicum oculum meum à te torreri ſuſtinerem. Nihil planius, nihil melius, nihil magis redolet Theocritum. At cæterorum omnium interpretationes extinguebant omnem ignis illius gratiam & acumen. Nec te moveat, quod cum talis uſtio pilorum ſoleat fieri cereo vel funali exiguo, querna ligna videantur ad tale opus ſatis inepta: nam in eo præcipue conſiſtit hujus loci lepos & gratia. Titiones enim quernei immanibus illis femoribus & enormi podici erant convenientes cereoli, & ſic (quod ajunt) *habebant ſua labra lactucas*, nec poterat alio modo Cyclops mederi ſuæ δασύτητι: non erat enim illi tonſtrinæ ſuppellex, & ideo Ovidius metamorphoſ. 13 de eo canit, *Iam libet hirſutam tibi falce recidere barbam.*

Ad Idyllium 12. verſu 27.

Νισαῖοι Μεγαρῆες. | *Niſæi Megarenſes.*

Si legeretur Νισαίαν, melius procederet ſententia, nec opus foret mutare τὴν στιγμὴν, ponendo id punctum poſt τὸν Ἀττικὸν, ut vult magnus vir.

Ad Idyllium 13. verſu 11.

οὐδ᾽ οὐχ᾽ ἁ λευκίππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἀώς.	*Nec cum in domum Iovis excurreret albis quadrigis aurora.*

Contendit doctus vir legendum ἐκ Διὸς, & ait eos, qui volunt ἐς Διὸς legi, Poëtam idem bis agere velle. Fateor me non capere, quid ſibi velit. Nam optime (meo quidem judicio) quadrat τὸ ἐς Διὸς. Ea pars cœli, quæ ſupra noſtrum Horiſontem videtur, dicta eſt priſcis Poëtis Ὄλυμπος, quaſi (ut volunt etymologiſtæ) ὁλόλαμπος. Ea autem pars cœli diis ſuperis, ſed præcipue Jovi tribuitur, qui idcirco Ὀλύμπιος Ζεὺς dictus eſt Homero, & ideo Virgilius Æneid. 3 eum regnatorem Olympi vocat, *Superi regnator Olympi.* Aptiſſime igitur

tur Theocritus, cum *mane* dicere vellet, ea periphraſi uſus eſt, *quando aurora cum equis albis accurrit ad Jovis domum.* Nam Poëtæ omnes de orientibus ſideribus ajunt ea Neptuni domum & mare relinquere, tanquam ſi è fluctibus emergerent, ut in cœlum tenderent. ἐς Διὸς igitur (ſupple δῶμα) eſt ad ſuperiorem cœli partem. Ideo nihil mutandum puto.

Ad Idyllium 14. verſu 14.

Ε'ν χώρῳ παρ' ἐμὶν. | *In loco apud me.*

Mutant & contendunt debere legi ἐν χόρτῳ, ſed nulla neceſſitate, cum ſententia ſit optima ἐν χώρῳ, id eſt, in meo rure, in fundo meo, in agro: nam in hoc ſignificatu ſæpius χῶρος uſurpatur à Xenophonte, quod pridem notaverunt docti & Henricus Stephanus in ſuo theſauro. Si haberent editiones ἐν χόρτῳ, mutare nollem, ut ſcriberetur ἐν χώρῳ, ſed quando concordant in ea voce exemplaria, & ea lectio optimum ſenſum exhibet, mihi videtur nimiæ pruriginis eſſe, id mutare velle. Nam quod ajunt ut firment ſuam opinionem, Paſtori nihil eſſe convenientius, quam cœnare ἐν χόρτῳ, *in gramine ut paſtores ſolent*, fugit eos ratio, & falluntur maxime, ſi putant hoc Idyllium habere aliquid paſtorale: nec nomina nec res nec ſermo paſtorali vitæ conveniunt, totum ex vita civili & communi deſumptum eſt hoc drama. Æſchines & Thyonichus nomina civilia nihil paſtorale redolent, ut nec nomina comiſſatorum Theſſalus, Apia, Clunicus, quorum unus dicitur agitator equorum, alter miles. Faceſſat igitur docti viri mutatio.

Ibidem Verſu 31.

Θεοσαλικόν τι μέλισμα. | *Theſſalicum quoddam carmen.*

Fruſtra eſt eruditiſſimus vir, dum vult vocem μέλισμα induci, & σόφισμα reponi: nulla enim eſt ratio mutandi, ut cantilena σόφισμα vocetur. Cecinit Lariſſæus petulanter ſatis cantilenam quandam Theſſalicam vulgatam de Lyco quodam, cujus initium forte erat κακαὶ φρένες, ſicque pupugit Lyciſcam, & ejus amaſium abſentem traducebat, ſic ad ejus nomen alludens, & Æſchinem etiam nomine rivalis ſui propoſito irritabat. Quod ad voces τὸν ἐμὸν Λύκον forte fuit initium cantilenæ, & ſic intelligendo κακαὶ φρένες non eſſet initium cantilenæ, ſed tanquam per parentheſin ab Æſchine in Theſſalum invehentis, qui rixam moverat, dictum, & ſic etiam quadrabit ſenſus, nec opus erit aliquid mutandi.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad Idyllium 15. verſu 88.

Ἐκναισεῦντι. | *Odioſe ſtridunt.*

Mutat vir doctus audacter ſuo more, ſed non ſatis perſpicit, an tolerari poſſit lectio vulgata. Vult igitur legi ἐκ ναύσοιο, id eſt, ex Sicilia, ſed nullum produxit exemplum vocis ναῦσος, quam Dorice ait dici pro νῆσος *inſula*. Nam quod Technicum citat, qui notavit dici Dorice Πελοποννασιστὶ pro Πελοποννησιστὶ, id contra illum facit, & mihi omnino perſuadet τὸ ναῦσος non fuiſſe in uſu, aliter non oblitus fuiſſet Corinthus de eo mentionem facere: erat enim etymon τοῦ πελοποννασιστὶ. Itaque nihil eſt mutandum in ἐκναισεῦντι, (ut neque in Πελοποννησιστὶ, nam eam vocem etiam mutat) quod Dorice dicitur pro ἐκναίσουσι. Nam κναίω & ἀποκναίω & διακναίω ſumuntur pro *vexo, obtundo, moleſtia afficio, eneco.* Cur igitur non poſſit ἐκναίω in eodem ſignificatu ſumi, non video: nam licet ejus compoſiti non reperiatur exemplum in libris, qui extant, ratio tamen eadem eſt τοῦ ἐκναίω & τοῦ ἀποκναίω. Senſus eſt igitur: *turtures illæ enecabunt nos, cum ſuo doriſmo omnia pronuntiantes patulo ore.* Sed ut aliquid etiam dicam ad hunc locum, miror, quare Theocritus induxerit illum virum, quem Ξένον vocat, Dorice loquentem: nam ſi Dorica dialectus adeo illi diſplicebat, cur ea utebatur? ad quod reſponderi poteſt eum ita loquutum fuiſſe εἰρωνικῶς, ut imitaretur voces earum muliercularum inconcinnas, & ita eas ſubſannaret. Dici etiam poteſt vulgarem Alexandriæ dialectum Æolicam, qua utebantur Macedones, mixtam fuiſſe plurimis Doricæ dialecti vocibus ob commercia frequentia cum Siculis & Peloponnenſibus & Cretenſibus: fuiſſe tamen inter Alexandrinam & Siculam dialectum multum differentiæ, unde aures iſtius hoſpitis Alexandrini offendebantur.

Ibid. Verſu 95.

Πλὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω μήμοι κενεὰν ἀπομάξῃς.	*Vno excepto: non curo te ne mihi alapam impingas.*

Hic locus, qui huc uſque omnes exercuit interpretes, mihi videtur unius litterulæ mutatione & στιγμῆς tranſpoſitione bene ſe habere poſſe. Sic igitur lego, ſic diſtinguo. Πλὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω· μήμοι κενεῶν ἀπομάξῃς, quæ ſic interpretor, *excepto uno* (meo viro ſcilicet) *nullum timeo: ne mihi latus detergere audeas.* Sic vernacula noſtras diceret: *ne me venez pas froter les coſtes*, minaciter enim cum eo agit, ideo illam poſtea Gorgo monet, σίγα Πραξίνοη. Caſaubonus in ſuis le-

ctionibus

ctionibus Theocriticis de hujus loci interpretatione tacuit, ſed promittit de eo loco ſe dicturum in ſuis ad Theophraſti Characteres notis, ſed promiſſum non explevit, imo ſe excuſavit ob librorum & otii inopiam, & ait ſe virorum doctorum interpretationi non acquieſcere. Forte de interprete intelligit, qui κενεὰν vertit alapam, & jure quidem non admittit eam interpretationem, quæ nullo exemplo nititur. Doctiſſimi Heinſii interpretatio non magis arridet, qui ſic vertit: *non vereor, ne tu, qui nihil mihi admetiris, menſuram abſtergas.* Judicet lector uter fœlicius divinaverit.

Ad Idyllium 17. verſu 25.

Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.	*Immortales vero vocantur Dii ſine pedum uſu facti.*

Hæc ſic vertit interpres. Sed ſine ratione miſeros illos deos pedibus mutilavit. Nam vox νέποδες non ſemper *ſine pedibus* ſignificat, ſed etiam ἀπογόνους, id eſt Latine, *nepotes.* Id nos docet Euſtathius, ſed cum multo majore auctoritate Apollonius Argonaut. 4, ubi Nereidem quandam inducit vel potius Tritonidem nympham, quæ ita Euphemum alloquitur,

— εἶμι δ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίου μετόπισθε, τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη.

Id eſt, *veniam autem ad lucem ſolis poſtea, tuis nepotibus parata*, vel, *utilis.* De Thera autem inſula loquitur, quæ poſtea à Seſamo uno è poſteris Euphemi habitata, ut interpretatur doctiſſimus Scholiaſtes. Itaque pro θεοὶ νέποδες legendum proculdubio θεῶν νέποδες, vel θεοῦ νέποδες, id eſt, *Herculis nepotes*, quæ interpretatio firmatur ex ſequente verſu: ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας. Sunt enim relativa πρόγονοι & νέποδες, avi & nepotes: miror Caſaubonum, qui notavit errorem, non correxiſſe.

Verſu 34.

Περικλειτὰ Βερενίκα.	*Inclita Berenice.*

Ad hæc ſic Scholiaſtes. Βερενίκην λέγει τὴν Λάγου μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος, id eſt, *Berenicem dicit Lagi filiam, uxorem vero Ptolemæi Soteris.* Ptolemæus ille Soter fuit etiam Lagi filius, & paſſim ab auctoribus dicitur Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, id eſt, *Ptolemæus Lagi filius.* At hoc loco Berenice dicitur à Scholiaſte etiam Lagi filia. Num fuit mariti ſoror? non puto, licet ſorores paternas ducere non fuerit alienum à Græcorum moribus, quibus tantum abſtinere

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

abſtinere à conjugio maternarum ſororum vetitum erat. Sed ea differentia non obtinuit inter Ptolemæos Ægypti reges, quibus mos fuit proprias ſorores etiam maternas ducere. Et ſi quidem hæc Berenice fuit ſoror & uxor ſimul Ptolemæi Soteris, ab eo exemplum accepiſſe viderentur filius Philadelphus & cæteri ſucceſſores. Sed quoniam non video, dum de matrimonio Ptolemæi Soteris cum Berenice loquuntur, auctores id notaſſe, quod proculdubio feciſſent, ut novum quid & inſolitum, magis puto nomen Macedonicum Λάγος fuiſſe etiam aliis viris commune, & Lagum Berenices patrem fuiſſe alium à patre Ptolemæi Soteris; niſi aliter quis me doceat, eam ſententiam amplectar.

Verſu 82.

Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,	*Tres enim illi urbium centuria exſtructæ ſunt,*
Τρεῖς δ᾽ ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,	*Tria inſuper millia ſuper triginta,*
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς.	*Duo item terniones, & præterea ter undecim.*

Hæc ſatis plana & facilia ſic interpretatur & numerat Scholiaſtes mirus arithmeticus: ὁμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμύριαι τρισχίλιαι τριάκοντα τρεῖς, id eſt, *ſimul enim omnes urbes triginta ter mille & triginta tres*, peſſime, & prorſus errante calculo. Simul enim additæ ſummæ faciunt triginta ter mille & ter centum triginta novem.

τρεῖς ἑκατοντάδες	300
τρεῖς χιλιάδες	3000
τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι	30000
Δοιαὶ τριάδες	6
Ἐνδεκάδες τρεῖς	33
	33339

Hinc diſcamus non eſſe habendam fidem iis, quæ dicunt Scholiaſtæ ἀνεξετάστως, ſed examinanda eſſe, quæ commentantur. Caſaubonus vidit τὸ ἄτοπον, & plura ad hunc locum notavit, optime, ut ſolet, eum vide, de toto numero aliter ſentire videtur, at non mihi perſuadet.

Ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ad Idyllium 18. verſu 2.

Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι.	*Virgines virentem hyacinthum comis implicitum habentes.*

Non conſtat inter Botanicos noſtros, quænam planta fuerit hyacinthus, & an eam in noſtro cœlo habeamus. Plures negant eum florem, qui vulgo in noſtris hortis ſic vocatur, eſſe antiquorum Hyacinthum, quibus ego facile conſentio. Quidam volunt eſſe eum florem, qui iris vulgo & gladiolus vocatur, in murorum ſummitatibus ſatis commode creſcens ibi plantatus, & vernacule vocatur *glajeul*, voce manifeſte à nomine *gladiolus* manante. Alii volunt eſſe alium florem, qui Græcis ξιφίας, Botanicis nunc *gladiolus* vocatur non ſine ratione: folia enim planta illa habet pugioni ſatis ſimilia, dura & acuta. Hic locus non poteſt nobis viam monſtrare ad inveſtigandam ſuper eo veritatem, eſt enim ambiguus; & non eſt certum, quomodo interpretari eum debeamus, & an vox κόμαις debeat intelligi de comis virginum, quibus implexi erant Hyacinthi, an vero de ipſorum florum coma? ſcilicet varie conſtrui poteſt, vel παρθενικαὶ κόμαις ἔχοισαι ὑάκινθον θάλλοντα, id eſt, *virgines in comis habentes hyacinthum florentem.* Et ſic neceſſe foret intelligere florem fuiſſe non adeo magnum, vel παρθενικαὶ ἔχοισαι ὑάκινθον θάλλοντα κόμαις, id eſt, *virgines habentes*, vel *tenentes hyacinthum flore comantem.* Super eo nihil decerno, & de ea lite judicium defero Apollini & Muſis.

Ibidem. verſu 48.

Σέβου μ'. Ἑλένας φυτὸν εἰμί.	*Venerare me, nam Helenæ arbor ſum.*

Hunc locum proculdubio habebat in mente Jacobus Sannaſarus Theocriti fœlix imitator, dum ſcribebat in ſua Arcadia ecloga 12.

E vedrai ſcritto un verſo in ſu lo ſtipite
Arbor di Philli io ſon, paſtor inchina ti.

Ad Idyllium 19. in titulo.

Κηροκλέπτης. | *Favorum fur.*

Optime interpres Latinus vertit *favorum fur*, & miror virum doctum in obſervationibus ſuis in fabulam lepidiſſimam Torquati Taſſi Italice ſcriptam, mutaſſe hanc interpretationem & ſic ſcripſiſſe: *Theocrito ne'l Idyllio che intitolo Amore, Ladro di cera*, quaſi ſcri-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

pſiſſet Theocritus Κηροκλέπτης. Quod ſi in quodam exemplari ſic invenit ſcriptum (quod non puto) non debebat ſequi pejorem citationem, quæ repugnat ipſis Idyllii verbis, κήελον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. Debebat igitur interpretari hunc titulum *ladro di favi*.

Ad Idyllium 20. verſu 7.

Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις.	*Quam delicate loqueris! quam blanda verba profers!*
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν.	*Quam mollem habes barbulam! quam pulcram cæſariem!*

Niſi intelligamus hæc ironice dicta ab Eunica, & in contrarium ſenſum, non conſonarent totius Idyllii narrationi & ſcopo. Nam Eunica illa deſpiciebat bubulcum, & omnino reſpuebat, & ante hos duos verſus & poſt etiam bubulco ſuos defectus & vitia exprobrat, & eum irridet διασυρτικῶς. Vel igitur delendi ſunt hi duo verſus, qui pugnant cum Idyllii ſcopo & cum antecedentibus & cum conſequentibus, vel intelligendi ſunt, ut dixi, ironice dicti: nam τρυφερὸν λαλέεις, *delicate loqueris*, optime vertit interpres, & κωτίλα ῥήματα φράσδεις optime etiam *quam blanda verba profers* interpretatur. At ſic loqui laus eſt in amante, non vituperium, & aberrant à ſcopo loquentis ea verba, niſi intelligantur ironice & cum geſtu deſpicientis & irridentis dicta. Ideo dicit paulo infra bubulcus καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν, *& faſtuoſe me deriſit*, ut bene vertit interpres.

Ibid. verſu 44.

Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι.	*Neque amplius tu Venus.*

Reddit vicem (ut puto) Bubulcus Eunicæ & eam ironice Cyprin vocat, id eſt, Venerem, eo quod ob formam ſuam ſuperbiebat, & illi malas noctes precatur & ſolitarias, quod puto non feciſſet, ſi ipſam Deam intellexiſſet, & ſic Caſaubonus putat.

Ad Idyllium 21. verſu 36.

— μηδὲ καθεύδων	*Neque dormiens*
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ.	*Facile in frondibus.*

Interpres, qui ἐν ῥάμνῳ vertit *in frondibus*, videtur aliter legiſſe, &, ut puto, ἐν θάμνῳ, parva eſt differentia inter ρ & θ, certe ῥάμνος eſt ſpinæ aculeatæ ſpecies non ſatis ad accubandum aptæ: aptius foret legere θάμνῳ, quæ vox quidem frondem non ſignificat, ſed pro ſurculo ſumitur, at ſurculi non ſunt ſine foliis.

Ibid.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ibid.

Τὸ δ' λύχνιον ἐν Πρυτανείῳ	*Nam Lychnum in Prytaneo*
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.	*Semper prædam habere ferunt.*

Mutat doctus vir, & legit ἄγαν pro ἄγραν, & credit omnem hujus loci obſcuritatem hac mutatione illuſtrare. Sed fateor me non capere, quid velit per hæc verba, quæ ſubjungit. *Conqueritur piſcator ille obiter, & ſignificat ocioſum ſe plane & longe opulentiam à ſe abeſſe; non eſſe tamen, quod ſollicitus ſit, cum* τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ *ſit, quod quidem* λύχνιον *ſemper habet* τὸ ἄγαν. *Intelligit Lychnum, qui Athenis in gratiam Vulcani* πῦρ ἀθάνατον *habebat, ſicut Romanorum Veſta.* In quibus verbis non video, quo modo conveniat piſcatori egeno & Siculo conſolari ob perpetuitatem ignis, qui Athenis in Prytaneo ſervabatur. Plura ad hunc locum doctiſſimus Caſaubonus, qui nihil mutat, & meliorem ſententiam exhibet, ſed tamen, quæ non uſquequaque vera mihi videtur, & mihi non ſatisfacit, nec tamen aliquid habeo, quod dicam. Meræ mihi ſunt tenebræ hic locus, Saliari carmine obſcurior, accedant alii, & lucernam accendant.

Ibid. verſu 40.

Δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ. | *Cum cœnaremus ſero.*

Sic vertit interpres, tanquam ſi ὀψὲ dixiſſet Theocritus. At contra eſt: nam δειπνεῖν ἐν ὥρᾳ eſt *tempeſtive cœnare, hora commoda & ſolita.* Tum ſententia requirit, ut potius intelligamus *præmature.* Nam ſi ſero cœnaſſent illi piſcatores, non tam cito vigilaſſent, quippe adhuc cibo repleti, nondum digeſto cibo, cerebrum habentes vaporibus ſomniferis repletum, quod contra evenit iis, qui ante horam commodam cœnant.

Ibid. verſu 51.

Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. | *Et pungeris graviter.*

Mutat Criticus acer, & νύξεν legit, & interpretem vanam interpretationem attuliſſe dicit, qui verterat *& pungêre graviter.* Sed accedo menti interpretis, nam ex ſequentibus patet piſcatorem potius punxiſſe piſcem, qui eum cepit, & in terram attraxit, nec de vulnere queritur.

Ad Idyllium 22. verſu 9.

Ἄστρα βιαζόμεναι. | *Aſtra implorantes.*

Videtur aliter legiſſe interpres, qui ita vertit: nam eum ſignificatum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

catum non recipit verbum βιάζομαι abſolute poſitum, & navis quidem dici poteſt βιάζεσθαι τὸν κλύδωνα, vel τὴν θάλασσαν; at βιάζεσθαι ἄστρα videtur haberi ἄτοπον τι. Forte legebat interpres ἄστρα τε ἀζόμενοι, vel aliud quid ſimile.

Ibid. verſu 27.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας	*Ipſa quidem cum effugiſſet petras in unum concurrentes*
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀπέχθηρον στόμα Πόντου,	*Argo, & nivoſi ſævum os Ponti,*
Βέβρυκας εἰσαφίκανε.	*Ad Bebrycas pervenit.*

Hoc loco notandum diverſam eſſe narrationem Theocriti ab Apollonii narratione in Argonauticis lib. 2. Apollonius enim Bebrycas & Amyci regionem ponit citra Boſporum in Propontide. At noſter Theocritus hoc loco ponit Bebrycas ultra Boſporum in Bithyniæ littore, quod Pontus alluit. Quis melius, difficile eſt dicere ob nimiam antiquitatem. Sed cum Apollonius Argonautica ex profeſſo ſcripſerit, omnia Argonautarum geſta κατὰ πόδα perſequens, videtur mereri plus fidei in Geographicis, licet Theocriti amœnitas & gratia ſit forte præferenda Apollonio. Sed quis in fabula veritatem requirat?

Ibid. verſu 66.

Ἄμματα δ' ὀρθὰ	*Oculos vero rectos*
Πὺξ διατεινάμενος.	*Pugilice intendens.*

Interpres legebat proculdubio ὄμματα, qui ſic vertit. Sed multo melior vulgata lectio, & de cæſtibus intelligendum eſt, loris ſcilicet bubulis, quibus manus induebant pugiles pugnaturi. Ἄμματα igitur *ligacula, cæſtus*. Ideò ſic infra eodem hoc Idyllio:

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας.

Id eſt, *Illi igitur cum ſpiris muniviſſent bubulis*
Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora.

Verſu 170.

Ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.	*Ambo enim nobis fratres patrueles ex patre eſtis.*

Quomodo conſanguinei eſſent, & in quo gradu ſe contingerent

Apharei

Apharei filii & Tyndaridæ, vide ſupra in notis ad Pauſaniam, ubi eorum ſtemma explicavimus.

Verſu. 222.

Γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.	*Carmen autem Diis pulcherrimus honor eſt.*

Hæc vox γεράων pro γέρας alibi non inveni. Ad eam vocem nihil notarunt nec Scaliger nec Caſaubonus nec Heinſius, unde ſuſpicor eos aliter legiſſe, & eam vocem eſſe mendoſam, quod ſuadet terminatio in ῶν, quæ vix ac ne vix quidem recipit neutrum genus in ſubſtantiva voce. Forte legendum, γέρας ἐστὶ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή, eodem ſenſu, quem expreſſit interpres. *Carmen diis pulcherrimus honos eſt.*

Ad Idyllium 23. verſu 16.

Λοίσθιον οὐκ ἴωξκε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας.	*Tandem non continuit lacrimas Veneris.*

Hæc lectio non placet: nam τὸ σύμφορον pro ἡ συμφορά ſubſtantive non invenitur, adjective vero σύμφορος *utilis* vel *commodus* interpretatur, & ſenſum exhiberet contrarium auctoris ſcopo. Ideo minima mutatione lego οὐκ ἴωξκε τ' ἀσύμφορα plano ſenſu. Nam τὰ ἀσύμφορα *incommoda & damnoſa* ſignificat teſte Heſiodo in ἡμέραις verſ. 18.

Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσι.

Id eſt, *Sexta vero media valde incommoda eſt plantis.*
Interpres, qui vertit *tandem non continuit lachrymas Veneris*, videtur legiſſe τὰ δάκρυα, non τὰ σύμφορα, verum in nulla editione eam lectionem inveni.

Ad Idyllium 26. verſu 33.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι	*Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoſo*
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.	*Iupiter ſummus in femore poſuit, à matre ſolutum.*

Hæc male expreſſit interpres, quum ſic vertit: non eſt enim talis ſenſus Poëtæ, nec Jupiter Bacchum inſeruit femori in Dracano nivoſo, ſed Thebis. Sic igitur vertendum erat: *Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoſo Summus Jupiter depoſuit, cum magnum femur ſolviſſet.* Fabula ſic narratur. Cum Semele combureretur, fœtum nondum maturum rapuit ex igne Jupiter, & inciſo femori ſuo inſeruit, ut ibi

perficeretur, & poſtea cum tempus puerperii adveniſſet, ſoluta cicatrice fœtum depoſuit, ut plures ajunt, Nyſæ, ſed plures eo nomine recenſentur montes, urbes, aut pagi. Vox Δρέκανον Dorica eſt pro δρέπανον, quod falcem ſignificat, & id nomen tribuitur promontoriis, quæ in falcis modum figurantur, in mare prominentia, unde ſuſpicor de Icaria vel Naxo vel Co inſulis intelligendum eſſe, & Naxus quidem Baccho dicata fuit, & ibi promontorium eminet altiſſimum montibus, qui hodie *Smerigli* dicuntur. Ideo magis crederem de illo intelligi debere: nam neque in Co, minus in Icaria, tam alti montes inveniuntur, ut iis conveniat epithetum νιφόεντι, nihil tamen affirmo, ſed tantum ſuſpicor.

Ad Idyllium 27. verſu 42.

K. Ἐξ εὐηγενέων, ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.	*P. Ex bene natis ortus es: ſed non ſum te ignobilior.*
Δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα, πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.	*D. Neque ſumme es honorata: pater enim tibi eſt Menalcas.*

Duo notanda ſunt in his duobus verſibus. In primo vox εὐηγενέων pro εὐγενέων, quæ alibi non invenitur, præter quam apud Euſtathium, qui proculdubio ex hoc loco Theocriti habet, ſed metri cauſa Theocritus id uſurpavit, ut ſæpe facit: non eſt enim curioſus metricæ ſeveritatis exactor. In ſecundo vero verſu videtur ineſſe aliquid abſurditatis, quod aliquando me torſit, ut etiam doctum Menagium, qui in ſuis obſervationibus ad Amyntam fabulam à Torquato Taſſo compoſitam id notat ut abſurdum in Theocrito, quod induxerit Daphnidem *rinfacciando alla ſua amata, che non era di buona caſa.* (quæ forma loquendi ſapit Gallicíſmum: dicunt enim Tuſci *di nobil caſa.*) Sed minima mutatione Theocritum à culpa libero. Lego enim, οὐκ ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ τοι ἐστὶ Μενάλκας; cum interrogationis nota, id eſt, *Nonne es ſumme honorata? & pater tibi eſt Menalcas?* Sic enim optime procedit ſententia, & rependit amatæ ſuæ nobilitatis laudem, quam illi tribuerat virgo.

Verſu 49.

Χνοάοντα. | *Floreſcentia.*

Optime (meo quidem judicio) emendat Heinſius, & legit χλοάοντα, ſed miror eum ad confirmandam ſuam emendationem non annotaſſe verſum hujus Idyllii 66, ubi legitur χλοεροῖσιν μελέεσσιν, quod omnino aſſerit & firmat conjecturam doctiſſimi viri.

AD

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

AD THEOCRITI EPIGRAMMATA.

Epigr. 4.

Ἢν δ᾽ ἀνανεύσῃ, Τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι.	*At ſi abnuerit, Hoc adeptus volo tres hoſtias offerre.*

Hæc videntur ἀσύστατα: nam ἀνανεύειν renuere & nutu negare ſignificat. Quare igitur Deo renuente & non admittente ſuas preces triplicaſſet ſacrificium? Tum τοῦδε τυχὼν repugnat ſententiæ, ſi ἀνανεύσῃ legamus, non enim obtinet is, qui preces fundit ea, quæ Deus abnuit. Itaque ut omnia congruant, legendum puto, ἢν δ᾽ ἄρα νεύσῃ, id eſt, *ſi quidem annuerit*, & puto ſic Theocritum ſcripſiſſe. Tu, benigne lector, de eo judicabis.

Epigr. 11.

Καίπερ ἄκικις ἐών.	*Quamvis nihil vitium habens.*

Forte legendum ἄκικυς. Nam & Homerus ſic ſcripſit, & apud omnes, qui ea voce uſi ſunt, ſic invenitur ſcriptum ἄκικυς; ex jotaciſmo forte is error manavit, niſi quis velit τὸ ἄκικις eſſe ex Siculorum dialecto.

Ad Moſchi Idyllium 2. verſu 31.

Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοαῖσιν Ἀναύρω.	*Vel corpus quum ablueret ad oſtia Anauri.*

Ubinam eum Anaurum fluentem ponat, non patet ex toto Idyllio. Anaurus fluvius fuit in Magneſia prope Iolcum in mare defluens, exilis quidem ſed celebris, de quo plures auctores mentionem fecerunt. Fuit & alius in Troade vel Dardania fluvius ejus nominis, ubi Paris armenta paſcebat, ſi fides Colutho Thebano. Sed ſi fides eſt Ovidio, & pleriſque, qui volunt Europam Agenoris Sidoniorum regis filiam in Phœniciæ littore ludentem raptam fuiſſe, ex hoc Moſchi loco ponendus erit & alter Anaurus fluvius in Phœnicia prope Sidonem, de quo omnes Geographi tacuerunt. Apollodorus vero ait Agenorem Europæ patrem duxiſſe Telephaſſam uxorem,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

uxorem, cum in Europam veniſſet. Ἀγήνωρ δὲ (ait) παραγενόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην γαμεῖ Τηλεφάασαν, καὶ τεκνοῖ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα καὶ Κίλικα. τινὲς δὲ Εὐρώπην οὐκ Ἀγήνορος, ἀλλὰ Φοίνικος λέγουσι. Unde fuerit illa Telephaſſa, non invenio, ſed in fabulis veritatem quærere & congruentiam, id eſt oleum & operam perdere.

Ad Moſchi Idyll. 3. verſu 89.

Πίνδαρον οὐ ποθέουσι τόσον Βοιωτίδες ὕλαι.	*Neque adeo deſiderant Pindarum Bœoticæ ſilvæ.*

Vocem ὕλαι vertit interpres *ſilvæ*. Ego vero puto κύριον eſſe, & verti debere *Hylæ*. Urbecula fuit Bœotica non longe à Thebis, de qua Strabo lib. 9 & Plinius lib. 4 cap. 7. eam Homerus memorat Iliad ε verſ. 708.

Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. παρ' δὲ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί.

Ad quæ Scholiaſtes. Ὕλη πόλις Βοιωτίας. *Hyle urbs Bœotiæ*. Per Cephiſidem lacum vero intelligit eam, quæ vulgo vocabatur Κωπαΐς. Nec monet, quod Thomas magiſter ait Pindarum Cynoſcephalis natum fuiſſe, non enim tantæ eſt auctoritatis Thomas magiſter, ut opponatur Moſcho antiquiſſimo: tum, cum Plinius Hylas (nam pluraliter etiam dicitur) ponat inter Megaram & Thebas, Xenophon vero Cynoſcephalas inter Theſpias & Thebas, poteſt mons vel vicus Cynoſcephalæ Hylæorum fuiſſe, & in ejus urbis vicinia, certe cum hoc loco Moſchus uniuſcujuſque Poëtæ celebris patriam nominatim ponat, Heſiodi Aſcram, Alcæi Lesbon, Simonidi Cejum urbem, Archilochi Parum, Sapphus Mitylenam, cur ſilvas tantum Pindaro daret? cujus non minus fuit honoranda patria, quam ſupradictorum. Nam dum dicit Βοιωτίδες, non vacat, ſed id addidit ad differentiam aliarum urbium ejus nominis, quarum una in Locride, altera in Ionia, altera in Caria fuit. Ne quis autem miretur me ſupra dixiſſe Cephiſidem lacum eum eſſe, qui Copaïs dicebatur, quod videtur Strabo reſpuere & contra ſentire, reſpondeo, cum is locus Strabonis ſit miſere corruptus & mutilus, eum locum non habere apud me multum auctoritatis, præſertim cum videam nullum alium nec geographum nec hiſtoricum inter Græcos de Hyllico lacu feciſſe mentionem, Strabonem vero non fuiſſe αὐτόπτην ſive oculatum

tum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

tum teſtem ex pluribus ejus locis deprehenderunt pridem viri docti & poſt eos etiam ego. Copais lacus optime Cephiſis dicebatur, quando Cephiſus in eum influebat, & ab eo abſorbebatur, ut ait ipſe Strabo eodem loco, ubi etiam ait quoſdam putare eundem eſſe lacum Cephiſidem & Copaïdem, & ſic Homerum intellexiſſe. Ego igitur ero unus ex iis, donec aliter docear: nam Pauſaniæ, qui fuit *αὐτόπτης*, fides major, qui in Bœoticis ſic ait: Ἐξ Ἀκραιφνίου δὲ ἰοῦσι εὐθεῖαν ἐπὶ λίμνην τὴν Κηφισίδα, οἱ δὲ Κωπαΐδα ὀνομάζουσι τὴν αὐτήν, id eſt, *ex Acræphnio eunti recta via ad lacum Cephiſidem, qui & ipſe Copaïs vocatur*. quæ verba derogant fidem Straboni.

Ad Idyllium 8. verſu 7.

Κῶρος δεινοθέτας &c. | [*Sic*] *puer ille graviter afficiens.*

Hæc accepit interpres tanquam per comparationem dicta, ac ſi dixiſſet, ὡς Κῶρος &c. & addidit de ſuo interpres [*ſic*] & incluſit parentheſi, notans eam vocem non eſſe in textu Moſchi. Sed fruſtra eſt: ea enim non eſt mens Poëtæ. Poſuit enim nominativum pro vocativo, & dixit Κῶρος pro Κῶρε ob metrum, non enim conveniebat hexametro trochæus, Κῶρε δεινοθέτα, & ſic procedit ſententia: *ô puer qui gravia imponis*, vel (ut interpretem ſequar) *qui graviter afficis, qui mala machinaris, & horrida doces, etiam fluvium propter amorem urinare docuit Cupido*. Interpres κολυμβῆν vertit *natare*, ſed male.

Ad Bionem. Idyll. 1. verſu 94.

Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν.	*Et Parcæ Adonidem deplorant Adonidem.*

Non poſſum mihi perſuadere ſic inconcinne ſcripſiſſe Bionem, ea enim hoc loco iteratio τοῦ Ἄδωνιν videtur inſulſa & minime grata. Fortiter ſcripſerat:

Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν ἐν Ἄδω.

Quod ſatis conveniret, ſive τὸ ἐν Ἄδω referatur ad Parcas, ſive ad ipſum Adonin jam mortuum, & mutatio facile facta eſt litteris fugientibus & ſolis Αδω remanentibus, unde quis credidit ſupplendum eſſe Ἄδωνιν. Sed eſt mera conjectura, quæ etſi veriſimilis, forte non vera.

Ad Idyllium 9. verſu ultimo.

Ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.	*Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortem horrendam propulſavit.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Hæc ſic expreſſit interpres. Quam bene, ipſe viderit: ſed mihi videtur illa interpretatio abſurda. Non enim propulſavit mortem ab amico Achilles, ſed ejus mortem vindicavit, ideo mortuum Patroclum felicem ait Poëta, eo quod non inultus mortuus eſt, ſed ejus mortem in occiſore Hectore vindicavit Achilles, & id ſignificat etiam verbum ἀμυνω.

In Epithalamio Achillis & Deidamiæ verſu 7.

Πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος.

Apud Homerum vox φάρος ſemper penacuitur, & tam pro virili, quam pro muliebri veſte ſumitur. Hic vero cum accentu circumflexo ponitur, & videtur ſignificare veſtem muliebrem, qua induebatur Achilles, ut ſexum mentiretur. Poteſt tamen intelligi etiam pro indumento, quo utebantur, qui ab ephebis excedebant, & id ut novum notat, quod puer φᾶρος induebat, ne ſtatura majore quam pro virginis ætate vir proderetur.

Ibid. verſu 9.

Ἀηδῶνη .... Δηϊδάμεια.

Ἀηδώνη vox rara, & quæ alibi forte non occurrit, non videtur hîc poni pro ἀηδής. Non erat deformis Deïdamia, imo propter pulchritudinem celebratur, & ab Achille adamata eſt. Igitur in hac voce vocalis α ſumenda eſt non privativa, ſed augmentativa, ἐπιτατικῶς, ut ſæpe.

Ibid. verſu 14.

Φέρων δ᾽ ἴσιν αἰνὰν ἄρνα.

Hic locus aſteriſco jure notatus prima facie mihi videbatur folium Sibyllæ, & ulcus prorſus deſperatum. Tandem tamen mihi videor non infelici conjectura aſſequutus veram lectionem. Tu lector de eo judicabis, nam in propriis noſtris conjecturis ſæpe cœcutimus. Lego igitur, & totum locum appono.

— οὐδέ τις Ἑλλήνων
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ᾽ Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα· φέρων δ᾽ ἴετ᾽ αἰνὸν ἄρηα.

Id eſt, — *neque ullus Græcus*
Nec Mycenæorum, neque ab Elide, neque Laconum
Manſit domi, ferens vero ibat horridum Martem.

Ibid.

Ibid. verſu 30.

Ἀλλὰ μόναι καὶ λέκτρα καθεύδομες.

Non multum credo laborandum erit, ut tibi, benigne lector, perſuadeam legendum eſſe μόναι κατὰ λέκτρα, id enim requirit manifeſto ſententia. Sed & in iis, quæ ſequuntur, etiam aliquid mutandum eſſe videtur, ut ſenſus exurgat commodius, in verbis αἱ δὲ πονηρὰ Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει. nam ex duabus particulis δὲ & γὰρ altera abundat. Mallem igitur legere: Νύσσα καὶ δολία. Per Nyſſam autem intelligo parietem ex ligneis metis compoſitum, & eſt Hypallage numeri νύσσα pro νύσσαι, ſingularis numerus pro plurali: non poterat enim unica meta cubiculum ab altero ſeparare: non male autem columellæ ligneæ, quæ in trabe tranſverſali infiguntur, & eam veluti νύσσουσι, pungunt, dum eam penetrant, νύσσαι vocari videntur. Si tamen aliter tibi lector videtur, & meliora tibi ſuppetunt, non invidebo, imo beabis, ſi nos docueris.

Exercitationum ad antiquos auctores Græcos finis.

INDEX
RERUM ET VERBORUM GRÆCORUM.

A.

Ἀγαθίζειν, glomerare. 777
Ἄγαθις, δεσμὴ ῥάμματος καὶ στήμονος. ibid.
Ἀγαθοδαιμονισταί. 99
Ἀγάλματα διοπετῆ. 737
Ἀγάστεαι, σέβεαι. 533
Ἀγγέλη, Demus Pandionidis tribus. 648
Ἄδειν τὸ εὐδόσιμον. 513
Ἀδόμενον ὑπὸ Πελλωνέων, pro re decantata, quam nullus ignorat. 417
Ἀζηνιά, Demus Hippothoontidis tribus. 650
Ἀηδόνη. 818
Ἀθηνᾶ Κολοκασία, unde ſic dicta. 489
Ἄιγειρος, populus arbor. 791
Αἰγή, capræ exuvium. 191
Αἰγίλα, Demus Antiochidis tribus. 648
Αἶγυς, regio Laconiæ. 420. 421
Αἰνειάνος κόλπος. 87
Αἰξώνεις, vel Αἰξώνη, Demus ſeu pagus Atticus. 67. 646
Αἰολίζειν. 201
Αἰπὺ, vel Αἴπυον, urbs Triphyliæ. 420
Αἴρειν τὰς χεῖρας. 780. τὰ σκέλη. ibid.
Αἰσιμοῦν, conſumere. 515
Αἰώρημα quid? 263
Ἄκικυς. 815
Ἀκονιτὶ, vox Palæſtrica. 626
Ἄκρα τῆς Ἀττικῆς, Atticæ promontorium. 3
Ἀκρόλιθα qualia ſimulachra. 420
Ἀκτὴ, ſpatium & longitudo quædam littoris. 279
Ἀλεινὸν, ἀσθενὲς, λεπτὸν. 590
Ἀλέκτωρ, pro caſtrato. 574
Ἁλετρίς. 796
Ἁλιπόρφυρος, marina purpura. 285
Ἅλς, ἁλὸς, in ſingulari, ſemper ſignificat mare. 793. Ἅλες pluraliter ſemper uſurpatur pro ſale. ibid.
Ἀλυζία, urbs. 140
Ἀμελεῖται. 255
Ἅμματα, ligacula, cæſtus. 812
Ἀμύγδαλα σιγαλόεντα. 482
Ἀμύνειν. 818
Ἀμύσσειν. 265
Ἀμφίγονος. 704
Ἀμφικαία, urbs, unde ſic dicta. 440
Ἀμφικτίονες. 39
Ἀναδείγματα, λῶίαι περὶ τραχήλοις. 579
Ἀναιμωτὶ, ſine ſanguine. 506
Ἀνανεύειν, renuere, nutu negare. 815
Ἀνάπλους, locus in Boſporo. 280. 281
Ἀνατὶ, ſine damno. 506
Ἀναυλὶ, ſine mercede ſeu naulo. ibid.
Ἄνδρειος, virilis. 285
Ἀνδροτιμέλιχος. 509
Ἀνεκχετὶ, ſine effuſione. 506
Ἀνέλαιον, quod nihil olei reddit. 608

Ἀνεπι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ἀνεπιστρέπτεί, ſine converſione. 506
Ἀνθύπατος, proconſul. 577
Ἀνυπόστατον. 494
Ἀπαγορεύειν quid ? 424
Ἀπάγειν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, vel εἰς τὸ δικαστήριον. 266
Ἀπείπασθαι quid ? 424
Ἀπέστουσα, vox Laconica. 60
Ἀπόγονος. 704
Ἀποκναίειν. 806
Ἀποκλάομαι, detergo. 782
Ἀραφὴν, Demus Atticæ. 672
Ἄργος, pro tota Peloponneſo. 52
Ἀρεὺς, filius Cleomenis Spartani. 143
Ἀρείου πύλαι. 502
ὁ Ἀρίστωνος, pro Platone. 428
Ἀρκτὴ. 191
Ἁρμοστὴς, præfectus. 547. olim nomen fuit magiſtratus apud Spartiatas. 577
Ἁρμοστῆρες id Athenis, quod Romæ Cenſores. 547
Ἀρχὴ ἀνυπόστατος. 494
Ἀρχίπλανος. 220
Ἄσκησις κακῶν. 576
Ἀστύνομος, ædilis. 253
Ἀσύμβολος φύσις. 503
Ἀσύμφορος. 813
Ἀτηκίσαι. 755
Ἄυας, ſive Ἄφας, fluvius. 236
Ἀυλητρίς. 796
Αὐτοβοεὶ. 246
Αὐτόμολος, transfuga. 80
Ἄψηκτον. 766

B.

Βάθος ὕλας μυρίον, de barba hirci. 802
Βάμμα Κυζικηνικὸν. 749. Σαρδιανικὸν. 720
Βασίλεια, τὰ, pro manſione regum ſæpe ſumitur. 365
Βασιλεία, pro quodam magiſtratu ſic dicto apud Epheſios. 461
Βασιλεῖς, ἔφοροι, γέροντες, nomina magiſtratuum apud Laconas. 108
Βασιλεύειν in pedeſtri ſermone non jungitur cum dativo, ſed ſemper cum ſecundo caſu. 372
Βασιλεὺς, abſolute poſitum, deſignat ſemper apud Græcos Regem magnum, Perſarum ſcilicet. 382
Βιάζεσθαι τὸν κλύδωνα, vel τὴν θάλασσαν. 812.
Βλέπειν δριμὺ. 749. ὀρίγανον. ibid. κάρδαμα. ibid.
Βοήθεια, pro ἔφοδος. 50
Βοηθεῖν nunquam cum genitivo copulatur. 382
Βουλεία, ἡ τοῦ βουλεύειν ἀρχή. 761
Βουτάδαι, genus inclytum Athenis à Buto. 103
Βρυῶδες, muſcoſum. 589

Γ.

Γαλεή. 191
Γενετυλλὶς, epithetum Veneris. 571. 577.
Γερουσία, ſenatus ſeniorum apud Lacedæmonios. 108
Γεωμόροι. 702
Γρῖπος, rete. 532
Γυμνητες, velites. 254. opponuntur τοῖς ὁπλίταις, militibus gravis armaturæ. ibid.
Γυμνητεύω. 254
Γυπή. 191

Δ.

Δάοι, Herodoto ſunt gens quædam in Perſia paſtoralem vitam agens. 575
Δαρεικοὶ, aurei nummi, ob Darii Perſarum regis effigiem ſic vocati. 660
Δαὶς, ſpecies arboris, Latinis tæda. 579
Δασπλῆτις, Hecates epithetum, ἀπὸ τοῦ τῇ δαδὶ πλήττειν. 793
Δεῖγμα, locus Athenis ubi mercium ſpecimina proponebantur. 523
Δεικτηριάδες quæ, & unde ſic dictæ. ib.
Δεικτήριον, locus in urbe Samo, ubi mercium ſpecimina proponebantur. ibid.
Δειπνεῖν ἐν ὥρᾳ, tempeſtive cœnare. 811
Δειράδες, Demus Atticæ. 193

Διρὰς, eminentia jugi prælongi, collum vel cervix montis. 193
Δεκάσαι τὰς ψήφους, corrumpere ſuffragia. 644
Δεκασμὸς. 249
Δεκαδουχῆσαι. 74
Δεξαμενὸς, nomen proprium illius regis, qui Herculem hoſpitio excepit. 413.
Διαπολῖται. 165
Διακεκολλημένος, incruſtatus. 563
Διάκενον, τὸ, ſubſtantive, pro interſtitio temporis. 243
Διακναίειν. 806
Διαλύεσθαι πρός τινα. 512
Διατορία, à διάτορος, hinc adverb. διατορῶς. 596
Διαφέρειν, pro tolerare. 607
Δίβαφος πορφύρα. 7
Δίβολος ἄκων. ibid.
Δίγονος περιστέρα. 6
Διθάλασσος. ibid.
Δίθυρος οἶκος. 7
Δίιαμβος. 6
Δικαιοῦν, judicium capitale executioni mandare. 264
Δικαίωσις, executio condemnationis. ib.
Δικέφαλος ὄφις. 7
Δικηλίτης, μιμολόγος. 524
Δίκηλον, εἴδωλον, μίμημα. ibid.
Δικόρυφος. 7
Διμήτωρ. ibid.
Διμναῖος. ibid.
Δίμυλος λίθος. 452
Δίοζος. 7
Δῖοι Θρᾶκες. 55
Διὸς παυομένου, pro ὄμβρων παυομένων. 682
Δίπολος γῆ. 8
Διποταμὸς πόλις, Thebæ. 6
Διπρόσωπος. 7
Διςεξάδελφος. 7
Διστανὴς. ibid.
Διςαφὴς. ibid.
Δίχωλος. ibid.
Δίταλαντος. ibid.
Δίφορος σύκη. 7. & 782
Διχωριάζειν. 7
Δοκιμασθεὶς, tutelæ exemptus, vir judicatus, ſui juris factus. 637
Δορυφόροι qui? 547
Δράκανον, vox Dorica, pro δρέπανον, quod falcem ſignificat. 814
Δρυμοῦσα, urbs, unde ſic dicta. 57
Δωδεκαμήχανος. 747

E.

Εἴδωλα, pro umbris defunctorum. 552
Εἰκόσορος navis quæ? 500. εἰκοσήρης quæ? ibid.
Εἵματα σιγαλόεντα. 482
Εἰρεσίδαι, Demus Acamantidis tribus. 454.
Εἰς μέτωπον. 77
Ἑκάβης μνημεῖον. 58
Ἑκκαιδεκήρεις Demetrii Poliorcetæ. 170
Ἐκναισεῦντι, Dorice pro ἐκναίουσι. 806
Ἐκπερδικκίσαι. 755
Ἕλκειν, & ἑλκύειν κόρδακα. 619
Ἑλκυνόμενον. 516
Ἐμπινής. 456
Ἐμπρόθεσμος, qui ad tempus adeſt. 701
Ἐμπροθέσμου δίκη. ibid.
Ἔνατα, novendiale epulum. 656
Ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. 623
Ἐξάγειν ἑαυτὸν, educere ſe è vita. 453
Ἔξεδρος. 342
Ἔξεδρος, auguralis vox. 753
Ἑξήρεις. 170. 174
Ἐσχατιά, prædium ruſticum longe ab urbe ſitum. 539
Ἐξωμὶς, veſtis ſervilis. 566
Ἐξωμοσία quid? 784
Ἐπὶ κέρως πορεύεσθαι. 77
Ἐπιφάνεια, apparitio. 531
Ἐπιφοραὶ, auctaria. 253
Ἐππεσὼν, de quo proprie dicatur. 444
Ἑπτήρεις. 170
Ἑρμὸς, τὸ, Demus Acamantidis tribus in Attica. 185
Ἐροιάδαι, Demus Hippocoontidis tribus. 454

Ἔρχια,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Ἔρχια, vel Ἔρχεια, Demus Atticæ tribus Ægeidis. 655
Ἐστρατηγηκὼς, vir Prætorius. 471
Ἐσφυρωμένος. 527
Ἔτος ὥριον. 125. 801
Εὐαξὴς, fractu facilis. 591
Εὐδείελος, ὁ καὶ ἡ. 298
Εὐδεινὸς. ibid.
Ἐυηθυὴς, pro εὐηθυής. 814
Ἐυνέχιος πέπων. 484
Εὔσκοποι τόποι. 776
Εὐσυνάπτον, bene compactum. 366
Εὐταία, oppidulum. 205
Ἐφέσια διηγήματα. 580
Ἐφεστρίδιον, amiculum, pænula. 542
Ἔφεστρις, veſtis ſpecies. 508
Ἔφεται quadraginta Athenis de cædibus judicabant. 667
Ἐφθὰ ἰχθύων πρόσωπα. 502
Ἔχεσθαι τινὸς. 746

Z.

Ζεὺς Ἀπόμυιος. 396. Φύξιος. 683
Ζιποίτης, Bithyniæ dynaſta. 141

H.

Ἡμιόλιος navis. 144
Ἥραιον, τὸ, Fanum Junonium. 271
Ἡλιᾶται. 255
Ἡφαίστια. 580

Θ.

Θάμνος. 810
Θερίδδειν, Bœoticè pro θερίζειν. 526
Θεωρία, pro ſpectatione ludorum in theatro. 596
Θρία, vel Θριῶ, demus Atticæ. 755
Θυμοχάρη. 57

I.

Ἴακχος vocabatur pompa, quæ ultimo die Myſteriorum Cereris ducebatur. 669
Ἱερὸν Ἀκραίας Ἥρας. 272
Ἱερὸν ἐν τῷ Ἀκτίῳ. 270
Ἱερὸν, locus in ore Boſpori ſeptentrionali. 637
Ἰκαρία, pagus, ſeu Demus Atticæ. 662
Ἴπνοι, locus celebris naufragio Perſarum. 324
Ἱπποδαμεία, vel Ἱπποδάμειος ἀγορά, forum Athenis. 646
Ἵππος, ἡ, de multitudine equorum in exercitu. 794
Ἰόνιον πέλαγος & Ἰόνιος κόλπος, ut differant. 44. 235
Ἰσόμβροι, inſubres. 79
Ἰχάς. 792
Ἰχθὺς, promontorium. 304

K.

Καδμεία. 195
Καθήκειν quid? 367
Κάλης, fluvius, hodie *Chobit.* 51. 115
Κάλπη, certaminis ludicri ſpecies. 207
Καλωβάτης, funambulus. 284. 285
Καλωπέτης quis? 285
Κάναι, urbs Æolica. 62
Κανὶς, promontorium. 118
Κάραλις, Sardiniæ metropolis. 255
Καρπὸν quid? 17
Καῤῥῶν κῶμαι. 139
Καῤῥῶν, Latinis *præſtantior* vel *melior.* 198.
Κάρχαρος, καρχαρόδους. 541. 542
Κάσης, vel Κάσας, vel Κάσσα, vel Κάσσον, veſtis ſpecies. 488
Καταδικάζειν, condemnare. 644
Καταστιμεῖν, omnino conſumere. 515
Καταηγίεται, de quibus rebus dicatur. 711.
Κατακηλούμενος, delinitus. 568
Καταλέω, molo, mola frango. ibid.
Καταποντωθῶσαι. 118
Καταχύσματα. 789
Καταψήσας. 206
Κατωνάκη, veſtis ſervilis. 506. 507
Κατωνακηφόροι. 506
Καυλωνία. 194
Κεῖται verbi ſignificatio. 740
Κέλαδος, fluvius. 304. 305
Κελέβη. 792
Κενέα. 807
Κέρκαι, urbecula. 240
Κερκώπη, cicadæ ſpecies. 757

Κῆπος

Κῆπος, γυναικεῖον αἰδοῖον. 728
Κηρολοκλέπτης. 809
Κηρυκαίνη, præconiſſa. 782
Κηρύκων ἀγὼν, locus ubi præcones de artis excellentia & vocis contentione certabant. 578
Κηφισία, Demus Erechtheidis tribus. 647. 652.
Κίερος, urbs in Heracleotarum ditione. 180.
Κίος, urbs Myſiæ. ibid.
Κιῤῥαῖον πεδίον. 271
Κίσσοι, mons Macedoniæ. 88
ὁ Κλεινίου, pro Alcibiade. 428
Κλίνειν, neutraliter poſitum. 503
Κναίειν. 806
Κνιδιοῦς, à Cnido Cariæ. 26
Κνίπτερις. 585
Κοῖκες, φοινίκων εἶδος. 584
Κοικύλλειν. 762
Κοίλωσσα, mons, unde ſic dictus. 72
Κοίσυρα, uxor Piſiſtrati. 8. 9
Κολιάδαι. 577
Κόλπος, ſinus maris, proprie quid? 45
Κόλπος, de quodam receſſu inter montes. 274
Κολυμβᾶν. 817
Κονίσαλος. 767
Κορακήσιον. 267
Κοράκιον ὄρος. ibid.
Κόραξ, mons. ibid.
Κόρυ, vox antiqua, ſignificans *caput*. 329.
Κόρυδος, galerita. 329. 330
Κόρυμβος, ſummitas. 329
Κορωνὴ, lignum capitatum. ibid.
Κόρυς, galea. ibid.
Κορύττειν, arietare, capite ferire. ibid.
Κορυφὴ, vertex. ibid.
Κότινος & ἔλαια καλλιστέφανος, unum & idem eſt. 789
Κούριον, puer. 671
Κρινὰ, τὰ, lilia. 399
Κρίνειν, pro accuſare, reum deferre. 627
Κριῶα, vel Κριωοῦς, Demus Atticæ. 755
Κρόκη, πέμματος εἶδος. 760
Κύβδα, inclinato capite. adverb. 516
Κυβδασοὺ, οὓς. ibid.
Κυβιστᾶν. 571
Κῦνος, locus in Locridis littore. 325
Κυνὸς σῆμα. 58
Κυνουρία, Laconiæ regio. 289
Κυρσάνιος. 767
Κύφων quid? 165
Κωράλλιον, παιδάριον. 543
Κωτίλα ῥήματα φράσδεις, blanda verba profers. 810

Λ.

Λαισποδίας. 758
Λαλιὰ pro ſermone ad laudandum quid. 465
Λαμπαδηφορία ἀγών. 669
Λανεῖον, locus ſitus ad meridiem Atyis montis. 471
Λεμνία δίκη. 671
Λεμνία κακά. ibid.
Λεοντὴ, leonis exuvium. 191
Λεπρὰ γῆ, ſterilis terra. 331
Λευκαὶ ἄκραι. 205
Λευκόσυροι. 1
Λευκόφρυς, Diana. 533
Λευκωνον, vel Λευκόνοον, vel Λευκόνοιον, demus Leontidis tribus. 213
Λέως Athenienſis filias ex oraculo pro ſalute publica devovit. 360
Ληξιαρχικὸν. 671
Λῆξις, ſortitio, ab inuſitat. λήχω, τὸ λαγχάνω. 637
Λίγδος mons in Paro inſula. 98. inde exſcindebatur Λύγδινον ſive Πάριον marmor. ibid.
Λίγγος fluvius. 245
Λιμοδωριεῖς. 274. 275
Λιπᾶν. 588
Λοπὰς, vas figlinum ſeu patella. 497
Λύγδινος τράχηλος pro candido. 98
Λυκή. 191

M.

Μὰ τὼ θεὼ, jurandi formula apud Athenienſes. 763

Μάζα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Μάζακες, populi. 286
Μακρὸς & βραχὺς, μέγας & μικρὸς, oppoſita. 33
Μεγαλάρτια, dies feſtus. 495
Μεγάλη μάχη quando pugnata. 70. 668
Μετοίκια, feſtum Athenienſium. 47. 185
Μὴ ἀναιδῶς μηδενί. 459
Μηδίζειν. 348. 755
Μὴ ἐπελθεῖν. 463
Μῆκος, pro βάθος. 121
Μηλιᾶ, contractum à Μηλιέα à recto Μηλιεύς. 769
Μηλιεῖς, & Μήλιοι differunt. 751
Μηλιεὺς κόλπος. 769
Μικκὸς, pro μικρὸς, Bœoticè. 526
Μνησικακεῖν. 667
Μύρκινος, urbs. 236

N.

Ναὶ τὼ σιὼ, jurandi formula apud Spartanos. 763
ὁ Νεοκλέους, pro Themiſtocle. 428
Νέποδες, ἀπόγονοι. 807
Νηρείτης, conchæ potatoriæ ſpecies. 222
Νίσαια, portus. 108
Νόμισις quid? 244
Νόσου ἄκος, morbi remedium. 795
Νουνεχικῶς, ingenioſe, prudenter. 460
Νύσσαι. 819

Ξ.

Ξανθότριξ. 66
Ξιφίας, gladiolus, floris ſpecies. 809
Ξυλοῦργοι. 746
Ξυνοίκια, feſtum Athenienſium. 47. 185
Ξυρὸν, proprie novacula. 286

O.

Ὀδὸς, lampas, cometes. 128. 711
Οἰάνθις, vel Οἰάνθης, urbs. 271
Οἴη, ſive Ὄη, Pandionidis tribus. 191
Οἶον, Deceleicum dictum, Hippothoontidis tribus. ibid.
Οἶον, Ceramicum, Leontidis tribus. ibid.
Οἶον, nomen pagi ſeu Demi Attici 640.
Ὄλυμπος, quaſi ὁλόλαμπος. 804
Ὄμβροι, Umbri. 79
Ὅμοιοι, apud Lacedæmonios qui dicti. 629.
Ὅμοιος, pro nobili, vel aliis nobilibus æquo & pari. 69
Ὅμοροι, vicini, contermini. 702
Ὄνθα, urbs. 210
Ὀπισθόστομος. 516
Ὀπὸς, pro ſilphio & papaveris ſucco. 538.
Ὀργᾷν, germen habere, turgere. 607
Ὀρχωτὴς quis dicatur. 674
Ὄροφος quid? 365
Οὐελίτραι. 122
Ὀψίκαρπα. 588
Ὄψιμα. 602

Π.

Παιανίζειν. 256
Παιανισμὸς etiam ad Ionas & Athenienſes pertinuit. 66. 256
Παίζειν κατὰ κόρρης. 263
Παλάθη quid? 566
Πάνδημος, epithetum Veneris. 571
Πανημέριος πλοῦς, diurna navigatio. 479.
Παννύχιος πλοῦς, nocturna navigatio. 479.
Πάντα, pro πάντως. 11
Παξαυγοῦστα, urbs, nunc Guadiana dicta. 290.
Πάος, urbs. 29
Παραβάλλειν τὴν σκευήν. 645
Παραβλήματα. 62
Παράβυστον, Curia Athenis. 635
Παράδοσις, pro doctrina, vel ore tradita vel etiam ſcriptis relicta. 228
Παραζευγνῦσαι. 446. 447
Παραιθαίνεται. 800
Παρακαλπάζειν. 206

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Παραπόμπη, deductio. 650
Παρασκευάζειν, diſponere, præparare. 209.
Παραυία, regio. 236
Παρδαλεή. 191
Παρεξίσταμαι. 568
Παρηοθεύειν. 800
Παρωρεάται. 307
Παφίης templum & oraculum celebre Thalamatibus. 210
Παφλάζειν, æſtuare, tumultuari. 747
ὁ Πειραιεύς, portus Athenarum, unde ſic dictus. 48
Πελασγικὸν τεῖχος. 704
Πένταθλοι. 40
Πεντηκοστολόγος, publicanus. 668
Πέντοζος. 7
Περδικκίζειν. 755
Περιέβη, *circumiit*, non conſcendit. 207.
Περιθέτη quid? 513
Περιθοῖδαι, Demus Atticæ. 193
Περισκεπάζειν. 594
Περισκιαζόμενος. ibid.
Περσίζειν. 348
Πετέως, ὁ, τοῦ Πετέω, nomen viri. 185
Πεύκη, picea, arbor. 586. 587
Πίτυς, pinus, arbor. ibid.
Πλαταιαί, unde ſic dictæ. 8
Πλεονάζειν quid? 267
Πλωτὸς, navigabilis. 299
Πνύξ. 58
Ποιολογεῖν. 796
Πολυίδος διὰ τὸ μάντις ὢν πολλὰ ἴδε. 567.
Πορδακὸν. 748
Ποταμοὶ κελάδοντες. 305
Πρᾶς, urbs. 70
Πρίνινος βίος. 689
Προδείκτης. 149. 150
Προδέκτωρ, Ionicè, pro προδείκτωρ. 31 quid ſignificet & unde derivetur. ibid. & 150.
Προθεσμία. 701
Προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ Θαλάμακι. 176. 775.
Προσφέρειν μηχανὰς, machinas admovere. 340
Πρόφαντα. 42
Πρωτομάχιον, vicus. 157
Πτερυγοειδῶς, in modum ſeu ſpeciem pennæ. 593
Πύῤῥα, urbs in inſula Lesbo. 118
Πυῤῥίχη, armata ſaltatio. 669
Πυῤῥιχίσται. ibid.
Πῶμα, pro potu & liquore. 515

P.

Ῥάμνος, ſpinæ aculeatæ ſpecies. 810
Ῥάριον πεδίον. 215
Ῥῆγμα quid? 521
Ῥιδέω, ῶ, rideo. 526
Ῥίον, vox eminentiam & præcipitem locum ſignificans. 676
Ῥόθιον quid? ibid.
Ῥοιά, poculum à ſimilitudine mali granati ſic dictum. 519
Ῥύακες. 297
Ῥύπες. 272

Σ.

Σ, litera, duo nomina habet, unum barbarum, alterum Græcum. 71
Σαῖοι, gens Thracica. 279
Σαλάγειν. 546
Σαλγανεύς, urbs Bœotiæ. 143
Σάξαντες, πλήσαντες. 20
Σελήνη διχότομος. 230. μηνοειδής. ibid. ἀμφίκυρτος. ibid.
Σελινοῦς, fluvius. 453
Σημαίνειν τὸ ἀνακλητικόν. 513
Σιβύνη, venabulum, vel haſtile venatorium. 25
Σιγλωσσάλπιγξ, ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. 579
Σίγμα, verbale, ſignificans Sibilum. 71.
Σίκυος πέπων. 484. & ſeqq.
Σίκυος σπερματίας. 488
Σκαιαὶ πύλαι. 314
Σκάφιον. 755

Σκεύη,

Σκολὴ, habitus ſacerdotalis. 667. 668
Σκίῤον, umbella. 542
Σκοποὶ, ſpeculatores. 68
Σμυρναῖος τρόπος, proverb. 388
Σπάθη, radius textorius. 583
Σπαθόφυλλα, pectinata, figuram habentia pectinis. ibid.
Σπάνις τῶν καρπῶν. 693
Σπινθῆρες, favillæ. 297
Στασιώτης quis? 26
Στειρία, vel Στειριάς, pagus Atticæ. 325. 650.
Στείρωσις. 693
Στενὸν, anguſtiæ. 234
Στήλη, cippus. 565
Στλέγγις. 759
Στοῖχος, vel Στίχος, ordo, verſus, ſeries. 174
Στρατεία ἐν τοῖς μέρεσι quid? 653. ἐν τοῖς ἐπωνύμοις quid? ibid.
Στρατηγία πολιτικὴ, prætoris urbani dignitas. 253
Στρατηγοὶ, prætores 253. 471
Στράτος, urbs Acarnaniæ. 142
Στρεγγίζειν. 759
Στρέγγις. ibid.
Συγκαταφυγεῖν. 254
Σύλαι, clarigationes, *repreſailles*. 637. 639.
Σύμβολον, junctura, commiſſura. 503
Σιμπηκτος, compactus, continuus. 366.
Συνδιαιτήτης. 551
Συνδιαίτωρ. ibid.
Σύροι & Σύριοι, iidem. 2
Συστασιώτης quis dicatur. 576
Σφύρα. 527
Σφυρὸν. ibid.
Σφυρόω. ibid.
ὁ Σωφρονίσκου, pro Socrate. 428

T.

Ταινιοειδὲς, tæniæ ſimile. 595
Τακτικὴ, ἡ, ſcientia militaris. 475
Ταλύμβρος, vox barbara, Perſarum propria. 247
Ταμίας, ὁ, quæſtor. 255
Ταμιεῖον, ærarium. ibid.
Τάξεις. 252
Ταρίχοι, viri nequam, improbi, ſordidi. 509
Ταωνὴ, pavonis ſpolium, cutis ſcil. cum plumis. 191
Τετραγωνισμὸς τῶν δέκα quid? 222
Τετρακτὺς, quaternio, maximum jusjurandum apud Pythagoræos. 227. & ſeqq.
Τετραπλασιασμὸς τῶν δέκα quid? 222
Τετραρχία, ſive τετραδαρχία quid? 472
Τευθὶς, piſcis ſpecies. 723
Τέως, urbs. 345
Τήϊον, oppidum Bithyniæ. 497
Τραγή. 191
Τράγος, tritici barbati ſpecies. 495
Τραχὶς, urbs. 277
Τριακόντορος ναῦς. 500
Τριάσσειν. 799
Τριάσσεσθαι. ibid.
Τριγωνισμὸς τῶν δέκα, quid? 222
Τρίγωνον ἐντελὲς. 565
Τρίγωνος ἀριθμὸς. 231. 232
Τριέσπερος Ἡρακλῆς. 534
Τριημιόλιον ναῦς. 144
Τρίοζος. 7
Τριπoὺς, piſcator. 532
Τριπλασιασμὸς τῶν δέκα quid? 222
Τρίτος αὐτὸς. 631
Τριώπιον ἄκρα, promontorium Cariæ. 8. unde ſic dictum. ibid.
Τρυφερὸν λαλεῖς, delicate loqueris. 810.
Τύμφη, aliis Στύμφη, mons. 198. 235

Υ.

Ὕελον, & noſtrate vitrum non ſunt idem. 97
Ὕλη. 802

Ὑπερενεχθῆναι. 50
Ὑπερκείμενος πεδίου. 322
Ὑπερνεολκεῖν. 50
Ὑποσάλπιγξ. 579
Ὑπτιάζομαι, ſupinor. 425
Ὗς, antiqua vox Gallica, ſignificans eam arbuſculam quæ coccum fert. 440.
Ὗσγη. ibid.
Ὑφαντεῖον, mons. 319

Φ.

Φαίδιμος. 64
Φαινὸν στρατιάν. 740
Φαρμακεύτρια, φάρμακα τρίβουσα. 792
Φᾶρος, veſtis ſpecies. 818
Φαρύγιον, promontorium. 318
Φάσμα στρατιᾶς. 740
Φεία, ſive Φείαι, urbs Eleorum. 113
Φειδώνια μέτρα. 620
Φηγὸς, ſpecies quercus, non fagus. 591
Φιάλη ἀπύρωτος. 520
Φίκιον, vel Φίκειον, mons, unde Sphinx erumpere ſolita. 429
Φιλαίδαι, Demus Ægeidis tribus. 626
Φιλίππου πόλις, ante Πονηρόπολις, & poſtea Trimontium à ſitu dicta. 86
Φλιαὶ, antes vel poſtes & quædam templorum ornamenta. 94
Φλιοῦς, urbs Peloponneſi. 626
Φοινικὶς, veſtis punicea. 251
Φοίνιξ, ramus palmæ vel fructus. 251
Φορῶν λιμὴν, portus Atticæ, unde ſic vocatus. 639
Φράζεο, *pro* adverte, curam adhibe. 794. aliquando *pro* cave. ibid.
Φράστηρες. 773
Φυλάττειν Εὐκράτην, proverb. 763

X.

Χαυλιόδοντες. 396
Χειδρία, locus Cherſonneſi. 280
Χόλαργος, vel Χόλαργον, Demus Atticæ. 675
Χῶρος, pro rure, fundo, agro. 805

Ψ.

Ψάω, detergo. 766
Ψιλίζομαι. 425
Ψιλισθεὶς, vox raro occurrens. ibid.
Ψιλωθεὶς, depilatus. ibid.
Ψυχρήλατα quæ dicantur. 519. 520
Ψυχρόβαπτα, vel Ψυχροβαφῆ, quæ dicantur. 520

Ω.

Ὥραια, ſalſamenta quæ Sinope conficiebantur. 300. 495
Ὥραν ποιήσασθαι, curam habere. 470
Ὠτοθλαδίας. 456. 457

INDEX

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

INDEX
RERUM ET VERBORUM
MEMORABILIUM.

A.

Abas, Eubœæ rex. 325
Abrocomes & Hyperanthes, filii Darii. 38
Abrupolis, Sapæorum rex. 412.
Acamas, mons & promontorium Cypri. 564. nunc Italis Capo di San Piphano dicitur. ibid.
Acanthus, civitas. 356
Achæum, oppidum. 281
Achaia, urbs, poſtea Cyrbe dicta. 105
Achaini cervi. 495
Achainus panis, unde ſic dictus. ibid.
Acharnes, comœdia Ariſtophanis quando prodierit. 718
Achelous, fluvius. 304
Achilleus portus. 272
Achras, arbor. 593
Acidon, fluvius. 308
Acontium, mons. 319
Acræ & Caſmenæ à Syracuſanis habitatæ. 213
Acreſthoi populi. 302
Acria, urbs. 311
Acroceraunia. 298
Acrocorinthus. 124
Acrotatus, Cleomenis filius. 421
Actæus, rex. 358
Acte. 127
Acuifolium, frutex qualis. 441
Adimantus, pecuniis corruptus, Lyſandro Athenienſium claſſem prodit. 63
Adramyttium, fanum Dianæ. 281
Adraſtus an imprudens fratrem Agathonem occiderit. 3
Adriaticum mare. 45
Æacus, Iovis filius. 376
Æas, fluvius. 248
Ædepſus, Eubœæ urbs. 200. celebris lavacris calidis. 224
Ædilis, magiſtratus urbanus. 253
Ægæum mare limes eſt inter Græcos Europæos & Aſiaticos. 435
Ægilus, pagus Atticæ. 791
Ægyptus à quo ſic vocata. 684. 685
ſub Æmoniæ nomine antiquo tota Theſſalia comprehendebatur. 270
Ænianes, populi. 599
Ænii, populus Thraciæ. 280
Ænus, urbs. 300. aliquando Poltyobria dicta fuit. ibid. 398. & 607
Æoli ſtemma. 574
Æoliſmus unde in Latium defluxerit. 514.
Æolus, rex. 313
Æolus, Iupiter dictus, duabus aut tribus ætatibus antiquior fuit Æolo Neptuno. 394
Aëropi filii. 217
Æſchines Eleuſinius, Lyſanii F. 474

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Æſchines rhetor Athenienſis Atrometi F. 474. *quo tempore orationem contra Cteſiphontem peroraverit.* 656
Æſculapius, ubi genitus. 374
Ætna, mons. 296
Ætolus cur ex Peloponneſo fugatus. 392
Æzeus antiquiſſimus Peloponneſi habitator, multum ante tempora diluvii. 692.
Agaſſa, urbs. 482
Agea in navi quid? 171. *Gallis* la rambade. ibid.
Agenor, Triopæ F. Argis dominatum obtinuit. 364
Agis, Lacedæmoniorum rex. 131
Agni fontis mirabilia. 423
Agradates rex mutato nomine vocatus eſt Cyrus. 350
Ajax, Alcathoi, Megararum regis ſucceſſor. 376
Alalcomenæ, urbs Macedoniæ. 241
Alceſtis & Proteſilaus in quo gradu conſanguinitatis fuerint. 574
Alcibiadis ſtemma. 192
Alcimi promontorium. 187
Alei liberi, Lycurgus & Amphidamas. 417.
Aletium, urbs. 298
Alexander, Aëropi F. 236
Alexander M. pernicitate pedum celebris. 214. *ejus ſomnium de inſtauranda urbe Smyrna.* 469
Alexander Myndius. 446
Alexander Neoptolemi F. ubi perierit. 364.
Alipia, fons. 411
Aliſo, fluvius. 263
Alitropes. 279
Alor, fluvius. 166
Alpheus, fluvius. 304. 422
Altis, lucus ſacer. 468
Amantia, urbs. 269
Ambraciæ urbis direptio. 92
Ambraciotæ, Corinthiorum colonia. 399
Ameſtris, an fuerit Eſther Scripturæ? 32
Aminocles. 37
Amorgina veſtis. 764
Amphiarai fanum. 315
Amphidamas, Lycurgi filius, an frater fuerit. 417
Amphitryon à Sthenelo fugatus. 225. *ex quibus parentibus genitus.* 417
Amphyctiones qui & unde ſic dicti. 434
Amuletum, περίαμμα, περίαπτον, ἀποτροπαῖον. 542
Amycæ planities. 83
Amydon. 302
Amynone, Danai filia. 685
Amyntas, Andromeni F. 238
Amyntas moriens quot filios reliquerit. 129.
Anagnia, urbs. 295
Anaurus, fluvius. 815
Anaxagoras, Megapenthis F. 373
Anaxilas quartus ab Alcidamida. 389
Anaximander Praxiadis F. 450. *dux fuit mittendæ coloniæ ex Mileto Apolloniam.* ibid.
Anaximenes quando natus. 450. *quando mortuus.* ibid.
Andocidis Hermes. 658
Androgei & Minois hiſtoria. 693
Andrus inſula & urbs. 213
Anigrus, fluvius. 100. 306
Annus Atticus CCCLX. *dierum erat.* 636
Antandrus, urbs ſub Ida monte. 281
Anthea, urbs. 517
Anthedon, urbs. 317
Antigonus Gonatas. 454
Antiochus Grypus, Demetrii Nicatoris F. 501
Antiochus Epiphanes quamdiu regnaverit. 156
Aous fluvius. 44. 86. 87. 95. 197. 391. Polius *etiam vocatus.* 87
Aphaxei liberorum cum Dioſcuris pugna. 387
Aphytaeorum oppidum. 199
Apis, Telchini F. 370
Apocleti, Ætolorum magiſtratus. 80
Apollinis Agyæi ſtatua. 740
Apollo primus arcus & ſagittarum inventor.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

ventor. 538. ejus uſum Cretenſes docuit. ibid.
ApolloCarnius à Dorienſibus cultus. 384
λογχηφόρος. 46
Apollonia ad Rhyndacum, urbs. 269. 338
Apollonitis, lacus. 338
Apollonius, Tharſeæ filius. 93
Apſephion Archon. 452
Apſus. fluvius. 166. 197
Arachthus, fluvius. 301
Arar, fluvius. 293
Araxus, promontorium. 81
Arbies, populi. 241
Arbis, amnis. 240
Arbores lanigeræ. 17. earum duæ ſpecies. 19.
Archander Achai. 410
Archedices epitaphium. 53
Archelaus rex imprudenter à Cratero vulneratus vitam cum morte commutavit. 122
Archias cur Φυγαδοθήρας dictus. 362
Archidamus Eudamidæ F. rex Spartæ, à Cleomene occiſus. 383
Arcus Æthiopici figura. 33
Argalus. 379
Arganthonius, Tarteſſiorum rex, CL annos vixit. 10
Argeſtes, ventus. 314
Argonautæ unde Minyæ dicti. 23
Argura, locus Eubœæ. 631
Argyrippe, urbs. 79
Argyrius, dux claſſis Athenienſis. 786
Ariarathes, Cappadociæ rex. 238
Arientes, Artaphernis filius. 28
Arimneſtus Archon. 671
Ariminum. 260
Ariobarzanes Phrygiæ Satrapes. 131
Ariphradis ſpurcities. 571
Ariſtocrates, Scellii F. 648
Ariſtocritus, pater Lyſandri. 199
Ariſtodemus ubi mortuus. 379
Ariſtomachus, Cleodami F. 370
Ariſtomenidas, Ageſilai regis avus maternus. 49
Ariſtonus ſatelles. 209
Ariſtophanis Comœdiæ quali ordine locandæ. 710
Ariſtophanis maledicentiæ in Socratem cauſa quæ? 730
Ariſtophon Archon. 211
Ariſtoxenus Muſicus, Nelei paraſitus. 568.
Arla, caſtellum. 332
Armenia, unde ſic dicta. 331
Armenium, urbs. ibid.
Arrichionis Pancratiaſtæ mirabilis exitus. 424
Arſinoë, regina. 249
Arſinoë, urbs. 327
Artace, mons. 338
Artaphernes, Darii frater. 28
Artemis Ἀγροτέρα. 365
Arthmii nomen à Themiſtocle in columnam relatum. 477
Artoxerxes mœrore exſtinctus eſt, cum comperiſſet Ochum filium fratribus inſidias ſtruxiſſe. 223
Arundeliani Marmoris fragmentum ſuppletum. 28
Aſander, rex Boſpori, inedia mortem ſibi conſciſcit. 564
Aſea, urbs. 76
Aſine, urbs. 272
Aſtyphilus, Archon Athenis. 115
Aſtyra, urbs. 281
Atabyrius mons. 106
Athamas, Æoli F. Hellenis nepos, regnavit in Phrygia. 411
Athanis Syracuſius in numero Hiſtoricorum. 132
Athenarum topotheſia. 561
Athenienſes ſolebant nomina avorum in nepotibus repetere. 665
Athenienſium clades ad Delium. 204
Athenis inter novem Archontas unus tantum annum notabat. 65
Athenodorus Himeræus. 209
M. Atilius morbo mortuus, non ſub carnificum tormentis. 147. 151
Atintanes, populi. 269
Attaginus. 39

Attia,

Attia, Octavii uxor, mater Auguſti. 212.
Attica, antiquitus fuit appellata Acta *&* Actica, 314
Atticæ antiquæ diviſio in quatuor partes. 4
Atticæ vaſtatio quando ab Antigono Gonata facta. 357
Avaricum, oppidum. 247
Aves, comœdia Ariſtophanis, quo tempore prodierit. 749. 757
Augiæ ſtabulum. 99
Aurum coronarium quid? 498

B.

Baculus, geſtamen Cynicorum. 560
in Barathro hibernare, proverb. 623
Barbari pro *Bithynis.* 180
Barchochebas, rebellionis auctor. 361
Bargus, ſive Martus, fluvius. 300
Baſtarnæ, Galli. 148
Battiadarum ſtemma. 24
Bebrycæ, urbs. 812
Bellerophontes Chimæram conficit. 375 *unde ſic dictus.* 567
Bellum dictum συμμαχικὸν *& Corinthiacum.* 778. 785
Bellum Peloponneſiacum quot annos duraverit. 64
Berenice, ſive Beronice, Ægyptiorum regina. 334. *à patre ab exilio reverſo morte mulctata.* ibid.
Berrhœa, Bottiæorum civitas. 45
Besbicus, inſula. 338
Bilis amaritudo propria eſt jamborum. 570.
Biremis forma. 180
Bithyniæ regum catalogus. 156
Bithyniæ reges nulli Crœſi tempore fuerunt. 335. 336. *Alexandri M. tempore tantum regnare cœperunt.* 336
Bituriges. 247
Bocarus, ſive Bocalias, fluvius. 315
Bœbe, oppidulum. 323
Bœbeis, palus. ibid.
Bœoti, unde ſic dicti. 8
Bolbe, lacus. 508
Boliſſus, urbs. 56
Bombycina pila non poteſt dici arboris fructus. 18
Boni genii calix. 99
Bottica, urbs. 113
Bovillæ, urbs Latii. 193
Braſidæ hiſtoria. 114
Brauronia Diana. 756
Briq, fluvius. 299
Bruchi, locuſtæ ſine alis. 365
Bucephalus, equus Alexandri. 206. *unoculus.* 208
Bulis, urbs finitima Phocidi. 442
Buphagus, fluvius. 393
Bura, urbs. 145
Buxentum, urbs. 109

C.

Cadeſia, urbs. 15
Cadmæa à Phœbida capta. 204
Cadmo conſulenti Delphicum oraculum de loco condendæ urbis quid reſponſum fuerit. 684
Cadus, vas fœminarum proprium. 517
Cadytis, urbs. 14. 15
Cæni, Thracica gens. 342
Cæſarea, Palæſtinæ urbs. 284
Cæſarienſe quadrifoliatum, unguentum è quatuor foliorum ſpeciebus compoſitum. ibid.
Calaon, amnis. 411
Calaris urbs, à Pœnis condita. 104
Calatis, ſeu Calatia, urbs Thraciæ. 563
Calles, fluvius. 181
Calliæ ſtemma. 753. 754
Callias Archon. 710. 711. 772
Callias Hipponici F. 203. 667
Callias, Laccoplutus ob divitias dictus. 668.
Callias Lyſimachidæ F. 437
Callippus Mœroclis F. Athenienſes contra Gallos ad Thermopylas duxit. 359
Caluntum, vicus. 419

Camilli

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Camilli hiſtoria, Gallos Roma fugantis, à Tito Livio conficta, ut grato gloriæ mendacio Romanis velificaretur. 188
Cana lilia, pro albis. 491
Canaſtræum promontorium. 36
Cane & mons & oppidum & lacus. 118
Canis ſepulchrum. 58
Canobus, urbs. 478. 479
Cantilena in Harmodium & Ariſtogitonem. 467
Canuſium, urbs. 298
Capaneus Hipponoi F. 435
Caphtor ex progenie Metzraïm. 35
Cappadoces, Syri albi. 1
Cappadocia quando in provinciæ formam redacta. 159. 160
Caprus luctator. 556. 558
Captivos vendendi mos. 162
Carda quid, & Cardaces qui vocentur. 237.
Cardiæ campi, qui Albi nominantur. 391.
Caria, urbs. 725
Caria aſpera. 406
Caria, portus. ibid.
Carica, generale nomen de omnibus ficis ſiccatis. 492
Caricæ aridæ cibus vilis & plebejus. 491
Carnio, fluvius. 421
Carnus cur & à quo interfectus. 383
Carthago nova, ſeu Spartaria. 166
Caryca quid? 566
Caſilinum, urbs. 294
Caſinum, urbs. ibid.
Caſſander Cariæ Satrapes. 142
Caſtis, regiuncula. 270
Caſtolus, urbs. 59
Caſtoris Saocondarii regia. 337
Caſyſtes, portus. 345
Cataclitæ. 191
Catalogus Nobilium, qui cum Guillelmo Notho Normanniæ duce in Angliam transfretarunt, multas recepit additiones. 328
Catonacephori, ſervi quidam unde ſic appellati. 506
Caucon Eleuſinius, Celæni F. primus orgia magnarum dearum, uſque ad Meſſenem in extremam Peloponneſum intulit. 690
Caucon, Elidis fluvius, fœminini generis. 497
Caucon. 385
Caucones, populi. 307. 512
Cauniæ ficus. 490
Caunus Cariæ urbs. ibid.
Cayſtri campus. 59
Cecropides tribus. 757
Cecrops Pandionis F. 430. quot annos regnaverit. 691
Celænæ, urbs antiquæ Phrygiæ. 339. 687.
Celadon, fluvius. 304. 305
Celeæ vicus. 372
Celmis & Damnaneus primi Idæorum Dactylorum ferrum invenerunt in Cypro. 688
Celtæ iidem qui à Romanis Galli vocabantur. 261
Cenſores poſt Auguſtum ſub imperatoribus non facti. 260
Ceos, inſula. 273. 274
Cephallenia, urbs. 326
Cephiſis lacus. 816. an idem qui Copaïs dicebatur. 816. 817
Cephiſodorus Archon. 637
Cephiſſus, fluvius. 100. 320. 367
Cephiſus Erichtheo antiquior fuit. 690
Ceramicus, locus in quo condebantur qui in bello pro patria occubuerant. 48.
Ceramicus, urbis via, à Ceramo heroë nomen accepit. 359
Cercinitis lacus. 236
Cereris Corythenſis templum. 427. Enneſiææ templum. 107
Cereſſus, locus excelſus & munitus in Theſpienſium ditione. 187
Chaborras fluvius idem qui Aborras. 351. Arabes eum al Chabur vocant. ibid.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Charon tyrannus conſtitutus in Pellene ab Alexandro Macedone. 415
Chalce, inſula. 57
Chalcedon, urbs. 725. 728
Chalcia, inſula. 347. *hodie* Carchi *dicitur.* 348
Chalcidenſium rebellio. 725
Chalcis, Corinthiorum urbs. 47. 326
Chalcitis, inſula. 610
Chalybes, populi. 349
Chaonia. 270
Charmini mors. 760
Charondas Archon. 211
Charopus, Machatæ F. 198
Chelidoniæ. 348
Chenæ, pagus. 147
Cherſiphron, architectus. 344
Chilon quando floruerit cum cæteris ſex ſapientibus. 446
Chiron, Saturni F. 376
Chius, urbs. 116
Chius cum adſit, Coum non relinquam. 774.
Chloris, Amphionis Orchomenii Iaſidæ filia. 102
Choaraſm, regio. 239. 240
Choraſmii, gens in Perſarum imperio. 35
Chryſeis, Antigoni uxor. 86
Chytrum, locus præruptus. 346
Cimonis ſtemma. 201
Circias ventus. 613
Cireus, flumen. 326
Cirrhæus, ſive Criſſæus campus. 549
Ciſthene, inſula. 349
Clades Sicula. 766. 767
Clauda, caſtellum. 119
Clazomenæ, prius urbs, poſtea in inſulam tranſlata eſt. 73
Cleanthes Samius Mathematicus. 457. *primus opinionem de terræ circulari motu protulit.* ibid.
Cleanthes Phanii F. Aſſius. 457
Cleobulina ſapientis Cleobuli filia propter unum ænigma & paucos gryphos omnibus antiquis memorata fuit. 458.
Cleocritus Archon. 227
Cleomantis Clitorius, curſor celebris. 214.
Cleombrotus, Pauſaniæ pater. 217
Cleomedes Aſtypalæenſis Iccum Epidaurium in pugilatu interimit. 404
Cleon quando occiſus. 729
Cleonymus Cleomenis F. 384
Cleopatra, Alexandri M. ſoror. 169
Cleopatra, ex Cleopatra ſuſcepta, lepidiſſimo regi Iubæ collocata. 213
Cleophantus, Themiſtoclis F. 214
Cleophon, drama Platonis comici. 773
Clepſydra, quale vas. 735
Cliſthenes Archon Piſiſtratidas ejecit. 704.
Cliſthenes Ariſtonymi F. Pyrrhonis nepos. 371
Clitomachus, inſignis athleta. 408
Clymene, Phylaci uxor. 439
Clyſma, nomen loci in littore maris Rubri. 546
Clytæmneſtra, Theſtii filia, Amphiarai mater. 374
Cnacalus mons. 418
Cnidus Cariæ. 26
Cocles in amnem ſeſe projiciens cum armis ſpontaneam mortem oppetit. 87. 186.
Codrus rex ultimus Athenienſium à lignatoribus exercitus Dorici cæſus. 467.
Cœſura Alcmæonis uxor. 722
Colænis Diana. 756
Coliadis Veneris ædes. 315
Colophon, Smyrnæ metropolis. 2. 3.
Colyttus, Demus ſeu pagus Atticæ. 539
Comagene, provincia. 161
Comanorum Deæ ſacerdotium fuit quaſi regalis dignitas. 161
Compaſium, locus Laconiæ. 197
Compitum, urbs. 295
Concharum ſpecies aliæ ſtriatæ, aliæ aſperæ, aliæ læves. 493
Concionantes, comœdia Ariſtophanis. 776.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Conon dux famigeratus, corpore parvus & exilis. 557
Conſulum catalogus emendatus apud Dionem. 243.244.246.248.251.254. 256.258.
Conviva ἀσύμβολος. 503
Copaïs lacus, unde anguillæ laudatæ afferebantur Athenas. 723
Cora, urbs Italiæ. 267.294
Cordax, impudicæ ſaltationis ſpecies. 732
Cordyæi, vel Gordiæi, populi. 238
Corona laurea olim præmium victoribus datum in Pythiis. 550
Coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis Æoles & Iones. 536.
Corone, urbs. 272
Coronia, urbs. 46
Corſea, oppidum. 429
Cortona, urbs. 3
Corybantes qui & unde ſic dicti. 329
Corydalus, mons. 185
Corydus, nomen viri, & galeritæ aviculæ. 503
Cottabus, quale vas. 530
Cottys nomen Thraciæ regum familiare. 261.
Cotys, Thracum dynaſta. 635
Cranii lucus. 384
Cratæmenes Cumæus. 389
Creon, Creuſæ pater, rex Corinthi, etiam Glaucus *dictus fuit.* 370
Creon, mons. 771.722
Crethei ſtemma. 431
Criſon Himeræus, curſor famigeratus. 214.
Criſſæum bellum. 319
Criſſæus ſinus. 302
Critias pulcher. 65
Crius, fluvius. 416
Crocus, qualis herba. 536. *ejus uſus in miſcendo vino.* ibid.
Crouneia. 518
Cryſtallum an in calidiſſimis regionibus etiam naſcatur. 97
Cucumis, Latinis vox generalis, etiam pepones, ſeu melones & melopepones complectens. 484
Curalium, fluvius. 318
Curdi, hodie Curdes, *fera gens.* 83
Curetum ſaltatio armata. 537
Currus ſejugis quo tempore Romæ primum viſus. 257
Curſus equi ſpatium quale. 203
Cyanippus à ſerpentibus devoratus. 373
Cyaxares. 98
Cybele, mons. 686
Cyclades inſulæ. 274
Cydonia, quando & à quibus condita. 688.
Cydrelus, Codri filius ſpurius, Myuntis conditor. 343
Cylon, Ὀλυμπιονίκης. 47
Cylonii. 224
Cynuria, regio. 549
Cypariſſus, portus. 272
Cyprii mutabant β *in* γ. 25
Cypſelus Arcas, rex, filius Æpiti. 449
Cypſelus unde oriundus. 370
Cypſelus Corinthius. 449
Cyrene, nomen ſcorti. 747
Cyri duplex ἀνάβασις. 710
Cyrus quando mortuus. 448
Cytorus, Phrixi filius. 333
Cyzicus, urbs. 720

D.

Dædala. 349
Dædalus ſtatuarius ille decantatus quo tempore vixerit. 432
Danubius, fluvius. 299
Darius Hyſtaſpis ex eadem cum Cyro proſapia. 30
Daulius, mons. 320
Decelia, munimentum mediterraneum. 769.
Decimam facere, apud Athenienſes quid? 640
Deiotari crudelitas erga liberos. 337.338
Delator, Græcis κατήγορος, ἐνδείκτης, συκοφάντης. 266

Delphicum templum primum ex lauri ramis implexis ædificatum fuit. 683
Demetrius Ætolicus, pater Philippi. 367.
Demetrius Callatianus hiſtoricus. 563
Demetrius Poliorcetes. 367
Demetrius à noverca adamatus, in ejus concubitu deprehenſus & caſus fuit. 456.
Demetrius, cur Ixion cognominatus. 457.
Demoneſus, ſive Chalcitis, inſula. 610
Demoſthenes cur Argas *cognominatus.* 211. *quando natus.* 634
Depectere vellera foliis. 19
Derdeneus, Terpandri pater. 700
Derris. 302
Deucetius Siculorum dux. 109. 110
Dexamenus, Oleni rex. 101
Diacria, eadem quæ Hyperacria. 4. *unde ſic dicta.* 8
Diagon, amnis. 409
Diagoras Melius. 230. 757. ἄθεος *dictus.* 54. *decretum de eo occidendo.* ibid.
Diagoridæ celebres Olympicis victoriis. 389.
Dianæ Cerceæ ſimulacrum. 240. *Epheſiæ templum.* 344. *Leucophrynes fanum.* 346. Λιμνάτιδος *fanum.* 310
Diegulis, Canorum rex. 342
Dieutychidas Hiſtoricus. 739. 740
Dindymene, mons. 686
Dion, urbs. 213
Dionyſia antiquorum Græcorum tempore diſtinguebantur in ἀρχαῖα, & ἀστικὰ, *vel* τὰ κατ᾽ ἄστυ, & Λήναια, *ſive* τὰ κατ᾽ ἀγρούς. 505
Dionyſia, feſtum Bacchi Athenis. 617. 619. 648.
Dionyſius, tyrannus Syracuſanus. 789
Dioſcurorum ſtemma. 387
Dodonia. 270
Dokana Spartani vocant vetuſta Caſtorum ſimulacra. 223
Dolichus viginti ſtadiorum fuit. 120
Dolopes, populi. 73
Donoëſſa, urbs. 414
Doractæ, inſula. 351
Dores nunquam Eubœam habitavere. 101.
Dorica tetrapolis fuit vicina Phocidis. 201.
Dorienſes, populi. 274
Dorum expeditio in Atticam. 467
Draco, fluvius. 340
Draconum, idem quod Drepanum, promontorium. 343
Drinus, fluvius. 142
Dromichetes, rex Getarum. 299
Dyme, urbs. 412
Dyrrachium, unde ſic dictum. 8

E.

Ebuſus. 249
Ecbatana. 16
Echemus, Aëropi filius. 40
Echinus, urbs. 769
Edom, meridialior terra Canaan. 14. 15
Eëtionea, urbs. 226
Elaius, mons. 426
Elam, vox Perſas ſignificans. 350
Elaphoë, mons. 193
Electra, unde ſic dicta. 567. 574
Elementorum Græcorum nomina cur indeclinabilia. 71
Elephantorum dentes an recte etiam cornua poſſint vocari. 394. 395
Eleuſa, inſula. 341
Eleuſinium, locus ſacer Athenis. 658
Eleuſis, fluvius. 467
Eleuſis ſæpe ſumitur pro regione & ditione Eleuſiniorum. 367
Elim, locus. 352
Eliſſon, fluvius. 305
Elixa piſcium facies. 502
Ellotia, feſtum. 532
Emmelia, ſaltationis ſpecies. 732
Emporium, mercatus. 44
Enchytum, potionis genus. 518
Endius, Ephorus. 65
Endymio-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Endymiones duo fuere, alius rex Elidis, alius paſtor celebratus in Latmo monte. 392
Engaſtrimythæ qui? 465. *etiam* Euryclitæ *dicebantur.* ibid.
Eperatus, Ephorus. 65
Epheſus olim Smyrna vocata fuit. 344. *unguentis clara fuit.* 533
Ephori, Meſſeniorum magiſtratus. 80
Ephori à quo primum inſtituti. 9.447. *quo tempore anni magiſtratum inirent.* 52
Ephyræ quatuor. 303
Epicrates, unde σακεσφόρος dictus. 382
Epicurus quando natus. 463. *quando mortuus.* ibid.
Epidamnus, urbs. 44
Epidaurus, urbs. 256. *Sacra dicta.* 273. *ut & Limera.* ibid. & 312
Epiri terminus. 298
Epirus, Aſia minor. 21
Epopeus Sicyonis rex, Deos in certamen provocans, fana araſque eorum deſtruebat. 146
Epoptica, magna myſteria, quinto quoque anno recurrebant. 358
Equi, Volucris dicti, aureum ſimulachrum. 535
Equites, fabula Ariſtophanis quo tempore acta. 724
Equus Cæppophorus. 563. *Centaurides* pro *Theſſalo.* ibid.
Era, oppidulum. 281. 282. 345
Eraſinides quando perierit. 775
Erchia, nomen Demi. 452
Ereſſus, urbs inſulæ Lesbi. 625
Erichtheus rex. 689. *Pandionis filius.* 691.
Erigone, Ægiſthi filia. 696
Erymanthus, mons & fluvius in Peloponneſo. 304.305.308.419
Eryngium, cardui ſpecies. 225
Eryngum, capræ barba. ibid.
Erythia, campus. 270
Erythræ, portus. 345
Eſtiæa & Oreus, eadem urbs. 126
Eteoclus Iphis F. 435
Euander cujus filius. 426
Euanthus Thebanus. 63
Euclidæ duo inter Archontas inveniuntur. 553
Euclides Archon. 725
Eucrates Athenienſis prolixa barba inſignis. 570
Eumolpias, poëſis. 689.690
Eumolpus, Orphei diſcipulus, Poëta Homero antiquior. ibid.
Euphemus, unus ex Argonautis. 23
Euripi duo celebres apud Græcos, unus Eubœæ, alter Lesbi inſulæ. 492. 493
Euripides quando natus. 708. *mortuus.* 709.
Europa, Agenoris Sidoniorum regis filia, raptus. 815
Euryclitæ qui? 465. *etiam* Engaſtrimythæ *dicebantur.* ibid.
Eurymachus, Phlegyarum rex. 319. 431
Eurypon Soo genitus. 381
Eurypontidæ. 216
Eurytus, Actoris filius. 101
Euthydemus & Timoclidas tyrannidem invadunt. 371
Euthydemus quando Archon fuerit. 703 718.
Euthymenes Archon. 718. 719
Euthymus, celebris pugil. 296. 401
Exoine, *vox forenſis & jam obſoleta.* 784.

F.

Fagus, arbor. 591
Favilla, Græcè σπινθῆρες. 297
Feronia, urbs cognominis cujuſdam Deæ. 294.
Feroniæ lucus. 294. *ſacrificium.* ibid.
Ficus albæ præſtantiores quam nigræ. 491. *Ebuſicæ.* 492
Ficus Chelidoniæ. 566
Fluviorum nomina non ſunt ſemper maſculini generis. 497
Foliatum, pro unguento. 284

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Fons ἐννεάκρουνος. 364
Fons ſacer. 295
Formicæ Indicæ forma & magnitudo. 16
Foſſa Trajana. 353.354
Fretum Siculum. 289

G.

Galepſus, urbs. 52.114.195
Galli etiam Baſtarnæ vocati. 195
Galli Romam capiunt. 188.189. non bello, ſed pretio remoti. ibid.
Galli Indici. 529.530
Gaurium, caſtellum. 117
Gaza, urbs. 84. duplex, una in ditione Ptolemæi prope deſertum, alia Syriæ in Antiochi ditione. 85
Gelo, Dinomenis filius, celebratiſſimus & mitiſſimus Syracuſarum tyrannus. 403
Gelo prius factus eſt Gelæ Tyrannus, poſtea etiam Syracuſarum. 707
Geminorum ſignum quali charactere ſignarint Aſtrologi. 223
Genua, urbs. 294
Geræſtus, Eubœæ promontorium. 187
Gerania, mons & anguſtiæ per quas Corintho Athenas itur. 271.657
Gergovia. 248
Germani vocis origo. 261.262
Geronium, urbs. 162
Getæ eadem cum Dacis lingua utuntur. 299.
Gobio, piſcis. 504
Gonuſſa, Sicyonis filia. 397
Gorgus Meſſenius, quinquertio celebris. 94.
Goſſampinæ arbores. 18
Græcanicarum fabularum vanitas. 386
Græci omnes voces à δύο compoſitas, ſemper per δι expreſſerunt. 6
Græcis non licuit ducere ſorores ὁμομητρίους, uterinas, ſed tantum ὁμοπατρίους paternas. 192
Græcis nomina ſæpe imponebantur ab inſtituto & exercitatione. 567
Gras, Echelati F. Penthili nepos. 380
Gyges, rex Lydiæ. 78. quando regnaverit. 388
Gylippus, Clearchi F. 55
Gynocothœa. 426
Gythium, urbs. 311

H.

Hæmus, mons. 86
Hagniæ ſtemma. 641
Halæ, oppidum. 316.317
Haliartus, urbs. 46
Halitæa, fons. 411
Hallos, ſive Halos, oppidum. 321
Halmus, Siſyphi filius. 429
Halteres quales fuerint. 400
Hamilcar, cognomento Barca. 147
Harma, urbs. 316
Harmodii cantilena. 723
Hebrus, fluvius. 142
Hecubæ monumentum. 58
Hedui, populi. 245.293
Helepolis, machina. 212
Helicon, mons. 317.318
Heneti, populi. 158
Henioche, Creontis filia. 428
Heraclea, urbs. 278. 603. ejus nominis urbes XXIII. ibid.
Heraclea, à quibus condita. 332.333
Heraclitus Blyſonis Epheſius. 460. ejus axioma, ignem eſſe commune principium omnium rerum, & ex eo omnia genita, in eum tandem reſolvi debere. ibid.
Hercules Alexandri & Barſines filius. 224.
Hercules quot annos vixerit ante Trojam captam. 557. unde ſic dictus. 567. quo fluvio uſus fuerit ad purgandum Augiæ ſtabulum. 393
Herculis filii nomen. 2
Herculis & Leprei certamen de edacitate. 483
Herculis calida lavacra. 200.201.320
Hermæ, Mercurii ſimulacra ſubturpia. 53.

Herma-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Hermarum ἀποκοπὴ *quando Athenis facta.* 768
Hermeſianax elegos in Eurytionem Centaurum fecit. 413
Hermione, urbs. 185
Hermus, mons. 342. 343
Herodotus ubi hiſtoriam ſuam ſcripſerit. 567.
Heſtiaenſes, Heſtiaam in Eubœa incolentes. 55
Hierapydna, urbs. 329
Hieron, Siciliæ tyrannus. 405
Hieronymus ſapiens. 779
Hippocrates, dux. 52
Hippocratis ſtemma. 466
Hippolytus Æſculapio equi ſimulachrum dedicat. 375
Hippomanes, planta. 793
Hippomedon, cujus filius fuerit. 435. 436
Holmiæ promontorium. 318
Hominis cum circulo in arborem ſcandentis figura. 573
Hous, *antiqua vox Gallica.* 441
Hyacinthus, puer egregia forma. 379
Hyacinthus, qualis flos. 809
Hyagnis Marſyæ pater. 687
Hyamus Lycori F. 434
Hylæ hiſtoria. 182
Hyle, urbs Bœotiæ. 816
Hyllus ab Echemo Arcade occiſus. 390
Hypene, ſuperius labrum. 737
Hyperacrii, qui? 3. iidem ſunt qui Diacrii. 5
Hyperbolus Perithœdes. 192
Hyperbolus, Sami ſeditione periit. 761
Hyperides, rhetor Athenienſis celeberrimus. 560
Hypermneſtra, unde ſic dicta. 567
Hypothymiades quales coronæ. 536. 537
Hyria, urbs. 92. 316

I.

J*amus, Apollinis F. vates antiquus.* 466 *ab hoc nobilis vatum propago orta, qui* Jamidæ *dicti ſunt.* ibid.
Iapodes, populi. 259
Iapygia. 164
Iaſus, urbs Cariæ. 119
Iberes, gens Gallica. 196
Icaria, inſula. 429
Idæi Dactyli. 393. 394
Idrieus, Cariæ Dynaſtes. 226
Ignita trabs, de quodam meteoro. 128
Ilii excidium. 100
Iliſſus, fluvius. 467
Ilium antiquum cum Troja antiqua, una & eadem urbs. 285
Illyricum littus, ad Ionium mare pertinens, habitatum fuit à Gallis. 235
Illyris, regio. 198
Indathyrſus, Scytharum rex. 22
Induciæ quinquennes inter Athenienſes & Peloponneſios. 111
Inferni fauces ubi dicantur eſſe. 230
Intendere manus quid? 264
Ionia unde ſic dicta. 699
Ionis filii. 25
Ionium magnum. 45
Ionium anguſte ſumptum Acrocerauniorum montium promontorio finiebatur. ibid.
Ionius receſſus & ſinus, pro Mari Adriatico. ibid.
Iovis Eleutherii ara. 427
Iovis & Semeles fabula. 813
Iphicles Iolai pater. 418
Iphiclus cujus filius fuerit. 439
Iphicrates Ephialtæ F. 634
Ipſum, Phrygiæ oppidulum. 361
Iræ expugnatio in quem annum cadat. 390.
Iſionda, urbs. 92
Iſmenias Thebanus dives. 382
Iſthmus quid? 163
Iſthmus Leucadius. 50
Iſus, urbs. 317
Itoana, urbs. 347
Iudæa procul à mari ſita. 13
Iulia Ioza, urbs 290. *eadem, quam Romani* Juliam Tranſductam *nominabant.* ibid.

Iunonis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Iunonis templum apud Argos deflagratum. 52
Iupiter, Abactor muſcarum. 396
Iupiter Phyxius. 683
Iusjurandum apud antiquos ſanctum & inviolabile. 44

K.

Kermes Arabibus frutex, quem Græci κόκκον vocabant. 441

L.

Labdacus, caſtellum Syracuſanorum. 116.
Lacedæmon, pura Ariſtocratia uſa non fuit. 45
Lacedæmone comam alere pulchrum fuit. 412
Lacedæmonii Ariſtodemi ductu proſperè ad Corinthum pugnant. 381
Lada, inſula. 237
Ladon, fluvius. 304. 437
Laïdes, meretrices duæ fuere. 368. 369
Lamia, urbs. 322. 358
Lamiacum bellum. 277
Lampaduſa, inſula. 282
Lampſacus, caſtellum. 116. 117
Lanuvium, & Lavinium, an una & eadem urbs. 295
Laodice, Antiochi, cognominati Dei, uxor. 155. 525. *eum veneno ſuſtulit.* ibid.
Lariſſa, civitas Achæorum. 279. 323. 324.
Larymna, oppidum. 95. 316
Laſthenes curſor. 120
Latmus, mons & urbs Cariæ. 49
Lavicum, urbs Latii. 193
Lavinium urbs. 295
Lebadia, urbs Bœotiæ. 363
Lebedus, urbs. ibid.
Leleges, populi. 216
Lenæa, feſtum. 724
Leocides, Phidonis Argivorum tyranni filius. 28. 29
Leonnati tres vel quatuor in comitatu Alexandri fuerunt. 241
Leontophoros, octiremis. 178
Leotrophides, dux, corpore parvus & exilis. 557
Lepaduſa, inſula, hodie Lipadoſa *Italis dicta.* 282
Lepreatæ, populi. 306
Lepreum, urbs. 400
Lepreus Augiæ regis ex ſorore nepos. 512
Leucæ, portus. 281
Leuce, campus. 311
Leucoïus, flos. 531
Leucola, Cypri promontorium. 501
Leuconium, urbs. 56
Leuconium, promontorium. 205
Leuctrica pugna. 712
Lex Calpurnia de ambitu. 242
Liberalia, feſtum Bacchi Athenis. 617. & ſeqq.
Ligurgus mons. 82
Limnæ, vicus. 381
Locri Ozoli. 303
Loryma regio. 406
Lotus, arbor. 144. 356
Lucius, pumilus librarum XVII. *populo ab Auguſto exhibitus.* 522. 523
Luctator, κατ' ἐξοχὴν, pro Milone Crotoniata. 800
Lupia, fluvius. 263
Luſitani, fortiſſimi inter Iberos. 104. 105
Luſtratio urbis Athenarum quando & ob quam cauſam fieri cœperit. 691
Lycaones plures fuerunt. 692
Lyceum illud celebre in agro Athenienſi unde denominatum fuerit. 430
Lycomidæ qui fuerint dicti Athenis. 430
Lycurgus, ſextus à Procle. 330. *quando Lacedæmoniis leges tulerit.* 380
Lydi purpuræ tinctores eximii. 720
Lynceſtis, regio. 197
Lyncus, urbs Macedoniæ. ibid.
Lyrcius mons. 313
Lyſander occiſus. 200
Lyſimachia, palus, olim Hydra dicta. 327.

Lyſimachides Archon. 738

Lyſimachus Amaſtrin uxorem ſibi adſciſcit. 169

Lyſimachus Myrrhinuſius Archon. 227

Lyſiſtra, Comœdia Ariſtophanis. 763. quando acta. 770

M.

Macaria, urbs. 219. 220

Macedones β in γ mutabant. 25

Macedones olim ſub Græcorum nomine non comprehendebantur. 473

Macedonia olim anguſtis limitibus coarctata fuit. 45

Maceſtus, fluvius. 338

Machinæ aquariæ quando & à quo primum inventæ. 334

Macynia. 326

Mæander fluvius. 339

Mænaca, oppidum. 291

Magas Cyrenarum rex. 453

Magdolo & Mageddo, non ſunt vicinæ urbes. 12. 14

Magneſia, à quo ſic denominata. 410

Majuma, emporium celebre. 85

Males, Titormi illius famigerati filius, Milonis Crotoniatæ contemporaneus. 29.

Malienſes & Melienſes, iidem. 275. & ſeq.

Maliacus ſinus. 769. ab aliis Lamiacus vocatus ab urbe Lamia vicina. ibid.

Mandragora, ναρκωτικὸν φάρμακον. 539

Manes quid? 518. 519. 530

Maniæ, regio. 421

Maraci, populi. 73

Marcellus, diminutivum à Marcus. 196

Marmor Λύγδινον ſive Parium. 98

Maronia, locus Thraciæ. 639

Marpeſſus urbs. 437

Marſicum bellum quo anno cœperit. 181

Marſyas mixophrygii & mixolydii modi inventor. 688

Martus, ſive Bargus, fluvius. 300. nunc Ibar in mappis dicitur. ibid.

Martyana, caſtellum. 332

Maximianopolis 12. 13

Megacles Alcmæonis Athenienſis filius. 29.

Megalium unguentum. 533

Megalopolis, urbs Arcadiæ. 421. quando & à quo condita. 130. 309. 712

Megapenthes tyrannus. 574

Megara, urbs. 296. 360

Melampodis ſtemma. 408

Meleager, Glauconis F. 484. unde ſic dictus. 567

Meleagrides, quales aves. 528. flores pratenſes. 529

Meli excidium quando factum. 757. 769.

Meliacus ſive Maliacus ſinus. 107. 275. Lamiacus etiam dictus ab urbe Lamia. 278

Melibœa, Ajacis mater. 523

Melilotum, herba coronaria. 356

Melitæa, civitas Achæorum. 279

Melolonthus, inſecti genus. 742

Melones & ſucrini noſtri antiquis Græcis & Romanis fuere noti. 487

Melopepones, Gallicè ſucrins. 486

Melus, inſula. 751

Menda, urbs. 400

Menſes Athenienſium cum nova luna incipiebant. 218

Mergane, urbs. 78

Meropis, id eſt, Co, inſula. 116

Meſſene, nomen regionis. 272. quando urbs facta. ibid. & 310

Meſſenes, ſeu Iræ excidium. 215. inſtauratio. ibid.

Meſſenii. 123

Meſſogis, mons. 347

Metapa, urbs. 49

Methana, urbs. 273

Methone, ſeu Mothone, urbs. 272

Methone, urbs, duplex, Macedonica & Magneſiaca. 557

Meton, celebris Mathematicus. 213

Metope, Ladonis filia. 103

Metye, urbs. 399

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Mieza, urbs Macedoniæ. 241
Miletopolitis lacus. 338
Miletus in Caria à Neleo condita. 699
Miliare Romanum octo ſtadiorum Græcorum fuit. 79
Milo Crotoniates circa quæ tempora floruerit. 29
Miltiades, Cimonis F. 409
Milyæ, populi. 216
Mimas mons. 435
Mindarus. 60
Minerva cognomine Aſia. 385
Minervæ Colocaſiæ delubrum. 488
Minois & Androgei hiſtoria. 693
Minyas Chryſæ F. 431. *ab hoc Minyæ populi nominati.* ibid.
Minyæ, populi. 216.306.307
Minyeïus eſt cognomen magis quàm nomen fluvii. 100.393. *unde ſic dicatur.* ibid.
Mithridates Ariobarzanis filius. 212
Mithridates ad cædes faciendas promptiſſimus à pueritia fuit. 330
Mithridatis ſtemma, 160
Mneſiphilus Archon. 625
Modicellus, dimunitivum à modicus. 196.
Modrene, urbs. 333
Moloſſus, amnis 422
Monime, pellex Mithridatis. 206
Montagna ſenza legno, mar ſenza peſce, *proverbium hodiernum de urbe Genua.* 294
Munda, urbs. 290
Mus Europæus. 39
Muſæus antiquus Poëta Eleuſinius. 690
Myndi conditores qui? 377
Myrrhina vaſa unde ſic dicta Romanis. 517.
Myrrhinus, pudendum virile. 728
Myrtium, nobile ſcortum. 565
Myrtoum mare unde ſic appellatum. 418
Myſcellus, Crotonis conditor. 313
Myſo Chenenſis. 438
Myſta, Seleuci regis amica. 525
Myuntis conditor Cydrelus Codri F. 343

N.

Nabis ab Alexamene interemptus. 427.
Naïs, Athenienſe ſcortum. 787
Narciſſus, Cephiſi filius. 690
Naſamonum regio ἄξυλος. 25
Naves cadavera ferentes naufragium facere ſolere, vetus opinio. 396
Naves miræ magnitudinis Demetrii Poliorcetæ. 170
Navis quadraginta ordinum Ptolemæi Philopatoris. 170
Naumachia ad Cnidum. 628. *ad Lesbum inſulam.* 771.772. *ad Naxum inſulam.* 629
Nauplii Argonautæ ſtemma. 312
Naxus, inſula. 54. *ante Dia & Strongyle appellata.* 55. *Baccho dicata.* 814
Naxus, urbs, poſtea Tauromenium *dicta.* 296
Neæra, Pelei filia, Autolyci uxor. 416
Neapolis à Cumæis condita. 575. *Scenicis & gymnicis exercitationibus dedita fuit.* ibid.
Neleus Codri F. non vi pulſus, ſed voluntarius exul, ex Attica ſecedit. 443
Neleus, Coriſci F. primus eorum, qui libros congeſſit, & Ægypti reges docuit libros adunare. 568
Neleus Crethei F. Æoli nepos. 386. *Pyli rex.* 431
Neleus, flumen. 326
Nemea duplicia, æſtiva & hiberna. 141. 408.
Neptunus Peliæ & Nelei pater. 102
Neptunus unde fingatur perdidiſſe Inachum. 372
Neſonis, palus. 324.607
Neſſus, flumen. 234.459
Netium, urbs. 298
Nicagoræ Meſſenii odium contra Cleomenem. 210
Niceratus, Archon. 137
Niciæ plures fuerunt. 781

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Nicocles per inſidias obtruncat regem Euagoram. 127
Nicomedes, Nicomedis F. Bithyniæ rex. 182.
Nilus, fluvius. 297. *ſemper apud Homerum Ægyptus vocatur.* 478
Ninus ſive, Ninive, urbs, Aſſyriorum regum ſedes. 640. *ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit.* 552
Niſa, Megaridis urbs. 317
Niſæi Megarenſes. 108
Niſyrus, inſula. 123
Noæ, urbs Siciliæ. 110
Noarus, fluvius. 299. 300
Nomina omnia in oſus *inclinamentum habentia, abundantiam quandam vitioſam ſignificant.* 285
Nubes, Comœdia Ariſtophanis, quando prodierit. 729
Numerus LIV. *terminus dimidiæ vitæ humanæ.* 220. *unde componatur.* ibid.
Numerus 9720 quomodo producatur ex quatuor primis ab unitate numeris continue, ſimul ſumptis. 221
Numidæ Græcis Νομάδες *dicti.* 563
Numidicus lapis. ibid.
Nymphæum, locus in littore Illyridis. 198.
Nyſa, urbs. 340. 347

O.

Octavianorum ſtemma. 250
Odeſſus, urbs. 281
Oeanthenſes. 49
Oeniadæ, urbs. 82
Oenoë, oppidulum. 343
Oenuſſæ, inſulæ. 391. *hodie* Iſole di San Venetico *Italis dicuntur.* ibid.
Oeſyme, urbs. 114
Ogyris inſula. 351
Oïcles, Amphiarai pater, Antiphati filius. 100. *ejus ſepulcrum.* 422
Olbius, fluvius. 314. 417. *aliis* Aoranius *dictus.* ibid.
Olenus, Iovis & Anaxitheæ F. 409
Olura, urbs. 307
Olympia majora & minora. 554
Olympiacus agon ab initio non fuit στεφανίτης. 308
Olympionicarum recenſio. 397. 399
Olympus, Marſyæ diſcipulus. 687
Oncium, locus in Thelpuſia. 419
Oncus Apollinis filius. ibid.
Onomantius, Ephorus. 65
Onomarchi cadaver à Philippo cruci affixum. 134
Onomarchus an à ſuis jaculis confixus fuerit. 433
Onthis, palus. 326
Ophitea, urbs. 439
Oppedere in os Thalamaci. 176
Opuntii. 321
Orchomenii poſtea Minyæ dicti. 100. 432
Oreſtes ubi & quomodo furore liberatus. 696. 697.
Oreus & Eſtiæa, eadem urbs. 126. 325
Orgia, Thebanorum Dionyſia, erant trieterica. 506
Oricum, civitas Oriciæ. 269
Orionis, ab Oenopione excæcati, fabula. 563.
Oritæ, populi. 240
Oroontobates, ſatrapes. 348
Oropus campus. 48
Orophus quid? 365
Orthagoras. 783
Orxantes fluvius. 239. *recentiores* Cheſel *vocant.* ibid.
Oſſa, mons. 321
Oſſeæ cuſpides haſtarum. 365
Otanes, an fuerit Mardochæus Scripturæ? 32
Otrynium, Demus mediterraneus Atticæ. 507. 508.
Oxya, arbor. 588

P.

Pacoris, Ægyptiorum rex. 124
Pæanienſis pro Demoſthene. 561

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Pages, *Francica vox manavit à Græco vocativo* παῖ. 237
Pairs, *Pares, ordo ſublimioris dignitatis inter* Gallos. 69
Palæſtini liquores inter odoramenta celebrati. 284
Palantium, urbs. 76
Palatinus mons Græcè Στάπιον *dictus.* 258.
Palpare, verbum equis proprium. 207
Pamiſus, fluvius. 310. *etiam* Amathus *vocatus fuit.* 311
Pamphilus, dux Athenienſis. 786
Pamphos, vetuſtiſſimus Poëta. 690
Panætolicum, concilium Ætolorum. 90.
Panathenæa minora Athenis erant annua, majora pentaeterica. 142.506
Panathenæa magna quando celebrata. 704.
Pandia, feſtum Athenis. 629
Pandion quot annos regnaverit. 689
Pangæus mons. 233
Pani arentes. 591
Panium, urbs. 93. *deinde* Cæſarea Philippi *dicta.* ibid.
Panormus, locus maritimus Cherroneſi. 280. 344.
Paralii, populi. 277
Parmenides, Anaximandri diſcipulus, quando floruerit. 461
Parnopes alati. 365
Parthus, urbs. 256
Paſitigris, fluvius. 138
Pater, pro avo, & proavo. 436
Patmus, inſula. 49
Paveſades. 63
Pax, drama Ariſtophanis, quo tempore prodierit. 742.748
Pegæ, munimentum Megarenſium. 271.
Pelaſgia, regio, unde ſic appellata. 527
Pelinna, urbs Theſſaliæ. 139
Pelius mons. 321
Pellenæorum cum Laconibus & Phliaſiis pax. 75
Pellene, urbs celebris Achaiæ 76. 140. *alia multo obſcurior in ipſa Laconia.* 76.
Penei amnis oſtia. 303
Peneius & Minyeius, an unus & idem fluvius fuerit. 99.100
Penelope, unde ſic dicta. 567
Pentecontalitron. 107
Pepones Galeno, ſunt noſtri melones. 486.
Perath, i.e. Euphrates. 15
Perdiccas Ptolemæum Aloriten vita ſimul & regno privat. 132
Porgamus, urbs Myſiæ mediterranea, 429.
Periander quando mortuus. 448
Perrhæbia duplex, antiqua & nova. 70.
Peteo, vel Peteus, Ornei filius. 96
Pexodorus Adam regno expellit. 136
Phagra, non *Niphagra, urbs.* 36
Phalara, oppidum. 322
Phalerus, locus maritimus prope Athenas. 508
Pharnabazus, Pharnabazi F. 56
Pharus inſula. 477.478
Phayllus. Pythionices 38. *celeberrimus pernicitate & alacritate.* 721
Phegia urbs, ante Erymanthus dicta. 419.
Pheræ, urbs. 624
Pherecydis Syrii poëſis. 449.450
Phidippides, curſor eximius. 366.567
Phidon antiquus & recentior. 29
Phidon Argivus, decimus ab Hercule. 308.309.
Phidonia menſura quid? 620
Philæus, Æaci filius. 27
Philagrus Cynei F. 412
Philippi Macedonis temulentia. 473
Philippi, urbs Theſſaliæ. 86. *ante Crenides dicta.* 401
Philippopolis, quæ & Trimontium, & antea Poneropolis & Pulpudena, & Eumolpias dicta fuit. 579
Philippus Macedo & Antiochus M. ſocietatem

cietatem ineunt ad ſpoliandum Ptolemæum Epiphanem pupillum. 93
Philippus Alexandri M. pater in obſidione Methones jactu ſagittæ oculo privatur. 557
Philomelæ in luſciniam mutatæ fabula. 751.
Philopator Ægypti rex. 352
Philoxenus Poëta *à Dionyſio Syracuſarum tyranno in Latomias conjectus.* 800. 801.
Phlegræi campi. 295
Phocenſe bellum quot annos duraverit. 135.
Phocion Athenienſis. 134
Phœnice. 208
Phœnices nautæ ante Thaletem uſi fuerunt Cynoſura in ſuis longinquis navigationibus. 445
Phorbas, Phlegyarum rex. 416
Phoroneus antiquiſſimus Peloponneſi *habitator, multum ante tempora diluvii.* 692
Phraſiclides, Archon. 226
Phrygia Pelopis tempore ſub Medorum imperio non fuit. 31
Phrygiæ confinia cum Lydia nunquam fuerunt certa & ſtabiliter conſtituta. 571.
Phrynichus Diradiotes. 193
Phthiæ urbes antiquitus duæ, una Theſſaliæ, altera in Achaia. 404
Picea, arbor, Græcis πεύκη. 586. 587
Pimplea, urbs. 301
Pinus arbor, Græcis πίτυς. 586. 587
Piraïce, regio. 48
Pirus, fluvius. 304
Piſandri fuga. 766
Piſiſtratidæ Athenienſes. 374
Piſiſtratidæ quando à Cliſthene Archonte ejecti. 704. 738
Piſus, Perieris F. 397
Pithon & Heraclides Tyrannicidæ. 455.
Pityas, Ephorus. 772
Platææ, urbs unde ſic dicta. 317
Plato quando natus. 454. *mortuus.* ibid.
Platonici quid intellexerint per τρίγωνον ἀριθμόν. 232
Pleſtine, palus. 162
Plutus, comœdia Ariſtophanis. 785. *quando prodierit.* 789
Pnyx, area publica in qua conciones & eccleſiæ fiebant. 625. 636. 779
Poculum ἀγαθοῦ δαίμονος. 531. *Iovis Servatoris.* ibid.
Pœceſſa, urbs Ceæ inſulæ. 309
Pollices auctiores, pro *amputatorum vel decidentium ramorum reliquiis eminentibus & ex cortice protuberantibus.* 573
Poltys, Thraciæ rex. 300
Polycles, Archon. 626
Polyxenidas, claſſis Antiochi præfectus, à Romanis victus. 91
Poma morſu notata amatoribus mittebant amatæ. 802. 803
Pompejum, locus Athenis. 452
Pordacum, locus ſtagno inſitus. 341
Porinus lapis. 226
Poros, lacus inter Selybriam & Conſtantinopolin. 120
Poſideon & Lenæon, unus & idem menſis. 619
Præconum & tubicinum certamen de voce. 578. 579
Præſens pro *imperativo.* 793. pro *paulo poſt futuro,* ibid.
Prandii porta. 502
Praſiæ, urbs. 744
Priapus, urbs. 236
Prieres Æoli filius. 386
Prinaſſus, oppidum. 88
Probulus, magiſtratus extraordinarius. 765.
Procles, Spartanorum rex. 375
Procnes in hirundinem mutatæ fabula. 751.
Proconneſium Saxum. 181
Propylæa Athenis opera Mneſicli Architecti à Pericle ædificata. 622

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Proſactium flumen. 236. *Homero & Straboni* Πράκτιον *vocatur.* ibid.
Prote, inſula. 51. *hodie* Prodene *vocatur.* ibid.
Proteas Epiciclis F. dux Athenienſis. 762
Pruſæ, urbes tres. 335
Pruſias, rex Bithyniæ, Κυνηγὸς *&* Μονόδους *vocatus.* 149. 335. 337. *Pruſam urbem ad Olympum montem condidit.* 337.
Pruſias, urbs. 159. *olim* Cius *dicta.* 182
Pſiphæum mare. 378
Pſophides Erycis filius. 418
Ptolemæorum homonymia multas in hiſtoria peperit tenebras. 203
Ptolemæorum ſtemma. 362. 363
Ptolemæus Alorites. 527. *Alexandrum ſub ſpecie ſaltationis cujuſdam occidit.* 132. *Amynta rege necato Macedoniæ regnum occupavit.* 651. 713. *à Perdicca necatus eſt.* 651
Ptolemæus Auletes. 203
Ptolomæus Lagi quando fato functus. 357
Ptolemæus Phyſcon regno pulſus. 148
Pugna ad Ægoſpotamos. 661. *ad Alpheum.* 468. *Cynoſſema.* 776. *ad Delium.* 569. *ad Panium.* 93. *Spartolum.* 670
Pugna ἐν Κορίνθῳ. 476
Pugna Marathonia. 668. 705. 706
Pugna Salaminienſis contra Xerxem quando commiſſa. 217. 218
Purpura vera quæ? 284. *marina.* 285
Purpuræ tingendæ artificium Lydis Sardes habitantibus tribuitur. 720
Pyanepſion, menſis. 238
Pydna, urbs, quæ nunc Citrum *vocatur.* 302.
Pylæa, tempore Herodoti, non nomen loci fuit, ſed conſeſſus Amphictyonum. 36. 37.
Pylæa duplex, una, qua vere; altera, qua autumno conveniebant Pylagoræ. 603
Pylaicus conventus. 89. 90
Pylas, Cleſonis filius. 392
Pylus, urbs. 303
Pyra, locus in Oeta monte, unde ſic dictus. 603
Pyræum duplex, & utriuſque etymon. 72.
Pyræus portus. 273
Pyrrha, Creontis filia. 428
Pyrrhi ſepulchrum violatum. 92
Pyrrhon, Piſtocratis F. 410
Pyrrhon Heleus Pliſtarchi F. 461
Pythagoræi quaternario ſanctiſſimum jusjurandum ſunt complexi. 227
Pythagoras Mneſarchi F. 457. *ejus ſtemma.* ibid. *quem auctorem dogmatum ſuorum fecerit.* 458. *laneas veſtes damnavit.* 460
Pythici ludi à Diomede primum inſtituti. 377
Pythionice, famoſiſſimum ſcortum. 138. 210.

Q.

Quaternio, τετρακτὺς, *maximum jusjurandum apud Pythagoræos.* 227. *& ſeqq.*
Quatuorviratus, magiſtratus nomen aut muneris quatuor virorum. 472
Quinquertiones, πένταθλοι, *ad quinque certamina exercebantur.* 40
Quercus ventorum violentia dejecta & humi proſtrata, poſt duorum menſium ſpatium, ramis amputatis, onere levata reſurrexit, & tanquam nihil paſſa viguit. 598

R

Rage, urbs. 238
Ranæ, comœdia Ariſtophanis. 770 *quando prodierit.* 772
Raphia, urbs. 85
Reges Romæ appellabantur, qui convivia præbebant clientibus ſuis. 541
Regibus Ægypti quare potius templa procul in Græcia ponenda voverint populi, quam in ipſa Ægypto. 498

Regum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Regum oculi, pro *miniſtris*. 541
Rhium Ætoliæ promontorium. 272.436
Rhodus, urbs. 398
Roma à Gallis capta. 188. 189. *non virtute Camilli, ſed pretio redemta*. ibid.
Romani plura verba & vocabula mutuati ſunt ab Æolica dialecto. 514
Rymus, fluvius. 333

S.

Saborti. 63
Salamandra quale animal. 613.614
Salapia, urbs. 164
Samothraces. 210
Sami obſidio & expugnatio. 199
Samus Aſiatica. 459. *Thracica*. ibid.
Samus, quorum colonia. 494
Sandanus, fluvius. 558
Sane, urbs. 400
Sanegæ, populi. 183
Saperdæ, pro viris nullius pretii & putidis. 509
Sarabanda, *Satyricæ ſaltationis genus*. 291.
Sardes, Lydiæ metropolis. 571
Sardes, urbs. 720. *quando à Cyro captæ*. 450. *quando ab Athenienſibus incenſæ*. 451
Sardiaca tinctura. 720
Sardiani ψιλοταπίδες *in magno pretio erant apud Perſas*. 720.721
Sardon, fluvius. 217
Sarrire. 796
Saſon, inſula. 298
Saſyches. 97
Satyrus Cephiſius. 666
Scandaria, promontorium. 348
Scias, regiuncula. 422
Sciathides, mugiles ex Sciatho inſula. 507.
Scillæ uſus. 800
Scionæi. 114. 115
Scira, locus Atticæ in Athenarum ſuburbio, 777
Sciron ventus. 185. 613
Scirtonium, colonia. 42●
Scodra, urbs. 166
Scribonius Boſpori regnum affectat. 564
Seleucus Ceraunus purpuratorum perfidia veneno ſublatus. 155
Seſooſis. 97
Setius mons. 292
Sicelus & Hecaterus de Pancratide armis decertantes. 105
Sicynis, ſatyricæ ſaltationis ſpecies. 732
Sida, oppidulum. 528
Sidene, regio Trapezuntiis vicina. 289. 290.
Sila, ſilva picem ferens. 296
Silenus, fluvius. 470
Silutum, locus mediterraneus inter Venoſam & Egnatiam. 298
Simois, fluvius. 341
Simulachrum Matris deûm è cœlo delapſum. 686
Sindus, urbs. 36
Sinnis. 185
Sinope, Mileſiorum κτίσμα. 333
Siniſtra dicebantur Occidentalia. 314
Sinus maris, κόλπος, *propriè quid?* 45
Sinus Meliacus ſive Maliacus. 275. Lamiacus *etiam dictus ab urbe Lamia*. 278.
Sipylus mons. 233
Sipylus Tantalides, urbs. 467
Siſyphus Æoli quo tempore vixerit. 369. *unde dictus mortem habuiſſe in vinculis*. ibid.
Sittacene. 138
Situla, vas. 517
Smyrnæorum inſigne facinus. 388
Smyrnæ inſtauratio. 346
Soanes, populi. 331
Socrates Chreſtus, Bithyniæ rex, à Mithridate occiſus. 182
Socratis ſtrenuitas in pugna ad Delium. 569.
Socratis accuſatio & condemnatio quando facta. 729
Sodales Principis, corpus quoddam militiæ in exercitu Alexandri. 236

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Sogdiana, regio. 238
Sophanes, vir bellica virtute inſignis. 202.
Sophene, regio. 243
Sophocles, Sophili F. 118
Sophocles, quando natus. 202. 708. *mortuus.* 709
Soſtratus Cnidius celeberrimus architectus. 562
Spartarius campus. 292
Spartolus, fluvius. 113
Sperchius, fluvius. 321. 322
Sphagia, inſula. 307
Sphelas quid? 178
Sphingium quid? 542. 543
Sporades inſulæ. 274
Stemma Æoli. 574. *Achæmenis.* 30. *Alcibiadis.* 192. 633. *Battiadarum.* 24. *Calliæ.* 753. 754. *Cimonis.* 201. *Dioſcurorum.* 387. *Hagniæ.* 641. *Hippocratis.* 466. *Melampodis.* 408. *Mithridatis.* 160. *Nauplii Argonautæ, Palamedis patris.* 312. *Ptolemæorum.* 362. 363.
Steſichorus non fuit Hellen, ſed natus Himeræ in Sicilia. 707
Stibium, quod & Antimonium dicitur, videtur eſſe quædam vitri ſpecies. 97
Stinca, lacerta. 794
Stiris. 201
Stratocles Archon. 724
Straton, athleta. 413
Stratus, Acarnaniæ metropolis. 81. 400
Stygis aqua apud Nonacrin. 230
Stymphæa, regiuncula. 143
Stymphalia, urbs in Peloponneſo. 143
Stympha, mons. 301
Stymphium, mons. 128
Sueſſa, urbs. 294
Suovetaurilia ſua à Græcis acceperunt Romani. 634
Suſinum unguentum. 616
Syncopas facere. 701
Syri albi, Cappadoces. 1
Syrmonicus ſinus. 279
Syron, urbs. 385
Sythas amnis. 371

T.

Talaus, Adraſti pater. 436
Tanagra, urbs. 316
Tanais, fluvius. 21
Taurion, nomen viri, non urbis. 79
Taurius fons. 378
Taurus, fluvius. 496
Tearco, an idem qui Hebræis Tithaca *dicitur.* 289
Tegeatæ, populi. 306
Teius, peninſula. 124
Tellias augur ex Elide. 433
Temnitæ. 83
Templum Cereris Amphyctionidis. 36
Tenedus, inſula. 187
Tenii, inſulares. ibid.
Teporix, regulus. 334
Teres, rex Odryſarum. 563
Termerium, Myndiorum promontorium. 348
Terpander primus νόμους λυρικοὺς *ſcripſit.* 700. 701.
Teuthrania regio. 359
Thalamaces. 176
Thalami, urbs. 76
Thalamitæ, remiges. 176. & ſeq.
Thales fuit natione Mileſius, non Phœnix. 445. *an primus conſideraverit vel menſuraverit ſtellas minoris Vrſæ.* ibid.
Thapſus, inſula & herba. 208
Thapſus, urbs. 296
Tharaca, rex Æthiopiæ. 289
Thaſiorum defectio ab Athenienſibus. 109.
Thaſus à Lyſandro capta. 199
Theagenides quando Archon fuerit. 451
Thebæ, διποταμὸς πόλις. 6
Thebanorum ſervi fugitivi quo modo per præconem ad dominum reducerentur. 128
Themiſon, Eretriæ tyrannus. 130
Theocritus quando floruerit. 801

Theodo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Theodorus Phegenſis. 193
Theophilus Archon Athenis. 135
Theophraſtus quando Ariſtoteli ſucceſſerit ejuſque Scholam ſuſceperit. 456. *quando hiſtoriam plantarum ſcripſerit.* 597. *quo anno ætatis Characteres Ethicos.* 616
Theoricum quid? 539
Thera, inſula. 287. 288
Theras, Auteſionis F. 379
Theramenes ſub triginta tyrannis periit. 774
Theraſia, inſula. 287. 288
Thermæ Herculis. 200. 201
Thermopylæ, ſive Pylæ. 88. 89. 551
Theſei itineris ratio & ſeries. 184
Theſmophoriazuſæ, comœdia Ariſtophanis, quando prodierit. 758
Theſſali in quatuor regiones diviſi fuere. 624
Theſſalia olim ſub nomine Macedoniæ comprehendebatur. 88
Theſtius, Ledæ pater. 383
Thmuïs, urbs inferioris Ægypti. 561
Thomas Parn, Anglus, centeſimum quinquageſimum & tertium annum attigit. 10
Thranitæ, remiges. 176. & ſeqq.
Thraſybuli plures eodem tempore Athenis fuere. 66
Thraſybulus Colyttenſis. 636
Thraſybulus Stirienſis. 664
Thraſydæus. 68
Thucydides Athenienſis è pago vel demo Halimuſio. 43
Thucydides Meleſii F. 190
Thuia, arbor. 600
Thymondas, Mentoris filius. 237
Thyrides, vertex Tænari. 385
Tiaſſa, fluvius. 497
Tibia dicebatur univerſa Phrygia. 575
Tichos, caſtellum. 81
Tigris fluvius. 138. 238
Timæus unde χαοσυλλεκτρία dictus. 112
Timandra, mater Laïdis Corinthiæ. 522.
Timaſitheus malè inſertus in Herculis ſtemmate. 26
Timocles Archon. 736
Timotheus, Cononis F. 787
Tiſſaphernes capite truncatus. 69
Tleſias prætor Athenis. 388
Tmolus, mons Lydiæ. 571
Tolgus, Cypſeli F. Ambraciæ conditor. 399.
Toliſtobogii, Galatarum tribus. 154
Tollere pedes. 780
Tollere, pro *ad educandum accipere.* 258
Tomarus, ſive Tmarus, mons. 301
Tralles, gens ferox & crudelis. 204. *urbs celebris Aſiæ.* ibid.
Trapontium, urbs. 294
Triangulum perfectum, quid? 565
Trinacria. 112
Trinoctialis Hercules. 534
Triopas, unus filiorum Solis Rhodique. 106.
Triphylia regio, unde ſic dicta. 82. 307
Triremis figura & delineatio. 172. 174
Trochilus, avis. 750
Troja antiqua & Ilium antiquum, una & eadem urbs. 285
Tyle, inſula in ſinu Arabico. 17
Tymphæa, regio. 198
Tymphææ rupes. 235
Tymphaica terra, & gypſus, unum & idem ſunt. 611
Tyndarei vel Tyndaridæ. 26
Tyndari filii. 383
Tyriarium. 349

V.

Vellaunii, populi. 293
Veſpæ, Comœdia Ariſtophanis. 734. *quo tempore acta.* 735. 741
Velitræ, urbs. 294
Via Æmilia. 294. *Appia.* ibid. *Valeria.* 296.
Vibius Græcè modo Βίβιος, *modo* Οὐίβιος *ſcribebatur.* 251
Viroſus quis dicatur? 285
Vitrum apud Europæos non naſcitur, ſed

 multo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

multo labore coquitur. 97. tempore Luciani in uſu fuit. 540
Vmbri, Ὄμβροι, populi. 79
Vnguenta ex foliis componi ſolita. 284
Voces omnes, quæ à δύο componuntur, Græci ſemper per δι expreſſerunt. 6. earum exempla. 7. à δὶς compoſitarum exempla. ibid. à τρία. ibid. à τρίς. 8
Vrſa minor unde Phœnice dicta fuerit. 445. 446.
Vrticæ etymologia. 493
Vxiſama, inſula. 289

X.

Xanthias, Bacchi ſervus. 61
Xenocrates Agathenoris F. Chalcedonius. 455
Xenophon dux, Euripidis filius. 48
Xerxes an fuerit Aſſuerus Scripturæ? 32
Xerxes dolo cæſus ab Artabano & Eunucho. 223
Xoïs, urbs inferioris Ægypti. 561

Z.

Zacynthus, urbs. 326. 797
Zarmiſchetes, Dacorum rex, à Trajano bello victus. 299
Zipœtes urbem Ζιπoίτιον condit. 180
Zygitæ, remiges. 176. & ſeqq.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

16:10
cum de... graeca
by o Linde

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31

~~474.7703~~

1274 B^m 18
f 4:6:—

f 4:0:—

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
232 K 31